

**CORPUS
SCRIPTORUM HISTORIAE
BYZANTINAE**

EDITIO EMENDATIOR ET COPIOSIOR,

CONSILIO

B. G. NIEBUHRII C.F.

INSTITUTA,

OPERA

**EIUSDEM NIEBUHRI, IMM. BEKKERI, L. SCHOPENI,
G. ET L. DINDORFIORUM ALIORUMQUE PHILOLOGORUM**

**DEXIPPI, EUNAPII, PETRI PATRICII,
PRISCI, MALCHI, MENANDRI,
OLYMPIODORI, CANDIDI, NONNOSI ET THEOPHANIS
HISTORIARUM RELIQUIAE,
PROCOPII ET PRISCIANI PANEGYRICI.**

BONNAE

IMPENSIS ED. WEBERI

MDCCCXXIX.

**DE ALEXANDRI, EUNAPII, PETRI PATRICII,
PRISCI, MALCHI, MENANDRI
HISTORIARUM
QUAE SUPERSUNT**

E RECENSIONE

MM. BEKKERI ET B. G. NIEBUHRII C. F.

CUM VERSIONE LATINA PER IO. CLASSENUM EMENDATA.

ACCEDUNT

ECLOGAE PHOTII

**EX OLYMPIODORO, CANDIDO, NONNOSO ET THEOPHANE,
ET PROCOPII SOPHISTAE PANEGRICUS,**

GRAECE ET LATINE,

PRISCIANI PANEGRICUS,

ANNOTATIONES HENR. VALESII, LABBEI ET VILLOISONIS,

ET INDICES CLASSENI.

BONNAE

IMPENSIS ED. WEBERI

MDCCCXXIX.

IULIO CAROLO HARIO

ET

CONNOPO THIRLWALLO

**CANTABRIGIENSIS SS. TRINITATIS COLLEGII
SODALIBUS**

**QUORUM OPE HISTORIA MEA ROMANA A BRITANNIS PRORSUS
ITA UT EAM ANIMO CONCEPI PATRIOQUE SERMONE CONSCRIPSI
LEGITUR,**

ΕΤΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΤΕΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΑ

B. G. NIEBUHRIUS.

750
C 82
S
v. 19

Parsinam historicorum Byzantinorum editionem non eo animo ab initio institutam esse ut integrum scriptorum corpus complecteretur, inspectis voluminibus quae ante editum a Philippo Labbeo protrepticon prodierant, facile apparet. Labbeus autem, tam historiae cognitione quam ingenio iudiciiue sanitate egregie instructus, simulac sese operi exsequendo dederat, corporis, quod deinceps paulatim crevit, imaginem sibi informavit, eiusque perficiendi animosam spem concepit; qua ductus indicem futuri syntagmatis proposuit; singulis, quae tunc cognita erant, scriptis in eo locum numerumque assignavit.

Primum in hoc indice volumen, servata serie rerum gestarum, ita componebat, ut eius fundum faceret eclogas de legationibus a Davide Hoeschelio editas; quippe quae, uno excepto Menandro, ad tempora Iustiniano imperante, Procopioque scriptore, antiquiora spectarent: Menandrum autem ab eo propter easdem rationes hoc loco retentum esse arbitror, quae mihi quoque ne eum inde dimoverem suaserunt: scilicet ut nimia voluminis exilitas vitaretur. Cui potius augendo quam curam adhiberet, factum esse censeo, ut non solum eclogas, quas Photius ex Olympiodoro Candidoque et Theophane conscripsit, subiungeret; verum excerpta quoque Constantiniana de legationibus ex Theophylacto, licet eodem tempore huius historia integra in eodem typographico prelio subiecta esset; tum vero Hesychii opusculum de originibus Byzantii; denique e Suida collecta quae ad universam historiam Byzantinam, publicam pariter atque ecclesiasticam, pertinere viderentur. Quibus compositis, sub-

iecit diversissimae indolis annotationes in eclogas de legationibus: admirandas Henrici Valesii, viri paene singularis, et stolidas Cantocleri: tum ad ea quae ex Photio descripta sunt, suas ipsius commentationes; prolixiores illas quidem quam satis esset, sed admodum utiles et bonae frugis plenas: universae autem collectioni praemisit, quod *Protrepticon* inscripsit, valde festinatum opusculum; quo, praeter conspectum operis, de quo superius mentionem feci, catalogus Imperatorum, Patriarcharumque continetur; addito indice ad litterarum ordinem disposito, quo cuncti enumerantur quorum ad hanc historiae partem spectantia scripta, aut saltem eorum memoria exstabat.

Ego vero, quum in eo res esset ut editio Bonnensis eclogas de legationibus exhiberet, quomodo in ceteris, quae Labbeus iis adiunxit, versarer non parum haesitavi. Neque enim immemor sum promissionis, qua Weberus sese obstrinxit: nihil prorsus ex his, quae in editione Parisina contiaentur, omissum iri: — quod quidem minime obstat, ne Hesychii opusculum aptiori, imo proprio suo, loco reservaretur; ac ne omittendis quidem excerptis ex Theophylacto, quarum nulla omnino utilitas est, nisi ut inde variae lectiones ad crisin integri operis petantur. De reliquis in utramque partem disputari poterat. Attamen in Suida perlustrando sive Labbeus sive alius, cui hunc laborem demandavit, negligentissime versatus est; ut, si revera quae ibi ad historiam Byzantinam reposita exstant collecta dare velis, labor adhibendus esset, cui impertiendo hoc quidem tempore neque mihi otium est neque amicis, qui mea causa etiam ingratum suscipere parati sunt. Ex his autem quae apud Labbeum collecta leguntur, non pauca ad ecclesiasticam historiam pertinent: e reliquis quaecunque maioris momenti sunt aut diserte sub alicuius e Seviris, quorum reliquias cum maxime edimus, nomine afferuntur, aut ad unum ex iis iam diu, praeertim Valesii acumine, relata sunt: cetera levia fere videntur ac parvi pretii. Quae quum ita sint, illa, quorum primo loco mentionem feci, prorsus omittam, ne, dum historiam ecclesiasticam attingo, in immensum excrescat opus iam per se nimis amplum: — ea vera quae Suidam ex aliis Constantinianarum eclogarum titulis sumpsisse apparet, saepe emendatiora, adiectis non adeo paucis eiusdem generis, subiunxi reliquiis uniuscuiusque scriptoria: cetera nunc quidem non exhibeo, non tamen ut illa in perpetuum excludam, sed eo consilia

ut, si aliquando otium fuerit Suidae accurate excutiendi, tunc amplo incremento locupletata omnia simul proponam. — Cantocleri annotationes, quae versionem latinam spectant, aliquando errores corrigunt, quos Classenus sustulit; nonnunquam novis illos cumulant: quae ad graeca referuntur, plerumque cum incredibili ignorantia coniunctam stoliditatem exhibent; cuiusmodi flagitia pro mea parte propagare nefas habeo. Aliquando quidem in hoc sterquilinio res non contemnendas invenias; ubi vitia textus Hoesebeliani coniciendo sanata aut certe probabiliter tentata sunt: quae hominem absurdi ingenii excogitasse nemo sibi persuadebit: verum, cuicumque auctori ista debentur, eorum rationem in scholiis criticis ita habui ut Cantoclaro pro iis honorem exhiberem. — Labbeum equidem minime sperno: sed qui eius protrepticum iamdiu oblivioni traditum iterum in hominum notitiam proferet, is gloriae viri male consulat: adeo manca, persaepe autem errorum plena, sunt quae de scriptoribus huius historiae tradit; ita ut vix illo aevo ferri poterint, post Fabricium nemo ferat. Imperatorum chronologiam nunc vel pueri e libris ubique obviis petere poterunt, saltem non minus accuratam: de patriarchis, si cui quaerere libet, apud Bandurium, cuius syntagma in hoc corpore exhibere non negligemus, pleniora accuratioraque inveniet.

Haec omittendo emptoribus eo magis consulendum erat quod editio nostra amplis accessionibus aucta est. Etenim ad Dexippum, Eunapium et Menandrum excerpta de sententiis addebam, quae e palimpsesto Vaticano edidit ill. Maius: tum fragmenta, e Suida fere, aut iam collecta aut saltem indicata: deinde, ut Fabricius fieri iussit, eclogas e Nonnoso; porro panegyricos Anastasii a Procopio et Prisciano dictos; denique indicem, ex instituto quod in Agathia edendo secutus sum, duplicem.

Iam vero quam praeclara sint quae in horum Sevirorum reliquiis ad historiae cognitionem pertinent, norunt lectores Gibboni: neque vero quisquam sani iudicii vir adeo unice Atticis delectabitur ut, verbi gratia, Prisci narrationem de legatione ad Attilam fastidiat. Itaque scriptorum honoris causa, simul autem ornandi operis, cui nomen meum praescripsi, quaerebam, si cui illustri in re critica artificii persuadere possem, ut huius primae partis recensendae susciperet officium. Tunc subito menti occurrebat Bekkerus, non minus

propter amicitiam qua tenemur, quam propter unicam vim atque zeleritatem, quam in recensendis Graecorum libris cum eruditionis ingeniique lumine coniunctam exhibet. Ac certe ei laudi qua Politianus Ioctum pictorem ornat: „plus neminem potuisse pingere, nec melius“ parem omnino in nostro litterarum genere Bekkero tribuendam esse, nemo, credo, ambiget. Rogavi eum igitur, sed timide; quippe non nescius eum hactenus nonnisi collatis codicibus innixum libros recensendos suscepisse; at in his legationum excerptis codicum subsidium aderat nullum: nam Monacensem ab Hoeschello accuratissime exscriptum esse constat, Vaticani autem variae lectiones ab ill. Maio prolatae paene absolutum cum illo consensum probant: neque ullus praeter hos, sublato ex hominum notitia Schottano, superesse videtur. Sed, quod quidem speraveram, deflexit Bekkerus mea causa de more suo; acceptisque Hoescheliana Maianaeque editionum exemplis, quorum margini coniecturas mihi natas, Valesiique emendationes adscripseram, ipse universis hisce reliquiis emendandis se dedit. Et quod ad illas quidem attinet, Parisiensis editionis exemplar, Maianaeque eclogarum de sententiis, plurimis locis correctae, remisit; verum ita ut arbitrio meo relinqueret si quid addere aut mutare vellem. Quo equidem ita usus sum, ut plurimas praesertim Bekkeri emendationes quae certissimae viderentur in ordinem sermonis inferrem: adderem etiam subinde quae iterato examine in mentem mihi venirent: ex his autem quae a me proposita Bekkero, cuius auctoritati in sermonis cognitione omnia, mihi nihil fere tribuo, displicuisse videbam, nihil reduxi, praeter perquam pauca quae ex historia diiudicanda essent. Usque adeo autem Bekkero obsequi mearum partium esse duxi, ut, etiamsi subinde suspicabar scriptorum potius vitia, quorum sermo saeculi sui labe contactus esset, quam scribarum sphalmata tolli, impudens tamen mihi visus essem, si contra quam ille statuisset, deciderem. Ad hoc genus illud pertinet, ut exempla proferam, quod saepe pro aoristo primo futurum ponit, aut, ubi apud Priscum, Malchum, Menandrum, articulus desideratur, quem certe non minus rationis quam sanae consuetudinis leges flagitant, eum inserit, vel casus obliquos pronominum *ὄδε* et *οὗτος* cum iisdem qui a *τοῖσδε* et *τοιοῦτος* formantur, mutat. Chronographiam, quam editio nostra in margine exhibet, ad excerpta de legationibus non levi labore stabiliveram.

Hic peractis typothetae opus tradi poterat, nisi exosum versionis latinae onus incumberet. Quod quum depellere non liceret, Castodaranam, qua peiorem nullam in universo hoc litterarum genere inveniri in vulgus notum est, sine operis dedecore intactam servari non posse apparebat: verum qui se ingrato corrigendi labori daret, inveniebam nēminem; nisi Classeno, quamquam continuis occupationibus implicito, pietas, qua me parentis loco colit, persuasisset. In quo negotio quantum taedii exhauriendum fuerit, nemo nisi expertus animo concipiet: illud autem molestissimum erat, quod sublatis innumeris vitiis tamen id solum perfici poterat ut a foedissimis sordibus liberaretur oratio: id minime, ut pulcra feret, grataque legentibus. Idem Classenus meus complures praeciae excogitatas emendationes suppeditavit; singulorum scriptorura reliquiis argumenta addidit, chronographiam excerptis de sententiis ex Eumapio et Menandro: indicesque, in quos utilissimum laborem insumpsit, confecit; ut leviora alia omittam, quae in hoc volumen contulit. Quae consideranti apparebit longe operosissimum eius in eo ornando fuisse laborem.

Superest ut de panegyricis Anastasio dictis, quos postremo loco adieci, quae huc pertinent doceam. Oratione Procopii Gazaei reliquis monumentis quae hic collecta exstant adiungenda, eruditorum gratiam me meruisse certe scio, qui eam semel tantum in Villoisonis anecdotorum collectione editam esse norunt: quotus enim quisque in Germania illam possidet? Mea opera in illius repetitione non longius processit quam ut subinde codicis lectionem a viro egregio Villoisone immutatam revocarem: versione latina, argumentoque eam iastruxit a me rogatus Franc. Ritterus, Phil. D. qui nuperrime operam suam ad explicandas in hac litterarum universitate disciplinas philologicas profiteri statuit. Editoris annotationes quae ad explicandas res Anastasii tantum conferunt, ut vel ad latinum Panegyricum interpretandum quodammodo sufficere possint, fere integras repetii: quo consilio honos habetur manibus Villoisonis: neque et aliunde ulla obstabat ratio, extinctis dudum et scriptore et bibliopolarum, quorum sumptibus Anecdota edita sunt, negotio. Contra autem minime licere visum est in meae editionis ornamentum convertere, quae ill. Maius ad eclogas, aut Endlicher, v. cl. ad panegyricum Prisciani, quem, diu a philologis expetitur quibus eum in

bibliotheca Caesarea Vindobonensi superesse innotuisset, anno praeterito edidit, ita annotavit ut nihil quod addi possit aliis relinqueret. Ipsum grammatici carmen Bobiensibus membranibus erudite et diligenter scriptum, ab editore adeo accurate expressum est, ut vix ullus emendationibus in eo locus sit.

Parisiensis editio circa operarum errores eadem flagitiosa negligentia curata est qua reliquae post Cantacuzenum, antequam Cangijs operis curam in se susciperet; inutili et fallaci typorum splendore ornatae. Sphalmata huius generis ope Hoescheliana sustulimus plurima; restituto, ut de minoribus taceam, versu integro qui exciderat; sed de his singulatim monere Bekkerus vetuit. Ubicunque igitur eiusmodi mentio invenietur, id propter peculiarem quandam rationem factum est, quae tamen fortasse non semper apparebit. Sed quamlibet multis correctis, editione iam fere absoluta, vidi quaedam non fuisse animadversa: quamobrem, iterata collatione universi oeclogarum de logationibus operis, ista inter addenda et corrigenda proposui.

Quae Suidas servavit non attigit Bekkerus; in his quoque nonnulla correxi. Photium dedi, ut a Bekkero editus est; nisi quod in rebus quae ex historia pendent, varias Labbei, semel autem vel bis meas ipsius emendationes receperim: plures fortasse locos tentaturus, nisi mihi constaret Photium in scribendis nominibus saepe errasse; a quibus corrigendis editori abstinendum est. Versiones, Porti non saepe, Schotti nunquam correxi.

Ex his cognita editorum opera, vix opus est explicare, quaecunque in scholiis criticis litteris *B.* et *N.* distinguuntur, emendationes esse quae Bekkerum, meque habeant auctores: Classenum quibus duae litterae *Cl.* additae sunt. Vulgatam (*vulg.*) eam dixi lectionem quae ab Hoescheliana editione per Parisinam atque Venetam propagata est. Quoties nihil praeter illud *vulg.* ad reiectam lectionem adscribitur, hoc significamus: emendationem, sive Bekkerus eam a me invenisset propositam, sive eam concipere, ut saepe fit, oblitus essem, ita manifestam videri ut ab unoquoque non admodum incurioso aut indocto inveniri deberet. Signa † et *, antiquo more reducto, apposui quo indicarem locum corruptum, cui medendo probabilem coniecturam viderem nullam, non typhothetae vitio laborare, sed plane ita ab Hoeschelio editum esse. Ac sunt certe plura quam vellem

loca etiam in his eclogis, quae editor a licentia mutandi alienus ut sunt mendosa relinquere cogitur: illud tamen vere praedicare possum hac editione perfectum esse ut utilissimae, magnaue ex parte egreriorum scriptorum reliquiae, quae antehac in singulis paginis innumera vitiorum multitudine legentes impediabant, iam longe maxima ex parte faciles evaserint atque apertae ad intelligendum. Quum igitur, quae hactenus neglecta iacebant, sine dubio multo pluribus quam antea innotescerent, oblata est occasio, praeclaris ingenii haud indigna, ubi vis divinandi se exercent et bene coepta longius producat. Ex emendationibus quas recepimus, multae Hoeschelium habent auctorem, in margine editionis eius propositae: quas, sive nobis probarentur sive minus, designavi sigla *H*. Idem Hoeschelium ubi geminum codicem adhibebat, et Schotti et Bavaricum, quoties hi inter se variarent, diversitatem itidem in margine indicavit, praefixa sigla *al*. Has varietates *mg. H*. designavi: pro quo *var. H*. scribere certe praestitisset; verum in re tam levi reprehensionem vix metuo. Gravius est quod aliquando ubi plagulas inspicere domesticis curis impeditus fueram *mg. H*. ponitur, quum tamen coniectura designanda esset: hoc in addendis correxi.

Scrib. Bonnae postr. Non. Oct. MDCCCXXIX.

DE HISTORICIS

QUORUM RELIQUIAE HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

PUBLIUS HERENNIUS DEXIPPUS ¹⁾, Ptolemaei f. ²⁾, Atheniensis, Pago Hermensis, e Cerycum gente ³⁾, summus in civitate honores adeptus est, rex creatus atque archon eponymus; splendideque agonothetae munere Panathenaeis functus; clarus orator atque historiarum scriptor; propter quas fortunae simul atque industriae dotes statuae honore ornatus est, cuius basis cum titulo exstat. Sed longe praeclariorem saeculorumque memoria dignum honorem sibi comparavit quo tempore, effusus in Graeciam per Propontidis claustra Herulis, captisque Athenis, cives secum in saltus invios ex urbis clade profugos confirmavit; bellique ab iis dux constitutus, advectae in Atticae oram romanae classi, cui Cleodamus praerat, coniunctus, ultionem de barbaris aliquam sumsit, tribus millibus ex ipsorum numero per occasionem interfectis ⁴⁾. Quo facto vir eximius post quingentos annos Athenienses armis desuetos ad rem gloriamque militarem revocavit: Mithridatico enim bello non sua neque sponte arma moverat infelix civitas. Quum igitur de hac Dexippi gloria titulus statuae sileat, creditum est prius positam esse quam illam adipisceretur: cui opinioni facile accederem, si historia aevi, „quam partim ex libris, partim e vita hauserit,” ut epigramma praedicat, diversa esse posset ab illa omnis aevi, cuius notitiam ex Eunapio et Photio habemus. Ea in primo Claudii Gothici

1) Nomen integrum exhibet inscr. 380. corp. inscr. graec. 2) Sic inscriptio: nam Suidas s. v. *Δεξιππος*, Dexippum patrem illi tribuit. 3) vid. Boeckh. ad Inscr. 4) Hanc rei gestae seriem, paululum ab illa diversam, quam Gibbonus, nunquam sine honoris praefatione nominandus, excogitavit, nunc demum, editis ab ill. Maio excerptis de sententiis (p. 26—28. ed. Bonn.) constituere licet.

Aug. anno desinebat; Athenarum autem cladem Syncellus, qui hoc Dexippi opus legebat, sub Gallieno contigisse refert: neque si eam cum continuatore Dionis ⁵⁾, quem Zonaras sequitur, biennio serius accidisse statuamus, ut illo ipso Claudii anno primo, 269, acciderit, difficultas expediretur. Ita autem fingendum erit priorem existisse editionem, de qua nemo quicquam tradidit, aut concedendum, laevam hominum in honoribus aestimandis mentem eum, quo ad maiorum gloriam elatus est, propterea neglexisse, quia, tumultuarie a congregata multitudine collatus, nullum in fastis urbanis locum haberet: librorum famam extulisse, res fortiter gestas silentio transmisisse: — rem, propter eius aevi pravitatem, plane non incredibilem.

Vitam usque ad Probi principatum perduxit, quum iam sub Valeriano claruisset ⁶⁾.

Dexippi opera, quae ad historiam pertinebant, tria legit Photius ⁷⁾: de quibus singulis agendum est.

I. *Τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον*, libris quatuor comprehensa; ex quibus notissimam satrapiarum divisionem recitat Photius; scriptoremque in universum cum Arriano consentire docet. Ad hanc Macedonicam historiam referenda esse quae ill. Maius inventa in codicis palimpsesti paginis 81. 82. 100. 101. edidit, uno verbo monuisse ad probandum sufficit: siquidem oratio Hyperidis, sive adsumpta sive ficta, belli Lamiaci tempus spectat. Dicit fortasse aliquis, a Romana, non dicam Byzantina historia, aliena non debuisse collectioni nostrae inseri: quod quidem factum primum mole exigua horum fragmentorum defendam, quae per parvum sibi locum postulant; quum tamen vel ideo quod Hyperidis nomen prae se ferunt philologorum notitiam merentur; denique, si aliter facerem reprehensionem non effugissem; quum in editione Romana cetera quae e Dexippo supersunt adhaerent. Quo enim modo iis, qui eam non vidissent, constare posset me non temere iudicasse?

II. *Χρονικήν ιστορίαν*, sive annales ⁸⁾, quam Photius *σύντομον ιστορικόν* vocat, per Olympiadas, archontumque et consulum fastos ab historiae initiis, omissis tamen fabu-

5) In eclogis quas ill. Maius edidit; coll. Vat. II. p. 240. 6) Eusebius vita Porphyrii in f. 7) Codd. 82. 8) Eusebius p. 58. l. 5. Idem, vita Porph. l. l.

losis primordiis, usque ad Claudii Gothici annum primum deducti, praecipua circa temporum rationem cura adhibita. Horum duodecimus liber a Stephano ethnographo citatur⁹⁾; ubi Herulorum mentio certissime comprobat locum de quo agitur non multum ab operis fine afuisse: constat igitur scriptorem his duodecim „chartis omne aevum explicuisse.” Ex hisce annalibus Syncellum quaecunque e Dexippo habet petiisse arbitror: at Constantiniana excerpta illis prorsus aliena sunt: neque enim prolixas orationes capere potuisset brevilocus annalium ratio; qui fere singulis libris saeculum comprehendebant; unde Trebellius Pollio¹⁰⁾ Dexippum *omnia breviter persequutum esse*, scripsit.

III. Has igitur eclogas de legationibus ad Σκυθικὰ pertinere iam Vossius perspexit¹¹⁾: eademque earum ratio est quas ex titulo de sententiis edidit ill. Maius. Σκυθικὰ, de bello Scythico vertere debebam; quoniam illud intelligitur, quod, coeptum sub Decio, usque ad Aureliani pacem duravit. Atque hic quidem leviter circa verba lapsus sum; in eo vereor ne gravius erraverim, quod quae a p. 22. l. 20. ad p. 26. l. 4. habentur, Dexippo ipsi tribuerem, quasi orationem ad cives suos habitam, qui temerario consilio muris egredi et cum hostibus confligere cuperent. Non attenderam ill. Maii opinionem¹²⁾, epistolam esse: cui ut aliquid de meo adiiciam, dicam, a magistratu Romano missam videri: imo ab ipso fortasse Imperatore: eum se cum copiis mox affuturum nunciare (p. 25. l. 17. seqq.): lectamque esse in concione (p. 22. l. 18.) De his, si forte aliquando codicis pagina 324. plenius e litura erui potuerit, liquido constabit: ac tunc fortasse expedietur de quo tandem oppido quibusque civibus sermo sit. Nunc in id sententia inclinatur haec ad primum Gothorum adventum sub Decio pertinere credam, cuius nomen in oblitterata illa pagina conspicitur; id quod eo confirmari videtur quod de rebus ad Nicopolim Moesiae gestis mentio iniicitur (p. 25. l. 22. cf. Syncellum p. 705. l. 12.). Quod si ita sit, Philippopolitani fuerint oppidani a barbaris circumsessi. Non tamen silendum est etiam sub Claudio Aug. ad Nicopolim prospere adversus bar-

9) s. v. Ἐλουροι. 10) Gordian. 2. 11) De histor. Graec. p. 242.

12) Praef. ad coll. Vatic. II. p. XXVIII.

baros pugnatum esse¹³); quo tempore, quantum in tanta narrationum perturbatione colligi potest, Thessalonica eorum impetum fortiter sustinuit.

Orationem Dexippi, scribendique genus, ingenti laude effert Photius, eo usque ut *Thucydidem perspicue loquentem* dicat; quae mira est viri prudentis a vero aberratio. Nemo enim in eo quicquam praeter inanem degeneris aevi rhetorem agnoscet, ut mirum sit qui tam puerilia sectetur, inter res arduas positum, magna gessisse.

Quae de Dexippo exstant testimonia sequentia fere sunt:

INSCRIPTIO in corpore Boeckhii n. 380.

Κατὰ τὸ ἐπερώτημα τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς καὶ τῆς βουλῆς τῶν ΨΝ καὶ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων, τὸν ἄρξαια τὴν τοῦ βασιλέως ἐν Θεσμοθέταις ἀρχὴν, καὶ ἄρξαια τὴν ἐκόνυμον ἀρχὴν, καὶ πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἰκοθετὴν ἱερέα παναγῆ, Πόλιον Ἐρέννιον Δέξιππον Πτολεμαίου Ἑρμείου, τὸν ῥήτορα καὶ σπηγραφέα, ἀρετῆς ἕνεκα οἱ παῖδες.

Ἀλκῆ καὶ μύθοισι καὶ ἐν βουλαῖσι κρατίστους

Ἄνδρας ἀγακλειτοὺς γείνατο Κεκροπίη·

Ὡν ἓνα καὶ Δέξιππον, ὃς ἱστορίην ἐσαυθρήσας

Αἰῶνος δολιχὴν ἀτρεκέως ἔφρασεν.

Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἐπεῖδε, τὰ δ' ἐκ βίβλων ἀναλῆξας

Εὔρατο παντοίην ἱστορίας ἀτραπόν.

Ἦ μέγα κλεινὸς ἀνὴρ, ὃς νοῦ ἅπο μυρίον ὄμμα

Ἐκτείνας, χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν.

Φήμη μὲν περίβωτος ἀν' Ἑλλάδα, τὴν δ' νεανθῆς

Αἶνος Δέξιππῳ δῶκεν ἐφ' ἱστορίῃ.

Τοῦνεκα δὴ καὶ παῖδες ἀγακλειτὸν γενετῆρα

Μορφήεντα λίθον θῆκαν ἀμειβόμενοι.

PHOTIUS cod. 82.: Ἀνεγνώσθη Δέξιππου τὰ μετὰ Ἀλέξανδρον, ἐν λόγοις τέσσαρσιν. ἀνεγνώσθη δὲ αὐτοῦ καὶ ἕτερον σύντομον ἱστορικόν, μέχρι τῆς Κλαυδίου ἐπιτρέχον τὰς κεφαλαϊώδεις πράξεις βασιλείας. ἀνεγνώσθη δὲ αὐτοῦ καὶ τὰ Σουδικά, ἐν οἷς αἱ Ῥωμαίων αὐτῶν καὶ Σκυθῶν ἀναγράφονται πρὸς ἀλλήλους μάχαι τε καὶ ἀξιόλογοι πράξεις. ἔστι δὲ τὴν φράσιν ἀπέριττός τε καὶ ὄγκῳ καὶ ἀξιώματι χαιρῶν,

13) Trebell. Pollio, Claud. 12.

Dexippus, Eunapius etc.

καὶ (ὡς ἂν τις εἴποι) ἄλλος μετὰ τινος σαφηνείας *Θουκνυδίδης*, μάλιστα γὰρ ἐν ταῖς *Σκυθικαῖς* ιστορίαις.

EUNAPIUS quae de Chronicis Dexippi docet, quaere infra p. 56. seqq.

Idem, in vita Porphyrii sub finem: τοὺς χρόνους (τοῦ Πορφυρίου βίου) ἐς Γαλληγόν καὶ Κλαύδιον εἰκάζειν συνέβαιεν, Τάκитόν τε καὶ Αὐρηλιανὸν καὶ Πρόβον· καθ' οὓς ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀνὴρ ἀπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως.

EVAGRIUS hist. eccl. V. 24. : καὶ Δέξιππῳ δὲ πλεῖστα περὶ τούτων πεπόνηται, ἀπὸ μυθικῶν ἀρξαμένῳ, καὶ λήξαντι ἐς τὴν Κλαυδίου τοῦ μετὰ Γαλληγόν βασιλείαν· ἧ συναυεληπται περὶ ὧν Κάριοι καὶ ἕτερα βάρβαρα ἔθνη κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ Θράκην καὶ Ἰωνίαν διαπολεμοῦντες ἐπραξαν. (Scythica hic innuere videtur, non Chronicorum partem.)

SUIDAS s. v. Δέξιππος, Δέξιππον, ὁ Ἐρένιος χρηματίας, Ἀθηναῖος ῥήτωρ, γεγονώς ἐπὶ Βαλεριανοῦ, καὶ Γαλλιηροῦ, καὶ Κλαυδίου δευτέρου, καὶ Αὐρηλιανοῦ, τῶν βασιλέων Ῥωμαίων.

TREBELLIVS POLLIO, in Gallieno, 14. : Gothi Cyzicum et Asiam, deinceps Achaiam omnem, vastaverunt, et ab Atheniensibus, duce Dexippo, scriptore horum temporum, victi sunt.

EUNAPIUS, Sophistarum vitis clarus, natus Sardibus a. 347, Dexippi historiam ita continuavit, ut opus suum μετὰ Δέξιππον χρονικὴν ἱστορίαν inscriberet 14). Id XIV libros continebat, quorum primo res ab excessu Claudii Gothici ad Iulianum Imp. gestas complexus, ceteris huius, quem ipse, utpote pro veteri religione vehementissime animatus, tanquam Deum aliquem, humano generi commodatum, colebat, historiam, quaeque deinceps subsecuta sunt, copiose narravit 15). Finem operis in illo tempore fecisse quo S. Iohannes Chrysostomus in exilium pulsus est, a. Chr. 404, Photius docet 16). Cui repugnare quidem videntur eclogae, in quibus (p. 96. n. 70.) de Pulcheriae Augustae avaritia sermo est, quae mulier demum a. 414. imperium capessivit: minime tamen inde colligere

14) Teste Photio, et inscriptione eclogarum de sententiis. 15) Eunapius, infra, p. 61. 16) V. infr. in testimoniis.

hæc Eunapium continenti narratione decem annorum, qui medi sunt, historiam exposuisse: quin potius illuc degressum esse apparet, ut referendo quomodo Hierax, aemulo qui vel ipsum nequitia superaret per Augustae avaritiam traditus, pro nece Fravittæ seras poenas, verumtamen poenas dederit, se solaretur. Accedit, quod deinde de Stilichone loquitur, qui diu ante Pulcheriæ imperium occisus est.

Quum duplicem editionem historiæ Photius vidisset, Constantinianæ eclogæ, ut inscriptio docet, e secunda sumptæ sunt, ubi loci plurimi, in quibus scriptor rabido adversus Christianos odio effrenate indulserat, ita recisi essent, ut, Photio iudice, hiantes lacunæ apparent, et sequentia plurima laborarent obscuritate. Cuius vitii culpam Photius in Eunapium ipsum confert: coniecturane ductus an testimonio, non constat. Scriptorem mutilatum opus ita reliquisse ut in his quæ manebant sensus laboraret, sane non probabile est. Ac fieri certe potest, ut non ipse scriptor, sed bibliopola, indocti amanuensis opera, libros ab iis locis qui vendentibus periculum crearent liberare animum induxerit: qualia sunt expurgata, quæ vocant, exemplaria, quæ in regionibus ubi decreta concilii Tridentini recepta fuerunt non raro occurrunt.

Eunapii vita, ab Hadr. Iunio conscripta, in editione cl. Boissonadi legitur. Insanum hominis in rem Christianam odium, cuius in his quæ ill. Maius edidit iniquum de magno Theodosio iudicium novum exhibet specimen, deliransque superstitio in somniis religionis quam sectæ cui addictus erat asseclæ sibi fixerant, notissima sunt: notum etiam dictionis genus molestum et salebrosum, de quo nimis clementer iudicat Photius; quem de Eunapii historia disserentem iam audiamus (cod. 77).

Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου χρονικῆς ἱστορίας τῆς μετὰ Δεξιππον, νέας ἐκδόσεως, ἐν βιβλίοις τεσσαρεσκαίδεκα. ἄρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς ὃν Δεξιππῃ ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου τῶν Θεοδοσίου παιδῶν βασιλείαν, ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, ὃν Ἀρσάκιος μὲν τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγγέμενος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλευῦτος Ἀρκαδίου γυνὴ κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ ἀμβλώσασα τὸν βίον ἀπέλιπεν. οὗτος ὁ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος

δοτί (τὰς γὰρ ἐν Λυδία Σάρδεις ἔσχε πατρίδα). δυσσεβῆς δὲ τὴν Θρησκείαν ὧν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ εἶμα) τοὺς μὲν εὐσεβεῖα τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστα γὰρ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἔξαιρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλέον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. ἔστι δὲ καλλιειπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτῷ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρον ὠδες καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δέκα (I. καὶ δὴ καὶ N.) τοὺς ἰερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθκώδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὁμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. καὶ τροπαῖς μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐκ ἐθέλει νόμος, ἀφαιρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἢ τῆς λέξεως ἔμφασις τὴν πολλὰ καὶ ἀστείότης. τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῇ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδους συμμετρῶς καὶ οἰκείως ἔχει· πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι, οὐδ' εἰς τὸ ταῖς μεθόδοις λαβὴν ἐπιδοῦναι.

Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως κατασπείρει βλασφημίαν, καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, εἶτι πολλὰ τῆς ἐκείσε λύσεως ὑποφαίνουσαν. ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίους, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν. συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς ἀσυμφῶς ἐκκεῖσθαι, καίτοι φροντιστὴς ἔστι τοῦ σαφοῦς· ἀλλ' ὅτι τὸν τρόπον λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἀρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τὸν νοῦν λυμαίνεται τῶν ἀναγινωσκομένων. ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

PETRUS, cui a dignitatibus magistri et Patricii cognomina haeserunt, Thessalonicae natus, a Procopio Illyrius dicitur¹⁷⁾: non quod natione ad Illyricam gentem pertineret, (nam quis illo aevo veteres Illyrios ab aliis gentibus, qui istas regiones incolebant, distinxisset?); sed quia dioecesis Macedonia sub dispositione Praefecti Praetorio per Illyricum erat. Hic causis agendis Constantinopoli occupatus, quum propter singularem eloquentiam persuasionisque vim celebraretur¹⁸⁾, a Iustiniano Imp. a. 534. legatus ad Amalasintham destinatus, quia interim Theodahadus regnum arripuerat, Aulonae substitit, et anno demum sequente cum Imperatoris mandatis Ravennam pervenit: tunc vero, ignavia et timore hominis callide usus, Theodahado persuasit ut se Augusti fidei permetteret, Italiaque universa concederet¹⁹⁾. Quae quum ipse Constantinopolim renuntiasset, iterum cum Athanasio Ravennam missus est, ut illis agentibus quae rex Gothus promiserat ad exitum perducerentur: verum is, Mundo interim cum exercitu in Dalmatis caeso, spretis quae convenissent, violataque legationum sanctitate, illos in custodiam dedit²⁰⁾, neque prius redeundi facultas concessa est quam a Vitige fere post tres annos, circa finem anni 538. Sed hoc incommodum Petro insigni honore repensatum est, collata dignitate magistri officiorum²¹⁾. Postea, anno fere 550, iam ad patriciatum evectus²²⁾, legatus in orientem missus est ad inducias cum Chosroë componendas²³⁾, unde tamen re infecta rediit: mox, a. 552²⁴⁾, delectus est ut

- 17) Goth. I. 3. p. 316. ed. Par. 18) Ibid. — Menander, infra, p. 429. 19) Procop. Goth. I. 6. p. 322. 20) Ibid. I. 7. p. 325. 21) De magisterio officiorum legendi sunt Iohannes Lydus de magistr. II. 10. 25. 26., III. 40. et Valesius ad Amm. Marc. XXVI. 5. Ex diversissimorum negotiorum procuracione, pro nostra opinione ridicule coagmentata, conflatum, complectebatur, ut nostro sermone potius quam Pannonica latinitate utar: *das Ministerium der auswärtigen Angelegenheiten, die Aemter des Hofmarschalls, Ceremonienmeisters und Generalpostmeisters, und die Direction der Gewehrfabriken.* 22) Patricius a Constantini M. aetate eum locum in aula obtinebat ut Britannorum lingua apposite a *privy Counsellor* diceretur. Hic dignitatis gradus coniungebatur cum eo officio in quo aliquis alias constitutus erat: ac Petrum quidem nostrum usque ad mortem in magisterio permansisse constat. 23) Procopius Goth. IV. 12. p. 591. 24) De anno quo nuncii Imperatoris cum Vigilio egerunt, cl. Gieselerus a me consultus respondit se plane Mansio assentiri qui illud a. 552. contigisse statuat,

cum Vigilio Papa, qui Chalcedone detinebatur, de negotio trium capitulorum ageret. Vigilius ubi, quae tunc acta sunt, narrat, Petrum exconsulem, patricium et magistrum vocat: mox magnificum virum et referendarium: qui tunc exconsul dicebatur, erat quem Imperator consulatus codicillis ornauerat; eum postea in Byzantino imperio, rei dignitate paulatim imminuta, consulem et hypatum dixerunt. Decem deinde annis interiectis, a. 562., pacis negotium cum Persis iterum, ac feliciore quidem exitu, suscepit, ignominiosa quidem, sed pro exhaustis imperii viribus necessaria, pace in quinquaginta annos composita ²⁵). Ubi quum a legato Persico super Suania, quam Petrus repetebat, fallaci spe proposita, ad regem Chosroëm reiectus esset, anno proximo hunc adiit: verum frustra. Ex qua legatione Byzantium reversus, haud multo post obiit ²⁶), 28 fere annis post primam legationem Italicam; relicto filio Theodoro, qui iam a. 565. dignitatem patris obtinebat; mox comes largitionum factus, atque a. 576. ad Persas missus est ²⁷). Christianum fuisse Petrum dubio caret: quippe qui in legatione Persica ut natalem Christi Domini, Epiphaniamque celebraret, substiterit ²⁸), atque cum Vigilio Papa de rebus quae ad dogmata pertinent egerit.

Hic Petrus inter coevos incredibili quadam floruit laude et gloria: cuius rei testimonia infra posui. Praeter eloquentiam, atque unicam in persuadendo vim, summam in rebus tractandis sollertiam, diligentiam indefessam, legum cognitionem accuratissimam, eruditionem omnigenam, ei tribuunt; tum vero amoenum ingenium, mitemque animum: in quo cum unico cuius verba ad nos pervenerunt obtrectatore ²⁹) ita consentit Petri cliens Iohannes Lydus, ut hoc certe constet, benevolum fuisse, liberumque ab omni arrogantia. Etiam

corrigendumque in subscriptione epistolae encyclicae censeat: P. C. Basilii XI.

- 25) Menander, p. 346. sqq. ed. B. 26) Ibid. p. 373. 17. 27) Vide Valesium ad p. 319. 8. ed. B. 28) Ibid. p. 364. 21. seq., qui locus, ab ill. Maio animadversus, Fabricii diligentiam fugerat. Sed nomen Petri ad rem probandam parum efficeret: Iohannes enim Lydus vix nomine tenus Christianus fuit; neque eo magis Iohannes Stobaeus: Iacobum medicum, natione Achivum, paganum religione fuisse, diserte narrat Marcellinus in Chron. sub a. 462. 29) Procopius Anecd. 24. p. 70.: *πρῆτος ἦν καὶ ὡς ἡκίστα ἐβρίλειν εἰδώς.*

est mortem a Corippo *boni* cognomine insignitur ³⁰⁾, ut olim
 lex Ancus. Quae tamen virtutes non obstant quominus vere
 Procopius ei exprobrare potuerit furacissimum fuisse, atque
 inexplebili divitiarum cupiditate incensum ³¹⁾: avaritia enim
 apud orientis populos, ad servitutem prolapsos, persaepe
 etiam, virorum minime malorum animos invadit: quorum bo-
 nitas eo tantum elucet, quod neque crudeliter agunt numerorum
 causa, neque ius violant: quales sunt fere si qui inter Tur-
 eas viri boni dicuntur. In quo genere illustre exemplum erat
 memoria mea Mohammedes senex, Algeriae satrapa. Nihil hoc
 viro mitius, eiusque fide data nihil sanctius: at idem non
 solum nisi pacem ab eo redemisses, piraticam exercebat; vi-
 olataque, sine sua culpa, pace, gavisum esse credo; verum
 etiam quotidie per vesperam aureis numerandis se delectabat.
 Praedivitem certe fuisse Petrum inde colligimus, quod insula
 Aconitis, in qua cotis fodinae exercebantur, integra pro fundo
 ad eum pertinebat ³²⁾. Eadem servitatis miseria viros quamvis
 bonos immanissima principis iussa pro numinis oraculis exsequi
 cogit, quasi nihil arbitrio suo relictum sit: itaque asseverare
 non auderem calumniam esse Procopii narrantis Theodahadam a
 Petro ad Amalasinthae necem incitatum esse ³³⁾: nisi causa
 quam affert cur Theodora exitium infelicis reginae machinata
 esset tam parum credibilis foret, ut hoc quoque crimen ma-
 ledictis vesanae impudentiae accenseri posse confidam.

Petro Patricio Suidas *ἰστορίας* tribuit: unde petitae eclo-
 gae in utroque titulo de legationibus exstant: quarum prima
 ad imperium Tiberii, ultima ad res a Iuliano, adhuc Cae-
 sare, sub auspiciis Constantii in Gallia gestas pertinet. Quod
 si ulterius progressus esset, is qui eclogas confecit non magis
 in Petro quam in ceteris ultimam operis partem neglexisset:
 itaque eum finem fecisse ubi Eunapius res plene narrare inci-
 piebat non dubito. Verum in quo tempore historiae suae
 initium constituerit, ea quaestio non aequae certe expediri po-
 test: regum tamen liberique populi Romani tempora tractasse
 non crediderim; quum propter eclogarum ex universo hoc tem-
 pore defectum, tum quia non video quid hominem Byzantinum

30) Corippus de laud. Iust. l. 24. 31) Procop. l. l. 32) Her-
 molaus in ethnicis Stephani s. v. *Ἀρόνας*. 33) Anecd. 16. p. 47.

impellere potuerit ad scribenda quae, ut quisque prolixius aut brevius narrata quaereret, vulgo inveniebantur. Non tamen a Tiberio incepisse, — id quod per se omni careret probabilitate, — sed iam de Augusto, Triumviratusque tempore egisse, probant fragmenta quae in libello Seguieriano de syntaxi inveni³⁴⁾. Ex his alterum apud Dionem Cassium iisdem prope verbis legitur³⁵⁾, quod de fr. 4. 5. p. 123. ed. B., collata legat. LII. p. 401. Ursini, observavit Valesius: unde coniectura certa oritur Petrum nihil aliud quam Dionis breviarium confecisse quatenus huius historia pateret. Iam vero quum continuator Dionis, cuius eclogas ill. Maius in titulo de sententiis invenit, quantum spatia metiri licet, non multum infra Constantinum M. descenderit, non temeraria hariolatione mihi persuasi eum non diversum a Petro esse: ad quam firmandam nonnihil accederet, si exploratum esset imperatorum nomina quibus ista apud Maium pro lemmatis distinguuntur in codice sic posita esse: nam eadem ratione grammaticus ille qui de syntaxi scripsit, Petri opus in partes distinctum invenit: certe non librorum numeris; quos, ut semper alias, posuisset.

Praeterea idem Suidas Petro opus *περὶ πολιτικῆς καταστάσεως* adscribit: quod ill. Maius illos anonymi scriptoris de re publica dialogos esse coniicit quorum Photius cod. 37. meminit, ipse autem e palimpsesto Vaticano ampla edidit fragmenta *περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης* inscripta. Equidem inscriptio- nis diversitatem omittam, neque negabo Petro placere potuisse ut libros sine nomine ederet: attamen vix credibile videtur rem Suidae compertam docto curiosoque Photio non innotuisse; aut contra, Suidam silentio transiisse illud opus quo Petrus Lydo teste de magisterio officiorum exposuit³⁶⁾: quum id tamen in hominum manibus versaretur decimo saeculo.

34) Ea posita sunt infra p. 136. 35) Petrus: *ἀπέειπε τοῖς βουλευ- ταῖς ἐκθμεῖν ἔξω Ἰταλίας*. Dio LII. 41. p. 693. 34. ed. R. *καὶ προσἀπέειπε* (l. *καὶ πρὸς ἀπέειπε*) *πᾶσι τοῖς βουλευουσι μὴ ἐκθμεῖν ἔξω τῆς Ἰταλίας*. Hunc locum adiumento indicis Reimariani indagare potui; is qui alteri fragmento respondet, nisi casu oblatus, haud facile invenietur. Quotus enim quisque adeo indefessus, otioque instructus est, ut quatuor vocabula per tot libros quaerere sustineat? quum ne illud quidem constet certum esse Antonii nomen, non errore positum pro Antonini. Verbo quidem *θωπεύειν* saepe utitur Dio. 36) Infra in test.

Etiam manifesto huius partes sunt quaecunque e Petro magistro exstant inserta caeremoniali Constantini Porphyrogeniti : habent autem eum auctorem non solum capita primi libri 84. et 85. , quibus eius nomen praefixum diserte legitur , verum etiam decem quae continuo sequuntur, usque ad 95. ; ubi saepe, v. gr. 86. 87. 95. de Iustiniano tanquam imperante quum ista scriberentur , sermo est. Petita autem esse haec omnia e libro de officio magistri satis inde colligitur quod auctor praecipue id agit , ut doceat quae partes magistri sint in rebus quas tractat ; magistrorumque nomina ponit , qui in ea dignitate fuerint quo tempore Leones, avus et nepos , Anastasiusque et Iustinus imperium susceperunt.

Utrum hoc in volumine an alibi Petrus exposuerit quae cum Chosroë de pace componenda locutus esset³⁷⁾, pro incomperito relinquo. Sermonis rusticitatem in eo reprehendit Menander , quam se verbis Atticis mutasse ait quum colloquia ista referret : iustamque esse reprehensionem ei facile credimus : nam in capitulis quae in caeremoniali exstant graecitas ad barbariam , vulgaremque sermonem manifesto inclinata , imo iam in hunc conversa, conspicitur ; neque eclogae ex historia ab ista labe immunes sunt. At, quae e libris *περὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης* in luminis oras reduxit Maius, summa elegantia, et paene intemerato Attico sermone scripta sunt. Quum autem Petrus sui aevi hominibus, qui ea fere lingua utebantur quae nunc apud Graecos obtinet, loqueretur, non veteribus Atticis, sermo eius, pro grammaticorum sententia vitiosus, non impediabat quo minus, si vis persuadendi ei inesset, hominum mentes oratione flecteret. De qua viri eloquentia, ceterisque dotibus, testimonia quae hic subiungo loquuntur.

IOHANNES LYDUS *de magistratibus* II. 25. 26. : τοῖς δὲ ἡμιρομένοις τοὺς ἐφέξῃς μὴ ἀγνοῆσαι μαγίστρον ἄχρις ἡμῶν, ἀρκέσει πρὸς διδασκαλίαν Πέτρος ὁ πάντα μεγαλόφρων, καὶ τῆς καθόλου ἱστορίας ἀσφαλῆς διδύσκαλος, δι' ὃν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ λεγομένου μαγιστηρίου ἀνεγράψατο. προῆλθεν οὖν ἡ δύναμις ἐπὶ πλέον τῆς ἀρχῆς · οὐ μόνον γὰρ τὰς τῶν ἐθνῶν πρεσβείας ὑφ' ἑαυτῷ τελούσας ὁ μάλιστα ἔχει πιστεύεται, τὸν τε δημόσιον ἰδόμενον, καὶ πλήθος ἐμ-

37) Menander , p. 429.

βριθές τῶν πάλαι μὲν φρουμενταρίων νῦν δὲ μαγιστριωνῶν, τὴν τε τῶν ὄπλων κατασκευὴν καὶ ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔτι καὶ τὴν τῶν πολιτικῶν πραγμάτων· καὶ διαφερόντως Πέτρος οὗτος, ὁ πολὺς, ὁ μηδενὶ ταῖς ἀρεταῖς κατὰ μηδὲν δεύτερος· διασώζει μὲν γὰρ καὶ φρουρεῖ τὴν αὐλὴν, καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν οὐκ ἀποπτύει μεγαλειότητα, ἣν ἐγγὺς ἀπολομένην ἀβελτερίᾳ τῶν πρὸ αὐτοῦ, οἷα σοφὸς καὶ διὰ παντὸς τοῖς βιβλίοις προσανέχων, ἀποκαθίστησι· τοὺς δὲ νόμους εἰδὼς, εἶπερ τις ἄλλος, οἷς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνετράφη (1. ἐνετρ. Ν.) συνηγορῶν τοῖς δεομένοις, ἄρχων τε μέγιστος, καὶ ἀξίαν ὄφρυν τῆς ἐξουσίας ἀνατείνων ἐδείχθη, καὶ δικαστὴς ὄξυς, καὶ τὸ δίκαιον κρίνειν εἰλικρινῶς ἐπιστάμενος, κατὰ μηδὲν αὐτὸν ὑπταϊζούσης τῆς τύχης· πρῶτος μὲν γὰρ ἔστι καὶ μειλίχιος· ἀλλ' οὐκ εὐχερῆς, οὐδὲ πρὸς τὰς αἰτήσεις ἔξω τοῦ νόμου καμπτόμενος· ἀσφαλῆς δὲ ὁμοῦ, καὶ προβλέπων τὰς ὁρμὰς τῶν προσιόντων· μηδένα καιρὸν ταῖς ῥαθυμίαις παραχωρῶν τὴν μὲν νύκτα τοῖς βιβλίοις, τὴν δὲ ἡμέραν τοῖς πράγμασι ἐγκείμενος, μηδὲ αὐτὴν τὴν μέχρι τῆς αὐλῆς ἐκ τῆς οἰκίας ἐν ὀμιλίαις διασυρῖζων ἀπλῶς, ζητήμασι δὲ λογικοῖς, καὶ ἀφηγήσεισι πραγμάτων ἀρχαιοτέρων μετὰ τῶν περὶ ταῦτα σχολαζόντων εἰλούμενος· καὶ καιρὸς οὐδεὶς αὐτῷ διδασμάτων ἔστιν ἀμέριμνος· ὡς τοὺς τῶν λόγων ἐξηγητὰς δεδιέναι τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντυχίαν· πράγμασι γὰρ αὐτοὺς καὶ στροφαῖς περιβάλλει, μετρίως ὑπελέγχων, ὡς λέγοντο μόνον, οὐκ εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι ὁποῖους αὐτοὺς ἡ φήμη διαθρυσθεῖ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα σκοτοδινίας οὐ μικρὰς ἀνακινεῖ ἢ πρὸς αὐτὸν συνηθία· χαίρω γὰρ αὐτῷ ὅτι καλὸς ἄμα καὶ ἐλευθέρως, καὶ τύφου καὶ κορυζῆς ἐκτὸς, ἀστεῖός τε καὶ κοινός· ἀλλ' ἐπισειεῖ μοι ὡς εἴρηται, φροντίδας οὐ μικρὰς, μηδὲν ὦν ἐπίστασθαι δοκῶ προτείνων εἰς ζήτησιν, τὰ δὲ παντελῶς ἡγνοημένα παρεισάγων· ὥστε με τὰς πασῶν ἰσχυροτάτας εὐχὰς μελετᾶν, μηδεμίαν αὐτὸν ἄβατον ἐμοὶ, ὡσπερ εἴωθεν, ἐπιροιζῆσαι θεωρίαν.

PROCORIUS, Goth. I. 3. in f. : Ὁ βασιλεὺς Πέτρον, Ἰλ-λυριὸν τὸ γένος, ἐκ Θεσσαλονίκης ὁρμώμενον, ἐς τὴν Ἰταλίαν εὐθύς ἔστειλεν, ἕνα μὲν ὄντα τῶν ἐν Βυζαντίῳ ἡπόρων, ἄλλως δὲ ξυνετόν τε καὶ πρῶτον καὶ ἐς τὸ πείθειν ἱκανὸν περφυκότα.

Idem, Anecd. 24. : Πέτρος τὸν ἅπαντα χρόνον ἡνίκα

τῆ τοῦ μαγίστρου καλουμένην εἶχεν ἀρχὴν, ἀεὶ καθημέραν ἐπιπέως (τοὺς σχολαρίους) κλοπαῖς ἀμυθῆτοις ἀπέκναιε. πρῶτος μὲν γὰρ ἦν, καὶ ὡς ἤκιστα ὑβρίζειν εἰδώς, κλεπτίστατος δὲ ἀφροσύπων ἀπάντων, καὶ ῥόπου αἰσχροῦ ἀτεχνῶς ἔμπλεως.

SUIDAS s. v. Πέτρος ὁ ῥήτωρ, ὁ καὶ μάγιστρος καὶ ἱστορικός, πρεσβευτὴς ὡς Χοσρόην σταλεῖς „μάλα ἐμβριδῆς τε ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν, τῷ καταμαλάσαι φρονήματα βαρβαρικά, σκληρά τε καὶ ὀγκώδη.” ἔγραψεν ἱστορίας, καὶ περὶ πολιτικῆς καταστάσεως. (Quae signis inclusi Menandri verba sunt, servata in eclogis de sententiis, pag. 429-19 — 21. ed. B.)

MENANDER, p. 346, 22. ed. B. : Πέτρος — ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας, καὶ τῆς τῶν νόμων.

Idem p. 368. 1. Chosroës ad Petrum: οὐδὲ αὐτὸς σὲ, ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὥσπερ εἰκὸς ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τετραμμένον, ἧ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι μεμάθηκας, μεμφθεῖν — μὴ πείθειν μαθῶν.

Idem p. 376. 12. Iohannes legatus: Πέτρος — ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι παιδοῦς — οἶος ἐγένετο παρακρούσασθαι.

Idem p. 428. 20. : τὸ χθαμαλωτέρον πως ἔστιν ἧ τῶν λόγων — μετέφρασα ἐς τὸ ἀττικώτερον.

CASSIODORIUS *Variarum* X. 19. *nomine Theodahadi regis*: vir eloquentissimus Petrus legatus serenitatis vestrae, et doctrina summus, et conscientiae claritate praecipuus.

Ibid. X. 22. *eiusdem nomine*: per virum disertissimum Petrum.

Ibid. X. 24. *nomine Gundelinae reginae*: vediente viro sapientissimo Petro.

HERMOLAUS, *epitomator Stephani de urbibus*, s. v. Ἀκόνοι: Ἀκονῆτις — νῆσος διαφέρουσα τῷ πανευφῆμῳ πατρικίῳ καὶ τῷ (l. τὰ Ν.) πάντα σοφοτάτῳ μαγίστρω Πέτρῳ, κειμένη καπτικρὸν — Χαλκηδόνας. ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων.

CORRIPUS de laudibus Iustini I. 24. 25. :

Successorque boni, redivivaque gloria Petri

Hic Theodorus adest, patria gravitate magister.

Panium, unde PRISCUS, quem alii minus definite Thracem vocant³⁸⁾, Panita dicitur, oppidum erat Europae, unius et sex provinciis dioeceseos Thraciae, quae Chersonesum continebat, atque in Propontidis ora inter Heracleam, olim Perinthum, provinciae metropolim, et Selymbriam terminabatur³⁹⁾: incertis, ubi in mediterranea porrigebatur, finibus; Aenum, quaeque ab illa versus occidentem iacent oppida, ad Rhodopam provinciam pertinuisse compertum est. Panium ipsum in littore (Propontidis) prope Heracleam (Perinthum), itaque inter illam et Rhaedestum situm fuisse, Suidas docet⁴⁰⁾: apud Geographos veteres, ipsumque Ptolemaeum, eius mentionem frustra quaesivi.

Priscus, teste Suida⁴¹⁾, de historia Byzantina, rebusque Attilae⁴²⁾ (*ἱστορίαν Βυζαντικὴν καὶ τὰ κατὰ Ἀτιλλᾶν*) octo libros scripsit; quae verba quaestionem moverunt geminumne an simplex fuerit opus; equidem non dubito unum fuisse. Verum etsi duo fuerint, ad utrumque certe pertinerent eclogae de legationibus, quorum inscriptionem *historiae Gothicae* retinere debui: nemo enim dubitabit eclogarii codicem ita inscriptum fuisse. Suspicio autem, ut Procopianae historiae, ita huius partibus diversos titulos fuisse inditos: aliam inscriptam fuisse *τὰ κατὰ Ἀτιλλᾶν*, aliam *Γοθικὴν*, idque ab imperito homine ad universum opus translatum esse. A quo tempore historiam inceperit Priscus, expediri non potest: sed nullius rei quae ante annum 433. gesta sit mentio ex eo affertur. Asparis, filiorumque caedem, quae a. 471. Leonis Imp. 15. patrata est, a Prisco narratam esse, Evagrius docet⁴³⁾: unde colligimus, quum Malchus annum 474. Leonis 17. historiae suae initium fecerit, Priscum ad eum substituisse. Unde patet quam absurde Suidas eum sub Theodosio iuniore scripsisse tradat.

Longe optimus omnium sequioris aevi historicorum; ingenio, fide, sapientia, nulli vel optimorum temporum posthabendus; elegans quoque et sermone satis puro usus, laudem atque gloriam quum apud coevos tum inter posteros merito adeptus

38) v. Fabricii bibl. gr. VII. p. 539. γ. 39) cf. Constantinum de caeremoniis II. 54. p. 795. cd. B. et Ammian. Marcell. XXVII. 4. 40) s. v. Πάνιον. 41) s. v. Πρίσκος. 42) Vitium in Suidae et Eudociae libris *κατὰ Ἀτιλλᾶν* pro *Ἀτιλλᾶν* iamdiu animadversum et corrigi iussum est. 43) Hist. Eccl. II. 16.

et; cui etiam a Valesio et Gibbono, summis viris, laudari contigit. Rhetor dicitur, at idem sophista⁴⁴); unde colligimus non casidicum Constantinopoli egisse, sed oratoriam artem ibi docuisse. Ceterum de eius vita hoc tantum comperimus: receptum in amicitiam Maximiani, viri illo aevo primarii, cum eo ad Attilam, et postea, Marciano imperante, in Arabiam Aegyptumque profectum esse⁴⁵). Qui Maximinus quum absque dubio paganus esset, (Christianus enim nunquam animum induisset ut Blemys de sacris in Philarum insula celebrandis concederet, foederisque tabulam in illo templo figeret) coniectura iam per se valde probabilis Priscum quoque antiquis sacris addictum fuisse, magis adhuc confirmatur.

Eidem Prisco Suidas praeterea tribuit Declamationes et Epistolas.

Testimonia de Prisco:

SUIDAS s. v.: *Πρίσκος Πανίτης, σοφιστής, γεγονώς ἐπὶ τῶν χρόνων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ· ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντικὴν καὶ (ins. τὴ) κατὰ Ἄτταλον (Ἀττήλαν) ἐν βιβλίῳ ἑπιπέδῳ, μελέτας τε ῥητορικὰς καὶ ἐπιστολάς.*

EVAGRIUS *hist. eccl.* I. 17.: *ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ὁ πάλους τῆ λόγῳ πόλεμος ἐκεκίνητο Ἄττιλα τοῦ τῶν Σκυθῶν βασιλέως, ὃν περιέργως καὶ ἐς τὰ μάλιστα λογίως Πρίσκος ὁ ῥήτωρ γράφει, μετὰ πολλῆς τῆς κομψείας διηγούμενος ἕκως τε κατὰ τῶν ἐξῶν καὶ ἐσπερίων ἐπεστράτευσ μερῶν, σίας τε καὶ ὄσας πόλεις ἐλὼν κατήγαγε, καὶ ὅσα πεπραχὸς τῶν ἐντεῦθεν μετέστη.*

Idem V. 16.: *ἐκ πρεσβείας δὲ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων Ἀνθέμιος βασιλεὺς τῶν Ῥωμαίων ἐκπέμπεται, ᾧ Μαρκιανὸς ὁ πρῶην βεβασιλευκῶς τὴν οἰκίαν κατηγγύησε παῖδα. ἐκπέμπεται δὲ στρατηγὸς κατὰ Γιζερίχου Βασιλίσκος, ὁ τῆς Λέοντος γυναικὸς Βηρίνης ἀδελφὸς, μετὰ στρατεύματος ἀριστίνοδην συνειλεγμένου. ἄπερ ἀκριβέστατα Πρίσκῳ τῷ ῥήτορι πεπόνηται· ὅπως τὸ δόλω περιελθὼν ὁ Λέων, μισθὸν ὡσπερ ἀποδιδούς τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς, ἀναιρεῖ Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατριτίον, ὃν καίσαρα πεποιήτο πρότερον ἵνα τὴν Ἀσπαρος εὐνοίαν κτήσῃται.*

44) Suidas et Evagrius, infra.

45) Priscus p. 153. 14. ed. B.

MÁLCHUS, Philadelphiensis, ex illa Philadelphia quae in Palaestina est, ut recte e nomine viri Syriaco, quum plura ita vocarentur oppida, infert Fabricius, sophistam Constanti-
nopoly egit ⁴⁶). Eius historiam, qua Priscum continuavit, ab a. 474., decimoseptimo Leonis Imp., usque ad mortem Nepotis ⁴⁷), qui a. 480. occisus est, septem annorum res totidem libris, quos *Βυζαντιακὰ* inscripsit, persecutam Photius legit: atque intra hoc temporis spatium eclogae de legationibus, quasque ex aliis titulis Suidas servavit, comprehenduntur: ut certum sit litteratas Constantini Porphyrogeniti operas nihil amplius habuisse. Monet tamen Photius, his libris opus ad terminum quem auctor sibi proposuisset perductum non esse: ipsum innuere plura se additurum si vita suppetat: quum igitur Suidas Malchi historiam usque ad Anastasium deductam esse scribat, non contradicam, si quis sibi persuaserit ultima parte truncatam ad Photium Constantinumque pervenisse; integram et innotuisse qui paulo post Iustinianum Imp. lexicon de scriptoribus composuit quod Suidas compilavit. Edidit certe Malchus mortuo demum Zenone, cuius ignaviam probraque mansurae infamiae tradidit: ac tanta quidem cum libertate ut etiam sub miti Anastasii imperio mirandum sit maiestatis poenam evasisse qui talia contra decessorem Principis, praesertim qui Augustae maritus fuerat, auderet. Verum non unicum hoc est sub imperatoribus Byzantinis mirandae in scribendo libertatis exemplum, fortasse a contemptu litterarum ortum: nam Tiberius, valde in iis versatus, quaecunque edebantur anxie scrutabatur, crudeliterque vindicabat. Magis etiam miramur Eunapium non morte poenas dedisse pro his quae quemvis Christianum non minus quam Principes laedrent. Malchum non maledicentiae sed veritati studuisse cernimus. Difficilior ad expediendum inde oritur quaestio quod Malchus historiam a Constantino M. inchoasse a Suida dicitur: in quod tam disertum testimonium suspicio erroris eo minus cadit quod Photius e primi libri initio constare docet, alios eiusdem auctoris atque argumenti praecessisse. Casus autem efficere non potuit ut pars superstes operis initio ac fine truncati inciperet ubi Priscus substiterat: itaque necesse est

46) Suidas s. v. *Μάλχος*. 47) Photius cod. 78.

est partem quae praecederet ab aliquo qui catenam historiae conficiebat, cuiusmodi plures exstitisse constat, recisam; aut a Constantino M. usque ad Prisci finem diverso opere comprehensas fuisse.

Ingenio et eloquentia infra Priscum, a Photio quidem, qui eam canonis historiae instar esse ait, ultra veritatem laudibus datus, tamen inter valde bonos historiae auctores numerandus est. A Christiana religione non alienum fuisse, Photius perhibet: quod per se parum est; verum id ipsum, ut a Classico inter confabulationem mihi observatum fuit, plus quam in illum cadere videtur qui Pamprepio tam aperte faveat.

Suidas s. v.: *Μάλχος Βυζάντιος σοφιστής· ἔγραψεν ἱστορίαν ἀπὸ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου, καὶ ἕως Ἀναστασίου, ἐν ἧ τὰ κατὰ Ζήνωνα καὶ Βασιλίσκου, καὶ τὸν ἐμπερησμένον τῆς δημοσίας βιβλιοθήκης, καὶ τῶν ἀγαλμάτων τοῦ Ἀγνουστείου, καὶ ἄλλα τινα διεξέρχεται μάλα σεμνῶς, καὶ κτηνῶν δίκην ἀποθρητῶν αὐτά.*

PHOTIUS cod. 78.: *Ἀνεγνώσθη Μάλχου σοφιστοῦ Βυζαντιακὰ, ἐν βιβλίοις ἑπτὰ. ἄρχεται μὲν ἐξ οὗ Ἄβοντα τὸν βασιλέα ἢ νόσος ἐπέβη, τούτῳ δὲ τῆς βασιλείας ἕτος ἑπτακδέκατον παρετείνετο· διερχεται δὲ τὴν τε Ζήωνος ἀνάρρησιν, καὶ τὴν ὑπερόριον τῆς βασιλείου δόξης διατριβὴν, καὶ τὴν Βασιλίσκου ἀνάρρησιν, καὶ τὴν τῆς ἀλουργίδος ἀπόδοσιν, καὶ τὴν ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ πάλιν καθόδον Ζήωνος, τὴν τε τοῦ προειρημέτου Βασιλίσκου διὰ ξίφους ἀναίρεσιν, ἧς καὶ γυνὴ καὶ τέκνα παρανόμῳ κρίσει ἐκοινωνήσαν. καὶ ὅτι Ἀρμάτος ὁ Ζήωνα καταγων τοιαύτης ἀντιμισθίας ἀπώνατο, διὰ Ὀνούλφου δεξάμενος τὴν σφαγὴν. διαλαμβάνει δὲ καὶ τὴν Θευδερίχου τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) στάσιν, καὶ τὴν Θευδερίχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) φιλίαν, καὶ τὸν πρὸς τὸν τοῦ Ὀτριάριου (Τρ.) Θευδέριχον πόλεμον, καὶ τὴν κατὰ Ζήωνος πάλιν στάσιν, καὶ τὴν Μαρκιανοῦ ἐπανάστασιν, καὶ κρὸς γε τούτου τὴν τῆς πενθερᾶς Βηρίνης ἐπιβουλήν, καὶ τὴν διὰ τοῦτο φυγαδείαν τὴν αὐτίον, καὶ τὴν κατὰ Ἴλλου πρότερον ἐπιβουλήν Βηρίνη συσκευασθεύσαν, καὶ τὴν Ἐπιδάμνου ἐπὶ Θευδερίχου τοῦ Μαλαμείρου (Βαλ.) ἐν δόλῳ κατάσχεσιν. ταῦτα διεξιῶν διεξιῶσι καὶ τὰ ἐπὶ Ῥώμης, καὶ τέλος τοῦ ἑβδόμου λόγου ποιεῖται τὸν Νέπωτος θάνατον, ὃς ἐκβαλὼν τῆς ἀρχῆς Γλυκέριον τὴν τε Ῥωμαϊκὴν ἰσχὺν περιεβά-*

λετο, καὶ εἰς σχῆμα κείρας κληρικῶν ἀντὶ βασιλείας ἀρχιερέων κατέστησεν· ἔφ' οὗ καὶ ἐπιβουλευθεὶς ἀνήρηται. οὗτοι οἱ ἑπτὰ τῆς ἱστορίας λόγοι καὶ προηγουμένους ὑποφαίνουσιν αὐτῷ λόγους ἄλλους διαπεπονησθαι — καὶ ἡ ἀπαρχὴ δὲ τῶν ἑπτὰ τοῦ πρώτου λόγου τοῦτο παραδηλοῦ· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐπομένους, εἰ τὸ ζῆν προσῆν τῷ συγγραφεῖ, ὡς τοῦ ἑβδόμου λόγου τὸ πέρασ ἐνδείκνυσιν.

Ἔστι δ' ὁ συγγραφεὺς Φιλαδελφεὺς, εἴ τις ἄλλος κατὰ συγγραφὴν ἱστορίας ἄριστος· καθαρὸς, ἀπέριττος, εὐκρινῆς (ἢ εὐκρινῆς? Ν.), λέξεων ταῖς ἀνθηροτάταις καὶ εὐσήμεϊς καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀνηγμέναις χρώμενος· καὶ οὐδὲ αἱ καινοπρεπεῖς αὐτῷ, ὅσαι τὸ ἐμφατικὸν καὶ εὐχρον καὶ μεγαλεῖον ἔχουσι, παραβλέπονται, ὥσπερ --- τὸ ----- καὶ τοιαῦτ' ἔνια· καὶ ὅλωσ κανὼν ἐστὶν ἱστορικῶν λόγων· σοφιστῆς δ' ἦν τὸ ἐπιτίδευμα, καὶ ῥητορικῆς εἰς ἄκρον ἐληλακῶς, καὶ τὴν θρησκείαν οὐκ ἔξω τοῦ χριστιανικοῦ διαίσου.

MENANDER, Euphratae f., Constantinopolitanus, in iuventute legum studio sese dederat: sed quoniam a causidicorum munere animus abhorrebat, ad segnitiam delapsus, in circo factionumque furoribus patrimonium effudit; tandem vero, a necessitate ad meliora compulsus, quum a Mauricio Imperatore litteratos homines splendidis praemiis ornari videret, se in hoc genere experiri statuit. Itaque historiam Agathiae continuare sibi proposuit: quod ab adventu Cotriguro- rum Hunnorum in Thraciam, quos Belisarius repressit, anno- que 558., usque ad excessum Tiberii Imp., a. 582., perfecit. De rebus anni 575. 48) agebat libro VIII. Protectoris cogno- men, quo ab illustri poeta Attico discriminatur, indicat eum cohortibus praetoriis Imperatoris adscriptum fuisse 49): quae tamen illo aevo aequae ac Scholarii fictam tantummodo exerce- bant militiam 50). In scribendi genere prorsus simia Agathiae est; ridendus quoties sententiarum acumine aut verborum ele- gantia se ostentare cupit: verumtamen in rebus gestis referendis bonus auctor; circa populorum mores, terrarumque longin- quarum situm, et peregrinantium itinera admodum curiosus et fide dignus. Eiusdem Agathiae imitatione, etiam epigram-

48) Menand. p. 397. 20.
in eius ed. Brissonii.

49) v. Heineccium s. v. Protectores
50) Procop. Anecd. 24. p. 71.

nata componere tentavit. Quae supra de eius origine atque inventute dixi, ea omnia ipse in prooemio historiae tradiderat, quod, apud Suidam servatum, posui primo loco inter fragmenta, p. 458. ed. B.

De OLYMPIODORO, CANDIDO, NONNOSO et THEOPHANE nihil prorsus ad nos pervenit praeter ea quae apud Photium leguntur, in nostra editione p. 447. seq., et fragmentum apud Suidam s. v. χειρίζω servatum (p. 477. ed. B.) de sumptibus expeditionis adversus Vandalos, quod tamen ipsum neque ex integro codice Candidi, neque ex eclogis inde petitis a Suida assumptum est, sed ex alio, nescio quo, scriptore. Etenim nullus horum historicorum ad eclogas Constantianas adhibitus fuit, unde omnia in hoc genere ille hausit.

PROCOPIUS sophista, cuius orationem, a Villosone in tomo altero Anecdotorum Graecorum ex codice Marciano Veneto editam ⁵¹⁾ huic collectioni intuli, affecto saeculo p. Chr. V. Gazae natus est, quod oppidum, licet in remotis barbariae finibus positum, illo aevo elegantium ingeniorum mire ferax fuit, quum praeter hunc Procopium, Aeneam ferret, et Iohannem (qui ἐκφρασίῳ τοῦ κοσμικοῦ πίνακος versibus conscripsit), ac Timotheum quendam, variosque Anacreonticorum carminum poetas ⁵²⁾, quibus fortasse non exigua pars illorum tribuenda est quae per tot aetates pro Teii vatis canticis mirati sunt homines minime mali. Speciem autem quae Fabricium induxit, ut hunc Procopium gemino nomine Iohannem Procopium dictum, auctoremque ἐκφράσεως illius, amoena vena conditae, fuisse, sibi persuaderet, vanam esse, positaque in Scholio codicis Palatini inter utrumque nomen distinctione dissolvendam, mihi paene exploratum est. Fungebatur ille, quum Anastasium Imp. publice laudabat; oratoris munere in oppido ubi natus erat, stipendio conductus ⁵³⁾: quo tempore paganum adhuc religione fuisse, nemo dubitabit qui genus Anastasii ab illo ad Iovem referri attenderit ⁵⁴⁾; quo nihil magis abominandum fuisset eius aevi viro Christiano. Postea autem fidem

51) V. eius annotatt. p. 601. ed. B. 52) Fabricii Bibl. Gr. T. IX. p. 760. ed. H. 53) Hinc σοφιστῆς Γάζης dicitur in orationis inscriptione. 54) p. 492, 14.

Dezippus, Eunapius etc.

Evangelii adeo sincere amplexus est, ut ad libros Veteris Testamenti commentarios conscriberet, a peritis iudicibus non mediocriter laudatos. Summam vitae sanctimoniam, moresque mitissimos, praedicavit eius discipulus Choricus, qui defunctum laudavit; longe ipse inferior magistro: suum, cum amoris affectu, vocat Aeneas, a quo laudari plus erat. Ad ultimam senectutem vixisse perspicuum est, quum, qui ipso saeculi VI. initio Anastasii laudes dixerat, idem monodia aedem S. Sophiae terrae motu collapsam defleverit⁵⁵), quae ruina a. 557. accidit. Epistolas scripsit plurimas, quarum nonnisi pars edita est.

De PRISCIANO, viro grata saeculorum memoria colendo, cuius panegyrico locum inter Graecos assignare non dubitavi, omnino silere quam paucis agere fortasse praestaret. Verumtamen, praebita occasione, a me impetrare nequeo quin rem et novam, ut opinor, et veram indicem: scilicet Caesaream, unde illi ex origine cognomen additum est, Africae oppidum esse videri, a quo Mauritania Caesariensis dicta est; non unum ex illis, claris certe, quae in Asia exstant. Novi equidem Ammiani et Claudiani exempla, hominum Graecorum qui litteras Latinas splendide illustrarunt; neque negare sustineam fieri potuisse ut tertius aliquis Graecus se totum ad Latini sermonis artem conferret: apparet tamen longe aliam fuisse rerum vim sub Theodosio M. eiusque filiis, florente adhuc vetere Roma, atque centum annis post, Italia in barbarorum servitutem redacta, nulloque ibi litterarum studiis proposito praemio, quum in Orientis regionibus iis qui Graeca lingua ingenii specimina exhiberent, gloria et commoda cederent. Priscianum in Grammatico opere quotiescunque Latinos Graecis opponit, ponere *illi sic — nos (Latini) sic*, ubique videmus: in panegyrico praecipuas Anastasio laudes inde tribuit quod se adversus occidentalis Imperii cives e patria profugos munificum praebeat: id quod sophistae Graeco vix placuisset; iam vero potius de sua ipsius sorte cogitasse scriptorem, censeo. — Quum Anastasium laudaverit,

55) Eam, ab Iriarte editam, memoratamque Harlesio ad Fabr. T. VII. p. 564., a nobis aliquando cum ephrasi Pauli Silentiarum coniungendam, nondum vidi.

male a Paulo Diacono sub Iustiniano principe poni apparet: absolutumque fuisse magnum grammaticae corpus ante Cos. Mavortium, a. 527.: quippe quo consule codex unde nostri derivati sunt, subscriptione teste, scriptus sit, per litteras me monuit cl. Lindemannus.

De carmine, eiusque codice unico Bobiensi Viennam allato, ex quo Claudium Sacerdotem, aliosque de Grammatica libros, a viris egregiis doctissimisque flagitamus, penes quos eorum edendorum ius est, et ornandi splendida facultas, — cur post cl. Endlicherum nihil afferam, iam supra expositum est.

Excerptorum de legationibus, quae grammaticis, quibus rei cura a Constantino Porphyrogenito mandata est, *περὶ πρέσβειων*, non *περὶ πρεσβειῶν*, inscribere placuit, rationem explicare, neque alienum erit a prooemio huius voluminis, cuius pars longe maxima ex illis constat: neque otiosum; quum, nescio quo casu, a nemine, quantum mihi quidem innotuit, plene perspecta sit.

Ista excerpta edidit Hoescheliuss e duobus codicibus: Schotti, quem nunc nullibi comparere dixi supra; et Bavarico, quem Boicum vocat, qui in Monacensi bibliotheca regia exstat, a Schweighaeusero, v. cl., ad Appianum Polybiumque adhibitis: eorum autem haec invicem ratio erat, ut Schottanus quidem omnia complecteretur, a Bavarico praefatio, atque illa abessent quae editor tantum e Schotti codice se dare, in elencho quem post dedicationem posuit, profitetur. Sunt autem illa non additamentorum loco, ut codicem Bavaricum librarii desidia tot capitulis mutilatum fuisse credere possis, verum ab his quae ille habet separata, eodemque ordine a libri initio ad eius finem progrediuntur; atque hoc inter se differunt quod, quae in Bavarico exstant, de legationibus ad Romanos missis agunt, quae ab illo absunt, de iis quas Romani ad Barbaros miserunt. Quapropter codex ille *περὶ πρέσβειων ἔθνῶν* (vel *ἔθνηκῶν*) *πρὸς Ῥωμαίους* inscribitur⁵⁶⁾, praefatio autem quae illa respicit quae Schotti codex solus praebuit, titulum XXVII., eiusque rubricam *περὶ πρέσβειων Ῥωμαίων πρὸς ἔθνηκούς* exhibet:

56) Schweigh. praef. ad T. II. Polybii p. XVI.

atque in elencho, qui ei subiicitur, de Seviris e quorum libris eclogas de legationibus Hoeschelius edidit, omittit Dexippum et Eunapium. Scilicet ex his nihil in tomum eclogarum de legationibus Romanorum ad gentes illatum erat.

His expositis non opus erit pluribus verbis probare, geminum fuisse eclogarum de legationibus titulum, quorum alter, XXVII. e numerorum ordine, integer cum praefatione existat, alterius praefatio abest, qua amissa eius numerus ignoratur; quem tamen aut XXVI. aut XXVIII. fuisse ratio rei cogit: denique, quae ex utroque supersunt in Schottano codice coniuncta existisse. Iam vero perspicitur qua ratione evenerit ut etiam in Polybianis plurimae eclogae ex earum numero quas Ursinus edidit a Bavarico absint⁵⁷⁾: agitur enim ibi de legationibus quas Romani miserant: idemque, si quis de Dionis Appianique eclogis quaeret, inveniatur necesse est. Itaque a reprehensione liberatur summus Casaubonus, qui, quum in bibliotheca Thuani primum harum eclogarum tomum extare scriberet, quo tamen earum quae e Polybio petita sint nonnisi pars contineretur⁵⁸⁾, minime errabat. Ac fieri potest ut quum alii Theodosium τὸν μικρὸν, Ursinus autem Ioannem Constantinopolitanum, hanc collectionem concinnasse tradiderint, illius labori legationes ad Romanos, huius titulus XXVII. in codicibus tributus sit. Vereor tamen ne de Theodosio illo error sit, quum Θεοδόσιος ὁ μικρὸς Graecis Byzantinis Theodosium Minorem Imperatorem significet.

Ut omnis in posterum errandi occasio tollatur, utramque collectionem, per singulos auctores divisam, suo inscripto titulo, distinxi: velut p. 121. et 135., 139. et 166.

Itaque non tres, sed quatuor e collectaneis Constantini Porphyrogeniti habemus titulos, postquam ill. Maius, in lucem prolata maxima tituli de sententiis parte, immortalibus suis de re litteraria publica meritis cumulum adiecit.

57) Earum recensum praebet Schweigh. ibid. p. XXVII. 58) Ibid. p. XXII.

DEDICATIO HOESCHELII.

NOBILISSIMO AMPLISSIMOQUE VIRO
IOANNI MATTHAEO
WACKERO, A WACKENFELSA, EQUITI,
S. CAES. MAIEST. A CONSILII IMP. AULICIS,
DOMINO ET PATRONO IN PRIMIS HONORANDO,
S. P. D. DAVID HOESCHELIUS AUG.

Constantinus Porphyrogenneta, ut a Theodosio proditum invenio, non contentus ex omnibus terrarum orbis partibus libros quosque optimos cura summa conquirere, id etiam operae publice utilis navari voluit, ut pro rerum discrimine auctorum quorumque scripta in certas classes, quae LIII. fuerunt, tributa congererentur: ut quaquam de re, si tempus postulare, exemplorum hypotheses in proutu essent. Illarum prima *περὶ βασιλέων ἀναγορεύσεως* erat, vicesima septima *περὶ πρόσβεων*. Ceterarum, neque nisi paucarum, praeter τὸ ἐπώνυμον scitur nihil, idque ex margine libri legationum calamo exarati, ubi lector argumentum, quod alias aliud attingitur obiter, *ζητεῖν* iubetur ἐν τῷ περὶ ἐπιβοῶν, ἐν τῷ περὶ κωνηγεσίας, ἐν τῷ περὶ στρατηγημάτων, τῶν στρατῶν, ἐν τῷ περὶ νίκης, περὶ δημηγοριῶν, ἐπιστολῶν, ἐθῶν. Hae igitur, iniuriane temporis sint amissae, an alicubi serventur, nondum liquet. Eius vero, quae de legatis agit, partem Fulvius Ursinus, vir praeclarissime de omni antiquitate meritis, magno eruditorum applausu ante annos aliquot quammultos edidit; partem ex Serenissimi Maximiliani, Boiorum Ducis, et cl. viri Andreae Schotti bibliotheca, quae nemini rem publicam iuvare cupienti non patet, nos iam evulgamus; hancque eo nobiliorem, quod

atque in elencho, qui ei subiicitur, de Seviris e quorum libris eclogas de legationibus Hoeschelius edidit, omittit Dexippum et Eunapium. Scilicet ex his nihil in tomum eclogarum de legationibus Romanorum ad gentes illatum erat.

His expositis non opus erit pluribus verbis probare, geminum fuisse eclogarum de legationibus titulum, quorum alter, XXVII. e numerorum ordine, integer cum praefatione extat, alterius praefatio abest, qua amissa eius numerus ignoratur; quem tamen aut XXVI. aut XXVIII. fuisse ratio rei cogit: denique, quae ex utroque supersunt in Schottano codice coniuncta extitisse. Iam vero perspicitur qua ratione evenerit ut etiam in Polybianis plurimae eclogae ex earum numero quas Ursinus edidit a Bavarico absint⁵⁷⁾: agitur enim ibi de legationibus quas Romani miserant: idemque, si quis de Dionis Appianique eclogis quaeret, inveniatur necesse est. Itaque a reprehensione liberatur summus Casaubonus, qui, quum in bibliotheca Thuani primum harum eclogarum tomum extare scriberet, quo tamen earum quae e Polybio petita sint nonnisi pars contineretur⁵⁸⁾, minime errabat. Ac fieri potest ut quum alii Theodosium τὸν μικρὸν, Ursinus autem Ioannem Constantinopolitanum, hanc collectionem concinnasse tradiderint, illius labori legationes ad Romanos, huius titulus XXVII. in codicibus tributus sit. Vereor tamen ne de Theodosio illo error sit, quum Θεοδοσίος ὁ μικρὸς Graecis Byzantinis Theodosium Minorem Imperatorem significet.

Ut omnis in posterum errandi occasio tollatur, utramque collectionem, per singulos auctores divisam, suo inscripto titulo, distinxi: velut p. 121. et 133., 139. et 166.

Itaque non tres, sed quatuor e collectaneis Constantini Porphyrogeniti habemus titulos, postquam ill. Maius, in lucem prolata maxima tituli de sententiis parte, immortalibus suis de re litteraria publica meritis cumulum adiecit.

57) Earum recensum praebet Schweigh. ibid. p. XXVII. 58) Ibid. p. XXII.

DEDICATIO HOESCHELII.

NOBILISSIMO AMPLISSIMOQUE VIRO
I O A N N I M A T T H A E O
WACKERO, A WACKENFELSA, EQUITI,
S. CAES. MAIEST. A CONSILII IMP. AULICIS,
DOMINO ET PATRONO IN PRIMIS HONORANDO,
S. P. D. DAVID HOESCHELIUS AUG.

Constantinus Porphyrogenneta, ut a Theodosio proditum invenio, non contentus ex omnibus terrarum orbis partibus libros quosque optimos cura summa conquirere, id etiam operae publice utilis navari voluit, ut pro rerum discrimine auctorum quorumque scripta in certas classes, quae LIII. fuerunt, tributa congererentur: ut quaequae de re, si tempus postularet, exemplorum hypotheses in proutu essent. Illarum prima *περὶ βασιλέων ἀναγορεύσεως* erat, vicesima septima *περὶ πρόσβεων*. Ceterarum, neque nisi paucarum, praeter τὸ ἐπώνυμον scitur nihil, idque ex margine libri legationum calamo exarati, ubi lector argumentum, quod alias aliud attingitur obiter, *ζητεῖν* iubetur ἐν τῷ περὶ ἐπιβοῶν, ἐν τῷ περὶ κυνηγεσίας, ἐν τῷ περὶ στρατηγημάτων, τῶν στρατῶν, ἐν τῷ περὶ νίκης, περὶ δημηγοριῶν, ἐπιστολῶν, ἐθῶν. Hae igitur, iniuriane temporis sint amissae, an alicubi servantur, nondum liquet. Eius vero, quae de legatis agit, partem Fulvius Ursinus, vir praeclarissime de omni antiquitate meritis, magno eruditorum applausu ante annos aliquot quammultos edidit; partem ex Serenissimi Maximiliani, Boiorum Ducis, et cl. viri Andreae Schotti bibliotheca, quae nemini rem publicam iuvare cupienti non patet, nos iam evulgamus; hancque eo nobiliorem, quod

eorum historicorum fragmenta suppeditat, quorum nihil fere hactenus praeter nomen exstitit. His corollarium addidimus, eclogas librorum Diodori Siculi amissorum, quas e codice Ludovici Alemanni Florentini doctiss. R. Thomson Anglus mecum amice communicavit. Haec veterum monumenta, Vir amplissime, tibi, tantae dignitatis tantaeque eruditionis, dicare non fuissem ausus, nisi nobiliss. Marcus Velserus, Duumvir noster, amicus tuus, me confirmasset; cuius liberalitati editio haec debetur. Ac sane iucundam fore horum tibi lectionem arbitramur, cognituro cum alia observatu perquam digna, tum exempla (quae potior operis pars) eius muneris, quod singulari fide, cura et prudentia, de gravissimis rebus, qua per Germaniam et Sarmatiam, qua per Italiam, a maximo Caesare ad summos Principes missus, obiisti; iucundiorem, quia lingua Graeca isthaec prodeunt: cuius is est amor tuus, ea peritia, ut locos scias auctorum restituere illos, ad quos ab aliis conclamatum est. Nihil dicam de beneficio, quo me in Reip. literariae commodum ornasti maximo. Pro quo grati et memoris animi testimonium hoc esse aliquod patiaris, meque porro commendatum habere digneris, etiam atque etiam oro. Bene vale, praesidium ac decus Musarum.

Augustae Vindelic. postridie Non. Aprilis, A. S. N. MDCIII.

**RECENSIO AUCTORUM,
QUI HOC OPERE CONTINENTUR.
(EX EDITIONE HOESCHELII.)**

Prooemium in volumen legationum, THEODOSII cuiusdam,
ex Cod. M. S. ANDREAE SCHOTTI.

De munere legatos mittentium et legationem obeuntium, ἀδέ-
σποτον, *ex Augustano Codice.*

DEXIPPUS Atheniensis, *ex Cod. M. S. BOICO et ANDREAE
SCHOTTI.*

EUNAPIUS Sardinianus, *ex Cod. iisdem.*

PETRUS Patricius et Magister, *ex iisdem.*

Aliud eiusdem fragmentum, *ex Cod. AND. SCHOTTI.*

PRISCUS Rhetor, *ex Cod. B. et A. S.*

Alia ex eiusdem Historia Gothica, *ex Cod. A. S.*

MALCHUS Philadelphiensis, *ex Cod. A. S.*

Eiusdem alia, *ex Cod. B. et A. S.*

MENANDER Protector, *ex Cod. B. et A. S.*

Alia eiusdem, *ex Cod. A. S.*

CANTO CLARUS

PATER

RENATO ET PETRO

FILIIS S.

Franciscus rex, qui Gallia barbariem profligavit, et inde Magni cognomen reportavit, patrem meum, avum vestrum, nihil minus quam hoc cogitantem, non pretio, non ambitu, ob eximiam tum probitatem, tum doctrinam Turonibus iuri dicundo primum praefecit, deinde etiam in Senatum Parisiensem allegit. Henricus Secundus, Francisci filius, fratrem meum natu maiorem patri Senatoriae dignitati successorem designavit. Id meritis patris tribuit, neque quicquam pretii, quamvis tempora ferebant, eo nomine numerari voluit. Et illi quidem per quinquaginta annos magistratus summa cum integritate gesserunt, ad quos triginta duos addidimus, quibus iam apud Christianissimos reges libellos agimus. Est sane ea dignitas Senatoria maior: sed cuius nos iamdudum satias caput; taedet morum, taedet hominum. Iam animus meus

— securus honorum,

Fallacis regum quos defert aura favoris
Indignis aequae ac dignis discrimine nullo,
nihil istarum rerum curat:

Vanaque propter opes hominum certamina felix,
Et quae mirantur mortalia pectora ridet,
Atque viam sola virtute affectat Olympo.

Licet enim meis vos versibus affari. Itaque ad veteres meos
amicos me recipio et vobis cursu lampada trado. At

vos quibus integer aevi

Sanguis — una cum isto vestro fratre, recens adnato,
quem ad vos mitto, et vobis, o filii dulcissimi, do dedicoque,
nostri nominis memoriam propagare, et nos aliquando vixisse,
neque honorum luce caruisse notum testatumque posteris relin-
quere pergite. Et valet.

DEDICATIO EDITIONIS PARISINAE.

EMINENTISSIMO

S. R. E. CARDINALI

IULIO MAZARINO.

Quintus annus agitur, eminentissime Cardinalis, ex quo Ludovicus Princeps fortissimus de rebus abiit, maiore Galliae damno quam suo. Eius enim excessus universam Galliam perculit, et pene dixerim, exanimavit, quasi unius extincti spiritu pridem tota vixisset, et omnium animas idem secum traxisset. Hostes autem externos tot pugnis adversis fractos in spem erexit, et refovit. Quis enim tam intrepidus, tamque securus casuum fuit; ut erepto rebus humanis Rege, et in novo principatu res durius casuras non metueret? Princeps iuvenis admodum, nec armorum peritus, quique flagrante bello nondum exercitum in praelium posset educere, nec Principem per aetatem exercere, multorum iniuriis obnoxius videbatur. Hostilis autem exercitus etiam adversum casum recens expertus altiores spiritus gerebat, novas res in dies exspectantibus his, quibus semper studium fuit cunctando et diem ex die prolatando pacem eludere, et Gallos magis ad civile bellum impellere, turbare omnia ac permiscere, quam bello aggredi, et palam manum conserere. Verum nunquam certius approbatum est, iustum piisque, et favente Deo bellum susceptum: ut inconcusso manente regni statu, et tot prosperis confluentibus

regiae maiestati devoti metu soluti sint, et hostes Gallici nominis spe vana tumentes statim animos, quos sustulerant, demiserint; nuntio malae pugnae ad Rocrovium consternati. O diem nobis albo notandum lapillo! o diem infaustum hostibus tam foeda clade! quidquid enim Hispanis in Flandria virium fuerat, illa dimicatione prostratum est. Hac Gallus pugna edita posteriori temporis securitatem concepit: Hispanus autem pridem fiduciae ac spei plenus animum posuit praeferoce, tanti dedecoris indignitate percussus. Hoc autem omnium regnator Deus perfecit: cuius etiam providentia Princeps sagacissimus cum ad finem mortalitatis accederet, et virum Riche-lío, qui rerum gestarum gloria et animi magnitudine humanum fastigium excesserat, similem non proximum, in partibus reipublicae gubernandis quaereret, Tibi, Cardinalis eminentissime, summam rerum permisit: ex quo enim curam imperii Gallici summa principum consensione sustinuisti, palam factum est, Deum bellorum rem Gallicam tueri ac regere: et Te non modo de regni finibus tutandis, sed etiam de proferendo plura aut maiora in dies destinare. Sed neque belli cura terra marique animum invictum obruit, nec cogitationibus tuis de litteris propagandis obstat. Haec pacis ornamenta colunt etiam qui se belli gloriae devoverunt. Licet enim fama prospera laudibus eos in coelum efferat, diuturna tamen esse non potest, nisi sint qui nomen eorum posteritati commendent. Hinc spem certissimam conceperunt qui Principum indulgentiam ingenio merentur, Te Maecenate non defuturos eximiae doctrinae viros, quorum studio non senescet claritudo operum tuorum. Esse autem plures publice quoque interest: nec enim virtutibus tuis enarrandis nisi plures suffecerint. Equidem hoc unum dicam, nullum hactenus maiore fide, constantia et prudentia regni ministrum egisse; ut omnes gloria vel aequasse, vel excessisse videaris: et ut epistolae compendium faciam, natura quid efficere posset experiri cupiens, in Te, Cardinalis eminentissime, gloriae materiam, quam quaerebat, invenit. Deum veneror, ut prospere semper res Tibi cedant, seramque immortalitatem precor, ut tam felix, quam diuturna vita sit; quam si ex bonorum omnium voto tibi Deus indulserit, pacem, quam pertinax odium in Gallos moratur, vel optinis conditionibus pa-

*rebus, vel saluberrimis consiliis tuis efficies, ut hostium inter-
fectione iustae irae parentetur. Da veniam quod laboriosis oc-
cupationibus tuis abuti videar. Non possum tamen mihi tempe-
rere, quin gratias heic Tibi agam, quod offerenti Cedrenum et
Nicetam tam benignum Te mihi exhibueris, ut magnitudinem
tuam vinceres: et quoniam aliter referre non possum, in testimo-
nium devotae Tibi mentis hoc opus quaecunque est, nomini
Tuo dedico consecroque.*

E M I N E N T I A E T U A E

*devotissimus*CAROLI ANNIBAL FABROTUS.

LABBEI PRAEFATIO.

HISTORIAE
CONSTANTINOPOLITANAE
CURIOSIS INDAGATORIBUS

S. P.

Byzantinam Historiam multitudine rerum mirabilem, varietate iucundam, diuturnitate temporis spectabilem ac veteri Romanae tantum non parem; ut amant coluntque studiosi omnes, ita libros, quibus illa continetur, avide ambiunt exoptantque. Sed frustra iamdudum illos vacui fere omnes bibliothecarum foruli expectant. Cum enim maxima pars nobilium illorum historicorum cum blattis adhuc tineisque luctetur in pulvere et situ manuscriptorum codicum; qui vero hactenus publicati sunt, vel Latine tantum, vel Graece tantum apparuerint, et si qui Graece simul ac Latine excusi sunt, dispari admodum forma, caractere dissimili, diversis dissitisque a se invicem locis temporibusque prodierint; inde factum est magno litterarum incommodo, dicam et litteratorum damno, in tanta penuria, quaeque indidem orta est, talium mercium caritate maxima, ut beatus ille merito censendus sit, non qui omnes, sed qui quam plurimos, eosque deformes ac mancos, quovis pretio summaque diligentia potuerit sibi comparare. Eam ob causam

*p̄eresque alias, quas quivis facile conūcere poterit, cum regis
 typis eademque omnino voluminis forma omnes, quotquot
 uspiam gentium hactenus editi sunt, et in bibliothecis Vaticana,
 Regia, Barberina, Mazarina, Segueriana, Memmiana, Thu-
 ana, Puteana, Petaviana, Collegii Parisiensis Societatis Iesu,
 aliisque quam plurimis privatis publicisque nostro doctorumque
 virorum studio reperiri potuerunt, publicam in lucem emittere
 decreverimus, nobisque quaedam etiamnum desint ad perfectam
 omnique ex parte absolutam Byzantinae historiae editionem,
 operae pretium visum fuit brevem consilii nostri, atque ap-
 paratus indiculum texere, neque tantum Excerptis legationum,
 veterum historicorum Eclogis, Theophylacti Simocattae histo-
 riarum libris octo, ac Nicephori, Constantinopolitani patriar-
 chae, breviario Chronico, (quae omnia uno simul volumine com-
 pacta, ac variis eruditorum virorum annotationibus observatio-
 nibusque de novo illustrata, modo prodeunt in publicum,) ve-
 luti galeatum quemdam Prologum praefigere, sed etiam seorsim
 vulgare, ac undequaque per universam maxime Europam or-
 bemque Christianum dispergere, ut qui in dissitis a Gallia
 regnis remotisque provinciis habitant, neque facile res nostras
 conatusque rescire possunt, hoc veluti dato signo intelligant,
 quos ad hanc usque diem Constantinopolitanae historiae scri-
 ptores Luparaeis characteribus ediderimus, quos sub praelo
 habeamus, quosque propitio Numine, et aspirantibus favore
 suo atque humanitate bonis omnibus, emissuri deinceps simus.
 Agtedum, viri per orbem universum litterati litterarumque
 amantes ac gloriae, expromite quidquid apud vos latet ἐν
 κειμηλίοις, excutite pluteos bibliothecarum, angulos scrutamini,
 musea circumspicite, amicos familiaresque vestros monete,
 urgete, impellite: et si forte quid ad institutum nostrum ac-
 commodatum nacti estis, aut mittite illico, si tam propensa
 in vobis efflorescit humanitas ac de litteris bene merendi vo-
 luntas, aut saltem scriptis in hanc urbem litteris ad Sebastia-
 num Cramoisy, architypographum regium et typographiae regiae
 curatorem, aliosve vobis notos ac familiares, consilii vestri
 liberalitatisque rationem significate. Hoc enim possumus polli-
 ceri, tanti beneficii benefactique memoriam, regis typis expres-
 sam, toto orbe vulgandam, et apud posteros omnes quovis*

marmore atque aere perennius duraturam. Neque enim permitteremus unquam, ut ullius nomen oblivioni detur, qui laudabiles conatus nostros, totique reipublicae litterariae perhonorificos iuxta ac salutare promovere vel leviter tentaverit. Valete.

Lutetiae Parisiorum, e collegio Claromontano Societatis Iesu, Calendis Ianuariis anni aerae Christianae MDCXLVIII.

Omniun servus in Christo obsequentissimus

PHILIPPUS LABBE Soc. Iesu.

DEDICATIO EDITIONIS VENETAE

TYPOGRAPHI NOMINE CONSCRIPTA

▲

IACOBO FACCIOLATO.

(Vid. 1. Facciol. orat. p. 332. sq. ed. Lips.)

PHILIPPO V. HISPANIARUM REGI CATHOLICAE RELIGIONIS ADSECTORI

Si quod opus litterarium est, PHILIPPE rex maxime, quod regis auspiciis dignum videatur, una est historia Byzantina, quae magnitudine molis et rerum praestantia non liber, sed bibliotheca dici potest. Itaque nemo mirabitur, me, qui rem tantam aggredior, quantam ne ipsae quidem ad hunc diem typographorum societates longe ditissimae ausae sunt, conatui parem quae- sisse auspicem. Sentio enimvero Regiae Maiestatis celsitudinem; sed non tam me illa deterret, quam indulgentia allicit, quae magnos reges semper comitata est. Quicumque autem ego sim, non me quidem, sed magnam hanc Scriptorum nobilissimorum catervam spectare debes; quae olim, cum primum prodiret, Ludovici Magni, avi tui, praesidio feliciter usa, nunc eo sublato, qui supra mortalitatem positus videbatur, ad Nepotem, tantarum virtutum haeredem, sua vota convertit. A Gallo porro ad Hispanum transit fortunam amplificatura, non mutatura. Tu enim is es, qui duas has florentissimas nationes gloriae contentione iam- diu certantes, et, quod consequitur, ingeniis studiisque dispa- res, incredibili quadam ac prope divina prudentia conciliasti; et in tot tantisque longissimi ac periculosissimi belli vicissitudinibus

XLVIII DEDICATIO EDITIONIS VENETAÆ.

effecisti, ut nec Galli nisi de Hispanis, nec Hispani nisi de Galli solliciti essent. Nunc rebus vel compositis, vel paene compositis, et immutabili pace firmatis, quid est reliquum, nisi ut artes atque disciplinas ad populorum tuorum felicitatem promoveas? Regno tam longe lateque fuso nunquam deerunt opes: sed, quod opes ipsas regere potest et ad humani generis usum accommodare, rectum de rebus omnibus iudicium, a litterarum studiis proficisci debet, litterarum studia a librorum et librariorum tutela. Debes hoc divinae providentiae, quae Domum Tuam supra reliquos Europae Principes pulcherrima prole fortunare voluit; ut iam non modo Hispano regno in seram posteritatem successura videatur, sed aliarum quoque provinciarum spem et expectationem commoveat. Non potes ingenti huic Dei opt. max. beneficio aptius respondere, quam si tu quoque, exemplo eius, mortalibus beneficias; in eoque maxime beneficias, in quo appareat, quantopere privatorum tenuitati Regia amplitudo praecelet. Ars haec nostra, Philosophiae, Theologiae, sacri civilisque Iuris totiusque Sapientiae administra, privatis opibus et consiliis stare nequit: nec vero ego tam ingens opus movere ausus essem, si de me tantummodo cogitasset. In humanarum rerum fastigia oculos mentemque conieci; et quod inprimis mihi praefulgere visum est, eo tamquam sidere, quod faustum fortunatumque esset, moliri coepi. Ades igitur homini (ut veterum Hispanorum more loquar) devoto Numini Maiestatique Tuae; industriamque meam in re tam gravi occupatam regio nomine tege, auspicio fove, praesidio sustenta.

BARTHOLOMAEUS IAVARINA,

TYPOGRAPHUS VENETUS.

ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ
ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΩΝ
ΠΡΟΟΙΜΙΑ.

Dezippus, Eutarius etc.

Π Ε Ρ Ι Π Ρ Ε Σ Β Ε Ω Ν

Ρ Ω Μ Α Ι Ω Ν

Π Ρ Ο Σ Ε Θ Ν Ι Κ Ο Τ Σ .

Ὅσους ἐδέξαντο πρέσβεις βασιλέων Ῥωμαίων ἔθνηκοί, καὶ ποίῳ σχήματι τούτους ἐδέξαντο, καὶ μεθ' ὁποίας δοχῆς.

DE LEGATIS ROMANORUM

AD GENTES.

Quos legatos Imperatorum Romanorum gentes admiserint, qua forma eos exceperint, et quae in illis admittendis observarint.

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν .

Ὅσοι τῶν πάλαι ποτὲ βασιλέων τε καὶ ἰδιωτῶν μὴ τον νοῦν Ed. Par. 1
παρεσύρησαν ἠδοναῖς ἢ κατεμαλακίσθησαν, ἀλλὰ τὸ τῆς ψυ- Ed. Ven. 1
χῆς εὐγενὲς ἀκηλίδωτον ἀρετῇ συνετήρησαν, οὗτοι δὴ οὔτοι
5 καὶ πόνοις ἐνεκαρτέρησαν καὶ λόγοις ἐνησχολήθησαν, καὶ ἄλ-
λος ἄλλο τι, τῶν ὅσοι λογικώτερον ἐπεβίωσαν, παιδείας ἐρυ- B
σαι γειονότες σπουδαιότερόν τινα συγεγράψαντο, τοῦτο μὲν
& λογιώτερον conii. Cantocl.

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν .

Quicumque olim reges aut privati mentem voluptatibus non depraverunt aut emolliaverunt, sed innatam ingenii vim, nulla labe aspersam, integram virtuti reservarunt, illi, illi inquam, labores pertulerunt et arti dicendi studium et operam navaverunt, et eorum, qui literis reliquam vitam impendebant, cum doctrinae cupidi et amantissimi existissent, accuratius quaedam alius alia conscripserunt, partim

τῆς σφῶν αὐτῶν πολυμαθίας δεῖγμα ἐναργῆς τοῖς μετέπειτα καταλιπεῖν ἰμειρόμενοι, τοῦτο δὲ καὶ ὠκλειαν ἀείμνηστον ἐκ τῶν ἐντυγχανόντων καρπώσασθαι μινόμενοι. ἐπεὶ δὲ ἐκ τῆς τῶν τσοούτων ἐτῶν περιδρομῆς ἄτλετόν τι χοῦμα καὶ πραγμάτων ἐγίνετο καὶ λόγων ἐπλέκετο, ἐπ' ἄπειρόν τε καὶ ἀμήχανον ἢ τῆς ἱστορίας εὐρύνετο συμπλοκῆ, ἔδει δὲ ἐπιρ-
 P. 2 καλὰ, καὶ ῥαθυμώτερον διακεῖσθαι πρὸς τὴν τῶν φθασάντων γενέσθαι κατάληψιν, κατόπιν γινομένης τῆς ἀληθοῦς ἐπιτεῦ-
 ξεως, ὡς ἐντεῦθεν ἀδηλίᾳ σκιάζεσθαι τὴν τῆς ἱστορίας ἐφεύ-
 ρεσιν, πῆ μὲν σπάνει βίβλων ἐπωφελῶν, πῆ δὲ πρὸς τὴν ἐκ-
 τύδην πολυλογίαν δειμαινόντων καὶ κατορθώδουόντων· ὁ τῆς πορφύρας ἀπόγονος Κωνσταντῖνος, ὁ ὀρθοδοξότατος καὶ χρι-
 Β. 5 στιανικώτατος τῶν πώποτε βεβασιλευκότων, ὕψωπέστερον
 πρὸς τὴν τῶν καλῶν κατανόησιν διακειμένος καὶ δραστήριον ἐσχηκῶς νοῦν, ἔκρινε βέλτιστον εἶναι καὶ κοινωφελές, τῷ τε βίῳ ὄνησιφόρον, πρότερον μὲν ζητητικῇ διεγέρσει βίβλους ἄλλοθεν ἄλλας ἐξ ἀπάσης ἑασταχοῦ οἰκουμένης συλλέξασθαι, Σπαντοδαπῆς καὶ πολυειδοῦς ἐπιστήμης ἐγκύμονας· ἔπειτα τὸ
 τῆς πλατυνεΐας μέγεθος καὶ ἀκοῦς ἀποκναῖον, ἄλλως τε καὶ ὄχληρόν καὶ φορτικὸν φαινόμενον τοῖς πολλοῖς, δεῖν φῆθη

18. διηγῆσαι Par.

suae variae et multiplicis eruditionis illustre monumentum posteris relinquere cupientes, partim ut inter suos aequales nominis celebritatem adepti, immortalī gloria fruerentur. Postquam vero in tam longo annorum decursu infinitae res et evenerunt et litteris sunt comprehensae, in immensum quoque historiae textura, ut minime comprehendi posset, est extensa et dilatata. Sed posterioribus saeculis in peius hominum naturam proclivius mutari necesse erat. Itaque cum honestum nihili ducerent, postposita veritatis commentatione, negligentiores fuisse oportuit, quam ut res praeclare gestas scriptis comprehenderent. Unde factum est modo librorum utilium penuria, modo propterea quod prolixam et ingentem scriptorum molem homines horrerent et aversarentur, ut historiae investigatio, quoniam vaga et incerta erat, in tenebris iaceret. Quamobrem Constantinus Porphyrogenitus, princeps omnium, qui ante se imperium tenuerunt, Christianissimus et maxime orthodoxus, cum accuratius in rerum honestarum cognitionem incumberet, vir prompto et acri ingenio, optimum esse iudicavit et ex utilitate publica, vitae etiam humanae fructuosum et commodum, primum quidem diligenti perquisitione alios aliunde libros omnis generis scientia refertos per univērsam terrarum orbem colligere. Deinde cum immensa et confusa verborum congeries, quae auditum fatigabat, multis gravis et

καταμερίσαι ταῦτο εἰς λεπτομέρειαν, ἀνεπιφθόνως τε προ-
 κείναι κοινῇ τὴν ἐκ τούτων ἀναφρομένην ὠφέλειαν· ὡς ἐκ
 μὲν τῆς ἐκλογῆς προσεκτικωτέρως καὶ ἐνδελεχέστερον κατεν-
 ταχάνειν εἰς τοὺς τροφίμους τῶν λόγων, καὶ μονιμώτερον D
 ὑποποῦσθαι τούτοις τὴν τῶν λόγων εὐφράδειαν· μεγαλο-V. 2
 φωνῆς τε καὶ εὐεπηβόλως πρὸς [ἐπὶ] τούτοις καταμερίσαι εἰς
 ἐποθέσεις διαφόρους, τρεῖς ἐπὶ τοῖς πενήκοντα τὸν ἀρι-
 θμὸν οὖσας· ἐν αἷς καὶ ὑφ' αἷς ἅπανα ἱστορικὴ μεγαλοουρ-
 γία συγχεῖται, κοῦκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐγκειμένων, ὃ διαφεύ-P. 3
 οῦται· τοιαύτην τῶν ὑποθέσεων ἀπαριθμήσιν, οὐδὲν τὸ
 περιεχόμενον ἀφαιρουμένης τῆς τοῦ λόγου ἀκολουθίας τῇ διαι-
 ρήσει τῶν ἐνοιῶν, ἀλλὰ σύστημα σωζούσης καὶ ἐκάστη
 ἐποθέσει προσαρμοζομένης τῆς τηλικαύτης οὐ συνόψεως, ἀλλη-
 θιότερον δ' εἰπεῖν οἰκειώσεως. ὧν κεφαλαιωδῶν ὑποθέσεων
 15 ἡ προκειμένη αὕτη καὶ ἐπιγραφομένη „περὶ πρέσβων Ῥω-
 μαίων πρὸς Ἐθνικούς” τυγχάνει οὖσα ἑβδόμη ἐπὶ τοῖς εἴκοσι,
 τῆς πρώτης τὸ ἐπώνυμον λαχούσης „περὶ βασιλέων ἀναγορευ-
 σεως.” ἐμφαίνει δὲ τοῦτ' ἐπὶ τοῦ προοίμιου, τίνας οἱ λόγοι πατέρας
 κέκτηνται καὶ ὅθεν ἀποκλύσκονται, ὡς ἂν μὴ ὧσιν αἱ κεφαλαι-
 ωδοὶς ὑποθέσεις ἀκατονόμαστοι καὶ μὴ γνήσιοι, ἀλλὰ νόθοι C
 καὶ ψευδώνυμοι. εἰσὶ δὲ ἐκ τῶν ὑποτεταγμένων χρονικῶν.
 α, Πέτρου πατρικίου καὶ μαγίστρου. β, Γεωργίου Μοναχοῦ

6. ἐπὶ incl. H.

16. ἐθνῶν πρὸς Ῥωμαίους Hoeschellii mg.

molesta videretur, existimavit oportere historiae commentarios in
 breviores partes contrahere, et sine ulla invidia in commune per-
 cipiendam eam, quae ex his libris oritur, utilitatem proponere. Ad
 haec, ut ex hac collectione attentius et facilius praestantissimi loci
 inveniri iisque elegantia orationis subtilius excoli posset, ingeniose
 et sollerter eos in varia argumenta digerenda esse censebat, in quin-
 20 ginta nempe et tria, quibus tota historiae moles continetur.
 Neque ulla materia est, quae effugiat harum classium et hypothe-
 seon dispositionem. Neque omnino ista per communes notiones et
 leos facta distinctio quicquam de perpetuo operis tenore et con-
 25 sultatione detrahit: sed integram eam conservat et suo quodque
 argumento attribuit haec non tam dividendi, quam in propriam se-
 dem redigendi ratio. Inter istorum locorum communium et hypo-
 theseon capitula caput inscriptum „de legatis Romanorum ad ethni-
 30 cos” erat ordine vicessimum septimum; primum vero de Imperato-
 rum proclamatione. Declarat autem hoc prooemium, quos patres
 et auctores hi sermones habeant et laudent, et unde isti partus
 editi in lucem prodierint, ne sint ulla capita istarum hypothesium,
 nullo citato auctore, non genuina, sed fictitia et supposititia. Sunt
 35 vero desumpta ex his chronicis, quae subiciuntur. I. ex Petro Pa-

χρονικῆς. γ', Ἰωάννου Ἀντιοχέως. δ', Διονυσίου Ἁλικαρνασσεῶς
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ε', ε', Πολυβίου Μεγαλοπολίτου καὶ
 Ἀππιανοῦ. ζ, Ζωσίμου Ἀσκαλωνίτου. η', Ἰωσήπου Ἰουδαϊ-
 κῆς ἀρχαιολογίας. θ', Διοδώρου Σικελιώτου. ι', Δίωνος Κρα-
 κιανοῦ. ια', Προκοπίου Καισαρέως. ιβ', Πρίσκου ῥήτορος. 5
 ιγ', Μάλχου σοφιστοῦ. ιδ', Μενάνδρου προτίκτορος. ιε', Θε-
 οφυλάκτου ἀπ' ἐπάρχων καὶ ἀντιγραφέως τοῦ Σιμοκάττου.

ΠΩΣ ΔΕΙ ΠΡΕΣΒΕΤΕΣΘΑΙ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΕΤΕΙΝ.

Ρ. 4 Πρέσβεις ἢ παρ' ἡμῶν ἢ πρὸς ἡμᾶς ἀποστέλλονται. εἰάν
 V. 3 μὲν οὖν πρὸς ἡμᾶς ἀποστέλλονται, χρὴ φιλοτίμως τε καὶ ἰο-
 δαυσιλῶς τούτους ὑποδέχεσθαι, (καὶ γὰρ τιμῶσι πάντες αὐ-
 τοὺς,) τοὺς δὲ ὑπηρετοῦντας αὐτοῖς δι' ἀσφαλείας ἔχειν εἰς
 τὸ μηδενότι διδάσκειν ἐπερωτωμένους αὐτούς. καὶ μὲν τῶν
 λίαν ἀφροσθηκῶτων οἱ πρέσβεις εἶεν, ὥστε μεταξὺ ἐκείνων τε
 καὶ ἡμῶν εἶναι τινα τῶν ἐθνῶν, ἐμφανίζειν αὐτοῖς τῶν ἡμε- 15
 Β τέρων ὅποσα καὶ οἷα βουλόμεθα. ὁμοίως δὲ εἰ καὶ πλησιό-

13. μηδενότι N., μηδενί τι vulg.

tricio et magistrò; II. ex chronico Georgii monachi; III. ex Ioanne Antiocheno; IV. ex Dionysio Halicarnassensi de Antiquitatibus Romanis; V. et VI. ex Polybio Megalopolitano et Appiano; VII. ex Zosimo Ascalonita; VIII. ex Iosepho de Antiquitate Iudaica; IX. ex Diodoro Siculo; X. ex Dione Cocceiano; XI. ex Procopio Caesariensi; XII. ex Prisco Rhetore; XIII. ex Malcho Sophista; XIV. ex Menandro Protectore; XV. ex Theophylacto Exconsule et contrascriba Simocatta.

QUOMODO OPORTET LEGATOS ADMITTERE AUT LEGATOS MITTERE.

Legati aut a nobis, aut ad nos mittuntur. Quando igitur ad nos mittuntur, oportet eos honorifice et liberaliter excipere. Omnes enim ipsos honorant. Cum eorum ministris tute cauteque agere, ne quid ab ullo interrogantes discant. Et si gentium longo a nobis intervallo distantium legati sint, ita ut inter nos et ipsos sint aliae gentes, his nostrorum quae et qualia videbitur, ostendere licet. Idem quoque de his, qui nobis vicini sunt, modo viribus et potentia sint inferiores. Sin autem longe nobis praestant sive multitudine homi-

χωροι μὲν ἡμῶν καθειστήκεσαν, ἐνδεῶς δὲ πρὸς τὴν ἡμετέ-
 ρω ἔχουσι δύναμιν. εἰ δὲ κατὰ πολὺ ἡμῶν διενηρόχασιν,
 εἴτε πλήθει στρατοῦ, εἴτε ἀνδρείᾳ, χρὴ μῆτε πλοῦτον, μῆτε
 γναικῶν κάλλη ἐμφανίζειν αὐτοῖς, πλήθη δὲ ἀνδρῶν καὶ ὀ-
 5 ἰλων εὐκοσμίαν καὶ τειχῶν ὑψώματα. εἰ δὲ παρ' ἡμῶν πρέ-
 σβεις ἀποστέλλονται, χρὴ τούτους πρῶτον μὲν εὐσεβείᾳ γνω-
 ρίζεσθαι, καὶ μὴ ἐπ' ἐγκλήμασι κατηγορηθέντας ποτὲ δημο-
 σία κατακριθῆναι, εἶναι δὲ φρονίμους τὴν φύσιν, εὖνους τὰ
 κοινὰ, ὡς καὶ προκινδυνεύειν τῶν ἰδίων, καθάπερ Ῥήγουλος,
 10 καὶ τῆς ἀποστολῆν προθύμους, ἀλλ' οὐ βεβιασμένους, καθά-
 περ ὁ Αἰγύπτιος ἰατρός. ὧν ὁ μὲν παρὰ Καρχηδονίοις δέ-
 σμος ὧν καὶ πρὸς Ῥωμαίους περὶ εἰρήνης πρεσβεύσων ἀπε-
 σταλμένος, ὄμνυσιν ἐπανελθεῖν πρὸς αὐτούς, τῶν Ῥωμαίων
 τὴν εἰρήνην οὐ καταδεχομένων. ἐπεὶ δὲ εἰς Ῥωμαίους ἀφί-
 15 κητο, ἀπαγορεύει μὲν Ῥωμαίοις τὴν εἰρήνην ἀσύμφορον αὐ-
 τοῖς οὖσαν, πείθει δὲ αὐτούς ἐπανελθεῖν αὐτὸν πρὸς Καρχη-
 δονίους, τῷ ἄρκῳ φειδόμενος. ὁ δὲ κατὰ τοῦ βασιλέως
 τῆς Αἰγύπτου τὸν Πέρσην κινήσας τὰ Αἰγυπτίων διδῶλε.
 χρὴ δὲ τοὺς πρέσβεις παραγενομένους πρὸς οὓς ἀποστέλλον-
 20 ται, φαίνεσθαι ἐπιχαρεῖς, μεγαλοψύχους, εὐεργετικὸς τὰ εἰς
 δύναμιν, ἄμφω, τὰ τε οἰκεία, τὰ τε τῶν πολεμίων, ἐν ἐπαίνῳ
 ποιουμένους, ἀλλὰ μὴ τὰ ἐκείνων ἐνδιαβάλλοντας. οἰκονο-
 μεῖν δὲ δεῖ τοὺς πρέσβεις, καὶ τοῖς καιροῖς ἐπακολουθεῖν,

9. Ῥήγουλος H., Ῥιβούλος cod.

18. Fort. διολώλεκεν.

nam, siue virtute: non oportet illis ostentare, neque opes, neque
 mostrarum mulierum pulcritudinem: sed hominum abundantiam et
 armorum pulcre constitutum apparatus et armorum propugnacula.
 Si a nobis legati mittuntur, oportet viros esse probos, pietate in-
 signes, neque publicorum iudiciorum crimine damnatos, prudentes
 indolis, qui caram remp. habeant, ut pro ea capitis fortunarumque
 suarum periculum adire non recusent, sicut Regulus: qui prompto
 animo legationem obeant, non invitati, sicut Aegyptius medicus.
 Huius primus apud Carthaginienses captivus et ad Romanos legatus
 pro pace missus, cum se reveraturum, si Romani pacem nollent.
 Ubi ad Romanos venisset, pacem dehortatur tanquam eorum commo-
 25 dis contrariam, et iuramento servato suadet, ut se ad Carthaginien-
 ses remittant. Alter vero cum Persarum regem in Aegypti regem
 concitaret, res Aegyptiorum pessumdedit. Oportet autem legatos,
 ubi ad eos, ad quos mittuntur, venerint, sese humanos et benignos
 exhibere, magnanimos et liberales, quantum eorum facultates ferre
 possunt, aequae suae et hostium laudare, neque eorum, apud quos le-
 30 gati sunt, res perpendere. Oportet etiam legatos res cum summa
 moderatione administrare et temporibus servire, neque vi imperata

• ἀλλ' οὐκ ἐξ ἀνάγκης πράττειν τὰ κελευόμενα, εἰ μὴ τι πρᾶ-
 ξαι πᾶσι τρόποις παρεκελεύθησαν. οἷον ἀπεστάλη τις ὡς φί-
 λους δῶρα τοῖς γείτοσιν ἐπικομιζόμενος· ὁ δὲ τούτους κατα-
 λαβὼν τὰ τῶν ἐχθρῶν πράττοιας τὰ μὲν δῶρα σὺν τῷ
 ἡραγματι παρακατέσχε, λόγους δὲ φιλίας ἀντὶ δώρων ἐπε-
 κομίσαστο. ἔρεϊ γὰρ τις εἰκότως, ὡς ἐχθρῶν μᾶλλον ἐπιδοῦναι
 τὰ δῶρα, καθημεροῦντα τῶν πολεμίων τὸ ἄγριον· ἢ τὰ
 μὲν τιμιώτερα παρακατασχεῖν, τὰ δὲ ἄλλα ἐπιδοῦναι, ἀλλὰ
 μὴ πάντα κρατεῖν, ὡς μήτε τοὺς ἐχθροὺς πλουτεῖν ἐθέλειν,
 καὶ τὸ πολὺ τῆς ἐχθρας ὑποτέμνειν τῶν πολεμίων. δοκιμά-
 ζεται δὲ πρέσβυς καὶ πρὸ τῆς ἀποστολῆς, ὑποτιθεμένων αὐ-
 τῷ τῶν κεφαλαίων, καὶ ἐρωτώμενος, ὅπως περὶ ἐκάστου αὐ-
 τῶν οικονομήσειεν, οὕτως ἢ ἑτέρως αὐτῷ τῶν πραγμάτων
 ἐπισυμβαινόντων.

perficere, nisi forte quibusvis modis ad finem pervenire iussi sint.
 Ut videlicet, est aliquis missus ad dona ferenda vicinis, tanquam
 amicis, et eos deprehendit hostilia facientes: munera cum litteris
 retinuit, sermones benevolos pro donis protulit. Dicit aliquis, ne-
 que id immerito, oportuisse legatum magis dona tradere, quibus
 inimicorum hostilem animum placaret et leniret: vel pretiosiora qui-
 dem retinere, alia vero dare, sed non omnia in sua potestate penes
 se retinere debuisse, cum hoc temperamento, ut velit quidem hostium
 malevolentiam compescere et rescare, sed non eos auctiores et va-
 lidiores opibus reddere. Probatur vero legatus, antequam mittatur,
 si illi proponantur capita legationis et interrogetur, quomodo singula
 sit gesturus, an ita, an aliter, prout res illi acciderint.

ΔΕΣΙΠΠΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΤΑΣΩΖΟΜΕΝΑ

ΔΕΞΙΠΠΟΥ ΑΘΗΝΑΙΟΥ
ΕΚ ΤΩΝ ΣΚΥΘΙΚΩΝ.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

E LIBRIS

DE XIPPI ATHENIENSIS
DE BELLIS SCYTHICIS.

EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Legati Iuthungorum Scytharum ab Aureliano Imperatore foedus et tributum petentes infecta re revertuntur (1). Pax et foedus cum Vandalis componitur (2).

α. Ὅτι Ἀυρηλιανὸς κατὰ κράτος νικήσας τοὺς Ἴου-
δοίγγους Σκύθας, καὶ κατὰ τὴν τοῦ Ἰστρου περαιώσιν εἰς Aurel. l. 1
τὴν ἀποφυγὴν πολλοὺς τούτων ἀνελών, οἱ λειπόμενοι εἰς σπον- P. 7
δάς ἤσαν καὶ πρεσβείαν ἐστείλαντο. τὴν δὲ αἴτησιν τῆς εἰ- V. 5
σρήνης δόκει μὴ σὺν τῷ ἄγαν περιδεεῖ καὶ καταπεπληγῶτι ἐκ
τῆς ἤττης ποιῆσθαι, ὡς ἂν ὑπάρχουσι σφισὶ καὶ τῶν πρόσθεν
φροινῶτων χρημάτων παρὰ Ῥωμαίων ἢ ἀποδοχῇ, μὴ ἐς τὸ
ἀδὲς πάντη τῶν ἐναντίων καθισταμένων. ὁ δὲ Ῥωμαίων

2. περαιώσιν N., περαιώσας vulg.
vulg. 5. ἐδόχουν H.

3. ἀνελών H., ἀνελθών

1. Imperator Aurelianus, quum Iuthungos Scythas acie devictisset, et multos eorum in ipso Istri traiectu fugientes interemisisset, reliqui bellum foedere finire voluerunt, et legatos miserunt. Neque tamen cum nimio timore nimiaque perturbatione, quasi clade sua periculis pacem sibi petendam esse ducebant, ne tributo, quod antea Romani penderant, hostibus ab omni metu solutis, in posterum priverentur. Sed Romanorum Imperator Aurelianus, ut Iuthungo-

A. C. 270 βασιλεὺς Ἀθηναίων ὡς ἐπύθετο ἀφικμένην τὴν Ἰουδοῦγγον
 Aurel. 1.1 πρεσβείαν, ἐς τὴν ὑστεραίαν φήσας χρηματιεῖν περὶ ὧν ἤ-
 P. 8 κούσι, διέταττε τοὺς στρατιώτας ὡς ἐς μάχην, ἐκπλήξεως
 εἵνεκα τῶν ἐναντίων. ἐπεὶ δὲ καλῶς εἶχεν αὐτῷ ἡ διακό-
 σμησις, ἐπὶ ὑψηλοῦ βήματος μῦτῳ βέβηκε, καὶ ἀλουργίδα 5
 ἀμπέχων, τὴν πᾶσαν τάξιν ἐποίει ἀμφ' αὐτὸν μνηοειδῆ. πα-
 ρεστήσαντο δὲ καὶ τῶν ἐν τέλει ὅσοι ἀρχαίς τινας ἐπιτετραμ-
 μένοι, σύμπαντες ἐφ' ἵππων. κατόπιν δὲ βασιλέως τὰ σή-
 ματα ἦν τῆς ἐπιλέκτου στρατιᾶς. τὰ δὲ εἰσιν ἀετοὶ χρυσοὶ
 καὶ εἰκόνες βασιλῆων καὶ στρατοπέδων κατάλογοι γράμμασι 10
 χρυσοῖς δηλούμενοι ἃ δὴ σύμπαντα ἀνατεταμένα προὔφαινε-
 Βτο ἐπὶ ξυστῶν ἡργυρωμένων. ἐπὶ δὲ τούτοις ὧδε διακοσμη-
 θεῖσιν Ἰουδοῦγγους ἡξίου [παρελθεῖν]. τοὺς δὲ συνέβη θαμ-
 βήσασθαι ἰδόντας καὶ ἐπὶ πολὺ σιγῇ ἔχειν. ἐπεὶ δὲ σφισιν
 ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπεδόθη λέγειν, διὰ τινος ἐρμηνείας ἔλεξαν 15
 V. 6 τοιάδε· „οὔτε τῇ ἐπὶ καιροῦ συμβάσῃ κακοπραγία ἡμῶν πα-
 ρὰ τὸ εἶδος καταπεπληγότες, οὔτε δυνάμεως ἐνδεῶς ἔχοντες
 ἢ καὶ πολέμων ἡπειροὶ καθεστηκότες, ἀσθενείας εὐπρεπεία
 κατὰ τὸ ἡμῖν αὐτοῖς μόνοις συμφέρον ἐς τὴν εἰρήνην σπεύ-
 δομεν· ἀλλὰ περίεστι μὲν ἡμῖν τοσοῦτον τῆς ἐν τοῖς πολέ- 20

1. ἐπύθετο] ἐπέθετο vulg. 4. τῶν N., τούτων vulg. 6. ἀμφ'
 αὐτὸν H., ἀμφαυσον ed. H., ἀμφαυστον ed. Par. 8. ἀφ' cod.
 Vat. 13. παρελθεῖν add. N. θαμβήσασθαι N., θαμβή-
 σεσθαι vulg. 16. τῇ — συμβάσῃ κακοπραγίας Vat., τῆς —
 συμβάσεως κακοπραγίας vulg. 19. ἡμῖν ed. Par., ὑμῖν ed. H.
 σπεύδομεν Vat., κατασπεύδομεν vulg.

rum legatos advenisse intellexit, cum dixisset, se cum his postredie acturum de his, quorum causa legati venerant, huiusmodi hostibus terroris iniiciendi gratia militum aciem conducta die tantquam ad pugnam instruxit. Ut illi recte se habere visa est exercitus dispositio, altum suggestum sublimis, purpura indutus, ascendit, et omnem exercitum, qui ipsum circumstabat, in formam lunae disposuit. Aderant et ex his, qui in exercitu imperia habuerant, omnes ab equis. A tergo Imperatoris erant signa coadunati exercitus. Haec vero erant aquilae aureae et imagines Imperatorum, et eorum, qui militiae nomina dederant, catalogi et enumerationes, aureis litteris perscriptae. Quae omnia explicata et illustri loco posita in hastis argenteis conspicua erant. His ita praeparatis luthungos iussit adesse. Ut haec viderunt, obstupefacti longo tempore silentium tenuerunt. Postquam ab Imperatore illis dicendi facultas data est, ita per interpretem locuti sunt: „Neque quia adversa fortuna, quae nobis hoc tempore contigit, ultra modum animos nostros abiecit et perculit, aut quia destituti copiis et viribus sumus, aut rei militaris imperiti, infirmitatem nostram honesto praetexto tegentes neque quidquam nisi utilitatem nostram spectantes, ad pacem festinamus. Sed

μεις περιουσίας πλήθους εἵνεκα καὶ ἰσχύος, ὥστε μέρος ἔλα- A. C. 270
 χίστω τὰς πρὸς Ἴστρω πόλεις ἐπελθόντες Ἰταλίαν μικροῦ ^{Auspel. l. i}
 πᾶσαν κατειλήφραμεν, ἰππικῶ μὲν στρατεύσαντες ἐς μυριάδας
 4, καὶ τούτων 800000 μιγάδων οὐδὲ ἀσθενῶν, ἀλλὰ Ἰουθούγγων
 300000, ὧν πολὺς ἐφ' ἵππομαχίᾳ λόγος. ἀσπίδα δὲ ἄγομεν
 διπλασίαν δυνάμεως τῆς ἰππικῆς, οὐδ' ἐν τούτοις ταῖς ἐτέ-
 ρων ἐπιμυξίαις ἐπισκιάζοντες τοῦ σφετέρου στρατοῦ τὸ ἀ-
 νταγωνίστον. ἔχοντες δὲ καὶ οὕτω παρασκευῆς διακρίνε-
 σθαι, οὐ διαγιγνώσκωμεν ἐς ἀντιλογίαν ἤκειν τῆς συμφορᾶς
 10 πέρει. οὐ διὰ τὸ μὴ κατὰ κράτος νενικῆσθαι, κατὰ δὲ τὸ
 ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου εἰρήνην πολέμου προτιμῶμεν, εἰ- D
 κάζοντες καὶ ὑμῖν ὡς γένοιτ' ἂν διὰ γνώμης πρὸς Ἰουθούγ-
 γους εἰ παρασχόν τῆς πρόσθεν διαφορᾶς συμβῆναι, οἷα δὴ
 15 ὑπούσης καὶ παλαιᾶς ἀμφοῖν τοῖν γενοῦν πρὸς ἄλληλα πί-
 50 στεως ἐς τὸ ἡσυχάζειν, δι' ἣν χρὴ τὴν ἐπὶ καιροῦ διαφορὰν
 ἀπερίσχεπτον ἐν τῷ παρόντι καταλύσαντας πρὸς τὸ παλαιτε-
 ρον καὶ λωσιτελοῦν μετατίθεσθαι ἑκατέροις. ἐν τε τῷ πολέ-
 μῳ οὐκ ἐπὶ πλείστον ταῖς καταδρομαῖς ληϊζόμενοι, ἀλλ' ὅσον
 ἐς ἀφορμὴν τῶν ἐπιτηδείων ἀγαπῶντες τὴν ἀθροισιν, μέχρι
 20 τῆς γενομένης μάχης ἡσυχία τὸν καιρὸν διετρίβομεν, ὡς τοῖς P. 9
 ἐπιούσιν ὑμῖν σὺν τῇ ὑμῆτερα δυνάμει τὸ καθ' αὐτοὺς ἀν-
 τιτάξαντες. ὃ δὴ καὶ νῦν ποιεῖν παρεσκευάσμεθα· καὶ τό,

1. πλήθους H. mg., πλείθη edd. 5. ἵππομαχίῳ Vat. 7. ἀ-
 νταγωνίστον] ἀνταγωνίστον vulg. 21. F. ἀντιτάζοντες. N.

militiae nobis adhuc suppetunt ad bellum gerendum facultates, sive mul-
 titudine militum, sive viribus opus est. Nam et minima nostri parte
 urbes ad Istrum sitas invadentes, parum abfuit, quin omnem Italiam
 ceperimus. Quadraginta equitum millia in pugnam educimus, quae
 non ex convenis aut imbecillibus, sed ex Iuthungis pure constant,
 quorum in equestri proelio magna fama est. Peditum autem dupli-
 cem equitatus numerum producimus, in his quoque nulla peregrino-
 rum admixtione invictum agminis eorum robur deminuentes. Itaque
 quamquam huiusmodi apparatu ad dimicandum instructi, minime tam-
 en de eventu decertandum esse duximus. Non autem quia victi sum-
 mus, sed propter eventuum incertitudinem, pacem bello praeponimus,
 praesertim quum vos quoque, data occasione, ad componendas simul-
 tates cum Iuthungis propensos esse suspicemur, quoniam aliqua
 inter utramque gentem antiqua et inveterata ad quietem mutuo col-
 lendam fides exstat. Quamobrem oportet inconsiderate susceptum
 hoc tempore dissidium deponere, et ad antiquam concordiam, quae
 est utrisque utilior, redire. Et in ipso bello quidem non admo-
 dum crebras incursiones facientes praedas egimus, necessarias res
 comparare qua occasio tulit studentes, ceteroquin usque ad hanc
 proximam pugnam in otio et quiete tempus contrivimus, et quando

A. C. 270τε ὑμέτερον πρὸς πάντα κίνδυνον ἐκ τούτου ἀδεέστερον ἔξει, Aurcl. I. 1 καὶ τῶν μεγίστων στρατοπέδων συνελθόντων οὐδ' ἦτισοῦν ἔ-
 τέρα χεῖρ ἀξιόμαχος ἡμῖν νομισθήσεται. εἰ δέ τις τῇ εὐτυ-
 χίᾳ τοῦ πολέμου ἐπαιρόμενος ὀλίγωρός ἐστι πρὸς τὴν σύμ-
 βασιν, γνώτω οὐ βεβαίῳ πράγματι θρασυόμενος, καὶ ὅτι 5
 ἐπὶ παντὶ φέρον τῆς δοκούσης εὐπραγίας ἠττηθέντας καὶ
 πρὸς τὴν παροῦσαν τῆς τύχης ἀκμὴν ἀποκλίναντας τῶν ἀμει-
 βνόνων ἐξηρηθῆσαι μόνων ἐλπίδων, καὶ ὑπὸ τοιαύταις ἀνο-
 μίαις τῆς τε πρὸς θάτερον μεταβολῆς ὑπεριδεῖν καὶ συμμα-
 χίαν εὐκαιρον διδομένην παραιτήσασθαι. πεφύκασι τε αἰεὶ 10
 μείζους στρατιαί, παρὰ μὲν τὴν πρώτην θάρσει οἰκείας δυ-
 νάμεως ἐπαιρόμεναι καὶ ἐλαχίστη προμηθεῖα χρώμεναι, σὺν
 καταφρονήσει τῶν ἀντιπολεμούντων ἐπὶ τὰς μάχας πορεύε-
 σθαι καὶ κατὰ τὸ ἀφύλακτον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸ ἦττον ἔχειν,
 αἱ δὲ τῷ αἰφνιδίῳ καὶ παρ' ἐλπίδα χωρήσαντι λογισμῷ 15
 ἄσφαλες καὶ περιουσίᾳ δυνάμεως βεβαίως χρησάμεναι δυσ-
 μαχώτατοι τοῖς ἀντιπάλοις γίνεσθαι. σὺν δὲ τοιαύτῃ ἐλπίδι
 C καὶ ἡμεῖς διχῆ τὴν δυνάμιν διελόντες τὸ πρῶτον, καὶ ἐν
 τῷ ποταμῷ τὰ πολλὰ τύχῃ μᾶλλον ἢ ἀρετῇ ὑμῶν σφαλέν-
 τες, οὐκ ἀπροσδόκητοί ἐσμεν ἀλλὰ νῦν, ἅμα τῷ τοῦ μέλλον- 20
 τος προμηθεῖ, οὐχ ὑπόστατοι ὑμῖν γενέσθαι. κράτιστον δὲ
 2. οὐδ' ἦτισοῦν ed. Par., οὐθ' εἰ τις οὖν ed. H. 6. φέρον] σφαλε-
 ρόν N. 8. Fort. ἀνοίαις. B. 15. F. excidit διδασχθεῖσαι post
 χωρήσαντι. N. 18. καὶ] καὶ ἐν γῆ καὶ N.

hostes vestri in vos irruerunt, contra ipsos una cum vestro exercitu
 in acie stetimus. Quod et adhuc nunc facere parati sumus, ut ve-
 strum periculum levemus nostro, et tutius vobis sit. Nam coniunc-
 ctis maximis nostris exercitibus, nulla alia manus par nobis in con-
 serenda pugna censebitur. Sin autem quis prospero rerum in bello
 successu elatus contemnit et alienus est a pace: sciat, se haud satis
 firma et stabili re inniti, sed in summum discrimen adduci, quicun-
 que secundae fortunae specie victus et praesenti felicitati confisus
 sola meliorum successuum spe nitatur, quique in ea animi immode-
 rata elatione ad mutationem rerum non advertat et suppetias oppor-
 tune sibi oblatas respuat. Ex qua fere ita comparatum est, ut pro-
 priarum virium fiducia, praecipue maiores copiae fretae, minima
 providentia in rebus suis utentes, ad pugnandum accedant et hostes
 contemptui habeant, a quibus minime sibi caventes superantur. Quae
 vero in repentinis et insperatis casibus consilio tuto et virium praes-
 tantia cum firmitudine utuntur, magna cum difficultate ab hostibus
 expugnari possunt. Huius rei fiducia, quamvis, acie bipartita ad
 fluvium, fortuna potius, quam vestra virtute nobis cladem intulerit-
 tis, haud spe destituti sumus, diligentiore posthac nostris rebus cau-
 tione adhibita, fore, ut nos sustinere minime valeatis. Itaque potius
 est, ut vos commoda, quae ex pace proveniunt, percipiatis, et iunctis

τῶν εἴνεκα δι' εἰρήνης αἰελοῦσθαι ὑμᾶς τὰς ἐκ τῆς ὁμο- A. C. 270
 νίας ὠφελείας, καὶ τὰ τοῦ πολέμου πράγματα σὺν ἡμῖν τί- Aurel. l. 1
 θεῖσθαι, τῇ τε παρ' ἡμῖν συμμαχίᾳ ὄψοθέντας πλέον ἔχειν
 πρὸς τοὺς ἐπιόντας. εἰ δὲ ταῦτα ποιεῖν ὧδε κρίνοιτε, ὑπάρ-
 χηεν ἡμῖν δίκαιον καὶ ὅσα ἐν χρυσοῦ ἀσῆμου τε καὶ ἐπισή-
 μου δόσεσι καὶ ἀργύρου παρ' ὑμῶν ἐφοῖτα ἐπὶ φιλίας βε-
 βαιότητι. ἀπειπαμένων γὰρ, ὅσα ἐχθρὸν ἀμυνόμενοι, κα- D
 θέτι δυνατόν πολεμήσομεν." πρὸς ταῦτα ὁ Ῥωμαίων βασι-
 λεὺς ἔλεξεν ὧδε. „εἰ μὲν ἐς ἀφανὲς καθέντες τὴν γνώμην
 10 ὁμῶν, περὶ ὧν προσβέουθε, ἐδιδάσκετε, οὐδ' ἡμῖν τοῖς ἐκ-
 δεξαμένοις τὸν λόγον χαλεπὴν παρείχετ' ἂν τὴν ἀπόκρισιν. V. 7
 ἐπεὶ δὲ τὰ εἰρημένα ἐς μὲν εὐπρέπειαν σύγκειται, ἔργῳ δὲ
 ἐναντίως ἔχει, πῆ μὲν εἰρήνης μνημονευόντων, ὅτε δ' αὐθις
 πόλεμον ἐπανατεινομένων ὁμῶν, ὧν συγγεῖν δοίκατε ἐκάτερον
 15 ἐκ θατέρου, ἀμφίβολον καὶ ἡμῖν καθίσταται πρὸς ὅ,τι χρῆ
 πρῶτον ἀποκριναμένους μὴ ἀμαρτάνειν. λέλειπται δὲ τι καὶ
 ἐκ τῶν παρόντων βουλευσασθαι. χρῆ γὰρ τῷ διττῷ τούτῳ P. 10
 λόγῳ διελόντας ἀπαντᾶν πρὸς ἄμφω. εἰ μὲν γὰρ καθαρῶς
 εἰρήνην ἐπαγγέλλεσθε, τί δεῖ μεμνησθαι χρημάτων αἰτήσεως;
 20 καίτοι καὶ τούτῳ οὐ σὺν τῷ προχείρῳ ἢ βουλή τοῖς νευικη-
 χόσιν πρὸς τὴν ἄρνησιν ἢ τὴν καταίνεσιν. εἰ δὲ ἐπισκοπεῖν

2. τὰ add. N. 8. πολεμήσομεν H., πολεμησόμενοι vel πολε-
 μισόμενοι codd. 9. μὲν] immo μὲν μὴ B. 11. παρείχετ' ἂν
 τῇ N., παρείχε ταυτην vulg. 17. τῷ διττῷ τούτῳ λόγῳ vulg.
 21. καταίνεσιν] κατάνευσιν conl. Cantocl., κατίνεσιν edd. ἐ-
 πισκοπεῖν] F. ἐτι σκοπεῖν. B., ἐπισκοτεῖν Cl.

nobiscum bellicis viribus, nostris auxiliis confirmati, superiores ve-
 stris hostibus, si qui vos adorianur, evadatis. Quod si ita fieri de-
 bere iudicaveritis, quod auri facti vel infecti vel etiam argenti a
 vobis antea nobis redibat, ad amicitiae confirmationem vos praestare
 aequum est. Si id denegaveritis, vos qua hostes ulciscemur, et
 quantum in nobis erit, bello persequemur. Ad haec Romanorum Im-
 perator haec dixit: „Siquidem aperte et dilucide vestram senten-
 tiam exponentes, ea, de quibus legati estis, nos docuissetis, nobis,
 qui vestrum sermonem excepimus, ad eum minime dubia aut diffi-
 cillis praehita esset responso: sed quoniam ea, quae dicta sunt, de-
 corum quid et honestum prae se ferunt, re ipsa vero secus se habent,
 quum modo pacis mentionem faciatis, modo rursus bellum minemini et
 intendatis, quorum utrumque in utroque confundere et involvere
 videmini, dubitationem nobis attulistis, cui primum debeamus re-
 spondere, ne in aliquo offendamus. Sed aliquid tamen etiam in
 praesentia considerare licet. Oportet enim, divisa duplici vestra ora-
 tione, in utramque partem occurrere. Si enim pure et sincere pacem
 deuntiareris, quid attinuit pecuniarum exactionis meminisse? etiam-

A. C. 270 ὑμῖν πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὰς ἐκ τοῦ πολέμου πλεονεξίας
 Aurel. I. 1 ἡγεῖσθε τὴν σύμβασιν, καὶ ἡττηθέντες ὥσπερ δασμούς παρ'
 ἡμῶν ἀπαιτήσοντες ἦκετε, τῆς ῥαστώνης τὸ τερπνόν, ὅσον
 εἰρήνην δίδωσιν, ἐκ παντὸς μεταδιώκειν ἡμᾶς νομίζοντες, ἔχε-
 B σθε τῆς ὁμοίας τῇ πρόσθεν ἐπιχειρήσεως, μὴδ' εἰς εὐεργεσί-5
 ας λόγον προῖσχόμενοι τοῦ πολέμου τὴν κατάλυσιν αἰτεῖτε
 μισθὸν τῆς συγχωρήσεως, ὠνητὴν καὶ οὐκ ἐθελούσιον ποιού-
 μενοι τὴν παρούσαν ἐς τὴν φιλίαν πρόκλησιν. οὐ γὰρ δὴ
 πολέμων ἀπείρους ὄντας ἡμᾶς τῷ πλήθει τῆς πολλὰ δὴ κομ-
 πασθείσης ὑφ' ὑμῶν δυνάμεως ἐκπλήξετε· οὐδὲ πλούτῳ λα-10
 φύρων Ἰταλικῶν ἐπικομιζόμενοι, ἀδεῶς ἐπ' οἴκου πορεύσε-
 σθε· ἀλλὰ δῆλαι μὲν ὑμῶν αἱ πεζαὶ παρασκευαί, οὐκ ἄδη-
 λοι δὲ αἱ τῶν ἰππέων, πρὸς ἃς ἐς τρόπον τὸν δυνατὸν ἀντι-
 στησόμεθα. τολμῶμέν τε γὰρ μετ' ἀσφαλείας, καὶ ἀναχω-
 ροῦμεν σὺν προμηθείᾳ, οἷα δὴ λογισμῷ ἡγεμόνι ἐς πάντα 15
 C χρώμενοι, οἷς ἡ ἰσχὺς βεβαιωτάτη, καὶ ἐμπειρίαν πολεμικῶν
 ἔργων διαφερόντως ἔχοντες. ὑμεῖς δὲ μετὰ τε τοῦ προχεί-
 ρου ἔπιτε, καὶ διαμαρτάνοντες τῶν ἔργων διὰ τὸ μὴ προ-
 σκέψασθαι ἐφ' ἃ δεῖ ἐλθεῖν, πείρα τὴν βλάβην τοῦ προπετοῦς
 φερόμενοι μεταγινώσκετε. τοῖς γὰρ ζέσει ἐς τὰς πράξεις μὴ 20

5. τῆ B., τῆς vulg. μὴδ' εἰς — λόγον Valesius, μὴδεῖς — λόγων
 vulg. 6. προῖσχόμενος H. mg. 7. ἐθελούσιον N., ἐθέλου-
 σιν vulg. 10. πλούτῳ H. 11. ἐπικομπαζόμενοι N. 13. τρέ-
 που vulg. 18. ἔπιτε B., ἔπειτα vulg. 20. μὴ om. ed. pr. Haud
 dubie locus corruptus est.

si victoribus non satis constaret, an dēnegarent aut concederent, quod
 ab illis petitur. Si vero pacem commodis vestris et exspectatis belli
 lucris obesse opinamini, et quamquam victi quasi tributa a nobis
 petitis, nihil magis nos amplecti et persequi, quam voluptatem ex
 otio, quod pax tribuit, existimantes: eandem vos quam antea super-
 biam ostenditis tantumque abestis, ut beneficii loco belli cessatio-
 nem habeatis, ut etiam mercedem pacis postuletis, et venalem, non
 spontaneam adhortationem ad amicitiam, quam nunc proponitis, faci-
 ciatis. Non enim nos tanquam bellorum rudes et imperitos magnitu-
 dine tantarum, quas vos iactatis, virium perterrefacietis. Neque
 vero spoliis Italicarum opum onusti impune domum revertetis: ve-
 strae pedestres copiae nobis sunt notae, neque equestres ignotae,
 quibus quantum in nobis erit quacunque via resistemus. Audemus
 enim cum securitate, recedimus cum providentia, et in omnibus re-
 bus prudentia duce utentes, quae plurimum valet, usu et rei mili-
 taris peritia praestamus. Vos cum ardore et promptitudine aggredi-
 mini, deinde rerum adeptione frustrati, quia qua progredi oportebat,
 non ante providistis, damnum experientia ipsa ex vestra temeritate
 reportantes poenitentia ducimini. Qui enim [haud] cum fervore,

συμφορομένοις ἀνάγκη τοῦ βελτίστου ἀμαρτάνειν. καὶ τα- A. C. 270
 χμαί μὲν ὑμῶν αἱ ἐπιχειρήσεις, δι' ὀλίγου δὲ αἱ μεταμέ- Aurel. l. 1
 λιαί. καὶ τὸ σύμπαν κατὰ τὸ εἶκος θανάματος ἀπήλλα-
 πται, ἀντιπάλους ἡμῖν τυχόντας καὶ ἡθῶν ἀνομοίων καὶ ἐς
 πᾶς γνῶμας πραττομένων διεστάναι οὐκ ἀποπεποιηκῶς, καὶ D †
 ἡμᾶς μὲν ἀμαθία, ἡμᾶς δὲ λόγῳ συνεῖναι, σὺν ᾧ μάλιστα
 καὶ τὸ κρατεῖν τοὺς ἥσους τῶν πλειόνων περιγίνεται, συν-
 ἔσει πρὸ δυνάμεως πιστεύοντας. τοὺς τε πλείονας σὺν τῷ
 ἀλογίστῳ διὰ μάχης ἰόντας κάκιον ἀμανᾶσθαι, ἔργου πείρα
 10 μᾶλλον ἢ λόγου κομπωδεστέρα προσποιήσει διδύσκεισθε, βλάβ-
 ψαντες ἐς τὰ Σκυθῶν πάθη· μετὰ σαφεστάτων γὰρ τεκμη-
 ρίων καὶ οὐκ ἀμάρτυρα λέξομεν. οὗτοι δὲ τριάκοντα μυ-
 ριάσι στρατοῦ ἐφ' ἑκατέρας τὰς ἡπείρους σκεδασθέντες πάση
 τῇ δυνάμει ἠττήθησαν πρὸς ἡμῶν, καὶ λαμπρὰ τοῖς νενικη-
 15 χασίαις ὑπελείποντο τῆς οἰκείας ἀρετῆς ὑπομνήματα, ὧν τὴν P. 11
 εὐχλειαν ἐς τὸ παντελὲς ἔξομεν νῦν τε καὶ ἔπειτα, τῷ χρό-
 νῳ συμπαράθεουσιν. τὰς τε Ἀλαμανῶν συμφορὰς ἀγειν †
 σφῶς τοῦ προχείρου τῷ ἀναρῶνθῆντι τῆς ἐπιχειρήσεως τα-
 χυτέρα καὶ δι' ὀλίγου ἔθεντο τὴν μετάνωσιν. ἡμεῖς τε
 20 ἐπὶ ταῖς κλημμελείαις ὑμῶν, αἷς ἐς ἡμᾶς ἐπλημμελήσατε,

5. ἀποπεποιηκῶς] ἀπεικός H. 7. ἥσους] ἤτιους ed. R., ἴ-
 σους vulg. 8. πρὸ N., πρὸς vulg. 9. ἀμανᾶσθαι] ἀπαλ-
 λάττεσθαι con. B., ἀμύνασθαι H. 10. βλέποντες vulg. 17.
 συμπαράθεουσιν. τὰς Valesius, συμπαράθυσαντὰς codd. Ἀ-
 λαμανῶν N., γαλιμόνων codd.

ad res gerendas feruntur, hos in optima quaque re vires minime
 deficere necesse est. Conatus et aggressiones vestrae sunt subitae
 et repentinae et brevi post poenitentia. In univēsum non est quod
 miremur, vos quam adversarii nobis sitis et diversorum morum, etiam
 rerum gerendarum consiliis a nobis distare * * et vos temeritate,
 nos consilio congrēdi, quo paucioribus quoque non raro plures vin-
 cere contigit, dum prudentia potius, quam viribus nitentur. Plures
 autem temere et imprudenter proelium ineuntes malo affici, re ipsa
 potius, quam verborum elegantiore ornatu didicistis Scytharum mala
 intuentes. Manifestissimis enim indiciis et testimoniis nota testataque
 dicemus. Illi exercitu trecentorum millium hominum ab utraque
 parte ripae expositorum pugnantes, omnibus viribus sunt a nobis
 deleti et superati. Cuius nostrae virtutis clara victoribus relicta
 sunt monumenta, ex quibus immortalem nobis gloriam et nunc et
 sequenti tempore duraturam peperimus. Cum enim praepropero im-
 petu ad ripas furore praecipites in certamina ruissent, eorum teme-
 rariam et inconsultam ad aggrēdendum irruptionem celerior brevi
 post poenitentia est consecuta. Et vero pro his, quae in nos admi-
 sistis ei commeruistis, eas quas luistis poenas minime sufficere iu-

Dexippus, Eunapius etc.

2

- A. C. 270 οὐκ ἀποχορῆν ἡγούμεθα ἦν ἐπάθετε τιμωρίαν, εἰ μὴ καὶ τὸν Aurel. I. 1 Ἴστρον ὑπερβάντες ἐν ὄροις τοῖς ὑμετέροις τὴν ὁρῆν ὡς προαδικήσαντας ὑμᾶς ἀποπλήσαιμεν. πόλεμον γὰρ ἐπὶ σπονδαῖς ἀκέρυκτον ἐφ' ἡμᾶς ἡγείρατε, ἐγκλήματα μὲν ὡς εἰς B προαδικήσαντας εἰπεῖν οὐκ ἔχοντες, ἐπιθυμίαις δὲ τισι καὶ ἑλπίσι κουφισθέντες, σὺν αἰς ὄμιλος ἀλόγιτος ἐπαίρεται, στρατιᾶς καὶ πολέμου ἀντιλαμβάνεσθε. ὄθεν οὐκ ἔξω προσδοκίας ἄγομεν καὶ παρὰ τοῦ θείου ἔσσεσθαι ἡμῖν ἀρωγὰ, οἷα δὴ ἡμῶν μὲν θεσμὸν τὸν ἐπὶ σπονδαῖς οὐκ ἀτιμασάντων, Ἰουδοῦγγων δὲ ἄδικον ὁδὸν τε ἐφ' ἡμᾶς ἐλθόντων, καὶ ὄρ-10
- V. 8 κους καὶ πᾶσαν πίστει βεβαιότητα παρὰ φαῦλον τιθεμένων. τοῖς τε αὖ φθάνουσι κατορθώμασιν τὸ μέλλον λαμβάνοντες, καὶ περὶ τῶν ἔσομένων οὐκ ἀπεικότεως πρὸς τοῖς εἰρημένοις C χρηστά δοξάζομεν. ἡ μὲν γὰρ ἐπ' εὐπραγία ἐλπίς θάρσος φέρει, φόβον δὲ ἢ ἐπὶ τῷ ἐναντίῳ. λογισμῷ τε ἡγεμόνι 15 πρὸς τὰς πράξεις χρώμενοι, τὰς τε δόξας τῶν συμβησομένων οὐκ ἀβασανίστως προσιέμεθα, κὰν τοῖς παροῦσιν, οἷα ἄνδρες ἀθληταὶ κινδύνων τῶν ἀρίστων, οὐκ ἐκπληττόμεθα ταῖς τοῦ πολέμου χαλεπότησιν, ἔξ ὧν τὸ ἐλπίζομενον κέρδος οὐκ ἀσθενές καὶ περιττότερον τῆς ἀχθηδόνος. τὸ γὰρ πλήθος ὕ-20 μῶν σώμασί τε ἥκιστα ἰσχύει καὶ φρονήμασιν. ἀπειλήπται
1. ἦν B., ὧν vulg. 2. ὡς πρ. ὑμᾶς] ὧν προηδικήσατε ἡμᾶς B. 3. ἀποπλήσαιμεν N., ἀποπλεύσαιμεν vulg. 5. προαδικήσαντας H., προαδικήσαν vulg. 15. φόβον et τῷ ἐναντίῳ B., φόβου et τοῦ ἐναντίου vulg. 21. ἐπειλήπται vulg.

dicavimus, nisi quoque, traiecto Istro, in vestris ipsorum finibus iram nostram in vos, qui nos priores iniuria affecistis, explevissemus. Bellum enim, dum adhuc foedus erat, ultro et non indictum adversum nos excitastis. Et cum, quod nobis obiceretis, non haberetis, quia vobis nullam iniuriam feceramus, in spes et cupiditates quasdam erecti, quibus vulgus imperitum effertur, exercitu comparato, nos aggredimini. Quare speramus, Deum nobis auxilio futurum. Sanctitatem enim foederum minime derisui et ludibrio habemus. Iuthungi contra iniqua ratione nos adoriuntur, et iusiurandum et cetera quantumvis firma fidei vincula pro nihilo ducunt. Equidem ex rebus ad voluntatem nostram fluentibus, quid consecuturum sit coniectentes, eventus rerum non absque veri similitudine, ex his, quae ante dicta sunt, laetos fore, exspectamus. Etenim ex secundis rebus spes fiduciam adfert, contraria autem timorem. Prudentia duce in rebus administrandis utentes, quae accidere possunt, non nisi re bene perpensa, opinione praecipimus, et in praesentia tanquam viri gravibus quibusque periculis exercitati, belli difficultatibus non terremur, quibus non levia commoda, sed laboribus longe maiora comparantur. Nam vulgus vestrum neque corporis neque

ἄρ' Ῥοδανοῦ μὲν εἶσω καὶ τῶν ἡμετέρων ὄριων· σπανίῳ δὲ A. I. 270
 ἔγορᾷ συνεχόμενον καὶ τῇ ἄλλῃ τάλαιπωροῦσι, τοῖς ἀλγεινοῖς Aurel. I. 4
 ταῖς μὲν ἤδη σύνεστι, τοῖς δὲ μέλλει. καὶ προκαμὸν ἐν τῷ
 αἰὶ μοχθεῖν ἀτολμότερον εἶσθαι καὶ χρῆσθαι αὐτῷ παρῆξει
 ἕμαχαι δὲ, ὅτι ἂν βουλώμεθα, ὡς ἂν πρὸς τὴν χρόνιον διατρι-
 βὴν ἀπειρηκότες. ὅθεν ὑμῖν τε τὸ πᾶν περιφανῶς κινδυνεύ-
 εται, καὶ ἡ τῆς εἰρήνης ὑμῶν αἴτησις ἐπ' εὐπρεπεῖα τοῦ φό-
 βου σύγκειται, ὅπως ἂν τὸ σφέτερον δέος ἐπηλυγάζησθε.
 ἢ τί δεῖ προσεῖσθαι, καλῶς ὑπάρχον πανταχόθεν ἀποκλει-
 σθεῖσιν ὑμῖν τῆς οἰκάδε πορείας καὶ οἷον εἶσω πυλῶν ἀπει-
 λημένοις χρῆσθαι εὐ τε καὶ μὴ, ὅπως ἂν ἔχωμεν πρὸς ὑμᾶς P. 12
 διανοίας;" ἐπὶ τούτοις λεχθεῖσιν ἐκ τοῦ βασιλέως κατεπλά-
 γησάν τε Ἰουδοῦγγοι· καὶ ὡς οὐδὲν αὐτοῖς κατὰ τὰς ἐλπί-
 δας ἐπράττετο, παντελῶς τῶν σπονδῶν ἀπογνώσει ἐχόμενοι
 ἵσκαρὰ τοὺς σφετέρους ἀπεχώρησαν.

β. "Ὅτι ἐπὶ Ἀδρηλιανοῦ οἱ Βανδῆλοι κατὰ κράτος ἤτ- A. C. 271
 τηθέντες παρὰ Ῥωμαίων πρεσβεῖαν ἐποίησαντο πρὸς Ῥωμαί- Aurel. I. 2
 οὺς περὶ διαλύσεως πολέμου καὶ συμβάσεως. καὶ πολλὰ ἀνα-
 μεταξὺ εἰπόντων ἀλλήλων, τοῦ τε βασιλέως καὶ τῶν βαρβά-
 ρων, διελύθη μὲν ὁ σύλλογος, τῇ δὲ ὑστεραία τὸ τε πλήθος
 τῶν Ῥωμαίων στρατιωτῶν αὐθις ἤθροίσθη, καὶ ἐρομένου βα- B
 σιλέως, ὅτι σφισὶ περὶ τῶν παρόντων λῶν εἶναι δοκεῖ, κρί-

1. Ἡροδανῶν Valesius. 9. ἢν τί δεῖ προσεῖσθαι B., ἦν τι δὲ
 προσεῖσθε vulg. 13. κατὰ add. N. 22. λῶν B., λαῶν vulg.

animi viribus pollet. Inclusi enim inter Rhodanum et nostros fines
 alimentorum penuria aliisque incommodis laborans, multis malis hoc
 ipso tempore premitur, aliis mox premetur. Fractum et debilitatum,
 quia sine intermissione laborat, minus audet et timidius est. Itaque
 diuturnioris tum studii tum operae nescium sese nobis sine proe-
 lio praebebit paratum subire, quicquid de eo statuere voluerimus:
 ex quo omnes vestrae res in apertum discrimen adducuntur. Tota
 autem vestra pacis petitio nihil est nisi decorum timoris praetextum,
 quo metum vestrum tegere cupitis. Quam cur accipiamus, data no-
 bis occasione vos undique ab reditu exclusos et quasi intra claustra
 coercitos bene aut male habendi, utcunque nobis pro animi nostri
 erga vos affectu videbitur?" His ab Imperatore dictis, Iuthungi valde
 sunt consternati, cumque minime negotium, ut speraverant, confecis-
 sent, sed omnino foederis repulsam tulissent, ad sua redierunt.

2. Sub Aureliano Vandali a Romanis acie superati sunt. Itaque
 legationem ad Romanos decreverunt, quae de bello pacificatione fi-
 niendo ageret. Et cum multa inter se Imperator et barbari disse-
 ruissent, solutum est colloquium. Postridie multitudo militum Ro-
 manorum rursus convenit, et cum eos Imperator interrogasset, quid

A. C. 271 *γοντες τὴν εὐτυλίαν τὴν ὑπάρχουσαν προμηθεΐα τῆς ὑπὲρ τῶν*
 Aurel. 12 *ὄντων ἀσφαλείας διασώσασθαι, καὶ βοῆ τὸ βουλόμενον ση-*
μαίνοντες, σύμπαντες ἐς τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου ἐχώρη-
σαν. καὶ οἷδε μὲν ὧδε συνηέχθησαν γνώμη· οἱ δὲ τῶν
βαρβάρων βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες, ἤκοντες καθότι σφισὶ προ-
 5 *ειρημένον, ἔδωσαν δμήρους σφῶν αὐτῶν, οὐ τὰ δεύτερα ἀξι-*
ώσεως καὶ τύχης. οἱ τε γὰρ βασιλεῖς τοὺς παῖδας ἐκάτεροι
 C *διδιόασιν ἐς τὴν ὁμηρείαν, ἐνδοιάσαντες οὐδὲν, καὶ ἕτεροι ἄ-*
μα αὐτοῖς οὐ μάλα πόρρω ἀξιώσεως. καὶ ἐπὶ τούτοις ἐχώ-
ρησάν τε πρὸς σύμβασιν, καὶ αἱ σπονδαὶ ἐγένοντο. συνεμά-
 1 *χουν δὲ ἀπὸ τῆσδε Ῥωμαίοις Βανδήλων ἱππεῖς εἰς διαχιλί-*
ους, οἱ μὲν τινες αἰρετοὶ ἐκ τοῦ πλήθους ἐς τὴν συμμαχίαν
καταλεχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἐθέλοντες ἐκούσιον στρατιάν ὑποδυ-
όμενοι. ὁ δὲ λοιπὸς Βανδήλων ὄμιλος ἐπ' οἴκου ἐκομίζετο,
παρέχοντος τοῦ Ῥωμαίων ἄρχοντος ἀγορὰν ἔστε ἐπὶ τὸν 15
 2 *Ἴστρον. καὶ τὸ μὲν πλεῖστον αὐτοῦ ἀπαθὲς διεσώθη· ὅσοι*
δὲ παραβάσει τῶν σπονδῶν ἐπὶ λείας συλλογὴν ἀφθύνως ἀπε-
σκεδάσθησαν, ἀνῆρέθησαν σύμπαντες ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος τῶν
 D *Ἰξενικῶν στρατοπέδων, οὐ μείους γενόμενοι πεντακοσίων. οἷα*
γὰρ δὴ διὰ φιλίας τῆς χώρας πορευόμενοι, καὶ θύρσει τῆς 20
γενομένης πρὸς Ῥωμαίους εἰρήνης ἐπαρθέντες, τῆς πάσης τά-

8. ἐνδοιάσαντες vulg.

11. Ῥωμαίοις H., Ῥωμαίων codd.

13. ὑποδύόμενοι ed. R., ἀποδύόμενοι codd.

19. οἷα B., οὐ

vulg.

illis optimum esse videretur, cum statuerent praesentem prosperitatem tueri et rerum, quibus potiebantur, fructioni prospici oportere, suam de ea re voluntatem voce significaverunt et universi in sententiam finiendi belli iverunt. Sic igitur inter illos convenit. Itaque barbarorum reges et principes venerunt, et ut illis erat praeceptum, ex suis obsides qui non in secundis partibus fortunae et dignitatis haerebant, dederunt; uterque enim rex et proximi dignitate una cum ipsis sine mora filios suos pro obsidibus tradiderunt. His legibus ad pacta et conventiones ventum est, et foedera sunt inita: Vandali Romanis duo mille equites auxiliosos ex foedere suppeditabant, quorum nonnulli ex tota exercitus multitudine delecti et in belli societatem adscripti, alii spontaneam militiam subeuntes nomina dederunt. Reliquus Vandalorum exercitus, salvus et incolomis conservatus, Romanorum Imperatore vitae necessaria usque ad Istrum iis praebente, domum rediit. Sed quicumque ab exercitu violatis foederibus, ad praedandum et rapinas faciendas longius excesserunt, omnes a duce exterarum copiarum (erant autem non minus, quam quingenti) sunt caesi et perempti. Hi enim specie amicitiae, fiducia pacis cum Romanis factae elati, nullo servato ordine, venia a

ζως προεξαιρόντες κατά τινας αἰφνιδίους ἐπιδρομὰς προσέ- A. C. 271
 βλλον γνώμη τοῦ ἄρχοντος, καὶ οὐκ ὀλίγα τῆς χώρας ἐκα- Aurel. I. 2
 πύργουν. καὶ τὸ ἔργον τοῦτο τὸν ἐργασάμενον παρὰ τῶ†
 βασιλεῖ κατατοξευθῆναι. οἱ δὲ λοιποὶ Βανδῆλων δισχεδά-
 ῶθησαν καὶ ἀπενόστησαν ἐπ' οἴκου. βασιλεὺς δὲ Ῥωμαίων
 τὴν πλείστην δυνάμειος τῆς περσικῆς καὶ ἰπικῆς ἐπέμπευ ἐπ' V. 9
 Ἰταλίας. καὶ διαλιπὼν οὐ μάλα συχνῶν ἡμερῶν, τὴν τε ἀμφ'
 αὐτὸν τάξιν ἑταιρικὴν, καὶ ὄση δορυφορία τοῦ ἄρχοντος, τῶν
 τε συμμάχων ὅσοι ἦσαν Βανδῆλων, καὶ τοὺς ὀμηρεῦσιν αὐ-
 10†† δοθέντας παῖδας ἐπαγόμενος, καὶ αὐτὸς ἐπὶ Ἰταλίᾳ ἐξή-
 λυσε σπουδῆ διὰ τὴν τῶν Ἰουδούγγων αὐθις παρουσίαν.

ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

EXCERPTA DE SENTENTIIS.

Fragmenta admodum obscura (1—4). *Oratio Dexipri ad Atheni-*
enses, urbe nondum capta (5). *Oratio eiusdem ad eos qui secum*
urbe capta profugerant (cf. Gibbonum c. X. p. m. I. 428. seqq.) (6).
Fragmenta minuta (7—9).

α'. * * * τύχας ἀνδρῶν καὶ καταστάσεις πόλεων καὶ ἐθνῶν Ed. R. 323
 νεωτερίζουσαι ἐλάττους τε ὁμοίως καὶ διαφερόντως περὶ εἰρήνην Cod. 107
 10†† πόλεμον συμβαίνουσιν ἄγοντος τοῦ χρόνον μηδεμιᾶς· ἀλλὰ
 μετατρέποντος ἄλλη ἄλλους πρὸς τε τὸ ἄμεινον. καὶ μὴν
 τὰ γιγνόμενα ἐν τοῖς ἀνθρωπέοις ἄριστοι γνώμην οἱ μὴ χα-
 λεπτοὶ δεξασθαι τὰς ἐξαλλαγὰς τῶν ἡμερῶν καὶ χρόνων μη-

22. ἀλλῃ N., ἄλλην ed. 23. γνῶναι coni. B.

suo duce impetrata, in repentinas quasdam incursiones eruperant et non pauca regionum loca, qua iter habuerant, vastaverant et damnis affecerant. At ille, qui tantum facinus admisit, est ab eorum rege iaculis confectus. Reliqui Vandalorum separati domos suas repetierunt. Romanorum vero Imperator, praemissa maiore parte suarum copiarum, sive pedestrium, sive equestrium, non longo post est eas subsecutus intervallo, et secum cohortem auxiliariorum retinens, omnes hastatos qui eius custodiam agebant, una cum Vandalis, quotquot illi auxiliarii aderant, et pueris, qui illi obsides dati erant, magna celeritate in Italiam contendit, in quam Iuthungi denuo irruerant.

δὲ ἐτῶν τούτους ὅσοι πολέμου τε καὶ στρατοπέδων ἐξηγοῦνται μνήμη προγενομένων ἔχειν ἐπὶ τὰ συμφορώτατα ἑκάστους καὶ τοῖς προσπίπτουσιν κακοῦ . . τῆς τῶν ἱστορηθέντων νεωτέρων τε καὶ παλαιότερων . . πρὸς δὲ τοὺς κατα . .

R. 324
Cod. 108 β. κατ' ἀνθρώπους ἧς ἀπορῆ λύσις· ἡ γὰρ ἰσχύον-5
τας κατὰ τῶν τι . . τῷ συνενέχοντι ἐν . . ἡ ἀποκνήμη . . ὡς
ἄλλοσεσθαι δεόν.

γ. Ὅτι Δέκιος, βασιλεὺς Ῥωμαίων . . εἶχεν τὴν Θράκιον δύναμιν . . ὀρθῶδων [μὴ τι νεώ]τερον γένηται περὶ τῆς ἀρχῆς τὴν κατάστασιν . . ἐπιστολῆς . . εἰς αὐτοὺς ἐπεξ-10
ιέναι τοῖς πολεμίοις . . βουλόμενον τῆς δι' ἀνθρώπους οὐκ ἔμφαιν . . οὐς ἄγειν· μὴ περαιτέρω πράσσοντες ἀνθρωποὶ ἀπο . . οὐκ εὐκαιροῦ προθυμίας τὴν πείραν λάβωσι· πρὸς τὴν . . ἐπικουρίαν παραγίνεσθαι. καὶ ὁ μὲν . . βασιλεὺς ἡμεροδρόμου φέρων τὴν . .

δ. Πρίσκω, ὃς δὴ τῆς τῶν . . ὦν . . ἐπὶ τε εἰρήνης τὰ πολλὰ ἐχρημάτισε . . τὰ τοῦ πολέμου· τὸ δὲ . . ὃς δὲ τότε πόλεμος . . ἐμήνυσαν. καὶ ἐπεὶ ἠθροίσθησαν . . ἐδήλου γὰρ ἡ γραφὴ τάδε.

A. C. 267
Gall. L 15 ε. Ὅτι ποδοῦμεν . . ὧ ἄνδρες . . ἀσφαλὲς ὄψει τῶν 20
ὄρωντων . . μενον. ἐπεὶ δὲ . . μεν . . πορευόμενοι . . δὲ κατὰ πολλὰ σκεδασθέντες . . ἀναγκαῖον διδαχῆ· ἅμα τῆ

R. 325 . . . πράττοντες ἂν ὑμεῖς . . ἐμοί· εἴ γε . . διὰ τί . . εἴ τις ὑμῶν διαμέλλοιτο· ἐξαγγέλλεται γὰρ . . νεότητί σου κατὰ καιρὸν θαρσύνοντας, καὶ τούτῳ ἐκπληξιν ἕς τοὺς ἐναν-25
τίους ἔξειν νομίζοντας, οἷα δὴ πολέμων ἀπειράτους, εὐτολμότερον αὐτοῖς μᾶλλον ἢ προμηθέστερον πικρὰ τὴν ἀπουσί-
Cod. 91 αν τῶν προαγωνισμάτων συνίεσθαι. καὶ ἔστι μὲν ἀπάντη ὑπαίτιος ὑμῶν ἢ ἐπιχειρήσις διότι καὶ ὑπὲρ καλῶν ἔργων

9. ὀρθῶδων μὴ τι νεώτερον B., ὀρθῶδων . . . τερον ed. 18.
ἐδήλου γὰρ ἡ γραφὴ B., δήλου γὰρ ἐγράφη ed. 24. σου] οὐ con. N.
26. δὲ ed. 28. προαγωνισαμένων con. N. μὲν οὐ πάντη con. B.

5. Nuntiatum enim, eos adolescentiae tuae pro tempore confidentes atque hinc terrorem hosti tanquam belli imperito, se incussuros existimantes, audacius, quam prudentius sine praevia exercitatione depugnare paratos. Est igitur quaquaversus molitio vestra culpabilis. Optamus autem, ubi pulchris facinoribus operam dabit, reapse vos fieri apprime utiles. Vigor animi in bellis cum disciplina coniunctus validum scutum est, infirmum autem, si illa careat, tum et audacia sine recto consilio praeterque idoneum tempus ferociens,

συνευχαίμην δ' ἂν καὶ πείρα δύνασθαι συμφορωτάτους γε- A. C. 267
 κέσθαι. ἐπέσκεμμαι δὲ ὡς ἐν τοῖς πολέμοις τὸ ἀνδρεῖον Gall. I. 15
 μετὰ μὲν ἐμπειρίας ἰσχυρὸν, ἄνευ δὲ τούτου ἀσθενές· καὶ
 θρασύτης λογισμῶν ἄμοιρος, ἢ δὲ σὺν τῷ μὴ κατὰ καιρὸν
 ἐντόλμῳ ἔσφηλε. κράτιστοι δὲ οἱ συνέσει τὸ διάφορον τῶν
 ἐκβησομένων εἰδότες μᾶλλον ἢ θυμῷ ἐς τὰς μάχας καθι-
 στάμενοι. παραινῶ μὴ δὴ ἐς τὸ εἰσιμιον τῆς γνώμης καὶ τοῦ
 κλήθους τὸ ἀβέβαιον ἰδόντας, τοῦ κοινοῦ τῆς ἀσφαλείας ὑ-
 φέσθαι· ἀποκινδυνεύασται γὰρ ὑμῖν σωτηρία οὕτως ἐς μη-
 ῖοδὲν δέον, καὶ θράττεσθαι ἢ διάνοια ὑμῶν δόξει μᾶλλον ἢ
 ἐπιβούλιος περὶ τῆ πάσῃ πόλει τοῦ ἐκβησομένου ἔχουσα
 τὴν πείραν. ὑπαίτιος δὲ ὁμοίως ὅ,τε ἀνανδρία τὸν ὑπε-
 στηκότα ἀγῶνα ἐξιστάμενος, καὶ ὁ θρασύτητι ἐς τοὺς μὴ
 προσήκοντας κινδύνους ἰὼν, βίον σὺν ἀσφαλείᾳ σώζεσθαι.—
 15 λογισμῷ δὲ πιστεύων ἀνὴρ βεβαιότερος ἢ ἀμαθίας σχήματι
 πρὸς τὰς ἀδήλους φορὰς τῶν πραγμάτων ἐξορμώμενος. αἷ
 τε ἐν τοῖς πολέμοις συντυχίαι ἢ κατὰ τὸ ἀναγκαῖον τὴν τύλ-
 μαν διδόασιν ἐξιοῦσι ἐς τοὺς κινδύνους, ἢ ἀδείας περιου-
 σία τὴν μετὰ τοῦ ἀσφαλοῦς σύνεσιν παρέχονται, ὡς μὴ σὺν
 20 δέει τι μᾶλλον ἠπειγμένως ἢ προμηθεῖα προᾶξει.

Λογιζόμενοι δὲ τάδε μὴ ἴτε πρὸς ἄνδρας ἐς ἀγῶ- R. 326
 να κατ' ἐρημίαν τῶν συλληψομένων ἐχυρᾷ δυνάμει ἐξιόντας,

1. συνευχαίμην ed. 2. ἐπέσκεμμα ed. 7. δὴ μὴ B. 12.
 ἐφειστηκότα B. 13. μὴ add. Maius. 14. βίον] παρὸν B. 15.
 λήματι B. 18. ἐξιοῦσι M., ἐξισουσι cod. 21. μὴ ἴτε B.,
 μήτε ed. 22. ἐπιόνας B.

In perniciem ruit. Potro fortissimi evadunt non tam ii, qui impetu
 caeco feruntur, quam qui futurorum eventuum momenta ponderare
 queunt. Auctor autem vobis sum, ne, dum mentis vestrae alacrita-
 tem, multitudinis autem inconstantiam respicitis, tutelam reip. negli-
 gatis. Sic enim vestra salus nullo cum emolumento periclitaretur
 fractusque magis vester animus videretur, quam sollers in urbis uni-
 versae cura vel coniciendorum eventuum peritus. Aequè culpabilis
 est, qui meticuloso animo oblatum sibi certamen respuit, atque ille,
 qui insana audacia in aliena pericula semet conicit, ubi tuto vivere
 licebat. — Vir, qui mentis nixus consilio est, constantiam magis
 servat, quam is, qui imperitorum ritu incerto rerum cursui se com-
 mittit. — Casus bellici vel coactam audaciam iis suppeditant, qui
 pericula adeunt, vel oblata immunitate prudentiam cum securitate
 exhibent; ita ut iam necesse non sit subitaneo potius opere quam
 proviso consilio agere.

Haec igitur reputantes, ne certamen ineatis ipsi auxiliis destituti
 adversus homines, qui fortibus copiis praevalent, quique multo equi-

A. C. 267 καὶ πολλῇ μὲν ἵππῳ, πολλοῖς δὲ ὀπίταις καὶ ψιλοῖς παρεσκευ-
 Gall. I. 15 ασμένους, ἔτι δὲ πείραν πολεμικὴν φοβερὸν καὶ σωμα-
 των ὄψει δεινούς, καὶ ὄπλων ἀνασεύσει, ἀπειλαῖς τε καὶ βο-
 ῆς μεγέθει ἰκανωτάτους προεκφοβῆσαι τοὺς πρῶτον ἐς
 αὐτοὺς ἰόντας. μηδὲ πρὸς τοῦσδε ἀποκινδυνεύσῃ, ἔξοδον ἀπὸ 5
 τῶν τειχῶν σὺν ἀσφαλείᾳ ἀμύνεσθαι. καὶ γὰρ ἡ ἐλπίς τοῖς
 πρῶτον ἐς μάχην ἰοῦσιν ἰσχυρόν τι ἔδοξεν εἶναι καὶ προσα-
 γηγότατον εἰς κατόρθωσιν· ἀλλ' ἐν τοῖς περιφανεστάτοις
 ὤφθη, ὅταν τῷ ἀληθεῖ μάχηται. εὐδηλον δὲ δήπου, οἴμαι,
 ὡς κἂν τοῖς ἐξ ἴσου οὖσιν ἄνευ στρατηγοῦ κατὰ μόνας ἀπο- 10
 κινδυνεύειν σφαλερώτατον· τὸ δὲ ὑπὸ ἡγεμόνι τε ἄγεσθαι
 Cod. 92 καὶ ἐς κοινωνίαν ἡκεῖν ἑτέροις τοῦ κινδύνου ἔσ τε ἐνδυμή-
 σεσι κἂν τοῖς ἔργοις ἀσφαλέστατον, ῥαδίαν ἔχον τὴν παρὰ
 τοῦ πέλας ἐπανόρθωσιν. κρείττον τε σὺν ἑτέρῳ κατορθούν-
 τας δόξης ἔλαττον ἔχειν, ἢ δίχα τοῦ προμηθοῦς κατὰ μό- 15
 νας ἐπιχειρήσαντας σφαλῆναι. καὶ ἀπόντος μὲν πολὺ ἀπὸ
 σφῶν τοῦ ἐπιβοηθήσοντος, οἷα δὴ μονωθέντας, δρᾶσαι τι
 σὺν εὐχερείᾳ σύγγνωμον· ἀνδρῶν δὲ οὐκ ἄπωθεν ὄντων ἄ-
 ριστα πολέμῳ ὠμιληκότων καὶ πείραν παρασχομένων τοῦ
 νικῶν, καὶ ταῦτα τὸ ἀδέες ἐς τοὺς κινδύνους ἐν τῷ δια- 20
 μέσῳ ἐκ τῆς τῶν τειχῶν ὀχυρότητος ἔχοντας, πρᾶξαι τι
 παρὰ τὴν τοῦ ἄρχοντος καταίνεσιν, κἂν τῷ ἄμεινον ἐκβῆ,

4. προεκφ. B., πρὸς ἐκφρβ. ed. ἐπ' αὐτοῦς B. 5. μὴ δὲ B.
 9. ἀληθεῖ N., ἀληθ. . . ed. 10. κἂν] καὶ con. B. οὖσιν N.,
 ὡσιν ed. 16. ὑπὸ ed. 22. τῷ ἀμεινον B., τῷ ἀμεινον ed.

tatu multoque gravis levisque armaturae mille instructi sunt: contra homines, inquam, peritia quoque bellica formidabiles et corporum aspectu terrificos, tam et armorum sonitu et minis et profunditate clamoris valde idoneos ad eos territandos, quibuscum primo proeliantur. Adversus hos, inquam, en acie periclitari velitis, quandoquidem moenibus tuto vosmet potestis protegere. Etenim spes magnam habere efficacique momentum videtur in iis, qui belli tirocinium ponunt, ad rem gerendam feliciter. Verum ea in clarissimis viris clucet, cum adversus . . . decertat. Sed enim exploratum mihi videtur, cum paribus quoque sine duce singillatim tentare belli aleam periculosissimum fore: secus autem duce regi, periculique socios addiscere tum in deliberando tum in agendo tutissimum est, quoniam de proximo suppetiae adsunt. Et quidem praestat, re bene cum socio gesta, paulo minorem gloriam consequi, quam imprudenter et solitarie agentes a proposito aberrare. Sane si absit is, a quo magno opere iuvari possumus, tunc a nobis solitariis procliviter fieri aliquid, ignoscibile est: verum enimvero si prope adsint viri bello egregie exerciti et victoriis aduerti; et si praesertim a periculo, obiecta moenium firmitate,

ὅσα ἀνεπίβλητον ἐφάνη διὰ τε τὸ δυσπειθές τὸ περὶ τὸν A. C. 267
 προστάξαντα, καὶ ὅτι σὺν τῷ ἀμφιβόλῳ τοῦ κινδυνεύματος Gall. I. 15
 ἐχειροῖθη.

Εἰ δέ τις προαστείων τε καὶ ἐνδαιτημάτων τέρψεως ἀ-R. 327
 ὑποστερούμενος ἀχθεται, καὶ ὅσα πλοῦτον ἐγκαλλωπίσματα,
 γνώτω τὸ μὲν ἀλλεινὸν εἰς ὀλίγον τε καὶ ἐν ὀλίγῳ τὴν αἰ-
 σθησιν οἷσον, οἷα δὲ ἐν οἰκοδομαῖς κείμενον, καὶ ἡμῶν σὺ
 διὰ μακροῦ ἐπιστησομένων, ὡς κοιλῦσαι τε τὸν παντελῆ τού-
 τῳ ἀφανισμῶν καὶ ἀναλαβεῖν αὐτὰ δαψίλειαν τῆς ἐκ τού-
 10 τοῦ χορηγίας οὐκ ἀδυνάτων, τὸ δὲ τῆς σφετέρας σωτηρίας
 ἐπικίνδυνον οὐκ ἰασόμενος. ὅθεν τῇ παραυτίκα ἀχθηδόνι
 τὸ εἰς ἅπαν ἀσφαλές ἀντιτιθεῖς οὕτω λογιζέσθω, διότι μηδὲ
 ἐς πάντας, ἀλλ' ὅσοι θυγατοὶ τὸ λυπηρὸν τὴν ἀναφορὰν ἔχει,
 παρ' οἷς πλοῦτ' ἰαχούουσι καὶ ἄνευ τοῦ ἡμετέρου ταχεῖα τῶν
 15 ἀφαιρεθέντων ἢ διόρθωσις. πανοτέον δὲ οὖν ἔμην τῆσδε τῆς
 ὁρμῆς, εἰ μήτε ἐστωτὶς ἐπιβούλως καὶ ἐς τὸν ἄρχοντα ἐναν-
 τίως πρῶσσε, καὶ εἴσω τειχῶν μενετέον. ἡμᾶς δὲ οὔτε τῇ
 παρασκευῇ σῶτε ταῖς γνώμαις τῆς τῶν κοινῶν σωτηρίας ἀ-
 φρονηκότας ὀλίγων ἡμερῶν ἐπιστησομένους ἅμα τῇ δυνάμει
 20 ἐλπίετε, καὶ εἴσω τειχῶν τὰ ἐς τὴν τοῦ ἔξωθεν ἀγῶνος κα-
 τάρθωσιν ἡμῖν μελήσει. προαδένονται δὲ οὐ πόρρω τοῦ
 ἀληθοῦς εἶναι τὸ ἐπάγγελμα ἐκ τῆς πρὸς Νικοπόλει πρα-
 χθέντων, εἴ γε μὴ μεγαλγορεῖσθαι δεήσει. χρή δὲ ἐν τοῖς

1. διὰ τε B., διὰ δὲ ed. 8. αἰς] τῶν conl. B. 23. γει] καὶ
 conl. B.

tuti simus; tunc qui aliquid praeter dacia dictamen facit, etiamsi id
 forte bene evenerit, culpabilis est, tum propter imobedientiam, tum
 quia se in ambiguum discrimen coniecit.

Quodsi quis suburbanis suis hortorumque amoenitatibus atque
 eiusmodi divitiarum ornamentis spoliatus moeret, is velim sciat, mo-
 lestiam quidem brevem exiguique sensus fore: tum quia in aedifi-
 ciis vertitur, tum quia brevi nos aderimus ad prohibendam horum
 omnimodam vastitatem, fructusque eorum affluentibus aliquando recu-
 perare possumus, neque vestrae salutis discrimen semper manebit.
 Quare unusquisque cum praesenti molestia perbreve perpetuam secu-
 ritatem contendens, secum reputet, incommodum hoc non ad omnes
 pertinere, sed et eos, qui divitiis affluunt, et qui sine nostra etiam
 ope detrimentum sua facile instaurabunt. Ergo a praecipiti hoc con-
 silio desistite, nisi forte in vosmet ipsi coniuratis, et nisi a duce
 aperte deficitis; atque intra moenia consistite. Nos autem neque
 armis neque voluntate publicam salutem deserturos, paucosque post
 dies adfuturos cum exercitu speratote; vobisque intra moenia manen-
 tibus, curae nobis fors pugnam fortiter in aperto campo cernendi.

A. C. 267 μεγίστοις τῶν ἀγῶνων τούτοις συμβούλοις τε ἄμα καὶ βοή-
 Gall. I. 15 θοῖς χρῆσθαι, οἳ ἂν ἐν τοῖς φθάνουσιν ἔργοις σαφῆ τοῦ
 R. 328 συμφέροντος ἐπιδείξωνται τὴν δήλωσιν, ἐμπειρίαν ἔργων καὶ
 Cod. 47 πρὸς

5

ζ' . . καὶ καρτερίᾳ οἱ πόλεμοι μᾶλλον ἢ πλήθει κρίνονται.
 ἡμῖν δυνάμεις τε οὐ φαῦλη, (δισχίλιοι γὰρ οἱ σύμπαντες ἡ-
 θροίσθημεν,) καὶ τὸ χωρίον ἐρυμνότατον, ὅθεν ὄρμωμένους
 χρῆ τοὺς πολεμίους κακοῦν σποράσι τε ἐπιτιθεμένους καὶ
 τὰς παρόδους αὐτῶν ἐνεδρεύοντας· ἐξ ὧν κρατοῦσι μὲν ἡ-10
 μῖν τῇ τρόπῳ τούτῳ ῥώμῃ ἔσται, καὶ δέος οὐ μέτριον πα-
 ρέξομεν τοῖς ἐναντίοις συνισταμένων δὲ ἀντιστησόμεθα, προ-
 . . . ὄπλων οὐ φαῦλον τὸ ἐρυμνὸν τοῦ χωρίου καὶ τήνδε
 τὴν ὕλην ἔχοντες. οἳ τε ἐναντίοι ἐκ διαφόρων προσβάλλον-
 τες οἴα οὐ πάντῃ καταφανέσι ταράσσονται, καὶ οὐκ ἐν τῷ 15
 ἴσῳ τρόπῳ τοῖς πρόσθεν πολεμήσομεν, τάξιν τε αὐτῶν λυ-
 οντες καὶ οὐθ' ὅπου τὰ τοξώματα καὶ ἀκόντια μετιέναι χρῆ
 εἰδότες, καὶ τῶν τε ἀφισμένων ἀτυχήσομεν, καὶ ὑφ' ὧν
 ἔτι μᾶλλον κακώσομεν. ἡμεῖς τε τῇ ὕλῃ πεφραγμένοι ἐπί-
 σκοπα καὶ ἐξ ὑπερδέξιων μεθήσομεν, καὶ ἀσφαλές περὶ μὲν 20
 εἰς τὸ δρᾶν ἐσόμεθα, οὐ ῥᾶστοι δὲ βλάπτεσθαι. περὶ δὲ
 αὐτῆς ὁμόθεν μάχης, εἰ δὴ καὶ αὐτῆς δεῆσαι, ἐκεῖνο χρῆ

9. ἐπιτιθεμένους B., ἐπιθεμένους ed. 11. τῷ add. B. 12. προ] προτελίσμα τῶν N. 20. καὶ ante ἀσφ. add. B. ἀσφαλέστεροι N., ἀσφαλέστερον ed. 21. δὲ ante βλάπτ. add. N. 22. αὐ τῆς — εἰ δὴ N., αὐτῆς — εἰ δεῖ ed.

Porro constat sponsonem nostram haud procul veritate consistere, ex iis, quae apud Nisopolim gesta fuerant; quin opus ulla iactantia sit. Oportet autem, cum de summa re agitur, iis uti consiliariis et adiutoribus, qui praecedente opera manifestam ediderint utilitatis suae demonstrationem; agendi peritiam etiam . . .

6. . . Et fortitudine magis bella, quam numero militum cernuntur. Nobis non poenitendae copiae sunt; his enim mille cunctim censemur: locus vero munitissimus, unde discurrentibus licet nobis hostes male mulcare, dum palantes aggredimur, eorumque itineribus insidiamur. Quibus artibus facti superiores, et vires augebimus, et non modico adversariis terrori erimus: qui si in aciem processerint, resistemus, quia praeter arma non est inutilis haec loci munitio et silva: siquidem hostes diversis partibus incurrentes, nos haud satis sibi exploratos pertimescent; neque pari iam conditione pugnabunt; et solvent ordines; ac dum neque sagittas neque iacula ad certum scopum emittunt, et vanos ictus edent, et a nobis potius

λαγχεσθαι, ὡς οἱ μέγιστοι κίνδυνοι μεγίστας καὶ προθυμίας A. C. 267
 πρέχονται, καὶ ἐν τῇ ἀπόρῃ τῆς σωτηρίας ἢ ἀντίτασις ἐ- Gall. I. 15
 ταιμότερα, καὶ πολὺ τὸ ἀνέλπιστον ἐξέβη, βιαζομένων τε
 ἰκέρ τοῦ ἀμηχάνου καὶ ἀμυνομένων ὑπὲρ τῶν σπουδῆς ἀξι-
 ῶν τιμωρίας ἐλπιδί. οὐδὲ γὰρ ἔστιν ὅτι ἂν πρὸ ἡμῶν
 μείζους γένοιτο ὑποθέσεις τῆς ἀγανακτήσεως, ὅλα δὴ γενῶν
 τῶν ἡμετέρων καὶ πόλεως ὑπὸ τῶν ἐναντίων κατασκευμένης.
 συνεπίθοντο δὲ ἂν αὐτοῖς καὶ ὅσοι ἀνάγκη ἄκοντες συστρα-
 τεύουσιν, ὅτε τὴν ἡμετέραν ἔφοδον αἰσθόνοιο, ἐλευθερίας R. 329
 107ης σφετέρας ἐλπιδί.

Πυνθάνομαι δὲ καὶ τὴν βασιλέως δύναμιν τὴν ναυτικὴν
 οὐκ ἑκάς εἶναι ἀρήξουσιν ἡμῖν, ἢ συνταχθέντας συνεισβα-
 λειν κράτιστα. καὶ ἐπὶ τῷδε ἡγοῦμαι ὡς καὶ τοὺς Ἑλλη-
 νας ἐς τὸ αὐτὸ τοῦτο πρόθυμον ἐπάξομεν. αὐτὸς δὲ δὴ
 157ν οὐκ ἔξω κινδύνου οὐδὲ εὐτυχέστερον πράττων ἐπὶ ταῦτα
 ἵμαι, ἀρετῆς ἐπιθυμῶν καὶ διακινδυνεύων, τὰ τιμιώτατα δὲ
 θέλων περιποιησασθαι καὶ ἐς ἐμαντὸν μὴ καταλῦσαι τῆς
 πόλεως τὴν ἀξίωσιν. καὶ παραινῶ ὧδε γινώσκων. ἔπεισι
 μὲν ἢ τελευτῇ πάντας ἀνθρώπους καταλῦσαι τὸν βίον, ἐν
 207αῖς περὶ τῆς πατρίδος ἀγῶσιν ἄθλον κάλλιστον καὶ δόξαν
 αἰδίων φέρων. εἰ δὲ τινα καὶ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὸ τῆς
 πόλεως πταῖσμα ἐκπλήσσει, καὶ δι' αὐτὸ ἄθυμὸς ἔστιν, ἴστω

3. βιαζομένων N., βιαζόμενον ed.

6. γένοιτο ὑπόθεσις ed.

8. ἐν αὐτ. ed.

9. ὅτε B., εἴτε ed.

14. ἐπάξομεν N., ἐπαύ-
 ξομεν ed.

15. ἔξω — ἐπὶ Maius, ἐξὸν — ἐπεὶ tod.

laedentur, qui nemore protecti certissima tela ex opportunissimis
 locis iaculabimur, tuti ad feriendum, alienis vero ictibus minime
 expositi. Iam ad ipsum proelium quod attinet, si forte id patrare
 opus fuerit, reputandum est, a maximis periculis maximum animi
 vigorem suppeditari: et quanto salus incertior est, tanto contentio-
 nem acriorem fieri. Multa etiam insperata eveniunt, dum pro rebus
 arduis contendimus et cara quaeque protegimus spe ultionis. Age
 vero neque ante nos quisquam maioris irae materiam habuit, qui
 videlicet genus nostrum et urbem in potestate hostium videmus.
 Tum et alii, qui coacti cum hostibus militant, in hos arma conver-
 tent, simulac incursionem nostram cognoverint, de sua quoque li-
 bertate sperantes.

Audire quoque regis nauales copias haud procul esse, opem
 nobis ferentes; quibuscum nos consociati praeclarissime proelium in-
 ibimus. Insuper existimo Graecos quoque ad eandem animorum
 alacritatem a nobis excitatum iri. Ego vero ipse haud me periculo
 submovens, neque beatiore sorte utens, in hanc belli aleam descen-
 do virtutis ergo, tuendique res carissimas, et ne urbis dignitatem

A. C. 207 τὰς τε πλείστας τῶν πόλεων ἐξ ἑνέδρας ὑπὸ τῶν πολεμίων
 Gall. I. 15 ἠρημμένας καὶ τῶν ἀντιστάντων αὐτοὺς τὸ ἀντί-
 Cod. 48 παλον ἐρημωθέντας . . . ον δὲ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐπιτιθέσθαι -
 καὶ τῷ . . . ἀνδισταμένῳ συνοισόμεθα . . . ον τῇ παρόδῳ
 χρῆσονται ἀθρόον ἱκανοὶ εἴημεν· ἀναχωρήσομεν δὲ 5
 ἐς τὸ μετέωρον σὺν ἀσφαλείᾳ μένων ἐπιθησόμεθα -
 καὶ τούτου τῶν ἐναντίων αἱ ἀπορίαι πρὸς ἡμῶν ἔσονται.

Συστήσεσθαι δὲ ἡμῖν καὶ ἐκ τῆς τύχης τὸ εἶκος ἄγει· ἢ
 τε γὰρ ὑπόθεσις δικαιοσύνη, καθ' ἣν ἀμνησούμεθα τοὺς προ-
 αδικήσαντας, καὶ τὸ δαιμόνιον ταύτῃ ὡς ἐπὶ πολὺ βραβεύει 10
 τὰ ἀνθρώπεια, προθυμότερον ὄν συμφορὰς ἐλαττώσαι καὶ
 ἐς τὰ ἀμείνω συνάρασθαι. καλὸν δὲ γνωρίζαι τὸ πάτριον
 R. 330 ἡμῶν σχῆμα, καὶ αὐτοὺς τοῖς Ἕλλησιν ἀρετῆς καὶ ἐλευθερίας
 γενέσθαι παράδειγμα, καὶ παρὰ τε τοῖς οὔσι καὶ τοῖς ἐπι-
 γιγνομένοις εὐκλείας ἀειμνήστου μετασχεῖν, ἔργῳ δεικνύντας, 15
 ὡς καὶ ἐν ταῖς συμφοραῖς τὸ φρόνημα τῶν Ἀθηναίων οὐχ
 ἥττηται. σύνθημα δὲ τοῦ πολέμου παῖδας καὶ τὰ φίλιτατα
 ποιησάμενοι καὶ τὸ ταῦτα διασώσασθαι, ἐς τὴν ἀντίστασιν
 συνταπτώμεθα, θεοὺς ἐφόρους ἀρωγὸν ἐπικαλεσάμενοι."
 καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα εἶπεν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τοῖς τε λεχθεῖ- 20
 σι πολὺ ἐπεβρόσθησαν, (δυνατὰ ἐς τὴν ἀντίστασιν τὰ εἰρη-
 μένα,) καὶ ἐπὶ τούτῳ ἔφηγεσθαι σφῶν αὐτῶν ἡξίου.

1. πλείστας N., τελευταῖς ed. ἀπὸ ed. 19. συνταπτώμεθα ed.

in me ipso dedecorem: vobisque auctor sum, ut cum animis vestris sic reputetis; mortem scilicet omnes homines vita spoliare: verumtamen in certaminibus pro patria obeundis pulcherrimum praemium gloriamque immortalem secum ferre. Quodsi quem propter, ea quae diximus, captivitas urbis territat, atque idcirco prostrato animo est, is cogitet, plerasque urbes hostium insidiis esse captas . . . ad altiora loca incolumes recedemus. Atque ita hostium difficultates e re nostra erunt.

Iam et ipsa fortuna in nostris iure meritoque partibus esse debet, quia iustissima est belli causa, dum aggredientes repellimus. Tum et Deus sic plerumque humana gubernat, ut calamitosos libentissime sublevet ac meliore sorte donet. Interest etiam nostrae meminisse patriae dignitatis, nosque met Graecis virtutis ac libertatis exemplar proponere; sempiternamque laudem a praesentibus posterisque consequi, dum reapse demonstramus, vigorem Atheniensium nullis cladibus extingui. Tesseram vero pugnac liberis nostros et carissima quaeque atque horum salutem nobis proponentes, in aciem prodeamus, custodum Deorum ope implorata." Sic ille concionatus est. Athenienses autem dictis magnopere confirmati, (nam pugnae stimulus concio subiecerat,) ut se in aciem duceret, ipsam rogabant.

ζ. Ὅτι τῶν τὰ ἄριστα προελομένων ἢ προθυμία, καὶ A. C. 267
τὸ ἔργον μὴ συνακολουθήσῃ, ἐπαινείται. Gall. I. 15

η. Ὅτι ἀλγεινότερα ἀνδρὶ ἀρχὴν ἔχοντι τοῦ παντός ἢ
ἐπιτυχία μᾶλλον ἢ ἐκάστῳ ἢ καθ' αὐτὸν κάκωσις· τῆ γὰρ
διὰ περιγραφῆ ἢ τύχη τοῦ συμβάντος, εἰς δὲ τὸν ἀρχοντα
προσχωρεῖ τοῦ συνενεχθέντος ἢ αἰσθησις. ῥοπή δὲ οὐκ ἐ-
λαχίστη πεπειθώς τῆ γνώμῃ παραπλησίως ἔχει· καὶ τὸ
εἰς τοῦτου οὐκ ἄπε . . γέν ἐπ' εὐνοία. καὶ παρίσταται
δ' ἐμοὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν θαρρῆν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ δυσχερὲς
ἰσχυρήθη.

θ. Ὅτι φησὶν ὁ Δέξιππος πρὸς τοὺς Ἕλληνας δημη-
γορῶν καὶ μὴ τῷ παραστέῃ ὡς . . τῆς σωτηρίας ὑμῶν με
. . ὀψὲ περι . . τὴν . . ἡν. ἔγνω τε γὰρ τὰ κοινῇ λυσitelῆ
. . ἄλλος καὶ πρᾶξαι . . . ἐπαίτιος ὅτου ἐστὶν ἐπισκέψα-
σθαι τὰ συνοίσοντα καὶ . . . ἀνὴρ ἐκ τοῦ δικαίου τὴν ἀρ-
χὴν ἔχων καὶ πολιτεύων ἄριστα πειθοι * * *

ΕΚ ΤΩΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ.

α. * * * τὸ αὔχημα, ὃ κέκτηται, μὴ καταλύσασα, R. 319
πρὸς δὲ τῶσα καὶ, ἀρχεῖν ἐτέρων δικαιοῦσα καὶ γινώσκουσα, Cod. 81
σοῦς πολυπραγμοσύνη μὲν βεβαιούται ἀρχὴ πᾶσα, ἀπραγμο-

γ. πεπειθώς sic ed. 18. καταλύσασαν ed.

7. Studium exsequendi rem optime deliberatam, etiamsi opere interdum cassum fiat, nihilominus commendatur.

8. Homini magistratum gerenti publica calamitas magis molesta est, quam suum cuique infortunium. Nam privatum hominem rei publicae fortuna leviter tangit; verumtamen ad magistratum sensus quoque eius pertinet. . . Iam licet mihi ex eadem re laetitiam capere, unde olim molestia orta est. . .

9. Dexippus in concione ad Graecos sic ait . . . vir iustum imperium consecutus atque optime remp. gerens * * *

E LIBRIS DE REBUS MACEDONICIS.

1. * * * fastu, quo inflata est, non omisso, immo ceteris imperare contendens, quamquam probe gnara, strenuitate quidem omne regnum stabiliri, ignavia autem subverti. Neque vero mortalis quis-

σύνῃ δὲ φθείρεται· Ἐλοιτό τε ἂν οὐδαμῶς τις, ἀνδρὶ ἐρικῶς προτιμᾶσθαι ἐτέρων ἀξιοῦντι καὶ μείζον ἐς τὸ κοινὸν φρονεῖν, καταλύειν εἰς ἑαυτὸν τὴν κοινὴν εὐκλειαν, εἰ μὴ τῷ συμβάντι ἐξωσθῆ. — μηδὲ τὸν μὲν ἀντίπαλον δόξαι δ-
 πιθεραπεύειν, παρορᾶν δὲ τό,τε ἡμέτερον φρόνημα καὶ τὴν 5
 ἐκ τοῦ θεοῦ ὑπουργίαν, ἣν χρῆ πύσαντας δι' αὐτῶν νοή-
 R. 320 σασθαι· περιέσται γὰρ ὑμῶν τὸ τῆς δαιμονίας σπουδῆς μὴ
 ἀναξίους φανῆναι, καὶ τὰ τε ἔτοιμα ἐς τὸ ὑπακούειν οἰκει-
 ώσασθαι, καὶ τὰ ἐτι μέλλοντα σὺν ἐκπλήξει τοῦ ἀδήλου προσ-
 ἄγεσθαι. σωφροσύνη δὲ ἀνδρῶν τοῖς τε ἐκ τῆς τύχης 10
 προφαινομένοις εὖ χρῆσασθαι, καὶ ἅμα συνέσει ἐς τὰς πρά-
 ξεις ἴοντας μὴ παριέναι τῶν κοινῶν τὸ φρεσθηκός, μηδὲ με-
 ταστάντων εἰς μεταμέλειαν ἦκειν τοῦ παρορθέντος. ἀρετῆ
 ἣ μὲν πρωτίστη ἐν τῷ τὰ κράτιστα εὖ γινῶναι, δευτέρα δὲ
 ἣ ἐν ἔργοις. ἀμφοῖν δὲ ὁ παρῶν καιρὸς δέεται, καὶ τοῦ γε 15
 πράττειν ἔτοιμοτάτου, ὡς ἣ γε ἄνευ τοῦ προμηθεῦς σὺν τῷ
 ὀκνεῖν μέλλησις χρηστὸν μὲν οὐδὲν ἤνεγκεν, τοὺς δὲ χρῆσα-
 μένους πολλάκις ἐπ' οὐδενὶ μετρίῳ ἔσφηλε. ταπειναὶ μὲν
 οὖν φύσεις οὐκ ἐθπαράκλητοι ἐς σπουδὴν τῶν ἀρίστων, δι-
 ὅτι παραδειγμάτων τε καλῶν ἀμοιροῦσιν ἰδίων τε καὶ πατέ- 20
 ρων τῶν ἑαυτῶν, καὶ τῇ σφῶν μὲν ἀνανδρεία φραθυμστέραις
 4. ἐξωσθῆ N., ἐξισωσθῆ ed. δόξατε θεραπεύειν N. 5. ὑ-
 μέτερον N. 6. ἣ χρῆ πιστεύσαντας con. B. 8. ὑπακούειν N.,
 ἐπακούειν ed. 10. σωφροσύνη B., σωφροσύνη ed. 11. χρῆ-
 σασθαι N., κτήσασθαι ed. 17. τοὺς δὲ χρῆσαμένους — οὐδενὲ
 N., τοῖς δὲ χρῆσαμένοις — οὐδενὲ ed.

piam, qui se ceteris antestare ac dignitate in rep. fulgere velit, publicam gloriam sua culpa imminui aequo animo feret, nisi rerum necessitate cogitur. — Neque adversario videamini obsequi, vestram autem confidentiam abiicere, Deique etiam auxilium spernere, quo fretos bono animo vos esse oportet. Quippe reliquum vobis erit, ut ne divina cura indigni videamini, atque ut omnes, qui ad obediendum parati sunt, vobis adiungatis; eos, qui cunctantur, incertorum casuum metu concilietis. Est autem humanae temperantiae, bonis a fortuna oblati recte uti, simulque sapienter negotia tractando, haud negligere futuram publicarum rerum sortem, neque, si res aliter ceciderint, rem omissam aegre ferre. Prima virtus est, quid optimum sit, recte dispicere; proxima in agendo versatur: utraque autem praesens tempus indiget, et praeterea promptissimo opere. Nam agendi mora consilio destituta nihil utile efficiet; immo ii, qui ita se gerunt, non mediocria detrimenta capere solent. Qui ergo humiliore loco nati sunt, haud facile ad studium rerum optimarum hortando impelluntur: carent enim illustribus exemplis, sive suis propriis sive parentium. Et hi quidem ob suam ignaviam socordius vitae rationes

κέρηται ταῖς ἐπιτηδεύσεσιν· οἷς δὲ ἡ ἀρετὴ διὰ τε αὐτῶν
καὶ προπατόρων ἐκτήθη, φόβου αἰσχύνης μᾶλλον ἢ ὄκνου
ἐς τοὺς κινδύνους ἠτιῶνται, καὶ ἐθέλονται τὸν τῶν καλῶν
πῶρον ὑφίστανται.

β. Ὅτι φέρει αἰσχύνην ὁμοίως θράσει τε ἀλογίστω
τῆς μὴ προσηκούσης εὐκλείας ὀρέγεσθαι, καὶ διαδοχὴν ἔργων
ἀρίστων ἀνανδρίᾳ ἐν ἑαυτῷ καταλῦσαι.

γ. Ὅτι οὐ ταῦτόν ἐβουλία καὶ ὄκνος· ὁ μὲν γὰρ
σὺν τῷ περιδεεῖ διαμέλλει, ἡ δὲ τὰ κράτιστα ἐλομένη ὄρ-
10μησεν ἐς τὰ ἔργα.

δ. Ὅτι τοῖς ἀνδρείᾳ χρωμένους ἐς τὰ ἔργα τὸ θεῖον
συνέπεται.

ε. Ὅτι ἰσχυρότατον στάσις ταράξει εὐεξίαν καὶ εὐτα- R. 321
ξίαν φθεῖραι πόλεός τε καὶ στρατοπέδων. — ἐνθα δὴ καὶ
15 ἄλλα τῶν ἀνελπίστων ἄνθρωποι κατεργάζονται· τόλμη γὰρ
πρὸ δυνάμεως πιστεύσαντες ἐπὶ τοῖς πολέμοις — τῶν ἀεὶ
μοχθούντων. — ἀνέγκλητοι δὲ σύμμαχοι, κἂν ἐλάττους Cod. 82
ᾧσιν, ἅμα προθυμίᾳ συμφορώτεροι ἢ πλήθει περιόντες, ὑ-
ποκοίτοι ὑπολείποντο.

20 ς. Ὅτι τοὺς πραγμάτων μεγάλων προστασίαν ἐξ ἀρ-
χῆς ἐλομένους οὐδὲ ἐθέλοντας ἔστι κινδύνων ἔξω καὶ πολέ-
μων εἶναι· νομίζοντες γὰρ οἱ ἐν τῷ παρόντι ἰσχυόντες τῶν
ἀρετῇ διαφερόντων οὐκ ἀκινδύνους τὰς ἡσυχίας, σὺν τῷ πε-

7. ἑαυτῷ N., ἑαυτῇ ed. 18. εἰ ὑποκοίτοι ἀπολείποντο coni. B.
23. ἀκινδύνους N., ἀκινδύνως ed.

instituunt; quibus vero et sua et maiorum suorum virtus inest, illi in
periculis timori magis turpitudinis, quam pigritiae, obnoxii sunt,
ultrouque honestos labores excipiunt.

2. Aequae turpe est stulta audacia incongruam gloriam appetere
ac praeclari operis exercitationem propria ignavia omittere.

3. Alia est matura deliberatio, alia segnitias: namque haec cum
timore restitat, illa ubi optime decrevit, ad opus incumbit.

4. Audentes manumque operi admoventes Deus adiuvat.

5. Nihil validius seditione est ad bonum publicum perturban-
dum, atque ad civitatis castrorumque ordinem subvertendum. —
Hinc alia quoque insperata homines faciunt. Audacia enim potius,
quam viribus, confisit in bellis hominum semper aerumnosorum. In-
calpati autem socii, etiamsi pauciores numero, tamen alacritate uti-
liores, ut suspecti deserebantur.

6. Qui semel magnarum rerum regimini praefuerunt, iis, ne si
velint quidem, carere periculis bellisque licet. Etenim illi, qui praesenti
potentia pollent, existimantes, intutam esse praeclarorum virorum
quietem, motuque perciti, ne summa rerum priventur, etiam ubi

ριδεεὶ τοῦ μήποτε ὑπ' αὐτῶν ἀχθῆναι, καὶ μὴ κινουμένοις ἐπέρχονται, βεβαιωτάτην σφισὶν ἀσφάλειαν εἶναι νομίζοντες, εἰ καὶ ταῖς δοκούσαις ἀπραγμοσύναις τὰ ἰσχυρὰ προκαταλήψονται. ἄριστον δὴ τὸ μέλλον δέος ἔστω τοῦ παρόντος ἐν ἀσφαλεὶ θέσθαι, καὶ μὴ ἀναμείναντας προπαθεῖν κακῶς οὐκ ἀπὸ τοῦ ἴσου ἀμύνεσθαι· βέλτιον γὰρ τὸ μὴ συμβησόμενον προελπίσαντας φυλάσασθαι, ἢ ἀπραγμοσύνης ἐλπίδι τὸ ἀνανδρον * αὐτὸν θεραπεύσαντας καὶ τὴν παροῦσαν ἀρχὴν ἀποθεμένους, ἐν τοῖς δεινοῖς ἀσθενεῖα ἐνδοῦναι. προφυλακὴ δὲ τοῦ μέλλοντος ἄδειαν κτᾶται.

ζ. "Οτι ἐν τοῖς πολέμοις μάλιστα αἱ τῆς τύχης πλεονεξίαι ἄλλοτε ἐπ' ἄλλους ὁρμὴν ἔχουσι, κατὰ τὸ αἰεὶ συμβαῖνον περιήκουσαι. κάλλιον τε ἑμῖν ὑπὲρ τοῦ ποιῆσαι μᾶλλον ἢ παθεῖν αἰρεῖσθαι τὸ ἀγώνισμα. καλοῖς δὲ ἔργοις αἰεὶ συνέπεται καλὸς ἔπαινος, ὡς τὰ γε ἐναντία φήμην ἀναξίαν: ἑμῶν ἔχει τῆς εὐκλείας. (Ταῦτα τοῦ Ἱππερίδου.)

R. 322 ἠ. "Οτι χρὴ ταῖς ἡδίσταις ἀκροάσεσιν ἀγομένους συνεῖναι ταῖς δυσχερεσίαις ἐπὶ τῶν πράξεων, ἀλλ' ἕως περ ἔστι τις ἄδεια, βουλῇ χρωμένους τὸ βέλτιον αἰρεῖσθαι, μηδὲ σφαλέντας μεταμέλειαν ἔχειν τοῦ γνωσθέντος. ἀμαθία γάρ οὐκ ἐπαινεῖται, διότι καὶ σφάλλεται· εὐβουλία τε ἄριστον, ἐπειδὴ ξύνεσις ἔστι τοῦ μέλλοντος· τό, τε γὰρ συμφέρον λογισμῷ ἐπέγνω, καὶ τὸ ἐναντίον προμαθοῦσα ἐφυλάξατο.

1. ἀρχθῆναι con. B. 4. ἔσω con. B. 17. δεῖ οὐ χρὴ con. B.

nullae res novae moventur, vigilant, atque ita firmissimam sibi securitatem fore existimant, si in pacc quoque munitum, ut ita dicam, locum praeoccupent. Optime autem facit, qui a futuro timore in praesentia cavet neque se patitur ante laedi, ne postea paribus viribus repugnare non possit. Praestat enim id etiam, quod futurum non est, praesentientem cavere, quam spe quietis ignaviam propriam fovere, praesentique potentia omissa, quum mala deinde ingruerint, infirmitate laborare. Etenim futuri cautio securitatem parit.

7. In bellis praepotentia fortunae modo huc modo illuc transgreditur, pro praesente semper eventu vices alternans. Ceteroquin honorificentius vobis erit, si ob faciendum, quam si ob patiendum aliquid, certamen susceperitis. Iam egregia facinora semper subsequitur clara laus, contraria autem facta indignam pariunt claritate vestri nominis existimationem. (Haec sunt Hyperidis).

8. Haud decet orationum suavitate victum segnitèr ad res gerendas accedere; sed donec aliqua tranquillitas est, deliberato consilio oportet meliora eligere, ne postea detrimentum passi rem praecognitam vana poenitentia requiramus. Inscitia illaudabilis est, quia errore prolabitur: prudentia est optima, quia futuri praescia est, et quid

αὐτὸ δὲ δεῖται καὶ ἀπερίσμητοι ἐγγειρήσεις ταχείας καὶ τὰς μεταμελείας ἤνεγκαν. ἢ τε τῶν λόγων ἰσχύς, ἐλπίδων μὲν καὶ ἐπιθυμιῶν νικηθεῖσα, ἐς μὲν τὴν παραυτίκα πειθῶ εὐσκηλασθαι ἐδόξεν, ἐργῶ δὲ οὐ συνήνεγκεν. ὀρέγεται δὲ εὐρήρη μὲν τοῦ εὐ γινῶναι, πόλεμος δὲ μάλιστα καὶ τὴν τύχη μὲν τῶ προσήκοτος, ἐλάχιστα ἢ οὐδὲν ἂν σφάλλοιοτο, διαμαρτῶν δὲ πλείστῳ καὶ παντὶ χρῶτ' ἂν τῷ ἐναντίῳ. παραιτῶ δὲ τοῖς . . .

5. Ἐλπίσαμεν . . . μη . . . ἐπὶ μεγάλας . . . εἰσαῦθις Cod. 101
 ἰοφίλλας διδόντες.

1. Ὅτι ἐν τοῖς . . . πολέμοις τὸ μὲν χρηστὸν ἐτέρων, R. 323
 τὸ δὲ δυσχερὲς ἴδιον . . . διακινδυνεῖ . . . γίνεται. ἄμεινον δὲ . . . ὑπερφρονήσαντας ἐκδέξασθαι . . . πείραν. εἰ δέ τις θράσει ἀλογίστῳ . . . ναι πρὸς πόλεμον ἡγείται, εἰ τὴν Ἀλεξάνδρου . . . φορὰν . . . σκεψάσθω τὸ . . . πείραν φόβερὸν . . . καὶ τὴν . . . παρασκευάζει . . . δοκεῖ καὶ ὁ ἐπὶ . . . το διαφροήτως . . . κινδύνους εὐτολμος . . . τι προμηθὲς μαλακίαν ἡγῶντο . . . τὸ δὲ . . . ὄντος καὶ ἡ δόξα . . . πρὸς μὴ βουλούμενον . . . καὶ τὸν τοῦ ἐπικινδύν . . . καὶ ἐκ τοῦ δὲ . . . διότι οὐκ ὄντος . . . ῥώμη καὶ παρασκευῆ . . . τῆς αὐτῶν ἐλευθερώσεως μάλιστα ἀνθρωπίνης ἐλπίδος ἐννοήσαντες πρῶξι ἐπεχείρησαν. ἀρετῇ γὰρ καὶ παρασκευῇ τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἀναμφιλόγως πάντας ἀνθρώπους ὑπερβαλλούσης, οἱ δὲ, καίπερ ἀφρόστία τῆ οἰκεία οὐδὲ τῶν πολεμίων τοῖς προσοίκοις ἀξιομαχοὶ νομιζόμενοι, προθυμίᾳ τῇ σφετέρᾳ καὶ πόθῳ τῆς παλαιᾶς εὐπραξίας ἐς τὸ ἂν τοῖς Μακεδόσι κατὰ παρασκευῆν ὠρμήθησαν . . . χρῆ δὲ . . . μὲν προπαθόντας καὶ ὡς ἀπὸ τῆς ὁμοίου αὐ . . . τοῖς . . . νήσας καὶ δωρεὰς εὐκυνίας ἀντιδι-
 2. ἔνεγκαν ed. 3. τὴν B., τὸ ed. 5. καὶ N., καὶ ed. 11. τοῖς [πλείστοις] πολέμοις B. 12. ἴδιον [τῶν] διακινδυνεῖ[των] γ. B. 14. . . ναι] ἵναί B. εἰ] εἰς B. 15. φορὰν] συμφορὰν B. 20. [ὑπὲρ] τῆς N. 24. ἀφρόστία τῆ οἰκεία et infra ἀξιομαχοὶ cod. iterum inspectus, ἀργῶς τισι τῆ οἰκείων et ἀξιομαχοὶ ed. 26. ἂν τοῖς] ἀντιστῆναι conl. N.

sit utile, ratiocinando cognoscit, contrarium autem praevisum vitat. Subitanea atque inconsiderata incepta celerem poenitentiam provocat. Eloquentiae vis, si spei alicui vel cupiditati sit obnoxia, e vestigio quidem persuadere videtur, re vero ipsa non prodest. Pax bono consilio eget, multo vero magis bellum: in quo si quis verum pro- viderit, rarissime aut numquam offendit: qui secus facit, contraria plerumque sorte utitur. Hortor autem

Dexippus, Euanapius etc.

δόναι καὶ ὑπο . . αὐθις ζήλω τῶν προσγενομένων ἐφεδρεύειν ἐν τῷ εὐ ποιεῖν.

ια'. Ὅτι πιστοῦνται εὐνοια συμμάχων, μάλιστα δὲ τοὺς προὔπαρξαντας χάριτος ἧς κα . . τοὺς τὴν μετουσίαν ἤξουν . . τῶν ὁμοίων ἐπὶ τὰς εὐεργεσίας τρέπονται· χρεῶσται . . 5 τοὺς ἐπαγγελθεῖσι παρ' ἡμῶν ἤδη τιθέμενοι . . μὴ συναινεῖν καὶ πρεσβευομένοις παρὰ τοὺς βασιλεῖς σπουδῇ πάσῃ συν . . ἡμῶν καὶ τῶν . . ελλει . . τὰ δὲ πλήρη ὡς τῶν τοῦτον . . πρέσβων βουλομένους τὴν εὐθύς ἡκίστους ὄντες . . ἐφ' ἑαυτὸν . .

ιβ'. Ὅτι οἱ δεῖ . . συγχωρήσεως οὐ δεῖται . . σφετερωθέντες εἰ δοξάζετε . . τὸ αὐτὸ περὶαν . . ἐτοίμως . . σοὶ δὲ γνώριμον . . ὃς ἐπιτάττομεν . . ὡς αὐτῶν πραγμάτων συμφορ . . κάλλιστα . . καιροῦ τυχοῦσιν καὶ εἰ . . σὺν μὲν τῷ . . τούτου βλαβεροῦς . . ἐπ' ἀμφοτέροις καὶ σὺν τῷ 15 δκαίῳ καὶ ἅμα συμφέροντι . . ἀσφάλειαν βεβαίως ὄντες· πολέμου δὲ παρασκευὴ φυλακὴ εἰρήνης βεβαιοτάτη· τὰ γὰρ . . μέχρι τούτου οὐκ ἂν . . δὲν πράξειν.

ιγ'. Ὅτι . . οἱ κρατήσαντες ἠττηθῆναι . . .

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. 20

R. 322 Δέξιππος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς Ἰπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων. *Suidas voc. ἐπιμᾶλλον.*

R. 340 Ὁ δὲ ἵππος αὐτῷ ἤσκητο ἄρα καὶ ἄνευ ἡγίας ἐλαυνόμενός τε ἀκῦτατα φέρεσθαι, καὶ βάρην προϊόντος πρᾶτατα ἴστασθαι, καὶ ἐκκλίνοντος, ὅπως περιοίσεται καὶ κυκλώσεται, 25 εὐκαμπέστατα ἐπιστρέφειν. *Idem voc. ἵππος.*

Παραπολὺ ἀπελείποντο τοῦ πείθεσθαι τοῖς εἰσηγουμένοις ἡσυχίαν αἰρεῖσθαι. *Idem voc. παραπολύ.*

4. χάριτος N., χάρις ed. 7. βασιλεῖς] *Intell. Aridaeum cum collega.*

EIUSDEM FRAGMENTA VARIA.

Dexippus ait: Quum autem nonnulli Hyperidis verbis magis offensi fuissent.

Eius equus ita institutus erat, ut et sine habenis velocissime ferretur, et illo pedetemptim incedente, placidissime staret, et declinans ut locum aliquem circumiret, agilissime se converteret.

Multum aberat, ut iis, qui pacem suadebant, obtemperarent.

Ἦν δὲ τοῦ καθηγουμένου πρὸς πᾶν τὸ ἀπαγγελλόμενον ἐκλήξις· ὑπὸ γὰρ ἐμφύτου δειλίας καὶ ἀπειρίας τῶν πολεμικῶν ἀναπαυσαμένοις μὲν τοῖς ὤσι, τεθορυβημένοις δὲ τοῖς ἰφθαλμοῖς, πατασσοῦση δὲ τῇ καρδίᾳ, αἰεὶ τι ἀκούσεσθαι ἐλπίζων, τοῖς ἀρχομένοις κατάδηλος ἦν ὡς φθογῆ χρήσεται. *Idem voc. πατασσοῦση.*

Ἀπὸ δὲ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων, πάντα τὸν ἀνδιστάμενον τιθεῖς ἐν δευτέρῳ, εὐθαρσῶς ἐπήει· συνηχεθῆτην δὲ ἄμφω ἀλλήλοιν. *Idem voc. ἰσὺ ἀπὸ δὴ ἐτ εὐθαρσῶς.*

Καὶ ὡς ἐν τῷ παραχρῆμα ὄρημητό τε ἐξιέναι καὶ ψηφίσματι τὴν στρατείαν ἐκύρωσαν, ὄρημητό τε πᾶς ἐς τὴν ἐπιχείρησιν. *Idem voc. παραχρῆμα.*

Ἀέξιππὸς φησιν, ὅτι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν αἴτιον αὐξηθῆναι τὸ φιλόμαχον ἐθῶν καὶ τὸ εὐσύντακτον τῆς δυνάμεως. πάντες γὰρ οἱ πρὸς ἐσπέραν θυμικώτεροί εἰσι τῶν ἐπὶ θάτερα κατοικούντων. περιτετεύει δὲ Ῥωμαίοις τὸ τεταγμένον ἐν τῷ ἔργῳ τεχνικόν, ᾧ καὶ Γαλατῶν ἐπεκράτουν, καὶ ἐν τοῖς πρὸς τοὺς ὁμόρους πολέμοις τριβέντες καὶ περιόντες τῶν βοβαρβάρων τῇ συντάξει, τῶν Ἑλλήνων φύσει καὶ ἀνδρεία [περιῆσαν]. *Idem voc. Ῥωμαίων ἀρχή.*

Σεμνὸν γὰρ αὐτὸν ἀπέφαινε τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι οἱ εὖ ὁ καθῆρ στρατηγήσεια. *Idem voc. σεμνόν.*

15. ἐθῶν] ἐθους conl. N. 20. περιῆσαν add. N.

Dux vero ad quemvis nuntium, qui afferebatur, animo expavecebat. Quum enim ob insitam timiditatem et rerum bellicarum imperitiam arrectis esset auribus oculisque attonitis et corde palpitante, quasi identidem novi aliquid auditurus; milites, quibus praecerat, manifeste inde coniciebant, eum fugam animo meditari.

His igitur rebus omnibus, quibus inter ceteros praestare se sentiebat, adductus, omnesque adversarios impares sibi iudicans, fidenti animo eum adortus est. Ambo igitur in mutuum certamen ruerunt.

Quum autem subito impetum cepissent ad bellum proficiscendi, et expeditionem illam publice decrevissent, et quilibet ad rem aggrediendam cupide se compararet.

Dexippus ait, causam, quare imperium Romanorum adeo fuerit auctum, fuisse bellicam fortitudinem gentis et disciplinam militarem. Omnes enim occidentales sunt animosiores iis, qui ex altera parte habitant. Sed Romani et ordine et arte in bellis excellunt, quae etiam Gallos vicerunt; et in bellis contra finitimos exercitati, barbaros quidem sollertia, Graecos vero natura et fortitudine superarunt.

Auctoritatem ei conciliabant cum alia, tum etiam illud, quod pater eius laudabiliter exercitum duxisset.

δόναι καὶ ὑπο . . ἀθῆς ζήλω τῶν προσγενομένων ἐφεδρεύειν ἐν τῷ εὐ ποιεῖν.

ια'. Ὅτι πιστοῦται εὐνοια συμμάχων, μάλιστα δὲ τοὺς προὑπάρξαντας χάριτος ἧς κα . . τοὺς τὴν μετουσίαν ἤξεον . . τῶν ὁμοίων ἐπὶ τὰς εὐσεργείας τρέπονται· χρεῶσται . . 5 τοὺς ἐπαγγελθεῖσι παρ' ἡμῶν ἤδη τιθέμενοι . . μὴ συναινεῖν καὶ προσβενομένοις παρὰ τοὺς βασιλεῖς σπουδῇ πάσῃ συν . . ἡμῶν καὶ τῶν . . ἐλλει . . τὰ δὲ πλήθη ὡς τῶν τοῦτον . . πρέσβων βουλομένοις τὴν εὐθύς ἡκίστους ὄντες . . ἐφ' ἑαυτὸν . .

ιβ'. Ὅτι οἱ δεῖ . . συγχωρήσεως οὐ δέχται . . σφετεροθέντες εἰ δοξάζετε . . τὸ αὐτὸ περὶαν . . ἐτοίμως . . σοὶ δὲ γνώριμον . . ὅς ἐπιτάττομεν . . ὡς αὐτῶν πραγμάτων συμφορ . . κάλλιστα . . καιροῦ τυχοῦσιν καὶ εἰ . . σὺν μὲν τῷ . . τούτου βλαβεροῦς . . ἐπ' ἀμφοτέροις καὶ σὺν τῷ 15 θαλαίῳ καὶ ἄμα συμφέροντι . . ἀσφάλειαν βεβαιῶς ὄντες· πολέμου δὲ παρασκευὴ φυλακὴ εἰρήνης βεβαιοτάτη· τὰ γὰρ . . μέχρι τούτου οὐκ ἂν . . δὲν πράξειν.

ιγ'. Ὅτι . . οἱ κρατήσαντες ἠττηθῆναι . . .

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΔΙΑΦΟΡΑ. 20

R. 322 Δέξιππος· τῶν δὲ τινῶν τοῖς Ἰπερίδου λόγοις ἐπιμᾶλλον ἀχθέντων. *Suidas voc. ἐπιμᾶλλον.*

R. 340 Ὁ δὲ ἵππος αὐτῷ ἤσκητο ἄρα καὶ ἄνευ ἡγίας ἐλαυνόμενος τε ἀκῦτατα φέρεσθαι, καὶ βᾶδην προῖοντος πραΰτατα ἴσασθαι, καὶ ἐκκλίνοντος, ὅπως περιούσεται καὶ κυκλώσεται, 25 εὐκαμπέστατα ἐπιστρέφειν. *Idem voc. ἵππος.*

Παραπολὺν ἀπελείποντο τοῦ πείθεσθαι τοῖς εἰσηγουμένοις ἡσυχίαν αἰρεῖσθαι. *Idem voc. παραπολύ.*

4. χάριτος N., χάρις ed. 7. βασιλεῖς] *Intell. Aridaeum cum collega.*

EIUSDEM FRAGMENTA VARIA.

Dexippus ait: Quum autem nonnulli Hyperidis verbis magis offensi fuissent.

Eius equus ita institutus erat, ut et sine habenis velocissime ferretur, et illo pedetemptim incedente, placidissime staret, et declinante ut locum aliquem circumiret, agilissime se converteret.

Multum aberat, ut iis, qui pacem suadebant, obtemperarent.

Ἦν δὲ τοῦ καθηγουμένου πρὸς πᾶν τὸ ἀπαγγελλόμενον ἐπληξίς· ὑπὸ γὰρ ἐμφύτου δειλίας καὶ ἀπειρίας τῶν πολεμικῶν ἀναπειραμένοις μὲν τοῖς ὡσί, τεθορυβημένοις δὲ τοῖς ἰφθαλμοῖς, κατασσοῦση δὲ τῇ καρδίᾳ, αἰεὶ τι ἀκούσεσθαι ἐλπίζων, τοῖς ἀρχομένοις κατάδηλος ἦν ὡς φθογῆ χρήσεται. *Idem voc. κατασσοῦση.*

Ἀπὸ δὲ τούτων πάντων ἀναπειθόμενος τῶν πλεονεκτημάτων, πάντα τὸν ἀνδιωτάμενον τρεῖς ἐν δευτέρῳ, εὐθαρσῶς ἐπήει· συνηνεχθήτην δὲ ἄμφω ἀλλήλοιν. *Idem voc. ἰσάπὸ δὲ εὐθαρσῶς.*

Καὶ ὡς ἐν τῷ παραχρῆμα ὄρμητό τε ἐξίεναι καὶ ψηφίσματι τὴν στρατείαν ἐκύρωσαν, ὄρμητό τε πᾶς ἐς τὴν ἐπιχείρησιν. *Idem voc. παραχρῆμα.*

Ἐξέμπρός φησιν, ὅτι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν αἴτιον ἀύξησθαι τὸ φιλόμαχον ἐθῶν καὶ τὸ εὐσύντακτον τῆς δυνάμεως. πάντες γὰρ οἱ πρὸς ἐσπέραν θυμικώτεροί εἰσι τῶν ἐπὶ διατέρα κατοικούντων. περιττεύει δὲ Ῥωμαίοις τὸ τεταγμένον ἐν τῷ ἔργῳ τεχνικόν, ᾧ καὶ Γαλατῶν ἐπεκράτου, καὶ ἐν τοῖς πρὸς τοὺς ὁμόρους πολέμοις τριβέντες καὶ περιόντες τῶν βαρβάρων τῇ συντάξει, τῶν Ἑλλήνων φύσει καὶ ἀνδρεία [περιήσαν]. *Idem voc. Ῥωμαίων ἀρχή.*

Σεμνὸν γὰρ αὐτὸν ἀπέφαινε τὰ τε ἄλλα καὶ ὅτι οἱ εὖ ὁ κατῆρ στρατηγήσειε. *Idem voc. σεμνόν.*

15. ἐθῶν] ἐθῶν con. N. 20. περιήσαν add. N.

Dux vero ad quemvis nuntium, qui afferebatur, animo expavecebat. Quum enim ob insitam timiditatem et rerum bellicarum imperitiam arrectis esset auribus oculisque attonitis et corde palpitante, quasi identidem novi aliquid auditorus; milites, quibus praeerat, manifeste inde coniciebant, eum fugam animo meditari.

His igitur rebus omnibus, quibus inter ceteros praestare se sentiebat, adductus, omnesque adversarios impares sibi iudicans, fidenti animo eum adortus est. Ambo igitur in mutuum certamen ruerunt.

Quum autem subito impetum cepissent ad bellum proficiscendi, et expeditionem illam publice decrevissent, et quilibet ad rem aggrediendam cupide se compararet.

Dexippus ait, causam, quare imperium Romanorum adeo fuerit auctum, fuisse bellicam fortitudinem gentis et disciplinam militarem. Omnes enim occidentales sunt animosiores iis, qui ex altera parte habitant. Sed Romani et ordine et arte in bellis excellent, quae etiam Gallos vicerunt; et in bellis contra finitimos exercitati, barbaros quidem sollertia, Graecos vero natura et fortitudine superarunt.

Auctoritatem ei conciliabant cum alia, tum etiam illud, quod pater eius laudabiliter exercitum duxisset.

H. 341 Σουχαιοὶ ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς Δέξιππος χρονικῶν δεκάτῳ. *Stephanus Byz. voc. Σουχαιοὶ.*

Ἐλουροι Σκυθικὸν ἔθνος, περὶ ὧν Δέξιππος ἐν χρονικῶν ἰβ'. *Idem voc. Ἐλουροι, nec non Etym. M.*

Δέξιππος ἐν χρονικῷ δεκάτῳ γράφει οὕτω· καὶ Μακεδόνων Ἐπίδαμνον ἐς ὕστερον Δυρράχιον μετονομασθεῖσαν, πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλην καὶ εὐδαιμονοῦντα, κατὰ κράτος αἰρουσιν. *Porphyrigenius them. II. 9.*

8. αἰρουσιν ed.

Succhaei populus Maurus, ut Dexippus ait chronicorum libro decimo. Hefuri, gens Scythica, de quibus Dexippus duodecimo chronicorum libro.

Dexippus chronicorum libro decimo ita scribit: Et Macedonum Epidamnnum, quae postea Dyrrachium nominata est, urbem Macedoniae magnam atque opulentam vi capiunt.

Dexippus dicit uxorem eum (*Alexandrum Severum*) cuiusdam Martiani filiam duxisse, eundemque ab eo Caesarem nuncupatum: verum quum vellet insidiis occidere Alexandrum Martianus, detecta factione, et ipsum interemtum et uxorem abiectam. Idem dicit fuisse patrum Antoninum Heliogabulum Alexandri, non sororis uxoris eiusdem filium. *Lampri-dius in Alexandro Severo cap. XLIX.*

Addit Dexippus, tantum odium fuisse Maximini, ut, interfectis Gordianis, viginti viros senatus creaverit, quos opponeret Maximino: e quibus fuerunt Balbinus et Maximus, quos contra eum principes fecerunt. Idem addit, in conspectu Maximini iam deserti a militibus Anolinum praefectum praetorio ipsius et filium eius occisum. *Capitolinus in Maximino iunior cap. VI.*

Dexippus et Arrianus et multi alii Graeci scripserunt, Maximum et Balbinum imperatores contra Maximinum factos: Maximum autem cum exercitu missum et apud Ravennam bellum parasse, Aquileiam autem nisi victorem non vidisse. *Idem ibidem cap. VII.*

Gordiani non, ut quidam imperiti scriptores loquuntur, duo, sed tres fuerunt; idque docente Arriano, scriptore Grae-

cae historiae, docente item Dexippo, Graeco auctore, potuerunt addiscere: qui etiamsi breviter, ad fidem tamen omnia persecuti sunt. *Idem in Gordianis cap. II.*

Filius (Gordiani) legatus patris, exemplo Scipionum, ut R. 342 Dexippus Graecae historiae auctor est, gladii potestate succinctus est. *Idem ibidem cap. IX.*

Dexippus putat, eius filium esse Gordianum tertium, qui post haec cum Balbino et Pupieno, sive Maximo, puerulus adeptus est imperium. *Idem ibid. cap. XIX.*

Dexippus asseverat, ex filio Gordiani tertium Gordianum esse natum. *Idem ibid. cap. XXIII.*

Dexippus et Arabianus Maximum et Balbinum dicunt electos contra Maximinum post Gordianos. *Idem in Max. et Balb. cap. I.*

Dexippus Graecorum scriptor Maximum et Balbinum imperatores dicit factos contra Maximinum post Gordianos duos et a Maximo victum Maximinum, non a Pupieno. *Idem ibid. cap. XV.*

Sub his pugnatum a Carpis contra Moesos fuit, et Scythici belli principium et Histriae excidium eo tempore; ut autem Dexippus dicit, Histricae civitatis. Dexippus Balbinum satis laudat, et dicit forti animo militibus occurrisse atque interfectum; ut mortem non timeret: quem in omnibus disciplinis instructum fuisse dicit. Maximinum vero negat eiusmodi virum fuisse, qualem Graeci plerique dixerunt. Addit praeterea, contra Maximum Aquileiensem tantum odium fuisse, ut de crinibus mulierum suarum arcubus nervos facerent, atque ita sagittas emitterent. Dexippus et Herodianus, qui horum principum historiam persecuti sunt, Maximum et Balbinum fuisse principes dicunt delectos a senatu contra Maximinum post interitum duorum Gordianorum in Africa, cum quibus etiam puer tertius Gordianus electus est. *Idem ibid. cap. XVI.*

Docet Dexippus, Titum tribunum Maurorum, qui a Maximino inter privatos relictus fuerat, timore violentae mortis, ut alii dicunt, invitum vero et a militibus coactum, ut plerique asserunt, imperasse, atque hunc intra paucos dies post vindictam defectionem, quam consularis vir Magnus Maximino

paraverat, a suis militibus interemptum. Imperasse autem mensibus sex. *Trobellius in triginta tyrannis cap. XXXII.*

Dexippus Claudium non dicit occisum, sed tantum mortuum: nec tamen addidit morbo, ut dubium sentire videatur. *Idem in Claudio cap. XII.*

Geberichus primitias regni sui in Vandatica gente extendere cupiens contra Visumar eorum regem, Asdingorum e stirpe, quae inter eos eminent, genusque indicat bellicosissimum, Dexippo historico referente, qui eos ab oceano ad nostrum limitem vix in anni spatio pervenisse testatur prae nimia terrarum immensitate. *Iornandes de reb. Get. cap. XXII.*

Dexippi fragmenta, quae apud Syncellum servata leguntur, cuius nova editio in hoc corpore quum maxime paratur, hic repetere non placuit: indicis ope facile apud ipsum invenienda.

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ
ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΛΕΞΙΠΠΟΝ

ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

E NOVA EDITIONE HISTORIAE

EUNAPII SARDIANI

QUA DEXIPPUM CONTINUAVIT

EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Julianus pacem inicit cum victis Chamavis, obside retento filio regi captivo (1). Badomarius, Germanorum princeps, captivos Romanorum Iuliano restituere recusat (2). Eunapius rhetor, legatus Lydorum, benigne ab Imperatore exceptus (3). Valentinianus in Bithynia Imperator salutatus (4). Belli Gothici sub Valente initus (5). Gothi in fines Romanos Valentis iussu admissi, ruptis foederibus Thraciam late vastant (6). Coniuratio principum Gothorum, Theodosio regnante, a Fravitta suppressa (7).

α. Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάβων ἰκετεῦνόντων φείδεσθαι καὶ ταύτης ὡς οἰκείας, ὁ Ἰουλιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προσελθεῖν κενύσας, ἐπειδὴ προῆλθε καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν ἐστηκότα, ἔπειθ' ἔπιβας πλοίου, τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξέυματος, ἐρμηγέα ἔ-

A. C. 358
Ind. 1
Const. L. 22
Julian. C. 4
P. 15
V. 11

5. τὸ πλοῖον οὖν] καὶ τὸ πλοῖον ἐκτὸς N.

1. Cum Iulianus in terram hostilem irrupisset, et Chamavi supplicarent, ut genti, tanquam quae sua esset, parceret, assensus est, et eorum regem ad se venire iussit. Ut venit et eum ad ripam stantem vidit, navem adscendens, (erat autem navis extra telli iactum,) per interpretem cum barbaris disseruit: cum vero illi parati essent

- A. C. 358 *ων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. ἐκείνων δὲ παντα ποιῆν ὄν-*
 Ind. 1 *των ἐτοίμων, ὄρων εὐπρόσωπόν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῶ*
 Con. I. 22 *τὴν εἰρήνην. (Χαμάβων γὰρ μὴ βουλομένων ἀδύνατόν ἐστι*
 Iul. C. 4 *τὴν τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπορπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ*
 B *φρούρια διαπέμπεσθαι.) καμπτόμενος ὑπὸ τῆς χρησῆς χαρῆ-*
 5 *ζεται τὴν εἰρήνην, καὶ ὄμηρα ἤπει λαβεῖν πίστεως ἐνεκεν. τῶν*
δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκείνους ἔφη τὸν
πόλεμον αὐτῶ δεδωκέναι, καθ' ὁμολογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν.
νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι
περὶ τὴν εἰρήνην. τῶν δὲ ἰκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπέεινιο
οὺς βούλεται, μεταλαβὼν αὐθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰ-
τεῖται παῖδα, πλαττόμενος, ὃν εἶχεν αἰχμαλώτον, ὅσπερ οὐκ
ἔχων. ἐνταῦθα ὦ, πρὸ βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρη-
 P. 16 *νεῖς ἑκατέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προσεκέ-*
χρηγτο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι. ἀδύνατον
 15 *δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστήσαι καὶ ὀμήρους*
δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. γενομένης δὲ σιωπῆς, ὃ τῶν
βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὄσον, „εἶθε ἔζη μοι”
ἔφη „ὃ παῖς, ἵνα σοι δοθεῖς ὄμηρος, ὃ Καῖσαρ, δουλείαν
ἠτύχει τῆς ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονοστέραν. ἀλλ' ὑπὸ σοῦτο
τέθνηκεν, ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι. πολέμῳ γὰρ ἐπί-
στεισε τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπο-
 B *λαμβάνεις. καὶ νῦν, ὃ βασιλεῦ, σὺ μὲν ἐξαιτεῖς ὡς ὄντα,*

imperata facere, et videret, pacem peropportunam esse et necessariam, (etenim Chamavis invitis, e Britannia insula Romanis colonis commeatus immitti nequeunt,) utilitate adductus, pacem induisit, et fidei firmandae gratia obsides petiit. Cum dicerent, idoneos esse eos, qui in bello capti erant: hos bellum dixit sibi tradidisse, ea foedere minime sumpsisse; nunc autem nobiliores postulare, nisi quid doli in pace convenienda excogitarent. Cum supplices orarent et eum obtestarentur, ut palam faceret, quos vellet: iterum cum his sermone congredivens, ipsorum regis filium petit, quem captivum in sua potestate habebat, fingens tanquam non haberet. Ad quae barbarorum rex et barbari, ad pedes iacentes, fletu largo et eiulatu usi, precibus contenderunt, ne quid imperaret, quod praestare nequirent. Nec enim se posse eos, qui perissent, in vitam revocare, et eos, qui mortui essent, obsides dare. Silentio facto, barbarorum rex voce quam maxima potuit exclamavit: „Utinam viveret filius meus, ut tibi traditus obses, o Caesar, feliciorum regno meo apud te servitutem serviret. Sed tuis armis cecidit, fortasse etiam a vobis non cognitus. Belli enim periculis suum corpus juvenis obiecit, quem idoneum pacis vadem censes, et tu nunc eum, o Imperator, tanquam vivat, exposcis. Ego vero miser nunc

ἡ δ' ἄρχομαι θρηνεῖν, συνορῶν τὰ οὐκ ἔχω· παῖδα γὰρ A. C. 358
 ἰθιρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν εἰρήνην τῷ παιδί συναπολώλεκα. Ind. 1
 πῶ μὲν πιστεύσης τοῖς ἔμοις ἀτυχήμασι, παραμυθίαν ἔχει Con. I. 22
 μα τὸ πάθος ὡς ὑπὲρ ἀπάντων ἡτυχηότι· ἂν δὲ ἀπιστή- Iul. C. 4
 ῆς, καὶ πατήρ ἀτυχῆς καὶ βασιλεὺς ὀφθησομαι. τοῖς γὰρ
 ἔμοις κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν ἄλλων ἔλεος,
 ὅπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς ἐν τούτοις καθεστηκόσι, προσ-
 κίσσονται δὲ αἱ κοιναὶ συμφοραί. καὶ οὐ παραιτήσομαι τοὺς
 ἄλλους ἀτυχεῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δεινῶν ἀναγκάσω,
 τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μέ- C
 νος μὴ δύνασθαι." τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τὴν τε ψυ-
 χὴν ἐπάθε, καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς ἐξεδάκρυσε. καὶ
 καθάπερ ἐν ποῖς δράμασιν, ἦταν εἰς ἄπερον καὶ δύσλυτον αἱ
 τῶν ἔποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος
 ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπισιόδιος εἰς μέσον ἔλκεται, πάντα συμ-
 περαίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὐκρίτων, V. 12
 οὕτω καὶ αὐτὸς ἐπὶ πράγμασιν ἀμηχάνοις καὶ δυσεξόδοις,
 μετ' οἰμογῆς ἀπάντων τὴν μὲν εἰρήνην αἰτούντων, τὸν δὲ
 ἐπιλητούμενον ὀμηρον ἀπαγορευόντων μὴ ἔχειν, τὸν τε νεανί-
 20σπον παραγαγὼν ἅπασιν ἔδειξε βασιλικῶς παρ' αὐτοῦ δια- D

7. τοιοῦτος conl. N. 8. τοὺς ἄλλους ἀτυχεῶν N., τοῖς ἄλλοις
 ἀτυχεῶν vulg. 9. ἀναγκάσω N., ἀναγκάσαι vulg. 12. εὐπα-
 θῶς Cantocl., ἀπαθῶς vulg. 18. ἀπάντων Boissonadus, ἀπα-
 τῶν vulg.

primum lamentari incipio, quandoquidem qualem non habeam,
 nunc demum intelligo. Filium enim unicum lugens, et pacem com-
 munitam una cum filio perdidit. Si meas miseras tantas esse, quantae
 sunt, credideris, id consolationis habebit dolor, quod pro omnium
 salute hunc casum subierim: sin fidem abrogaris, et pater infelix,
 et rex conspiciat. Nam non solum aliis mea mala commiserationem
 non movebunt, quae omnibus debetur eiusmodi doloribus afflictis;
 sed accedent etiam publicae calamitates; neque ceteros a miseris
 defendam, sed communicabo meas cum multis, in hoc tantum regia
 potestate fruens, quod mihi soli non licet infelicem esse." Haec
 ubi Imperator audivit, apud animum suum summo moerore est af-
 fectus, et eorum, quae dicta erant, commiseratione punctus tenere
 illacrimavit. Et quemadmodum in comoediis, quando res involutae
 et perplexae, ad ambigua et explicatu difficilia vergunt, deus qui
 vocatur ex machina in medium trahitur, qui omnia componit et
 tristitia laetis mutat: ita Iulianus, ubi res in magna difficultate ver-
 sabantur, quum omnes cum fletu pacem peterent, neque obsidem,
 quem peteret, se habere testarentur; in medium adolescentem ad-
 ductum omnium conspectui atque oculis subiecit, regie apud se
 educatum. Cumque eum disserere cum patre quae volebat iussisset,

A. C. 358 τώμενον, καὶ διαλεχθῆναι τῇ πατρὶ κελεύσας ὅσα ἐβούλετο,
 Ind. 1 περιεσκόπει τὸ πραχθησόμενον. τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις ἦν ἄξιον
 Con. I. 22 τούτων. οὐκ ἔτεκεν ὁ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν, οἶαν τότε ἐξῆν

τούτῳ παροῦσιν ὄρῃν καὶ ἱστορεῖν. οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Θουρύβου
 καὶ Θρήνων ἐκπλήξει καὶ θάμβει συνδεθέντες ἐς τὸ ἀκίνητον
 ἐπάγησαν, ὥσπερ Ἰουλιανοῦ δεῖξαντος αὐτοῖς οὐ τὸν νεανί-
 σκον, ἀλλ' εἶδωλον. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων
 ἀπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα, βαρὺ φθειγόμενος εἰς μέσον,
 P. 17, „τοῦτον” εἶπεν „ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, πό-
 λαιος ἀπολώλεκε, Θεὸς δὲ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων σέσωκε φε- 10
 λάνθρωπον. ἔξω δὲ αὐτὸν ὄμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' ὁμο-
 λογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβῶν καὶ τῇ κρατεῖν ἀφ-
 κούμενος. καὶ οὗτος μὲν οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίστων
 ἐμοὶ ξυνών. ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθή-
 κας ἀποτεύξεσθε πάντων. φημί δὲ οὐχ ὅτι καλώσομαι τὸν 15
 ὄμηρον, ὃν οὐτε ἐνέχυρον παρ' ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης,
 ἀλλ' ἀνδρείας ἀπόδειξιν καθ' ὑμῶν ἔχω. ὁ καὶ ἄλλως ἀνι-
 Βσον καὶ θεομισῆς, τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν ἀδικούν-
 των δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντών-
 τας, ὅταν ὑφ' ἐτέρων διώκηται. ἀλλ' ὅτι πρῶτον μὲν ἄρξασθε 20
 τε χειρῶν ἀδίκων, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις,

ὁ δεῖξαντος Commelinus, πείξαντος cod., πορίζοντος vulg.
 10. σέσωκε B., δέσωκε vulg. 17. ε] ὃν Boissonadus. 20. ἀρ-
 ξετε Boissonadus, ἤρξατε vulg., ἀρξεται codd.

ad ea, quae deinceps agenda erant, advertit. Quae sunt consecuta, his consentanea fuerunt. Non protulit sol diem qualis illa fuit, quam tunc videre et intueri his, qui aderant, licuit. Barbari enim a moerore et lamentis stupore et admiratione correpti immobiles et fixi steterunt, tanquam Iulianus illis exhibuisset non adolescentem, sed falsam imaginem adolescentis. At Imperator, ubi silentium altius, quam in mysteriis solitum, factum erat, graviter in medio loquens: „Hunc quidem, inquit, ut vos existimatis, vestrum bellum perdidit: sed deus fortasse et Romanorum benignitas restituit. Habebo ego ipsum obsidem, neque eum a vobis ex conventionione, sed a bello ipso, contentus vicisse, et illum quidem amplissima quaeque non deficient, dum mea consuetudine fruetur. Quodsi conabimini a foedere discedere, omnium iacturam facietis. Hoc dico, non quod saeviam in obsidem, quem apud me habeo, non tanquam pignus pacis, sed meae erga vos virtutis documentum. Est enim impium et minime deo gratum, eos, qui nihil commoverunt, pro his, qui deliquerunt, morsu appetere et laniare, ut ferae bestiae, quicquid occurrit et obvium est, si quis eos persequitur. Sed primum quia a vobis initium iniuriae faciendae oritur, qua re nulla est capitalior pestis perniciosque hominibus, etiam

καὶ δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτηγάνειν· δευτε- A. C. 358
ρον δὲ ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται καμὲ τὸν ἄρ- Ind. 1
χοντα τούτων, ὅν ὄντε πολεμοῦντες οὔτε εἰρήνην αἰτοῦντες Con. I. 23
ἐπικήσατε." προσεκύνθησαν ἐπὶ τούτους ἅπαντες καὶ ἀνευφή- Inl. C. 4
μιον, θεῖον τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. σπεισάμενος γοῦν
καὶ τὴν τοῦ Νεβισγαστου μητέρα μόνον αἰτήσας, ἐκείνων
ἑμολογούντων τε ἅμα καὶ δόντων, ἀνέξευξεν ἐπὶ τοιαύταις C
πράξεσσι, μετοπώρου τε ἑστηκότος καὶ χειμῶνος ἤδη συνιστα-
μένου καὶ διαψύχοντος.

10 β. Ὅτι Βαδομαρίος τις δυνάμει καὶ τόλμῃ προεῖχε Γερ- A. C. 359
μανῶν, καὶ ἐς τοῦτο ὑπετύφετο μεγαλαυχίας, ὥστε ἐτίγγανε Ind. 2
μὲν ὄμηρον τὸν ἑαυτοῦ δεδωκῶς υἱόν, ἕως ἂν ἀποδώ τοὺς Con. I. 23
αἰχμαλώτους, οὓς ἐκ τῆς καταδρομῆς εἶχε συνηρησασμένους, Inl. C. 5
τούτους δὲ οὐκ ἀποδιδόνους ἀπήτει τὸν ὄμηρον, πολλὰ ἀπει-
15 λῶν, εἰ μὴ λάβει. ἀποπέμπει δὴ τοῦτον Ἰουλιανὸς αὐτῷ,
τοσοῦτον ἐπιφείς, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόπιστον ἐν μεираίον ὑπὲρ
πολλῶν εὐγενεστέρων ὄμηρεῦον παρ' αὐτῷ· ἀλλ' ἢ τοὺς
αἰχμαλώτους ἀποδιδόναι προσῆκον, ὄντας ὑπὲρ τρισχιλίου, D
τοῖς αὐτίκα ἤξουσι πρέσβειν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναί. ταῦτα
20 ἔγραφε τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔστειλε. καὶ αὐτὸς εἶπετο τῇ
πρεσβείᾳ ἀπὸ Νεμέτων ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον. ἤδη τε ἦν
πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις, ὃ ἔστι φρούριον.

10. προεῖχε Boisson., προεῖχε vulg.

17. εὐγενεστέρων N.,
εὐγενέστερον vulg.

si videantur ad breve tempus, et quantum ad praesens attinet ad optata pervenire. Deinde, quia vobis res est cum Romanis et mecum, qui sum eorum Imperator, quem neque bellum gerentes, neque pacem facientes unquam superavistis. "Procubuerunt his dictis omnes et post illos sermones deum aliquem esse existimantes, illi fausta feliciaque omnia sunt precati. Pacem igitur fecit, et solam Nebisgasti matrem petiit, quam barbari foedus approbantes statim dederunt. His confectis, autumno ad finem vergente, et hieme ineunte, (iam enim frigebat,) profectus est.

2. Badomarius inter Germanos potentia et auctoritate excelluit, quae res eum ad tantam superbiam extulit, ut, proprio filio, dum captivos redderet, quos per excursiones ceperat, obside dato, cum minime captivos restitueret, nihilominus obsidem sibi restitui postulavit, multa mala minatus, si non reciperet. Hunc vero Iulianus ad ipsum remisit, hoc adiiciens, unum adolescentem non esse idoneum apud se pro multis nobilioribus obsidem. Sed aut captivos, qui ad tria millia in eius potestate erant, eum restituere oportere, aut iniuriae poenas se soluturum esse sciret. Haec scripsit et legationem misit, quam non multo post ipse subsequutus est, a Nemetibus ad Rhenum movens; iam enim apud Rauracos erat, quae est Romanorum colonia.

- A. C. 360 γ. Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγόμενοι
 Ind. 3 πρεσβεῖαι πανταχοῦθεν συνέβαινον, καὶ στέφανοι πολλοὶ χρυ-
 Con. I. 24 σοῖ [οἱ] αὐτῷ παρὰ τῶν ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. ἐνταῦθα καὶ
 Iul. A. 1 οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἐδεήθησαν, καὶ πλε-
 P. 18 ὄνων καὶ ἔλασσόνων. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον ἔπρατ-
 5 τον, Εὐναπίου μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος,
 εὐήμερήσαντος δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν ὥστε καὶ δίκη
 τινὶ περιμαχῆται συνεπιεῖν, ἣ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. ὃ
 δὲ ἐνῖκα καὶ τὴν δίκην. καὶ ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων εὐ-
 δοκίμει λέγων. 10
- A. C. 364 δ. Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀναρῆσις ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυ-
 Ind. 7 νίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦ
 Valen. I. 1 τον τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφάνους, πρὸς ἐκεῖνον ἀνεφέ-
 5 ροντο. καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων
 V. 13 ῥαδίως οὕτωςι καὶ συντόμως, ἐπηγγέλλετο δὲ ἅμασιν ὡς ποι-
 15 ῆσων αὐτίκα μάλα.
- A. C. 366 ε. Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐάλεντι, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων
 Ind. 9 καὶ τῶν ὀθνείων ἄγοντι, τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυ-
 Valent. et θῶν στράτευμα πλησίον ἤδη που τυγχάνειν, οὗς ὁ Προκόπιος
 Val. I. 3 εἰς συμμαχίαν ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. γαυ-
 20 ρους εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τοὺς προσιόντας καὶ περι-

5. καὶ ante ἔλασ. N., ἢ vulg. ἔλασσόνων H., ἐλάσσω vulg. 9.
 ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων] ἐκκλαζόμενον δὲ πείσων cd. pr. et
 Par., ἐκκλησιαζόμενων vel ἐκκλησιαζόμενον H. 15. ἐπηγγέ-
 λετο N., ἐπήγγέλλε τι vulg.

3. Post Iuliani ad imperium evectionem honorificae ad eum legationes convenerunt, et coronas aureas a barbaris attulerunt. Ioniam habitantes ab eo et magna et parva, quae petebant, sunt consecuti. Lydi quoque, Eunapio rhetore, eorum legato, pro his verba faciente, multo ampliora, quam precibus suis complexi fuerant, obtinuerunt. Quae legatio tam prospere legato successit, ut legatum quoque Imperator iuberet causam quandam valde intricatam agere. Qua in lite et ipse superior evasit, et Piso quidam Clazomenius magna cum laude verba fecit.

4. Valentinianus apud Nicaeam Bithyniae Imperator est appellatus: illuc multae legationes advenerunt, quae coronas aureas ad ipsum adferabant. In his recipiendis minime se praeposterum aut festinantem exhibuit, sed omnibus quamprimum se satisfacturum esse promisit.

5. Valenti, quum otium ageret ab externis et domesticis bellis, nuntiatum est, collectum Scytharum exercitum prope iam adesse. Hi vero erant, quos Procopius in suum auxilium a Scytharum rege impetraverat. Hos aiebant magno cum fastu et arrogan-

φρονητικὸς τῶν ὄρωνμένων, ὀλιγώρους τε πρὸς τὸ ἀκόλαστον A. C. 366
 μετ' ἄβρεως, καὶ πολὺ τὸ ἀγέρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ^{Ind. 9}
 ἔχοντας. ὁ δὲ βασιλεὺς συντόμως αὐτοὺς ἀποταμῶν τῆς ἐπὶ ^{Valent. et}
 Σκυθίας ὑποστροφῆς κατεῖχεν ἐντὸς ἀρχύων, καὶ τὰ ὄπλα C
 παραδοῦναι κελεύσας. οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπερο-
 φίαν μέχρι τοῦ κινήσαι τὰς κόμας ἐπιδείκνυμενοι. διασπεί-
 ρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾶ,
 καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς ὄνομαισι αὐτῶν τὰ σώμα-
 τα πρὸς τε μῆκος ἀχρεῖον θλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς
 τοποσί, κατὰ τε τὸ μέσον διεσφιγμένα, ἤπερ φησὶν Ἀριστοτέ-
 λης τὰ ἔντομα. δεχόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ
 πᾶς πόλεις οἰκοῦντες καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἐαν- D
 τῶν ἐξασάτην γελῶν ἠναγκάζοντο. τούτους ἀπῆτει τοὺς γεν-
 ναίους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς. καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμύν καὶ
 15 πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον οὐκ εὐδαιήτητον. ὁ μὲν γὰρ ἔφα-
 σκε βασιλεῖ δεδωκέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ ὄρκους· ὁ δὲ
 ἀπέφρασκε βασιλέα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐτὸν οὐκ ὀμωμοκέναι.
 ἐκείνου δὲ προστιθέντος τὸν Ἰουλιανόν, καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκεί-
 νου δεδωκῆ συγγένειαν, καὶ τὰ τῶν πρέσβων ἀξιώματα προσ-
 20 τιθέντος, ὁ βασιλεὺς ἀντεφώνει, τοὺς τε πρέσβεις ἔχειν τὴν
 δίκην καὶ τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ

1. ὄρωνμένων] Ρωμαίων Β.

6. κινήσαι] κομῆσαι Boni. Cantocli.

11. δεχόμενοι δ' οὖν Valesius ap. Boisson. p. 192., δεχόμενα δοῦ-
 ναι vulg. 18. προστεθέντος vulg.

tia incedere et omnia, quae se eorum conspectui obtulissent, despi-
 cere, propterea quod quicquid iniuriae inferebant, id impune fa-
 ciebant, et arroganter et superbe se cum omnibus gerebant. Hos
 Imperator intra breve tempus interclusos in Scythiam rediit, quasi
 retibus captos continuit et arma tradere iussit: et vero tradiderunt,
 etiam motu capillorum mentis ferociam indicantes. Hos igitur per
 urbes dispersos in libera custodia habuit, et contemptum eorum
 excitavit his, qui viderunt eorum corpora, in nimiam proceritatem
 surgentia, graviora, quam ut pedes ferrent, et circa mediam partem
 exilia, qualia Aristoteles insecta dicit. At urbium incolae cum Scy-
 thas in suas domos admisissent, ubi eorum virium imbecillitatis
 periculum fecerunt, suum errorem irridere coacti sunt. Hos igitur
 tam praeclaros Scytharum rex repetiit. Erat hoc negotium arduum
 et huiusmodi, quod non facile posset ad iusti rationem expendi.
 Dicebat enim, se hos fide iuramento habita ad supplicium Imperatori
 misisse. Valentinus vero negabat, eum, ad quem miserat, Imperato-
 rem fuisse, neque se iurasse: ille Iulianum in medium adducebat,
 seque propter illius cum hoc consanguinitatem dedisse. Legatorum
 etiam dignitatem obtendebat: Imperator contra disserebat, etiam le-

A. C. 366 πρὸς συμμαχίαν ἤκοντας. ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων ὁ
 Ind. 9 Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν συνιόν-
 Valent. et
 Val. I. 3 των ἔθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προ-
 P. 19 βήσεσθαι καὶ χωρήσειν πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρ-
 του τύχης προσδοκηθεῖς, τῇ δὲ τοῦ βασιλέως δξύτητι καὶ 5
 προνοίᾳ κατενεχθεῖς ἐπὶ τὸ σταθερὸν καὶ ἀσφαλέστερον.

A. C. 376 5. Ὅτι τῶν Σκυθῶν ἠτιηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὐννων
 Ind. 4 ἀνααιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων τὸ πλῆθος, οἱ μὲν ἐγ-
 Valentis
 Imp. 13 καταλαμβανόμενοι σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις διεφθείροντο, καὶ
 οὐδεμία φειδῶ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὀμότητος. τὸ δὲ 10
 συναλισθὲν καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμήσαν πλῆθος μὲν οὐ πολὺ
 Β. τῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι συνῆλθον ἐς τὸ μάχιμον
 ἀκμαζούσας. * κινηθέντες καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖράς
 τε ὤρεγον πόρρωθεν μετ' ὀλοφυρμῶν καὶ βοῆς, καὶ προέτει-
 νον ἰκετηρίας, ἐπιτραπῆναι τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ 15
 τὴν σφῶν συμφορὰν ὀδυρόμενοι, καὶ πρόσθήκη τῇ συμμα-
 χίᾳ παρέξειν ἐπαγγελλόμενοι. οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμέ-
 νοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξειν ἄνευ βασιλέως γνώμης.
 ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἡ γνώσις· πολλῆς
 C. δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνώμων ἐνα- 20
 τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ ῥηθειςῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ. καὶ γὰρ

13. κινηθέντες] κινηθέντες H.
 ἀπαγγ. vulg.

17. ἐπαγγ. Commellinus,

gatos iure teneri, et eos, qui praesentes erant, hostium numero habere, quandoquidem hostibus auxilium latum venissent. Ex his causis Scythicum excitatum est bellum, quod et dignitate gentium, quae colerunt, et magnitudine apparatusum magnam variorum casuum et incertae fortunae expectationem movebat, sed acumine iudicii Imperatoris et providentia ad firmum et tutum exitum perductum est.

6. Scythis victis et ab Hunnis caesis et ad internecionem usque deletis, omnes, qui capti erant, cum mulieribus et eorum filiis interempti sunt, cum nullus crudelitatis et caedium esset modus; qui autem collecti effugerant non minus quam hominum ducenta millia, ad bellum apti et aetate florentes, convenerunt. Itaque profecti et ad ripam stantes, manus e longinquo porrigebant, et preces cum fletu et vociferatione cmittebant, traiectionem sibi concedi flagitantes, suam cladem deplorabant, et se illis praebituros auxilii accessionem spondebant. At Romani, qui ripis praecerant, nihil se nisi Imperatoris iussu facturos responderunt. Quamobrem huius rei cognitio est ad Imperatorem delata. Cum res in magna varietate versaretur multaque in utramque partem in consilio principis dicta essent, tandem assensus est, maxime propter aemulationem, quam

ἐπὶ Ἀντιζηλοτυπίᾳ αὐτῶ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας, οἱ καὶ A. C. 378
 δεξ μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ, (καὶ γέγραπται οὕτω πρότερον,) τὴν Ind. 4
 βασιλείᾳ δὲ διηρηθῆναι κατὰ σφᾶς ἐδόκου, τὴν διανομὴν Val. I. 18
 οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ τὸν θεῖον. τούτων δὴ ἕνεκα, καὶ ὡς μεγάλη
 προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσων, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄν-
 ἄρας, τὰ ὄπλα καταθεμένους. πρὶν δὲ τὴν διάβασιν ἐκ βασιλείως
 ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ ἀνθάδεις βιάσα-
 σθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεπόθησαν. οἱ δὲ D
 διαφθείραντες τὸν ἀπόδασμον τοῦτον τῆς τε ἀρχῆς παρελύ-
 10 θησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολέμους V. 14
 διέφθειραν. οἱ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ θυνάμενοι
 μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικόν,
 πολιτικούς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀν-
 15 τιوخείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀχρεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑπο-
 βδεδεγμένοις καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν,
 καὶ ταύτην εἰς ὀμηρείαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς
 ἔχθρας, καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνον-
 τας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περσάωσιν, εἰ μὴ καὶ P. 20
 ὄπλα καταθέμενοι γυμνοὶ διαβαίνουεν. οἱ δὲ ταῦτα ἐπιτρα-
 20 πόντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἦρα παιδαρίου τινὸς
 λευκοῦ καὶ χαλκίεντος τὴν ὄψιν, ὁ δὲ ἤλει γυναικὸς εὐπροσ-

5. αὐξήσων N., αὐξῆσαν vulg. 6. διέβασιν Boisson., διὰ-
 θεσαν vulg. 16. ἐπιστάναι vulg.

habebat cum his, qui imperium cum eo tenebant. Erant autem filii
 patris, quemadmodum et supra dictum est, sed illi imperatoriam
 potestatem inter se dividendam statuerant, non patris arbitrio per-
 missa divisione. His causis impulsus, tum etiam quia maxima ac-
 cessio potentiae foret Romanis, iussit Scythas admitti, modo arma
 deponerent. Antequam traiectus esset ab Imperatore concessus, Scytharum
 audaciores et elatiore transitum sibi vi aperire constituerunt,
 sed vi repulsi delati sunt. At illi, qui eam Scytharum exercitus par-
 tem oppressam confecerant, magistratu privati sunt et capitis peri-
 culum adierunt, quia hostes trucidaverant. Qui autem apud Impe-
 ratorem primas partes gratiae occupabant et plurimum apud ipsum
 valebant; eos irridebant, tanquam homines militares, et bello qui-
 dem aptos, sed prorsus rerum civilium rudes esse dicebant. Prae-
 ceperat enim Imperator ab Antiochia, ut primum imbellem et nulli
 usui aptam susciperent aetatem et per Romanorum ditionis terras
 dimitterent, et tanquam obsides tuto loco haberent; neque eo se-
 cius ad ripas consisterent, ut turbas pugnae aptas minime transgredi
 sinnerent, neque navigia illis ad traiectionem praeberent, priusquam
 arma deposuissent, quo nudos transmitterent. Eorum autem, qui ista
 mandata exceperunt, exarsit hic amore pueri alicuius candidi et vul-
 tu gaeti ex his, qui traiecti fuerant, alter misertus est uxoris for-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 376 ὥπου τῶν ἀλχημάλωτων, ὃς δὲ ἦν ἀλχημάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατείχε τῶν δώρων, τὰ τε λιναῖα ὑφάσματα καὶ τὰ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσινοειδέσθραστος δὲ ἀπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν καταπλήσειν οἰκετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν καὶ τὴν ἐρωτικὴν λίσσαν τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην ἀλοχίστην καὶ παρανομοτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτήρας παλαιούς μετὰ τῶν ὄπλων ἐδέξαντο. οἱ δὲ τοῦσούτον ἀκονεῖ πρᾶγμα διαπεπραγμένοι καὶ τὴν οἴκοι συμφορὰν εὐτυχήσαντες, οἷνε ἀντὶ τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βασιλέως τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἀπελάμβανον, εὐθύς πολὺ τὸ βαρβαρὸν ἐν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. ἡ μὲν γὰρ ἄχρηστος ἡλικία προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων εἰς τὰ ἔθνη κατεχεῖτο καὶ διεσπείροτο. οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα ἔχοντες, αὐτὸς δὲ ἦν ἀβροτέρας ὄραν ἢ κατὰ ἀλχημάλωτον. παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρὸς τε τὴν εὐκрасίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἤβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφθόμενον ἦν πολέμιον γένος. οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα, δράκοντείων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὄπλοις ἅμα τῷ σπόριε τοὺς ἀνδρας

4. οἰκίαν H., οἰκίαν vulg. 11. ὑπελάμβανον vulg.

mosae unius ex captivis. Hic captus est virgine formosa, alio magnitudo munerum cepit, linea vestimenta et stragula ab utraque parte fimbriata. Plane unusquisque ipsorum hoc propositi habuit, ut suas domos servis, villas pastoribus et insanum amoris furorē quavis licentia implerent. Itaque victi a Scythis victoria foedissima et dissolutissima, eos tanquam benefactores et servatores priscos cum armis exceperunt. At illi tantam rem sine ullo labore adepti, ex clade, quam domi acceperant, suam comparaverunt prosperitatem. Nam pro desertis Scythiae locis et barathro in Romanum invaserunt imperium. Atque adeo iam tum barbara eorum natura et perfida ex eo, quod foedera pro nihilo ducebant, apparuit. Etenim actas inutilis, in traiectione suscepta magno studio et cura eorum, qui hoc consilii dederant, per gentes et nationes, ut habitaret, est dispersa. Servi, uxores, filii, hi quidem signa regia gerebant, illas autem conspiciere erat mollius et venustius, quam captivas decebat, vestitas. At captivorum filii et quicquid illis fuit mancipiorum, acri temperie in altum se sustulerunt, et praeter aetatem pubuerunt et in immensam multitudinem succrevit et auctum est hostium genus. Ferunt priscoe fabulae per Boeotiam et Colchida, ex draconum dentibus seminatis homines cum armis simul cum semine

ἀναπαύεσθαι· ὁ δὲ καθ' ἡμῶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦ- A. C. 376
 τω εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγε καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Ind. 4
 ὡ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν Val. L. 13
 τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὡσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ
 ἵκάντα ἦν μετὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων, ἀνελεύθρων
 αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. τὸ δὲ ἀκμαῖζον
 τῆς Σκυθικῆς ἀλλῆς καὶ γενναιότητος, τοῖς ὑποδεξαμένοις ἀν-
 τι τῶν ἐκβεβληκῶτων ἐς ἐπανάστασιν εὐθύς ἐγεγρῆν καὶ μα-
 χήσαντες, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν D]
 ὡς ἔπειθεν. ἡ μὲν γὰρ Θράκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχῆς αὐτῇ χώρα
 Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐστι καὶ οὕτω πολυύ-
 μνητος, ὥστε οὐδὲ εἰς κατὰ ταῦτα ἀναγράψαι ὁ λόγος ἦν.
 τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμο-
 ναί τε ἄμα καὶ εὐάνθρωον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιστος καὶ παρά-
 ἴσλογος ἐπανάστασις ἐξαπιναιῶς καὶ παραχρῆμα τῆς διαβίωσι-
 ως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεστόρασεν ἐς τοσόνδε
 καὶ καθημέριζεσε ταῖς συμφοραῖς, ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι
 πρὸς τὰ Θράκεια πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λέξαν. δόξαν
 αὐτοῖς στασιάζειν, ἀξιόμαχον μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς ἅ- P. 11
 ἄρμοναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνό-
 κλους ἐφάνησαν φοβερῶτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ
 κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχρήρωσαν. περιειστήκει δὲ ἐς

5. μετὰ Casaubonus ap. Boisson. p. 273., μετὰ vulg. 7. γεν-
 ναϊότατον H. 8. ἐγεγρῆν Boisson., ἐγεγρῆναι vulg.

prosiliisse. Nostra autem aetas hanc fabulam re et eventu veram esse declaravit et oculis subiecit. Haud secus enim contigit, ut Scythici generis filii, per Romanorum ditionis terras, tanquam dentes, dispersi simul atque praeter solitum tempus ad aetatem, qua arma ferre potuerunt, progressi, omnia iracundia, furore et caedibus implerent. Itaque flos Scythici roboris et nobilitatis non contra expulsores, sed contra eos, qui ipsos exceperant, se convertit, et longe graviora et atrociora, quam passi fuerant, sunt ausi. Omnis enim Thracia et continens regio Macedonia et Thessalia talis est et tam multis carminibus celebrata, ut nulla oratione earum praestantia exprimi possit. Hanc talem tam populosam, beatam simul et a tam strenuis et fortibus viris habitatam et cultam Scytharum infidelis et insana rebellio, quam subito et statim post traiectionem susceperunt et in maius auxerunt, in eum contemptum adduxit, et usque eo spoliavit, ut prae hac Thraciae calamitate aurum esse videretur Mysica illa, quae proverbio fertur, praedatio. Visum autem est illis seditionem excitare, cum nullae copiae adessent, quae pugnare et illis resistere possent. Et multitudinem quidem sua hominibus incautis et sine armis erant terrori et in cas-

A. C. 376 ἴσον λόγον καὶ Σκόθας Οὐννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥο-
 Ind. 4 μαιούς Σκυθῶν. πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγοι τινὲς
 Val. I. 13 διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται τειχῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομη-
 μάτων ἢ δὲ χώρα καὶ τὸ πλεῖστον ἀπανάλωται, καὶ ἐστὶν
 Βασιλικὸν καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ
 τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγῆτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρ-
 σας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ
 V. 15 μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ Θυμῷ τε ὑπερέβλεσε, καὶ πρὸς
 τὸν πόλεμον ἐντεινὼν ἑαυτὸν προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν
 ἱππικὸν ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. ἤδη γὰρ καὶ τὴν
 Κωνσταντίνου πόλιν κατέτρεχον, καὶ τοῖς τείχεσιν ἠνόχλου
 περικαθήμενοι, πολέμιόν τε οὐδὲν ὀρῶντες ἐς ἀντίπαλον μαι-
 χην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ἔβριον ὀλισθηκότες. ὃ
 δὴ καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιστα στρατηγῆσαι κατὰ τὸν και-
 ρὸν ἐκεῖνον ἢ τύχη. 15

A. C. 392 ζ. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βα-
 Ind. 5 σιλίας τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπὸ
 Theodos. τῶν Οὐννων, διεβεβήκεσαν τῶν φυλῶν ἡγεμόνες, ἀξιωματι-
 Imp. 14 C καὶ γένει προῶκοντες. οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγ-
 κωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοὺς ὀρῶντες κείμενα, στάσις ἐν
 ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν, οἱ μὲν ἀγαπᾶν καὶ δέχεσθαι
 τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελύοντες, οἱ δὲ τὸν οἶκοι γεγο-

9. ἐντύπων conl. B.

13. δ δὴ] ὄθεν H.

des erga devictos effusi, omnia late mortalibus nudarunt. Inde factum est, ut Romani Scytharum nomen non minus reformidarent, quam Scythae nomen Hunnorum. Ex civitatibus paucae moenibus et propugnaculis tutae, quas facile est enumerare, integrae et illaesae permanserunt et adhuc permanent. Sed regio ipsa plurimum est vastata, et inculta et deserta iacet ex hoc bello. Imperator autem ut de tot tantisque malis, quae narrari non possunt, factus est certior, se ipsum, quod illos receperit, accusans, pacem cum Persis necessario facere est coactus. Itaque ira flagrans et totus in illud bellum incumbens praemittit Saracenorum equitatum, qui barbarorum impetum reprimeret. Iam enim usque ad Constantinopolim excurrerant, et tanquam urbem obsidentes moenia incursabant, cum nullas copias, quae illis resistere possent, cernerent, superbia sua ad omnem ferociam delati. Unde fortuna tunc temporis manifeste visa est belle pro Romanis militasse.

7. Sub Theodosio primis eius imperii annis Scytharum gens sedibus suis excita et ab Hunnis expulsa, una cum suarum tribuum ducibus et aliis, qui genere et nobilitate praestabant, traiecerunt, et honoribus ab Imperatore delatis arogantiores facti et omnia in se posita conspicientes, inter se non parvam seditionem excita-

τάτα φυλάττειν ὄρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκείνας τὰς A. C. 392
 συνθήκας. αὐταὶ δὲ ἦσαν ἀσεβέσταται καὶ βαρβαρικὸν ἦθος Ind. 5
 ὡς ὁμότητα παρατρέχουσαι, παντὶ τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβου- The. I. 14
 λεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδι-
 ζεῖν, καὶ τὰ μέγιστα ὑπ' αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς D
 ἐκείτων ἀπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. περὶ τούτου μὲν
 οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, καὶ διανεμηθέντες ἀπερῶάγησαν, οἱ μὲν
 τὰ χεῖρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπι-
 κρύπτοντες δὲ ἑκατέρω στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς ὁμῶς.
 καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔλγηεν, ἀλλ' ὁμοτραπέζους εἶχε
 καὶ ὁμοσκήρους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδορον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐ-
 δαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦντο τὰ τῆς φιλονεικίας.
 ἦν δὲ ἡγεμὼν τῆς μὲν Θεοφιλοῦς καὶ Θείας μερίδος Φράβι-
 θος, ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονὼς δὲ εἰς ἀρετὴν
 καὶ ἀλήθειαν ἀπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος. Θεοῦς τῆ γὰρ ὠ- P. 22
 μολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον, καὶ οὐδεμίαν
 ὑπέστη πλύσιν ἐς ἀπάτην καὶ διακράτησιν, ἀλλὰ γυμνὴν καὶ
 καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπο-
 λαμβάνων

20

„ὁμῶς Αἰδαο πύλησιν

ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.”
 γυναῖκα οὖν ἤτησε Ῥωμαίαν εὐθύς, ἵνα μηδὲν ὑβρίσῃ δια

17. διακρότησιν conl. Cl.

21. κεύθει vulg.

runt, quum alii hortarentur, ut contenti praesenti prosperitate fruerentur, alii ut iusiurandum, quod domi praestiterant, servarent, neque pacta migrarent. Illa autem pacta erant immanissima, et crudelitate ipsum barbarorum morem excedebant: ut omni ratione Romanis insidias tenderent et omni arte et fraude illos, quorum summa in eos constabant merita, aggredierentur et circumvenirent, neque quiescerent, donec omni illorum regione potiti essent. De hoc igitur erat inter Scythas seditio, et inter se dissidentes, in duas contrarias partes lati sunt. Alii in deterioerem, alii in benigniorem sententiam vergebant, utraque tamen pars seditionis causam occultabat. Nihilominus Imperator illos honoribus ornare non desistebat, et modo suae mensae participes, modo sub eodem tentorio degentes admittebat et omni benevolentia eos prosequēbatur. Nusquam enim prava eorum consilia apparebant et detegebantur. Erat autem sanctioris et Dei carae partis dux Fravitta, aetate quidem iuvenis, sed qui, cum virtutem excoluisset et veritati studuisset, omnium hominum praestantissimus evaserat. Deos ille sibi ad antiquum morem colendos statuebat, neque illi ullus inerat dolus. Non ille quicquam per fraudem et malitiam fingebat, quo sibi potentiam compararet, sed puro, simplici et candido animo inter homines agebat. Peiorem portis infernorum eum esse ducebat, qui aliud

A. C. 392 σώματος ἀνάγκην. καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ
 Ind. 5 ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ πατρὶ) καὶ τὸ πρῶγμα
 The. I. 14 ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἔξει
 Βγαμβρόν. τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν
 καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώ-
 μην ἐχώρησαν καὶ συνεστήκεσαν, οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώ-
 τεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπριῆ εἶχοντο, καὶ πρὸς τὴν
 ὠδὴν τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες ἐμεμήνησαν. ὧν ἦρχεν
 Ἑριούλφος, ἀνὴρ ἡμίμηνος καὶ τῶν ἄλλων λυσοσώτερος.
 συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἀδρο-
 τέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀλη-
 θῆ τὴν λέγουσαν „οἶνος καὶ ἀλήθεια,” τοῦ Διονύσου καὶ τό-
 τε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν,
 διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως, καὶ διὰ θυρῶν ἐχώ-
 ρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες. ὁ δὲ Φραβίδος
 δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ
 θεοφιλέστερον ὀφθῆσεσθαι νομίζων, εἰ προσθεῖη τάχος, οὐ
 περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος τῆς
 κληρυᾶς Ἑριούλφου διήλασε. καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὄνει-
 ροπολήσας τὴν ἄδικον ἐπιβουλὴν. οἱ δὲ * * *

15. παρρηκότες conl. Cl. 17. προσεῖη N.

in pectore versabat, aliud ore proferebat. Uxorem Romanam expe-
 titiv, ne propter corporis necessitatem iniustus esse cogeretur. Et
 Imperator secundum parentis arbitrium dedit ius nuptiarum, etc-
 nim puella sub patre nutriebatur. Is cum rem esset admiratus,
 beatum se ducebat, quod talem generum nactus esset. Ex eo fa-
 ctum est, ut nonnulli, sed admodum pauci, adolescentis virtutem
 et pietatem reveriti, ad eius causam se adiunxerint. Multo vero
 plures et hi potentiores, quae semel ab initio decreverant, tuenda
 sibi ducere, et conceptas insidias parturientes, insanire et furere.
 Horum princeps erat Eriulfus, vir impotens et furibundus. Cum
 autem illos Imperator convivio lautiore excepisset, verum esse
 illud antiquum proverbium apparuit, in vino veritatem esse. Nam
 eius ope in apertum erupit seditio. Solvitur igitur convivium iu-
 condite, et magna cum commotione et confusione conviviae tumul-
 tuantes foras prosiliunt. At Fravitta, quae erat eius virtutis
 magnitudo, si statim prosiliret, pulcrius et iustius se facturum
 existimavit. Itaque non exspectato alio tempore, ensae ducto latus
 Eriulfi confodit: et ille quidem occubuit, cum ante in somniis
 violentam et iniustam aggressionem praevidisset. * * *

**ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΣΑΡΔΙΑΝΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑ ΔΕΞΙΠΠΟΝ**

ΝΕΑΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

E NOVA EDITIONE HISTORIAE

EUNAPII SARDIANI

QUA DEXIPPUM CONTINUAVIT

EXCERPTA DE SENTENTIIS.

ARGUMENTUM.

Præfatio libri primi (1). Constantii adversus Iulianum insidias (2-3). Præfatio libri secundi (4). De Iuliani expeditione in Galliam (5-6). Eius moderatio (7). Charitonem amicum sibi conciliat (8). Constantii invidia contra Iulianum. Varias sententiae (9-10). Iulianus epistolam ad Cyllenium mittit (11). Heraclyi Stoici refutatio (12-14). Iulianus Scytharum incursiones animo præssagit (15). De obsidione Ctesiphontis (16-18). Iuliani mors: eius laudes, quibus anonymi invectio in Eunapium et Iulianum subiungitur (19). Iuliani Solis adoratio (20-23). Oraculum de morte Iuliani (24). De seditione Procopii (25-28). Arbitrio labantem Valentis animum firmat (29). Supplicia de consciis Procopii sumpta (30-31). De coniuratione Theodori (32-33). Exordium narrationis de fati Hunnorum (34). De Marciano (35). De Musonio eiusque morte (36-39). Bellum Valentis contra Gothos (40-41). Theodosii luxuria (42). De Gothorum in Thracia vastationibus (43-44). Narratio de tragoedo exule (45). De perfidia Gothorum Christianam fidem simulantium (46). Magnum asinorum sub Theodosio pretium (47). De Gratiani ingenio et moribus (48). Maximi seditio. De dissoluto imperii statu Theodosio regnante (49). De Tatiano et Proculo (50). Convivium principum Gothorum apud Imperatorem (51). De Rufini et Stilichonis inimicitii (52). Bargus ab Eutropio circumventus (53-54). Querelae de malis scriptoribus: mirabilia non ideo esse falsa (55). Nuntios de rebus Occidentalibus valde esse incertos (56). Galnae et Argiboli (Trigibili) insidiae in Eutropium (57-63). Persae cuiusdam de victoriis Romanorum derisio (64). Fravitta Galnam vincit (65-66). Fravitta Hieracis insidii evernus (67-68). Hierax poenas luit (69). Omnia sub Pulcheriae imperio venalia fuisse (70-71). De crudelitate Stilichonis (72).

R. 248
Cod. 263

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ.

α'. Δεξίππιω τῷ Ἀθηναίῳ κατὰ τοὺς Ἀθήνησιν ἄρχον-
τας, ἀφ' οὗ παρὰ Ἀθηναίοις ἄρχοντες, ἱστορία συγγέγρα-
πται, προσαριθμουμένων τῶν Ῥωμαϊκῶν ὑπάτων, καὶ πρό-
γε αὐτῶν τῶν ὑπάτων καὶ ἀρχόντων ἀρξαμένης τῆς γραφῆς. 5
τὸ δὲ ἐν κεφάλαιον τῆς ἱστορίας τὰ μὲν ἀνωτέρω καὶ ὅσα
τὸ ποιητικὸν νέμεται γένος, ἐφείναι καὶ ἐπιτρέψαι τῷ πᾶθα-
νῷ καὶ μᾶλλον ἀναπειθόντι τὸν ἐντυγχάνοντα, τὰ δὲ προϋ-
όντα καὶ ἐπὶ πλέον μαρτυρούμενα συνενεγκεῖν καὶ κατακλε-
σαι πρὸς ἱστορικὴν ἀκρίβειαν καὶ κρίσιν ἀληθεστέραν. βιά- 10
ζεται γοῦν καὶ συναριθμεῖται τὸν χρόνον εἰς τε τὰς Ὀλυμπιά-
δας περιγράφων καὶ τοὺς ἐντὸς ἐκάστης Ὀλυμπιάδος ἄρχον-
τας. προὔθηρα δὲ κάλλους ἀνάμεσα προθεῖς τῆς συγγρα-
φῆς, καὶ προῖων, τὰ τε ἐνδον ἐπιδείξας σεμνότερα, τὸ μὲν

1. In codice Vaticano haec praefatio eclogarii praemittitur: ΠΡΟ-
ΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ ΕΚΛΟΓΑΡΙΟΥ. Οὐκ ἀγνοῖα τῶν τῆς ἱστορίας
χρόνων δευτέρον Εὐνάπιον τότε κατετάξαμεν Πρίσκου, (ἀνάη-
τον γὰρ καὶ παρεξηγημένων ἀνθρώπων ἔργον τοῦτο,) ἀπορί-
α δὲ τῆ ἀπὸ φθόρου τῶν εὐπορούντων διαγεσόμενοι οὕτως, οἳ
βούλουσι' ἂν ἔχειν ἀχθος ἐπίσιον ἀρεῶν τὰς βίβλους καὶ
παρ' ἑαυτοῖς διακατέχειν ἢ τοῖς χρηῖναι ἐπ' ὠφέλει μεταδιδό-
ναι. καὶ κινδυνεύει οὕτω γε προῖουσι τὴν παροιμίαν ἀνασο-
βεῖν τῆς ἐπὶ τῆ φάτιγ κυνὸς, ἢ μὴτ' αὐτῆ τῶν τῆ φάτιγ
ἀποκειμένων ἐπαπολαύει, καὶ τῶν βουλομένων καὶ δυναμέ-
ων ἀκόσμως καθυλακτεῖ.

PROOEMIUM.

1. Dexippus Atheniensis iuxta annuorum principum, qui Athe-
nis fuerunt fastos, iam inde a tempore, quo hi archontes apud Athe-
nienses esse coeperunt, historiam composuit, (Romanis quoque cons-
ulibus ex ordine adscriptis. Sed enim quum ante consules ipsos
atque archontas scriptum exordiat, id sibi proposuit historicus,
ut antiqua nimis et quae a poetarum gente traduntur, ea singula
probabilitati suae permittat, et prout cuique lectori videbitur, esse
sinat: posteriora tamen et quae testimoniis magis abundant, ea con-
ferat ad historicam severitatem, et sub verioris criticae regulas red-
digat. Cogit igitur digeritque tempus, iuxta olympiadum seriem id
scribens, iuxtaque occurrentes in unaquaque olympiade archontas.
Iam pulcherrimo historiae suae prooemio praeposito, pergit porro;
et ipsum scripturae corpus venustius adhuc ostendens, fabulosa qui-
dem et prisca nimis resecat, atque apud horum auctores, tamquam

μεθῶδες καὶ λίαν ἀρχαῖον ἀφαιρεῖ, καὶ ἀφήσιν ὥσπερ φάρμακον παλαιὸν καὶ ἀδόκιμον εἰς τοὺς συντεθεικότας· Αἰγυπτίους δὲ χρόνους ἀναλεγόμενος καὶ συνωθούμενος ἐπὶ τα πρώτα καὶ τελεώτερα τῶν παρ' ἐκέρστοις ἀρχῶν, τοὺς ἡγεμόνας καὶ πατέρας τῆς ἱστορίας ἐκτίθησιν, ἐνδηλος ὢν καὶ R. 249 σχεδόν τι μαρτυρούμενος, ὅτι τῶν ἀπιστουμένων ἕκαστον ἕτερος προλαβὼν εἴρηκεν. καὶ περιφέρει γε τὴν ἱστορίαν ἐκ πολλῶν καὶ παρτοδαπιῶν τῶν ταῦτα εἰρηκότων ὥσπερ ῥωπὸν τι καὶ ποικίλον καὶ χρήσιμον εἰς ἐν μυροπόλιον τὴν ἰδίαν ἰδεῖν ἡγήσιν κατακεκλεισμένην καὶ συνηγμένην. πάντα δὲ, ὅσα πρὸς τε τὸ κοινὸν ἀπάντων ἀνθρώπων ἀξιόλογα καὶ κατ' ἀνδρα δι' ἀρετὴν περιττοῦ τινος ὀνόματος τετυχηκότα λάβρως ἐπιδραμῶν καὶ ἐδιαθέμενος τῷ λόγῳ, τελευτῶν εἰς Κλαύδιον καταλύει τὴν συγγραφὴν, καὶ Κλαυδίου τῆς βασιλείας ἔτος τὸ πρῶτον, ἐς ὃ καὶ τῆς βασιλείας ἤρχετο καὶ ἐτελεύτα, θναυτὸν ἄρξας Ῥωμαίοις ἕνα· οἱ δὲ καὶ ἕτερον Cod. 264 αὐτῷ χαρίζονται. εἶτα Ὀλυμπιάδας καταλογίζεται τόσας καὶ τόσας καὶ ὑπάτους καὶ ἄρχοντας ἐπὶ ταύταις, τὴν χιλιάδα τῶν ἑτῶν ὑποβαλὼν, ὥσπερ ἀγωνιῶν, εἰ μὴ πολλῶν λίαν ἑτῶν ἀποδοοίῃ λόγον τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἐγὼ δὲ ὁ τοῦτο τὸ ἔργον εἰς τοῦν βαλόμενος, ὑπ' αὐτοῦ Δεξίππου ταῦτα ἔχων ἐκδιδάσκα-

4. τελεώτερα] παλαιότερα Dni. B.

pharmacum victum et reprobatum, otiosa esse sinit: Aegyptiaca vero tempora supputans atque ad antiquiores purioresque, qui sunt apud quamque gentem, fontes revocans, principes patresque historiae in medium profert; plane demonstrans ac propemodum testimoniis comprobans, unumquodque ex his incredibilibus alium ex alio historico fuisse mutuatum. Ipse autem e multis atque omnigenis, qui de his rebus scripserunt, historiam conficit, cinnum veluti varium et perbonam ad unicam pigmentarii officinam, ad suam videlicet narrationem, cogens atque cumulans. Omnia vero, quae sive generatim inter homines illustria, sive singillatim ob alicuius virtutem praestante fama inclaruerunt, celeriter percurrens atque in suam lucubrationem adsumens, finem historiae facit in Claudii anno primo, quo is regnum et auspiciatus est et finivit, anno uno Romanis imperitans; quamquam nonnulli duos huic imperii annos largiuntur. Deinde olympiadas supputat planeque adnumerat cum consulibus et cum archontibus: atque ex olympiadibus mille annos conficit; laboriose admodum aestuans, nisi permultorum annorum lectoribus suis rationem reddiderit.

Ego vero, qui de hoc opere lucubrando consilium cepi, ab ipso quidem Dexippo discere potui atque cognoscere, quale quantumque

σθαι καὶ συλλαμβάνειν, ὅσος καὶ ἥλικος ὁ κίνδυνος κατα-
 τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ἱστορίαν γράφειν, καὶ πρὸς τοὺς ἐν-
 τυγχάνοντας ὁμολογεῖν, ὅτι ταῦτα οὐκ ἔστιν ἀληθῆ κατὰ τοὺς
 χρόνους, ἀλλὰ τῷ μὲν οὕτως, τῷ δὲ ἑτέρως ἔδοξε, καὶ πε-
 ριφανῶς ἑαυτοῦ κατηγορεῖν, ὥσπερ ἐκεῖνος, ὅτι χρονικῆν
 ἱστορίαν γράφων πλατωμένην τινὰ καὶ μεστὴν τῶν ἀντιλε-
 250 γόντων ὥσπερ ἀπρόεδρον ἐκκλησίαν ἐκτίθησι τὴν γραφὴν,
 ὅξέως δὲ καὶ τῆς Βοιωτίας ἀκούων παροιμίας, ὅτι οὕτως
 αὐλεῖν οὐ πρέπει, κἀκεῖνα προσελογιζόμεν, ὅτι τέλος ἱστο-
 ρίας καὶ σκοπὸς ἄριστος τὰ πραχθέντα ὅτι μάλιστα δίχα 10
 τινὸς πάθους εἰς τὸ ἀληθὲς ἀναφέροντα γράφειν, οἱ δὲ ἀκρι-
 βεῖς λογισμοὶ τῶν χρόνων, ὥσπερ ἄκλητοι μάρτυρες αὐτο-
 μάτως ἐπεισιόντες, ἐς ταῦτα ἀφελῶσιν οὐδέν. τί γὰρ Σω-
 κράτει πρὸς σοφίαν καὶ Θεμιστοκλεῖ πρὸς δεινότητα συντε-
 λείται παρὰ τῶν χρόνων; ποῦ δὲ ἐκεῖνοι καλοὶ κάγαθοί 15
 διὰ θέρος ἦσαν; ποῦ δὲ τὰς ἀρετὰς ἐφ' ἑαυτῶν, καθάπερ
 τὰ φύλλα, πρὸς τὴν ὥραν τοῦ ἔτους αὐξανόμενας καὶ ἀπορ-
 φεύουσας παρείχοντο; ἀλλ' ἴσως ἕκαστος αὐτῶν τὸ γοῦν ἐς
 φύσιν καὶ δύναμιν ἀγαθὸν διαρκῶς καὶ συνεχῶς ἐν ταῖς ἐν-
 20 σργείαις ἀπεδίδου καὶ διέσωζεν. τίς οὖν λόγος πρὸς ἱστορί-
 ας τέλος εἰδέναι καὶ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμα-
 χίαν ἐνίκων οἱ Ἕλληνες κυνὸς ἐπιτέλλοντος; τί δ' ὄφελος

13. ἐπεισιόντες ed.

periculum sit per annos singulos historiam deducere, ac porro lecto-
 ribus confiteri, hoc et illud secundum temporum rationem non vere
 esse dictum, sed aliis aliter visum: atque ita se ipsum perspicue
 coarguere, ut reapse Dexippo accidit, quod historiae chronicae qui-
 vis auctor fallacem quandam et plenam repugnantiarum, ceu choram
 exlegem, edit scriptionem: Boeoticum quoque proverbium mox audi-
 turus, quod sic tibiis sonare non decet. Denique et illud mecum
 reputavi, finem historiae scopumque optimum esse, ut res gestae,
 duce omnino veritate, absque ullo affectu scribantur: accuratos vero
 temporum calculos, si veluti testes non invocati adsint, praedictae
 rei nihil prodesse. Nam quid Socrati ad sapientiam vel Themistocli
 ad ingenii sollertiam conferunt tempora? Quid scire refert, ubinam hi
 praeclari viri per aetatem degerint? ubinam suas virtutes, tamquam
 folia pro anni tempore, crescentes defluentesque exhibuerint? Atqui
 horum fortasse uterque quidquid vel naturae cognitione vel ingenii
 cultu exquisitum erat, id perseveranter atque perpetuo prae se fere-
 bat actibus suis atque servabat. Quid prodest historiae proposito
 scire ac cognoscere, Graecos navali proelio ad Salaminam vicisse ex-
 oriente canicula? Quid rursus comfert lectoribus ad utilitatem ex hi-

ἦν τοῖς ἐπιτυχάνουσιν εἰς ὠφέλειαν ἱστορικῆς χρείας, εἰ κα-
 τὰ ταύτην ἐτέχθη τὴν ἡμέραν ὃ δεῖνα καὶ μελοποιὸς ἀνέ-
 σχεν ἢ τραγωδὸς ἄριστος; εἰ γὰρ ἔσχατος ὄρος τῶν περὶ
 τὴν ἱστορίαν καλῶν τὸ πολλῶν καὶ ἀπείρων πραγμάτων ἐν
 5 ἑλίγῳ χρόνῳ καὶ διὰ βραχείας ἀναγνώσεως πείραν λαβεῖν,
 καὶ γενέσθαι γέροντας ἔτι νέους ὄντας δι' ἐπιστήμην τῶν
 προγεγονότων, ὥστε, τίνα μὲν φευκτέον, τίνα δὲ αἰρετέον,
 εἰδέναι, τούναντιον ἔμοί γε δοκοῦσι ποιεῖν οἱ περιτοῖς καὶ
 ἐπηρητημένοις ἐπεισοδίοις ὡσπερ ξενικοῖς ἠδύσμασι τὸ τῆς Cod. 313
 τοῖστορίας ἐδώδιμον καὶ χρήσιμον ἀνατρέποντες καὶ διαφθει- R. 251
 ροντες ἄλμυρῶ λόγῳ πότιμον ἀκοήν. κωλύει μὲν γὰρ ἴσως
 οὐδὲν καὶ περιττόν τι μαθεῖν, ἄλλως τε, ὡς φησιν αὐτὸς
 Δέξιππος, τῶν μὲν χρονικῶν ἢ πάντων ἢ τῶν πλείστων δι-
 ἀπεφωνημένων, τῶν δὲ ὑπερόρων καὶ φανερῶν πράξεων συμ-
 15 ἰσπεφωνημένων. τίς γὰρ οὕτω περιβόητος ἅπασιν ὅσοι λό-
 γων ἤψαντο καὶ κατέλιπον λόγους, ὡς Λυκοῦργος Λακεδαι-
 μόνιος; ἐς δὲ καὶ ἡ τοῦ θεοῦ μαρτυρία διὰ στόματος ἅπασι
 θεὸν ἄντικρυς ἀνακαλοῦντος ἐπὶ τῷ θεῖναι τοὺς νόμους.
 τίς δὲ τῶν ταῦτα εἰρηκότων ἐτέρῳ συμφέρεται περὶ τῶν
 20 ἡγήσια ἐτίθει τοὺς νόμους χρόνων; ἀλλὰ πάντες, ὡσπερ οὐ-
 κλιαν ἢ στύλον δοκιμάζοντες ἢ τι τῶν ὁμοίων, ὅτι μὲν ἔστι
 καὶ γέγονε, συντίθενται καὶ κατανεύουσι, περὶ δὲ τοῦ πότε

2. ὁ add. N. 4. ἀπειρωσ ed. 14. δὲ deest ed. 17. στό-
 μασιν cod., στόμα ἐστίν ed.

storia capiendam, quod ille tali die natus sit, qui deinde melicns
 vel tragicus poeta evasit optimus? Etenim si summum historiae bo-
 num in eo vertitur, ut multarum incognitarumque rerum gestarum
 brevi tempore modicaque lectione peritiam nanciscamur, flamusque
 senes, dum iuventute floremus, ob praeteritarum rerum scientiam,
 ita ut, quid fugiendum sit quidve adpetendum, sciamus; contrarium
 mihi facere videntur qui supervacaneis et assutis episodiis, tamquam
 peregrinis condimentis, bonum historiae pabulum adulterant, delica-
 tumque auditum amaro sermone violant. Nisi forte inania etiam di-
 scere animus fert. Praesertim quum chronici scriptores, ut ait ipso
 Dexippus, vel omnes vel certe plurimi invicem dissideant in rebus
 illustribus ac manifestis, quas per se ipsas in controversiam nemo
 revocat aut diffitetur. Nam quis apud historiae peritos vel condito-
 res Lacedaemonio Lycurgo celebrior est? de quo Dei testimonium in
 ore omnium versatur, parem Deo vocitantis ob ferendarum legum
 sapientiam. Quotusquisque vero ex his, qui de ea re scripserunt,
 consentit cum alio homine de temporibus, quibus ille leges scribebat?
 Nimirum id omnes, tanquam de domo vel columna vel re simili
 agatur, quod quidem ille exstiterit, concedant et annuunt; quoniam

* παντοδαπῇ ἔμπεπλήκασι τὰ βιβλία. ὁπότε καὶ Θουκυδίδης ὁ πάντων ἀκριβέστατος τὸν μέγαν καὶ πολυύμνητον ἐκείνον πολεμον ἀρχὴν τινα καὶ προφάσεις φησὶ λαβεῖν πρὸς δευτέραν κίνησιν ἐκ διαφορᾶς ἡμερῶν, ἣ περὶ πόλεων ἀλώσεως αὐτοῖς ἐγένετο, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἔχει διατιπᾶν σαφῶς καὶ ἀκριβῶς, τίνες ἐπεκάλουν δικαιοτέρον, ἀλλ' ἐπὶ τὰς ἡμέρας ἔλθων ὑποδηλοῖ καὶ παραδείκνυσιν, ὅτι κενὴ τίς που καὶ ἀχρεῖος ἡ περὶ τοὺς χρόνους διατριβὴ καὶ σχολή.

B. 252 Τοιαῦτά τινα καὶ πλείω ἕτερα πρὸς ἑμμετὸν ἐκκλησιαστικὰς καὶ βουλευσάμενος, καὶ τοῖς ἐς τὰ χρονικὰ σπεύδουσιν καὶ ἀνεστηκόσιν ὁμοιά τινα παρεγγυῶν, ὡς ἡ περὶ τὰς ὥρας καὶ ἡμέρας ἀκρίβεια πλουσίων οἰκονόμοις τισὶ καὶ λογισταῖς πρέπει, καὶ νῆ Δία γε τοῖς ἐς τὰ οὐράνια κεκηνόσι, καὶ ὅσοι πρὸς ἀριθμῶν φανερωῶς κάθηνται· αὐτὸς δὲ προαγορεύων πόρρωθεν τοῖς ἐπνυχάνουσιν, ὅτι πιστεύσας ἑμμετῶν δύνασθαι γράφειν γεγονότα τε καὶ γινόμενα πρὸς τόδε τὸ ἔργον ὠρμησα, τὸ μὲν κατ' ἐνιαυτὸν καὶ καθ' ἡμέραν ὡσπερ ἀπροσδιόνυσόν τινα ῥῆσιν παραιτησάμενος, τὸ δὲ κατὰ χρόνους, οἱ τοῖς βασιλεῦσι περιγράφονται, κρίνας ἀληθέστερον. ἀναγνώσεται γοῦν τις, ὅτι ταῦτα ἐπὶ τοῦδε τοῦ βασιλείως ἡ 20 τοῦδ' ἐπράττετο· καθ' ὃν δὲ ἐνιαυτὸν καὶ ἡμέραν, ἕτερος

1. Ante παντοδαπῇ excidisse con. N. ἀπορῆ. 3. τινα et πρὸς δευτ. emend. Cl. monens respici ab Eunapio Thucyd. IV, 122, non II, 19 aut V, 20., τινας et ἔτους δευτ. ed. 4. πόλεων cod., Πλαταιῶν ed. ex coniectura Mail. 11. παρεγγυῶ con. B. 14. προαγορεύω con. B. 20. ἐπὶ N., ἔστι ed.

autem tempore exstiterit, id innumeris libris disquirunt. Et quidem ipse Thucydides, quo nemo fuit in notandis temporibus diligentior, magnum illud et famigeratum bellum renovati ardoris initium occasionesque cepisse ait ex dierum controversia, quae de captis oppidis inter illos oriebatur. Neque tamen ipse satis aperte accurateque definit, utri iustius questi sint: mox cum ad dierum supputationem ventum est, plane significat atque demonstrat, vanam esse prope modum atque inutilem temporum notationem ac sedulitatem.

Haec et alia plura mecum ipse animo collegi ac reputavi; et ceteris etiam, qui ad annales scribendos studium impendunt, admonendi causa suggesti; quod videlicet circa anni tempestates diesque sedulitas villicos divitum ac rationarios deceat, atque eos hercle, qui coelestia scrutantur, et calculatoris artem diserte profitentur. Ego vero hoc lectoribus meis affirmo, me non sine fiducia vires ad res praeteritas ac praesentes scribendas mihi suffecturas, hoc opus adgressum esse, ita quidem, ut minutam sive anni sive diei rationem, cœu quid importunum, negligam; verum ipsa tempora verius expendam, intra quae reges singuli versati sunt. Lector igitur apud me

+ ες τὴν ἀπάτην χορεύεται τις. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ πιστεύειν δ-
 μνεντῷ γράφω, ἀνδράσι ἐπόμενος, οἱ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου Cod. 314
 μακροῦ προεῖχον κατὰ παιδείαν καὶ διατεταμένως ἐνήγον
 μὴ σιωπᾶν τὰ κοινὰ τῶν ἔργων, καὶ ὅσα ὁ καθ' ἡμᾶς ἔφερε
 5 χρόνος, καὶ τὰ πρὸ ἡμῶν μετὰ τὴν Δεξιππου γραφὴν ὄ-
 πω λόγου τε καὶ ἱστορίας ἐμφανοῦς τετυχηκότα. ἐγένετο δὲ
 ἐκείνοις τε καὶ μοι κοινὸν τὸ ἔργον τότε, καὶ πάντα γὰρ ἐς τὸν
 Ἰουλιανὸν ἀναφέρειν ἐδόκει, ὃς ἐβασίλευσε μὲν ἐφ' ἡμῶν, τὸ
 δὲ ἀνθρώπινον αὐτὸν ὡσπερ τινα θεὸν προσεκύουν ἄπαν-
 10 τες. λόγου δὲ ἦν ἄξιον καὶ καλῶς ἔχειν ἐδόκει, καθάπερ
 τοῖς ἔνεκεν ἐρωμένης . . .

νοῦσι ποιηταῖς οἱ γενομένοις ἀρίστοις· οὕτω καὶ ἡμῖν ἀρχὴν
 τινα καὶ γένεσιν προθεμένοις τὴν . . . παρόντα καὶ . . .
 τῶν προ . . . ἐδόκει . . . φῆν . . . κόντων χρόνων . . .
 15 μένον καὶ . . . ψυψῆς (sic ed.) ἀναφέρουσι . . . τὸ εἰδῶλον . . .
 δεῖν . . . ἐν ἀλλοτριῶσι.

β. Ὅτι ἐξουσία ἐστὶ . . . πονηρᾶς . . . ὑπὸ λόγου . . . R. 253
 παρακινεῖ καὶ . . . χρόνον . . . χρηματίζει . . . ἀρχὰς . . .
 γὰρ μήποτε . . . οὕτω δὲ τι . . .

20 . . . ἀλλ' ἢ μὲν παροιμία φησὶ τὸ θέρους ἐπὶ τῇ
 καλᾷ φραίνεσθαι· τότε δὲ ὁ Κωνσταντίος δεῖκνυ τοῦ Cod. 121
 πατρὸς ὄν.

γ. Ὅτι κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν τὸν Καίσαρα δοκοῦν τῷ A. C. 361
 αὐτῷ Κωνσταντίῳ βεβουλεῦσθαι καλῶς, ὁ χρόνος τὴν πελ-

1. καὶ κατὰ N. 8. ἐδόκει — τὸ δὲ N., καὶ δοκεῖ τοῖς βασι-
 λεῦσι μὲν ἐφ' ἡμῶν τότε ed. 10. καὶ add. M. 11. ἐρωμένης
 B., ἐρωμένοις ed.

ih'veniet quae cuiusque regis res gestae sint; verumtamen rei gestae
 annum et diem alius quivis praestigiator dicat. Ego vero pro hac
 ipsa mei fiducia scribere incipio: exemplum secutus hominum, qui
 hanc nostram aetatem eruditione sua valde superaverunt: enixeque
 mihi proposui, quominus nihil publicarum rerum tacerem, sive quas
 nostra aetas vidit, sive superiores, quotquot post historiam Dexippi
 nondum litteris vel publicis commentariis commendatae fuerunt.
 Quare commune cum illis historicis negotium suscepimus, et nobis
 quidem omnia ad Iuliani tempora referenda videbantur, qui memo-
 ria nostra regnavit et numinis instar ab universis hominibus cultus
 est

2. Potentia est . . .

* Ait vero proverbium: messem calamus ostendit. Tunc ergo
 Constantius, quoniam parente satus esset, palam fecit.

3. Quae consilia Constantius contra Iulianum Caesarem ador-
 navisse ex utilitate sua putabat, ea feliciter tempus in contrarium

A. C. 36, ραν ἐς τὸ ἐναντίον ἔστρεφεν, ταῖς τοῦ Καίσαρος ἀρεταῖς
 Ind. 4 συνενθουσιώσης ἤδη τῆς τύχης, καὶ σχεδὸν ἐκάστης ἡμέρας
 Con. I. 25 ἕξάνα καὶ ποικίλα φερούσης τῇ βασιλεῖ διηγῆματα· ἐφ' οἷς
 Iul. C. 7 ὁ Κωνσταντίος δακνόμενος ἤδη καὶ δυσφορῶν ὑπὸ φθόνου,
 τοὺς ἡγουμένους τῶν φύσει πολεμίων ἐπετείχιζε τῇ Καίσα-5
 ρι, καὶ τὴν αὐτοῦ προσείθει τοῖς ἐχθροῖς δύναμιν, μόνα
 † ὄρων τὰ ἡδέα, καὶ τὸ οἰκεῖον ξένον ὑπολαμβάνων, εἰ σὺν τῷ
 Καίσαρι σώζοιτο, καὶ τὸ ξένον οἰκεῖον, εἰ καταλύοι μεθ'
 ἑαυτοῦ τὸν Καίσαρα· ὥστε ὁ πόλεμος εἰς τὸ ὑπουλον με-
 ταβαλῶν καὶ τὸ φύσει πολέμιον ἐποίει σύμμαχον. 10

H. 254

ΠΡΟΟΙΜΙΟΝ ΤΟΥ Β' ΛΟΓΟΥ.

δ'. Τὰ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς Δεξιππου συγγραφῆς ἐς τοὺς
 Ἰουλιανοῦ καθήκοντα καιροὺς, ὡς ἐνῆν μάλιστα διὰ τῶν ἀ-
 ναγκαιῶν ἐπιτρέχουσιν, ἱκανῶς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν δεδηλώται·
 φέρεται δὲ ἐντεῦθεν ὁ λόγος ἐφ' ὄνπερ ἐφέρετο ἐξ ἀρχῆς, 15
 καὶ ἀναγκάζει γε τοὺς ἔργοις ἐνδιατρίβειν ὥσπερ τι πρὸς
 αὐτὸν ἐρωτικὸν πεπονθότα. οὐ τι μὰ Δία τεθεαμένους ἢ
 πεπειραμένους· κομιδῇ γὰρ ἦν ὁ γράφων τάδε παῖς, ἥνικα
 ἐβασίλευσεν· ἀλλὰ δεινὸν τι χρῆμα καὶ ἀπαραίτητον εἰς ἔρωτα
 τὸ κοινὸν ἀνθρώπων ἀπάντων πάθος καὶ τὸ τῆς ἐφ' αὐτῷ δό-20
 ξης ἀστασίαστον. πῶς γὰρ ἦν σιωπᾶν ὑπὲρ ὧν οὐδεὶς ἐφε-

13. καιροὺς add. M. 17. τοι N. 20. ἐπ' αὐτῷ conl. B.

vertit: Caesaris virtutibus favente iam studiosissime fortuna, et prope quotidie novis variisque nuntiis ad Augustum delatis: quibus morsus Constantius et iam aeger invidia, in Caesarem acerrimorum hostium duces incitavit, atque horum odii vim ipsemet suam adiunxit. Et iam unice commodum suum respiciens, suos pro alienis habebat, si cum Caesare salvi essent; alienos pro suis, dummodo Caesari secum insidiarentur. Quare hoc belli subdolum genus eos etiam, qui naturaliter hostes erant, in amicorum numero habebat.

LIBRI SECUNDI PROOEMIUM.

4. Res itaque post Dexippi historiam usque ad Iuliani tempora gestae satis in superioribus, quantum summa quaeque attingenti licuit, declaratae fuerunt. Deinceps oratio fertur ad eum, quem iam ab initio spectabat, Caesarem; cogitque nos in eius gestis versari, amatorio veluti stimulo erga illum pellectos: non quod per Iovem nos eum viderimus, vel consuetudinem cum eo habuerimus: prorsus enim adolescentulus erat, qui haec scribit, dum ille regnabat: sed profecto magnum creat atque insuperabilem amorem concors hominum communisque sensus, et firmissima de illo principe existimatio. Nam quomodo nobis silere liceret de quo nemo conti-

ε σιωπᾶν; πῶς δὲ μὴ λέγειν ὅσα καὶ οἱ μὴ θυνάμενοι λέγειν ἀπὸ στόματος ἔφραζον, ἐς γλυκεῖαν τινα καὶ χρυσῆν διατριβὴν τὴν ἐκείνου ἀναφέροντες. καὶ ὁ μὲν πολὺς ἄφροσπος ταῦτα πάσχοντες ὁμῶς ἔλαττον ἐς τὸ γράφειν ἐξ-εβριάζοντο· τὸ δὲ ἐξαίρετον, καὶ ὅ,τι περ ἦν ἐν παιδείᾳ γνωριμώτατον, οὐδὲ ἀφιέντα ἠφρίεσαν, ἀλλ' ἐπέκειντο παραθαροῦντες ὡς ἐπιληψόμενοι τοῦ πόνου. ὁ δὲ ἐς τὰ μύλιστα γεγονῶς αὐτῷ γνώριμος, ὁ Πευγαμηνὸς ἀνὴρ Ὀριβάσιος, ἐκ φυσικῆς φιλοσοφίας ἰατρικὴν ἐπιτάττειν ἄριστος καὶ δρᾶν R. 255 ἰστέι θεϊότερος, καὶ ἀσεβήσειν ἔβρα περιφανῶς, εἰ μὴ συγγραφοίμ· καὶ τῶν γε πράξεων (πάσας δὲ ἠπίστατο παρῶν ἐπάσαις,) μάλα ἀκριβῶς ὑπόμνημα συνετέλει πρὸς τὴν γραφὴν· ὥστε οὐκ ἦν ἀναβολὴ καὶ βουλομένη ἔσθυμην.

ε'. Τοῦτο ἐγένετο τὸ εὐτύχημα, καὶ πάντα, ὡσπερ δ-Cod. 122 15στράκου μεταπεσότος, ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησε τοῖς Ῥωμαίοις.

ς'. Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος περὶ τοῦ παραβάτου Ἰουλιανῆς A. C. 357 τοῦ· τῆς δὲ στρατείας ταύτης σφοδρότατης τε ἅμα καὶ Ind. 15 κλεινοτάτης τῶν πρὸ αὐτῆς γενομένων τὴν διήγησιν ἐς τήνδε Con. I. 21 τὴν γραφὴν ἐντείνοντες, οὐ πεισόμεθα ταυτὸν τοῖς ἐν ἡμέρᾳ Jul. C. 3 σοφῶδας ἀνασχούσιν, ἵνα τι κρυπτόμενον ἀνεύρωσιν· οὐδὲ ὑπὲρ ὧν ἱκανῶς ἅμα καὶ συνενθουσιῶν τοῖς ἑαυτοῦ καλοῖς

1. σιωπῆν N. 3. ἀναφέροντες] ἀναφέροντες μνήμην N. 7. συνεπιληψόμενοι conji. B. 15. τοῖς om. Suidas s. v. στράκου.

cessere poterat? Cur ea non diceremus, quae fandi etiam imperiti nihilominus loquebantur, laudem illius dulce quoddam et aureum officium ducentes? Et vulgus quidem quamquam ita esset affectum, minus me tamen ad scribendum compellebat; sed enim spectati homines et quotquot erant doctrina illustrissimi, remissum me non remittebant, verum hortando instabant ac prae se ferendo laboris quandam communionem. Qui vero Iulianum maxime noverat Pergamenus Orbasius, homo a naturali philosophia ad medicam artem docendam paratissimus, et ad exercendam adhuc divinius, me etiam impium inlambat aperte, nisi ad scribendum incumberem. Idem rerum quoque gestarum, quas omnes utpote praesens noverat, perquam accuratos commentarios mihi ad historiam scribendam suppeditavit. Quare non fuit morandi potestas, etiamsi otiosi voluissem.

5. Haec felicitas contigit, atque omnia, tamquam testa conversa, meliora Romanis fluere coeperunt.

6. De Iuliano apostata sic ait Eunapius: Huius maximae et quotquot antea fuerunt clarissimae expeditionis narrationem scribere adgrediens, haud imitator eos, qui meridie faces attollunt, ut lateas aliquid vestigent. Nam quia ipse Iulianus, in scriptorum quoque numero princeps, suorum facinorum admiratione captus, libellum integrum super hoc praelio conscripsit, equidem haud illi me

A. C. 357 βιβλίδιον ὄλον τῆδε ἀναθεῖς τῇ μάχῃ διήλθεν ὁ βασιλικώ-
 Ind. 15 τας καὶ ἐν λόγοις Ἰουλιανός, αὐτῷ παραβαλοῦμεθα καὶ
 Con. I. 21
 Iul. C. 3 συνεκθήσομεν ἑτέραν γραφὴν τὰ αὐτὰ σημαίνουσαν· ἀλλὰ
 R. 256 τοῖς μὲν βουλομένοις τὸ μέγεθος τῶν ἐκείνου λόγων τε καὶ
 ἔργων ἀνασκοπεῖν τὸ περὶ τούτων βιβλίον ἐπιτάξομεν, καὶ 5
 πρὸς ἐκείνην φέρεσθαι τὴν ἀκτίνα τῆς συγγραφῆς, ἐκ τῆς
 ἐνεργείας τῶν τότε ὑπ' αὐτοῦ πραχθέντων ἐπὶ τὴν τοῦ λό-
 γου δύναμιν ἀποῤῥύευσαν καὶ διαλάμψασαν· αὐτοὶ δὲ ὅσον
 οὐ πρὸς ἀμίλλαν μειρακιώδη καὶ σοφιστικὴν, ἀλλ' εἰς ἰστο-
 ρικὴν ἀκριβείαν ἀναστῆσαι καὶ διαπλῦσαι τὸν λόγον, ἐπι- 10
 δραμοῦμεθα τὰ γεγενημένα, συνάπτοντες τοῖς εἰρημένοις τὰ
 ἐχόμενα.

ζ. Ὅτι Ἰουλιανὸς τοὺς ἀρχομένους καὶ τοὺς πολεμί-
 ους ἐδίδασκεν ἅμα τίσι δοκεῖ τὸν ὄντως βασιλέα κρατεῖν,
 καὶ ὡς ἀνδρεία μὲν καὶ ῥώμη καὶ χειρῶν κράτος πρὸς τοὺς 5
 ἀνδραστηκότας μόνον τῶν πολεμίων χρήσιμα, δικαιοσύνη δὲ
 μετ' ἐξουσίας ὥσπερ πηγὴ τις οὖσα τῶν ἀρετῶν καὶ τοὺς μὴ
 παρόντας χειροῤῥεῖς ἐμποιεῖ καὶ δουλοῦσθαι πέφυκε. τοι-
 αύτας ὑποτείνων ἀρετὰς καὶ σπέρματα φιλοσοφίας εἰς τοὺς
 ὑπήκοους ἅπαντας ἀπὸ βήματος ἐπέτατε Ῥωμαίοις μηδένα 20
 Σαλίων ἀδικεῖν, μηδὲ δηοῦν ἢ σίνεσθαι τὴν ἰδίαν χώραν.
 ἰδίαν δ' ἀπέφαινε πᾶσαν αὐτοῦς δεῖν ὑπολαμβάνειν, ἣν ἄνευ
 μάχης καὶ πόνων ἔχουσιν· ὡς ἀναγκαῖον εἶναι πολεμίαν

5. βιβλίον] βιβλίον ἀναγινώσκειν N.

14. δοκεῖ] δεῖ conl. B.

18. τε ποιεῖν conl. B.

contendam, neque aliam historiam eadem de re instruam: sed eos, qui orationis pariter et operum magnitudinem contemplari volunt, ad praedictum libellum ablegabo atque ad illius scripturae splendorem, qui nimirum ex operum eius virtute in ipsius orationis facundiam radios proicit. Ego vero haud puerilis vel sophisticae aemulationis studiosus, sed ad historicam veritatem orationem hanc conformans et dirigens, res gestas percurram, et ante dictis consequentia nectam.

7. Iulianus subiectos aequae suos atque hostes edocuit, quamquam ratione verus rex vincere debeat: et quod fortitudo ac rubor manuumque vis contra hostes tantummodo in acie valeant; verum iustitia cum imperio iuncta fons quidam virtutum sit, eaque absentes quoque subditos sibi servosque faciat. Atque has Iulianus virtutes philosophiaeque semina de tribunali suo palam subditis cunctis ostentans, Romanos inhibuit, quominus quemquam Saliorum laederent, vel popularentur regionem propriam atque vastarent: propriam vero dicebat debere eos existimare regionem, quam sine pugna et labore tenerent. Quare opus esse, ut illam utique hosticam crederent, cu-

τὴν τῶν πολεμούντων ἡγεῖσθαι καὶ νομίζειν, οὐκείαν δὲ τὴν
τῶν παρακεχωρηκότων.

ἦ. Ὅτι εἰώθει Ἰουλιανὸς * ἀρχὴν νίκης, οὐ πολέμου τί-
θεσθαι.

5 Τοῦτον δεξάμενος ἐταῖρον ἐφ' ἑαυτῷ συνιστάμενον εἰ-R. 257
ἔχεν· εἰτ' ἄλλος προσῆει, καὶ πλῆθος ἦν· καὶ καθάπερ οἱ
Πυθαγόρειοί φασι, μονάδος ἐπὶ δυνάδα κινήσεις οὐκείη
τὴν τῶν ἀριθμῶν ἡρεμεῖν φύσιν, ἀλλὰ διαχεῖσθαι καὶ ῥεῖν
ἐς πολὺ, οὕτω, Χαριέττος Κερκίωνα προσλαβόντος, αἶ τε
10 πρᾶξεις ἐπὶ πολὺ προήεσαν, καὶ ὁ τῶν συνισταμένων ἄχλος
ἀνάλογον ἠκολούθει ταῖς πράξεσιν.

Cod. 285

9. Ὅτι φησὶν ὁ Εὐνάπιος περὶ Ἰουλιανοῦ· ἐνταῦθα
δὲ γενομένους μεμνησθαι προσῆκεν, ὡς νῦν ἡ γραφὴ περιέ-
χει τὰ τοῦ Καίσαρος ἔργα, ταῦτα δὲ ἐγένετο Κωνσταντίου
15 βασιλέως βασιλευόντος. ὥσπερ οὖν ἐν τοῖς κατὰ Κωνσταν-
τίου ἀμφοτέρων μεμνημένη τὰ τοῦ προκειμένου Κωνσταντί-
ου μᾶλλον εἶλκεν καὶ παρήγεν εἰς τὸν λόγον, οὕτως ἐπειδὴ
τὸν λόγον ἐκ τῆς γενέσεως εἰς Ἰουλιανὸν ἐλθόντα τὸν Καίσα-
ρα νῦν ἀναγράφει, ἐπιμνήσεται πάλιν, ἐς ὅσον ἂν ἐγγωρῆ R. 258
20 αἰ, τῶν κατὰ τοὺς παραπίπτοντας καιροὺς εἰς τὸν Καίσαρα
Κωνσταντίῳ συντεθειμένων τε καὶ μεμνηχανημένων.

Ὁ μὲν γὰρ Ῥωμαῖος Μάριος τὸν ἀντίπαλον Σύλλαν

12. Ἰουλιανὸν ed. 16. τὰ τοῦ N., ταῦτα ed. 20. αἰ, τῶν
B., αὐτῶν ed.

ius incolae armis resisterent; verumtamen illam propriae instar ha-
berent, quae iam sui deditioem fecisset.

8. Iulianus non pugnam, sed victoriam exordiri solebat.

Hunc in sodalitatē receptam lateri suo adhaerentem habebat;
tūm alius accedebat, fiebatque numerus. Et quemadmodum Pytha-
gorii aiunt monadem, si ad dyadem adiciatur, haud iam retinere
solitariae notae rationem, sed diffundi atque in pluralem numerum
crescere; ita postquam Charictto Cercionem sibi adiunxit, plura iam
facinora edebantur, et iam conspirantium turba propter felicem fa-
ctorum successum sequebatur.

9. Haec ait de Iuliano Eunapius: Atque hoc iam loco memi-
nisse decet, nunc quidem historiam facta Caesaris complecti, quae
quidem Constantio Augusto regnante patrata fuerunt. Sicuti ergo,
dum Constantii res narrabantur, utriusque mentio in historia fiebat,
ita tamen ut, quia Constantius praecipua persona erat, ad hunc ma-
xime tenderet spectaretque oratio; ita nunc, quia de Iuliano ab
eius nativitate usque ad Caesaris dignitatem scribimus, rursus quan-
tum res tulerint, insidias machinasque memorabimus, quas opportuno
tempore adversus Caesarem Constantius instruxit.

Adversarium Syllam Marius Romanus feram bimembrem appel-

Dexippus, Eunapius etc.

5

διπλοῦν θηρίον ἀποκαλῶν, ἀλώπεκα καὶ λέοντα, μᾶλλον ἔφρασκε φοβεῖσθαι τὴν ἀλώπεκα· Κωνσταντίῳ δὲ λέων μὲν οὐδείς παρῆν, πολλαὶ δὲ ἀλώπεκες κύκλῳ περικρέχουσαι διεθορύβουν τὸν Καίσαρα.

ἰ. Πᾶσα δ' ἡ βία τὴν γραφὴν κατὰ μικρὰ καὶ ἐπὶ 5 Κωνσταντίον φέρεται, καὶ τῶν ὑπ' ἐκείνου πραττομένων εἰς καστον ἀναγαγεῖν ἐπὶ καιροὺς καθ' οὓς ἐγένετο καὶ συνέπιπεν.

Τότε δὴ ὁ Κωνσταντίος ἐφ' οἷς ἔδει δυσφορῶν, καὶ ὁ ἔπραττεν Ἰουλιανὸς ἔλεγχον τῆς ἰδίας βασιλείας ὑπολαμβά-10 νων, τὰς τε δηλουμένας ἐπινικίους ἑορτὰς εἰς πένθος καὶ συμφορὰν μετέβαλλε, καὶ διοιστρούμενος ὑπὸ φθόνου καὶ λύπης πρὸς τὸν ἐμφύλιον ἐξώγκωτο πόλεμον.

Ἔοικε μὲν οὖν καὶ ἄλλως ὁ χρόνος ἐν ταῖς μακραῖς περιόδοις καὶ κινήσεισι πολλάκις ἐπὶ τοιαῦτα καταφέρεσθαι 15 συμπτώματα, καθάπερ οἱ τῷ Δαρεῖῳ συστάντες ἐπὶ τοὺς μάγους ἦσαν ἑπτὰ, καὶ οἱ πολλοὶ ὕστερον χρόνοις Ἀρσάκη κατὰ Μακεδόνων συνεγεροθέντες ἴσοι τὸν ἀριθμὸν ἔτυχον.

R. 259 Συνορῶσι δὲ, ὅτι θερμότητος μὲν δεῖται καὶ ὀρμῆς τὸ ἀσφαλές· τὸ γὰρ τῆς ἀνάγκης παρὰ πόδας ἐστὸς, σκῆψιν 20 ἦκιστα ἐκδεχόμενον, προσχρότερον ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.

ἰα'. Ὅτι περὶ τῆς στρατείας τῆς κατὰ Ναρδινῶν πο-

9. ἔδει] χαίρειν ἔδει N.

21. προχειρότερον conl. B.

20. ἐστὸς, σκῆψιν B., ἐπισκῆψιν ed.

22. Ἀλαμανῶν conl. B.

lato solebat, vulpem atque leonem; sed tamen magis vulpem timere se aiebat. Constantio hercle nullus leo aderat, sed multae vulpes circumsilientes negotium Caesari facescebant.

10. Sed plane necesse est, ut paulatim historia ad Constantium quoque deflectat, atque ut eius res gestas temporibus quamque suis colloset.

Tunc vero Constantius, quae par erat, moleste ferens, et Iuliani facinora regni sui vituperationem existimans, triumphales, qui indicti erant, festos dies ad luctum tristempere casum transtulit; invidiaeque et dolore furens ad civile bellum prorupit.

Tempora saepenumero visa sunt longis periodis ac conversionibus ad eodem redire casus. Veluti qui cum Dario adversus magos conspiraverunt, septem numero erant: et post tempora multa hi, qui cum Arsace contra Macedonas rebellaverunt, pari numero fuerunt.

Intelligunt autem, opus esse ardore et impetu ad efficiendam securitatem. Namque instans necessitas, considerationem minime patiens, proximius vindicat sibi periculum.

11. De bellica expeditione adversus Nardinos, quae varios casus experta est, scribit ipse Iulianus cum alibi alia, tum in episto-

λατρόπου γενομένης ἐκτιθήσι μὲν αὐτὸς Ἰουλιανὸς, ἄλλα δὲ ἀλλαχοῦ καὶ πρὸς πολλοὺς ἀναγράφων ἐν ἐπιστολαῖς. πρὸς τινὰ γοῦν Κυλλήνιον καὶ ταῦτα ἐξηγούμενον τὰ μὲν ἐπιτιμῶν ὡς διαμαρτάνοντα τῆς ἀληθείας φαίνεται, καὶ παρεκτιζῆσθαι γὰρ τὰ πραχθέντα. ὅπως γέγονε· φάσκων δὲ μὴ δεῖσθαι σου τὰ τε ἔργα λέγοντος, (οὐδὲ γὰρ Παλαμῆδην Ὀμήρου προσδεηθῆναί φησιν εἰς δόξαν,) καὶ τὰς ἀλλοτριὰς συγγραφὰς τῶν ἰδίων ἔργων ὑπὸ μεγαλοψυχίας παραιτούμενος, αὐτὸς ὁμῶς διὰ μέγεθος τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέγειν αὐτὰ κατασειόμενος, οὐδὲ συγγραφὴν ἀπλήν, ἀλλ' ἔπαινον κεραικὸν τινὰ καὶ λαμπρὸν ἑαυτοῦ διέξεισιν αὐτοκέλευστος, καὶ πρὸς πολλοὺς αὐτὰ διὰ τῶν ἐπιστολῶν ἕμων.

ιβ'. Ὅτι κρατεῖν ὡς ἐπίπαν εἴωθεν ἐν μὲν τοῖς ἀπείροις τὸ πλεόν, ἐν δὲ τοῖς ἐπιστήμοις τὸ γυμνασμένον· οὐ γὰρ ἐν τοῖς μετὰ τέχνης ἀπαντὰ τὸ παράλογον τῆς τύχης, ἀλλ' ἐν τοῖς ἀτέχνοις χώραν ἔχει τὸ αὐτόματον, ὥσπερ καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις ὁρῶμεν τὸ προτεθῆν οὐχ ὑπὸ τῶν ἀπείρων, ἀλλ' ὑπὸ τῶν μελετησάντων ἐκτελούμενον.

ιγ'. Ὅτι πᾶν ἔργον κρεῖττον ἀπορρήτως στρατηγούμενον· ὅστις δὲ ἐν πολέμῳ κρύπτει τὰ πλείονα, κρεῖττων ἐστὶν ἢ ὁ μετ' ἔργων θρασυτήτος φανερωῶς ἐπιών.

ιδ'. Ὅτι ὁ κυνικός Ἡράκλειος ἀχροασόμενον ἐκάλει τὸν
 10. κέραιον] ἱστορικὸν N. 17. προτεθῆν N., προστεθῆν ed.
 20. ἐστὶν ἢ ὁ] ἐστὶ τῆς ed. 22. ὁ om. ed. Ἡρά-
 κλειος] Cod. hoc loco Ἡράκλειτος; at infra in rebus Procopii ty-
 ranni idem codex habet Ἡράκλειος. Priori lectioni favet Suidas;
 posteriori textus Iuliani in oratione contra hunc cynicum ed.
 Petav. ΜΑΙΟΥS. ἀχροασόμενον N., ἀχροασάμενον ed.

lis ad diversos illam enarrat. Ad quendam itaque scribens Cylle-
 num, qui argumentum illud tractaverat, primum quidem eum obiur-
 gat, propterea quod a veritate aberraverat; tum ipse rem prout se
 habebat exponit. Ait autem, facta illa scriptore non indigere: nam
 neque Palamedi, inquit, ad gloriam opus Homero fuit. Ergo alie-
 nas factorum suorum historias excelso animo abnuens, ipse tamen
 magnitudine rerum gestarum ad dicendum impellitur. Neque sim-
 plicem historiam, sed luculentam sui laudationem sponte persequitur,
 atque in epistolis ad multos scriptis se ipsum praedicat.

12. In imperitis plerumque numerus praevalet, in sapientibus
 eruditio. Neque enim fortunae temeritas arte praeditis usuvenit,
 sed rudibus casus fortuitus dominatur. Sic et in aliis disciplinis ad
 propositum finem non imperitos, sed sollertes devenire videmus.

13. Quodvis opus militare secreto ducum consilio dirigi prae-
 stat. Sane qui belli plura celat, potior est illo, qui factorum audacia
 manifeste utitur.

Ἰουλιανὸν ὡς ἐς τὴν βασιλείαν ὠφελήσων αὐτόν. ὁ δὲ θαν-
μάσας τὸ τῆς ἄποσχέσεως ὕψος ἐτοίμως ὑπήκουσεν. ἐπεὶ δὲ
παρὰ δόξαν ἀπήντησεν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀντιγράψας λόγον τῆν
ἑαυτοῦ δύναμιν ἐξέφηγε καὶ τὸ τῆς φύσεως ἀνυπέβλητον.
οἱ δὲ ἀκούσαντες καταπλαγέντες τὴν δύναμιν τοῦ λόγου, κα-5
θάπερ θεοῦ προσεκύνησαν τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι τὸν βασι-
λικὸν θυμὸν διέλυσε λογικῆ φιλοτιμίᾳ. ὁ δὲ καὶ ἕτερον λό-
γῳ τὸν αὐτὸν κυνικὸν ἐτίμησεν.

A. C. 363 * ιε'. "Ὅτι τῷ Ἰουλιανῷ ἤμαζεν ὁ πρὸς Πέρσας πόλεμος,
Ind. 6 τὰς τε Σκυθικὰς κινήσεις ὡς περ ἐγκρηπτομένης ἔτι * κυματι-10
Iul. I. 2 στήν ἐτίθει πῶρῳθεν ἢ θεοκλυτῶν ἢ λογιζόμενος. λέγει
οὖν ἐπιστέλλων· „Σκύθαι δὲ νῦν μὲν ἀτρεμοῦσιν, ἴσως δὲ
οὐκ ἀτρεμήσουσιν." ἐς τοσόνδε ἐξικνεῖτο χρόνον τῶν μελ-
λότων αὐτῷ ἢ πρόνοια, ὡσθ', ὅτι τὸν ἐπ' αὐτοῦ μόνον και-
ρὸν ἡσυχάσουσι, προγινώσκειν. 15

ιζ'. "Ὅτι τὸ πρὸ Κτησιφῶντος πεδίον ὀρχήστραν πολέ-
R. 261μου πρότερον ἀποδείξας, ὡς ἔλεγεν Ἐπαμινώνδας, Διονύσου
σκηνὴν ἐπεδείκνυ Ἰουλιανὸς, ἀνέσεις τινὰς τοῖς στρατιώταις
καὶ ἡδονὰς ποριζόμενος.

ιζ'. "Ὅτι τοσαύτη ἐν τοῖς προαστείοις Κτησιφῶντος ἀ-20
φρονία τῶν ἐπιτηδείων ἦν, ὥστε τὴν περιουσίαν κίνδυνον
τοῖς στρατιώταις φέρειν, μὴ ποτε ὑπὸ τρυφῆς διαφθαρεῶσιν.

14. § om. ed. 16. τὸ add. N. 22. τροφῆς ed.

14. Heraclius cynicus Iulianum invitavit, ut se praeceptorem
audiret, ceu regno administrando utilem futurum. Is autem magni-
tudinem promissorum admirans, alacriter morem gessit. Mox, quum
res citra spem evenisset, Iulianus, contra illum oratione scripta. in-
genium suum naturamque eximiam demonstravit. Quicumque vero
scriptum illud legerunt, tum eloquentiae vim suspexerunt, tum prae-
cipue Iuliani clementiam, tamquam dei, osculati sunt, qui regalem
iram litteraria disceptatione dissolvit. Deinde Iulianus alia quoque
oratione cynicum ultus est.

15. Quo tempore Persicum bellum calebat, Iulianus Scythicos
quoque motus latentes adhuc, procellae instar, procul sentiebat,
vel dei familiaris monitu, vel proprio ratiocinio. Dicit ergo in episto-
la: „Scythae nunc quiescunt; fortasse tamen hanc quietem non reti-
nebunt.“ Scilicet eius futurorum provisio in tantum tempus exten-
debatur, ut illos sua aetate tantummodo pacem servaturos ante co-
gnoverit.

16. Iulianus in campo apud Ctesiphontem belli choream primo
ostentans, ut aiebat Epaminondas, Bacchi scenam exhibuit, otia
quaedam et voluptates militibus indulgens.

17. Tanta erat in Ctesiphontis suburbanis rerum copia, ut ab-
undantia militibus periculum creaverit, ne luxurie corrumperentur.

17. "Ὅτι δοικε τὸ ἀνθρώπινον καὶ ἄλλως ἐπίφορον εἶ- Cod. 171
 ται καὶ κάταπτες πρὸς τὸ βιάσκανον. καὶ οἱ στρατιώται
 οὐκ ἔχοντες ὅπως ἐπαινεῶσιν ἀξίως τὰ πραττόμενα, „τοὺς
 Αχαιοὺς” φασιν „ ἔκρινον ἀπὸ τοῦ πύργου,” στρατηγικὸς
 5 τις καὶ περιττὸς εἰς φρόνησιν ἕκαστος εἶναι βουλόμενται.
 καὶ τοὺς μὲν ὕλη τις ὑπῆν φλυαρίας· ὁ δὲ τῶν ἐξ ἀρχῆς
 ἐχόμενος λογισμῶν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀνέστρεφεν.

18. Ὡσπερ δὲ ἐν πολέμῳ καὶ τοσοῦτων ἐπικειμένων
 10 ἔρχοντος δεόμενον τὸ στρατόπεδον τὴν αἰρεσιν περιεσκόπει.
 καὶ καθάπερ λατρικοὶ φασὶ καταδύτων γενομένων δυεῖν ἀλ-
 γημιάτων τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ σφοδροτέρου λύεσθαι, οὕτω
 καὶ τότε θεωρεῖν ἔξεῖν, ὡς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ κατὰ τὸν βασι-
 λεία κάθους ὁ τοῦ πολέμου φόβος παρὰ πόδας ἐστὼς κατα-
 μαραιίνων ἀπήμβλωνεν. τὸ μὲν γὰρ γεγεννημένον ἦν φανερόν, τὸ
 15 δὲ ὅπως εἶκαζεν ἄλλος ἄλλως, ἠπίετο δὲ οὐδὲ εἰς. πλὴν ἐν
 τοῦτο γε ἤδεσαν, ὡς αἰρεῖσθαι προσῆκέ σφισιν ἄρχοντας. εἰ
 δὲ καὶ πλῆθος ἦσαν, τοῦτο γοῦν ἠπίεσαντο σαφῶς, ὅτι ἄρ-
 χοντος μὲν εὐπορήσουσι, τοιοῦτον δὲ οὐδὲ εἰ *πλαστός θεὸς
 20 εὐρήσουσιν. ὅς γε διὰ φύσεως ἔξουσίαν καὶ τὸ ἰσομέγεθες τῷ B. 162
 20 θεῷ ἀγωγῆς τε ἀνάγκη ἐπαύσατο πρὸς τὸ χεῖρον ἔλκουσαν,
 καὶ ἐκ τοσοῦτων ἀνενεγκῶν κυμάτων οὐρανόν τε εἶδε καὶ

1. ἐπιφέρειν ed. 4. φασιν N., φησὶ ed. 10. καταδύ-
 των] καταδῆλων N. 20. ἐπαυσε s. ἐβιάσατο conl. B.

18. Ceteroquin videtur humana natura ad invidiam propensa atque proclivis. — Milites quum pro meritis res gestas laudare non possent: „Achaeos, dicunt, de turri iudicabant;” quum se quisque imperatoria scientia prudentiaque praestantem haberi vellet. — Atque his quidem materia nugandi suberat; ille autem susceptorum initio consiliorum tenax in regionem propriam revertebatur.

19. Bellum quippe gerens tantisque periculis circumsessus de eligendo, quo carebat, duce exercitus cogitabat. Ac quemadmodum medici aiunt, si quando gemini dolores ingruant, ab acriore minorem solvi, sic eo tempore cernere erat summum amissi regis moerorem ab impendente belli terrore infractum atque debilitatum. Nam quod quidem acciderat, nemini non erat planum; quam vero ratione id esset patratum, alii aliter coniectabant, sed nemo certo sciebat; neque aliud cuiquam exploratum erat., nisi quod ducem eligere prorsus oportebat. Iam etsi vulgaris turba erant, id tamen nemo non videbat, ducis quidem copiam non defuturam, sed Iuliano parem, ne si deus quidem aliquis procrearetur, inventum non iri: qui naturae suae praestantia ac divina magnitudine vitae huius necessitatem, quae in deterius ruere solet, pervicit; seque tot fluctibus ipsum emergens, coelum introspexit, bonaque ibi latentia

ἐπέγνω τὰ ἐν αὐτῷ καλὰ, τοὺς ἀσωμάτους ὁμιλήσας σῶμα ἔχων ὅτι. καὶ βασιλείας τε ἔτυχεν οὐχ ὅτι ἦρα βασιλείας, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀνθρώπειον εἶρα δεομένους βασιλεύεσθαι· φιλοστρατιώτης τε ἦν διαφερόντως οὐχ ὅτι ἐβούλετο δημαγωγεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῦτο ἠπίστατο τοῖς κοινοῖς συμφέρειν. 5

[Ταῦτα ληρῶν ἀνέχη, ἐμβρόντητε τῷ ὄντι καὶ ἀνεπιγνώμων τῶν πεφλυαραημένων; τίς γὰρ τῶν ἐγγενῶν Ἑλλησι δογμάτων οὐρανίων μεμύηται μυστηρίων Θεατὴν ὑπάρξαι τὸν ἀπαλλαττόμενον τῆς ἐντεῦθεν βιοτῆς ἢ συνόμιλον ἀσωμάτων γενέσθαι; καὶ τίνας οἱ ἀσώματοι οὗτοι, εἰ μὴ ποιεῖ Γανυμήδης καὶ Ζεὺς ὁ Γανυμήδους ἐκ Τρώων ἐρωστῆς, δεῖ οὗ καὶ Ἥρα παραγκωνίζεσθαι ἢ ἀδελφῆ καὶ γαμετῆ τῷ Φρυγῇ μειρακίῳ; ἀλλὰ τὰ μὲν κλέψας ἔχεις τῶν Χριστιανικῶν ὀργίων, τὰς ἀσωμάτους φημί φρατριάς· ἐπεὶ τῶν γε σῶν δογμάτων μὴ οὐχὶ καὶ ἐπικρατέστερον τῶν κατὰ τὸν φθαρτὸν βίον τοῦτον βίον ἀκρατεστάτων οἱ κατ' οὐρανόν σοι ἄλφεν μάκα Cod. 172 ρες βιοῦντες· οἷς Ἥβη μὲν οἶνοχοεῖ πολλῶ τῷ νέκταρι, οἱ R. 263 δὲ μεθυσκόμενοι τὰ ἀπαισία διεξίασι Τρώων πόλιν εἰσορόωτες. πρὸς τίνας καὶ τῶν καθ' Ἑλληνας ἐαυτὸν ἀναφέρων φιλοσόφων ἦρα βασιλείας; πρὸς Ἀντιοθένη; πρὸς Διογένη; ἀλλὰ τούτοις μὲν ἴσμεν οὕτως ἀπραγμοσύνης μέλον, ὡς τὴν κυνῶν ἐξηλωκότας ζωὴν καὶ τῇ τούτων ἐγκαλλωπίζε-

6. In margine cod. adscriptum erat: σηλητευτικὸς κατὰ Ἐδναπίου. ἀνέσχη ἐμβρόντης ed. 10. οὗτοι N., ἦτοι ed.

17. οἱ δὲ ante πολλῶ ponendum esse putat B. 21. τούτοις N., τούτους ed.

probit, cum incorporeis naturis corpore nondum exutus familiariter versans. Neque vero imperium susceperat, quia regnandi cupidus esset, sed quia homines regnatore indigentes videbat. Tum et militibus blandus erat, non ut in populo dominaretur, sed quia ex usu rei publicae id fore sciebat.

[Inepta haec effutire ausus es, stulte revera homo et nihil intelligens? Nam quis in patriis Graecorum dogmatibus sic initiari dicitur, ut mysteriorum coelestium spectator fiat, atque ut ex hoc terreno incolatu translatus cum incorporeis naturis versetur? Quinam vero sunt hi incorporei, nisi forte Ganymedes et Iupiter, Ganymedis Troiani amator? cuius rei causa Iuno quoque soror et coniux expeditur, ut Phrygio pusioni locus sit. Sed enim video, te christianis sacris has, inquam, incorporeas suffurari curias. Atqui ex tuorum dogmatum norma nonne turpius, quam intemperantissimi in hac vita mortales solent, beatos tuos deprehendes in coelo vivere? quibus Hebe quidem largum nectar propinat; ipsi vero ebrii obscœna fabulantur, Troianam urbem despectantes. Quemquam porro Graecum

εθαι κλήσει. οὐκ οὖν ἐπανορθῶν τὸν ἀνθρώπινον βίον εἴ-
 λετο βασιλεύειν, ὅτι μὴδ' ἐπανόρθωσέ τι, εἰ μὴ πρῶτον μὲν
 φιλοδοξίας κακῆ λυσήματι ἀχάριστος περὶ τὸν εὐεργέτην
 διαγιγνώμενος, ἔπειτα καὶ ὅπως τοῖς ἄγουσιν αὐτὸν δαίμοσι
 ζῆτο δλέθριον ἀφοσιούμενος σέβας, λάδοι πρὸς τῶν ἐπ' αὐ-
 τοῦ σκουδαζομένων δαιμόνων τοιούτου καὶ τέλους κυρῆσαι,
 ἄξιου καὶ τῆς ἐπείνων ἀπάτης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἐμπληξίας.]

κ'. "Ὅτι πρὸς τὸν Ὀριβάσιον εἰπόντα, ὡς οὐ χρῆ τὸν
 θυμὸν, κἄν ἐπεισῆ, διὰ τῶν ὀμμάτων καὶ τῆς φωνῆς ἐκ-
 15 φοροεῖσθαι, „ὄρα τοίνυν" εἶπεν, „ἐπειδὴ καλῶς λέγεις, εἰ τοῦ-
 τε ἐγκαλέσεις ἔτι δαύτερον."

κα'. "Ὅτι φασὶν Ἀλεξάνδρου θειάζοντος ἑαυτὸν ἐκ Δι-
 20 ὄς Ὀλυμπιάδα θρυπτομένην φάσκειν. „οὐ παύσεται τὸ μει-
 ράκιον διαβάλλον με πρὸς τὴν Ἥραν;"

κβ'. "Ὅτι προσαγορεύων ὁ θεὸς τὸν Ἰουλιανὸν φησιν R. 264
 „ὡς τέκος ἀρμελάταο θεοῦ, μεδέοντος ἀπάντων."

κγ'. "Ὅτι ὁ Ἰουλιανὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἴδιον ἀνακαλεῖ
 τὸν ἥλιον, οὐχ ὥσπερ Ἀλέξανδρος διαβάλλεται φάσκων
 πρὸς τὴν Ἥραν, ὅτι Ὀλυμπιάς αὐτὸν ἐκ Διὸς ἀνελομένη
 20 τοῦτο οὐκ ἀπεκρύντετο· ἀλλ' οὗτός γε ἐπὶ ταῖς τοῦ θεοῦ
 μαρτυρίαις αἰωρούμενος εἰς τὸν Πλάτωνα ὑποφέρεται, ὥσ-

9. ἐπίση ed.

16. πέκος ed.

17. Post ἴδιον add. M. πα-
 τέρα.

philosophum aemulatus est Iulianus, cum regnum appetivit? num
 Antisthenem? num Diogenem? Atqui hoc scimus tanti otium so-
 cisse, ut canum quoque vitam amplexi sint, atque horum appella-
 tione gloriarentur. Nequaquam igitur ut res humanas corrigeret, im-
 perium affectavit; nam nihil omnino emendavit; sed primo quidem
 prava gloriae cupiditate ingratus adversus benefactorem fuit: deinde
 dum ducibus suis daemonibus scelerata religione se devovet, nesci-
 vit, fore ut per cultos ab se daemones talem exitum consequeretur,
 qui et fratrem simul illorum et suam vesaniam deceret.]

20. Monenti Oribasio, non oportere iram, etiamsi adsit, voce
 et oculis declarare, „Tu vero videsis, inquit Iulianus, quandoqui-
 dem recte ais, an me iterum hac in re castigare possis.

21. Quum Alexander divino se Iovis genere satum iactaret,
 sicut Olympiadem affectato fastidio dixisse: Nondum hic pusio apud
 Iunonem criminandi mei finem facit?

22. Deus Iulianum alloquens ait:

O stirps aurigantis Dei, qui omnia regit!

23. Solem Iulianus in epistolis suum appellat: haud equidem
 qua ratione Alexander calumniatur apud Iunonem, nempe quod
 Olympias de Iove se concepisse non dissimularet; verum ipse Dei

περ ὁ ἐκείνου Σωκράτης φησί· „μετὰ μὲν Διὸς ἡμεῖς, ἄλλοι δὲ μετ' ἄλλον τῶν θεῶν,” ταύτην καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἡλιακήν βασιλείαν τινὰ καὶ χρυσὴν σειρῶν ἀναφέρων καὶ συναπτίμενος.

R. 265 κδ'. Ἄλλ' ὁπότε σκήπτροισι τοῖς Περσῶν αἶμα ἄχρι Σελευκείης κλονέων ξιφάεσι δαμάσσης, δὴ τότε σὲ πρὸς Ὀλυμπον ἄγει πυριλαμπῆς ὄχημα ἀμφὶ θυελλεῖησι κυκώμενον ἐν στροφάλιξι, λυσάμενον βροτέων ῥεθέων πολύτλητον ἀνίην. ἤξει δ' αἰθερίου φάεος πατρῷον ἀλλήν, ἔνθεν ἀποπλαγχθεὶς μεροπηῖον ἐς δέμας ἤλθε.

R. 266 Τούτοις ἀρθέντα τοῖς ἔπειν αὐτὸν καὶ λογίους μάλα ἠδέως φησὶν ἀπολιπεῖν τὸ θνητὸν καὶ ἐπίκαιρον. πρόκεινται δὲ τῶν λογίων ἄλλαι τινὲς εὐχαὶ τε καὶ θυσίαι περὶ τοὺς Cod. 173 θεοὺς, ἃς ἐκείνῳ μὲν δρᾶν ἀναγκαῖον ἦν ἴσως, ἐς δὲ ἰστο-15 ρικὸν τύπον καὶ βάρος φέρειν οὐκ ἦν εὐλογον· τὸ γὰρ καθ' ἕκαστα οὐκ ἦν ἀλήθειαν τιμῶντος, ἀλλὰ διὰ πολυπραγμοσύνην ἐς λῆρον ἀποφερομένου καὶ παρολισθαίνοντος.

κς'. Ὅτι φησὶν Εὐνάπιος· περὶ μὲν οὖν τῶν παλαιο-

1. ἄλλοι δὲ Plato Phaedr. p. 47, 17., ἀλλ' οὐ ed.	2. ταύτη
coni. N.	5. ὁπότεν Suidas s. v. Ἰουλιανός.
3. στροφάλιξι ed.	θυελλῆσι ed.
4. φάεος ed.	9. ἔψαυτα βροτ. Suid.
6. ῥεθῶν ed.	10. ἀλλήν Suid., ἀλλήν ed.
	17. Post ἕκαστα N. ins. γράφειν.

testimonis subnixus ad Platonem provocat. Nam sicuti Platonicus ait Socrates: Cum Iove nos sumus, alii cum alio deorum; ita etiam Iulianus ad solare quoddam regnum aurea veluti catena referebat semet atque adiungebat.

24. Sed postquam sceptro tuo Persicum genus Seleuciam usque persequens gladio subieceris; Tunc te ad Olympum splendidus currus subvehet, Nimbis circumdatum atque vorticibus, Variis mortalium membrorum aerumnis liberatum. Venies autem ad aetherii luminis paternam aulam, Unde olim excussus ad humanum corpus abieras.

His elatam versibus atque oraculis lubenter admodum mortales temporalesque exuvias dimisisse ait. Iam praeter haec oracula aliae quoque exstant nescio quae preces et peragenda diis sacrificia; quas quidem res ab eo fieri fortasse necesse erat, sed eandem in gravem historiam recipi non est decorum. Nam singillatim omnia persequi laud veritatem sectantis est, sed hominis, qui curiositate prolectus ad ineptias pronus delabitur.

25. Ait Eunapius: Quod quidem ad antiquiores res attinet, et quae ante nos evenerunt, venia scriptoribus danda est, aut ve-

τέρων καὶ ὄσα πρὸ ἡμῶν, ἀνάγκη συγχωρεῖν τοῖς γράψασιν ἢ τοῖς πρὸ ἐκείνων λόγοις εἰς ἡμᾶς κατὰ μνήμην ἄγραφον εἰς διαδοχὴν περιφερομένοις καὶ καθήκουσιν· ὄσα δὲ ἐφ' ἡμῶν R. 267 αἰτῶν γέγονεν, ἀλήθειαν τιμῶντι, καθά φησιν Πλάτων, ἄκαρδοτέον τοῖς ἐντυγχάνουσιν.

κς'. Ὅτι Φίλιππος ὁ Μακεδῶν τὸ μέτρον ἰδὼν τοῦ σφετέρου σώματος, (ἐν παλαιότρα γὰρ ἐπεπτώκει,) διαναστάς ἀπὸ τοῦ πτώματος σώφρονα ἀφῆκε λόγον, ὡς ὀλίγην κατασχῆσεν γῆν εἴτα ἐπιδυμοίῃ τῆς ἀπάσης.

10 κζ'. Ὅτι τὸν Θησέα φασὶν οἱ παλαιοὶ ζηλωτὴν Ἑρακλέους γενόμενον μικρὰ τῆς μιμήσεως ἐκείνης ἀποκερδᾶναι.

κη'. Ὅτι τοῦ Προκοπίου τοῦ συγγενοῦς Ἰουλιανοῦ στα- A. C. 365
εἰώσαντος καὶ τυραννίδι ἐπιθεμένου, Ἑράκλειος ὁ κυνικός ^{Ind. 8}
προσελθὼν αὐτῷ καὶ κατακροτήσας εἰς μάλα τῇ βακτηρίᾳ ^{Valent. et}
ἰστυδάφος, „ἄλκιμος ἔσσο" φησὶν, „εἶνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων ^{Val. I. 2}
εἰς εἶπῃ."

κς'. Ὅσπερ οὖν οἱ φυσικοὶ φασὶ πάσης κινήσεως εἶναι τέλος ἀκινήσιαν, ἢ ταῖς ἄλλαις κινήσεσιν τὸ κινεῖσθαι δίδωσιν αὐτῇ μένουσα, οὕτως ἂν τις ὑπέλαβε καὶ τότε τὸν προσβήτην Ἀρβιτίωνα παρατυχόντα τὴν τοῦ βασιλέως ἄτακτον καὶ κυματώδη φορὰν εἰς ὄμαλὸν καὶ λείον καταστορέσαι τοῦ λογισμοῦ πάθος· μικροῦ γὰρ ἐξέστη διὰ δειλίαν τῶν κοινῶν πρᾶγμάτων.

2. πρό] περι N. 10. Procopium significat imitatorem Iuliani. N.

tustioribus etiam traditionibus, quae memoriter et sine scripto ad nos usque ex ordine devenerunt. Verumtamen res, quae nostra aetate acciderunt, eae, servato veritatis honore, ut ait Plato, tradendae lectoribus sunt.

26. Philippus Macedo, conspecto sui corporis modulo, (in palaestrae enim arena deciderat,) exurgens a casu, modestam sententiam dixit, quod is videlicet modicam terram occupaturus universam adpeteret.

27. Aiunt veteres, Theseum, dum Heculeum aemulari vellet, exiguum imitationis suae fructum tulisse.

28. Quo tempore Procopius, Iuliani propinquus, adfectata tyrannide, rebellavit, Heraclius cynicus ad eum accedens humumque cum sonitu virga quatiens, „Forti, inquit, animo esto, ut aliquis te quoque posterus laudet."

29. Sicut igitur physici aiunt, cuiusvis motus finem esse quietem, quae motibus vim mobilem dat, ipsa interim manens immota; ita licet existimare, senem Arbitionem, quum incidisset in imperatoris incompositam fluctuantemque agendi rationem, ad acquabilitatem eius animum lenitatemque revocasse; qui sane ob formidinem prope omisurus erat rem publicam.

λ'. Μεγαλόψυχον γὰρ καὶ λίαν Θεοειδὲς τὸ καὶ τῶν αἰτίων φείσασθαι, οὐκ ἔξω δὲ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τὸ μὴ B.268 καὶ τῶν ἀναισίῳν. τὸ μὲν γὰρ ξένον τῆς τιμοῦρας λόγῳ γίνεται τῆς ἀρχῆς, ἵνα φόβῳ συνέχηται τὸ ἀρχόμενον· τὸ δὲ ὑπεροπτικὸν τῆς κολάσεως δι' ἀρετῆς ὑπεροχὴν γίνεται, 5 ὡς τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς διὰ μέγεθος καὶ ὄγκον ἀκούσεως ἑαντῇ καὶ ἄνευ τιμοῦρας. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὅπῃ γνάμης ἔχει τις καὶ κρίνει, οὕτως ἐχέτω.

λα'. Ὅτι ὁ Ποσειδῶνιος ἔλεγεν, ἀπελθόντος Ἀλεξάνδρου τὸ στρατόπεδον δοικέναι τῶν Μακεδόνων ἐκτετυφλωμένῳ Kύκλωπι.

A. C. 374 λβ'. Ὁ δὲ Θεόδωρος ὁ κατελεγμένος τοῖς νοταριοῖς ἐν Ind. 2 δίκη ἐτιμᾶτο παρὰ τοῦ βασιλέως· τό,τε γὰρ εὖ γεγονέναι Valcnt. et δίκη προσῆν αὐτῷ, καὶ τὸ εὖ πεφωκέναι πρὸς ἀρετὴν ἅπασαν, Val. I. 111 τὸ,τε σῶμα συνήνθει ταῖς ἀρεταῖς, καὶ τὸ ἐπαφρόδιτον ἐν ταῖς 5 Cod. 174 συνοσῖαις κόσμος ἐδόκει τῶν ἀρετῶν ἐμμελῆς τις καὶ παναρμόνιος. ἀλλ' ἔλαθεν, ἥ φησιν Ὀμηρος, ὑπὸ τῶν ἰδίων διαφθαρεῖς καλῶν τὸ γὰρ ἀνθρώπινον, καὶ ὅσοι περὶ στρατείας ἐπὶ τὰ κέρδη καὶ τὰς κοινὰς τύχας ἐπτοημένοι καὶ κερηρότες, τὴν ἡμερότητα καταμαθόντες αὐτοῦ καὶ τὸ πρὸς 20 τὰς ὀμιλίας εὐκρατὲς καὶ πρόχειρον, ταχὺ μάλα τὴν ἄμαχον καὶ φοβεράν καὶ τοῖς νοῦν ἔχουσι κολακσίαν ποιοῦντες καὶ προβαλόμενοι καθάπερ ἐλέπολιν τινα καὶ μηχανὴν ἄφν-

13. τότε γὰρ εὖ γέγονεν d ed. 21. εὐκρατον conl. B.

30. Magnanimum est et valde divinum reis ignoscere: non est autem extra humanam naturam, etiam insontibus non parcere. Nam poenae insignes imperii tuendi gratia infligi solent, ut timore contineantur subiecti: at enim omissio poenae ab eximia virtute venit: ceu si regia dignitas magnitudine fastigioque suo sibi sufficiat, quin opus supplicii sit. Verumtamen de his pro sua quisque sententia iudicet.

31. Quum e vivis excessisset Alexander, Posidonius aiebat Macedonicum exercitum similem esse Cyclopiis lumine cassi.

32. Theodorus, qui erat inter notarios adscriptus, iure in pretio apud Caesarem habebatur: nam et nobili loco natus, et natura ad quamlibet virtutem aptus erat, et corporis decus, et in consuetudine familiari venustas concinnum quoddam et usquequaque decens virtutum ornamentum erant. Sed enim nesciebat, ut ait Homerus, se bonis suis perditum iri. Vulgus enim et quotquot in exercitu quaeestui publicisque bonis proni inhiabant, cognita huius mollitia et in convictu facilitate ac docilitate, protinus adhibere coeperunt invictam illam et sapientibus etiam formidabilem adscensionem; quam illi ceu tormentum quoddam et machinam insupe-

πον, ἔξέωσαν τῶν ἀσφαλῶν καὶ σωτηρίων λογισμῶν τὸν
κασιόκον, καὶ κατέεισαν εἰς τὸν μακροῦδον καὶ σφαλερὸν τῆς
βασιλείας ἔρωτα.

λγ'. Ὅτι φιλοχρηματίαν φασὶ πηγὴν εἶναι πάσης κακίας B. 269
ἰσχυράειν, οὐδὲ τῇ κακίᾳ πότιμόν τε καὶ χρήσιμον· ἐξ
ἐκείνης γὰρ τῆς ἀρχῆς καὶ ἀπὸ τῆς τῶν χρημάτων περι-
τῆς ἐπιθυμίας τὸ τῆς ψυχῆς ἄλογον ἀρδόμενον ἔριν τ' ἀνέ-
φυσεν ἀνθρώποις καὶ μάχην· ἔρις δὲ ἀυξήθεισα πολέ-
μους ἀνεβλάστησε καὶ φόνους· φόνων δὲ ὁ φνόμενος καρ-
πὸς φθορὰ τοῦ γένους καὶ ὄλεθρος· ἃ δὴ καὶ ἐπὶ Οὐάλεν-
τος συνεπράττετο.

λδ'. Κατὰ μὲν οὖν τὰ πρῶτα τῆς συγγραφῆς, οὐδενὸς
οὐδὲν σαφὲς ἔχειν λέγοντος ὅθεν τε ὄντες οἱ Οὐννοὶ, ὅπη τε κεί-
μενοι τὴν Εὐρώπην πᾶσαν ἐπέβραμον καὶ τὸ Σκυθικὸν ἄρξι-
ῖσταν γένος, ἐκ τῶν παλαιῶν συντιθέντι κατὰ τοὺς εἰκότας
λογισμοὺς εἶρηται· τὰ δὲ ἐκ τῶν ὑπαγγελλομένων δοξάζον-
τι πρὸς τὸ ἀκριβές, ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀ-
παρτήσαιμεν, μηδὲ παραφέρου πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος.
ἡμεῖς δὲ οὐ ταῦτόν πάσχοντες τοῖς ἐκ παίδων οἰκίαν μικρὰν
καὶ φαύλην οἰκήσασιν, εἶτα διὰ τύχης εὐροίαν μεγάλων καὶ
λαμπρῶν ἐπιλαβομένοις οἰκοδομημάτων, ὁμως διὰ συνήθειαν

7. ἀνέφυσεν B., ἀνεφύσησεν ed. 10. δὲ ed. 12. τὰ add. N.
21. ὁμως] καὶ ὁμως vel ὁμως δὲ B.

rabilem admoventes, iuvenem e sanis salubribusque consiliis delo-
cium ad furiosam perniciosamque regnandi sitim perpulerunt.

33. Aiunt avaritiam malitiae omnis esse fontem; immo nec
ipsi malitiae iucundam esse vel utilem. Etenim ex hac scaturigine
atque ex nimia pecuniae cupiditate, ubi semel pars animi deterior
hac labe imbuta fuerit, discordia inter homines gignitur et con-
tentio. Discordia augescens bellum caedesque parit: caedium au-
tem fructus est humani generis vastitas et exitium. Quae omnia
sub Valente evenerunt.

34. In priore historiae editione, quoniam nemo adhuc certa
narratione prodidit, qua origine quibusve ex locis Hunni univer-
sam Europam pervaserint, Scythicumque genus ubique propagarint,
nos quidem memorias veteres colligentes, rem probabilis ratiocina-
tione tractavimus: tum quidquid relatum erat, diligenti iudicio
exploravimus, ne quid minus probabile proferremus, et ne sermo
noster veritate procul aberraret. Neque nunc tamen, more eorum,
qui in exigua vilique casa a pueris enutriti, dein favorabili for-
tunae cursu magnas atque splendoris domos nacti, nihilominus
consuetudine victi antiquos adhuc amant lares atque amplectuntur;
haud nos, inquam, praedictis utcumque narrata fuerunt indulgen-

τὰ ἀρχαῖα θαυμαῖζουσι καὶ περιστέλλουσιν, οὕτως αὐτοὶ τὰ προειρημένα γυγράφθαι συγγορήσαντες ἑτέρων ἀποστε[ρου-
μεθα] πάλιν, ἀλλὰ μᾶλλον ὡσπερ οἱ κατὰ τινα θεραπεῖαν

R. 270 πίδα, κατὰ τὸ κρεῖττον πείρα δοκιμάσαντες ἐπ' ἐκεῖνο μεθί-
σταται καὶ ῥέπουσιν, οὐ τῷ δευτέρῳ τὸ πρότερον ἀναι-
ροῦντες, ἀλλὰ τῷ δεδοξασμένῳ κακῶς τὸ ἀληθὲς ἐπεισάγον-
Cod. 283 τες, καὶ καθάπερ φῶς ἀπὸ λαμπύδος διὰ τῆς ἡλιακῆς
ἀκτίνος ἀφανίζοντες καὶ ἀμβλύνοντες, ὁμοίως ἐπιθήσομεν
τοὺς εἰρημένους τάληθότερα, κάκεινα διὰ τὴν ἱστορικὴν δό-
ξαν συγγορήσαντες μένειν, καὶ ταῦτα διὰ τὴν ἀλήθειαν
ἐφελκυσάμενοι καὶ παραζεύξαντες.

λε'. Ὅτι Μαρκιανὸς ἀνὴρ ἐς ἀρετὴν ἄπασαν ὡσπερ
τις κανὼν ἠκριβωμένος.

λς'. Φιλόκαλος γὰρ ὢν καὶ φιλάγαθος ὁ Μουσώνιος¹⁵
τοὺς πανταχόθεν καθέλκεν παρ' ἑαυτὸν, ὡσπερ ἡ μαγνητικὴ
λίθος τὸν σίδηρον. οὐκ ἦν δὲ βασανίζειν ὁποῖός τις ὁ δεῖ-
να, ἀλλὰ Μουσώνιον φίλον ἀκούσαντα, ὅτι καλὸς ἦν εἶδέναι.

A. C. 367 λς'. Ὅτι συνηρηθῆσαι τοῦ πολέμου δοκοῦντος Μουσώ-
Ind. 10 μος ἔκπον ἐπιβὰς ἐξῆει τῶν Σάρδεων. καὶ ὁ Θεόδωρος τὸν²⁰
Valent. et συγγράφεια μεταπεμπάμενος ἐδάκρυσεν τὴν ἐξοδον, καὶ ἀνδρὶ
Val. I. 4 τᾶλλά γε ἀτερόμοι καὶ ἀτέγκτω δάκρυα κατεχεῖτο τῶν πα-
R. 271 ρειῶν ἀκρατέστερον.

19. συνηρηθῆσαι N., συνηρῆσθαι ed.

tes, alia negligemus: quin potius instituto illorum, qui curando corpori intenti, etiamsi aliquam medicinam, quam utilem sperabant, iam adhibuerint, mox tamen, si potio rem aliam experientia edocti fuerint, hanc deligunt atque praeoptant; sic nos haud sane priora dicta confodientes, sed erroneis opinionibus veras res supponentes, ac veluti faculae lucem solaribus radiis opprimentes hebetantesque, hactenus dictis veriora subtexemus. Nempe et superiora illa in historicae opinionis loco esse sinemus, et praesentia addemus iuxtaque apponemus, ut veritati consultum esse videatur.

35. Marcianus ad omne virtutis genus tamquam regula quadam exactus erat.

36. Pulcri enim bonique amans Musonius mortales omnes ad se pelliciebat, cœu ferrum magnes lapis. Neque opus erat qualis quisquam esset expendere; sed ubi amicum Musonii scires, egregium esse virum satis noveras.

37. Bello iam indicto, Musonius, equo conscenso, Sardibus progressus est. Tum Theodoros, quum eum, qui haec scribit, ad se vocasset, eluxit viri discessum. Revera homini alioquin duro et immiti lacrimae ubertim per genas manabant.

17. Ὅτι τὸ ἐπὶ Μουσώνιον ἐπίγραμμα τὸ παρὰ Θεο-
δώρου τοιοῦτόν ἐστιν·

ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς,
ἔνθα δὲ Πάτροκλος θεόφιν μῆστορ ἀτάλαντος·
ἔνθα δ' ἐπὶ τρισσοῖσι πανέκελος ἠρώεσσι
ψυχὴν καὶ βιότοιο τέλος Μουσώνιος ἤρωεσ.

18. Ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι κατεκώπησαν παρὰ Ἰσαύρων, καὶ
τοῦτο ὡσεὶ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώ-
πιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκεν. ἐνταῦθα
10 τοῦ συγγραφεῖς ἀφώρισται τὸ πραχθὲν, ὅτι τοῖς χρό-
15 τοῖς παρέτεινε καὶ συγκατέστρεψεν ἐπὶ τὰ προεξημένα, ὥστε
τοῖς καιροῖς μὴ πολὺ παραλλάττειν ἐς τὸ τέλος τὴν γραφήν.

19. Ὅτι ὁ βασιλεὺς Οὐάλης κατὰ τὸν καιρὸν ἦν ἡλικία αἰ. C. 378

20 Σκῦλαι τὴν Μακεδονίαν ἐπέβρεχον, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν
15 τῆς πανταχόθεν δυνάμεις συνήγειρεν ὡς μέγα τι καὶ πα-
20 ράδοξον ἐργασόμενος. ὅσον δὲ παιδεία ἀναγνώσεως ἔ-
25 σχύει πρὸς τοὺς πολέμους καὶ ἡ διὰ τῆς ἱστορίας ἀκριβῆς
θεωρία πρὸς ἅμαχον τινα καὶ γραμμικὴν ἔκβασιν τελευτῶσαι
καὶ συνηραχασμένην, καὶ τότε ὁ χρόνος ἀπέδειξεν. πολλῶν
30 γὰρ ἐπὶ πολλοῖς μαρτυρούντων, καὶ τῆς πείρας πόρρωθεν
βλάβης, ὅτι οὔτε πολλοῖς οὔτε ὀλίγοις μάχεσθαι προσῆκεν
ἀπεινωκόσιν ἑαυτῶν καὶ πρὸς κίνδυνον ἐτοίμως ἔχουσιν,

8. τοῦτο ed. 16. Ita corr. N., ἐργαζόμενος et mox παιδείας ed.

38. In Musonium epigramma Theodori hoc est:

Ubi iacet Aiax Mavortius, ubi Achilles,
Ubi Patroclus diis consilio par;
Ibi tribus heroibus animo vitaeque fine
Persimilis Musonius heros iacet.

39. Romani ab Isauris occisione caesi fuerunt. Atque huic
tamquam dramati magno et atroci Musonii episodium non minoris
momenti fata admiserunt. In hoc autem historiae loco id positum
est, quia tempus eius usque ad praedictas res protenditur fitque iis
coactaneum. Quare et eius descriptio prope usque ad finem pari
tempore pergit.

40. Valens Caesar, quo tempore Scythae Macedoniam incur-
bant, profectus ad regiam urbem militares undique copias contrahe-
bat, magnum quid moliens et inopinum. Iam quantum valeat ad
belli usum litterarum cognitio, quantumque historiae accurata noti-
tia prosit iis, qui certum aliquem et definitum necessariumque exi-
tum sortiri volunt, illo quoque tempore patefactum est. Nam et
multi multifariam testantur, atque ipsa experientia vocem veluti
procul mittens docet, neque magno, neque parvo militum numero
adversus desperantes atque ad periculum quodvis paratos esse pu-

A. C. 378 ἀλλ' ὅτι τοιαῦτα στρατόπεδα καταλύειν συμφέροι χρόνον
 Ind. 6 τριβόντα τὸν πόλεμον καὶ περικόπτοντα τὰς ἀφορμὰς τῶν
 Val. I. 15 ἐπιτηδείων, ὅπως ὑφ' ἑαυτῶν πολεμοῖντο δι' ἔνδειαν πολλοῦ
 Cod. 284 τυγχάνοντες, καὶ μὴ πρὸς τύχην ἀποκινδυνεύουσι, ἀλλ' ἐν
 ἀπόρῳ καὶ τὸ κινδυνεύειν ἔχουσι, ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις οὐσης
 τῆς ἐπιχειρήσεως.

Ὡς δὲ ἦν τοιούτων ἀρετῶν ἡ κῆσις * — σπανιώτερον
 δὲ οὐδὲν ἀρετῆς ἐν βίοις διεφθαρμένοις καὶ ἀγωγῆς ἐπὶ
 χεῖρον προκατειλημμένας.

μά'. Ὅτι Σεβαστιανὸς τὴν ἡγεμονίαν παρὰ τοῦ βασι-το
 λέως Οὐάλεντος εἰληφὼς παρὰ πάντων ὑπόνοιαν διαχιλί-
 ους ἤτησεν ἀπλίτας. τὴν δὲ ἐξουσίαν τῆς αἰρέσεως αὐτὸς
 ἐπικρατεῖς, τοῦ βασιλέως καὶ χάριν προσομολογήσαντος, ὅτι
 R. 273 κινδυνεύσει περὶ διαχιλίους, εἶτα ἐρομένου τὴν αἰτίαν, δι' ἣν
 ὀλίγους αἰτοῖη, τὰ λοιπὰ ὁ Σεβαστιανὸς ἔφη τὸν πόλεμον
 εὐρήσειν· τοῖς γὰρ εὖ πράττουσι πολλοὺς προσθήσεσθαι·
 πλῆθος δὲ μετακαλεῖν ἐξ ἀναγωγίας δύσκολον· ὀλίγων δὲ
 ἀρχομένων ἐς τὸ καλὸν μεταπλασθέντων, καὶ τῆς ἀγωγῆς
 ἐπιτυχακούσης, τό γε κατὰ μικρὸν προσίοντας ἔβρον ἐπὶ τὸ
 κρείττον ἐνταθήσεσθαι. 20

A. C. 379 μβ'. Ὁ δὲ βασιλεὺς Θεοδοσίος παραλαβὼν τσαυτὴν
 ἀρχὴν καὶ βασιλείαν συνεμαρτύρησε τοῖς παλαιοῖς ἡλίκον

19. τόγῃ τότε B. ῥῆδιον ed.

gnandum; verum eiusmodi exercitus trahendo bello esse dissolven-
 dos, subtractis interim com meatibus, ut intestina necessitate vincan-
 tur, dum alimoniae penuriam numerus praegravat: neque iis conce-
 dendum, ut fortunam experiantur, verum efficiendum, ut ne pugnae
 tentandae facultatem liberam habeant, cuius arbitrium penes adver-
 sarios sit.

Quum eiusmodi virtutum adeptio * — Nihil rarius virtute
 est in vitioso vitae genere atque in moribus ad deteriores semitam
 pronis.

41. Sebastianus imperium copiarum ab Imperatore Valente con-
 secutus, praeter omnium expectationem duo millia tantummodo mi-
 litum postulavit. Quumque ei delectus arbitrium permissum fuisset,
 eidemque gratum animam Imperator testaretur, quod duobus tan-
 tum stipatus millibus proelium experiri auderet, insuperque causam
 rogaret tam paucos poscendi. „Quae desunt, inquit Sebastianus, bel-
 lum inveniet; nam felicibus multi adiungentur: nunc vero multi-
 tudinem corruptam a perditis moribus revocare perarduum est. Con-
 tra si pauci ad virtutem incipient retrahi, tunc disciplina adhibita,
 illi etiam, qui paulatim accedent, facilius vitam emendabunt.“

42. Theodosius Augustus tam lata ditione imperioque potitus

ἐπὶ κακὸν ἔξουσία, καὶ ὅτι πρὸς τὰ πάντα στεγανὸν τι καὶ ἄνθρωπον πλὴν εὐτυχίας ἀνθρώπος. οὐ γὰρ ἔφθασε παραλ-
θῶν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ κῆδ' ἄπερ μαιράκιον μελλόπλουτον
κατὰ ἐπὶ χρόνῳ πολλὰ χρήματα σεσωρευκός διὰ σωφρο-
σύνην καὶ φειδῶ, ἀθρόως κυριεῦσαν τῶν πραγμάτων σφο-
δρὸν τινα καὶ παντοῖον ὄλεθρον κατὰ τῶν εὐρεθέντων μαίνε-
ται, οὕτω καὶ τότε ἦν ὄρωντα ἐπισκοπεῖν ὥσπερ ἐκ περιω-
πῆς, τὸν γε ἔμφρονα, μηδένα τρόπον ἀμελούμενον κακίας
καὶ ἀκολασίας ἐς τὴν κοινὴν τῶν πραγμάτων διαφθοράν.

10 Ἀπορία γὰρ πρὸς εἰσφορὰς ἀκίνδυνον.

R. 274

μγ'. Ὅτι οἱ Νικοπολίται τῶν ἄλλων Θρακῶν κατεγέλα-
σαν, οἱ τῷ φόβῳ τῆς βασιλείας τὰ δεινὰ ἔπασχον, τὸ μὲν
βοηθῆσον ἀεὶ δι' ἐλπίδος λεπτῆς εἰκάζοντες, τὸ δὲ τῶν κιν-
δύνων ἐνεστηκός πείρα καὶ ὄψει διὰ μαλακίαν ὑπομένοντες.
15 οὗτε γοῦν αὐτοὶ φρουρὰν τινα στρατιωτικὴν πεμφθῆσεσθαι
προσεδόκησαν, οὐδὲ ἐν ἑτέροις ἔθεντο τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ
τῶν μὴ δυναμένων ἑαυτοῖς ἀμύνειν περιφρονήσαντες ἐς ἐλευ-
θερίαν ἐπικίνδυνον ἀπέστησαν.

A. C. 380
Ind. 8

Theod. I. 2

μδ'. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου οἱ βάρβαροι τὴν Θράκην ἐδή-
κωσαν κατὰ μικρὸν.

μεί. Τοιοῦτον δὲ τι ἰστορεῖται γενέσθαι κατὰ τὴν Νέ-
κωνος βασιλείαν, ἀλλὰ περὶ μίαν πόλιν. φασὶ γὰρ τρα-

Cod. 127

3. μελλόπλουτον B., μὲν πλούτον ed. 11. οἱ corr. N.,
δὲ ed.

veteris effati veritatem demonstravit, malum scilicet ingens esse po-
testatem, atque hominem quamvis ad cetera firmum atque obdura-
tum felicitati tamen non posse resistere. Nam veluti adolescentulus
luculentam patris hereditatem diuturna frugalitate parsimonia-
que partam repente adeptus, vehementi quodam furiosoque impetu
ad prodigendam rem inventam rapitur; sic tum licebat cordato ho-
mini tamquam e specula observare Theodosium ad commune rei pu-
blicae exitium omni improbitate intemperantiaque ruentem.

Egestas adversus imperatum tributum tuta est.

43. Nicopolitani Thracas ceteros irridebant, qui ob regiae po-
testatis metum male se mulcari perpessi fuerant, dum suppeticarum
exiguam spem s'orent, ingruentia vero infortunia propter suam igna-
viam spectant reque ipsa experiuntur. Igitur nec ipsi praesidium
aliquod militare mittendum sibi expectabant, neque in aliis fidu-
ciam salutis collocabant, atque ita his neglectis, quae sibi tutelae
causa poterant, in periculosissimam libertatem incidabant.

44. Sub Theodosio barbari paulatim Thraciam vastabant.

45. Simile quiddam contigisse fertur Nerone imperante, sed
tamca in urbe una. Aiunt enim tragoedum quemdam Neronis ae-

R. 275 γωδὸν τενα διὰ τὴν Νέρωνος εἰς ταῦτα φιλοτιμίαν ἔκπεσόν-
 τα τῆς Ῥώμης, εἶτα πλανᾶσθαι δόξαν αὐτῷ καὶ τὸ τῆς φωνῆς
 πλεονέκτημα πρὸς ἀνθρώπους ἡμιβαρβάρους ἐπιδεικνύ-
 ναι, καὶ παρελθεῖν εἰς ταύτην μεγάλην πόλιν καὶ πολυάν-
 θρωπον, συναγεῖραί τε αὐτοὺς εἰς θέατρον. καὶ συνελθόν-5
 των τὴν μὲν πρώτην ἡμέραν σφαλῆναι τῆς ἐπιδείξιως· οὐδὲ
 γὰρ τὴν ὄψιν ὑπομείναντας τοὺς θεατῆς, ὅτι ἄφρι καὶ
 πρῶτον ἑωρακότας, φεύγειν θλιβομένους περὶ ἀλλήλοις καὶ
 πατουμένους. ὡς δὲ ὁ τραγωδὸς ἰδίᾳ τοὺς πρώτους αὐτῶν
 ἀπολαβῶν τὴν τε τοῦ προσωπείου φύσιν δεῖκνυ καὶ τοὺς ἰ-
 ὀκρίβαντας, ὅφ' ὧν τὸ μέγεθος εἰς ὕψος παρατείνεται, καὶ
 συνέπειθεν οὕτως ἀνασχέσθαι καὶ τλῆναι τὴν ὄψιν, τότε
 παρελθὼν εἰς ἀνθρώπους καὶ ὡς μόλις ὑφισταμένους τὴν
 θέαν τὸ μὲν πρῶτον ἐπιεικῶς καὶ μετρίως τῆς φωνῆς αὐτοὺς
 διέγευσε καὶ τοῦ μέλους, (Εὐριπίδου δὲ τὴν Ἀνδρομέδαν ἐ-
 ὑπεκρίνετο,) προϊῶν δὲ σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὑφῆκεν
 αὐθις, εἶτα ἐπήγαγεν ἁρμονίαν σύντονον, ἐπὶ ταύτῃ δὲ πάλιν
 εἰς τὴν γλυκεῖαν περιήνεγκεν. ὧρα δὲ ἦν θέρους ὅτι
 περ ἄκμαϊότατον, καὶ τὸ θέατρον κατείχετο. καὶ ὁ τραγω-
 δὸς ἀναπαυσθεμένους ἤξιόν σφῶς φοιτᾶν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν α-
 περὶ λήγουσαν καὶ ἀποψύχουσαν ἡμέραν· οἱ δὲ πρὸ τῶν
 ποδῶν πεσόντες· καὶ κυλινδούμενοι πάσας ἀφίεσαν φωνὰς
 μήποτε αὐτοὺς ἀποστερῆσαι τοιαύτης μακαριότητος καὶ ἡδο-

1. τὴν om. ed. 4. τοιαύτην conl. B., Ταρσὸν N. 14. αὐτοῦ
 ed. 19. ὁ om. ed. 20. ἀναπαυσόμενος N. 21. πρὸς ed.

multi invidia Roma pulsum, quum ei peregrinari libuisset suaeque
 artis praestantiam semibarbaris hominibus ostentare, venisse in hanc
 magnam atque incolis affluentissimam civitatem, quos in theatrum
 mox invitavit. Qui quum convenissent, prima quidem die nihil age-
 re potuit: neque enim aspectum sustinebant spectatores, qui vix eo
 primum viso, confertim illico atque invicem proculcantes fugiebant.
 Sed quum deinde tragoedus principibus eorum seorsim appellatis
 declaravisset et personae naturam et pulpita, quibus actoris proce-
 ritas exaggeratur, atque illis persuasisset, ut spectaculo adessent il-
 ludque perferrent; tum in scenam publice egressus, principio qui-
 dem leniter ac moderate gustum suae vocis cantusque praebuit,
 atque Euripidis Andromedam egit: mox augescens vehementius in-
 sonuit vocemque statim submisit; deinde intulit vehementem har-
 moniam, quam rursus in suavem flexit. Erat autem hora diei fer-
 ventissima, et theatrum hominibus constipatum: quare actor specta-
 tores rogabat, ut interquiescerent, atque ad audiendum refrigerata
 iam et desinente die redirent. Illi vero pedibus eius advoluti, infi-
 mis precibus eum rogabant, ne se tali beatitudine ac voluptate de-

ης, *ἑκαῦδα* ὁ τραγῳδὸς ἄφρις ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν Ἰσκηνὴν καὶ
 τὸ πάθος, — καίτοι γε τὰ πλεῖστα περιήρητο τῆς τραγῳδίας
 πρὸς ἀνθρώπους ἄξυνέτους; ὄγκος τε καὶ βαρῦτης λέξεων,
 καὶ τὸ περὶ ταῦτα εἶδος, καὶ ἡ τοῦ μέτρου χάρις, τό, τε B 276
 ἴων ἠθῶν ἐναργὲς ὀξύτατόν τε καὶ ἐπιφορώτατον εἰς, ἀκοῆς
 κήσιν, καὶ πρὸς τούτοις τὸ γινώσκουσαι τὴν ὑπόθεσιν, — ἀλλ'
 ὅμως τούτων ἀπάντων γεγυμνωμένος ἐς τοσόνδε τῆ τε εὐφω-
 νίᾳ καὶ τῆ μέλει μόνῃ κατεκράτησεν, ὥστε οἱ μὲν ἀνεχώ-
 ρουν προσκυνοῦντες ὡς θεὸν, καὶ τὰ ἐξαίρετα τῶν παρα-
 10 σφισιν αὐτοῖς δῶρα ἐκόμιζον, καὶ τὸν πλοῦτον ὁ τραγῳδὸς
 ἰβαρύνετο· μετὰ δὲ τὴν ἑβδόμην τῆς ἐπιδείξεως ἡμέραν
 πόσημα κατέσκηψεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ πάντες οὐ τὰς λέξεις
 σαφῶς, ἀλλὰ τὸ μέλος, ὡς ἕκαστος εἶχε δυνάμειος καὶ φύ- Cod. 128
 σεως, ἐκβοῶντες, καὶ διαφόροις ἀκρατοῦς ἅμα ἐπιπεσοῦσης,
 15 ἐν τοῖς στενωποῖς παρεθίντες ἔκειντο, κακῶς ὑπὸ τῆς Ἀν-
 δρομέδας ἐπιτριβόμενοι· καὶ ἐχρηώθη *τε ἀνδρῶν καὶ γυ-
 ναικῶν ἢ πόλις, ὥστε ἐκ τῶν προσοίκων ἐποικισθῆναι. ἀλλ'
 ἐπ' ἐκείνων μὲν εὐφωνίαν τε ἦν αἰτιάσασθαι καὶ ἀέρος
 ὑπερβάλλουσαν θερμότητα, ἢ τὸ μέλος διὰ τῆς ἀκοῆς ἐπὶ
 20 τὰ κύρια τῶν ψυχικῶν ὀργάνων συνέτηξε καὶ διέκασεν·
 ἐπὶ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπων αἱ μὲν αἰτίαι τοῦ πάθους
 εὐθεώρητοι, (περὶ τὰ ἔντερα γὰρ ἦσαν ἄπισται καὶ ὑπὸ γα-
 13. μέλος B., γένος ed.

stitueret. Tunc se in scenam et ad vehementem actionem tragoe-
 das proripiens, etsi pleraque tragoediae decora peribant apud ho-
 mines indoctos, etsi incassum erat sublimitas pondusque verborum,
 et modus his idoneus, et metri gratia, et moris evidentia, quae ve-
 hementissime ac promptissime percellere auditum solet; quamquam
 denique nec argumenti cognitio erat: nihilominus actor his omnibus
 destitutus, tantum valuit suavitate vocis solaque harmonia, ut spe-
 ctatores ad eum adcurrerent instarque numinis adorarent, et sua
 quaeque pretiosa conferrent, ita ut re bona tragoedus obrueretur.
 Post septimum autem ab actione diem morbus urbem corripuit;
 quo stimulante, omnes inclamabant non ipsa quidem distincte tra-
 goediae verba, sed numeros carminum pro sua quisque facultate ac
 natura: et simul diarrhoea vehementi labefactati, iacebant in viis
 exanimis, nullae admodum ab Andromeda adfecti. Atque adeo viris
 feminisque viduata urbs fuit, ut eam finitimi frequentare debuerint.
 Age vero illis barbaris causam morbi fuisse harmoniam reputare li-
 cet, nec non aëris calorem immodicum, vel ipsum cantum, qui in
 animae facultates infusus dissolvit illas atque perussit. In nostrae
 vero aetatis hominibus causas passionis facile agnoscas: etenim cun-
 dae in ventre fuerunt atque in iis, quae sub ventre sunt. Quod
 autem nonnulli quoque e numero non insipientium in eum casum

R. 277 στέρα,) τὸ δὲ καί τινας τῶν οὐκ ἀνοήτων πρὸς τοῦτο ὠλοσθηκέναι οὐκ εἰς φυσικὴν ἄν τις εἰκότως, ἀλλ' εἰς θειοτέραν ἀνευρέγκοι κίνησιν, ποινηλατεῖσθαι σαφῶς τὸ ἀνθρώπινον.

- A. G. 376 μς'. Φυλαὶ μὲν γὰρ τῶν πολεμίων τὴν ἀρχὴν διεβεβή-
 Ind. 4 κεσαν ἄπειροι, καὶ πλείους ἐπιδιέβαινον, οὐδεὸς κωλύοντος.⁵
 Val. 13 ἀλλ' ἐν τοσοῦτοις κακοῖς κηδος αὐτοῖς ἐδόκει γνήσιον τὸ
 δωροδοκεῖσθαι παρὰ τῶν πολεμίων. εἶχε δὲ ἐκάστη φυλὴ
 ἱερά τε οἰκοθεν τὰ πάτρια συνεφελκομένη, καὶ ἱερέας τού-
 των καὶ ἱερείας· ἀλλὰ στεγανὴ τις ἦν λίαν καὶ ἀδαμάντι-
 νος ἢ περὶ ταῦτα σιωπὴ καὶ τῶν ἀπορρήτων ἔχεμυθία, ἥ 10
 δὲ εἰς τὸ φανερὸν προσποιήσις καὶ πλάσις εἰς τὴν τῶν πο-
 λεμίων ἀπάτην διηρτυμένη. καὶ τινας ὡς ἐπισκόπους αὐ-
 τῶν ἐς τὸ θαυμαζόμενον σχῆμα καταπολίσαντες καὶ περι-
 R. 278 κρύψαντες, καὶ πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλωπέκος ἐπιχέαντες, εἰς
 τὸ μέσον προεφίεσαν, πανταχοῦ τὸ ἀφύλακτον διὰ τῶν κα- 15
 ταφρονομένων ὄρκων παρ' ἐκείνοις, παρὰ δὲ τοῖς βασιλεῦσι
 σφύδρα φυλαττομένων, ὑποτρέχοντες καὶ κατασκευάζοντες.
 ἦν δὲ καὶ τῶν καλουμένων μοναχῶν παρ' αὐτοῖς γένος, κα-
 τὰ μίμησιν τῶν παρὰ τοῖς πολεμίοις ἐπιτετηθευμένων, οὐδὲν
 ἔχουσης τῆς μίμησεως πραγματῶδες καὶ δύσκολον, ἀλλὰ ἐξ- 20
 ἤρκει φαῖα ἱμάτια σύρουσι καὶ χιτῶνια, πονηροῖς τε εἶναι
 καὶ πιστεῦεσθαι. καὶ τοῦτο ὀξέως συνείδον οἱ βάρβαροι τὸ

13. σχῆμα καταστολίσαντες N., ὄχημα καταστολήσαντες ed. 19.
 ἐπιτετηθευμένων ed. 21. καὶ ante χιτ. om. ed.

prolapsi fuerint, id non tam naturali, quam divinae nescio cui commotioni merito tribuendum est: quia scilicet furibus poenalibus agitur aliquando humana conditio.

46. Innumerae hostium turmae principio flumen tranarunt; pluresque secutae sunt, prohibente nemine; verum in tantis malis praecclarum nostris videbatur lucrum, dum se donis ab hoste corrumpi paterentur. Singulae vero barbarorum tribus sacra patria secum vehabant cum horum ex utroque sexu ministris. Sed enim altum atque adamantinum de his erat silentium, et mysteriorum taciturnitas; quidquid vero extrinsecus per simulamentum speciemque fiebat, id omne ad decipiendos hostes compositum elaboratumque erat; seque Christianos cuncti dicebant, et quosdam suos veluti episcopos miro habitu indutos multamque iis imposturam circumponentes, in medium producebant. Sic enim dabant operam, ut improvisos nos opprimerent propter sacramenta apud illos quidem contempta, apud imperatores autem nostros religiose servata. Erat praeterea apud ipsos genus illud hominum, quos monachos dicimus, ad illorum imitationem subornatum, qui in adversa parte versabantur; quippe imitatio nihil habet operosum aut difficile, sed nigritas

θυμαζόμενον παρὰ Ῥωμαίοις ἐς παραγωγὴν ἐπιτηδεύσαν- A. C. 376
 τες· ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα μετὰ βαδύτητος καὶ σκέπης ὅτι μαί-
 λιστα στεγανωτάτης τῶν ἀπορρήτων τὰ πάτρια ἱερὰ γεννι- R. 279
 πῶς τε καὶ ἀδόλως φυλάττοντες. οὕτω δὲ ἐχόντων τούτων,
 ἕμως ἐς τοσαύτην ἄνοιαν ἐξεπτώκεσαν, ὥστε συμπεπεῖ- Cod. 319
 σθαι σαφῶς καὶ ἀμάχως τοὺς δοκοῦντας νοῦν ἔχειν, ὅτι
 Χριστιανοὶ τέ εἰσι καὶ πάσαις ταῖς τελεταῖς ἀνέχοντες.

μζ. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ βασιλέως ἐς τοῦτο ἤδη A. C. 379
 σπέπεσαν ἅπαντα καὶ περιηρόθη κατὰ τινα βίαν ἀπαραίτη- Ind. 7
 ἴστον καὶ ἀνάγκην ἀνυπόστατον καὶ θεήλατον, ὡς καὶ τὸ τῶν Grat. 12
 ὄνων γένος, μὴ ὅτι τῶν ἵππων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐλεφάντων Theod. 1
 γενέσθαι τιμιώτερον. ὁ μὲν οὖν Μακεδῶν Φίλιππος κα-
 ταζευγνῆναι μέλλον περὶ ἐσπέραν ἤδη, εἶτα πυθόμενος ὡς
 εὖ δυνατόν, εἰπόντων τῶν κωλονόντων, χιλὸν οὐχ ὑπάρχειν
 ἵκανὸν τοῖς ὑποζυγίοις, ἀνέλεξε τοῦτ' εἰπὼν, ὡς οὐδὲν βα-
 σιλέως ἀτυχέστερον, ὃς καὶ πρὸς τὸν τῶν ὄνων καιρὸν ζῆν
 ἀναγκάζεται. ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος ἐκινδύνευσε ὅλως ἐπὶ
 τοῖς ὄνοις σαλεύειν.

μη. Τοῦ βασιλέως Γρατιανοῦ τὰ μὲν καθ' ἕκαστον καὶ
 νοσῖός τις ἦν, οὔτε δυνατόν ἦν περιεργάζεσθαι· τὰ γὰρ ἐν
 τοῖς βασιλείοις ἐπικρύπτεται καὶ μάλα στεγανῶς· οὔτε πο-

3. πάτρια N., παρὰ ed. 4. Post φυλ. ins. διετέλουν N. 5.
 συμπεπεῖσθαι N., συμπεσεῖσθαι ed. 7. ἀνέχοντες B., ἀνέ-
 χον cod., ἀνίσχον ed. 18. ὄνοις N., ὄλοις ed.

paenulis et tunicis humum verrere sufficit improbosque esse et exi-
 stimari. Atque hoc barbari probe scientes in admiratione apud Ro-
 manos esse, decipiendi causa factitabant. Ceteroquin sacra patria
 praeclare incorrupteque firmissimoque silentio tecta apud se custo-
 diebant. Quae quum ita se haberent, nihilominus nostri in tan-
 tum dementiae venerunt, ut cordati quoque homines manifeste et
 indubitate in eandem sententiam conspiraverint; quod illi scilicet
 Christiani essent atque omnibus mysteriis imbuti.

47. Theodosio imperante adeo res omnes insuperabili vi et di-
 vina necessitate circumferebantur, ut asinorum quoque genus ele-
 phantis, nedum equis pretiosius esset. Macedo quidem Philippus
 sub vesperam e castris moturus, quum id fieri non posse audisset,
 quia pabulum, ut monebant, iumentis idoneum non aderat, rex ni-
 hilominus perstitit, aitque nihil esse rege infelicius, qui iumentō-
 rum quoque commoditatibus vitam suam conformare deberet. Nostra
 vero aetate rerum summa in asinis posita esse videbatur.

48. Caesar Gratianus cuiusmodi in singulis rebus esset, scru-
 tari altius nemo poterat. Etenim quae intra regia septa fiunt, ea
 celanter studiosissime neque in notitiam curiosorum veniunt. Re-

λυπραγμονούσιν συμμαθεῖν· τὰ γὰρ ἀπαγγελλόμενα παρ' ἐκάστου, πολλὰς καὶ πολυμόρφους τὰς διαφορὰς ἔχοντα, μόνην τὴν ἀλήθειαν ὥσπερ τινὰ θησαυρὸν ἀπύρρητον οὐ διε-
 R. 280 γύμνου καὶ ἀπεκάλυπτεν. ὥσπερ οὖν τοῖς γράφουσι τὰς εἰ-
 κόνας καὶ τὸ δοθὲν παράδειγμα χαρακτηρίζουσι ἐπιτείνει⁵
 τὴν περὶ πρόσωπον ὁμοιότητα μικρὰ τινα τῶν ὑποκειμένων
 συμβόλων, καὶ ἡ ἔντις ἐπὶ τοῦ μετώπου διακεχαραγμένη,
 ἢ τις ἰονθος παρανατέλλων παρὰ τὸ γένεσον, ἢ τοιοῦτό τι
 μικρὸν καὶ παρημελημένον τῶν κατὰ τὴν ὄψιν, ὃ καρσφθέν
 μὲν οὐχ ὑπογράφει τὸ εἶδος, ἀκριβοθὲν δὲ μόνον αἰτιονιο
 τῆς ὁμοιότητος γίνεται, οὕτως ἔξῃσι καὶ ἐπὶ τοῦδε τοῦ βα-
 σιλέως συλλαμβάνειν οἷός τις ἦν, νέος τε ὢν καὶ ἐν ἐξουσίᾳ
 βασιλικῇ τραφεὶς ἐκ παιδός, καὶ μὴ μεμαθηκὸς οἶον τὸ
 ἄρχειν καὶ οἶον τὸ ἀρχόμενον· τοῦτο γὰρ μάλιστα διαφαί-
 νει τὸ τῆς φύσεως μέγεθος, ὅταν τὴν προτεθεισὴν ἀγωγὴν¹⁵
 καὶ συνήθειαν ἢ φύσις ἐπὶ τὸ κρείττον ἐξώσῃ καὶ βιάση-
 ται. ἔξῃσι δὲ μαθεῖν ἐκ τῶν ὑποκειμένων παραδειγμάτων,
 εἰς ἃ συνωμολόγουν ἅπαντες καὶ ἀντέλεγεν οὐδὲ εἰς τῶν
 λέγειν συνειδισμένων καὶ τὸν κοινὸν φλήναφον ἡσακηκότων.

A. C. 388 Ind. 1 Theod. 10 Cod. 320 μδ'. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ Μαξίμου στασιάζαντος²⁰
 καὶ βαρβάρων κατὰ Ῥωμαίων ἐκστρατευσάντων, φήμη κα-
 τέσχε τούς βαρβάρους, ὡς οἱ Ῥωμαῖοι στρατὸν ὅτι πλείστον

1. ἐπαγγελλόμενα ed. 21. κατέσχετο ed.

mores autem, quos singillatim homines serunt, si quum varie mul-
 tumque inter se differant, simplicem veritatem ceu thesaurum quen-
 dam arcanum neque nudant neque revelant. Sicuti vero accidit, cum
 aliquis iconas pingit propositumque archetypon exprimeret, studet, ut
 faciei similitudinem parvae quaedam res obiectae conficiant, nempe
 vel insignis in fronte ruga, vel prominens in barba pilus, vel aliud
 eiusmodi, quod ceteroquin in facie negligi solet; id inquam, si prae-
 termittatur, imago non fit iconica; sin accurate observetur, vel id
 solum faciei similitudinem effectam dabit: sic etiam quodnam prin-
 cipis huius ingenium fuerit, coniecturis adsequi opus erit, qui sane
 et iuvenis, et in regia dignitate a pueritia educatus fuit, neque
 regnandi artem neque obediendi noverat. Id enim vel maxime
 naturae praestantiam declarare solet, si quis nimirum e consueto
 communique more in melius quiddam vi sua progreditur. Rem
 porro e subiectis exemplis cognoscere licebit, quae cuncti fateban-
 tur, nemine contradicente; nemine, inquam, vel ex iis, qui publi-
 ce nugandi morem prae se ferebant.

49. Theodosio imperante, quum Maximus rebellaret, et prae-
 terea barbari Romanos bello appeterent, fama inter barbaros ma-
 nabat, quod reapse Romani ingentes copias contraherent. Quare

συλλέγουσι. καὶ συλλογισάμενοι τὸ δεινὸν οἱ βάρβαροι ἐπὶ τὰς C. 388
 τὸ σύνθημα ἀνέδραμον σοφισμα, καὶ κατέδυσαν ἐπὶ τὰς Ind. 1
 Μακεδονικὰς λίμνας. καὶ συμφανὲς γὰρ ἅπασιν κατέστη, ὡς Theod. 10
 ἡ Ῥωμαίων βασιλεία, τρυφὴν μὲν ἀρνονμένη πόλεμον δὲ
 κείρουμένη, οὐδὲν ἀφίησι τῆς γῆς ἀνήκοον καὶ ἀδούλωτον.
 ἀλλὰ δεινὸν γέ τι χρῆμα ταῖς τῶν ἀνθρώπων φύσεσιν ὁ Θε- R. 281
 ὁς ἐγκατέμυξεν, ὥσπερ τοῖς ὄστακοῖς τὴν ἐπικίνδυνον χολὴν
 καὶ τοῖς ῥόδοις ἀκάνθας, οὕτω ταῖς ἐξουσίαις συγκατασπί-
 ρας τὴν ἡδονὴν καὶ ἔαθυμίαν, δι' ἣν, πάντα ἔξόν εἰς μίαν
 μεταστῆσαι πολιτείαν καὶ συναρμόσαι τὸ ἀνθρώπινον, αἱ βα-
 σιλεῖαι τὸ θνητὸν σκοποῦσαι πρὸς τὸ ἡδὺ καταφέρονται,
 τὸ τῆς δόξης ἀθάνατον οὐκ ἐξετάζουσαι καὶ παρεκλέγουσαι.

ζ'. Ὅτι ὀλισθηρὸν, ὡς εἶοικε, καὶ σφαλερώτερον ἄνθρω- A. C. 392
 πος πρὸς τιμὴν ἢ συμφορὰν. Θεραπεύσαντες γὰρ τὸν Τα- Ind. 5
 15τιανὸν οἱ περὶ τὸν βασιλέα Θεοδόσιον, τιμὰς τε ὑπερφνεῖς Theod. 14
 ἐκ τοῦ βασιλέως καὶ μεταγνώσεις ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις ἐν-
 σπόνδους ποιησάμενοι, καὶ περὶ τῶν μελλόντων οὐρανομήκεις
 ἐλπίδας ὑποτείναντες, τοῦτον παρέπεισαν ἀγαγεῖν τὸν υἱὸν αὐ-
 τοῦ Πρόκλου τοῦνομα· ὃν ὡς τὸ δεσμοκτήριον συνέκλεισαν,
 καὶ τὸν Τατιανὸν ἐπὶ Ἀνκίας ἀπέπεμψαν τοῦ παιδὸς χηρῶ-
 σσας.

να'. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βα-
 σιλέως ἀδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀπέ-

18 ἠποσεύσαντες ed.

22. Hoc fragmentum uberius legitur

in Exc. de legat. c. 7.

periculum reputantes barbari ad consuetum sibi strategema confu-
 gerunt, in paludibus nempe Macedonicis semet abdiderunt. Pro-
 rus autem cunctis innotuit, Romanum imperium, si, deliciis repu-
 diatis, bellum meditetur, nullam terrarum partem indomitam ac li-
 beram relicturum. Sed enim grave quoddam humanae naturae deus
 commiscuit infortunium; nam veluti cancris periculosam bilem,
 rosas spinas, ita in potestatibus voluptatem desidiamque ingenera-
 vit. Quare quum fieri posset, ut universum hominum genus ad
 unum corpus rei publicae revocaretur; imperia interim cadueae rei
 studiosa voluptatem consecantur, neque id exquirunt, quod im-
 mortale est, neque praeoptant.

50. Videtur homo facilius honore subverti ac decipi, quam ca-
 lamitate. Ecce enim Theodosii imperatoris administri dum Tatiano
 aulicos sine modo honores et praeteriti temporis oblivionem spon-
 dent, atque infinitas in futurum spes ostendunt, persuaserunt illi,
 ut filium Proculum adduceret; quo protinus in carcerem coniecto,
 Tatianum in Lyciam filio orbatum relegaverunt.

51. Quumque illis aliquando ab imperatore largius ac sum-

A. C. 392 *δειξαν ἀληθινήν λέγουσαν*, „ οἶνος καὶ ἀλήθεια τοῦ Διονύ-
 Ind. 5 σου. ” διὸ καὶ τὸν θεὸν εἰκότως *Λυαλον* καλοῦσιν, ὡς οὐ
 Theod. 14 μόνον διαλύοντα τὰς λύπας, ἀλλὰ καὶ τὸ στεγανὸν τῶν ἀπορ-
 ρήτων διαχέοντα καὶ διακαλύπτοντα. καὶ τότε ῥήξαντος
 αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν βουλὴν, διαλύεται τὸ συμπόδιον⁵
 αὐτάκτως.

A. C. 395 *γβ.* “Οτι οἱ παῖδες Θεοδοσίου ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ
 Ind. 8 ἔστησαν. εἰ δὲ τὸ ἀληθέστερον, ὅπερ ἐστὶ σκοπὸς ιστορίας,
 Honor. et Arcad. 1 προστιθέσθαι δεῖ τοῖς γεγενημένοις, τὸ μὲν ὄνομα ἦν τῶν
 H. 282 βασιλέων, τὸ δὲ ἔργον τῶν μὲν κατὰ τὴν ἐφ’ ἂν Ρουφίνου, 10
 τὰ δὲ ἐσπέρια Στελίωνος εἰς ἅπασαν ἔξουσίαν· οὕτω γοῦν
 οἱ μὲν βασιλεῖς ἐπετάττοντο παρὰ τῶν ἐπιτροπευόντων τὰς
 ἀρχάς, οἱ δὲ ἐπιτροπεύοντες αἰεὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπολέμουν
 ὡσπερ βασιλεύοντες, φανερώς μὲν οὐκ ἐναντίας χεῖρας καὶ
 ὄπλα ἀράμενοι, κρύφα δὲ ἀπάτης καὶ δόλου μηδὲν ὑπολεί- 15
 ποντες· διὰ γὰρ μαλακίαν καὶ ἀσθένειαν ψυχῆς τὸ διέρ-
 ρων καὶ ὑπουλον τῶν μηχανημάτων αὐτοῖς ὡς ἀνδρεῖον . . .

* * *

A. C. 396 *γγ.* . . . ρασε καθάπερ *Ξ* οὐράνου πρὸς τὴν γῆν διε-
 Ind. 9 νεχθῆν, καὶ κατὰ τοῦτον ἐς ἀνθρώπινα. ὃ μὲν οὖν Βάργος 20
 Arcad. 2 τὴν ἀρχὴν πιστευθεὶς παρὰ τοῦ εὐνούχου ἐξῆει μάλα φαι-
 Cod. 79 δρὸς καὶ γεγηθὼς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ὡς ἂν ἀρχὰς ὑποθησό-

17. Desiderantur paginae duae. 22. υποσθησόμενος ed.

tuosius convivium fuisset exhibitum, verax patuit proverbium illud, Bacchi vinum et veritas. Quare et hoc numen congruenter Liberum appellant, quia non solum moeroribus liberat, verum etiam mentis arcana dissolvit et aperit. Quare et illorum quum inter pocula consilia revelasset, convivium turbulenter dissolutum est.

52. Liberi Theodosii imperium patrium obtinebant. Verumtamen si veritas, quod est praecipuum historiae propositum, dicenda est; illi quidem nomine tenuis reges erant, reapse autem in oriente Rufinus, in occidente Stelicho, summam rerum potestatem habebant. Sic ergo imperatores quidem a curatoribus suis rebantur; ipsi vero curatores perpetuum inter se, regum instar, bellum gerebant; non ita equidem, ut publice manus et arma invicem inferrent, clam tamen nulli fraudi doloque parcebant. Propter suum enim corruptum ignavumque animum quidquid erat subdoli fallacisque artificii, pro virili facinorae habebant . . .

* * *

53. . . . tamquam coelo in terram adeoque inter homines demissum. Bargas itaque ab eunucho promotus, magno gestiens gaudio dignitatem occupavit; quippe qui et alia sibi rursus munera animo suo despondebat; coepitque non sine multo corruptorum mili-

μενος ἑαυτῷ τινὰς πάλιν, καὶ μετὰ πολλῶν καὶ διεφθαρμέ- A. C. 396
νων στρατιωτῶν, πρὸς τὸ πολεμεῖν τοῖς εὐεργέταις· τῷ γὰρ Ind. 9
περιόντι τῆς τόλμης καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐγχειρουμένων πολ- Arcad. 2
λοῦς ἤδη περιπεφφυγῶς κινδύνους, ἐς τὸ ἀκίνδυνον ἤδη R. 283
ἔσπρος ἅπαντας καὶ λίαν εὐτυχῆς τὴν τόλμαν ἐξεβιάζετο. συν-
ειτώτερος δὲ ὢν κατὰ πόδας ἦει πρὸς τὴν ἐπιβουλήν, καὶ
δῆτα γυνὴ συνῆκει τῷ Βάργῳ· ταύτην διὰ καθειμένων ἀν-
θρώπων πάλαι πρὸς τὸν ἄνδρα τὸν λεγόμενον ἀλλοτρίως
ἔχουσαν, διὰ τινος ἠρτυμένης καὶ συνεσκιασμένης ἐπιβουλῆς,
10 ἐπὶ τὸν ἄνδρα ὡσπερ ἔχιδναν κωθρὰν καὶ ὑπὸ κρύους κατε-
ψυγμένην ταῖς ὑποκειμέναις ἐπαγγελίαις ἀνέστησαν καὶ ὤρτ-
θωσαν. καὶ τέλος φυγῶν καὶ συλληφθεῖς τὴν τῶν ἀχαρί-
στων ὑπέσχε δίκην. καὶ ὁ μὲν ἑαυτὸν μανικώτατον καὶ τὸν
εὐνοῦχον φρονιμώτατον ἔκειτο μαρτυρῶν, ἡλίκαν ἐστὶ τὸ
15 τῆς ἀχαριστίας παρὰ θεῶ ἔγκλημα.

νδ'. Ὅτι ὁ εὐνοῦχος τοῦτον τοσοῦτον ὄντα καὶ τηλι-
κοῦτον ἐκβαλὼν τοῦ βίου, εὐνοῦχος ἄνδρα καὶ δοῦλος ὑπα-
τον καὶ θαλαμηπόλος τὸν ἐπὶ τοῖς στρατοπέδοις γεγενη-
μένον, μέγα· δὴ τι καὶ ὑπὲρ ἄνδρας ἐφρόνει· καὶ μή· τίς
20 τοις τὸ Ἀβουνδαντίου πάθος, κάκτείνου τελέσαντος εἰς ὑπά-
τους ...

νε'. Ἀπίθανον μὲν γὰρ τὸ γραφόμενον· πλὴν εἶ· τις

3. περιόντι N., προϊόντι ed. 5. ἅπαντα N. 6. Post ὢν N.
1na. ὁ εὐνοῦχος. 9. ἠρτυμένης καὶ συσκιασμένης ed. 14.
φρον. ἀποδείξας ἔκειτο N.

tum numero benefactores suos oppugnare. Nam qui crescente in
dies audacia sua ac magnitudine suorum facinorum compluribus pe-
riculis iam evaserat, tutum se ac per omnia felicem prorsus existi-
mabat: sed tamen, utpote callidus, vestigia quaedam persequens ad
instruendas insidias properabat. Porro autem Bargo concubina quae-
dam erat; quam huic iampridem iratam, artificiosa ac latente frau-
de, adversus Bargum tamquam colubrum torpidum geluque rigentem
praemiis propositis concitaverunt. Quare Bargo postremo fugam mo-
liens et comprehensus, ingrati animi sui poenas luit. Et huc qui-
dem insanissimum se, eunuchum vero prudentissimum, ostendit;
documentoque fuit, quam Deo invisum sit ingrati animi crimen.

54. Eunuchus postquam talem tantumque hominem vita spolia-
verat, spado scilicet virum, servus consulem, cubicularius minister
versatum in castris militem, magnos spiritus et virili sexu maiores
sumpserat. Neque opus est, ut quisquam Abundantii calamitatem,
qui et ipse consul fuerat . . .

55. Incredibilis enim narratio est; sed tamen, si quispiam ali-
us in eodem argumento versari potest, is mihi mirus erit, atque ob

R. 28f Ἐτερος αὐτὰ γράφειν ἰκανός ἐστι, θαναμάζω αὐτὸν ἔγωγε, καὶ ἀνδρείως ἀποφαινέσθω μοι τῆς ἀνεξικακίας χάριν. ἀλλ' εἰκὸς μὲν τοὺς τὰ ἀκριβέστερα γράψαντας κατὰ χρόνους καὶ κατὰ ἄνδρας προσποιουμένους ἀσφαλῶς τι λέγειν, ἔς τε χάριν καὶ ἀπέχθειαν ἅμα φέρειν τὴν συγγραφὴν· τῷ δὲ ταῦτα γράφοντι οὐ πρὸς ταῦτα ἔφερον ἢ ὁδὸς, ἀλλ' ὡς ὅ,τε μάλιστα ἀνατρέχει καὶ στηρίζοιτο πρὸς ἀλήθειαν. ἔπει καὶ κατὰ τοῦσδε τοὺς χρόνους ἤκουον καὶ συνεπυθιγμένην, ὡς δὲ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα γράφουσι ἱστορίαν οὐδ' ἐγὼ οὐ τι ναμεσητὸν λέγω, ἀλλὰ ἐπίσταμαί γε σαφῶς ἄνδρας ἀγερῶχους τε καὶ το σκιρτωῆνας καὶ ἀληθείας τοσοῦτον ἀφροσηκότας, ὅσον ἐντὸς εἶναι ἀναγωγίας. καὶ οὐκ ἐκείνους μέμφομαι, τῆς δὲ ἀν-

Cod. 80 θρωπίνης κρίσεως τὸ λίαν ἀκρατῆς καὶ ὀλισηθρὸν καταμέμφομαι, ὅτι θελγόμενοι καὶ καταγοητευόμενοι τὸ καθ' ἕκαστον, ἂν ὀνόματος μνησθῆ τις περιττοῦ καὶ τοῖς πολλοῖς 15 γνωρίμου, καὶ τι τῶν περὶ τὴν ἀθλὴν τὴν βασιλικὴν ἀκριβέστερον ὑπορῶξαντες ἐξενέγκωσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, τὸν τε κροτοθύρῳβον ἔχουσι ὡς ἀληθῆ λέγοντες καὶ πάντα εἰδότες, καὶ πολὺς περὶ αὐτοὺς ὁ συμπῆρων ἄμιλος, μαρτυροῦντας ἐξῆδῶς, ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει, καὶ τὴν ἀρετὴν τῆς συγγρα- 20 φῆς εἰς τὸδε συμβιασόμενοι καὶ κατατείναντες, ὡς ἄρα τούτο ἐς αἰθέριον καὶ οὐρανόμεχες, ὅπερ αὐτοὶ διὰ βίου τινα χλιδὴν * ἰδῶσι καὶ ἀπλότητα χαννότερον ἐπαινοῦντες, ἐς τὸ πιστευόμενον καὶ δημῶδες συνάγουσι καὶ καταβιάζονται.

9. οὐ τι Maius, οὐσι cod. 22. ἐς] ἐστὶν con. N.

suam patientiam fortis videbitur. Sed nimirum par fuit, eos, qui accuratius de temporibus et de hominibus egerunt, ut impune dicere possent, ad gratiam et odium historiam suam pariter flexisse. Verumtamen is, qui haec scribit, diversam plane viam institit, nihilque ei antiquius fuit, quam ut veritatem sequeretur et confirmaret. Sane et hac tempestate audio a nonnullis historiam scribi: quos ego (nihil stomachosius dicam) et protervos homines esse novi et lascivientes, tantumque a veritate remotos, quantum inscitiae proximos. Neque ego illos accuso; sed illam non fero humani iudicii libidinem ac proclivitatem, qua permulsi atque decepti simul ac nomen aliquod paulo illustrius insonuit multisque famigeratum, tum siquid ex aula regia accuratius eruerint, id continuo in vulgus differunt, et magno strepitu se iactant, quasi vera narrent et omnia norint. Plurima vero circa hos turba hominum versatur, qui facile dictis testimonium dant; quique historiae virtutem in hoc verti eoque redigi putant, ut illud mirificum ac coeleste esse dicatur, quod ipsi pro vitae suae mollitia ac futili simplicitate laudant atque in publicam fidem vi

ἀλλ' ὁμοως εἰ καὶ ἀπίθανόν πως εἶρηται, πολλά τε αὐτοῦ
 τερατοδρότερα καὶ μυθωδέστερα προτέθειται, καὶ ἅπαντα
 ἦν τῆς ἠλιακῆς κινήσεως ἀληθέστερα· μαρτυρεῖ δὲ αὐτοῖς
 ὁ ἥλιος τοῖς εἰρημένους. καὶ ῥηθήσεται γε ἴσως ἕτερα τού-
 των πολυπλανώστερα καὶ βαθυπλοικώτερα πρὸς ἀπιστίαν·
 ἀλλ' ἐξαγγέλλει γε αὐτὰ ἡ συγγραφή μετριώτερον καὶ ταῦ- R. 285
 τα ὑπὲρ τῶν λεγομένων καὶ ὅτι γε φίλος θεὸς καὶ φίλη
 ἀλήθεια. ἀλλ' οὐκ ἔδρα ὅστις γίνομαι ταῦτα γράφων· πο-
 λὺ γὰρ τὸ φρονεῖν ἀληθείας· ἀλλ' ἔγε τοῖς γεγραμμέ-
 νοις ἀκολουθεῖν καὶ κειθόμενος ἀκριβείαν τε προσκυνήσει
 καὶ ἀλήθειαν.

ἡς. Ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους Εὐτροπίου τοῦ εὐνοῦχου
 τῶν μὲν περὶ τὴν ἐσπέραν οὐδὲν ἀκριβῶς γράφειν [ἐξῆν] εἰς
 ἐξήγησιν. τότε γὰρ διάστημα τοῦ πλοῦ καὶ μῆκος μακρὰς
 15 ἐποίησε τὰς ἀγγελίας καὶ διαφθαρμένας ὑπὸ χρόνου, καθά-
 περ ἐς χρόνιον καὶ παρελκουσάν τινα νόσον μεταβεβλημέ-
 νας· οἳ τε πλανώμενοι καὶ στρατευόμενοι εἰ μὲν τινες
 ἦσαν τῶν περὶ τὰ κοινὰ καὶ δυναμένων εἰδέναι, πρὸς χάριν
 καὶ ἀπέχθειαν καὶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἕκαστος κατὰ βούλησιν
 20 ἀπέκείσσειεν. εἰ γοῦν τις αὐτῶν συνήγαγε τρεῖς ἢ τέσσαρας
 τὰναντία λέγουσας ὡςπερ μάρτυρας, πολὺ τὸ παγκράτιον
 ἦν τῶν λόγων καὶ ὁ πόλεμος ἐν χερσίν, ἀρχὰς λαβῶν ἀπὸ
 ῥηματίων καὶ *συγκεκαυμένων. ταῦτα δὲ ἦν „σὺ πόθεν ταῦ-
 3. δὲ αὐτοῖς] τε αὐτός B. 4. γε] μὲν B. 13. ἐξῆν ina. N.
 17. πλανώμενοι N., πλαττόμ. ed. 19. κατὰ] καὶ B. 20. ἐπέ-
 στέλλεν coni. B.

portrahunt. Age vero etiam si incredibilia forte narrentur, nihilomi-
 nus alia praesto sunt portentosiora adhuc et fabulosiora, quae ta-
 men solari motu varia dicuntur. Testis autem dictorum sol. Et
 quidem alia fortasse dicentur his adhuc falsiora atque ab obtinen-
 da fide remotiora, verumtamen nostra historia, ut decet, ea expo-
 net, idque propter illud effatum: Amicus Deus, et amica veritas.
 Verum ignoro, quidnam mihi talia eventurum sit scribenti. Grave
 enim negotium est cura veritatis. Sed tamen qui scriptis meis men-
 tem fidemque adhibuerit, is diligentiam veritatemque sectabitur.

56. Eutropii spadonis temporibus rerum certe occidentis nihil
 in historiam referri poterat. Nam et maritimi cursus spatiosa lon-
 ginqvitas seros nuntios et mora corruptos efficiebat, ceu si in diu-
 tinnam quendam protractumque morbum incidissent: et qui pere-
 grinabantur aut cum exercitu proficiscebantur, si forte negotia pu-
 blica rescire poterant, pro sua gratia vel odio et pro libito ac vo-
 luntate in suis quisque epistolis renuntiabat. Quamobrem si forte
 horum tres vel quatuor contraria adfirmantes testium instar congre-
 gavisses, praeclara fiebat sermorum lucta, conflictusque protinus

τα οἰδας; ποῦ δὲ σε Στελίχων εἶδες; σὺ δὲ τον ἐπνοῦχον εἶδες ἄν;" ὥστε ἔργον ἦν διαλύειν τὰς συμπλοκάς. τῶν

R. 286 δὲ ἐμπόρων οὐδὲ εἰς λόγον πλείονα ψευδομένων, ἢ ὅσα κερ-
† δαίνειν βούλονται, ἀλλ' ὅσα τῆ σοφωτάτῃ μαρτυρεῖ κατὰ

Cod. 115 Πίνδαρον χρόνῳ || τὴν ἀκριβεστέραν κατάληψιν. 5

A. C. 399 νζ. Ὅτι ἐπὶ τὰς Ἀσιανὰς συμφορὰς στρέψω τὴν συγ-

Ind. 12 γραφήν. τοιοῦτο γὰρ ὁ μακρὸς αἰὼν οὐδὲ ἐν ἤνεγκεν, οὐδέ

Arcad. 5 τις περὶ τὸν βίον τὸν ἀνθρώπινον ἐνεσχυμώθη τοιαύτη φορὰ καὶ κίνησις. ἀλλ' ὁμως οὕτως εἶχε, καὶ τὸ ἀληθὲς ἀσιωπή-
τον, ὡς ἀδικοῦ γέ ἄν τις εἰ διὰ τὸ ἀπίθανον τάληθῆ μῆτις
γράφοιτο. καὶ τοῦτο γέ οὐδὲν διαφέρον ἐδόκει μοι τοῦ πι-
εῖν τι τῶν δριμέων καὶ πικρῶν ἐπὶ σωτηρίᾳ· ἀλλ' ὥσπερ
ἐκεῖνα κατακερασθέντα τοῖς σώμασιν ἀηδῶς τέλος ἔχει τῆς
ὕγιαν καὶ σωτηρίαν, οὕτω καὶ τὰ τερατευθέντα πρὸς τὸ
παράλογον, οὐ τῆς γραφῆς ἔστι τὸ ἀηδὲς ἀμάρτημα, ἀλλὰ
γλυκύ τι καὶ πότιμον διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῖς ἀκριβοῦς ἐξετά-
ζειν βουλομένοις γίνεται.

νη. Καὶ οὕτως μὲν ἐσώζετο καλῶς πονηρὸς ἄν-
ῶμως δὲ (τὸν σπλῆνα γὰρ ἐνόσει,) διετέθη καλῶς ὑπὸ τῆς
συνεχοῦς ἰππασίας, κατεπράυνε τε καὶ τὸ λιθῶδες ὑπεμά-
20

2. ὄστε] φ γέ ed. 5. Verba τ. α. κ., a quibus aliud folium
incipit, cum iis quae praecedunt omnino non cohaerere viden-
tur N. 7. οὐδέ ἐν ἤνεγκεν N., οὐδὲν ἐνήνεγκεν ed. 15. ἐστὶ
τὸ N., ἐστὶν δ' ed.

existebat, sumto plerumque initio ab argutis igneisque oculis, quae fere huiusmodi erant: „Tu vero undenam haec audisti? ubinam te, Stelicho vidit? num tu eunuchum nosti?“ neque facile erat, rixas componere. Iam et mercatorum nemo quicquam praeter mendacia praeterque lucrum suum loquebatur, et quidquid sapientissimo rerum omnium tempori, prout Pindari sententia est, accuratorem exhibet explorationem.

57. Nunc ad Asiaticas calamitates stilum transferam. Par enim nihil aevum immensum tulit, neque umquam in hominum vita tantus motus tantusque rerum transitus fuit. Atqui haec ita evenerunt neque silentio veritatem premere licet: nam ille iniuste se gereret, qui fidei impetrandae difficultatem res veras historiae non commendaret. Porro hoc mihi haud differre videtur ab eo, qui acre aliquid atque amarum salutis gratia ebibit. Nam sicuti haec inusaviter corporibus commixta salutem pariunt; sic etiam quae mirabiliter et praeter omnium opinionem accidunt, haud quidem historiae molestum peccatum reputanda sunt, sed dulce quid potius atque exoptabile propter veritatem apud eos, qui res altius scrutari volunt.

58. Atque ita praeflare evasit incolumis, qui malus vir erat: similique valetudini suae bene fecit continentis equitatione, (nam plene laborabat,) calculosque mollivit ac mitigavit. Et is quidem abi-

λαΐς. καὶ ὁ μὲν ἀπῆει τῷ τε σφετέρῳ σώματι πολεμῶν ἢ πολεμησῶν, καὶ τοῖς περὶ τὴν αὐτὴν ἀπαγγέλλων ἀληθέστερον πόλεμον.

νθ'. Ἡ δὲ Λυδία πλησιόχωρος οὖσα τὰ δεύτερα ἔμελλε τοῦ δλέθρου φέρεσθαι.

ξ'. Πλὴν ὅσα γε τούτοις ἐν ἐλπίσιν ἦν τὸ σώζεσθαι. Ἐλπίς γὰρ ἐν ἀπορρήτοις ἔτι ζῶσι παραμύδιον. R. 287

Ἐπὶ τὰ γε ἐν τοῖς ἔργοις ξίφη καὶ βάρβαροι — οὐ κατὰ τὴν ἔννομον ἀπαίτησιν, (καὶ γὰρ ἐκεῖνη τὸ διπλάσιον ὑπερέισθαλεν,) ἀλλὰ κατὰ τὴν βαρβαρικὴν καὶ ἄμετρον κλοασξίαν. — Ἀκινδύνως εἶχε πρὸς ἔτερον.

ξα'. Ὅτι οὐχ οὕτω παρακεκινηκότες καὶ διεφθαρμένοι τὴν γνώμην, ἀλλὰ δι' ὑπεροχὴν κακῶν, εἰς Ἰουλιανοῦ καιροῦς καὶ χρόνους τον εὐνοῦχον ἀνέθεσαν τινες Εὐτρόκιον. ὥσπερ ἴσθ' τῶν Ιατρῶν ἔστιν ἀκούειν, ὅτι τοῖς φιλοζώοις βέλτιόν ἐστι σπλῆνα νοσεῖν ἢ κάμνειν ἤπαρ, καὶ ὅσον ὑπὲρ ἥπατος διὰ πνεύμονος ἐπὶ καρδίαν συμπερατοῦται καὶ διεφίχεται, οὕτω καὶ τότε συνέβαινε, ὡς ἐν αἰρέσει τῶν αἰσχίστων, εὐδοκιμεῖν εὐνοῦχον μανέντα πρὸς παρθέσειν τῶν ἐπιλαβουσῶν συμφορῶν.

ξβ'. Ὅμως ὁ Γαῖνας διαφθείρας τὸν πολέμιον, (ἐπολέμει γὰρ εὐνοῦχῳ μάλα ἐντεταμένως· οὕτω σφόδρα γενναῖός τις ἦν) ἐξ ᾧν ἐδόκει κατορθωκέναι, διὰ τούτων ἤτητο. ἑγρότερος γὰρ ὑπὸ τοῦ κατορθώματος καὶ μαλακώ-

12. Versum οὐχ οὕτω — ἀλλὰ addidi e Suida s. v. παρακινουόντα. N. 13. διὰ τὴν ὑπ. et εἰς Ἰουλιανόν τ. εὐν. Suid.

bat corpori suo vel nunc bellum faciens vel postea facturus; multo tamen verius bellum hominibus aulicis indicens.

59. Finitima Lydia secundas exitii partes latura erat.

60. Hi tamen salutis spem fovebant. Etenim spes, dum vita superest, in re incerta solatur . . . non pro legitimae exactionis modo, quae tamen ipsa non amplius dimidio erat, sed pro barbarica infinitaque cupiditate. — Ab altero periculum non imminabat.

61. Non tam vesania moti, quam propter malorum cumulum erant qui Eutropium eunuchum quasi Iuliani imperium desiderarent. Ergo, ut medici aiunt, vitae retinendae cupidis melius esse, ut a splene doleant, quam ut iecore laborent, vel ea parte. quae supra iecur per pulmonem ad cor pertingit; sic etiam illo tempore accidit, ut in rerum turpissimarum conflictu vesanus eunuchus laudem referret, modo is cum praesentibus malis compararetur.

62. Simul Gainas, adversario subverso, (etenim eunuchum vehementer oppugnabat: tam forti animo erat;) quae sibi videbatur

τερος γενόμενος, ὡς ἂν ἤδη τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν συνηρη-
κῶς καὶ τοὺς ποσὶν ἐπεμβαίνων αὐτῇ, μαλακώτερος ἦν ὑμ-
φαφάσθαι· καὶ πρὸς τὸν Ἀργίβολου ἐπρεσβεύετο, ὡς τὸ
σπουδαζόμενον αὐτοῖς ἔχει τέλος.

Cod. 116 ξγ'. Ὅτι Γαΐνας καὶ Ἀργίβολου . . . ὁ μὲν ἡγούμενος, 5
ὁ δὲ ἐφεπόμενος . . . οὐδὲ αὐτὸς ἕτερον ἐπένθει· σφαγεῖς
δὲ ἔκειτο, μηδὲ τὸν θάψοντα ἔχων καὶ κατορῦξοντα.

R. 288 ξδ'. Ὅτι Πέρσης ἦν ἐν Ῥώμῃ ἐπαρχος πρὸς γλευσῖαν
καὶ γέλωτα τὴν Ῥωμαϊκὴν παραφέρων εὐτυχίαν· σανίδα
δὲ πολλὰς μικρὰς πρὸς τὸ ἥμισυ σταδίου συγκομισάμενος, 10
καὶ εἰκόνα τινὰ τῶν ἔργων ὑπογράψαι βουλόμενος, πάντα
ἐνετίθει γελοῖα ταῖς γραφαῖς, καὶ ἀπορῥήτως τὰ γραφόμενα
κατεχλεύαζε διὰ τῆς εἰκόνης. ἀνδρείαν μὲν γὰρ βασιλέως
καὶ Ῥώμην στρατιωτῶν ἢ πόλεμον ἐφανῆ καὶ νόμιμον οὐ-
δαμοῦ τὰ γραφόμενα παρεδήλου καὶ συνηνίττετο· χειρὸς δέ 15
τινος ὡς ἂν ἐκ νεφῶν προτεινομένης, ἐπίγραμμα ἦν τῇ χει-
ρὶ „θεοῦ χεὶρ ἐλαύνουσα τοὺς βαρβάρους.“ αἰσχρὸν τοῦτο κα-
ταγράψαι, ἀλλ' ἀναγκαῖον. καὶ πάλιν ἐτέρωθι „βάρβαροι
τὸν θεὸν φεύγοντες.“ καὶ τούτων ἕτερα παχύτερα κ . . . δ'
ἕτερα κωθωνίζομένων γραφῶν φλήναφον, οὗ καὶ πρότερον ἦ 20
συγγραφὴ μέμνηται, τῆς ἀκμαζούσης ἀρετῆς . . . τὸ σῶμα . .
τῆς ψυχῆς . . . πλέον κατὰ σῶμα διαλυόμενον ἤδη . . . ἀπο . .

A. C. 400 ξε'. Ὅτι Φράβιδος ὁ στρατηγὸς Ῥωμαίων νικήσας Γατ-

2. αὐτῆς ed. 23. Ed. modo Φράνιδος habet, modo Φράβιδος.

prosperare egisse, iis exitium sibi ipsi peperit. Languidior enim a prosperitate effectus, ceu si iam Romanum imperium pedibus proculcasset, mollior nunc ad contrectandum erat. Atque ad Argibolum nuntium misit, significans, commune consilium iam scopo esse potitum.

63. Gainas et Argibolus . . . ille quidem dux, hic autem ad-secla . . . Neque ipse alterum eluxit; caesus enim iacuit, nemine vel sepulturae mandante vel obruente.

64. Persa quidam Romae praefectus urbi erat, qui Romanam prosperitatem in ludibrium risumque trahebat. Hic enim parvis in circospositis tabellis, ut praesentium rerum imaginem quaudam effingeret, ridiculorum omne genus in pictura expressit, atque clam totum argumentum irrisit. Nam neque Imperatoris fortitudinem, neque militum robur, neque bellum aliquod legitimum pictura demonstrabat. Sed manus quaedam nubibus protensa erat, cum inscriptione: *Manus Dei barbaros fugans*. Turpe est haec scribere, sed necessarium. Rursus in parte alia: *Barbari Deum fugientes*; atque his alia ineptiora . . . scriptoribus largiter potantibus nugas, quarum et antea in historia memini.

65. Fravitta, Romanorum dux, Gainam in Chersoneso victum

ναν περὶ τὴν Χερῶνθησον διαμένοτα, καὶ τοῦτον μὴ A.C. 400
 δειξάς, (ἀσφαλῆς γὰρ ἦν ἐπὶ τῇ νίκῃ καρδαίνειν τὸ ἐρ- Ind. 13
 γον καὶ Λακωνικὸς τις,) † ἦν ὅτι τύχην εἰδέναι καὶ μὴ πέρ- Arcad. 6
 ραν τοῦ μετρίου ποιεῖσθαι τὴν δίδωξιν. καὶ οὗτος μὲν Cod. 63
 5 ἀσφαλέστερον βουλευόμενος, ἤλικον ἔστι τοῖς ἄλλοις τὸ
 καλῶς στρατηγεῖν ἔδειξεν. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ἔσον ἡλίδιον
 καὶ πηλοῦ παχύτερον, στρατηγικοὶ τινες εἶναι βουλόμε-
 νοι καὶ τὸ γεγονὸς ὑποσημαίνοντες διαλήρουν καὶ παρε-
 φλυάρον, τὰς ὀφρῦς ἀνασπῶντες, καὶ διασπλεγόμενοι φθό-
 10 ον πρὸς ἀπίθανόν τινα καὶ μυθώδη καταστραφῆναι, ἀπὸ †
 μῆς γλώσσης καὶ κἀδους, δμόφρωνι κατὰ δόξαν ὑπὸ δει-
 λίας γεγονότες, καὶ τῷ παραλόγῳ πληγέντες, τὸν Φράβιδον R. 289
 ἐπισηφίζεν μὲν εἰδέναι, νίκη δὲ οὐκ εἰδέναι χρῆσθαι. ὁ
 γούν . . τὴν Χερῶνθησον ἐγκατέλιπεν αἰχμάλωτον
 15 ὀπίσω σωτηρίας . . προσηκόντως τύχῳσι. Θέαμα τῆς νίκης
 ἄξιον . . καὶ οὗτοι μὲν πρ . . ἐθρα . . καὶ ὑπέσπειρον εἰς
 τὰ βασίλεια τῷ λόγῳ ποικιλόν τι καὶ περὶ . . ες, ὡς βάρ-
 βαρος βαρβάρῳ καὶ μύστης μύστη παρέχων διαφρηγῆν καὶ
 σωτηρίαν. ὁ δὲ Φράβιδος μάλα φαιδρῶς καὶ . . πρὸς . .
 20 ἐπὶ Κωνσταντίνου πόλιν οὕτω τῆς φήμης . . καὶ σκοτεινὸν
 ὀφείπον τῆς προφεραμένης . . παρελθὼν εἰς τὰ βασίλεια
 φαιδρῶς καὶ γεγηθῶς . . μένων πρὸς τὸ παράλογον τῆς τύ-
 χης καὶ θεὸν ἑρῆν ὑπολαμβάνοντων μᾶλλον ἢ ἄνθρωπον
 (οὕτως, ὅ,τι ἔστι νικᾶν καὶ χεῖρας ἔχειν, οὐκ ἤδεσαν,) πρὸς

5. βουλόμενος ed. 11. παρὰ δόξαν conl. B. 13. ἐπισηφίζον
 ed. Num ἐπεσηφίζον [νικᾶν] μὲν? N. 16. ἐθρα] ἐθρασύ-
 νοντιο N. 22. . . . μένων] πάντων ἐκπεπληγμένων B.

fbiq̄ue adhuc demorantem non insecutus; nam tardior erat ad per-
 sequendam victoriam et quasi Laconico more fortunam nosse sibi
 videbatur, neque immodicae persecutioni esse indulgendum. Atque
 hic tutiore consilio utens praeclarum exemplum imperatoriae artis
 suppeditavit. Multi tamen homines stolidi et pingui Minerva, qui
 imperandi periti videri vellent, praedictam rem ludibrio habentes
 sermonibusque carpentes ac superciliis adductis irridentes, invidia
 inflammati et repente mirum in modum concordēs facti, factoque in-
 opino attoniti aiebant: Imperare scit Fravitta, sed victoria uti
 nescit . . Chersonesum deseruit . . severunt in regia rumores varios
 . . ceu si barbarus barbaro ethnicusque ethnico effugium salutemque
 concederet. Fravitta autem dum huiusmodi fama Constantinopoli pede-
 tentim manaret, . . in regiam gestiens laetabundusque delatus, im-
 proviso fortunae eventu deus potius, quam homo, visus est: adeo ne-
 sciebant quid esset vincere . . qui cum facie annuisset; namque ob mul-

- A. C. 400 τὸν βασιλέα μετὰ θλευθερίας . . . εἰ μὴν διακρινόμενος εἴ-
 Ind. 13 εβόησεν τῶν καταφρουατομένων φθόνων καὶ νηστείας κα-
 Arcad. 6 θάρματα . . . πόσον ὁ θεὸς δύναται θεῶ μὲν ὅτε βου . . . τὸ
 δυν . . . ἐκείνου κακῶς . . . τηλικούτον ἐν . . . κατα πέ . . . ἔρ-
 γον οἴσθα βασιλεῦ. τοῦτο δὲ τὸ ἔργον . . . ἀλλότριον τῆς 5
 Ῥωμαϊκῆς ἀρχῆς. τοῦ δὲ . . . ἐπινεύοντος πρόσωπον, διὰ
 γὰρ ἀπλότητα πολλὴν συμπαθήσας πρὸς τὰ λεγόμενα . . . τα
 τῶν εὐνούχων εἶπεν, ὅτι προσῆκόν ἐστιν ἐπινεύειν . . . τοῦ
 δὲ βασιλέως τοῦτο εἰπόντος, ὡς αἰτεῖν ἀνάγκη δωρεάν, ὃ
 Cod. 64 Φραβίδος ἔφησεν ἐπιτραπῆναι κατὰ τὸν πάτριον νόμον ἰε-
 ρατεύειν θεόν. ὃ δὲ βασιλεὺς δι' ὑπεροχὴν βασιλικῆς ἀρε-
 τῆς καὶ τὴν ὑπατεῖαν ἐπέτρεψεν· ὃ δ' ἐδέξατο.
- R. 290 ἔξ'. Ὅτι Φαμέας ὁ Μίλκων ἐπικαλούμενος, μυρία πα-
 ρέχων κακὰ Ῥωμαίοις, εἶτα Σκιπίωνος στρατηγούτου οὐ
 δυνάμενος, τὴν δὲ αἰτίαν ἐρωτώμενος ἐξείπειν, τὰ μὲν πρό- 15
 βата εἶναι ταῦτα, τὸν δὲ ποιμένα σφοδρότερον καὶ τοῦ Ἄρ-
 γου πολυωπότερον.
- ἔξ'. Ἰέραξ ἦν, ὄνομα δὲ τοῦτο ἀνθρώπου κύριον, ὃν
 εἶδεν ὁ συγγραφεὺς καὶ διελέχθη πρὸς αὐτὸν, καὶ τὴν ψυ-
 R. 291 γῆν τε ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον. καὶ συνελόντι γε εἰπεῖναι
 Ἀλεξανδρεὺς, καὶ κορακώδης μὲν κατὰ τὸ ἀπληγτον ἐς τρο-
 φὴν, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τρυφή, πρὸς δὲ ἡδονὰς ἀλε-
 κτρικῆς, καὶ οἷός τις ἂν Ἀλεξανδρεὺς ἀσελγέστατος γένοι-
 το, καὶ εἴ γέ τι Ἀλεξανδρέως ἀσελγέστερον. ἀλλ' ὁμοῦς ὃ
3. βου] βούλεται N. 4. δυν] δυνατὸν N. 5. ἔργον οὐκ ἔ-
 στιν ἀλλ. N. 14. Pro οὐ N. οὐδὲν 15. ἐξείπειν N. 20.
 τῶν λόγων conl. B. 23. ἀσελγέστερος ed.

tam moris sui simplicitatem dictis commotus fuerat . . . ait aequum esse annuere . . . quumque imperator diceret, oportere, ut Fravitta remunerationem peteret, hic ait, postulare se, ut patrio ritu Deum colere sibi liceret. Imperator autem propter eximiam, quae in illo erat, virtutem consulatum quoque contulit, quem ipse recepit.

66. Phameas cognomento Imilco, qui innumeris damnis Romanos adfecerat, deinde, Scipione exercitibus praeposito, quum nihil iam posset, causamque rei rogaretur, ait: „Oves quidem caedem sunt, sed pastor multo vigilantior atque Argo oculatior.“

67. Huic homini nomen proprium erat Hierax; quem quidem historicus de facie novit atque allocutus est, animumque eius serendis sermonibus exploravit. Ut breviter dicam, Alexandrinus erat et corvi quidem naturam ingluvie imitabatur: sed neque libidini- bus carebat, ad quas galli ritu alacer erat, prorsusque incontinens inftar hominis Alexandrini: immo et si quid Alexandrino incontinem-

συγγραφεὺς αἰδεσθῆναι τὴν τοσαύτην ἀναίδειαν καὶ ἰταμότη-
 τε συμπείσας ἐφ' οἷς ἦν λόγοις ὄχητο ἀπιῶν, τεθρηπύτων τῶν
 παρόντων, ὅτι ἄνθρωπος ἐξ Ἀλεξανδρείας γλώσσᾳν τε ἐπέσχε
 καὶ φλυαρίαν ἐπέστῃσε καὶ τὸ πρόσωπον κατέκοψεν ἐρυνθήματι.

5 Ἐπὶ τῆς. Ὁ δὲ πρὸς τὸν Ἰωάννην ἐπιστρέψας τὸν λόγον,
 „ἀλλὰ σύ γε” εἶπε „πάντων εἰ τῶν κακῶν αἴτιος, τοὺς τε
 βασιλέας διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν κολλησεως, καὶ τὸ
 θεοκρεπέστατον ἔργον καὶ οὐρανόμεχες ὑπορύττων καὶ κα-
 τασείων ταῖς σαῖς μηχαναῖς ἐς διάλυσιν καὶ φθοράν. ἔστι

10 δὲ πανόλβιον τι χρῆμα καὶ τεῖχος ἄρδῆκτον καὶ ἕδαμάντι-
 τον τοὺς βασιλέας ἐν δύο σώμασι μίαν βασιλείαν ἔχοντας
 φαίνεσθαι.” καὶ οἱ παρόντες, τούτων λεγομένων, τὰς μὲν κε-
 φαλὰς ἀπέσειον ἡσυχῇ καὶ δεδοικότες· ἐδόκει γὰρ αὐτοῖς

ἄριστα λέγεσθαι· τὸν δὲ Ἰωάννην τρέμοντες καὶ πρὸς τὰ

15 σφέτερα κέρδη κεληνότες, (ἡ γὰρ ἀκολασία καὶ τοὺς πονηροῦς,
 ἧπερ εἴρηται, τιμὴν ἐχαρίζετο,) τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀμελή-
 σαντες, καὶ προστησάμενοι σφῶν αὐτῶν τὸν Ἰωάννην, τε-
 γνικὸν δὲ τινα ἱερακοτρόφον, τὸν Φράβιδον ἀφείλοντο τῆς
 ψυχῆς.

20 Ἐξ. Παμφυλία γοῦν ὑπὸ τῶν Ἰσαυρικῶν πολέμων A. C. 404
 κορθουμένη χρυσὸν ἐνόμισε τὰς Ἰσαυρικές συμφοράς· καὶ ^{Ind. 2}
 καθάπερ ἐν ταῖς διοσημείαις ἀστραπῆς κεραυνὸς φοβερώτε-
 ρος, (ἡ μὲν γὰρ ἐφύβησε μόνον, ὁ δὲ διέφθειρεν,) οὕτω καὶ
 2. λόγους B., λόγος ed. 4. κατέκρυψεν N. 9. φθοράν B.,
 φοράν ed.

tius est. Sed tamen historicus tam impudentem tamque effrontem
 hominem pudorem edocuit, atque ad rem propositam devenit;
 mirantibus iis, qui aderant, quod homo Alexandrinus linguam cohi-
 beret, nugae ommitteret, et facie ruborem traheret.

68. Is autem, conversa ad Ioannem oratione, „Tu vero, in-
 quit, malorum omnium causa es, qui concordiam regum dissocias,
 remque omnium praestantissimam atque coelestem artificis tuis per-
 turbatam pessum das. Quippe summa felicitas atque adamantina
 insuperabilisque firmitas est, cum duo reges unum regnum possidere
 videntur.” Tum qui huic orationi aderant, capitibus taciti pavidique
 nutabant; visus enim erat rectissime dicere. Verumtamen dum
 a Ioanne sibi timent, et suum quisque lucrum meditatatur, (namque
 impurus ille improbis quoque hominibus honores, uti dictum est,
 largiebatur,) communi ommissa salute, Ioannem sibi praefecerunt,
 callidum scilicet Hieracis alumnum, Fravittamque vita spoliarent.

69. Pamphylia Isauricis bellis vastata, nihilominus beatam se
 iudicabat, si his tantum afficeretur. Iam sicuti in procellis fulgure
 fulmen formidabilius est; illud enim territat, hoc interimit; sic et-
 iam Isauros ceteroquin auditu, visuque tremendos, veris tamen instar

A. C. 404 τὸν Ἰσαυρὸν φρικωδεστάτους ὄντας ἀποῦσαι τε καὶ ἰδεῖν
 Ind. 2 ἄνθος ἀπέδειξε καὶ τρυφερώτατον τι καὶ χλοερὸν ἕαρ ὁ βέλ-
 Ar.:ad. 10 τιστος ἐξ Ἀλεξανδρείας Ἰέραξ, οὕτω πάντα διερευνησά-
 Cod. 77 μενος καὶ συναρπάσας ἀθρόως ἐπὶ τῷ Φραβίθου φόνῳ. —
 καὶ παραλαβὼν ὑπὸ μάλης ἐπειράτο διαφεύγειν κατὰ ῥύ-5
 μιν καὶ φορῶν. ἀλλ' οὐκ εἶχεν ἀλασκοπήν ὁ Λύκιος Ἐ-
 ρεννιανὸς βικάριος ὢν· ἀετὸς δὲ γενόμενος αὐτὸν συνήρ-
 πασε τὸν Ἰέρακα, καὶ μόλις ἀφῆκεν, εἰ μὴ τετρακισχιλίους
 δεκτῆρος αὐτῷ χρυσοῦς ἀπέτισεν.

A. C. 414 ὁ. Ὅτι ἐπὶ Πουλχερίας τῆς βασιλείσης ἐξέκειτο δημοσίαι
 Ind. 12 πιπρασκόμενα τὰ ἔθνη τοῖς βουλομένοις ὠνεῖσθαι τὰς ἀρχαίς
 Theod. 17 πᾶσι δὲ ἐπιπράσκοντο μεγάλα τε καὶ μικρὰ φανερώς ἐπὶ δη-
 μοσίων τραπεζῶν, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἐπ' ἀγορᾶς ὠνίων. ὁ
 βουλούμενος Ἑλλήσποντον ἀδικεῖν εἶχεν Ἑλλήσποντον πριάμε-
 νος, καὶ ἄλλος Μακεδονίαν, Κυρήνην, καὶ ὅπως ἕκαστος ἐνό-15
 σει πρὸς τὸ ἀδικῶν ἢ ἐχθρὸς ἔχων. ἐξῆν δὲ καὶ καθ' ἕκαστον
 ἔθνος τὴν μοχθηρίαν ὠνεῖσθαι ἑαυτοῦ πρὸς τὸ βλάπτειν
 B. 293 τὸν ὑπηκόους, καὶ πολλὰ συλλαμβάνειν ἔθνη· τοῦτο γὰρ
 ὁ βικάριος ἐδύνατο καὶ ἡ ἀνδύνατος ἀρχή. καὶ δέος ἦν
 οὐδὲν τῶν ἀθλίων γραμμάτων τοῖς νόμοις ἐντεθνηκότων, ὡς 20
 δεῖ τὸν ἐπὶ χρήμασι δικάζοντα κολάζεσθαι· ἀλλ' οἱ μὲν νό-
 μοι κατὰ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραχνίων ἦσαν ἀσθε-

1. φρικωδεστάτους B., φρικωδεστέρους ed. 5. ὑπὸ μάλης N.,
 ὑπομολῆς ed. κατὰ] μετὰ ed. 6. ἀλασκοπήν B., ἄλλο
 σκοπεῖν ed. 7. γινόμενος ed. 18. ἐπηκόους ed.

herbidi floridique ac voluptarii praeclarus hic demonstravit Hierax, dum cuncta rimatur temereque diripit post Fravitae caedem. Ille clam fugam rapidam et tumultariam molitus est: verum Herennianus vicarius, quem non fefellerat, naturam aquilae inducens corripuit Hieracem: vixque demum dimisit, quatuor acceptis ab illo aureorum millibus.

70. Pulcheria regnante, prostabant publice venum gentes iis, qui praefecturas coemere volebant: et sive hae magnae sive modicae essent, palam in publicis mensis, ceu venales in foro merces, distrahebantur. Igitur qui Hellespontum diripere auebat, Hellespontum emptam ferebat, alius vero Macedoniam, alius Cyrenem, prout quisque peculandi morbo laborabat, aut inimicos ulciscendi. Licebat autem his improbis vel singularum gentium praefecturas nocendi causa coemere, vel etiam cumulate plurium: illatenus enim patebat vicarij vel proconsulis iurisdictione. Nullus autem metus erat decretorum tristium iampridem cum legibus mortuorum, quod poenae videlicet is, qui ius venale habet, obnoxius sit. Etenim leges non modo, prout Scythia Anacharsis ait, araneosa tela infirmiores erant ac subtiliores, verum prorsus

κρίτεροι καὶ λεπτότεροι μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινορτοῦ πατιός
 πρὸς τὸ εἶν εὐκόλως καὶ διανεμοῦσθαι παραφερόμενοι. ὁ
 δὲ τὸ ἔθνος ἢ τὰ ἔθνη παραλαβὼν, δύο τινὰς ἢ τρεῖς στρα-
 τίας συνεφελκόμενος κατὰ τὴν πλυγίαν εἰσιόντας θύραν,
 μὴ βουλόμενος μανθάνειν, ὅτι σιωπῶντων κηρύκων, εἰ δὲ
 κρηγμα σιωπῶμενον γίγνεται, πρὸς πάντας περιήγγελλεν,
 ὡς δὴ φησιν Ὁμηρος „κλήδην εἰς ἀγορὴν κλήσκειν ἄνδρα
 ἕκαστον, μηδὲ βοᾶν, αὐτὸς δὲ μετὰ πρώτοισι πονεῖτο.” καὶ
 ὁ ἄρχων διὰ τῶν ἀφθόγγων τούτων κηρύκων πρὸς τὸ οὖς
 10 ἕκαστω περιήγγελλεν, ὡς πριάμενος εἶη τοὺς ὑπηκόους τόσου
 καὶ τόσου ἀργυρίου, καὶ πᾶσά γε ἀνάγκη τοῦτο καταβάλ-
 λειν, ἢ πράγματα ἔχοντας ἐπιτρέβεσθαι θανάτοις καὶ δη-
 μύσεσιν. οἱ μὲν οὖν ἔχοντες καὶ συντελεῖς ἐκ προῦπαρ-
 χούσης οὐσίας κατετίθεισαν οἰμῶζοντες τὸ ἀργύριον· οἱ δὲ
 15 ἀποροῦντες δημοσίᾳ κατεδαπανῶντο ταῖς μάστιξι τὰ σώμα-
 τα· πρόφασις δὲ ἦν ἕτερα τις. εὐρέθη γὰρ γένος ἀνδρῶ-
 πων δι' ἄπορίαν καὶ ἀπόνοιαν ὄξειθνάτατον καὶ φιλοκίνδυνον
 οἱ τὰς ὑβρεῖς οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ κατηγορίᾳ τῆς ληστείας Cod. 78
 ὄρησαν ἐπὶ τὸν τῆς αὐλῆς ἑπαρχον. κάκεινος ἂν ἐπὶ τὸ
 20 πᾶγμα δισεχηματισμένος πύλαι καὶ αὐτὸς ἕτερα τοιαῦτα R. 294
 κάσων τὸν τε κατηγορηθέντα συνήρπασε, καὶ τοὺς κατηγο-

1. κοινορτοῦ N., κόνιος τοῦ ed. 2. παραφορέμενοι ed. 5
 λανθάνειν ὅτι ... διὰ σ. conl. B. δὲ pro δὲ ed. 6. πάντα
 περιήγγελλον ed. 10. ἕκαστων ed. 12. ἔχοντας ἐπιτρέ-
 βεσθαι N., ἔχοντες ἐπιτρέπεσθαι ed. 20. πάλιν ed.

pulveris instar huc illuc facili iactu circumagebantur ac difflebant. Qui
 vero unam gentem pluresve emerat, biuis vel ternis stipatus satellitibus,
 qui ad se per posticum ventitarent, ne forte lateret, per tacitos praeco-
 nes (si tamen praeconium tacitum fieri potest,) omnes certiores fecit,
 more Homericō nominatim ad forum viros singulos advocebat sine stre-
 pitu, ipse vero in primis fungebatur munere. Itaque magistratus his ta-
 citurnis praeconibus utens in cuiusque aurem insurrabat, se sin-
 gulos subditos hoc et illo argenti pondere venales habere. Prorsus
 autem necesse erat, vel imperatam pecuniam pendere, vel calumniis
 implicitis supplicia perpeti et proscriptiones. Qui ergo nummati
 erant, ii pro facultatibus quisque suis cum gemitu pecuniam solve-
 bant: tenuiores autem plagis publice impositis abibant. Iam et alia
 ratio simulationum erat. Exitit enim aliquando genus hominum,
 qui ob egestatem ac stultitiam suam impendentem necem ac pericu-
 la temerent. Hi nimirum iniuriarum impatientes crimen peculatus
 apud aulæ praefectum detulerunt. Hic autem rem serio agere si-
 mulans (quippe et ipse olim in simili fortuna versatus erat,) eum,
 qui accusabatur, reum agebat, et accusatoris fiduciam commendabat.

Dexippus, Eunapius etc.

ρήσαντας ὡς παρθήσιαν ἔχοντας ἐπήνεσεν . . . τοιαῦτα γέ-
νοιτο· καὶ πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς κρίσεως ἐλθούσης, ἔφρα-
ζεν ἄν διὰ τοῦ πιστοτάτου τῶν εὐνούχων· „ἄπιτε, ὃ βέλ-
τιστοι, πάνυ θαυμάζοντες ὅτι μετὰ τῶν κεφαλῶν ἄπιτε·
κατηγορεῖν γὰρ ἀρχομένους οὐκ ἔξεστιν.” οἱ μὲν ἀπῆε-⁵
σαν ψηλαφῶντες τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς λόγοις καὶ ἀγαπῶν-
τες, ὅτι ἔχοντι συνηρμοσμένας· ὁ δὲ νικήσας τὴν Κα-
δμείαν μακροῦ πλέον ἦν ἀθλιώτατος, καὶ τὴν ἀρχὴν πριά-
μενος ὅλης τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας, καὶ τὸ κέρδος τῆς ἀρ-
χῆς προσκαταβαλῶν ταῖς τοσαύταις ἐνέδραις καὶ λόγοις· ¹⁰
πᾶσαι γοῦν οἰκίαι πρὸς τοῦτον ἐκενοῦντο ἄν τὸν δόλον·
καὶ ῥᾶστα ἦν ὄρᾳν τοὺς ἀρξαιτας δεδημευμένους, ὥσπερ
που καὶ ὁ κωμικὸς φησιν· „ἄρξαντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ
χρήματα.” ὁ δὲ ἀγνοῶν τίς κωμικὸς, οὐδὲ ἀναγινώσκειν
ἄξιων τὴν γραφὴν· οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἑρηννιανὸς τότε τὸν ¹⁵
Ἰέρακα τὰ πλείονα μὲν ὑφελέσθαι, πλείονα δὲ καταβαλεῖν
συλλαβῶν ἀπέδειξε δικαίως ἀποτίνοντα τιμωρίας τοῦ κατὰ
Φράβιθον φόνου· ὁ δὲ Ἰέραξ καλούμενος ὑπὸ τοῦ πλείονα
καταθέντος ὥσπερ αἰετοῦ συνειλημμένος ἀηδῶν ἦν Ἡσιόδειος
οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιφερίζειν· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ αἰ-²⁰
R. 295 τὸς οὐδὲν διέφερεν ἀηδόνας, πλην ὕσα καὶ εἰς τὸν τοῦ μύθου
κολοιὸν ἐτέλει, τῶν ἰδίων πτερῶν ὥσπερ ἀλλοτριῶν ἐστερημένος.

12. δεδημευμένους B., δεδηκεισμένους cod., δεδεκασμένους M.

15. ἀξιῶ vel ἀξιώ αὐτὸν N. 16. τὰ πλείονα] τῷ πολλά coni. B.
17. ἀποτείνοντα ed.

Verumtamen ubi iudicii disceptatio aderat, per fidelissimum sibi eunuchum nuntiandum illis curabat: „Abite, viri optimi, lucroque apponite, quod salvo capite abitis, namque magistratibus diem dicere nequaquam licet.“ Tum illi discedebant, his auditis, capita sua contractantes, et plane contenti, quod ea cervicibus adhuc haerent. Qui autem Cadmeam victoriam retulerat, multo iam infelicius erat, tum quia praefecturam olim omni suo patrimonio redemerat, tum quia nuper praefecturae lucra his insidiis et criminationibus propulsandis insumserat. Atque huiusmodi fraudibus domus omnes facultatibus vacuabantur: passimque videre erat magistratuum bona publicata: veluti ait comicus: „Viri publicum munus gerentis publica est pecunia.“ Qui autem nescit, quisnam comicus, is indignus est qui haec legat. Sic igitur Herennianus Hieracem, qui plurima item impenderat, comprehensum coegit poenas luere necis, quam Fravittae intulerat. Hic autem nomine Hierax ab eo, qui plura impenderat, tamquam ab aquila correptus, lusciniā evasit Hesiodea, quae potiori par esse non potuit. Tum et ipsa demum aquila nihil distulit a lusciniā, nisi quod ad extremum, ut est in fabula, in corvum desiit, cui plumae tamquam aliena res creptae fuerunt.

οα'. "Ὅτι ἐπὶ τῆς αὐτῆς βασιλίδος οὐκ ἦν τινα παρὰ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν μὴ τοῦτο ἀκοῦσαι „τί δὲ σὺ, πάντων ἀνδρῶν θανμμασιώτερε, [πόλε]ων οὐκ ἄρχεις καὶ ἐθνῶν;" καὶ ὁ λόγος ἦν τοῦ κατὰ μῦθον ἰοῦ τῶν διψιάδων δυναστῶτερος. .

οβ'. Ὁ δὲ Στελίχων οὐκ ἐφόνευσε τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ζῆν αἰσχροῶς ἠνάγκαζε, πάντα ἀφαιρούμενος, καὶ πρὸς τὸ βαρύτερον, ὡς φησι Μένανδρος, τὴν πενίαν θηρίον καὶ . . . λέγων καὶ συστέλλον.

10 ογ'. "Ὅτι ἔπ. . . ὡς διὰ φιλαρχίαν ἤροῦντο . . . ἅπαντες. οἱ δὲ ἔχοντες ζῆν μᾶλλον ἢ τοὺς . . . δεῖν πυρὶ καὶ φόνῳ καὶ σιδήρῳ πάντα δαπανήσασθαι . . . τῆς . . . χῆς ἐν τῷ διαφραίνεσθαι ὅτι μόνος Στελίχων ὑπερ ἀνθρωπίνην ἐν . . .

15

* * *

• ΕΥΝΑΠΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΤΙΔΑ.

1. *Fragmenta, quae sub Eunapii nomine leguntur.*

α. Καρίνος, Κάρου τοῦ βασιλέως υἱός, γενόμενος ἐν R. 307 20ῆξουσία καὶ βουλῆσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς

8. φησι Μένανδρος B., φάμεν ἀνδρὸς ed.

71. Eadem regina imperante, nemo Constantinopoli non hos sermones audiebat: „Tu vero, vir praeclarissime, cur non urbibus populisque imperas?“ Atque hic sermo veneno illo, quod est in fabulis, serpentium dipsadum efficacior erat.

72. Stelicho homines non interemit, sed turpiter vivere coegit, creptis bonis omnibus, eosque ad egestatem, molestissimam beluam, ut ait Menander, damnavit.

* * *

EUNAPII HISTORIAE

FRAGMENTA E SUIDA.

1. Carinus, Cari regis filius, adeptus potestatem arbitrato suo quidvis agendi, maximum malum ad tyrannidem exercendam cre-

τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγωδομένην τυραννίδα. οὕτω καὶ τοῦνομα τοῖς ἔργοις μακροῦ παρῆλθε. παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηδες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῶ καὶ πρόχειρον τὰ ταυαῦτα ἀμαρτάνειν. ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ⁵ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο. ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγῆτον τῆς φθορᾶς παρηγαλίσκοντο τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δειπνοῖς ἀλεκτορίδες, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. μεμνησθαι δὲ τῶν κατακοπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν ὅτι οὐκ ἐπήνεσαν αὐ-¹⁰ τοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθάύμασαν, ὡς ἐβούλετο. ἀπώλλυντο δὲ τινες καὶ γελώσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτε, καὶ πάντα ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις. Voc. Καρίνος *conf. cum* διοσημεία, ἐγκύκλιον, μακροῦ, ὕβρις φντεῦει τύ-¹⁵ ραννον.

R. 308 β'. Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλως, εὔστοχος ὢν τοσοῦτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη. Voc. κατακαίνειν.

γ'. Καρικὸν θυμά. Voc. καρικόν.

δ'. Μύξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετειχέτην, τῆς²⁰ δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πείρας πραγμάτων ἐλάχιστον. Voc. ὑπαίθριον.

vit. Sic et ipsum nomen factis longe superavit. Nam pueris quidem nobilibus iniuriae per contumeliam illatae, propter consuetudinem, ne iniuriae quidem existimabantur, sed huiusmodi peccata erant ipsi familiaria et quotidiana. Idem etiam crimina comminiscabatur, et ius dicebat illis, quibus iniuria fiebat, et nullus eorum, qui in iudicio litigabant, incolumis evadebat. Cum enim multae et ineffabiles caedes fierent, quidam e beatis obiter consumebantur, ut in communibus epulis gallinae, in Carini delicias. Dicebat autem, se meminisse eorum, qui suo iussu concidebantur, quorum alios quidem ideo caesos dicebat, quod suam formam non laudassent, alios autem, quod se dicentem, dum adhuc esset adolescens, non admirati fuissent, ut voluisset; peribant etiam nonnulli, quod coram ipso risissent. Denique omnia eius facta prodigiis et ostentis erant graviora, et in mediis populis, eius imperio subiectis rabie grassabatur.

2. Sagittarius autem sagittam emisit, quum esset iaculandi peritus, adeo ut tot homines interficeret, quot sagittas emitteret.

3. Carica victima.

4. Maximus et Priscus eruditionis quidem erant participes, sed rei publicae gerendae et rerum subdialium minimam habebant notitiam.

ε'. Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκιων ἰππέων ὑπὲρ τοὺς ἑξ ἑκ τοῦς ὀπισθοφύλακας κατεβάρσθη. Voc. ἴλη.

ς'. Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσύνιας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύνια πλοκὴν τινα πάτριον πεπλεγμένα. Voc. οἰσύνιας.

ζ'. Οὗτος (Αἰλιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συέδρων· ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν καὶ ἀνεσθηκὼς ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθύνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπατήγησεν καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὡςθ' ἅμα τι πράξει ἐδόδοκτο καὶ ἐπέπρακτο· καὶ παιδείας οὔτε ἐπὶ τὸς ἦν οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοσιδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρατο καὶ κατεργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου. Voc. Αἰλιανὸς *conf. cum ἀνεσθηκὼς*.

η'. Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριστέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνηπείγετο. Voc. χαριστέρους.

θ'. Μικροῦ τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμίσδου τοῦ Πέρσου. Voc. μικροῦ.

ι'. Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένευψε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γεν-

17. συνηπείγετο Boiss., συνήπτετο Suid.

5. Tunc autem equitum cataphractorum i. e. armis undique munitorum, quae quadringentorum numerum superabat, in agminis novissimi custodes impressionem fecit.

6. Parthi vero clypeos vimineos habebant, et galeas vimineas plicatione quadam patria plicatas.

7. Hic (Aelianus) sub Valente fuit copiarum dux. Fuit autem oriundus Syedris, nimium liber, et a puero fuit animo erecto, et abunde res ad corporis vires necessarias a natura suppeditatas habuit. Nam corporis instrumenta compacta habuit, et cum ipsis animi motionibus concurrebat, ut simul atque aliquid peragendum constitueret, confestim perageret. Doctrinam vero neque tenuit, neque plane eius expertus fuit; sed fuit aeque rusticus atque iracundus, nec iracundiam domare didicerat, nec agrestes mores ab ipsa ratione mansuefactos atque subactos habebat.

8. Procopius autem, assumptis illis, qui gratiosiores erant, ad Imperatorem Valentem per Phrygiam ivit, ut cum eo colloqueretur.

9. Cum Hormisdes Persa res propemodum labefactasset.

10. Rex autem cum hos excepisset, ipsis et possessiones et agrum distribuit, et existimabat, se propugnatores generosos et

ναίους καὶ ἀδαμαντίνους ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνη τῶν Οὐννων ἐμβολάς. *Voc. πρόβολος.*

ια'. Πολὴν διστοῦτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποῖη τὰ ὄπλα, μήτε τῷ παραστάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμόν περικτυπούμενα. *Voc. πα-5 ραστάται.*

ιβ'. Ὁ δὲ φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ στέατι παραπεπλασμένα, καθείς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως, ὡς μὴ τινα γινῶναι τὸ ἀπόρρητον. *Voc. στέατα.* 10

ιγ'. Ὡστε ὁ σιρομάστης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος. *Voc. σιρομάστης.*

ιδ'. Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέστερον ζύμη τε καὶ φορὰ, ὥστε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι. *Voc. ζύμη.* 15

ιε'. Οὕτως ἀμειλικτοὶ ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον. *Voc. ἀμειλικτον.*

ις'. Ὁ μὲν γὰρ Ρουφίνος, ἀνὴρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονώς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίστασθαι τῆς 20 νεωτεριζούσης ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν ἅπαντα

adamantinos habere adversus Hunnorum irruptiones illic fieri solitas.

11. Iussit eos alios ab aliis magno distantes intervallo decedere, ne arma strepitum ederent, dum vel ab astite attererentur, vel ab illo, qui ea gestabat, collisia resonarent propter militum stipatorum compressionem.

12. Ille vero ferens litteras in aeneo vasculo, farina, pinguedine oblitus, in peram coniecit et alios panes pariter tectos impo-
suit, ne quis illud arcanum cognosceret.

13. Quare siromastes celebrior erat, quam hasta.

14. Tantus autem erat impetus et vehementia, qua ad lasciviam et luxuriam ferebantur, ut magistratus essent magis infesti, quam ipsi hostes.

15. Adeo crudeles erant ambo revera et ideo facinus illud evasit illustrius.

16. Rufinus enim cum vir esset aut saltem esse videretur, honoribus etiam perfunctus et varia fortuna iactatus non praeter rationem nec praeter decorum a Fortuna omnia innovante destitui videbatur. Eunuchus vero cubicularius potestatem illius adeptus omnia adeo concussit et tonitruis terruit, ut non solum esset ipse Rufinus, sed etiam ille fabulis celebris Salmoneus cum ipso collatus parva

καὶ κατεβρόντησεν, ὥστε οὐ μόνον Ῥουφῆνος ἦν αὐτός, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεύς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν. ὃς γε ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο· καὶ οἱ μὲν μῦ- R. 309
θοί φησι τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς
βιδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὃ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος ληρόν
τινα καὶ περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε. Voc.
Εὐτρόπιος.

ιζ'. Ὁ βαρὺς καὶ μυριέλικτος ἐκείνος ὄφις, καθάπερ
ἐπὶ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρω-
10 μένος παρέδωκεν αὐτόν. Voc. μυριέλικτος.

ιη'. Καὶ γὰρ οὐκ ἀπεσάτατι τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυ-
μίας· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν. Voc. ἀπεσάτατι
εἰ ἠθλοθέτει.

ιθ'. Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιστά-
15 μένος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο πρὸς τὸν λεγόμενον Λέ-
οντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν. Voc. διηυχενίζετο.

κ'. Καὶ τότε ὁ μέγιστος ἑλληνοδίκης Γαῖνᾶς τὸν Ῥω-
μαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει. Voc. ἑλληνοδίκαί.

κα'. Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖ-
20 ροδας εἰ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι. Voc. ἀτά-
σθαλα.

κβ'. Εἴ τε φιλοχρήματος εἶη καὶ δοῦλος τῶν βαλαγί-

8. Post ὄφις add. ap. Suidam ὁ πολυέλικτος, et ἡ βαρυνόμενος
post καί, quae glossemata delevit Boiss.

quaedam res. Qui cum esset eunuchus, vir esse per vim conabatur.
Et fabulae quidem tradunt, Gorgonem simul et conspectam esse, et
spectatores in saxa mutasse. Sed nostra vita nugae quasdam et su-
pervacaneam garrulitatem, et inane nugamentum illam fabulam esse
demonstravit.

17. Ille gravis et multis voluminibus intortus serpens, multas
habens spiras, tanquam a Medea susurris sopitus et animo gravatus,
oppressus veterno se dedidit.

18. Etenim a Leonis cognomento non abstinebat; sic enim et
hoc animal facere solet.

19. Ille vero ad reliquas res excitatus animum erectum habe-
bat, et cervicem erigebat adversus Leonem, de quo verba fiebant,
ut ipsum interficeret.

20. Tunc autem maximus Hellanodices Gainas Romanam per-
niciem pro praemio victoribus proponebat.

21. Contumelia vero in mulieres, et iniusta facinora in liberos
bene natos perpetrata, ut pro lege haberentur, de communi senten-
tia decretum est.

22. (Quaesiverunt,) an pecuniae cupidus et marsupiorum ser-

ων· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυθάνομενοι, πρὸς ταῦτα διστρα-
τήγουν τὸν πόλεμον. Voc. βαλάντιον.

κγ'. Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑποφυομένου κακοῦ.
Voc. οἰδοῦσαν.

κδ'. Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἄπο-
5 ρον αὐτῆς ἀποδεῖξαι καὶ πληθὸς καὶ θέσιν καὶ βέλη, καὶ μη-
χανὰς καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἠτῶσθαι σφῶν καὶ
ἔμολογεῖν εἶναι χεῖροσιν. Voc. θέσεις.

κε'. Οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον.
Voc. μοσχεύων. 10

κς'. Ἐς τόξον ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρ-
βαροι, πόλλ' ἅμα βέλη ἀφιέντες· — πέτρα δὲ τις ἀπεσπα-
σμένη ἐς τόξου ῥῦμα. Voc. ῥῦμα.

κζ'. Τῶν αὐτῶν ἐτῶν γυναῖκα τινα στείλας ἐσθῆτι λευ-
κῇ καὶ στέμμασιν, φς δὴ μελεδωνὸν οὔσαν τῆς Συρίας οὕτω 15
δὴ καλουμένης θεοῦ. Voc. μελεδωνός.

κη'. Καὶ οἱ μὲν αὐτοὺς διέφθειρον σχοινίους ἀποτρα-
χηλίζοντες. Voc. ἀποτραχηλίζοντες.

κθ'. Καίτοι παρακινήθεις τοῦ προσήκοντος. Voc. παρα-
κινούντα. 20

λ'. Καὶ τἄλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθερα-
πέυετο. Voc. ἐκμελής.

λα'. Πρὸς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀόριστον τῆς χώρας ἐκπεσόν-

vus esset. Quum autem haec accurate quaesivissent, secundum haec
bellum administrabant.

23. Tanto autem malo intumescete et succrescente.

24. Quum autem Romani ob hoc ipsum vehementer conaren-
tur demonstrare ipsius urbis et inopem esse multitudinem, et inac-
cessum esse illius loci situm et incolis esse multa tela et machinas
bellicas, et magnitudinem fluviorum esse transitu difficilem, ne ab
illis vincerentur, neve se illis inferiores esse confiterentur.

25. Isti quidem hic serentes, bellum clam serebant.

26. Barbari Romanos ad sagittae iactum navigando circumibant,
in eos multa tela simul conicientes. Rupes vero quaedam ad sa-
gittae iactum erat avulsa.

27. Iisdem moribus praeditam quandam mulierem alba veste
et coronis ornata misit, quasi tunc esset curatrix Syriae, Deae
quae tunc ita vocabatur.

28. Et illi quidem ipsos interfecerunt funibus strangulantes.

29. Quanquam per delirium recesserat ab officio.

30. Et caeteros morbos, ut concinna lyra, curabat.

31. In obscuram et interminatam regionis partes erant, ob cae-
cos et praedam erant defessi.

τας, πρὸς τοὺς φόνους καὶ πρὸς τὴν λείαν ἀπαγορευοντες.
Voc. ἀπαγορεύει.

ιβ'. Ζεῦγμα.

ιγ'. Οἱ δὲ Οὐνοὶ πλατὺ καγχάσαντες ἔχοντα. *Voc.*
 καγχάζει.

ιδ'. Οὔτε ἄλλως τὸ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίαιταν ἐν
 ταῖς μάχαις ἐστὶ φιλοκίνδυνον. *Voc.* μεγαλοπρεπῆς.

ιε'. Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐν-
 αργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων. *Voc.* συντε-
 10 κμηράμενος.

ις'. Ὡς κατὰ τινὰς διαμέτρους κεραίας κεικῶσθαι τὴν
 γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων. *Voc.* διά-
 μετρος.

ιζ'. Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρωδους
 15 γυναικὸς ἔργον κατετολήθη καὶ συνεπράχθη γενναίον οὔτω
 καὶ ἀνδρῶδες, ὥστε ἄπιστον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν.
Voc. διενεγκεῖν.

ιη'. Καὶ οἱ μὲν παιδιὰν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἠγού-
 μενοι, τοσοῦτον ἐδυσχέραινον, ὅσον ἠναγκάζοντο βοᾶν καθ'
 20 οὗς ἐμβάλοισιν. *Voc.* παιδιά.

ιθ'. Ὁ δὲ τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν στρατιω-
 τῶν ἀνῆρέθιξε, καὶ διαυχενίσεσθαι πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς

Ad fr. 32. Omisimus fragmentum prolixum a Suida a. h. v. insertum, quod Dionis Cassii esse perspexit Valesius, eumque secutus Reimarus inter Dioneas reliquias edidit. 14. Pro τῆς coni. B. τινος.

32. Innectura fluvii.

33. Hunni vero effuso risu ridentes abierunt.

34. Neque frustra magnificentia, qua belli duces utuntur in quotidiana vitae ratione, in praeliis est periculorum amans.

35. Omnem eius vitam per coniecturam assecutus ex evidenti- bus indicis et signis in ipso diligenter observatis ductas.

36. Ita ut secundum quosdam diametros antennae linguam ad- versis spiculorum congressibus decussatam haberent.

37. His temporibus facinus quoddam audacter susceptum fuit a virili muliere et confectum est, adeo generosum et virile, ut incre- dibile sit, si in narrationem deducatur.

38. Et illi quidem ludum quendam ab hostibus ludi putantes, tantum indignabantur, quantum cogebantur vociferari contra illos, in quos impressionem fecissent.

39. Ille vero militum spiritus et animos irritabat, et ut cre-

μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον. Voc. διαυχενίζεσθαι εὐ
ἀνηρέθιζε.

μ'. Ὁ δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς
διαβάσεως ἐπισπέρχων ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀ-
γαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐκ ἔχων. Voc. χρῆμα. 5

μά. Φιλόν. In voc.

μβ. Ἀνήψεν. In voc.

II. *Fragmenta, quae sine Eunapii nomine apud Suidam leguntur,
a Boissonadio collecta.*

B. 311 α'. Σελευκὶς ὄρνεόν ἐστιν εὐπεπτον καὶ ἀκόρεστον καὶ ἰο
πανοῦργον καὶ τὰς ἀκρίδας χανθὸν λαφύσσον. In voc.

β'. Ἰόβειοι καὶ Ἐρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων· τάγματα
γὰρ τινὰ δαίμοσιν ἐπώνυμα· Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἴταλοῖς ὁ
Ζεὺς, Ἐρκούλης δὲ ὁ Ἡρακλῆς. In voc.

γ'. Ὁ Διοκλετιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων,¹⁵
ᾧ ἦθ' ἔδει καὶ δυνάμεισιν ἀρκούσαις ἐκάστην ἐσχατιὰν ὀχυ-
ρῶσαι καὶ φρονήρια ποιῆσαι. Voc. ἐσχατιά.

δ'. Χαριέττων μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν

etis cervicibus incederent, ad ferociam et ad periculorum subeun-20
dorum studium exercitationibus excitabat.

40. Ille vero copias coegit et traiecit iam urgens et milites ad
traiciendum una cum aliis cogens, et praeter bonum animum cor-
pus non habens.

41. Nudum.

42. Suspendit Diis.

1. Seleucis avis, quae cibos facile concoquit et insatiabilis et
astuta et locustas avidè devorans.

2. Iovii et Herculei nomina legionum. Sunt enim quaedam
legiones, quae a Diis sunt denominatae. Iovis enim apud Italos
est, qui Graecè Zeus, et Hercules, qui Heracles vocatur.

3. Diocletianus, rerum ipsarum habens rationem, existimavit,
copiis etiam sufficientibus singulas agri Romani extremitates esse mun-
diendas et castella in illis esse facienda.

4. Charietto igitur, cum et ante vir clarus esset et invictus,

καὶ ἀνυπόστατος τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν,
ἀπέχεν ἀπὸ ληστείας ἅπαντας. Voc. ἀνείχε.

ε'. Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν
ἔμπορευμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνον-
τος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ
τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχυουσιν εἰς βοήθειαν
τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφόντων· ἀλλ' ἢ παραχρῆμα ἔ-
δει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διω-
δόμενον εἰς τὸν χρόνον ὑποπτον ἦν. βαρὺς μὲν οὖν καὶ
10λυπηρὸς ἐτύχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔ-
ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν,
οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι. βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε
ταῖς μοχθηραῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. οἷα γὰρ προϊόντος μὲν
πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει
15πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον* τοὺς δεομένους
λόγου τυχεῖν. ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν R. 265
ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ἠσθάνετο καὶ ἐφρόντιζε.
Voc. Ἰουλιανός.

ς'. Σαλούστιος, ὁ τῆς ἀλλῆς ἔπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, R. 311
20ἀνήρ ἦν διαφερόντως περιττός εἰς φιλανθρωπίαν· ὃ γὰρ
τοσοῦτον ἡμερότητας καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαν-
τας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκείνον, τὸν, ἠνίκα ἦν Καῖ-

et insigni rerum gerendarum audacia mortales terreret, omnes a la-
trocinio prohibebat.

5. Ad Iulianum multae causae deferebantur, quod homines
affatim illius iudicis aequitate fruerentur. Neque enim dilationibus
eiusmodi locus erat, quae lege sancitam e consuetis scriptis ha-
berent iniquitatem, et hominibus iniustis alienaque detinentibus
auxiliarentur; sed aut statim aequitas naturae consentanea de-
monstranda erat, aut mora et procrastinatio suspecta habebatur.
Gravis igitur et molestus erat, et ob haec improborum et in-
instorum natio exasperabatur. Nec enim iniuriam facere licebat,
nec, qui iniuriam fecissent, latere poterant. Molestiorem etiam
improbis illum reddebat adeundi facilitas. Cum enim saepe pro-
pter festa et sacrificia in publicum prodiret, omnibusque comem-
et affabilem se praeberet, quilibet eum adloqui poterat. Ille vero
improborum immedicta et indignationem minime sentiebat aut
curabat.

6. Salustius, anlae praefectus sub Iuliano, vir fuit insigni
et eximia humanitate praeditus, qui adeo mansuetus et beni-
gnus erga omnes fuit, ut Marcellum illum, qui (quo tempore
Caesar ipsum contumeliose tractarat) perterritus erat ob res ante

σαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον, πάντῃ περιδεῶ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καίτοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνσταντίον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε. *In vos.* 5

ζ. Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκῶς, τῆς τε περὶ λόγους ἤπτετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ᾧ Λιβάνιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ ὅπως λυποίη τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον, προτιμῶν ἕτερον· Ἀκάκιος γοῦν τις αὐτῷ¹⁰ φῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, αἰεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουσαν καὶ διεμμέφοντο τὰς κρίσεις. *Vos. Λιβάνιος.*

η. Ἔστι δὲ καὶ ὁ χρησμὸς ὁ δοθεὶς αὐτῷ, ὅτε περὶ Κτησιφῶντα διῆγε· 15

Γηγενέων ποτὲ φῦλον ἐνήρατο μητίετα Ζεὺς
 ἔχθιστον μακάρεσσιν Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Ῥωμαίων βασιλεὺς, Ἰουλιανὸς Θεοειδής,
 μαρνάμενος Περσῶν πόλιας καὶ τείχεα μακρὰ
 ἀγχεμάχων διέπερσε πυρὶ, κρατερῷ τε σιδήρῳ. 20
 πωλεμέως δ' ἐθάμασσε πόλεις τε καὶ ἔθνη πολλά.

gestas, quamvis puer convictus esset seditionis, ob amicitiam, qua Constantium persequeretur, humane exceperit, et illi quidem adolescentulo poenas inflixerit, ipsum vero Marcellum insigni honore affecerit.

7. Iulianus autem Parabates, quamvis tantam negotiorum molem sustineret, tamen et eloquentiae gloriam expetebat, et Antiochenum illum sophistam, cui Libanio nomen, supra modum admirabatur, partim fortasse, quod eum probaret, partim vero, ut magnum illum sophistam Proaeresium dolore afficeret, alterum anteponebat. Acacius tamen, vir dicendi valde peritus, et Phryx Tuscianus ob haec semper eum accusabant, et iudicia eius reprehendebant.

8. Exstat et oraculum ipsi datum, quum iuxta Ctesiphontem commoraretur.

Gigantum quondam nationem delevit consilio pollens Iupiter,
 Inimicissimam diis beatissimas Olympicas domos habitantibus.
 Romanorum vero imperator Iulianus Deo similis
 Persarum cominus pugnantibus urbes et moenia longa
 Pugnans vastavit igne validoque ferro;
 Adsidueque domuit urbes et gentes multas.

ἀλλὰ καὶ ὑπερίων ἀνδρῶν Ἀλαμανικὸν οὐδας
 ὁσμίναις πυκιναιῖσιν ἐλὼν ἀλάπαξεν ἀρούρας. Voc.
 Ἰουλιανός.

9. Μουσώνιος. ἐπὶ Ἰοβιανῷ ἦν βασιλέως· πάντα, R. 270
 55α ἦν ἄριστα, μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου
 καὶ τὴν σὺν τῷ δραστηρίῳ τῆς γνώμης βαδύτητα· δι' αὐ-
 κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν τὴν τε ἀλιτενῆ χώραν τῆς Ἀσίας ἐ-
 κῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπι-
 δημίας ἐξίστατο, κάκεινος ἅπαντα ἐπιὼν ἐν ὀλίγαις ἡμέ-
 10 ραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφο-
 ρῶν· ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις ἀλ-
 λά παιδιὰ τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα· R. 371
 Εὐνάριος γὰρ ὁ ἐκ Φρυγίας ῥήτωρ ἐπεστάτει τοῖς πραττο-
 μένοις. In voc.

15 i. Σιμωνίδης· οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανῷ τοῦ βασιλέως R. 311
 διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος. In voc.

ια'. Πατρίκιος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανῷ βασιλέ-
 ως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ
 παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβῆς ἦν ἐξεταστής.
 20 In voc.

ιβ'. Ἰάριος ὁ ἐκ Φρυγίας ἐπὶ Ἰοβιανῷ βασιλέως Ῥω-
 μαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν
 δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥστε ἦν
 μάντις ἄριστος. In voc.

Quin etiam occidentalium Alamannorum regione
 Proeliis crebris domita, arva illorum vastavit.

9. Quaecunque optima erant, si quis ea cum Musonii gra-
 vitate et actiuosa ingenii profunditate contulisset, parua videbantur.
 Propter quae iure meritoque laudatus, maritimam Asiae regionem
 peragravit, et proconsul ob eius adventum obstupescerat. Cum au-
 tem ille omnia regionis illius loca adiisset, intra paucos dies mare
 tributis Asianis implevit. Nullus vero de rebus illis, quae siebant,
 ut iniustis, querebatur: sed illa, quae tributorum causa confereban-
 tur, omnibus, qui ea pendebant, ludus quidam erant. Eunapius
 quim, Phrygius orator, negotio illi praecerat.

10. Simonides. Hic Imperatoris Ioviani temporibus ob philoso-
 phiam erat celeberrimus.

11. Patricius. Hic floruit sub Ioviano Imperatore, fuit autem
 ex Lydia. Qui ex occurrentium aut apparentium signorum coniec-
 tura Censor fuit accuratus.

12. Hilarius Phryx, sub Ioviano Romanorum Imperatore. Fuit
 autem vir doctrina quidem non celebris: sed Deus ipsi futurorum
 praescientiam impertiri videbatur. Quare fuit praestantissimus vates.

ιγ'. Οὗτος (Φῆστος) περὶ τοὺς χρόνους Ουάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος· τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο· πέμπεται δὲ ὁμοῦς, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη ἔχοντα, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος ἐκ Θεσσαλίας ἢ Σικελίας τοιοῦτος, χρυσὸν ἀποδείξωσιν καὶ πανήγυριν· ἦν δὲ μανία οὐδ' ἄνθηθεν, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φῶσει πονηρὸς, καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκίμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὅτι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε πα-
 R. 312 ραφορᾶς ἐβῆ καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ζῆφει διέφθει-
 ρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάζας αὐτῷ· καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ πάντας συναγῆρει καὶ κατέφλεγε.
 Voc. Φῆστος.

ιδ'. Οὗτος (Σεβαστιανὸς) ἐπὶ Ουάλεντος ἦν· ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις· εὐρέθη δὲ οὗτος οἷς ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδῶν· οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων*, ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκίμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν· οὐδ' ἐαυτὸν, τῶν ἀρχομέ-
 20 νων δὲ ἔνεκεν· χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὀπλων κοσμήσειν ἔμελλε· τροφὴν δὲ

13. Festus. Hic temporibus Valentis in Asiam proconsul emit-
 titur. Regia vero lingua eius fidei commissa fuerat. Sic tamen ab-
 legatur, ut illi poetico et fabuloso Escheto similis, et si quis alius
 aut Thessalus aut Siculus talis tyrannus fuit; demonstraturus hoc,
 omnes tyrannos secum comparatos esse aurum aut ludum. Eius au-
 tem insania non erat foris, sed intrinsecus rabie actus furebat et
 insaniebat, homo natura malus et potestate praeditus. Cum autem
 suppliciorum immanitatem in Palatio florentem reliquisset, nullum
 iniquitatis et insolentiae genus praetermisit: sed ad tantam insa-
 niam et caedium crudelitatem est proventus, ut et Maximum gladio
 interficeret, Coerano Aegyptio super ipsum iugulato. Cum autem
 adhuc illo caedis cruore caleret et ferveret, omnes una caedebat et
 cremabat.

14. Sebastianus. Hic tempore Valentis fuit. Sub hoc autem
 virorum bellicosorum delectus est habitus. Hic autem vir omni spe
 melior est inventus, nullius virtutis expertus. Nullus enim erat non
 solum illius aetatis hominum, sed ne priscorum quidem et eorum,
 qui apud omnes valde celebrantur, cum quo non posset iure com-
 parari. Qui, cum bellorum amans esset, minime tamen periculorum
 amans erat, non propter se, sed propter eos, quibus imperabat. Pe-
 cuniae vero copiam curabat, tantum ut corpus armis ornaret. Victa

προηρξέτο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὄση καμόντι ἦρκει, καὶ ὀρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα· φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πῦσάν τε ἀφῆρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ εἰς τὸ ἀρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν· ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας ταῦτα, καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι συνηγωνίζετο· ἀπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρδείχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς· γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλας καὶ λαμπραῖς στρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων κολοσσός, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔστιν ἐρύσμιος, κακείνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θανυμαστός ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν· προσκεκρουκῶς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμισταῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων, εὐκόλος ὢν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάστασιν, διεδέχθη τῆς στρατηγίας. *In voc.*

ιε'. Καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελής ἦν καὶ πάση ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος. *Voc. ἐκμελής.*

ις'. Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσὸς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους. *20 Voc. ἐπέκλυσεν.*

ιζ'. Ἀβρογάστης Φράγγος· ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδῆς ἦν, δευτεραγωνίστης τυγχάνων

21. Praestaret Ἀβρογάστης.

vero volens utebatur duro et aspero et eo, qui ipsi defatigato sufficiebat, et qui ad laborem eunti non erat impedimento. Cum autem insigniter militum amans esset, militibus tamen non gratificabatur, sed omnem plaris habendi cupiditatem a suis auferabat, rapacitatem in hostes convertibat. Illos vero, qui haec violassent, graviter puniebat: obtemperantibus vero pro viribus erat adiumento. Denique, ut ita loquar, se ipsum virtutis exemplum et formam praestabat. In magnis autem et splendidis praeturis versatus, ut Rhodiorum Colossus ob magnitudinem ~~se~~ mirabilis est, non autem amabilis, sic et ille propter virtutem ab avaritia prorsus alienam, admirabilis quidem erat, sed nullam habebat gratiam. Cum autem propter mentis rectitudinem offendisset eunuchos, Regum consopitres, ipsi, qui propter paupertatem expeditus et ad locum mutandum facilis erat, imperii successorem habuit.

15. Theodosius Imperator negligens erat et omni socordiae deditus.

16. Tanta et talia mala ad ipsos affluerant, ut barbaros viciisse ipsis esset aurum et quidam albus dies.

17. Abrogastes Francus fuit, qui robore corporis et animi asperitate flammae similis erat, qui in certaminibus obeundis secundum

Βαίδωνος· ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σαφροσύνην πεπηγὸς τε καὶ διηρθρωμένος, καὶ πρὸς χρήματα πόλεμον πολεμῶν ἀσπονδόν· διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν· καὶ διὰ τοῦτο ἐδίκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος, ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ τρόπον ἀρέσκειον ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινα κανόνα τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἀμαρτάνεσθαι. *In voc.*

ιη. Οὗτος (Ρουφίνος) ἐπὶ Θεοδοσίῳ ἦν, βαθυγνώμων ¹⁰ ἄνθρωπος καὶ κρησίνους· ἦσαν δὲ οὗτος τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίῳ παίδων. ἄμφω τὰ πάντα συνήραζον, ἐν τῷ πλοῦτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τοῦτοις ἔδοξε· δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων. εἶπον ¹⁵ τινὲ χωρίον ὑπάρχει παντομυγῆς τε καὶ εὐκαρπον, καὶ ὁ δε-
R. 313 σπότης εὐθὺς συνήραστο, κατηγορίας πεπλασμένης εὐλόγου, διὰ τινων ὑφειμένων ἐνηδρευμένος, καὶ ὁ ἀδικούμενος ἤδικετο, τοῦ ἀδικοῦντος κρίνοντος· ἐς τοῦτο δὲ ὁ Ρουφίνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου πλεονεξίας, ὥστε καὶ ἀνδράποδα δη- ²⁰ μόσια ἀπημπολεῖ, καὶ ὅσα δημόσια δικαστήρια, Ρουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον· καὶ ὁ κολάκων ὄχλος περὶ αὐτὸν ἦν πολὺς· οἱ δὲ κολάκες χθῆς μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ κα-

locum a Baudone obtinebat. Alioqui constans et accuratus erat in servanda modestia, et bellum irrec^onciliabile cum pecunia gerebat. Quamobrem etiam a vilibus militibus, saltem quod ad divitias attinet, nihil differebat. Quapropter etiam Caesari Theodosio videbatur utilis, quippe qui ad Valentiniani mores viriles et iustos suam quoque gravitatem adiungebat, tanquam rectam et immotam quandam columnam regiae sustentandae aptam, ne quid detrimenti res aulicae caperent, aut nequid in iis administrandis peccaretur.

18. Hic (Rufinus) sub Theodosio fuit. Homo profundo consilio praeditus, et occultator animi. Hic autem et Stelicho erant tutores filiorum Theodosii. Ambo omnia rapiebant, in divitiis potentiam suam collocantes. Nec quisquam quidquam habebat proprium, nisi his placuisset. Omnesque causae apud hos iudicabantur, magnaue multitudo circumcursantium erat, si forte alicui praedium aliquod fuisset locuples et fertile. Nam dominus confestim corripiebatur, accusatione speciosa adversus eum conficta per quorundam emissariorum subornatorum insidias. Et ille, cui fiebat iniuria, iniuriam patiebatur, ipso iniuriae auctore iudicante. Rufinus autem eo immensae et improbae avaritiae processit, ut vel ipsa pu-

κλιέου και τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν και τοῦδαφός κρεβν,
ἔρτι δὲ χλαμύδας τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες και περόναις
χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, και σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφι-
γμένοι. Voc. Ρουφῖνος.

5 ιθ'. Ὁ δὲ τὴν καρδίαν τὰς τιμὰς ἤδη κεκαρωμένος
παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τῆς ἁδόν. Voc. καρωθεῖς.

κ'. Ὁ δὲ εὐνοχχος κατεκράτει τῶν βασιλείων, και πε-
ρισπειρασάμενος τὰς αὐλὰς, συνέσφιγγεν ἅπαντὰ, καθάπερ
τις γενναῖος ὄφις, καθελίτων εἰς τὴν ἑαυτοῦ χρεῖαν. Voc:
ἰοπερισπειραθεῖς.

κα'. Οὐτος (Τιμάσιος) ἐπὶ Θεοδοσιῦ τοῦ βασιλέως ἦν,
ὃν Εὐτρόπιος ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι βουλόμενος, ἐκ τῆς
Ἀσίας μετακαλεῖται πρὸς τὰ βασιλεια. ὁ δὲ γαυρός τε ὦν
ἀνὴρ και ἀγέρωχος και στρατείας ὠμίληκός και τοῦτο πρῶ-
15τον ἀγαθὸν ἠγούμενος τῶν ἐν ἀνθρώποις, τιμὴν και δόξαν
και πλοῦτον ἐπικλύζοντα, και τὸ ἔχειν ἑαυτῷ ὅτι βούλοιο
χρησθαι και ἀδεῶς, διὰ τε μέθην νύκτα και ἡμέραν οὐκ-εἰ-
δέναι, οὔτε ἀνατέλλοντα και θνύμενον τὸν ἥλιον καθορῶν,
ἴσα και οὐρανῷ εἶναι νομίσας τὴν μετάκλησιν, ἐκ τῶν ἀλύ-
20πων και διακεχυμένων πρὸς ὀλιγορῖαν διατριβῶν ἀπορῶν-
ξας ἑαυτὸν και κατατείνας τὴν ψυχὴν εἰς φιλοδοξίαν, βαρῶς
ἀνασταῖς ἐκ Παμφυλίας ἐπὶ Λυδίαν ἀνέστρεφεν, ὧς ἂν δὴ

blica mancipia venderet, et quotquot publica dicasteria, iudices
omnes in Rufini gratiam iudicaret. Et adulatorum turba circa eum
magna fuit. Adulatores vero heri quidem et nudius tertius caupo-
nis inservi erant, ut et subsellia purgarent et pavimenta verrerent.
Iam vero chlamydes egregie praetextatas gestabant, et aureis fibulis
vestes constrictas ferebant et sigillis auro inclusis digitos ornabant.
19. Ille vero cor honoribus tanquam veterno gravatum habens,
in iter se dedit.

20. Eunuchus autem obtinebat regiam, aulaque involuta con-
stringebat omnia, ut quidam generosus robustusque serpens in suum
osum omnia contorquens.

21. Hic (Timasius) sub Theodosio Imperatore fuit. Quem
Eutropius rebus praeficere volens ex Asia ad regiam revocavit. Ille
vero cum esset vir insolens et superbus et in rebus bellicis versatus;
et hoc summum rerum humanarum bonum existimaret; honorem
et gloriam et affluentes opes et arbitrato suo vivendi licentiam et
secare propter ebrietatem noctem et diem nescire, neque orien-
tem neque occidentem solem adspicere, quumque revocationem il-
lam coelo parem duxisset, et a iucundissimis exercitationibus et a
dissolutis et ignavis vitae studiis se avulsisset, et animum ad glo-
riae cupiditatem intendisset, ex Pamphylia gravis surrexit, et in Ly-

Deiippus, Eunapius etc.

τις βασιλεύων ἢ τὸν γε βασιλέα καὶ τὸν εὐνούχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν θηρόμενος, εἰ βούλοιο. Voc. Τιμάσιος εἰ γαῦρος.

κβ'. Οὗτος (Λέων) στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκολὸς ὢν καὶ διὰ τὴ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος· ἦν γὰρ αὐτῷ τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τοῦτο συνενεγκάμενος, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν στρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι. Voc. Λέων.

κγ'. Οὗτος (Σουβαρμάχιος) τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμῶν, ¹⁰ πιστότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἶπερ τις ἄλλος· ἐπὶ δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἡδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαστέρα διὰ τὴν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνασίαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ἄνθρωπων ἐκκρισιν· αἰεὶ γοῦν ἦν, πεπωκὼς τε καὶ οὐ πεπωκὼς, μεθύων· ¹⁵ τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε οὐ σφαλερὸν διαβαίνων τοῖς ποσὶ, R. 314 καὶ πρὸς τὴν πτώσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ συνιστάμενος· ἦν δὲ βασιλικῷ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβῆς τῶν ὑπὲρ Φάσιν καὶ Θερμῶδοντα, τοξότης ἄριστος, εἴ γε μὴ κατέτοξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς. Voc. Σουβαρμάχιος. ²⁰

κδ'. Οὗτος (Φράβιδος) στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμάζων τὴν ἀρετὴν ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγίαινούσης πλέον· καὶ τὸ γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώ-

diam rediit, tanquam quidam rex, aut ut ille, qui vel ipsum Imperatorem et eunuchum obiter ut quendam ludum facturus esset, si vellet.

22. Hic (Leo) ab Eutropio eunuchō belli dux missus est contra barbaros. Fuit autem homo levis et ob studium ebrietatis facillis deceptu. Suam enim fortitudinem in hoc contulerat, ut plures haberet pellices, quam milites, et plus biberet, quam bibant omnes homines.

23. Hic (Subarmachius) fuit satellitum dux, fidelissimus eunuchō Eutropio, si quis alius: sed plus vini bibebat, quam capere poterat. Sed tamen eius venter propter consuetudinem et exercitationem adeo robustam et iuvenilem omnia ferebat ad naturalem humorum excretionem. Semper igitur erat ebrius, sive potasset, sive non potasset. Ebrietatem vero tegebat non incerto pedum incessu, et propter iuvenilem aetatem casui resistens et gressum firmans. Erat autem regii generis Colchus germanus ex iis, qui ultra Phasidem et Thermodontem habitant, optimus sagittarius, nisi luxus immodicus ipsum suis sagittis confecisset.

24. Hic (Fravitta) fuit Orientis imperator, qui virtute florens corpore laborabat, quum animus maiore sanitate frueretur. Et

μενον εἰς τὴν λύσειν συνεγόμενον καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξίν τινα καὶ ἁρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· ὃς τοὺς ληστὰς φραδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς ληστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν· ἦν δὲ Ἕλλην ἦν Θρησκαίαν. Voc. Φράβιδος.

κε'. Πηξάμενος δραμάδας τριακοντήρεις Λιβερνίδων τύπη. Voc. Λίβερα.

κς'. Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν καίτιαν, ὡς ἂν ἐννοεῖται τινὰ καὶ ὑπαιθρον ἀγωνισάμενος μάχην. Voc. νεωτερίζειν.

κζ'. Εὐτόκιος ἀπὸ Θράκης ἐλθὼν οὔτε γνώμης ἐπιεικῆς τις ἦν, οὔτε γένους εἰ ἦκων, ἀλλὰ καὶ στρατιωτῆς μὲν ὁ τυχών· πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας, ὥχτο εἰς τὴν Παλαιστίνην· ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξειν, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις, καὶ ἐγλίχτο τὴν τύχην μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν εἰς τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολίταις τὸ πῶλλον ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον· ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερός εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν

Fr. 27. Kusterum secutus ad Eunapium retulit Boissonadius: verumtamen dubitans. Ab hoc Eutocio mathematicum, qui sub Iustiniano scripsit, genus duxisse suspicor. N.

corpus, quod iam dissolvebatur et in dissolutionem ruebat, ipse cogmentabat et in quandam compagem et commissuram cogebat et quasi clavis quibusdam compingebat, ut honestati conservandae sufficeret. Hic latrones adeo facile simul sustulit, ut vel ipsum latrocinii nomen ex hominum memoria propemodum exciderit. Fuit autem religione Graecus.

25. Celetibus cum triginta remis Liburnicarum modo constructis.

26. Barbarus vero nec in ipsam fortunam, quae res innovare solet, culpam conferre poterat, quasi iustum aliquod proelium aperto Marte commisisset.

27. Eutocius e Thracia profectus, nec animo probo, nec genere nobili, sed gregarius miles erat. Multam autem publicam pecuniam suae cohortis suffuratus in Palaestinam abiit. Magnis autem largitionibus conatus est apud Eleutheropolitanos in civium numerum receptus in ordinem etiam Senatorium recipi, et fortunae mutationem in melius affectabat. Sed tamen Eleutheropolitani Eutocium non receperunt. Ille vero transiit Ascalonem. Tunc autem Craterus, qui principatum apud Ascalonitas obtinebat, ipsum cum pecu-

χρημάτων, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας· οἱ δὲ Θρακῆς ὑστέρω χρόνῳ κατὰ πίστιν ἤκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπήτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα· ὁ δὲ οὐ μεδίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ στρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου καὶ περιγίνεται τῶν Θρακῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμός ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.
Voc. Εὐτόκιος.

κῆ. Ἔτερα δὲ οὐ πολὺ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηγενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.
Voc. διηγενίζετο.

κθ'. Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτοῦ ἐπέτακτο καὶ τοῦ ἀνδρώδους· ἐπεικῆς γὰρ ὧν καὶ πρὸς γ' ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκῶς ἐξ ἀνάγκης, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.
Voc. δραστήριον.

λ'. Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων. *Voc. περικαῶς.*

λα'. Μεσαιπόλιος. *In voc.*

III. *Fragmenta, quae sine Eunapii nomine apud Suidam leguntur, a Maio addita.*

R. 315 α'. Ἐδόκει γὰρ τότε σῶμα γιγαντώδης εἶναι, καὶ τὸν 20

niis benigne suscepit, et libertate civili donavit. Thraces vero postea, quum ad Eutocium ivissent, audito loco, in quo degebat, Eutocium et pecunias, quas furatus fuerat, a Cratero repetiverunt. Ille vero virum non dimisit. Cum autem milites in ius ivissent, Craterus Eutocium defendit et Thraces vicit. Qua de re tale oraculum editum est.

28. In aliis vero quibusdam non multo minoribus caput erigebat et cervicem in altum tollebat. Sed his graviora et fulmini similia.

29. Modestia et tranquillitas in ipso coniuncta erat cum industria et fortitudine. Quamvis enim modestus esset et praeterea tranquillus, tamen in negotiorum tractandorum certamen ingressus, propter ipsam necessitatem, nullo eorum, qui in his voluntantur, erat inferior.

30. Illius mulieris ardenti amore flagrans.

31. Semicanus.

1. Videbatur enim et corpore gigantis esse et animo ferine

θυμὸν θηριώδης, καὶ ἐς ἀγχνίονιαν τῶν ἀλλήστεινόντων ἀ-
πάντων πολυπλοκάτερος. Voc. γιγαντώδης.

β. Ὁ δὲ Θεοδοσίος τὴν βασίλισσαν θανοῦσαν ἐπ' ἡμα-
τι σχεδὸν τι ἐδάκρυσεν· ἀνάγκη γὰρ καὶ ὁ προκείμενος πό-
5λεμος συνεσκίαζεν αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν γυναῖκα πάθος. Voc.
ἐπ' ἡματι.

γ. Ὁ δὲ Εὐτρόπιος καιροῦ καὶ τύχης ἀμέτρως τε καὶ
χανδὸν ἀρνούμενος, καὶ κατεμφορούμενος καὶ πολυπραγμοῦν,
ὥστε οὐκ ἔλαθέ πατὴρ παῖδα μισῶν, ἢ ἀνὴρ γυναῖκα, ἢ μή-
10ιοτηρ τέκνον· ἀλλ' ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου
γνώμην. Voc. χανδόν.

δ. Ὁ δὲ Γαῖνᾶς ἐξεχώρει τῆς πόλεως, καταλιπὼν αὐ-
τὴν πολυάνδριον καὶ πολυτελῆ τάφον, οὐπω τεθαμμένον τῶν
ἐνωκηκότων. Voc. πολυάνδριον.

15 ε. Ἀρβαζάκιος Ἰσαυρος, ἐπὶ Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως,
ὄν Ἀρπαζάκιον ἐκάλουν διὰ τὸ πλεονεκτικόν, ἦν μὲν ἐξ
Ἀρμενίας, τοῖς τρισὶν ἅμα συγκατελιημμένος πάθεισιν, ὥσπερ
ἠφαιστείοις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, καὶ ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἐμπε- R.316
δόν· ταῦτα δὲ ἦν ἐρωτομανία καὶ μέθη καὶ πλεονεξία· οὐ-
20τω δὲ εἰς ἔσχατον ὄρον τὰς ἑαυτῷ δοκούσας ἀρετὰς ἐπιτη-
δευεν, ὥστε οὐκ ἔην τις ἐπίστευσε πειραθεῖς, ὅτι τὰς τρεῖς
ἐκείνας οὕτως εἰς ἄκρον ἐξήσκησε· μουσουργοῖς μὲν γὰρ

21. μὴ πειρ. conl. N.

et ingenii acumine et dolis omnes latrociniorum suorum socios longe
superare.

2. Theodosius autem Imperatricem defunctam fere per unum
diem desievit. Nam ipsa necessitas et praesens bellum obumbrabant
ipsius dolorem, quem ex uxore sentiebat.

3. Eutropius vero occasionem et fortunam immodice et af-
fatim hauriens et se ingurgitans et multis aliorum negotiis se im-
miscens ita vivebat, ut pater filium odio prosequens aut maritus uxo-
rem aut mater filiam minime lateret, sed omnes eiacularetur ad il-
lius sententiam.

4. Gaïnas autem exivit ex urbe, quam reliquit, ut esset mul-
torum virorum sepulcrum et sumtuosum sepulcrum, quod illius ur-
bis incolae nondum sepulti fuissent.

5. Arbazacius Isaurus, sub Arcadio Imperatore, quem propter
rapacitatem Harpazacium i. e. Rapacem appellabant. Fuit enim ex
Armenia oriundus, simul his tribus affectionibus, ut firmissimis Vul-
caniis vinculis constrictus, et in ipsis constanter perseveravit. Haec
autem affectiones fuerunt insanus amor et ebrietas et avaritia.
Sis autem illas, quas virtutes existimabat, summo studio exercebat,
ut nullus non expertus crederet, quia tres illas virtutes summo

συνέζησε τῶσαύταις, ὅσας οὐτε ἐκεῖνος ἀριθμεῖν εἶχαν, οὐτε ἕτερός τις τῶν διακονουμένων· καὶ οἷγε προσήκοντες αὐτῷ λογισταὶ τῶν στρατιωτικῶν ἔργων τὸν μὲν ἀριθμὸν τῶν στρατιωτῶν ἤδεσαν, τὸ δὲ πλῆθος τῶν ἐταίρων καὶ τὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀριθμὸν αὐτοῦ διέφηνεν· ὥσπερ οὖν Ὀρόντην τὸν Πέρσην φασὶν εἶπεν, ὅτι τῶν δακτύλων ὁ μικρότατος καὶ μύρια σημαίνει καὶ ἓνα ἀριθμὸν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὰς ἐταίρας κατὰ μονάδας καὶ μυριάδας ἠρίθμουν. *In vos.*

5. αὐτοῦς conl. N. Omsi fragmentum de Theodosio minore et Antiocho patricio, quod Maius p. 315. sub 77. §. 3. posuit; etenim Eunapius, Photio teste, ante exitum Arcadii finem operis fecerat. N.

studio exercuit. Nam cum tot musicis mulieribus vixit, ut nec ipse, nec ullus alius de ministris ipsius eas numerare posset. Et familiares quidem ipsius, militarium rerum ratiocinatores, militum quidem numerum notabant, ipsa vero scortorum multitudo vel ipsum manuum ipsius numerum fugiebat. Quemadmodum igitur Orontem Persam dixisse ferunt, minimum manus digitum et decem millia et unum tantum numerum significare, sic etiam illi scorta et singulatim et per decem millia numerabant.

ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΩΝ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
 ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ
 ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
 ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ.

EX HISTORIA
 PETRI PATRICII
 ET MAGISTRI
 EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
 AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Tiridates a Tiberio in Parthorum regno constitutus ab Artabano expellitur (1). Cotys pro Mithridate fratre rex Iberorum factus (2). Decebalis, Dacorum regis, superbia (3). Idem supplex legatos ad Traianum mittit (4). Nova eiusdem legatio ad Traianum (5). Longobardi Istrum transgressi, pacem petunt (6). Quadis data pax a Marco Antonino (7). Astingi Romanis auxilio veniunt (8). Menophilus, Moesias praefectus, Carpos superbe tributum postulantes repudiat (9). Sapore, Persarum rex, re male gesta adversus Odenathum, in regnum suum revertitur (10). Vandali pacem ab Aureliano impetrant (11). Aharban legatus a Narsaeo victo ad Galerium missus (12). Mestrianus, Licinii legatus ad Constantium (13). Legatio a Magnentio ad Constantium de pace missa (14). Persarum legatio ad Constantium (15). Iulianus cum Chamavis de pace agit (16).

α. Ὅτι οἱ Πάρθοι πρὸς Τιβέριον ἐπρεσβεύοντο, βασι- A. C. 35
 λέα σφισιν ἐκ τῶν ὀμηρεύοντων δοῦναι. καὶ δέδωκεν αὐ- Tiber. 22
 P. 23
 1. ἐπρεσβεύοντο N., ἐπορεύοντο vulg. V. 17

1. Parthi petierunt a Tiberio, ut sibi regem ex obsidibus da-
 ret, et dedit ipsis Phrahatem, Phrahatis filium. Cum autem in iti-

A. C. 35 τοῖς Φραάτην τὸν τοῦ Φραάτου υἱόν . ἐκείνου δὲ κατὰ τῆς
Tiber. 22 ὁδοῦ τελευτήσαντος, Τιριδάτην ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ἐπεμ-
ψε, καὶ ὅπως ῥᾶον τὴν βασιλείαν παραλάβοι, ἔγραψε Μι-
θριδάτῃ τῷ Ἰβήρων βασιλεὶ εἰς τὴν Ἀρμενίαν εἰσβαλεῖν, ἵνα
ὁ Ἀρτάβανος τῷ υἱῷ βοηθῶν ἀπὸ τῆς οἰκείας παρῆ . καὶ ὁ
εἰσελθὼν ὁ Τιριδάτης τὴν βασιλείαν κατέσχεν . οὐ μέντοι
Βκαὶ ἐπὶ πολὺ ἐβασίλευσεν . ὁ γὰρ Ἀρτάβανος Σκύθας προσ-
λαβὼν οὐ χαλεπῶς αὐτὸν ἐξήλασε . καὶ ταῦτα μὲν τὰ κατὰ
Πάροθους .

A. C. 47 β . Ὅτι Μιθριδάτης ὁ τῶν Ἰβήρων βασιλεὺς ἐνεωτέρω-10
Claud. 8 σε, καὶ παρεσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ τῶν Ῥωμαίων πόλεμον . τῆς
δὲ μητρὸς ἀντιλεγούσης, καὶ φυγεῖν, ἐπειδὴ μὴ πείθειν αὐ-
τὸν ἠδύνατο, βουληθείσης, βουλόμενος ἐπικαλύψαι τὸ σπου-
δαζόμενον, αὐτὸς μὲν παρεσκευάζετο, πέμπει δὲ Κότυν τὸν
ἀδελφὸν εἰς πρεσβείαν, φίλους λόγους τῷ Κλαυδίῳ κομίζον-15
τα . ὁ δὲ παραπρεσβεύσας πάντα αὐτῷ κατεμήνυσε, καὶ βα-
σιλεὺς Ἰβηρίας ἀντὶ Μιθριδάτου γίνεται .

A. C. 86 γ . Ὅτι Δεκέβαλος ὁ Λακῶν βασιλεὺς ἐπεκηρυκεῖτο
Domit. 6 πρὸς Δομετιανόν, εἰρήνην ὑπισχνόμενος . ἐφ' οὗ ἐπεμψε
P. 24 Δομετιανὸς Φουσκὸν μετὰ πολλῆς δυνάμεως . ὅπερ μαθὼν
ὁ Δεκέβαλος ἐπεμψε πρὸς αὐτὸν πρεσβείαν ἀΐθρις ἐν χλευα-
σμῷ, λέγων, ὡς, εἰ ἔλοιτο ἕκαστος Ῥωμαίων δύο ὄβολους Δε-
κεβάλῳ ἕκαστου ἔτους τελεῖν, εἰρήνην πρὸς αὐτὸν τίθεσθαι .

1. κατὰ τὴν ὁδὸν vel πρὸ τῆς καθόδου coni. B.
mg. H. 5. οἰκίας vulg.

2. Τιριδάτην

nere vitam morte commutasset, Tiberius misit Tiridatem ex genere regio. Et quo facilius regnum capesseret, scripsit Mithridati, Iberorum regi, ut in Armeniam incursionem faceret, quo se Artabanus conferret suppeticas filio laturus. Et Tiridates quidem regnum obtinuit. Sed non diu regnavit. Nam Artabanus Scythas assumens, minimo negotio eum regno expulit. Et haec de Parthis.

2. Mithridates, Iberorum rex, novas res tentavit, et se ad bellum Romanis inferendum praeparavit. Huic mater contradixit, et quoniam non persuadebat, fugere voluit. At ille, quamvis in apparatu esset, volebat tegere, quod susceperat. Itaque Cotyn fratrem mittit legatum ad Claudium, qui gratulationes deferret, sed non ex fide legationem obiit, et omnia, quae frater animo volverat, enuntiavit, et rex Iberiae Mithridatis loco constituitur.

3. Decebalus, Dacorum rex, legationem pacis causa ad Domitianum misit. Quo facto Domitianus Fuscum misit cum magna manu. Hoc ubi Decebalus didicit, ad eum rursus legatum misit, qui cum irrisione illi diceret, se pacem facturum, si unusquisque Romanorum vel-

εἰ δὲ μὴ τοῦτο ἔλοιτο, πολεμήσειν καὶ μεγάλα αὐτοῖς προσ-
ερίψασθαι κακά.

δ'. Ὅτι Δεκέβαλος πρὸς Τραϊανὸν πρόσβεις ἔπεμψε πι- A. C. 103
λοφόρους· οὗτοι γὰρ εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τιμιώτεροι. πρὸ- Traian. 6
δ' αὐτοῖς εἶναι. ἐκεῖνοι δὲ ἐλθόντες ἐπὶ τοῦ Τραϊανοῦ ἔρρι-
ψαν καὶ τὰ ὄπλα, καὶ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δῆσαντες ἐν αἰ-
χμαλώτων τάξει ἐδέοντο τοῦ Τραϊανοῦ εἰς λόγους ἐλθεῖν Δε-
κεβάλω.

10 ε'. Ὅτι πάλιν ὁ Δεκέβαλος προσβείαν ἔπεμψε πρὸς
Τραϊανὸν, τῶν παρόντων ἀναχωρῆν κομιζόμενος. ὑπισχνεί-
το δὲ τὰ τε ὄπλα πάντα καὶ τὰ μηχανήματα παραδιδόναι
τῷ Τραϊανῷ καὶ τοὺς μηχανοποιούς τοὺς Ῥωμαίους τοὺς
παρ' αὐτῷ ὄντας, καὶ τοὺς αὐτομόλους, καὶ τὰ ἐρύματα
15 πάντα ὅσα κατεσκεύασεν καθαιρεῖν, παραχωρεῖν δὲ καὶ τῆς
γῆς, ἣν ἐκράτησεν ὁ Τραϊανός, καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ καὶ
τῶν Ῥωμαίων οἰκείους ἐχθροὺς νομίζειν, καὶ αὐτομόλους μὴ
ὑποδέχεσθαι, μηδὲ στρατιώτην Ῥωμαίων ἔχειν ἐγγὺς εἰς
20 τὰς συνθήκας. ὁ δὲ Δεκέβαλος τὰ ὄπλα ἔρριψεν ἐπὶ
αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν γῆν πεσὼν προσεκύνησε, καὶ εἰς Ῥώμην
πρόσβεις ἔπεμψε, καὶ αὐτοὶ ὁμοίως τὰς χεῖρας ἔδησαν ὡς ἐν
αἰχμαλώτων τάξει.

1. προσερίψασθαι vult. 5. κόμητας vult. 7. καὶ τὰ] τε τὰ B.
8. Δεκεβάλου vult. 11. κομισόμενος N. 17. αὐτόμολον H.

let illi quotannis pendere duos obolos, sin minus, bellum et magna
mala se illis illaturum.

4. Decebalus misit ad Traianum legatos ex his, qui pileos fe-
runt: hi enim apud Dacos sunt honoratiores. Prius autem comatos
miserat, qui apud eos viliores habentur. Hi cum ad Traianum venis-
sent, abiecerunt arma et, manibus post terga vinctis captivorum in-
star, Traianum orarunt, ut cum Decebalo in colloquium veniret.

5. Rursus Decebalus legationem ad Traianum misit, quae belli
finem peteret. Pollicebatur se omnia arma et bellica instrumenta
Traiano traditurum et Romanos machinarum fabricatores et trans-
fugas, qui apud ipsum essent, et omnia praesidia et castella, quae
extruxisset, diruturum. Cessurum quoque omni terra, qua Traianus
potitus esset, et eius et Romanorum hostes pro suis hostibus habi-
torum, neque posthac ullos transfugas admissurum, neque ullum
militem Romanorum retenturum. His conditionibus hanc legationem
Traianus accepit. At Decebalus in conspectu Traiani arma abiecit,
et in terram cadens eum salutavit. Legatos etiam Romam misit, qui
captivorum more erant manibus vincti.

- A. C. 167? Marc. 8? 5. Ὅτι Λαγγιβάρδων καὶ Ὀβίων ἑξακισχιλίων Ἴστρον περαιωθέντων, τῶν περὶ Βίνδικα ἰπέων ἑξελασάντων καὶ V. 18 τῶν ἀμφὶ Κανδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων, εἰς παντελῆ φυγὴν οἱ βάρβαροι ἐτρέποντο. ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν ἐν δέει καταστάντες ἐκ πρώτης ἐπιχειρήσεως οἱ βάρβαροι, πρέσβεις 5 παρὰ Αἴλιον Βάσσον τὴν Παιονίαν διέποντα στέλλουσι, D Βαλλομαρίον τε τὸν βασιλεῦ Μαρχομάννων καὶ ἑτέρους δέκα, κατ' ἔθνος ἐπιλεξάμενοι ἕνα. καὶ ὄρκους τὴν εἰρήνην οἱ πρέσβεις πιστωσάμενοι οἴκαδε χωροῦσιν.
- A. C. 175 Marc. 16 5. Ὅτι Κούαδοι πρέσβεις ἔπεμψαν πρὸς Μάρκον εἰρή- 10 νην αἰτοῦμενοι, καὶ ἔτυχον, καὶ πολλοὺς μὲν ἵππους, πολλοὺς δὲ βόας δεδώκασι, καὶ ἀλχηματώτους τότε μὲν μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὕστερον δὲ καὶ ἑτέρους πλείστους ἀπέλυσαν.
- η'. Ὅτι ἤλθον καὶ Ἀστιγγοὶ καὶ Λακριγγοὶ εἰς βοιθή- 15 αν τοῦ Μάρκου.
- ε. A. C. 230 Alex. Sev. Imp. 9 9. Ὅτι Κάρποι τὸ ἔθνος φθονοῦντες τοῖς καθ' ἕναστον 20 ἐνιαντὸν τελουμένοις τοῖς Γότθοις, ἔπεμψαν πρὸς Τούλλιον Μηνόφιλον πρεσβείαν μεθ' ὑπερηφανείας ἀπαιτοῦντες χρή- 25 ματα. οὗτος δὲ δοῦξ ἦν Μυσίας, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν στρατὸν ἐγύμναζε, καὶ προμαθῶν τὴν ὑπερηφάνειαν αὐ- 20 τῶν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οὐκ ἐδέξατο αὐτοὺς, διδοὺς αὐτοῖς ἄδειαν ὄρεῖν τοὺς στρατιώτας γυμναζομένους. καὶ ἵνα τῷ παρελκυσμῷ καθέλοι αὐτῶν τὰ φρονήματα, καθίσας ἐπὶ βή-

6. Πανορίαν Παρ. 7. Μαρχεμάνη mg. H. 17. Ἰούλιον Ν.

6. Sex millia Longobardorum et Obiorum Istrum traiecerunt, in quos Vindicis equites, et pedites, quorum dux erat Candidus, irruerunt et in fugam verterunt. Prima statim invasione terrore barbari perculti, legatos ad Aelium Bassum, qui Pannoniam provinciam obtinebat, mittunt Ballomarium, regem Marcomannorum, una cum aliis decem, ex unaquaque gente uno electo. Sic pace iureiurando firmata, legati domum redierunt.

7. Quadi legatos miserunt ad Marcum pacem petituros, et consecuti sunt. Itaque multos equos et multas boves dederunt: et tredecim millia captivorum, et plures etiam postea libertati restituerunt.

8. Venerunt et Astingi et Lacoragi in auxilium Marci.

9. Carporum gens invidia flagrabat, quod Gothi stipendia a Romanis accipiebant. Itaque legationem miserunt ad Tullium Menophilum, et arroganter pecunias ab illo petierunt. Erat ille dux Moesiae et singulis diebus exercitum ad bellum exercebat: et cum Carpos insolentes et superbos esse accepisset, per plures dies eos non admisit, sed tamen potestatem eis fecit, cum exercitus exercebatur, ut milites conspicerent: et cum satis praerogatione tempo-

ματος ὑψηλοῦ καὶ παραστήσας τοὺς μεγίστους τοῦ στρατο- c. A.C.230
πέδου ἐδέξατο αὐτοὺς, μηδένα λόγον αὐτῶν ποιούμενος, ἀλλ' Alex. Sev.
ἐν τῷ μέσῳ λεγόντων αὐτῶν τὴν πρεσβείαν συνεχῶς ἐτέροις Imp. 9
διελέγετο, ὡς δὴ ἄλλα τιμιώτερα πράγματα ἔχων. οἱ δὲ πε-
δριδεεῖς γενόμενοι οὐδὲν ἄλλο εἰρήκασιν, εἰ μὴ, ὅτι „διὰ τί οἱ
Γότθοι τοσαῦτα χρήματα παρ' ὑμῶν λαμβάνουσιν, καὶ ἡμεῖς B
οὐ λαμβάνομεν;” ὁ δὲ εἶπεν, ὅτι „αὐτοκράτωρ πολλῶν χρη-
μάτων κύριός ἐστι, καὶ τοῖς θεομένοις αὐτοῦ χαρίζεται.” οἱ
δὲ ἐπήγαγον, ὅτι „καὶ ἡμᾶς ἐχέτω εἰς τοὺς θεομένους, καὶ
15 ἰσοδότω ἡμῖν τοσαῦτα· ἡμεῖς γὰρ κρείττονες ἐκείνων ἐσμέν.”
καὶ γελάσας ὁ Μηνόφιλος εἶπε· „καὶ περὶ τούτων μηνῦσαι
δέομαι τῷ αὐτοκράτορι. καὶ μετὰ τέσσαρας μῆνας δεῦτε
εἰς τόνδε τὸν τόπον, καὶ λαμβάνετε ἀπόκρισιν.” καὶ μετῆλθεν
ἐκεῖ, καὶ πάλιν τοὺς στρατιώτας ἐγύμναζε. καὶ ἦλθον οἱ
15 Κάρποι μετὰ τοὺς τέσσαρας μῆνας, καὶ τὸ ὅμοιον σχῆμα
ποιήσας αὐτοῖς ἑτέραν εὐρεν ἀναβολὴν τριῶν μηνῶν. καὶ C
πάλιν εἰς ἕτερον στρατόπεδον ἐδέξατο αὐτοὺς ὁμοίως, καὶ
ἔδωκεν αὐτοῖς ἀπόκρισιν, ὅτι „ὅσον ἐξ ὑποσχέσεως οὐδὲν ὑ-
μῖν παντελῶς δίδωσιν ὁ βασιλεύς. εἰ δὲ θέεσθε συγκρο-
ποτήσεως, ἀπελθόντες ῥίψατε ἑαυτοὺς προηεῖς καὶ δεήθητε αὐ-
τοῦ· καὶ εἰκόσ ἐστι συγκροτηθῆναι ὑμᾶς.” οἱ δὲ μετὰ ἀ-

19. δ post ὑμῖν expunxit N.

ris diem de die ducens superbos illorum spiritus fregisset et retu-
disset, sedens in alto suggestu, primarios totius exercitus viros cir-
ca se adhibuit, et Carpos excepit, nullaque illorum habita ratione in
medio militum, dum legationem suam exponerent, tanquam aliud
agens et longe sibi essent graviora negotia, sermonem cum aliis habe-
bat. At illi despectui habiti, nihil aliud dixerunt nisi: „Quia Gothi,
inquiunt, a vobis stipendium accipiunt, cur nos quoque non accipi-
mus?” Quibus Menophilus: „Cum Imperator noster multarum pe-
cuniarum sit dominus, liberalitatem suam exercet erga eos, qui, ut
sibi gratificetur, suppliciter petunt.“ Tum illi: „Nos quoque sup-
plicantium numero habeat, et nobis eadem largiatur. Sumus enim
Gothis praestantiores.“ Rident Menophilus, „Meum est, ait, de his
ad Imperatorem referre. Redite igitur intra quatuor menses in
hunc eundem locum, et responsum accipietis.“ Et simul illuc abiit
et milites exercuit. Post quatuor menses Carpi redierunt. In qui-
bus admittendis cum eadem forma, qua prius usus fuisset et rationem
negotium in alios tres menses reiiciendi reperisset, cum tandem
iterum eos, ut prius, coram alio exercitu excepisset, illis hoc respon-
sum dedit: „Nihil prorsus Imperator vobis ex conventionem dabit.
Sed si gratificatione indigetis, accedite ad eum, et ad eius pedes
procumbite et ei supplicate, et verisimile est, cum vestras preces ad-

γανακτήσεως ἀνεχώρησαν, καὶ τὴν τοῦ Μηνοφίλου ἀρχὴν εἰς τρία ἔτη ἀνυσθεῖσαν ἡσυχίαν ἔσχον.

c.A.C. 261 i. Ὅτι Σαπώρης ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὸν Εὐφράτην
Gallien. 9 Διαβάς μετὰ τοῦ οἰκείου στρατοπέδου, . . . ἠσπάζοντο ἀλ-
D λήλους καὶ ἔχαιρον ὡς ἀπωγμένου κινδύνου* φυγόντες. πρὸς 5
δὲ τοὺς ἐν Ἐδέσση στρατιώτας ἔπεμπεν, ὑποσχόμενος αὐτοῖς
διδόναι πᾶν τὸ Σύριον νόμισμα τὸ ὄν παρ' αὐτῷ, ἵν' ἀνενό-
χλητον αὐτὸν συγχωρήσωσι παρελθεῖν, καὶ μὴ ἔλονται κίν-
δυνον εἰς ἀμφιβολίαν αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀσχολίαν αὐτῷ πε-
ριποιῆσαι καὶ βραδυτήτα. οὐ γὰρ δεδιὼς αὐτοὺς ταῦτα 10
ἐπιδιδόναι ἔφη, ἀλλ' ἐπειγόμενος τὴν ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεῖα
ποιῆσαι, καὶ μὴ βουλόμενος τριβὴν καὶ ὑπέρθεσιν γενέσθαι
τῇ ὁδοιπορίᾳ αὐτοῦ. καὶ εἶλοντο οἱ στρατιῶται λαβεῖν τὸ
χρυσίον ἀκινδύνως καὶ παραχωρῆσαι αὐτοῖς παρελθεῖν.

c.A.C. 270 iα'. Ὅτι Οὐάνδαλοι ἠττηθέντες ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς 15
Aurel. 1 Ἀυρηλιανόν, παρακαλοῦντες εἰρήνην. Ἀυρηλιανὸς δὲ ἀσμέ-
P. 26 νως ἐδέξατο, καὶ πακτεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχώρησεν.

A.C. 297 iβ'. Ὅτι Ἀφφαρβᾶν, φίλιτος ὢν ὡς μάλιστα τῷ Ναρ-
Diocl. 14 σαίῳ τῷ Περσῶν βασιλεῖ, εἰς πρεσβείαν πεμφθεὶς σὺν ἰκε-
τεῖα τῷ Γαλερίῳ ὑπήντησεν. ὅστις ἄδειαν τοῦ λέγειν λαβὼν 20
εἶπε, „φανερὸν ἐστὶ τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὡσπερ ἀνθί
V. 19 δύο λαμπτήρες εἰσὶν ἢ τὴν Ῥωμαϊκῇ καὶ Περσικῇ βασιλείᾳ ·

1. καὶ κατὰ τὴν conl. Val. 4. οἱ μὲν στρατιῶται excidisse
susp. N. 5. ἀποδιωχομένου H. 6. ἔπεμπεν N, πέμπειν vulg.
7. αὐτῷ N., αὐτῶν vulg. 17. ἀνεχώρησεν N., ἀνεχώρησαν vulg.
21. ὡσπερ ἀνθί H., ὡσπερ ἄν εἶη vulg.

missurum.“ At illi indignati recesserunt et per tres annos, quibus Menophilus in provincia cum imperio fuit, quieverunt.

10. Sapore, Persarum rex, ut cum suis est Euphratem transgressus . . . sese amanter amplexi, sibi invicem gratulati sunt, quod imminens periculum effugissent, et ad eos, qui Edessae stipendia faciebant, mittit, qui promitterent, se illis daturum omnes quos secum portaret, Syrios nummos, ut sine ulla molestia ipsum iter pergere sinerent, neque se ipsos in dubiam periculi aleam conicerent, sibi moram et negotium facessentes. Neque vero se, tanquam ipsos timeret, haec daturum esse dixit, sed domum festinare, ut festum ageret et minime cupere ullam moram suo itineri interponi. Milites autem satius duxerunt pericula evitare et eos sinere transire et aurum accipere.

11. Vandali victi miserunt legationem ad Aurelianum, pacem poscentes, Aurelianus lubenti animo eos excepit, et pactione pacis cum ipsis facta, rediit.

12. Appharban cum amicissimus Narsaeo, Persarum regi, esset missus ad legationem, supplex Galerio occurrit. Is, data potestate loquendi, dixit, Romanum et Persicum imperium esse tanquam duo

καὶ χρῆ καθάπερ ὀφθαλμούς τὴν ἑτέραν τῆ τῆς ἑτέρας κο- A. C. 297
 σμειῶσαι λαμπρότητι, καὶ μὴ πρὸς ἀναίρεσιν ἑαυτῶν ἀμοι- Diocl. 14
 βαδὸν μέχρι παντὸς χαλεπαίνειν. τοῦτο γὰρ οὐκ ἀρετὴ
 μάλλον, ἀλλὰ κουφότης νομίζεται ἢ μαλακία· τοὺς γὰρ με-
 5 ταγενεστέρους οἰόμενοι μὴ δύνασθαι ἑαυτοῖς βοηθεῖν σπου- B
 δάζουσι τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀνελεῖν. μὴ χρῆναι μέντοι
 μηδὲ Ναρσαῖον ἀσθενέστερον πάντων τῶν ἄλλων βασιλέων
 νομίζεσθαι· ἀλλὰ τοσοῦτον τῶν ἄλλων βασιλέων Γαλέριον
 ἐπερέχειν, ὥστε αὐτὸν τούτῳ μόνῳ δικαίως Ναρσαῖον ἦττη-
 10 σθαι, καίτοι τῆς τῶν οἰκειῶν προγόνων ἀξίας καταδεέστε-
 ρον οὐ γινόμενον." πρὸς τούτοις ἔλεγεν ὁ Ἀφφαρβαῦ ἐντε-
 τάλθαι αὐτῷ παρὰ Ναρσαίου, ὡς ἔχοντες ἐπιείκειαν, τὸ τῆς
 οἰκειᾶς βασιλείας δίκαιον τῆ Ῥωμαίων ἐπιτρέψαι φιλανθρω-
 πία. τοιγαροῦν μηδὲ τοὺς ὄρκους κομίζειν, ἐφ' οἷς χρῆ γί-
 15 νεσθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ τὸ ὅλον τῆ γνώμῃ τοῦ βασιλέως
 δίδόναι. πλὴν ὅτι παρακαλεῖ τοὺς παῖδας μόνον καὶ τὰς C
 γαμετάς αὐτῷ ἀποδοῆναι, διὰ τῆς τούτων ἀποδόσεως πλέον
 εὐεργεσίαις ἐνοχος εἶναι λέγων ἢ ὄπλοις περιῶν οὐδὲ νῦν δύ-
 νασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν αἰχμαλωσίᾳ γενό-
 20 μενοι τῆς ἐντεῦθεν οὐκ ἐπειράθησαν ὑβρεως, ἀλλ' οὕτω μετε-
 χειρίσθησαν ὡς τῆ οἰκειᾶ εὐγενείᾳ ὅσον οὐπω ἀποδοθησόμενοι.
 ἐν τούτοις εἰς μνήμην ἦγε καὶ τὸ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων
 ἐμμετάβλητον. ὁ δὲ Γαλέριος πρὸς ταῦτα δόξας ὀργίζεσθαι,

12. ἔχοντος N.

18. περιῶν Valesius, περὶ ὧν vulg.

luminaria; et oportere alterum alterius, sicut oculos, luce et splen-
 dore illustrari, neque ad extinctionem et eversionem invicem sibi
 molestos et graves esse. Hoc enim non virtus, sed magis levitas et
 mollities censeretur. Nam qui inferiores nihil sibi prodesse posse
 putant, conantur eos, qui sibi adversantur, tollere et evertere. Non
 oportere autem Narsaeum omnibus aliis regibus imbecilliorum exis-
 timare; sed Galerium tanto reliquis regibus superiorem esse, ut
 ab eo solo merito Narsaeus victus sit, tametsi ne Narsaeus quidem
 a suorum maiorum virtute absit. Praeterea dixit Appharban man-
 datum sibi fuisse a Narsaeo, omnia proprii regni iura Romanorum
 humanitati committi, ipsum aequum esse ducere: neque ideo condi-
 tiones, quibus pacem fieri vellet, ipsum ferre, sed id omne Impera-
 toris arbitrio permittere. Hoc solum ipsum hortari, ut sibi uxorem
 et filios redderet, quos si reciperet, multo devinctiorem se illi fore
 beneficiis, quam si armis vicisset; ne nunc quidem satis pro merito
 gratias agere posse, quod captivi haud quicquam contumeliae passi
 sint, sed ita habiti, ut pristinae suae nobilitati primo quoque tem-
 pore se restitutum iri sperarent. Hic legatus Persarum in memoriam
 revocavit rerum humanarum inconstantiam. Ad quae visus est Gal-
 lerius subirasce, et toto corpore commotus, „non recte Persas, ait,

- A. C. 297 συγκινήσας τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἀπεκρίνατο λέγων, οὐ καλῶς
 Diocl. 14 Πέρσας ἀξιοῦν τῆς μεταβολῆς τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων
 D εἰτέρους μεμνησθαι, ὅποτε αὐτοὶ καιροῦ ἐπιλαμβανόμενοι οὐ
 παύονται ταῖς τῶν ἀνθρώπων συμφοραῖς ἐπικείμενοι. „κα-
 λῶς γὰρ καὶ ἐπὶ Βαλεριανοῦ τὸ μέτρον τῆς νίκης ἐφυλάξατε, 5
 οἵτινες δόλοισι αὐτὸν ἀπατήσαντες κατέσχετε καὶ μέχρι γῆ-
 ρως ἐσχάτου καὶ τελευτῆς ἄτιμον οὐκ ἀπελύσατε, εἶτα μετὰ
 θάνατον μυσσαρᾶ τινι τέχνῃ τὸ δέρμα αὐτοῦ φυλάξαντες θνη-
 τῷ σώματι ἀθάνατον ὕβριν ἐπηγάγετε.” ταῦτα διεξελθὼν ὁ
 βασιλεὺς, καὶ εἰπὼν ἑαυτὸν ἐπικαμφθῆναι οὐχ οἷς Πέρσαι 10
 διὰ τῆς πρεσβείας ὑπέμνησαν, ὡς δέον πρὸς τὰς ἀνθρωπίνους
 ἀφορᾶν τύχας, (διὰ τοῦτο γὰρ μᾶλλον καὶ πρὸς ὀργὴν προσ-
 P. 27 ἴκειν κινεῖσθαι, εἴ τις πρὸς ἅ Πέρσαι πεπραχασιν ἀποβλέ-
 ψειεν,) ἀλλὰ τοῖς τῶν οἰκείων προγόνων ἴχνησιν ἀκολουθεῖν,
 οἷς ἔθος φεῖδεσθαι μὲν τῶν ῥηηκόων, καταγωνίζεσθαι δὲ τῶν 15
 ἀντιταττομένων, ἐκέλευσε τῷ πρεσβενομένῳ τῷ ἰδίῳ βασιλεῖ
 ἀπαγγεῖλαι τὴν Ῥωμαίων καλοκαγαθίαν, ὣν τῆς ἀρετῆς ἐπει-
 ράθη, καὶ οὐ πολλῷ ὕστερον προσελπίζειν παρ' αὐτὸν ἀφι-
 ζομένους κατὰ γνώμην τοῦ βασιλέως.
- A. C. 314 *εἴ*. "Οτι Λικίνιος πέμπει πρεσβευτὴν πρὸς Κωνσταντῆ-20
 Const. 9νον Μεστριανὸν κόμητα. ἐλθόντα δὲ τὸν Μεστριανὸν ὁ βα-
 σιλεὺς ἐπὶ τινα χρόνον διέσυρε. μετὰ ταῦτα δὲ πρὸς τε τὸ
5. Βαλεριανοῦ N., Γαλεριανοῦ vulg. 12. προσήκει vulg. 13.
 ἀποβλέψειεν H., ἀποβλέψειεν vulg.

petere, ut alii varietatis et inconstantiae rerum humanarum me-
 minissent, quippe qui ipsi, cum secundae res illis contigerint, ho-
 minum calamitatibus ultro instare non desisterent. „Belle scilicet
 adversus Valerianum moderationem in victoria tenuistis. Nam dolo
 eum cepistis, et usque ad extremam senectutem et mortem turpem et
 foedam non dimisistis. Etiam post mortem nefaria arte cutem eius
 custodientes, mortali corpori immortalē ignominiam inussistis.“ In
 ista digressus est Imperator, et dixit, se quidem flecti non his, quo-
 rum Persae in legatione mentionem fecerant, oportere in rerum hu-
 manarum varietatem intueri; (ob hoc enim si quis ad ea, quae Persae
 commiserint, advertat, oportere in iram ferri;) sed se vestigiis
 maiorum insistere, quibus mos fuerit parcere subiectis et debellare
 superbos. Itaque iussit eum, qui legatione fungebatur, regi suo
 Romanorum mansuetudinem et clementiam, quorum virtutis pericu-
 lum fecisset, renuntiare, et spem facere, non multo post fore, ut,
 impetrata ab Imperatore venia, captivi ad ipsum redirent.

13. Licinnius legatum ad Constantinum Mestrianum Comitem
 mittit, quem Constantinus, cum ad se venisset, longo tempore deti-
 nuit. Tandem quum ad incertos belli casus animum adiceret, quis

ἄθλον τοῦ πολέμου ἀποβλέπων, ἅμα δὲ καὶ ὅτι οἱ τοῦ Λικιν- A. C. 314
 νίου ἐφόδῳ λανθανούσῃ χρησάμενοι τὴν βαστάγην αὐτοῦ^{Const 9}
 μιὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον, δέχεται αὐτόν. ὁ
 δὲ τοῖς δυοῖν βασιλεῦσι τὴν εἰρήνην ἐπροσβέβυετο, μὴ χοῖνας
 ἕλγαν τὸν τοὺς ὁμοφύλους νενικηκότα κατ' αὐτῶν χαλεπαί-
 ρειν. ὅ,τι γὰρ ἂν ἀπόλοιτο, τοῦτο λοιπὸν τῷ νενικηκότι, ἀλλ'
 οὐχὶ τοῖς ἠττωμένοις ἀπόλλυσθαι· καὶ ὅτι ὁ ἐνὶ τὴν εἰρή-
 νην ἀρνούμενος πολλῶν ἐμφυλίων πολέμων γίνεται αἴτιος. ὁ
 δὲ βασιλεὺς τῷ τε προσώπῳ καὶ τῇ τοῦ σώματος κινήσει τὸ
 ταμύγεθος τῆς ἐργῆς δηλῶν, καὶ μόλις φωνὴν ἀφίεις, εἶπεν·
 „σὺχ' οὕτω μέχρι τοῦ παρόντος διαγεγόμεθα, οὐδὲ διὰ τοῦτο
 ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ μέχρι τῶν ἐνταῦθα πολεμοῦντες καὶ νικῶν-
 τες ἀφικόμεθα, ὥστε μὴ ἐθέλειν τὸν οἰκεῖον γαμβρὸν κοινω-
 τὸν ἔχειν διὰ τὰ μύση αὐτοῦ καὶ τὴν ἀγχιστείαν ἀπαγορευ-
 ῖσεν, εὐτελεῖς δὲ ἀνδράποδον μετ' αὐτοῦ εἰς τὰ βασίλεια προσ-
 δέξασθαι.” ἐκέλευσεν οὖν τὸν Μεστριανὸν τούτου τοῦ μέ-
 ρους τῆς πρεσβείας σχολάζοντα, εἴ τι ἕτερον αἰτεῖν βούλου-
 το, λέγειν· καὶ ἔδοξε τὸν Βάλεντα ἐκβληθῆναι τῆς βασιλείας.
 ιδ'. Ὅτι Μαγνέντιος καὶ Βετρανίων πέμπουσι πρέσβεις A. C. 350
 πρὸς Κωνσταντίον. πέμπονται δὲ Ρουφῖνος καὶ Μαρχελλ-^{Const. 14}
 ρος, ὁ μὲν ὑπαρχος ὧν τῶν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος στρα-
 τηλάτης, καὶ Νουνέχιος συγκλητικὸς ὑπαρχος, καὶ Μάξιμος
 πρὸς τούτοις, ὑπομνήσοντες τὸν Κωνσταντίον ὅπλων ἀπο-
 D

5. αὐτόν vulg. 10. τῆς om. vulg. 11. διαγεγενημέθα
 conl. B. 17. σχολάζοντος vulg. 19. Βετρανίων Ν., Βρεττα-
 νίων vulg.

manus militum Licinnii iumenta sarcinalla cum regia suppellectili ad
 se tendentem clandestina incursione interceperat, legatum admisit.
 Ille vero de pace inter utrumque Imperatorem componenda agens
 dicebat, non oportere eum, qui de civibus suis victoriam reportasset,
 iis irasci. Quicquid enim intereat, victori, non victo interire, et
 si nunc uni pacem denegaverit, multorum bellorum civilium causam
 fore et auctorem. At Imperator et vultu et motu corporis acerbita-
 tem irae suae demonstrans, et aegre vocem emittens dixit: „Non ita
 nos ad hoc usque tempus gessimus, neque ideo ab Oceano huc bel-
 lum gerentes et vincentes pervenimus, ut generum nostrum propter
 nefaria flagitia a societate regni excludamus et affinitatem eius dis-
 solvamus, et vile mancipium cum ipso in imperium introducamus.”
 Iussit igitur Mestrianum, hac legationis parte omitta, si quid aliud
 vellet promere. Et visum est Valentem ab imperio deificere.

14. Magnentius et Vetrano mittunt legatos ad Constantium.
 Mittuntur autem Rufinus et Marcellinus, hic praefectus praetorio,
 ille alterius agminis ductor, et Nunechius Senatus Princeps, et Ma-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 350 σχέσθαι καὶ πρώτην ἔχειν ἐν τῇ βασιλείᾳ τιμὴν. ὁ δὲ Μα-
 Const. 14 γγέντιος δι' αὐτῶν τὴν ἰδίαν θυγατέρα τῇ Κωνσταντίῳ ὑπι-
 σχνεῖτο δίδουσι γαμετὴν ἐπὶ τῷ καὶ αὐτὸς τὴν Κωνσταντίαν
 λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κωνσταντίου. ἐδέξατο οὖν ὁ βασι-
 λεὺς τοὺς Βετρανίου καὶ Μαγνεντίου πρέσβεις, ἐν οἷς ὁ 5
 Νουνέχιος εὐθὺς ἔφη τῷ προσιμῷ εἰρήνην αἰτεῖν τὸν Μα-
 γνέντιον, καὶ πολλάκις τῆς περὶ τῶν παρόντων πραγμάτων κα-
 ταστάσεως τὸν Κωνσταντίον ὑπεμίμησε, φύσκει μὴ χρῆ-
 ναι αὐτὸν ἀπροόπτως καὶ κεκμηκότα ἤδη τοῖς πολέμοις δύο
 κατ' αὐτὸν βασιλεῖς, στρατιωτικῆς τε ἐπιστήμης ἐμπειροῦς τε
 καὶ ὁμοροῦντας ἀλλήλοις καὶ ἔτι ἀκεραίους ὄντας, εἰς πόλε-
 μον προκαλεῖσθαι· οἷτινες, εἰ μὴ περὶ εἰρήνης συνδόξαιεν,
 P. 28 [ὡς] ὅποιοι καὶ πηλίκοι κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον ἔσονται
 παραιτατώμενοι, εἴτε εἰς μόνος, εἴτε ὁμοῦ ἄμφω παραγένον-
 το, μὴ θέλειν αὐτὸν ἐτέρωθεν μαθεῖν ἢ ἐκ τῶν ἤδη πεπρα- 15
 γμένων αὐτοῖς, ὅτε ταῖς ἐκείνων παρατάξεσιν αὐτῷ τε καὶ
 τῷ γένει αὐτοῦ θριάμβοι καταρθούντο. ταύτης τῆς πρεσβείας
 ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐν φροντίσει πολλάκις ἦν. καὶ εἰς ὕπνον
 Β τραπεῖς εἶδεν ὄψιν, ὅτι ὁ πατὴρ αὐτοῦ ὡσπερ ἐξ ὕψους κα-
 τιῶν καὶ τῇ χειρὶ κατέχων τὸν Κωνσταντα, ὃν ἀνελε Μα- 20
 γγέντιος, τοῦτον αὐτῷ προσφέρων ταῦτα πρὸς αὐτὸν ἐδόκει τὰ

5. Βρετανίωνος vulg ὁ Νουνέχιος—τὸν Μαγνέντιον, καὶ]
 Haec verba, quae vulgo perperam lin. 17. post voc. καταρθού-
 το legebatur, in locum suum reduxit Cl., particula καὶ ab ini-
 tio in finem transposita. 9. καὶ Ν., μὴ vulg. πολέμοις B.,
 πολεμίοις vulg. 10. αὐτοῦ con. B. 13. ὡς uncis inclusit B.

ximus cum ipsis, qui adhortarentur Constantium, ut ab armis ab-
 tineret, et primum honoris gradum in imperio obtineret; Magnen-
 tius Constantio filiam desponderet, et ipse uxorem acciperet Con-
 stantiam, Constantii sororem. Itaque Imperator Nunechius admisit
 Vetranionis et Magnentii legatos, quorum unus, Nunechius, initio
 statim Magnentium pacem petere praefatus est, et Constantium, quo
 in statu res in praesentia essent, monuit dicens, non oportere ipsum
 inconsiderate, praesertim quum bellis iam confectus esset, duos
 contra se Imperatores, rei militaris peritos et inter se concordēs
 et integris viribus, ad bellum provocare. Qui, nisi nunc de pace in-
 ter eos conveniret, quales quantique in bello civili futuri essent,
 sive unus solus, sive uterque simul, non aliunde ipsi discedendum
 esse, quam ex egregiis facinoribus, quae ante edidissent, quando
 ipsi et generi eius prospere rebus gestis triumphos peperissent. Cum
 hanc legationem audisset Imperator, magnam illi ea res curam et
 sollicitudinem attulit. Itaque ad somnum conversus, vidit in somnis
 patrem tanquam ex alto descendentem. In manu tenebat Constan-
 tem a Magnentio peremptum, quem Constantio ostendens haec illi

ῥήματα φθέγγεσθαι. „Κωνσταντίε, ἰδοὺ Κώνστανς ὁ πολλῶν A. C. 350
 βασιλέων ἀπόγονος, ὁ ἐμὸς υἱὸς καὶ σὸς ἀδελφός, τυρανν- Const. 14
 κῶς ἀπολλύμενος. μήτε οὖν τὴν βασιλείαν διακοπτομένην, μή-
 τε τὴν πολιτείαν ἀνατρεπομένην περιύδης, μήτε εὐλαβηθῆς
 ὑπειλᾶς, ἀλλὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐσομένην σοι δόξαν πάσης ἐκ-
 βάσεως προτίμησον, καὶ μὴ ἴδης ἀνεκδίκητον ἀδελφόν.” με-
 τὰ ταύτην τὴν ἔψιν ἀφυπνισθεὶς ὁ Κωνσταντίος, τῶν πρέ-
 σβων πλήν Ρουφίνου φυλακῆ παραδοθέντων

ιε. Ὅτι ἐπὶ Κωνσταντίου πρέσβεις ἦλθον Περσῶν. δ A. C. 358
 10δὲ τῆς πρεσβείας ἡγεμῶν Ναρσῆς τὸ τραχὺ τῶν γραμμάτων Const. 24
 ὧν ἐπεφέρετο τῇ τῶν οἰκείων ἡμερότητι τρόπων συγκεράσας, Iul. C. 4
 ἔδωκε πρὸς ἀνάγνωσιν.

ις. Ὅτι οἱ βάρβαροι ἐπὶ Ἰουλιανῷ τοῦ παραβάτου
 εἰρήνην ᾔτουν· ὁ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ σπείσασθαι αὐτοῖς, καὶ
 15ἔζητει ὁμήρους λαβεῖν. οἱ δὲ βάρβαροι πάνν πολλοὺς ἔλεγον
 ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζη-
 τεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα, εἴ τινες εἴεν πρὸς τοῦτο παρ' αὐτοῖς D
 ἐπιτήδειοι. ἐκείνων δὲ οὐδὲν ἀπαρνούμενων, ἀλλὰ δώσειν
 20ὄν ἡξίου λαβεῖν ὡς ἀντὶ πολλῶν μόνον ἀρκοῦντα, ὃν εἶχεν
 ἀγμύλων. οἱ δὲ βάρβαροι ἤδη τεθνάναι αὐτὸν ὑπολαμ-

3. ἀπολόμενος conī. B. 16. ἔχειν. πολέμῳ μὲν ἐρη, ἀλλ' Bois-
 sonad. Eunap. 1. p. 459.—ἔχειν αὐτὸν ἀρχμαλώτους. καὶ ἐκείνος
 ἀλεκρίνατο τοῦτους ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' N.

dicere visus est: „Constanti, ecce Constans, multorum regum pro-
 genies, meus filius, frater tuus nefarie necatus; neque imperium
 labefactatum, neque rempublicam eversam negligas, neque si quis
 tibi minetur, terrore afficiaris, sed gloriam, quae inde te manet, cui-
 cumque oppugnationi praeponas, neque inultum fratrem tuum relin-
 quas.“ Hoc ostento viso, est expergefactus et legatos praeter Rufi-
 num in vincula coniecit.

15. Sub Constantio legati a Persis venere, cuius legationis prin-
 cepts Narses asperitatem litterarum, quas adferebat, lenitate morum
 suorum temperavit, easque legendas tradidit.

16. Barbari sub Iuliano Apostata pacem petierunt, ille vero
 profectus est, ut cum illis transigeret, et obsides sibi dari petiit. Bar-
 bari responderunt, multos iam in eius potestate esse. Tum ille hos
 belli iure, non ab ipsis traditos habere se dixit: nunc quaerere pa-
 cis pignora; viderent, si qui essent apud ipsos huic rei apti et ido-
 nei. Cum nihil abnuerent, sed daturos se promitterent, quos ele-
 gisset, regis filium poscit, quem unum pro multis obsidem detine-
 ret; is autem iam inter captivos a Romanis custodiebatur. Sed bar-
 bari ipsum perisse existimantes, ad luctum et moerorem una cum

A. C. 358 βάνοντες, μετὰ τοῦ σφῶν βασιλέως ὀδυρόμενοί τε καὶ στέ-
 Const. 22 γοντες, ἐδέοντο τοῦ Καίσαρος ἀδύνατα μὴ ζητεῖν, ἀπαιτοῦν-
 Jul. C. 4 τα τοὺς ἤδη τεθνεῶτας ὁμήρους· τοῦτο δὲ τεκμήριον εἶναι
 τοῦ σπονθᾶς αὐτὸν μὴ ἐθέλειν ποιήσασθαι.

rege conversi, obtestati sunt Caesarem, ne a se ea, quae praestare non possent, peteret: quod faceret, cum eos, qui iam fato functi erant, sibi dari postularet, quo satis se foedera facere nolle indicaret.

ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΚΑΙ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΕΘΝΗ.

EX HISTORIA
PETRI PATRICII
ET MAGISTRI
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Valerianus frustra a Sapore pacem petit (1). Sapore Odenathi legatos et dona superbe remittit (2). Conditiones pacis inter Diocletianum et Narsacum compositae (3).

α'. *Οτι Βαλεριανός εύλαβηθεὶς τὴν ἔφοδον τῶν Περσῶν, (ἐλίμωξε γὰρ τὸ στράτευμα αὐτοῦ, καὶ μᾶλλον οἱ Μανρούσιοι,) χρυσίον ἄφατον συναγαγὼν ἔπεμψε πρέσβεις πρὸς Σαπόρην, ἐπὶ μεγάλας δόσεις τὸν πόλεμον καταλύσαι βουλόμενος. ὁ δὲ τὰ τε πρὸ τοῦ λιμοῦ μαθὼν, τῇ τε παρακλή-*

A. C. 260
Valer. 8
P. 29
V. 21

1. *Valerianus, ne a Persis oppugnaretur, timens, (sane enim eius exercitus laborabat, et maxime Maurusii,) ingentem auri vim accumulans, misit legatos ad Saporem, et magnis largitionibus bel-*

A. C. 260 *σει Βαλεριανού πλέον ἐπαρθείς, τὸς πρέσβεις παρελκύσας,*
 Valer. 8 ἀπράκτους αὐτοὺς ἀπολύσας, εὐθύς ἐπηκολούθησεν.

A. C. 261 β. "Ὅτι Ὀδενάθος τὸν Σαπώρην πολὺ ἐθεράπευεν ὡς
 Gall. 9 ὑπερβεβηκότα κατὰ πολὺ τοὺς Ῥωμαίους. βουλόμενος δὲ αὐτὸν
 ὑπαγαγέσθαι, πέμπει δῶρα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἄλλα ἀγώγιμα, 5
 ὧν ἡ Περσίς οὐκ ἦν εὐφορος, καμήλοις ἐπιθείς. καὶ γράμ-
 ματα πέμπει δέησεως δύναμιν ἔχοντα, καὶ ὅτι οὐδὲν Πέρ-
 σαις ὑπεναντίον αὐτὸς εἰργάσατο. ὁ δὲ τοὺς οἰκέτας ὑπέ-
 τασσε δέξαμένους τὰ δῶρα ῥίπτειν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ τὰς
 ἐπιστολάς διαρρήξας συνέτριψε, καὶ ἐδήλωσε. „τίς ὧν καὶ 10
 πόθεν ἐτόλμησε πρὸς τὸν οἰκεῖον δεσπότην γράμμαι; καὶ νῦν
 εἰ βούλεται ἐλαφροτέρας κολάσεως τυχεῖν, ὀπίσω τὰς χεῖρας
 C δήσας προσπεσέτω. εἰ δὲ μὴ, ἴστω ὡς καὶ αὐτὸν καὶ τὸ γέ-
 νος καὶ τὴν πατρίδα ἀπολώ."

A. C. 297 γ. "Ὅτι Γαλέριος καὶ Διοκλητιανὸς εἰς Νίσιβιν συνῆλ-15
 Diocl. 14 θον, ἔνθα κοιῆ βουλευσάμενοι στέλλουσιν εἰς Περσίδα πρε-
 σβευτὴν Σικόριον Πρόβον ἀντιγραφεία τῆς μνήμης. τοῦτον ὁ
 Ναρσαῖος τῇ τῶν ἐπαγγελθέντων ἐλπίδι φιλοφρόνως ἐδέξατο.
 χρῆται δὲ καὶ τινι ἀναβολῇ ὁ Ναρσαῖος. ὡς γὰρ βουλόμενος
 δῆθεν τοὺς περὶ Σικόριον πρέσβεις, οἷα δὴ κεκοπωμένους, ἀ-20
 νακτῆσασθαι, μέχρι τοσούτου περὶ τὸν Ἀσπροῦδιν ποταμὸν
 1. παρελκύσας H., παρεκύσας vulg. 3. Ὀδενάθος Val., ὁ Δέ-
 νατος vulg.

lum solvere voluit. Sed Sapores inopiae Romanorum haud ignarus et precibus Valeriani elatus, legatos distinet, deinde re infecta dimittit, eosque subsequitur.

2. Odenathus Saporem, tanquam longe Romanis praestantiorem, multum coluit et observavit, et cupiens eum sibi devincere, dona magnifica camelis imponens earum rerum, quarum Persis non erat ferax, ad eum mittit cum litteris, quibus cum multis precibus se nihil unquam contrarium Persarum rationibus fecisse testabatur. At ille iussit servos suos, postquam recepissent munera, ea in proximum fluentem proicere, et eius litteras laceratas pedibus conculcare. Haec quoque palam protulit: „Quis et unde iste est, qui eo temeritatis devenit, ut audeat ad suum dominum scribere. Nunc si velit leviori poena affici, manibus a tergo revinctis, prosternat se ante me. Si non faciat, sciat me illum et omne eius genus perditurum et extincturum.“

3. Galerius et Diocletianus Nisibi convenerunt. Ibi communicato consilio, mittunt legatum in Persidem Sycorium Probum, magistrum memoriae. Hunc Narsaeus, quia ex his, quae sibi nuntiata fuerant, spem se optata consecuturum conceperat, benigne et comiter excepit. Antea tamen callide moras nectebat. Quum enim speraret, se legatos longo itinere fessos facilius sibi conciliaturum esse, eo usque Sycorium, qui consilii ipsius non ignarus erat, circa

νῆς Μηδικῆς τὸν Σικόριον παρείλκυσε, οὐκ ἀγνοῦντα μὲν A. C. 297
 τοι τὸ γινόμενον, ὅως οἱ τῆδε κάκεισε διὰ τὸν πόλεμον σκορ- Diocl. 14
 πισθέντες συνελέγησαν. καὶ τηνικαῦτα ἐν τοῖς ἐνδοτέρω τῶν P. 30
 βασιλείων πάντας τοὺς ἄλλους χωρίσας, καὶ ἀρκεσθεῖς τῇ
 ἡπαρουσία Ἀφφάρβα καὶ Ἀρχαπέτου καὶ Βαρσαβώρσου, ὧν
 ὁ μὲν ἕτερος ὑπαρχος ἦν πραιτωρίων, ὁ δὲ ἕτερος τὴν τοῦ
 Συμίου εἶχεν ἀρχήν, ἐπέτρεψε τῷ Πρόβῳ τὴν πρεσβείαν διεξ-
 ἔναι. ἦν δὲ τὰ κεφάλαια τῆς πρεσβείας ταῦτα, ὥστε κα-
 τὰ τὸ ἀνατολικὸν κλίμα τὴν Ἰντηληνὴν μετὰ Σοφηνῆς καὶ
 10 Ἀρζανηνὴν μετὰ Καρδουνηῶν καὶ Ζαβδικηνῆς Ῥωμαίους
 ἔχειν, καὶ τὸν Τίγριν ποταμὸν ἑκατέρας πολιτείας ὁροθεσίον
 εἶναι, Ἀρμενίαν δὲ Ζίνθα τὸ κάστρον ἐν μεθορίῳ τῆς Μη- B
 δικῆς κείμενον ὀρίζειν, τὸν δὲ Ἰβηρίας βασιλέα τῆς οἰκείας
 βασιλείας τὰ σύμβολα Ῥωμαίοις ὀφείλειν, εἶναι δὲ τόπον τῶν
 15 συναλλαγμάτων Νίσιβιν τὴν πόλιν παρακειμένην τῷ Τίγρι-
 δι. τούτων ὁ Ναρσατος ἀκούσας, ἐπειδὴ πρὸς μηδὲν τούτων ἡ
 παροῦσα τύχη ἀρνεῖσθαι αὐτὸν ἔδυεχώρει, συνέθετο τούτοις
 ἄπασιν· πλὴν ἵνα μὴ δύξη ἀνάγκη πάντα ποιεῖν, διηρηήσατο
 μόνον τὸ τόπον εἶναι τῶν συναλλαγμάτων τὴν Νίσιβιν. ὁ δὲ
 20 Σικόριος „ἐνδεδακέναι χρὴ πρὸς τοῦτο. οὔτε γὰρ αὐτοκρά-
 τωρ ἡ πρεσβεία, καὶ περὶ τούτου ἐκ τῶν αὐτοκρατόρων οὐ-
 δὲν ἐπετέτραπτο.“ τούτων οὖν συνεθέντων, ἀπεδόθησαν τῷ

1. ἀγνοῦντα Cl., ἔγνω οὖν τὰ vulg. 3. τῶν βασιλείων N.,
 τῶ βασιλεῖ vulg. 10. Ἀρζανηνὴν et Καρδουνηῶν N., Ἀρζακη-
 νῆν et Καρδουνηῶν vulg. 20. οὔτε γὰρ αὐτοκράτωρ ἢ B.,
 τότε γὰρ αὐτοκράτορι vulg.

Aspradum, Mediae fluvium, detinuit, donec milites, qui hic illic per
 bellum dispersi erant, convenissent. Tum in interiori conclavi regis
 admissus, reliquis omnibus abire iussis, contentus praesentia
 Apharbae et Archapeti et Barsaborsi, quorum alter erat praefectus
 praetorio, alter Sumii dignitatem obtinebat, iussit Probo suam
 legationem referre. Erant autem capita legationis haec, ut Romani
 in Oriente haberent Intilenen cum Sophene, Arzanenen cum Cardu-
 ene et Zabdicene, et Tigris fluvius utriusque imperii limes esset:
 ut Zintha castellum, in confiniis Mediae situm, Armeniam termi-
 naret, rex Iberiae regni sui insignia a Romanis accepta susciperet;
 commerciorum locus Nisibis esset, ad Tigrim amnem sita. Quae
 ubi audivit Narsaeus, quandoquidem, quae erat eius fortuna, nihil
 quicquam eorum nebat illi denegare, consensit et approbavit, prae-
 terquam quod, ne ista omnia videretur necessitate coactus facere,
 solummodo abnuit, commerciorum locum esse Nisibim. Sed Sicorius
 hoc quoque ab illo concedendum esse dixit; neque enim legatos libera
 auctoritate instructos esse, neque Imperatores quicquam de hac re

4. C. 297 *Ναρσαίῳ αἴτε γαμεταὶ καὶ οἱ παῖδες, μετὰ φιλοτιμίας τῶν*
 Diocl. 14 *βασιλέων τῆς σωφροσύνης αὐταῖς καθαρᾶς φυλαχθείσης.*

2. *καθαραὶ vulg.*

praecepisse. His igitur conditionibus acceptis, Narsaeo restitutae sunt eius uxores et liberi, debita erga illas temperantia cum summa Imperatorum fide observata.

*E lexico Segueriano περὶ συντάξεως, edito in Bekkeri
 anecdotis, Vol. I. p. 117. seqq.*

*Πέτρου εἰς τὰ περὶ Ἀντωνίου „πολλὰ οὖν θωπεύσας
 αὐτόν.” s. v. θωπεύω, αἰτιατικῇ.*

*Πέτρου εἰς τὰ τῆς μοναρχίας Καίσαρος „ἀπέπε τοῦς
 βουλευταῖς ἐκδημεῖν ἔξω Ἰταλίας.” s. v. ἀπέπε, δοτικῇ.*

*Quae ex Petri Patricii libro περὶ καταστάσεως τῆς βασιλείας
 apud Constantinum de ordine aulae Byzantinae servatae
 exstant, hic non repetenda videbantur.*

ΠΡΙΣΚΟΥ ΠΑΝΙΤΟΥ

ΤΑΣΩΜΕΝΑ.

Π Ρ Ι Σ Κ Ο Υ Ρ Η Τ Ο Ρ Ο Σ
Κ Α Ι Σ Ο Φ Ι Σ Τ Ο Υ
Ι Σ Τ Ο Ρ Ι Α Σ Β Υ Ζ Α Ν Τ Ι Κ Η Σ
Ε Κ Λ Ο Γ Α Ι Π Ε Ρ Ι Π Ρ Ε Σ Β Ε Ω Ν Ε Θ Ν Ω Ν
Π Ρ Ο Σ Ρ Ω Μ Α Ι Ο Υ Σ .

EX HISTORIA BYZANTINA
P R I S C I R H E T O R I S
ET SOPHISTAE
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
A D R O M A N O S .

ARGUMENTUM.

Margus oppidum episcopi fraude a Scythis capitur (1). Attilas, Scytharum transfugis incassum a Theodosio repetitis, in fines Romanos irrumpit (2). Durae pacis a Romanis cum Hunnis initas conditiones: pactae pecuniae severe per imperium Romanum exiguntur. Asimuntii ad pacem accipiendam ab Hunnis adiguntur (3). Attilas Romanos vanis legationibus fatigat (4). Chrysaphius eunuchus consilium inquit Attilae per Edeconem eius legatum interimendi (5). Compertis insidiis, Attilas Chrysaphium ad supplicium exposcit (6). Idem bellum parat adversus occidentem (7). Belli inter Attilam et Aetium coorti causae (8). Attilas Orienti bellum minatur (9). Ardaburius bellum gerit cum Saracenis (10). Maximinus cum Blemmyis et Nubadibus pacem componit, quae post mortem eius solvitur (11). Gobazes, Colchidis rex, Byzantium vocatur (12). Maiorianus in Africam traicere constituit (13). Marcellinus in Gallia cum Gothis bella gerit. Genserichus Siciliam et Italiam vastat. Legatio Saragurorum ad Leonem (14). Persarum ad Leonem legati de iniuriis Romanorum queruntur. Tatianus legatus ad Vandalos mittitur (15). Gobazes benigne a Leone excipitur (16). Sciri auxilia petunt a Romanis adversus Gothos (17). Attilae filii societatem cum Leone inire frustra conantur (18). Fines Persarum a Saraguris aliisque gentibus infestantur (19). Dengizich bellum contra Romanos molitur (20). Gothi a ducibus Romanis in dedicationem accepti trucidantur (21). Suani a Persis vexati Romanos auxilium poscunt (22).

A. C. 442 α'. Ὅτι τῶν Σκυθῶν κατὰ τὸν τῆς πανηγύρεως καιρὸν
 Ind. 10 καταστρατηγησάντων Ῥωμαίους καὶ πολλοὺς ἀνελόντων, οἱ
 Theod. 35 Ῥωμαῖοι ἐπέστειλλον πρὸς τοὺς Σκύθας, ἐν αἰτίᾳ ποιούμενοι
 P. 33 τῆς τοῦ φρουρίου αἰρέσεως ἐνεκεν καὶ τῆς τῶν σπονδῶν ὀλι-
 V. 23 γωρίας. οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, ὡς οὐκ ἀρξάμενοι, ἀλλ' ἀμυνόμε-5
 νοι ταῦτα δράσειαν τὸν γὰρ τῆς Μάργου ἐπίσκοπον εἰς ἑαυ-
 τῶν ἀναβεβηκότα γῆν καὶ διερευνησάμενον τὰς παρὰ σφισιν
 βασιλείους θήκας, σεσυληκέναι τοὺς ἀποκειμένους θησαυροὺς·
 Β καὶ εἰ μὴ τοῦτον ἐκδοῖεν, ἐκδοῖεν δὲ καὶ τοὺς φηγάδας κατὰ
 τὰ ὑποκείμενα, (εἶναι γὰρ παρὰ Ῥωμαίοις πλείστους,) τὸνιο
 πόλεμον ἐπάξειν. Ῥωμαίων δὲ τὴν αἰτίαν οὐκ ἀληθῆ φημέ-
 ρων εἶναι, ἐν τοῖς σφετέροις λόγοις τὸ πιστὸν οἱ βάρβαροι
 θέμενοι κρίσεως μὲν τῶν ἀμφιβόλων κατωλιγώρουν, πρὸς
 πόλεμον δὲ ἐτράπησαν, καὶ περαιωθέντες τὸν Ἴστρον πόλεις
 καὶ φρούρια πλείστα ἐπὶ τῷ ποταμῷ ἐκάκωσαν. ἐν οἷς καὶ 15
 τὸ Βιμινάκιον εἶλον· πόλις δὲ αὕτη τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς Μυ-
 σῶν. ὧν γινομένων, καὶ τινων λογοποιούντων, ὡς ὁ ἐπίσκοπος
 ἐκδοθεῖη, ὥστε μὴ ἐνὸς ἀνδρὸς περὶ τῆ παντὶ Ῥωμαίων τὸν
 ἐκ τοῦ πολέμου ἐπαχθῆναι κίνδυνον, ὑποτοπήσας ὁ ἄνθρωπος
 P. 34 ἐκδοθῆσθαι, λαθῶν τοὺς ἐν τῷ ἄστει πρὸς τοὺς πολεμίουσ20
 παραγίνεται, καὶ αὐτοῖς παραδώσειν ὑποχρεῖται τὴν πόλιν,
 εἶγε ἐπιεικέες τι οἱ τῶν Σκυθῶν βουλευσάιντο βασιλεῖς. οἱ δὲ

1. Scythac, quo tempore mercatus Scytharum et Romanorum frequenti multitudine celebrabatur, Romanos cum exercitu sunt adorti, et multos occiderunt. Romani ad Scythas miserunt, qui de praesidii expugnatione et foederum contemptu cum eis expostulerent. Hi vero se non ultro bellum inferentes, sed factas iniurias ulciscentes, haec fecisse responderunt. Margi enim episcopum in suos fines transgressum, fiscum regium et reconditos thesauros indagatum expilasse. Hunc nisi dederent una cum transfugis, ut foederibus convenerit, (esse enim apud eos plures,) bellum illaturos. Quae cum Romani vera esse negarent, barbari vero in eorum, quae dicebant, fide perstarent, iudicium quidem de his, quae in contentione posita erant, subire minime voluerunt, sed ad bellum conversi sunt. Itaque transmissis Istro, oppidis et castellis ad ripam sitis plurima damna intulerunt, et inter cetera Viminacium, quae Moesorum urbs est in Illyrico, ceperunt. His gestis, cum multi in sermonibus dicitarent, episcopum dedi oportere, ne unius hominis causa universa Romanorum respublica belli periculum sustineret: ille se deditum iri auspicatus, clam omnibus civitatibus incolentibus ad hostes effugit, et urbem traditurum, si sibi Scytharum reges liberalitate sua consulerent, pollicitus est. Ad ea cum beneficium omni

ἔφασαν πάντα ποιήσιν τὰ ἀγαθὰ, εἰ τὴν αὐτοῦ ἄγοι ἐς ἔρ- A. C. 442
 γον ὑπόσχεσιν. δεξιῶν τε καὶ ὄρκων ἐπὶ τοῖς εἰρημένους δο- Ind. 10
 θέντων, μετὰ βαρβαρικῆς πολυπληθείας ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐ- Theod. 35
 κάτεισι γῆν, καὶ ταύτην προλοχίσας ἀντικρὺ τῆς ὄχθης νυ-
 κτὸς διανίστησιν ἐκ συνθήματος, καὶ ὑπὸ τοῖς ἀντιπάλοις τὴν
 πόλιν ποιεῖ. δηρωθείσης δὲ τῆς Μάργου τὸν τρόπον τοῦτον
 ἐπὶ μεῖζον ἠϋξήθη τὰ τῶν βαρβάρων πράγματα.

β. Ὅτι ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ βασιλέως Ἀττίλας
 ὁ τῶν Οὐννων βασιλεὺς τὸν οἰκεῖον στρατὸν ἀγείρας γράμμα- B
 10τα πέμπει παρὰ τὸν βασιλέα τῶν τε φρυγάδων καὶ τῶν φό-
 ρων πέρι, ὅσοι προφάσει τοῦδε τοῦ πολέμου οὐκ ἐδέδοντο,
 τὴν ταχίστην οἱ ἐκπέμπεσθαι παρακελευόμενος· συντάξεως
 δὲ ἕνεκα * μέλλοντος φόρου παρ' αὐτὸν πρέσβεις τοὺς διαλε-
 ξομένους ἀφικνεῖσθαι, ὡς, εἰ μελλήσειαν ἢ πρὸς πόλεμον ὀρ-
 15μήσειαν, οὐδὲ αὐτὸν εἶ ἐθέλοντα τὸ Σκυθικὸν ἐφέξειν πλη-
 θος. ταῦτα ἀναγνόντες οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεια οὐδαμῶς τοὺς
 παρὰ σφᾶς καταφρονήσας ἐκδώσειν ἔφασαν, ἀλλὰ σὺν ἐκεί-
 νοις τὸν πόλεμον ὑποστήσεσθαι, πέμψειν δὲ πρέσβεις τοὺς
 τὰ διάφορα λύσοντας. ὡς δὲ τῷ Ἀττίλᾳ τὰ δεδογμένα
 20 Ῥωμαίοις ἠγγέλλετο, ἐν ὀργῇ τὸ πρᾶγμα ποιούμενος τὴν Ῥω- C
 μαϊκὴν ἐδῆιου γῆν, καὶ φρούριά τινα καθελὼν τῇ Ῥατιαρίᾳ
 προσέβαλλε μεγίστη καὶ πολυανθρώπων.

3. ἐπανεῖσι vulg. 13. διαλεξαμένους vulg. 14. μελλήσειαν ἢ
 B., μελλήσειεν vulg.

ratione se repensuros promitterent, si rem ad exitum perduceret,
 datis dextris et dictis iureiurando utrinque praestito firmatis, ille
 cum magna barbarorum multitudine in fines Romanorum est rever-
 sus. Eam multitudinem cum ex adverso ripae in insidiis collocas-
 set, nocte dato signo exsiliit, et urbem in manus hostium traduxit.
 Et ab eo tempore barbarorum res in diem auctiores melioresque
 fuerunt.

2. Sub Theodosio Iuniore Imperatore Attilas Hunnorum rex
 delectum ex suis habuit, et litteras ad Imperatorem scripsit de trans-
 fugis et de tributis, ut, quaecumque occasione huius belli reddita
 non essent, quam citissime ad se mitterentur, de tributis autem in
 posterum pendendis legati secum acturi ad se venirent: nam si
 concitarentur aut bellum pararent, ne se ipsum quidem Scytharum
 multitudinem diutius contenturum. His litteris lectis, Imperator
 nequaquam Scythas, qui ad se confugissent, traditurum dixit, sed
 una cum illis in animo sibi esse, belli eventum exspectare. Cete-
 rum se legatos missurum, qui controversias dirimerent. Ea sicuti
 Romani decreverant, ubi Attilas rescivit, ira commotus Romanorum
 fines vastavit, et castellis quibusdam dirutis, in Ratiariam urbem
 magnam et populi multitudine abundantem irruptionem fecit.

A. C. 447 γ'. Ὅτι μετὰ τὴν ἐν Χερσόνησσι μάχην Ῥωμαίων πρὸς
 Ind. 15 Οὐννοὺς ἐγένοντο καὶ αἱ συμβάσεις, Ἀνατολίου πρεσβευσα-
 Theod. 40 μένου. καὶ ἐπὶ τοῖσδε ἐσπένδοντο, ὅπως ἐκδοθεῖεν μὲν ἂν τοῖς
 V. 24 Οὐννοις οἱ φυγάδες, καὶ ἕξ χιλιάδες χρυσοῦ λίτρων ὑπὲρ
 τῶν πάλαι συντάξῃσιν δοθεῖεν αὐτοῖς. φόρον δὲ ἔτους ἑκά-5
 στου δισχιλίας καὶ ἑκατὸν λίτρας χρυσοῦ σφισιν τεταγμένον
 εἶναι. ὑπὲρ δὲ αἰχμαλώτου Ῥωμαίου φεύγοντος καὶ ἐς τὴν
 D σφετέρην γῆν ἄνευ λύτρων διαβαίνοντος δώδεκα χρυσοῦς εἶ-
 ναι ἀποτίμησιν· μὴ καταβάλλοντας δὲ τοὺς ὑποδεχομένους
 ἐκδιδόναι τὸν φεύγοντα. μηδένα δὲ βάρβαρον Ῥωμαίους 10
 κατὰ σφᾶς φεύγοντα δέχεσθαι. ταύτας προσεπωοῦντο μὲν
 ἐθελονταὶ Ῥωμαῖοι τὰς συνθήκας τίθεσθαι· ἀνάγκη δὲ ὑ-
 περβάλλοντι δέει, ὅπερ κατεῖχε τοὺς σφῶν ἄρχοντας, πᾶν
 ἐπίταγμα καίπερ ὄν χαλεπὸν, τυχεῖν τῆς εἰρήνης ἐσπουδακό-
 τες, ἡσμένιζον, καὶ τὴν τῶν φόρων σύνταξιν βαρυντάτην οὐ-15
 σαν προσίεντο, τῶν χρημάτων αὐτοῖς καὶ τῶν βασιλικῶν θη-
 P. 35 σαυρῶν οὐκ εἰς δέον ἐκδεδαπανημένον, ἀλλὰ περὶ θείας
 ἀτόπους καὶ φιλοτιμίας οὐκ εὐλόγους καὶ ἡδονὰς καὶ δαπά-
 νας ἀνεμίνεας, αἷς οὐδεὶς τῶν εὐφρονούντων οὐδὲ ἐν εὐ-
 πραγίαις ὑποσταίη, μὴ τί γε δὴ οἱ τῶν ὅπλων ὀλιγορήσαν-20
 τες, ὥστε μὴ μόνον Σκύθαις, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοῖς λοιποῖς βαρ-
 βάροις τοῖς παροικοῦσιν τὴν Ῥωμαίων ὑπακούειν εἰς φόρον

11. παρὰ σφᾶς conī. B. 12. δὲ καὶ ὑπερβ. N.

3. Post pugnam in Chersoneso commissam Romani cum Hunnis pacem per Anatolium legatum fecerunt, et in has condiciones convenerunt: profugos Hunnis reddi, sex millia auri librarum pro praeteritis stipendiis solvi; duo millia et centum in posterum singulis annis tributū nomine pendī. Pro unoquoque captivo Romano, qui in Romanorum fines, non soluto redemptionis pretio, evasisset, duodecim aureorum mulctam inferri. Quae si non solveretur, qui captivum recepisset, restituere teneri. Romanos neminem ex barbaris ad se confugientem admittere. In has quidem foederum leges Romani sponte consentiens videri volebant: sed necessitate coacti, superante metu, qui Romanorum ducum mentes occupaverat, quantumvis duras et iniquas condiciones sibi impositas summo pacis consequendae studio ducti lubentibus animis susceperunt, et gravissimum tributum pendere non recusabant, quamquam opes imperii et regni thesauri non ad necessarios usus, sed in absurda spectacula, in vanos honorum ambitus, in immodicas voluptates et largitiones consumptae fuerant, quales nemo sanae mentis vel in maxime affluentibus divitiarum copiis sustineret, nedum Romani isti, qui rei militaris studium adeo neglexerant, ut non solum Scythis, sed et reliquis barbaris, qui proximas imperii Romani regiones incolebant,

ἀπαγωγῆν. τούτων τῶν συντάξεων καὶ τῶν χρημάτων πέρι, A. C. 447
Ind. 15
Theod. 40
 ἄπερ ἔδει τοῖς Οὐννοῖς ἐκπέμπεσθαι, συνεισφέρειν πάντας
 ἡνάγκασεν, δασμὸν εἰσπραττομένους καὶ τοὺς κατὰ χρόνον τι- B
 τὰ τὴν βαρυτάτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν εἴτε δι-
 ἕκαστων κρίσει, εἴτε βασιλέων φιλοτιμίαις. συνεισέφερον δὲ
 ἔφθον χρυσίον καὶ οἱ ἐν τῇ γεροισίᾳ ἀναγεγραμμένοι ὑπὲρ
 σφῶν αὐτῶν ἀξίας. καὶ ἦν πολλοῖς ἢ λαμπρὰ τύχη βίου
 μεταβολή· ἐσπεράττοντο γὰρ μετὰ αἰκισμῶν ἄπερ ἕκαστον
 ἀπεγράψαντο οἱ παρὰ βασιλέως τοῦτο ποιεῖν ἐπιτεταγμένοι,
 ὡς τε τὸν κόσμον τῶν γυναικῶν καὶ τὰ ἐπιπλα τοὺς πάλαι εὐδαί-
 μονας προτιθέσαι ἐν ἀγορᾷ. τοῦτο μὲν μετὰ τὸν πόλεμον τὸ
 κακὸν Ῥωμαίους ἐδέξατο, ὥστε πολλοὺς ἢ ἀποκαρτερήσαν- C
 τας ἢ βρόχον ἀψάμενους τὸν βίον ἀπολιπεῖν. τότε δὲ ἐκ
 τοῦ παραχρῆμα τῶν θησαυρῶν ἐξαντληθέντων, τότε χρυσί-
 15ον καὶ οἱ φυγάδες ἐπέμποντο, Σκόττα ἐπὶ ταύτην τὴν πρᾶξιν
 ἀφιγμένον· ὧν πλείστους Ῥωμαῖοι ἀπέκτειναν ἀπειθοῦντας
 πρὸς τὴν ἔκδοσιν. ἐν οἷς καὶ τῶν βασιλικῶν ὑπῆρχον Σκυ-
 θῶν, οἱ ὑπὸ Ἀττήλας τάττεσθαι ἀνηνάμενοι παρὰ Ῥωμαίους
 ἀφίκοντο. τοῖς δὲ αὐτοῦ ὁ Ἀττήλας προστιθεῖς ἐπιτάγμασι,
 καὶ Ἀσημουσίους ἐκέλευσεν ἐκδιδόναι ὄσους αἰχμαλώτους
 ὑπῆρχον ἔχοντες εἴτε Ῥωμαίους, εἴτε βαρβάρους. Ἀσημοῦς D

3 ἡνδύχασαν coni.N. 5. δὲ B., καὶ vulg. 6. ἀναγεγραμμένους
 Val., ἀνω γεγραμμένοι vulg. 15. τὴν add. B. 17. ὄσασον Par.

vectigales facti essent. Itaque tributa et pecunias, quas ad Hunnos
 deferri oportebat, Imperator omnes conferre coegit: nulla etiam
 eorum immunitatis habita ratione, qui terrae onere, tanquam nimis
 gravi ad tempus, sive Imperatorum benignitate, seu ludicum sen-
 tentia, levati erant. Conferebant etiam aurum indictum qui in
 Senatam ascripti erant, ultra quam facultates ferre poterant, et
 multis splendida et illustris fortuna vitae commutationem attulit.
 Conficiebantur enim pecuniae, quae unicuique imperatae erant, cum
 acerbitate et contumelia ab iis, quibus huius rei cura ab Imperato-
 re erat demandata. Ex quo, qui a maioribus acceptas divitias pos-
 sidebant, ornamenta uxorum et pretiosam suam supellectilem in
 foro venum exponebant. Ab hoc bello tam atrox et acerba calami-
 tas Romanos excepit, ut multi aut abstinentia cibi, aut aptato collo
 laqueo vitam finierint. Tunc igitur, parvo temporis momento ex-
 haustis thesauris, aurum et exules (nam Scotta, qui susciperet,
 advenerat,) ad Scythas missi sunt. Romani vero multos ex profugis,
 qui dedi reluctabantur, trucidarunt, inter quos aliqui fuerunt e
 regis Scythis, qui militare sub Attila renuerant et Romanis se ad-
 iunxerant. Praeter has pacis condiciones Attilas Asimuntis quoque
 imperavit, ut captivos, quos penes se habebant, sive Romanos, sive
 barbaros, redderent. Est autem Asimus oppidum validum, non mul-

A.C. 447 δὲ ἐστὶ φρουρίον καρτερόν, οὐ πολὺ μὲν ἀπέχων τῆς Ἰλλυ-
 Ind. 15 ρίδος, τῷ δὲ Θρακίῳ προσκείμενον μέρει· ὅπερ οἱ ἐνοικοῦν-
 Theod. 40 τες ἄνδρες πολλὰ δεινὰ τοὺς ἐχθροὺς εἰργάσαντο, οὐκ ἀπὸ
 τειχῶν ἀμυνόμενοι, ἀλλ' ἐξω τῆς τάφρου μάχας ὑφιστάμενοι
 πρὸς τε ἄπειρον πλῆθος καὶ στρατηγούς μέγιστον παρὰ Σκύ-5
 θαῖς ἔχοντας κλέος, ὥστε τοὺς μὲν Οὐννοὺς ἀπορήσαντας
 τοῦ φρουρίου ὑπαναχωρῆσαι, τοὺς δὲ ἐπεκτρέχοντας καὶ πε-
 ραιτέρω τῶν οἰκείων γινομένους, ἤνικα ἀπήγγελλον αὐτοῖς οἱ
 σκοποὶ διέναι τοὺς πολεμίους λείαν Ῥωμαϊκῆν ἀπάγοντας,
 ἀδοκῆτοις τε ἐμπίπτειν καὶ σφέτερον τὰ ἐκείνων ποιῆσθαι. 10

P. 36 λάφυρα, πλήθει μὲν λειπομένους τῶν ἀντιπολεμούντων, ἀρε-
 τῇ δὲ καὶ ῥώμῃ διαφέροντας. πλείστους τοίνυν οἱ Ἀσημονύ-
 τιοι ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ Σκύθας μὲν ἀπέκτειναν, Ῥωμαί-
 οὺς δὲ ἠλευθέρωσαν, τοὺς δὲ καὶ ἀποδράσαντας τῶν ἐναν-
 τίων ἐδέξαντο. οὐκ ἀπάγειν οὖν ἔφη ὁ Ἀττήλας στρατὸν, 15
 οὐδὰ ἐπικυροῦν τὰς τῆς εἰρήνης συνθήκας, εἰ μὴ ἐκδοθεῖεν
 οἱ παρ' ἐκείνους καταφυγόντες Ῥωμαῖοι, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν
 δοθεῖεν ἀποτιμῆσεις, ἀφεθείησαν δὲ καὶ οἱ παρὰ Ἀσημονυτί-

V. 25 ὶων ἀπαχθέντες αἰχμάλωτοι βάρβαροι. ἀντιλέγειν δὲ αὐτῷ
 ὡς οὐχ οἶός τε ἦν οὔτε Ἀνατόλιος πρῆσβενόμενος, οὔτε Θεό-ρο
 δουλος ὁ τῶν στρατιωτικῶν κατὰ τὸ Θρακίον ταγμάτων ἡ-
 Β γνόμενος, (οὔτε γὰρ ἐπειθον, οὔτε τὰ εὐλογα προτείνοντες,
 ταῦ μὲν [γὰρ] βαρβάρων τεθαρρῆκότος καὶ προχείρως ἐς τὰ

6. ἔχοντες vulg. ἀπορήσαντας N., ἀπορῆεύσαντας vulg.
 15. τὸν στρ. N. 16. ἐκδοθεῖεν H., ἐκποθεῖεν vulg. 17. ἢ conl.
 B. pro καὶ. 21. στρατιωτῶν vulg. 23. γὰρ unciis inclusimus.

tum ab Illyrico distans, quod parti Thraciae adiacet, cuius incolae gravibus dampnis hostes affecerunt. Non illi quidem se murorum ambitu tuebantur, sed extra propugnacula certamina sustinebant contra infinitam Scytharum multitudinem et duces magni apud eos nominis et existimationis. Itaque Hunni omissa spe ad oppugnando oppido destiterunt. Illi autem vagantes et a suis longius aberrantes, si quando hostes exisse et praedas ex Romanis egisse, exploratores denuntiabant, inopinantes aggressi parati ab eis spolia sibi vindicabant, numero quidem inferiores adversariis, sed robore et virtute praestantes. Itaque Asimuntii plurimos ex Scythis in hoc bello necaverunt, et multos Romanorum in libertatem asseruerunt, et hostium transfugas receperunt. Quamobrem Attilas, se exercitum non ante moturum, aut foederis conditiones ratas habiturum professus est, quam Romani, qui ad Asimuntios pervenissent, redderentur, aut pro his multa conventa solveretur, et liberarentur abducti in servitutem barbari. Quum, quae contra ea dissereret, non haberet Anatolius legatus, neque Theodulus, praesidiariorum Thraciae militum dux, (nihil enim rationibus suis barbarum movebant, qui re-

ἔπειτα ἄρματός, αὐτῶν δὲ κατακτηχότων διὰ τὰ προὔπαρξαν- A. C. 447
 τα,) γράμματα παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἕστελλον ἢ ἐκδιδοί- Ind. 15
 ναι τοὺς παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας αἰχμαλώτους Ῥωμαί- Theod. 40
 οὺς, ἢ ὑπὲρ ἑκάστου δώδεκα τιθέναι χρυσοῦς, διαφεθῆναι
 δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους Οὐννοὺς. οἱ δὲ τὰ αὐτοῖς ἐπεσταλ-
 μένα ἀναγνόντες ἔφασαν τοὺς μὲν παρ' αὐτοὺς καταφυγόντας
 Ῥωμαίους ἀφεῖναι ἐπ' ἐλευθερίᾳ, Σκυθὰς δὲ ὅσους αἰχμαλώ-
 τος ἔλαβον ἀνηρηκέναι, δύο δὲ συλλαβόντας ἔχειν διὰ τὸ
 καὶ τοὺς πολεμίους μετὰ τὴν γενομένην ἐπὶ χρόνον πολιορ-
 10 κιαίαν ἕξ ἐνέδρας ἐπιθεμένους τῶν πρὸ τοῦ φρουρίου νεμών-
 των παίδων ἀρπάσαι τινάς, εὖς εἰ μὴ ἀπολάβοιεν, οὐδὲ τοὺς
 νόμῳ πολέμου κτηθέντας ἀποδώσειν. ταῦτα ἀπαγγειλάντων
 τῶν παρὰ τοὺς Ἀσημοντίους ἀφιγμένων, τῇ τε Σκυθῶν βα-
 σιλεῖ καὶ τοῖς Ῥωμαίοις ἄρχουσιν ἐδόκει μὲν ἀναζητεῖσθαι
 15 εὖς οἱ Ἀσημοντίοι ἔφασαν ἠρπάζθαι παῖδας, οὐδενὸς δὲ
 φανέντος, οἱ παρὰ τοῖς Ἀσημοντίοις βάρβαροι ἀπεδόθησαν,
 πίστει τῶν Σκυθῶν δόντων ὡς παρ' αὐτοῖς οἱ παῖδες οὐκ
 εἶσαν. ἐπώμνητο δὲ καὶ οἱ Ἀσημοντίοι, ὡς οἱ παρὰ
 σφᾶς καταφυγόντες Ῥωμαῖοι ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἀφείθησαν. ὤ-
 20 κνησον δὲ, καίπερ παρὰ σφισιν ὄντων Ῥωμαίων· οὐ γὰρ ἐπί-
 θερον ᾗοντο ὄρκον ὀμνῆναι ἐπὶ τῇ σωτηρίᾳ τῶν ἐκ τοῦ σφε-
 τέρου γένους ἀνδρῶν.

δ. Ὅτι γενομένων τῶν σπονδῶν, Ἀττήλας ἀδίδις παρὰ
 2 et 4. ὡς ἢ ἐξό.— χρυσοῦς δεῖ, ἀφεθ. conl. N. 6. αὐτοῖς vulg.
 18. εἶασαν vulg., εἰσίν conl. H. ἐπωμνύοντο vulg.

centi victoria elatus, promte ad arma ferebatur, ipsi contra propter
 recens acceptam cladem animis ceciderant,) Asimuntis per litteras
 significarunt, ut Romanos captivos, qui ad se per fugissent, resti-
 tuerent, aut pro unoquoque captivo duodecim aureos penderent,
 et Hunnos captivos liberarent. Quibus litteris lectis, Romanos, qui
 ad se confugissent, liberos se abire sivisse, Scythas vero, quotquot
 in suas manus venissent, trucidasse responderunt. Duos autem
 captivos retinere, propterea quod hostes, obsidione ommissa, in insi-
 diis collocati, nonnullos pueros, qui ante munitiones greges pasce-
 bant, rapuissent, quos nisi reciperent, captivos iure belli sibi ac-
 quisitos, minime restituros. Haec renuntiarunt qui ad Asimuntios
 missi fuerant. Quibus auditis, Scytharum regi et Romanis princi-
 pibus placuit exquiri pueros, quos Asimuntii raptos esse quereban-
 tur. Sed nemine reperto, barbari ab Asimuntis capti sunt dimissi,
 prius tamen fide a Scythis accepta, non esse apud ipsos pueros. Iu-
 raverunt etiam Asimuntii, se Romanos, qui ad se effugissent, liber-
 tate donasse, quamvis adhuc multos in sua potestate haberent. Nec
 enim sibi perierasse videbantur, modo suos a barbarorum servitute
 salvos et incolumes praestarent.

Dezippus, Eunapius etc.

A. C. 447 τοὺς ἐφίους ἔπεμψε πρέσβεις, φυγάδας αἰκῶν. οἱ δὲ τοὺς
 Ind. 15 πρεσβευομένους δεξάμενοι καὶ πλείστοις δώροις θεραπεύσαν-
 Theod. 40 τες ἀπέπεμψαν, φυγάδας μὴ ἔχειν φήσαντες. πάλιν ἐτέρους
 ἔπεμψε. χρηματισσαμένων δὲ καὶ αὐτῶν, τρίτη παρεγένετο
 πρεσβεία, καὶ τετάρτη μετ' αὐτήν. ὁ γὰρ ἐς τὴν Ῥωμαίων
 ἀφορῶν φιλοτιμίαν, ἣν ἐποιοῦντο εὐλαβεῖα τοῦ μὴ παραβα-
 P. 37 θῆναι τὰς σπονδάς, ὅσους τῶν ἐπιτηδείων εἶ ποιεῖν ἐβούλε-
 το, ἔπεμψε παρ' αὐτούς, αἰτίας τε ἀναπλάττων καὶ προφά-
 σεις ἐφευρίσκων κενάς. οἱ δὲ παντὶ ὑπήκουον ἐπιτάγματι,
 καὶ δεσπότου ἡγοῦντο τὸ πρόσταγμα, ὅπερ ἂν ἐκεῖνος παρα-
 10 κελύσαιτο. οὐ γὰρ μόνον τὸν πρὸς αὐτὸν ἀνελεῖσθαι πόλε-
 μον εὐλαβοῦντο, ἀλλὰ καὶ Παρθναίους ἐν παρασκευῇ τυγχά-
 νοντας ἐδεδίεσαν, καὶ Βανδήλους τὰ κατὰ θύλατταν ταρτά-
 15 τοντας, καὶ Ἰσαύρους πρὸς τὴν ληστείαν διανισταμένους, καὶ
 Σαρακηνοὺς τῆς αὐτῶν ἐπικρατείας τὴν ἑω κατατρέχοντας,
 καὶ τὰ Αἰθιοπικὰ ἔθνη συνιστάμενα. διὸ δὴ τεταπεινωμέ-
 20 νοι τὸν μὲν Ἀττήλαν ἐθεράπευον, πρὸς δὲ τὰ λοιπὰ ἔθνη
 ἐπειρῶντο παρατάττεσθαι, δυνάμεις τε ἀθροίζοντες καὶ στρα-
 τηγοὺς χειροτονοῦντες.

A. C. 448 εἶ. Ὅτι καὶ αὐθις Ἐδήκων ἦκε πρέσβυς, ἀνὴρ Σκύθης, 20
 Ind. 1 μέγιστος κατὰ πόλεμον ἔργα διαπραξάμενος, σὺν Ὁρέστη, ὃς
 Theod. 41 τοῦ Ῥωμαϊκοῦ γένους ὃν ἔχει τὴν πρὸς τῷ Σίφω ποταμῷ

9. ὑπήκουον Val., ὑπήκουον vulg. 10. ἐκεῖνος H., ἐκείνο vulg.
 παρακελεύσαιτο B., παρεκελεύσατο vulg. 20. Alibi rectius Ἐδέκων.

4. Pace facta, Attilas rursus legatos ad Romanos Orientales mittit, qui transfugas repeterent. At illi legatos plurimis donis ornatos, cum nullos perfugas apud se esse asseverassent, dimiserunt. Misit et iterum Attilas alios, quibus non minus amplis muneribus ditatis, tertia ab eo, post illam itidem quarta legatio advenit. Ille enim Romanorum liberalitatem, qua utebantur, veriti, ne a foederibus barbari discederent, ludibrio habens, novas subinde causas fingebat, et vanas occasiones legatorum mittendorum excogitabat, et ad suos necessarios, quos liberalitate ornare volebat, eas legationes deferrebat. Romani vero in omnibus rebus Attilae dicto audientes erant, et quae praecipiebat, domini iussa ducebant. Non solum enim a bello contra eum suscipiendo eorum rationes abhorrebant, sed et Parthos, qui bellum apparabant, et Vandalos, qui maritimas oras vexabant, et Isauros, qui praedis et rapinis grassabantur, et Saracenos, qui regiones ad Orientem excursionibus vastabant, metuebant. Praeterea gentes Aethiopum in armis erant. Itaque Romani animis fracti Attilam colebant, sed ceteris gentibus resistere conabantur, dum exercitus comparabant, et duces sortiebantur.

5. Edecon, vir Scythia, qui maximas res in bello gesserat, venit iterum legatus cum Oreste. Hic genere Romanus Paconiam re-

Παιώνων χώραν, τῷ βαρβάρῳ κατὰ τὰς Ἀετίου στρατηγοῦ A. C. 448
 τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων συνθήκας ὑπακούουσαν. οὗτος ὁ ^{Ind. 1}
 Ἐδήκων ἐς τὰ βασιλεία παρελθὼν ἀπεξίδου τὰ παρὰ Ἀττή- ^{Theod. 41}
 λα γράμματα, ἐν οἷς ἐποιεῖτο τοὺς Ῥωμαίους ἐν αἰτία τῶν
 5 φηγάδων πέρι· ἀνθ' ὧν ἠπεῖλει ἐπὶ τὰ ὄπλα χωρεῖν, εἰ μὴ
 ἀποδοθεῖεν αὐτῷ, καὶ ἀφεζόνται Ῥωμαῖοι τὴν δορυάλωτον C
 ἀροῦντες. εἶναι δὲ μῆκος μὲν αὐτῆς κατὰ τὸ ρεῦμα τοῦ
 Ἰστρου ἀπὸ τῆς Παιώνων ἄχρι Νοβῶν τῶν Θρακίων, τὸ δὲ
 βᾶθος πέντε ἡμερῶν ὁδόν. καὶ τὴν ἀγορὰν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς
 10 μὴ πρὸς τῇ ὄχθῃ τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ
 πάλαι, ἀλλ' ἐν Ναῖσσοῦ, ἣν ὄριον, ὡς ἐπ' αὐτοῦ δηρωθεῖσαν,
 τῆς Σκυθῶν καὶ Ῥωμαίων ἐτίθετο γῆς, πέντε ἡμερῶν ὁδὸν
 εὐζώνῳ ἀνδρὶ τοῦ Ἰστρου ἀπέχουσαν ποταμοῦ. πρέσβεις δὲ
 ἐκέλευσε πρὸς αὐτὸν ἀφικνεῖσθαι τοὺς περὶ τῶν ἀμφιβόλων
 15 διαλεξομένους, οὐ τῶν ἐπιτυχόντων, ἀλλὰ τῶν ὑπατικῶν ἀν-
 ὄρων τοὺς μεγίστους· οὓς εἰ ἐκπέμπειν εὐλαβηθεῖεν, αὐτὸν V. 26
 δεξάμενον σφᾶς ἐς τὴν Σαρδικὴν διαβήσεσθαι. τούτων ἀνα-
 γνωσθέντων βασιλεῖ τῶν γραμμάτων, ὡς ὑπεξῆλθεν ὁ Ἐδήκων D
 οὐν τῷ Βιγίλῳ ἐρμηνεύσαντι ὅσαπερ ὁ βάρβαρος ἀπὸ στό-
 20 ματος ἔφρασε τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ ἐς ἐτέρας οἰ-
 κους παρεγένετο ὥστε αὐτὸν Χρυσάφῳ τοῦ βασιλέως ὑπα-
 σπιστῆ, οἷα δὴ τὰ μέγιστα δυναμένῳ, ἐς ὄψιν ἐλθεῖν, ἀπε-
 θάυμασε τὴν τῶν βασιλείων οἰκῶν περιφάνειαν. Βιγίλας δὲ,

17. δεξόμενον con. B.

gionem, ad Saum flumen sitam, incolebat, quae ex foedere inite-
 cum Aetio, Romanorum Occidentalium duce, barbaro parebat. Ita-
 que Edecon in palatium admissus, Imperatori litteras Attilae tradi-
 dit, in quibus de transfugis non redditis querebatur, qui nisi red-
 derentur, et Romani a colenda terra abstinerent, quam bello captam
 suae ditioni adiecerat, ad arma se itarum minabatur. Ea vero se-
 cundum Istrum a Paenibus ad Novas usque in Thracia sitas in lon-
 gitudinem extendebatur. Latitudo autem erat quinque dierum iti-
 nere. Neque vero forum celebrari, ut olim, ad ripam Istri, volebat;
 sed in Naisso, quam urbem a se captam et dirutam quinque die-
 rum itinere expedito homini ab Istro distantem, Scytharum et Ro-
 manorum ditionis limitem constituabat. Legatos quoque ad se ve-
 nire iussit controversa disceptaturos, non ex quolibet hominum ge-
 nere et ordine, sed ex consularibus illustriores, quos si mittere in-
 termiserint, se ipsum ad eos accessendos in Sardicam descensurum.
 His litteris lectis, digresso ab Imperatore Edecone, cum Bigila, qui
 ea, quae Attilas verbis Imperatori denuntiari voluit, interpre-
 tatus erat, cum reliquis quoque domos obiret, ut in conspectum
 Chrysaphii spatharii Imperat. veniret, qui plurimum auctoritate et
 gratia apud Imperatorem valebat, admirabatur barbarus regiarum

A. C. 448 ὡς τῷ Χρυσάφῳ δε λόγους ἦλθεν ὁ βάρβαρος, ἔλεγεν ἔρμη-
 Ind. 1
 Theod. 41
 νεύων, ὡς ἐπαινοίῃ ὁ Ἑδῆκων τὰ βασιλεία καὶ τὸν παρά σφι-
 σιν μακαρίζοι πλοῦτον. ὁ δὲ Χρυσάφιος ἔφασκεν ἔσεσθαι
 P. 38 καὶ αὐτὸν οἰκὼν τε χρυσοστέγων καὶ πλοῦτου κύριον, εἶγε
 περιίδοι μὲν τὰ παρά Σκύθαις, ἔλοιτο δὲ τὰ Ῥωμαίων. τοῦ5
 δὲ ἀποκριταμένου, ὡς τὸν ἑτέρου δεσπότηου θεράποντα ἄνευ
 τοῦ κυρίου οὐ θέμις τοῦτο ποιεῖν, ἐπυθάνετο ὁ εὐνοῦχος,
 εἶγε ἀκάλυτος αὐτῷ ἢ παρά τὸν Ἀττήλαν εἶη εἰσόδος, καὶ
 δύναμιν παρά Σκύθαις ἔχοι τινά. τοῦ δὲ ἀποκριταμένου,
 ὡς καὶ ἐπιτήδειος εἶη τῷ Ἀττήλα καὶ τὴν αὐτοῦ ἅμα τολσίω
 εἰς τοῦτο ἀποκεκριμένοις λογάσιν ἐμπιστεύεται φυλακῆν, (ἐκ
 διαδοχῆς γὰρ κατὰ ῥητὰς ἡμέρας ἕκαστον αὐτῶν ἔλεγε μεθ'
 ὄπλων φυλάττειν τὸν Ἀττήλαν,) ἔφασκεν ὁ εὐνοῦχος, εἶπερ
 πίστεις δέξοιτο, μέγιστα αὐτῷ ἔρεῖν ἀγαθὰ· δεῖσθαι δὲ σχολῆς-
 ταύτην δὲ αὐτῷ ὑπάρχειν, εἶγε παρ' αὐτὸν ἐπὶ δεῖπνον ἔλ-15
 Βθοι χωρὶς Ὁρέσιον καὶ τῶν ἄλλων συμπρεσβευτῶν. ὑπο-
 σχόμενος δὲ τοῦτο ποιεῖν, ἐπὶ τὴν ἐστίασιν πρὸς τὸν εὐνοῦ-
 χον παραγενόμενος καὶ ὑπὸ τῷ Βιγίλα ἔρμηνεῖ δεξιὰς καὶ
 ὄρκους ἔδοσαν, ὁ μὲν εὐνοῦχος, ὡς οὐκ ἐπὶ κακῷ τῷ Ἑδῆκω-
 νι, ἀλλ' ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς τοὺς λόγους ποιήσοιτο, ὁ δὲ, ὡς20
 οὐκ ἐξείποι τὰ αὐτῷ ῥηθησόμενα, εἰ καὶ μὴ πέρατος κυρή-

9. ἔχειν vulg.

domuum magnificentiam. Bigilas autem, simulatque barbarus in colloquium venit cum Chrysaphio, interpretans retulit, quantopere laudasset Imperatorias aedes, et Romanos beatos duceret propter affluentes divitiarum copias. Tum Edeconi Chrysaphius dixit, fore eum huiusmodi domuum, quae aureis tectis praefulgerent, competentem et opibus abundaturum, si, relicta Scythia, ad Romanos se conferret. „Sed, alterius domini servum, Edecon ait, nefas est eo invito tantum facinus in se admittere.“ Quaesivit ex eo eunuchus, an facilis illi ad Attilam pateret aditus, et num qua potestate apud Scythas esset. Ille sibi necessitudinem intercedere cum Attila, respondit, et decretam sibi cum nonnullis aliis Scythiae primoribus eius custodiam. Nam per vices unumquemque eorum praescriptis diebus cum armis circa Attilam exebias agere. Tum eunuchus, si fide interposita se obstringeret, inquit, se maximorum honorum illi auctorem futurum. Cui rei tractandae otio opus esse. Hoc vero sibi fore, si ad coenam rediret sine Oreste et reliquis legationis comitibus. Facturum se pollicitus barbarus coenae tempore ad eunuchum pergit. Tum per Bigilam interpretem datis dextris et iureiurando utrimque praestito, ab eunuchō, se de rebus, quae Edeconi minime damno, sed fructui et commodo essent, verba facturum, ab Edecone, se, quae sibi crederentur, non enuntiatum, etiamsi exsequi nollet. Tunc eunuchus Edeconi dixit, si in Scy-

σοι. τότε θῆ ὁ εὐνούχος ἔλεγε τῷ Ἐδήκωνι, εἰ διαβὰς ἐς Ἀ. C. 448
 τὴν Σκυθικὴν ἀνέλοι τὸν Ἀττήλαν καὶ παρὰ Ῥωμαίους ἦξει, ^{Ind. 1}
 ἔσεσθαι αὐτῷ βίον εὐδαίμονα καὶ πλοῦτον μέγιστον. τοῦ δὲ ^{Theod. 41}
 ἵπποχομένου καὶ φήσαντος ἐπὶ τῇ πράξει δεῖσθαι χρημάτων,
 50 πολλῶν δὲ, ἀλλὰ πενήκοντα λιτρῶν χρυσίου, δοθησομέ- C
 κων τῷ ὑπ' αὐτὸν πλήθει, ὥστε αὐτῷ τελείως συνεργῆσαι
 πρὸς τὴν ἐπίθεισιν, καὶ τοῦ εὐνούχου τὸ χρυσίον παραχρῆμα
 δώσειν ὑποσχομένου, ἔλεγεν ὁ βάρβαρος ἀποπέμπεσθαι μὲν
 αὐτὸν ἀπαγγελοῦντα τῷ Ἀττήλα περὶ τῆς πρεσβείας, συμ-
 15 παπέμπεσθαι δ' αὐτῷ Βιγίλαν τὴν παρὰ τοῦ Ἀττήλα ἐπὶ τοῖς
 φργάσι ἀπόκρισιν δεξάμενον. δι' αὐτοῦ γὰρ περὶ τοῦ αὐ-
 20 τοῦ χρυσίου μηνύσειν, καὶ ὃν τρόπον τοῦτο ἐκπεμφθήσεται.
 ἐπεληλυθότα γὰρ, ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους, πολυπραγμονήσας
 τὸν Ἀττήλαν, τίς τε αὐτῷ δωρεὰ καὶ ὅποσα παρὰ Ῥωμαίων
 25 δίδεται χρήματα· μὴ οἷόν τε δὲ ταῦτα ἀποκρύπτειν διὰ
 τοὺς συμπορευομένους. ἔδοξε δὲ τῷ εὐνούχῳ εὐ λέγειν, καὶ D
 τῆς γνώμης τὸν βάρβαρον ἀποδεξάμενος ἀποπέμπει μετὰ τὸ
 δειπνῶν, καὶ ἐπὶ βασιλείᾳ φέρει τὴν βουλήν. ὃς Μαρτιάλιον
 τὴν τοῦ μαγίστρου διέποντα ἀρχὴν προσμεταπεμφύμενος
 30 ἔειπε πρὸς τὸν βάρβαρον συνθήκας. ἀνάγκη δὲ ἐθάρξαι
 τὸ τῆς ἀρχῆς· πασῶν γὰρ τῶν βασιλέως βουλῶν ὁ μάγι-
 35 στρος κοινωρὸς, οἷα δὲ τῶν τε ἀγγελιαφόρων καὶ ἐρμητέων

5. πολλῶν H., πολλῶ vulg. 11. δεξόμενον con. B. 13. πολ-
 20. ἐθάρξει τὸ B., ἐθαρξέιτο τῆς vulg.
 22. οἷα B., διὰ vulg.

thiam rediens Attilam sustulerit, et Romanorum partibus accesserit, vitam in magnis opibus beate traducturum. Eunuchus Edecon assensus est. Ad hanc rem peragendam opus esse pecuniis, non quidem multis, sed quinquaginta auri libris, quas militibus, quibus praecesset, qui sibi ad rem impigre exaequendam adiumento essent, divideret. Cum eunuchus, nulla mora interposita, dare vellet, dixit barbarus, se prius ad renuntiandam legationem dimitti oportere, et una secum Bigilam, qui Attilae de transfugis responsum acciperet; per eum enim se illi, qua ratione aurum sibi mitteret, indicaturum. Etenim Attilam se, simulatque redierit, percunctaturum, ut reliquos omnes, quae munera sibi et quantae pecuniae a Romanis dono datae sint. Neque id celare per collegas et comites licitum fore. Visus est eunuchus barbarus recta sentire, et eius est amplexus sententiam. Itaque eo a coena dimisso, ad Imperatorem consilium ininitum detulit, qui Martialium, magistri officiorum munere fungentem, ad se venire iussum docuit conventionem cum barbaro factam: id enim illi credi et committi iure magistratus, quem gerebat, necesse fuit. Nam omnium Imperatoris consiliorum magister est particeps, sub cuius cura sunt tabellarii, interpretes

A. C. 448 καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βασιλείαν φυλακὴν ὑπ' αὐτὸν
 Ind. 1
 Theod. 41 ταττομένων. ἐδόκει δὲ αὐτοῖς βουλευσαμένοις τῶν προκει-
 μένων περὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ γὰρ καὶ Μαξιμῖνον ἐκ-
 πέμπειν πρεσβευόμενον παρὰ τὸν Ἀττίλαν.

A. E. 449 ε'. Ὅτι φωράθεντα τὸν Βιγίλαν ἐπιβουλευόμενον τῷ⁵
 Ind. 2
 Theod. 42 Ἀττίλᾳ, καὶ τοῦ χρυσοῦ τὰς ἑκατὸν λίτρας τὰς παρὰ τοῦ
 P. 39 Χρυσσαφίου τοῦ εὐνούχου σταλείσας ἀφελόμενον, παρευθὺς
 ἐπεμπεν Ὀρέστην καὶ Ἥσλαν ὁ Ἀττίλας ἐς τὴν Κωνσταντι-
 νου, ἐντειλάμενος τὸν μὲν Ὀρέστην τὸ βαλάντιον, ἐν ᾧ περ
 ἐμβεβλήκει Βιγίλας τὸ χρυσίον Ἐδήκωνι δοθησόμενον, τῷ τ¹⁰
 σφετέρῳ περιθέντα τραχήλῳ ἔλθειν τε παρὰ βασιλέα, καὶ
 αὐτῷ ἐπιδεδξαντα καὶ τῷ εὐνούχῳ ἀνερωτῶν εἶγε αὐτὸ ἐπι-
 γινώσκουεν; τὸν δὲ Ἥσλαν λέγειν ἀπὸ στόματος; εὐ μὲν γε-
 γονότος εἶναι πατὴρ τὸν Θεοδόσιον παῖδα, εὐ δὲ καὶ αὐτὸν
 φύντα καὶ τὸν πατέρα Μουνδιόυχον διαδεξάμενον διαφυλά-¹⁵
 Βξαι τὴν εὐγένειαν· ταύτης δὲ τὸν Θεοδόσιον ἐκπεπτωκότα
 V. 27 δουλεύειν αὐτῷ τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν ὑφιστάμενον. οὐ
 δίκαιον οὖν ποιεῖ τῷ βελτίονι καὶ ὃν αὐτῷ ἢ τύχῃ δεσπό-
 την ἀνέδειξεν, ὡς πονηρὸς οὐκ ἐτής λαθριδίως ἐπιτιθέμενος.
 οὐ λύσειν οὖν τὴν αἰτίαν ἔφη τῶν ἐς αὐτὸν ἡμαρτημένων,²⁰
 εἰ μὴ γε τὸν εὐνούχον ἐκπέμψοι πρὸς κόλασιν. καὶ οὗτοι
 μὲν ἐπὶ τοσούτοις ἐς τὴν Κωνσταντινίου παρεγένοντο· συνηθέ-
 χθη δὲ τὸν Χρυσάφιον ἐξαιτεῖσθαι καὶ παρὰ Ζήνωνος. Μα-

1. τῶν om. vulg. 7. ἀφελόμενος Cl. 19. ἀπέδειξεν con. B.

et milites, qui palatii custodiae deputati sunt. Imperatore autem et Martialio de tota re consultantibus placuit, non solum Bigilam, sed et Maximinum legatam mittere ad Attilam.

6. Bigila insidiarum in Attilam manifeste convicto, Attilas, ablati ab eo centum auri libris, quas a Chrysaphio acceperat, ex templo Orestem et Eslam Constantinopolim misit, iussitque Orestem, crumena, in quam Bigilas aurum, quod Edeconi daretur, coniecerat, collo imposita, in conspectum Imperatoris venire atque eunuchum interrogare, num hanc crumenam nossset; deinde Eslam haec verba proferre, Theodosium quidem clari patris et nobilis esse filium, Attilam quoque nobilis parentis esse stirpem, et patrem eius Mundiuchum acceptam a patre nobilitatem integram conservasse. Sed Theodosium tradita a patre nobilitate excidisse, quod tributum sibi pendendo suus servus esset factus. Non igitur iustam rem facere eum, qui praestantiori et ei, quem fortuna dominum ipsi dederit, tanquam servus improbus clandestinas insidias parat. Neque se prius criminari illum eo nomine destitutum, quam eunuchus ad supplicium sit traditus. Atque hi quidem cum his mandatis Constantinopolim pervenerunt. Eodem quoque tempore accidit, ut

ἑμίνου γὰρ εἰρηκέναι τὸν Ἀττήλαν ἀπαγγελαντος χορῆνας A. C. 449
 βασιλέα πληροῦν τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τῷ Κωνσταντίῳ τὴν ^{Ind. 2} _{Theod. 4a}
 γυναῖκα διδόναι, ἣν οὐδαμῶς παρὰ τὴν ἐκείνου βουλήν ἐτέ-
 ρη κατεγγυηθῆναι οἷον τε ἦν. ἥ γὰρ ὁ τολμήσας ἐκδεδώκει C
 5 δίκας, ἥ τοιαῦτα τὰ βασιλέως ἐστίν, ὥστε μηδὲ τῶν σφετέ-
 ρων κρατεῖν οἰκετῶν, καθ' ὧν συμμαχίαν, εἶγε βούλοίτο, ἐ-
 τοιμον εἶναι παρασχεῖν. ἐδήχθη τε ὁ Θεοδοσίος τὸν θυμὸν,
 καὶ δημοσίαν τὴν τῆς κόρης οὐσίαν ποιεῖ.

ζ. Ὅτι ὡς ἠγγέλθη τῷ Ἀττήλα, τὸν Μαρκιανὸν ἐς τὰ A. C. 450
 10 κατὰ τὴν ἑὸν Ῥωμαϊκῆν πύρροηλυθῆναι βασιλεία μετὰ τὴν Θεο- ^{Ind. 3}
 15 δοσίου τελευταίην, ἠγγέλθη δὲ αὐτῷ καὶ τὰ τῆς Ὀνωρίας περὶ _{Marcian. 1}
 γεγενημένα, πρὸς μὲν τὸν κρατοῦντα τῶν ἐσπερίων Ῥωμαί-
 20 ων ἔστειλε τοὺς διαλεξομένους μηδὲν Ὀνωρίαν πλημμελεῖ-
 σθαι, ἣν ἑαυτῷ πρὸς γάμον κατενεγγόησε· τιμωρήσειν γὰρ D
 25 αὐτῇ, εἰ μὴ καὶ τὰ τῆς βασιλείας ἀπολάβῃ σκήπτρα. ἔπεμ-
 πε δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἑφους Ῥωμαίους τῶν ταχθέντων φόρων
 ἕνεκα. ἀπράκτων δὲ ἕξ ἀμφοτέρων τῶν αὐτοῦ ἐπανελθόντων
 πρέσβεων — οἳ μὲν γὰρ τῆς ἐσπερίας ἀπεκρίναντο, Ὀνωρίαν
 30 αὐτῷ ἐς γάμον ἐλθεῖν μῆτε δύνασθαι, ἐκδεδομένην ἀνδρὶ·
 35 σοσκήπτρον δὲ αὐτῇ μὴ σφείλεισθαι· οὐ γὰρ θηλειῶν, ἀλλ' ἀφ-
 ῥένων ἢ τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας ἀρχῆ· οἳ δὲ τῆς ἑὸν ἔφα-
 σαν οὐχ ὑποστήσεσθαι τὴν τοῦ φόρου ἀπαγωγὴν, ἣν ὁ Θεο-

4. ἦν] εἶναι conl. B. [ἐκδεδώκει] ἐκδοῦναι δάσεις conl. B.
 7. ἐδήχθη Val., ἐδείχθη vulg. τὲ ed. Par. 8. δημοσίαν mg.
 H., δημοσίον vulg. 13. διαλεξαμένους vulg.

Chrysaphius a Zenone ad poenam deposceretur. Maximinus enim renuntiaverat, Attilam dicere, decere Imperatorem promissis stare, et Constantio uxorem, quam promiserit, dare; hanc enim, invito Imperatore, nemini fas fuisse desponderi: aut enim eum, qui contra ausus fuisset, poenas daturum fuisse, aut eo Imperatoris res deductas esse, ut ne servos quidem suos coercere posset, contra quos, si vellet, se auxilium ferre paratum. Sed Theodosius iracundiam suam palam fecit, cum bona puellae in publicum rededit.

7. Cum primum Attilae nuntiatum est, Martianum post Theodosii mortem ad imperium pervenisse, et quae Honoriae accidissent, ad eum, qui in Occidente rerum potiebatur, misit, qui contenderent, Honoriam nihil se indignum admisisse, quam matrimonio suo destinasset; seque illi auxilium laturum, nisi summa quoque Imperii ei deferretur. Misit et ad Romanos Orientales tributorum constitutorum gratia. Sed re infecta legati utrimque sunt reversi. Etenim qui Occidentis imperio praeerat, respondit, Honoriam illi nubere non posse, quod iam alii nupsisset. Neque imperium Honoriae deberi. Virorum enim, non mulierum, Romanum imperium esse. Qui in Oriente imperabat, se minime ratam habere tributa

- A. C. 450 δόσιος ἔταξε · καὶ ἡσυχάζοντι μὲν δῶρα δώσειν, πόλεμον δὲ
 Ind. 3 ἀπειλοῦντι ὄπλα καὶ ἄνδρας ἐπάξειν τῆς αὐτοῦ μὴ λειπομέ-
 Marcian. 1 νους δυνάμεως. ἐμερῶζετο οὖν τὴν γνάμην, καὶ διηπόρει
 P. 40 ποίοις πρότερον ἐπιθήσεται, καὶ ἔχειν αὐτῷ ἐδόκει καλῶς
 τέως ἐπὶ τὸν μείζονα τρέπεσθαι πόλεμον καὶ ἐς τὴν ἐσπέρας
 στρατεύεσθαι, τῆς μάχης αὐτῷ μὴ μόνον πρὸς Ἰταλιώτας,
 ἀλλὰ καὶ πρὸς Γότθους καὶ Φράγγους ἐσομένης, πρὸς μὲν
 Ἰταλιώτας ὥστε τὴν Ὀνωρίαν μετὰ τῶν χρημάτων λαβεῖν,
 πρὸς δὲ Γότθους χάριν Γεζερύχου κατατιθέμενον.
- A. C. 451 η'. Ὅτι τῷ Ἀττήλῳ ἦν τοῦ πρὸς Φράγγους πολέμου πρό-10
 Ind. 4 φασις ἢ τοῦ σφῶν βασιλέως τελευτῆ καὶ ἢ τῆς ἀρχῆς τῶν
 Marcian. 2 ἐκείνου παιδῶν διαφορὰ, τοῦ πρεσβυτέρου μὲν Ἀττήλαν, τοῦ
 B δὲ νεωτέρου Ἀέτιον ἐπὶ συμμαχίᾳ ἐπάγεσθαι ἐγνωκότος· ὃν
 κατὰ τὴν Ῥώμην εἶδομεν πρεσβευόμενον, μήπω ἰούλον ἀρ-
 χόμενον, ξανθὸν τὴν κόμην τοῖς αὐτοῦ περιεχυμένῃν διὰ15
 μέγεθος ὤμοις. θῆτόν δὲ αὐτὸν ὁ Ἀέτιος ποιησάμενος παῖδα
 καὶ πλεῖστα δῶρα δοῦς ἅμα τῷ βασιλεύοντι ἐπὶ φιλίᾳ τε καὶ
 δμαιοχμίᾳ ἀπέπεμψε. τούτων ἕνεκα ὁ Ἀττήλας τὴν ἐκστρά-
 τειαν ποιοῦμενος, αὐτίς τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἄνδρας ἐς τὴν Ἰτα-
 λίαν ἐπεμψεν ὥστε τὴν Ὀνωρίαν ἐκδιδόναι· εἶναι γὰρ αὐ-20
 τῷ ἡρμοσμένην πρὸς γάμον, τεκμήριον ποιοῦμενος τὸν παρ'
 C αὐτῆς πεμφθέντα δακτύλιον, ὃν καὶ ἐπιδειχθῆσόμενον ἐστάλ-

14. πρεσβευόμενοι conl. N.

15. περιεχυμένον conl. B.

illationem, quam Theodosius consensisset: quiescenti munera largi-
 turum; bellum minanti viros et arma obiecturum ipsius opibus
 non inferiora. Itaque Attilas in varias distrahebatur sententias, et
 illi in dubio haerebat animus, quos primum aggredederetur. Tandem
 melius visum est ad periculosius bellum prius sese convertere, et
 in Occidentem exercitum educere. Illic enim sibi rem fore non so-
 lum cum Italis, sed etiam cum Gothis et Francis: cum Italis, ut
 Honoriam cum ingentibus divitiis secum abduceret: cum Gothis,
 ut Genserichi gratiam promereretur.

8. Et Francos quidem bello lacessendi illi causa fuit regum
 ipsorum obitus et de regno inter liberos controversia, quum maior
 natu Attilam auxilio vocasset, Aëtium minor, quem Romae vidimus
 legationem obeuntem, nondum lanugine efflorescente, flava coma,
 et capillis propter densitatem et magnitudinem super humeros
 effusis. Hunc etiam Aëtius filii loco adoptaverat, et plurimis donis
 ornatum ad Imperatorem, ut amicitiam et societatem cum eo fa-
 ceret, miserat. Quamobrem Attilas antequam in eam expeditionem
 ingrederetur, rursus legatos in Italiam misit, qui Honoriam posce-
 rent: eam enim secum matrimonium pepigisse: cuius rei ut fidem
 faceret, annulum ab ea ad se missum per legatos, quibus tradidit

πι. παραχωρεῖν δὲ αὐτῷ τὸν Βαλεντινιανὸν καὶ τοῦ ἡμίσεος τῆς βασιλείας μέρος, ὡς καὶ τῆς Ὀνωρίας διαδεξαμένης μὲν παρὰ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ταύτης δὲ τῆ τοῦ ἀδελφοῦ ἀφαιρεθεῖσαν πλεονεξία. ὡς δὲ οἱ ἑσπέριοι Ῥωμαῖοι τῆς ἑποτέρας ἐχόμενοι γνώμης πρὸς οὐδὲν τῶν αὐτῷ δεδογμένων ἐπήκουον, εἶγετο μᾶλλον τῆς τοῦ πολέμου παρασκευῆς, πᾶν τὸ τῶν μαχίμων ἀγείρων πλήθος.

θ'. Ὅτι ὁ Ἀττήλας μετὰ τὸ τὴν Ἰταλίαν ἀνδραποδίσασθαι ἐπὶ τὰ σφέτερα ἀναζεύξας, τοῖς κρατούσιν τῶν ἐφ' ὧν Ῥωμαίων πόλεμον καὶ ἀνδραποδισμὸν τῆς χώρας κατήγγελλεν, ὡς μὴ ἐκπεμφθέντος τοῦ παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένου φόρου. D

ι'. Ὅτι Ἀρδαβούριος ὁ τοῦ Ἀσπαρος Σαρακηνοῦς ἐπολέμει κατὰ τὴν Λαμασκόν· καὶ ἐκεῖνος παραγενομένου Μαξιμίνου τοῦ στρατηγοῦ καὶ Πρίσκου τοῦ συγγραφέως, εὗρον αὐτὸν τοῖς Σαρακηνοῦν πρέσβεσι περὶ εἰρήνης διαλεγόμενον.

ια'. Ὅτι Βλέμμυες καὶ Νουβάδες ἠττηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων πρέσβεις παρὰ τὸν Μαξιμίνον ἐπεμπον εἰς ἀμφοτέρων ἔθνων, εἰρήνης περὶ βουλόμενοι σπένδουσαι. καὶ ταύτην διατηρησάσαι ἔφασαν, ἐφ' ὅσον ὁ Μαξιμίνος τὴν Θηβαίων ἐγκαταμένον χώραν. τοῦ δὲ μὴ προσδεξαμένου ἐπὶ χρόνῳ σπένδουσαι τοσούτῳ, ἔλεγον ἄχρι τῆς αὐτοῦ ζωῆς μὴ κινήσειν ἔπλα. ὡς δὲ οὐδὲ τοὺς δευτέρους τῆς πρεσβείας προσίετο

9. ἀναζεύξας H., ἀναζεῦξαι vulg.

rat, exhiberi mandavit. Etiam dimidiam imperii partem sibi Valentinianum debere, quum ad Honoriam iure paternum regnum pertineret, quo iniusta fratris cupiditate privata esset. Sed quum Romani Occidentales in prima sententia persisterent et Attilae mandata reiicerent, ipse toto exercitu convocato maiore vi bellum paravit.

9. Attilas, vastata Italia, ad sua se retulit, et Romanorum Imperatoribus in Oriente bellum et populationem denuntiavit, propterea quod tributum sibi a Theodosio constitutum non solveretur.

10. Ardaburius, Asparis filius, ad Damascus Saracenos debellavit. Eo Maximino duce, et Prisco, huius historiae scriptore, adventantibus, offenderunt Ardaburium cum Saracenorum legatis de pace tractantem.

11. Blemmyes et Nubades, a Romanis victi, legatos ex utraque gente ad Maximinum pacis exorandae gratia miserunt, quam se servaturos spondebant, quoad usque Maximinus in Thebanorum regione commoraretur. Illo vero ad id tempus abnuente foedus icere, subiecerunt, se, quamdiu Maximino vita suppeteret, in officio futuros nec moturos arma. Hac quoque conditione, quam legati offerebant, reiecta, centum annorum inducias fecerunt. His foederibus placuit captivos Romanos, qui et hoc, et superiorem proelio capti erant, sine

P.A.C.453 λόγους, ἑκατοντούτεις ἔθεντο σπονδὰς· ἐν αἷς ἐδόκει Ῥωμαίων μὲν αἰχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφείσθαι, εἴτε κατ' ἐκεί-
 P.41 νην, εἴτε καθ' ἑτέραν ἔφοδον ἤλωσαν, τὰ δὲ τότε ἀπαχθέντα ἀποδοθῆναι βροσκήματα, καὶ τῶν δαπανηθέντων κατατίθεσθαι τὴν ἀποτίμησιν· ὁμήρους δὲ τοὺς εἰς γεγονότας παρὰ σφισι⁵ δίδοσθαι πίστεων ἕνεκα τῶν σπονδῶν. εἶναι δὲ αὐτοῖς κατὰ τὸν παλαιὸν νόμον ἀκόλντον τὴν εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἰσιδος διάβασιν, τοῦ ποταμίου σκάφους Αἰγυπτίων ἐχόντων τὴν ἐπιμέλειαν, ἐν ᾧπερ τὸ ἄγαλμα τῆς θεοῦ ἐντιθέμενον διαπορθεμύεται. ἐν ῥητῇ γὰρ οἱ βάρβαροι χρόνῳ ἕς τὴν οἰ-
 κείαν διακομίζοντες τὸ ξόανον, πάλιν αὐτῷ χρηστηριασάμενοι ἕς τὴν νῆσον ἀποσώζουσιν. ἐμπεδωθῆναι τοίνυν ἐν τῷ ἐν Φιλίαις ἱερῷ τὰς συνθήκας ἐδόκει τῷ Μαξιμίνῳ ἐπιτήδειον
 B59. ἐπέμποντο μετεξέτεροι. παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβύδων οἱ τὰς σπονδὰς ἐν τῇ νήσῳ τιθέμενοι.¹⁵ ἔγγραφέντων δὲ τῶν συνδοξάντων καὶ τῶν ὁμήρων παραδοθέντων, (ἦσαν δὲ τῶν τε τυραννησάντων καὶ ὑπὸ τυράννων γεγονότων, ὅπερ οὐδὲ πώποτε ἐν τῇδε τῇ πολέμῳ ἐγένετο· οὐποτε γὰρ Νουβύδων καὶ Βλεμμύων παρὰ Ῥωμαίοις ὁμήρευσαν παῖδες,) συνηρέχθη δὲ τὸν Μαξιμίνον ἀνωμάλως²⁰ διατεθῆναι τὸ σῶμα καὶ ἀποθανεῖν. τὴν δὲ τοῦ Μαξιμίνου τελευτην μαθόντες οἱ βάρβαροι τοὺς τε ὁμήρους ἀφείλοντο βιασάμενοι, καὶ τὴν χώραν κατέδραμον.

1. ἔθεντο vulg. 2. αἰχμαλώτων vulg. 3. ἤλω vulg. 5. τοὺς] τριακοσίους susp.N. 6. πίστεων Cl., ὥστε ὧν vulg. 13. ἐν ante Φ. add. Val.

ullo redemptionis pretio liberos dimitti: pecora tunc abacta reddi, et sumptuum aestimationem restitui. Ad firmandam fidem foederis obsides ex nobilioribus dari. Liberam esse ipsis secundum antiquam legem ad templum Isidis traiectionem, dum Aegyptii curam cymbae fluminalis haberent, in qua signum Deae impositum transveheretur. Certo enim tempore barbari statuum Deae e templo, in quo est collocata, domum importantes traiciunt, et oculis ab ea sumtis, rursus in insulam reducunt. Hanc pactionem Philis in templo affigi Maximino visum est, et ad eam rem missi ex eius necessariis nonnulli. Adfuerunt etiam ex Blemmyis et Nubadibus qui foedera in insula deponerent. Foedere perscripto et obsidibus traditis, (erant autem ex his, qui dominatum exercuerant, aut ex filiis eorum, quod in hoc bello minime adhuc contigerat, neque unquam antea Nubadum aut Blemmyorum filii obsides apud Romanos fuerant,) Maximinus in morbum incidit, et mortuus est. Postquam vero de eius obitu barbaris nuntiatum est, vi obsides eripuerunt, et regionem excursionibus vastarunt.

ιβ. Ὅτι Γωβάζης πρεσβεύεται παρὰ Ῥωμαίων. Ῥω- A. C. 436
 μαῖοι δὲ ἀπεκρίναντο τοῖς παρὰ Γωβάζου σταλεῖσι πρέσβε- Ind. 9
 σιν, ὡς ἀφ᾽ἑξοται τοῦ πολέμου, εἶγε ἢ αὐτὸς Γωβάζης ἀπό- C
 σοῖτο τὴν ἀρχὴν, ἢ τὸν παῖδα τῆς βασιλείας ἀφέλοιτο· οὐ
 5 γὰρ θέμις τῆς χώρας ἀμφοτέρους ἡγεμονεύειν παρὰ τὸν πα-
 λαῖον θεσμόν. ὥστε δὲ θάτερον βασιλεύειν, Γωβάζην ἢ τὸν
 αὐτοῦ παῖδα, τῆς Κολχίδος, καὶ τῆδε λυθῆναι τὸν πόλεμον,
 Εὐφήμιος ἐσηγήσατο, τὴν τοῦ μαγίστρου διέπων ἀρχήν· ὃς
 ἐπὶ συνέσει καὶ λόγων ἀρετῇ δόξαν ἔχων Μαρκιανοῦ τοῦ
 10 βασιλέως τὴν τῶν πραγμάτων ἔλαχεν ἐπιτροπήν, καὶ πλεί-
 στων τῶν εὐβουλευθέντων ἐκείνῳ καθηγητῆς ἐγένετο· ὃς D
 καὶ Πρίσκον τὸν συγγραφέα τῶν τῆς ἀρχῆς φροντίδων ἐδέ-
 ξατο κοινωνόν. τῆς δὲ αἰρέσεως τῆς αὐτῷ δοθείσης ὁ Γω-
 βάζης εἴλετο τῆς βασιλείας παραχωρῆσαι τῷ παιδί, αὐτὸς
 15 τὰ σύμβολα ἀποθέμενος τῆς ἀρχῆς. καὶ παρὰ τὸν κρατοῦν-
 τα Ῥωμαίων τοὺς δεησομένους ἐπεμπεν, ὡς, ἐνὸς Κόλχου
 ἡγεμονεύοντος, οὐκέτι δι' αὐτὸν χαλεπαίνοντα ἐπὶ τὰ ὄπλα
 χωρεῖν. βασιλεὺς δὲ διαβαίνειν αὐτὸν ἐς τὴν Ῥωμαίων ἐ-
 κέλευε, καὶ τῶν αὐτῷ δεδομένων διδόναι λόγον. ὃς δὲ τὴν
 20 μὲν ἀφίξιν οὐκ ἤρνήσατο, Διονύσιον δὲ τὸν ἐς τὴν Κολχίδα
 πάλαι διαπεμφθέντα τῆς τε αὐτοῦ Γωβάζου διαφορᾶς ἐνεκα
 πίστιν δώσοντα ἤτησεν, ὡς οὐδὲν ὑποσταίῃ ἀνήκεστον. διο

4. τὸν N., γούν vulg. 6. δὲ] δέον H. 16. Κόλχων conl. N.
 20 Διονύσιον N., Διονύσιος vulg.

12. Gobazes legatos misit ad Romanos, quibus Romani respon-
 derunt, se a bello cessaturos, si regnum aut ipse deponeret, aut
 filio adimeret. Nec enim fas esse secundum antiquam regionis le-
 gem, duos simul dominari. Itaque oportere aut ipsum Gobazem,
 aut eius filium regnare in Colchide, atque ita bellum solutum iri.
 Haec Euphemius illis suaserat, qui magistri officiorum dignitatem
 adeptus, prudentia et eloquentia clarus, sub Marciano Imperatore
 reipublicae administrationem gerebat, et multorum optimorum con-
 siliiorum auctor illi fuit. Hic quoque Priscum huius historiae scripto-
 rem assessorem sibi adiunxit. Gobazes igitur, sibi delata optione, regni
 insignia deposuit, et regnum filio cedere constituit. Tum ad Impe-
 ratorem misit, quandoquidem uni solum iam pareret Colchidis re-
 gio, uti non amplius illi usque eo succenseret, ut etiam arma in-
 ferret. Imperator vero iussit Gobazem in Romanorum regionem
 transgredi, ut eorum, quae sibi facienda statuisset, rationem red-
 deret. Ille autem profectionem minime abnuñt; sed petiit, ut
 Dionysias, qui iam olim Gobazis discordiarum causa in Colchidom
 missus erat, ad fidem praestandam ad se veniret, se nihil iniqui

A. C. 456 δὴ ἐς τὴν Κολχίδα Λιονόσιος ἐπέλετο, καὶ περὶ τῶν διαφύρων συνέβησαν.

A. C. 460 ἢ 465
Ind. 13 Leon. 4 P. 42 ἢ 42
"Ὅτι ὁ Μαῖοριανὸς ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς, ὡς αὐτῷ οἱ ἐν Γαλατίᾳ Γότθοι σύμμαχοι κατέστησαν, καὶ τὰ παροικοῦντα τὴν αὐτοῦ ἐπικράτειαν ἔδη τὰ μὲν ὄ-5 πλοιοι, τὰ δὲ λόγοις παρεστήσατο, καὶ ἐπὶ τὴν Λιβύην σὺν πολλῇ διαβαίνειν ἐπειράτο δυνάμει, γηῶν ἀμφὶ τὰς τριακοσίας ἡθροισμένων αὐτῷ· πρόσβεις μὲν πρότερον παρ' αὐτὸν ὁ τῶν Βανδῆλων ἡγούμενος ἔπεμπε, λύειν τὰ διάφορα λόγοις βουλούμενος. ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε, τὴν Μαυροσυίων γῆν, ἐς ἣν 10 τοὺς ἀμφὶ τὸν Μαῖοριανὸν ἀπὸ τῆς Ἰβηρίας ἀποβαίνειν ἐ-
• χρῆν, πᾶσαν ἐδήωσε, καὶ ἐκάκωσε καὶ τὰ ὕδατα.

p.A.C. 461 ante 465 B V. 29 ἢ 29
"Ὅτι οἱ ἑσπεριοὶ Ῥωμαῖοι ἐς δεὸς ἐλθόντες περὶ Μαρκελλίνου, μήποτε ἀυξανομένης αὐτῷ τῆς δυνάμεως καὶ 15 ἐπ' αὐτοὺς ἀγάγοι τὸν πόλεμον, διαφόρως ταραττομένων αὐ-
τοῖς τῶν πραγμάτων, τοῦτο μὲν ἐκ Βανδῆλων, τοῦτο δὲ καὶ Διγιδίου, ἀνδρὸς ἐκ Γαλατῶν μὲν τῶν πρὸς τῇ ἑσπέρᾳ ὀρμωμένον, τῷ δὲ Μαῖοριανῷ συστρατευσαμένου καὶ πλείστην ἀμφ' αὐτὸν ἔχοντος δυνάμει, καὶ χαλεπαίνοντος διὰ τὴν τοῦ βασιλέως ἀναίρεσιν· ὃν τοῦ πρὸς Ἰταλιώτας τέως ἀπῆγαγε 20 πολέμου ἢ πρὸς Γότθους τοὺς ἐν Γαλατίᾳ διαφορὰ. περὶ

6. παρεστήσατο N., παρεστήσαντο vulg. 17. Νιγιδίου vulg. ὀρμωμένον et συστρατευσαμένον Cantocl., ὀρμωμένων et συστρατευσαμένων vulg. 21. τοῦ vulg.

passurum esse. Eo igitur in Colchidem profecto, de rebus dubiis convenerant.

13. Maioriano, Romanorum Occidentalium Imperatori, Gothi, qui in Gallia erant, socii confederatique facti sunt, et gentes ditionis Romanorum accolae partim armis, partim verbis ad deditio- nem compulsi. Hic etiam in Libyam, trecentis fere navibus coactis, cum magno exercitu traicere tentavit. Sed Vandalorum dux prius legatos misit, qui illum, si quae essent inter eos controversa, amice transigere paratum esse dicerent. Quod ubi obtinere non potuit, Maurusiorum terram, in quam ex Iberia Maioriani navales copiae appul- surae erant, omnem igni ferroque vastavit, et aquas quoque infecit.

14. Romanis Occidentalibus in suspicionem venit Marcellianus, ne, si copiis augetur, in eos bellum transferret. Erant enim tunc temporis Romanorum res variis modis afflictas et perturbatas, hinc Vandalis, illinc Aegididii imminente. Hic vir ex Gallia occiden- tali oriundus, qui in Hispania cum Maioriano militaverat, et ma- gnum exercitum habebat, ob caedem Imperatoris erat illis infensus. Sed a bello appetendis Italiae avocavit eum ortum cum Gothis in Gal- lia dissidium. De contermina enim regione cum illis certans, for-

γὰρ τῆς δόξου πρὸς ἐκείνους διαφιλονεικῶν γῆς καρτερῶς ἔμαχετο, καὶ ἄνδρὸς ἔργα μέγιστα ἐν ἐκείνῳ ἐπεδείξατο τῷ πολέμῳ. τούτων δὴ ἕνεκα οἱ ἑσπέριοι Ῥωμαῖοι παρὰ τοὺς ἑφούς πρέσβεις ἔστειλαν, ὥστε αὐτοῖς καὶ τὸν Μαρκελλῖνον καὶ τοὺς Βανδήλους διαλλάξαι. πρὸς μὲν τὸν Μαρκελλῖνον Φύλαρχος σταλείς ἔπεισε κατὰ Ῥωμαίων ὄπλα μὴ κινεῖν. ὁ δὲ παρὰ τοὺς Βανδήλους διαβὰς ἄπρακτος ἀνεχώρει, τοῦ Γεζερίχου μὴ ἄλλως τὸν πόλεμον καταθήσειν ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ γε αὐτῷ τοῦ Βαλεντινιανοῦ καὶ Ἀετίου περιουσία δοθῆι. καὶ γὰρ καὶ παρὰ τῶν ἑφῶν Ῥωμαίων ἐκεκόμεστο μόδιον τῆς Βαλεντινιανοῦ περιουσίας ὀνόματι Εὐδοκίας τῆς τῷ Ὀνωρίχῳ γεγαμημένης. διὸ δι' ἑτοὺς ἐκάστου ταύτην τοῦ πολέμου πρόφρασιν ποιούμενος, εὐθύς ἦρος ἀρχομένου σὺν στόλῳ τὴν ἑκστρατεῖαν ἐποιεῖτο ἐπὶ τε Σικελίαν καὶ τὰς Ἰταλίας. καὶ ταῖς μὲν πόλεσιν, ἐν αἷς μάχιμον δύναμιν τῶν Ἰταλιωτῶν εἶναι συνέβαινε, οὐ ῥαδίως προσεφέρετο· καταλαμβάνων δὲ χωρία, ἐν οἷς μὴ ἔτυχεν οὔσα ἀντίπαλος δύναμις, ἐδήου τε καὶ ἠνδραποδίετο. οὐ γὰρ πρὸς πάντα τὰ προσβάσιμα τοῖς Βανδήλοις μέρη οἱ Ἰταλιῶται ἀρκεῖν ἐδύνατο, πλήθει τῶν πολεμίων βιαζόμενοι καὶ τῷ μὴ παρεῖναι σφισι ναυτικὴν δύναμιν, ἣν παρὰ τῶν ἑφῶν αἰτοῦντες οὐκ ἐτύγχανον διὰ τὰς πρὸς Γεζερίχον ἐκείνους τεθείσας σπονδὰς· ὅπερ ἔτι μάλιστα ἐκάκωσε τὰ ἐν τῇ ἑσπέρῳ Ῥωμαίων πρά-

3. οἱ add. B. 9. τοῦ] ἢ con. B. 12. δι' Val., δὴ vulg.
 18. προβάσι. vulg.

titer bellum gerebat, in quo multa viri strenui et magnanimi opera edidit. Haec in causa fuerunt, ut Romani Occidentales legatos ad Orientales mitterent, ut Marcellinum et Vandalos secum in gratiam reducerent. Et ad Marcellinum quidem Phylarchus missus, eum persuasit, ne in Romanos moveret arma. Hinc ad Vandalos defestens, nihil quicquam profecit, et rediit. Genserichus enim se non aliam bellum positurum minatus est, nisi sibi Valentiniani et Aetii bona traderentur. Etenim ab Orientalibus quoque partem bonorum Valentiniani obtinuerat Eudociae nomine, quae Honoricho, eius filio, nupserat. Atque hanc belli renovandi occasionem singulis annis usurpabat. Itaque statim veris initio infesto exercitu Siciliam et Italiam invasit, et urbes quidem Italorum praesidiis firmatas non facile expugnavit, sed oppida militibus, qui resisterent, destituta facile capta evertit et diripuit. Nec enim ad omnia, quae Vandalorum invasioni patebant, tuenda sufficere poterant Itali, propterea quod hostium multitudine opprimebantur. Denique copiis navalibus carebant, quas cum a Romanis Orientalibus petissent, non impetrarunt, quia foedus cum Gensericho fecerant. Ea res, divisa scilicet imperii administrandi ratio, magno detrimento Romanorum

P. A. C. 461 γματα διὰ τὸ διεργῆσθαι τὴν βασιλείαν. Πρεσβεύσαντο δὲ
 ante 465 καὶ ἐκείνον τὸν χρόνον κατὰ τοὺς ἑψούς Ῥωμαίους Σαρά-
 P. 43 γουροι καὶ Οὐρωγοὶ καὶ Ὀνόγουροι, ἔθνη ἐξαναστάτα τῶν
 οἰκείων ἡθῶν, Σαβίρων ἐς μάχην σφισὶν ἐλληθύτων, οὗς
 ἐξήλασαν Ἀβάρεις, μετανάσται γενόμενοι ὑπὸ ἐθνῶν οἰκούν- 5
 των μὲν τὴν παρωκεανῆτι ἀκτὴν, τὴν δὲ χώραν ἀπολιπόν-
 των διὰ τὸ ἐξ ἀναχύσεως τοῦ ὠκεανοῦ διμυχλῶδες γενόμενον,
 καὶ γρουπῶν δὲ πλῆθος ἀναφανέν· ὅπερ ἦν λόγος μὴ πρότε-
 ρον παύσασθαι, πρὶν ἢ βορὰν ποιήσασθαι τὸ τῶν ἀνθρώπων
 γένος· διὸ δὴ ὑπὸ τῶνδε ἐλαυνόμενοι τῶν δεινῶν τοῖς πλη- 10
 σιοχώροις ἐνέβαλον, καὶ τῶν ἐπιθεόντων δυνατωτέρων ὄντων
 οἱ τὴν ἔφοδον οὐχ ὑπιστάμενοι μετανίσταντο· ὡσπερ καὶ οἱ Σα-
 ράγουροι ἐλαθέντες κατὰ ζήτησιν γῆς πρὸς τοῖς Ἀκατίροις
 Οὐννοῖς ἐγένοντο, καὶ μάχας πρὸς ἐκείνους πολλὰς συστησά-
 μενοι τότε φῦλον κατηγωνίσαντο καὶ πρὸς Ῥωμαίους ἀφί- 15
 κοντο, τυχεῖν τῆς αὐτῶν βουλόμενοι ἐπιτηδεϊότητος. βασι-
 λεὺς οὖν καὶ οἱ ἀμφ' αὐτὸν φιλοφρονησάμενοι καὶ δῶρα
 δόντες αὐτοὺς ἀπέπεμψαν.

A. C. 465 is. Ὅτι στασιασάντων τῶν φυγύδων ἐθνῶν κατὰ τοὺς κατὰ
 Ind. 3 τὴν ἐπὶ Ῥωμαίους, παρὰ τῶν Ἰταλῶν πρεσβεῖα ἀφίκετο λέγουσα, 20
 Leon. 9 ὡς οὐχ ὑποστήσονται, εἰ μὴ γέ σφισι τοὺς Βανδῆλους διαλλά-
 B

4. ἡθῶν Cantool., ἐθνῶν vulg. 5. Ἀβάρεις] Ἀβάρεις Suid. s. v.,
 Ἀβαροι vulg. 6. ἀκτὴν Suid. s. v. Ἀβάρεις, αὐτὴν vulg.
 τὴν δὲ χώραν — μετανίσταντο. Omnia haec, omissa in ex-
 cerptis, e Suida s. v. Ἀβάρεις restituit Cl. In his v. 12. οὐχ
 add. N.

Occidentalium rebus fuit. Circa id tempus legatos ad Orientales Romanos miserunt Saraguri, Urogi et Onoguri. Hac gentes propriis sedibus eiectae, commissa pugna cum Sabis, quos expulerant Abares, et ipsi quoque extorres facti a gentibus, quae Oceanii littus accolebant, sed sedes suas reliquerant propter ingentes nebulas ex maris vaporibus ortas et propter magnam ingruentium gryphorum multitudinem, quos non prius recessuros esse fama erat, quam genus humanum devorassent: quibus calamitatibus excitati in finitimorum sedes irruperunt. Et omnes quidem, qui violentum eorum impetum sustinere non poterant, cesserunt, sicuti et Saraguri, qui ad novas sedes quaerendas coorti, ad Hunnos Acatiros pervenerunt et, multis proeliis initis, gentem devicerant, et demum ad Romanos nanciscendae eorum societatis cupidi se contulerunt. Itaque Imperator legatos benigne excepit, et muneribus affectos remisit.

15. Dum gentes patria profugae cum Romanis in Oriente disident, legatio ab Italis advenit, quae doceret res Italas stare non posse, nisi sibi Vandalos reconciliarent. Venit et legatio a Persarum rege, quae multos e Perside ad Romanos confugere quere-

ζοιεν. ἀφίκετο δὲ καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν μονάρχου, τῶν τε A. C. 468
 παρ' αὐτοὺς καταφευγόντων ἐκ τοῦ σφετέρου ἔθρους αἰτίαν Ind. 3
 ἔχουσα, καὶ τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῆ ἐκ παλαι- Leon. 9
 ῶν οἰκούντων χρόνων, ὡς ἀπάγειν αὐτοὺς τῶν πατρίων ἔθρων.
 καὶ νόμων ἐθέλοντες καὶ τῆς περὶ τὸ θεῖον ἀγιοστείας, παρεν-
 οχλοῦσι τε ἕσαι καὶ ἀνακαίεσθαι κατὰ τὸν Θεσμὸν οὐ συγ-
 χωροῦσι τῷ παρ' αὐτοῖς ἄσβεστον καλούμενον πῦρ. καὶ ὡς
 χρῆ τοῦ Ἰουροειπαῶχ φρουρίου ἐπὶ τῶν Κασπίων κειμένου
 πυλῶν χρήματα χορηγοῦντας Ῥωμαίους ποιῆσθαι ἐπιμέλει- C
 οισιν, ἢ γοῦν τοὺς φρουρήσαντας αὐτὸ στρατιώτας στέλλειν,
 καὶ μὴ μόνους δαπάνη καὶ φυλακῇ τοῦ χωρίου βεβρύνεσθαι.
 εἰ γὰρ ἐνδοίεν, οὐκ εἰς Πέρσας μόνους, ἀλλὰ καὶ εἰς Ῥωμαί-
 ουσ τὰ ἐκ τῶν παροικούντων ἔθρων κακὰ ῥηδῖως ἀφικέσθαι.
 χρῆναι δὲ αὐτοὺς ἔλεγον καὶ χρήμασιν ἐπικουρεῖν ἐπὶ τῷ
 15 πρὸς Οὐννοὺς πολέμῳ τοὺς Κιδαρίτας λεγομένους. ἔσεσθαι
 γὰρ σφισιν αὐτῶν νικῶντων ὄνησιν, μὴ συγχωρομένου τοῦ
 ἔθρους καὶ εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν διαβυῖναι ἐπικράτειαν. πάν-
 των δὲ ἕνεκα Ῥωμαίων ἀποκριναμένων στέλλειν τὸν διαλε-
 20 ζόμενον τῷ Παρθυαίῳ μονάρχη· μήτε γὰρ φυγάδας εἶναι V. 30
 παρὰ σφισι, μήτε παρενοχλεῖσθαι τοὺς Μάγους τῆς θρησκεί- D
 ας πέρι· τὴν φυλακὴν δὲ τοῦ Ἰουροειπαῶχ φρουρίου καὶ
 πόλεμον τὸν πρὸς τοὺς Οὐννοὺς ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀναδεδα-

3. τῶν ἐν Vales., καὶ τῶν ἐν vulg.

5. ἐθέλοντες et mox

παρενοχλοῦσι τε N., ἐθέλοντας et παραχωροῦσι δὲ vulg.

6. ἕσαι καὶ B., καὶ ἕσαι vulg.

8. Ἰουροειπαῶχ mg. H. h. l. et

vulg infra lin. 21. et pag. 161. lin. 21., Οὐροεισαῶχ vulg.

12. μόνους] μόνους σφῶς conl. B.

19. Παρθυαίων conl. N.

batur, et quod Romani Magos, qui iam inde a priscis temporibus
 eorum finium incolae essent, a patriis moribus et institutis et
 antiquo religionis cultu abducturi, quavis ratione vexarent, et i-
 gnam, qui apud eos vocaretur inextinguibilis, in perpetuum ardere
 secundum legem non sinerent. Addebant, aequum videri, Romanos
 castelli Ierouach, ad portas Caspiae siti, curam habere, et pecunias
 ad illud conservandum conferre, neque se solos sumtibus et arcis
 custodia gravari. Si enim cesserint, non solum in Persarum, sed
 etiam in Romanorum terras a finitimis gentibus facile vastationes
 inferri posse. Oportere etiam se iuvare pecuniis ad bellum contra
 Hunnos Cidaritas gerendum, ex quo Romani quoque essent utilita-
 tem reportaturi, si ea gens a finibus ipsorum arceretur. Romani
 responderunt, se quamprimum legatos missuros, haec omnia cum
 Parthorum rege discepturos. Neque enim ullos apud se esse fu-
 gitivos, neque Magos in suae religionis cultu impediri. Quum autem
 ipsi custodiam castelli Ierouach et bellum contra Hunnos Cidaritas

- A. C. 465 γμένονος μὴ δικαίως χρήματα αἰτεῖν παρ' αὐτῶν. Ἐπροσβέ-
 Ind. 3 σατο δὲ παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ
 Leon. 9 τῶν πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κων-
 σταντίνιος, τρίτον μὲν τὴν ὑπαρχον λαχὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ
 ὑπατικῇ ἀξία καὶ τῆς πατρικιότητος τυχών. 5
- A. C. 465 ις'. Ὅτι μετὰ τὸν ἐμπρησμόν τῆς πόλεως τὸν ἐπὶ Λέον-
 Ind. 3 τος ἦκεν ὁ Γωβάζης σὺν Διονυσίῳ ἐς τὴν Κωνσταντίνου,
 Leon. 9 Περσικὴν ἔχων στολὴν καὶ τῷ Μηδικῷ δορυφορούμενος τρό-
 πῳ. ὃν οἱ ἀμφὶ τὰ βασιλεία δεξάμενοι πρότερον μὲν τοῦ
 P. 44 νεωτερισμοῦ κατεμέμψαντο, ἔπειτα δὲ φιλοφρονησάμενοι ἀπέ- 10
 πεμψαν· εἶλε γὰρ αὐτοὺς τῇ τε θωπείᾳ τῶν λόγων, καὶ τὰ
 τῶν Χριστιανῶν ἐπιφερόμενος σύμβολα.
- c. A. C. 467 ιζ'. Ὅτι Σκίροι καὶ Γότθοι εἰς πόλεμον συνελθόντες καὶ
 Ind. 5 διαχωρισθέντες ἀμφοτέρω πρὸς συμμαχῶν μετάκλησιν πα-
 Leon. 11 ρεσκευάζοντο· ἐν οἷς καὶ παρὰ τοὺς ἐφόους ἦλθον. καὶ Ἄ- 15
 σπαρ μὲν ἠγγέλτο μηδετέροις συμμαχεῖν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Λέ-
 ων ἐβούλετο Σκίροις ἐπικουρεῖν. καὶ δὴ γράμματα πρὸς τὸν
 ἐν Ἰλλυριοῖς στρατηγὸν ἐπέμπευ, ἐντελλόμενός σφισιν κατὰ
 τῶν Γότθων βοήθειαν τὴν προσήκουσαν πέμπειν.
- c. A. C. 468 ιη'. Ὅτι ἦκε κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον παρὰ τῶν Ἀττή- 20
 Ind. 6 λα παιδῶν ὡς τὸν βασιλεῖα Λέοντα προσβεία, τὰς αἰτίας δι-
 Leon. 12 Βαλῶνυσα τῆς προὔπαρξάσης διαφορᾶς, καὶ ὡς χρῆ αὐτοῦς

2. Hic et supra p. 146 et 158. Βανδήλους pro Βανθίλους scripsi, constantiae causa. N. 3. Κωνσταντίνος Val., Κωνσταντίνος vulg.

13. Σκίρος Cant., Σκύθα vulg. 15. Ἀσπαρ Cant., ἄπερ vulg.

In se receperint, minime iuste eos ab ipsis pecuniam petere. Legationem ad Vandalos suscepit Tatianus, patriciatu dignitate ornatus: ad Persas vero Constantius, qui ter praefectus urbi fuerat, et ad consulatus patriciatuque honorem evectus.

16. Post incendium civitatis, quod accidit sub Leone, Gobazes venit Constantinopolim cum Dionysio, stola Persica indutus, et Medorum in morem satellitibus stipatus. Hunc Imperator excepit, et primum quidem ob novarum rerum studium vituperavit, deinde comiter eum amplexus dimisit. Gobazes enim Christianorum symbola ostentans, blanda oratione eum cepit.

17. Sciri et Gothi acie decertantes, et a pugna utrique recedentes, ad accersenda auxilia animum adiecerunt. Qua de re Romanos Orientales adiecerunt. Aspar quidem censuit, neutris optulandum esse. Sed Imperator Leo statuit Sciris opem ferre. Itaque litteras ad praefectum Illyrici misit, iussitque quoad necesse esset, auxiliares copias Sciris adversus Gothos praebere.

18. Eodem tempore venit et ad Leonem Imperatorem legatio a filiis Attilae, ut omnibus omnino praeteritorum dissidiorum causis rescatis, pacem inirent, et inter se, ut olim erat in more positum,

καὶ εἰρήνην σπένδουσαι, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος παρὰ τὸν c. A. C. 468
 Ἰστρον εἰς ταῦτόν ἰόντας Ῥωμαίοις προτιθέσθαι ἀγορὰν, καὶ ^{Ind. 6}
 ἀπικλιμβάνειν ὧν ἂν δέομενοι τύχοιεν. καὶ ἡ μὲν σφῶν ἀ- ^{Leon. 12}
 τῶν πρεσβεία ἐν τοῖσδε οἴσασθαι ἀπρόκτως ἐπαγγέλλει· οὐ γὰρ ἐ-
 βόηκει τῷ βασιλεύοντι Οὐγγυνοῦ τῶν Ῥωμαϊκῶν συμβολαίων
 μετέχειν πολλὰ τὴν αὐτοῦ κακώσαντας γῆν. οἱ δὲ τοῦ Ἀτ-
 τήλα παιδὸς τὴν ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἀπόκρισιν δεξάμενοι πρὸς
 σφῶν διεφέροντο· ὁ μὲν γὰρ Δεγγιζίχ, ἀπρόκτως ἐπαγγελ-
 ῶντων τῶν πρεσβεῶν, πόλεμον Ῥωμαίοις ἐπάγειν ἐβούλετο, C
 106 δὲ Ἡρναχ πρὸς ταύτην ἀπαγγόρευε τὴν παρασκευὴν, ὡς
 τῶν κατὰ χώραν ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων.

15. Ὅτι Σαράγουροι Ἀκαθτίροις καὶ ἄλλοις ἔθνεσιν ^{cod. fere a.}
 ἐπιθέμενοι ἐπὶ Πέρσας ἐστράτευον. καὶ πρότερον μὲν ἐπὶ
 Κασπίας παρεγένοντο πύλας καὶ φρουρὰν Περσικὴν ἐν αὐ-
 15 καὶς ἐγκαθεστῶσαν εὐρόντες ἐτέραν ὁδὸν ἐστράποντο, δι' ἧς
 ἐπὶ τοὺς Ἰβήρας ἐλθόντες τὴν τε αὐτῶν ἐδήουν καὶ τὰ Ἀρ-
 μενίων χωρία κατέτρεχον, ὥστε Πέρσας πρὸς τῷ πολέμῳ
 τῶν Κιδαριτῶν τῷ πάλαι αὐτοῖς συστάντι καὶ ταύτην εὐλα-
 βουμένους ἐφοδοῦν παρὰ Ῥωμαίους πρεσβεύσασθαι, καὶ αἰ- D
 20 τεῖν χρήματά σφισιν αὐτοῖς δίδουσαι ἢ ἄνδρας πρὸς φυλα-
 κὴν τοῦ Ἰουροειπαῶν φρουρίου, καὶ λέγειν ἅπερ αὐτοῖς πολ-
 λάκις εἴρητο πρεσβευομένοις, ὅτι, αὐτῶν ὑφισταμένων τὰς
 μάχας καὶ μὴ συγχωρούντων τὰ ἐπιόντα ἔθνη βάρβαρα πά-

21. πολέμων Val., πόλεμον vulg. 22. δεῖ et μοχ μὴ om. vulg.
 Negationem (οὐ) addi iubebat Val.

ad Istrum convenientes, mercatum celebrarent, ex quo invicem ea, quae sibi opus essent, desumerent. Et ea quidem legatio, quae circa haec versabatur, re infecta rediit. Nec enim Imperator commercium Romanorum cum Hunnis, qui eos tot damnis et cladibus affecerant, concedendum esse duxit. At vero Attilae filii, renuntiata legatione, inter se dissenserunt. Etenim Dengisich, legatis nulla re impetrata reversis, bellum Romanis inferre volebat. Cui consilio Irmach repugnabat, quod in praesentia multa a bello avocarent.

19. Saraguri cum Acathiris aliisque gentibus coniuncti in Persas exercitum duxerunt. Primum quidem ad portas Caspiae accesserunt, ubi cum praesidium Persicum offendissent, ad aliam viam deflexerunt, qua ad Iberos conversi, regionem vastarunt, et excursions in oppida Armeniorum fecerunt. At Persae, qui iam superiore bello cum Cidaritis hunc aditum communierant, legatos ad Romanos miserunt, qui ab illis pecunias aut milites ad custodiam arcis Ierouach peterent, et quod iam saepe per legatos egissent, docerent, si ipsi certamina sustinerent et barbaros aggredientes ab aditu prohiberent, tutos fore Romanorum fines. His vero respondentibus,

Dexippus, Eunapius etc.

e.A.C. 468 ῥοδον ἔχει, ἢ τῶν Ῥωμαίων ἀδῆωτος διαμένει χώρα. τῶν
 Ind. 6 δὲ ἀποκριναμένων, ὡς ἕκαστον ἀνάγκη τῆς οἰκείας ὑπερμα-
 Leon. 12 χούντα γῆς τῆς σφετέρας φρουρᾶς ἐπιμελείσθαι, πάλιν ἄπρα-
 κτοι ἐπανάξενξαν.

A. C. 469 κ'. Ὅτι Δεγγιζιχ πόλεμον ἐπὶ Ῥωμαίους ἐπενεγκόντος
 Ind. 7 καὶ τῆ τοῦ Ἰστρου προσκαρτεροῦντος*, τοῦτο μαθὼν ὁ Ὅρνι-
 Leon. 13 γίσκλου, (αὐτὸς γὰρ εἶχε τὴν πρὸς τῇ Θρακίᾳ μέρει τοῦ πο-
 ταμοῦ φυλακὴν,) ἐκ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπυνθάνετο
 P. 45 ὅ,τι βουλόμενοι πρὸς μάχην παρασκευάζοντα. ὁ δὲ Δεγγιζιχ
 τοῦ Ἀναγαστου κατολιγορῆσεν τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεμφθέντας
 ἀπράκτους ἠφίει, παρὰ δὲ τὸν βασιλέα τοὺς διαλεξομένους
 ἔπελελλεν, ὡς, εἰ μὴ γῆν καὶ χρήματα αὐτῷ καὶ τῷ ἐπομένῳ
 δῆμῳ στρατῷ, πόλεμον ἐπάξει. τῶν δὲ παρ' ἐκείνου πρέσβειων
 ἐς τὰ βασίλεια ἀφικομένων καὶ τὰ αὐτοῖς ἐνταλθέντα ἀπαγ-
 γειλάντων, ἀπεκρίνατο βασιλεὺς ἐτοιμῶς ἔχειν πάντα ποιεῖν,
 V. 31 εἶγε ὑπακουσόμενοι αὐτῷ παραγένωνται. χαίρειν γὰρ τοῖς
 ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐπὶ συμμαχίᾳ ἀφικνουμένοις.

A. C. 470 κα'. Ὅτι Ἀναγαστου καὶ Βασιλίσκου καὶ Ὀστρύου
 Ind. 8 καὶ ἄλλων τινῶν στρατηγῶν Ῥωμαίων τοὺς Γότθους ἐς τινα
 Leon. 14 Β. κοίλον χώρον συγκλεισάντων καὶ πολιορκούντων, λιμῶν τε πιε-20
 ζομένων τῶν Σκυθῶν σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, πρῶθειαν παρὰ
 πρὸς Ῥωμαίους ποιήσασθαι, ὥστε αὐτοὺς ἐνθεύδοσσι νεμομέ-
 νους γῆν ὑπακούειν αὐτῶν ἐς ὅ,τι ἂν θέλοισιν. τῶν δὲ ἐπὶ

6. Post προσχ. excidit f. δχθη. N. 12. καὶ τῆ add. N. 18.
 Ὀστρύου N., Ὀστραῦ vulg.

rationi consentaneum esse, unumquemque sua tueri et defendere, et de suis arcibus sollicitum esse, rursus re non obtenta, legati ad suos revertere.

20. Dengisich bellum Romanis intulit, et Istro potiri institit. Quod ubi Ornisicli filius comperit, (is in ea parte Thraciae, quae ad Istrum est, custodiae ripae fluminis praefectus erat,) per suos ex eo quaesivit, an acie decertare vellet. Sed Dengisich Anagastum contemnens, ab eo missos re infecta dimisit, et per legatos Imperatori denuntiavit, se bellum illaturum, nisi sibi suisque terram et pecunias subministraret. Legatis in regiam introductis et mandata exponentibus Imperator respondit, se omnia paratum esse facere, si suo imperio obsequi vellent. Sibi enim pergratum et iucundum esse, si quando inimici in foedus societatemque transirent.

21. Anagastus, Basiliscus et Ostrys et alii quidam duces Romani in locum abruptum et concavum Gothos inclusos obsederunt. Ibi Scythae victuum inopia laborantes, Romanos missis legatis certiores fecerunt, se, facta deditioe, omnibus, quae statuerint, parituros, modo sibi terram ad inhabitandum concedant.

βασιλέα τὴν ἐκείνων φέρειν ἀποκριναμένων προαβείαν, καὶ ἅ- A. C. 470
 τῶν βαρβάρων τοῦ λιμοῦ περὶ σφῶς θύσθαι ἐθέλειν τὰς Ind. 8
 ὑμβάσεις φαμέντων, καὶ μὴ εἶναι μακρὰς ποιεῖσθαι Leon. 14
 ἐτακωχὰς, βουλευόμενοι οἱ τὰς Ῥωμαϊκὰς τάξεις διέποντες,
 τροφὰς χορηγήσειν αὐτοῖς ὑπέσχοντο ἄχρι τῆς βασιλέως ἐπι-
 τροπῆς, εἴγε σφῶς αὐτοῦς διέλοιπεν ὥσπερ καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν
 διακέκριται πλήθος· ἔσσεσθαι γὰρ αὐτῶν ῥαδίως οὕτως ἐπι-
 μέλειαν, ἕς τοὺς κληρουμένους καὶ οὐκ εἰς πάντας ἀποβλε-
 πόντων τῶν στρατηγῶν, οἵτινες ἐς φιλοτιμίαν ὄρωντες πρὸς
 αὐτῶν πάντως ἀμιλληθήσονται κομιδὴν. τῶν δὲ Σκυθῶν
 τοὺς ἀπαγγελθέντας διὰ τῶν πρέσβειων προσδεξαμένων λόγους
 καὶ ἐς τοσαύτας σφῶς αὐτοῦς ταξάντων μοῖρας, ἐς ὅσασπερ
 καὶ οἱ Ῥωμαῖοι διακέκριτο, Χελχάλ, τοῦ Οὐννων γένους ἀ-
 τῆρ καὶ ὑποστράτηγος τῶν διεπόντων τὰ Ἄσπαρος τάγματα,
 παρατὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτοῖς βαρβαρικὴν μοῖραν ἐλθῶν, καὶ
 τῶν Γότθων (πλείονες δὲ τῶν ἄλλων ὑπῆρχον) μεταπεμψά-
 μενος τοὺς λογάδας τοιῶνδε ἐποίησατο λόγων ἀρχὴν, ὡς δώ- D
 σει μὲν αὐτοῖς γῆν ὃ βασιλεὺς, οὐκ εἰς σφετέραν δὲ αὐτῶν
 ὄνησιν, ἀλλὰ τοῖς ἐν σφισιν Οὐννοις. τούτους γὰρ ὀλιγώρως
 λογησόμενος ἔχοντας δίκην λύκων τὰς αὐτῶν ἐπεόντας διαρπά-
 ζεσθαι τροφὰς, ὥστε θεραπεόντων τάξιν ἐπέχοντας τῆς ἐκεί-
 νων ἕνεκα ταλαιπωρεῖσθαι τροφῆς, καίπερ ἐς αἰεὶ ποτε τοῖς

10. ἀμιλληθήσονται] ἀμεληθήσονται conl. Cantocl. 12. ὅσας
 ἄσπερ vulg. 16. τῶν Γ. B., αὐτῶν Γ. vulg. 19. ὀλιγώρους vulg.

Romani responderunt, se ad Imperatorem eorum postulata delaturos.
 At Scythae propter famem, quae eis premebat, transigere velle
 dixerunt, neque longiores moras ferre posse. Tum Romanis ordini-
 bus praepositi, habito consilio, tantisper dum Imperator aliter sta-
 tueret, alimenta se praebituros polliciti sunt, si Scythae Romanorum
 more exercitus in partes se ipsos dividerent. Sic enim facilius eos,
 quam singuli ordines, non universi simul respiciendi essent, a du-
 cibus curari posse, quippe qui cura et diligentia inter se sint certa-
 turi. Itaque Scythae his, quae legati renuntiarunt, paruerunt, se-
 que in totidem ordines distribuerunt, in quos Romani erant distri-
 buti. Quo facto Chelchal, genere Hunnus, qui secundum ab Aspare
 imperii gradum in eos, qui sub eo ordines ducebant, tenebat,
 barbarorum, quae suis ordinibus accesserat, cohortem obiens, in
 qua erant plures numero Gothi, quam reliqui, accitis primoribus
 huiusmodi orationem habere coepit. Terram quidem Imperatorem
 ad inhabitandum daturum, quae non illis fructui et commodis futu-
 ra esset, sed cuius utilitas ad solos Hunnos redundaret. Hos enim
 terrae cultum negligere, et luporum more bona Gothorum invaden-
 tes diripere, qui ipsi servorum conditione habiti ad victum illis
 comparandum laborare coacti essent: quamvis nullam unquam ser-

Δ. C. 479. Οὐννοις τοῦ Γότθων γένους ἀσπόνδου διαμείναντος, καὶ ἐκ
 Ind. 8. προγόνων τῆν αὐτῶν ἀποφυγεῖν ὀμαιχιμίαν ὁμοσαμένων, ἐφ'
 Leon. 14 ἧ καὶ ὄρκων πατρίων πρὸς τῶν οικείων στερήσει κατα-
 P. 46 φρονεῖν αὐτὸν δὲ, εἰ καὶ τὸ Οὐννων ἀρχεῖ γένος, δικαιο-
 σύνης πρὸς τὰς πρὸς αὐτοὺς εἰπόντα δεδοκέναι περὶ τοῦ
 πρακτείου βουλήν. ἐπὶ τοῦτοις οἱ Γότθοι διαταραχθέντες,
 καὶ ἐννοία τῇ πρὸς αὐτοὺς ταῦτα τὸν Χέλγαλ εἰρηκέναι νο-
 μισάντες, τοὺς ἐν αὐτοῖς Οὐννους [ὡς] συστάτες διεχειρίζον-
 το καὶ μάχη καρτερὰ ἀμύμων, σπιλάτο τῶν ἐθνῶν
 ἐκ συνθήματος. ὁ Ἄσπαρ πύθμενος, ἀλλὰ γὰρ καὶ οἱ τῶν
 λοιπῶν στρατοπέδων ἠγεμόνες μετὰ τῶν οικείων παραταξά-
 μενοι τὸν ἐπιτυχόντα τῶν βαρβάρων ἀνήρουν. τοῦ δὲ δόλου
 καὶ τῆς ἀπάτης οἱ Σκύθαι λαβόντες ἐννοίαν σφᾶς τε ἀνεπα-
 Βλοῦντο, καὶ ἐς χεῖρας τοῖς Ῥωμαίοις ἐχώρουν. ἀλλ' οἱ μὲν
 Ἄσπαρος τὴν σφισιν ἐπιλαχοῦσαν ἐφθασαν ἀναλώσαντες μᾶ-
 15 ραν τοῖς δὲ λοιποῖς στρατηγοῖς οὐκ ἀκίνδυνος ἡ μάχη ἐγέ-
 νετο, τῶν βαρβάρων καρτερῶς ἀγωνισαμένων, ὥστε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν ὑπολειφθέντας τὰς τε Ῥωμαϊκὰς τάξεις διώσασθαι
 καὶ τῆδε τὴν πολιορκίαν διαφυγεῖν.

c. A. C. 472 καβ. Ὅτι μεγίστης πρὸς τὸ Σουάνων ἔθνος Ῥωμαίοις 20
 Ind. 10 τε καὶ Λαζοῖς ὑπαρχούσης διαφορᾶς, καὶ σφόδρα ἐς τὴν τοῦ
 Leon. 16

8. ὡς del. N. 10. δ Ἄσπαρ πύθμενος B. οἷαπερ πειθόμενος
 vulg. 18. ὑποληφθέντας vulg. διώσασθαι N., δηώσασθαι vulg.

das inter utramque gentem sancitum sit, et maiores iureiurando
 eos obstrinxerint, ut Hunnorum societatem fugerent. Quare non
 tantum suis eos privari, sed etiam patria sacramenta negligere. Se
 quidem genere Hunnum, quo maxime gloriatur, sed aequitate mo-
 tum haec illis dicere, ut, quae facienda essent, viderent. His dictis
 Gothi commoti, et haec Chelchalem pro benevolentia, qua ipsos
 prosequabatur, suggessisse rati, Hunnos sibi immixtos trucidarunt.
 Deinde quasi ex compacto ingens pugna inter utramque gentem est
 commissa. Quod quum Aspari nuntiatum esset, ipse et reliqui duces
 acies suorum instruxerunt, et obvium quemque barbarorum occide-
 runt. Scythae, cognito dolo et fraude perspecta, sese collegerunt,
 et manus cum Romanis conseruerunt. Sed illi, qui sub Aspare sti-
 pendia faciebant, omnem barbarorum cohortem, quae illis obvene-
 rat, ad internecionem usque ceciderunt: Reliquis ducibus non in-
 cruenta pugna fuit, barbaris strenue et fortiter pugnam capessenti-
 bus. Ex qua pugna qui superstitis ex Scythis fuerunt, perruptis
 Romanis legionibus, evaserunt.

22. Maxima intercedente Romanis et Lazis cum Suanorum
 gente controversia, ** Persas quoque cupido belligerandi incessit
 propter oppida, quae Suanis eripuerant. Itaque ad Romanum Im-
 peratorem legationem misit, sibi auxilia mitti postulans ex militi-

ὀήματος τῶν Σουάνων συνίσταμένων μάχην. καὶ Περσῶν δὲ e. A. C. 472
Ind. 10
Leon. 16
 ἐθέλοντων αὐτῷ πολεμεῖν διὰ τὰ φρούρια, ἅπερ ὑπὸ τῶν Σου-
 ἄνων ἀφῆρητο, πρεσβείαν ἔστειλεν, ἐπικούρους αὐτῷ δια-
 πεμφθῆναι παρὰ βασιλέως αὐτῶν ἐκ τῶν παραφυλαττιόντων C
 στρατιωτικῶν τῷ Ἀρμενίων ὄρῳ τῶν Ῥωμαίοις ὑποτιλῶν, ἃς
 ἢ πρόσχωρων ὄρων ἐτοίμην ἔχειν βοήθειαν, καὶ μὴ κινδυ-
 νεύειν τοὺς πόρρωθεν ἀπεκδεχόμενον, ἢ παραγενομένων ἐπι-
 τρίβασθαι ὁσπῆ, τοῦ πολέμου, ἃν οὕτω τύχη, διαβαλλομέ-
 νῳ, καθάπερ ἤδη πρότερον ἐγεγύνη. τῆς γὰρ σὺν Ἡρα-
 κλίου ἀπεσταλμένης βοήθειας, καὶ Περσῶν καὶ Ἰβήρων τῶν
 αὐτῷ ἐπαγόντων τὸν πόλεμον πρὸς ἑτέρων ἐθνῶν τότε ἀπα-
 ῖνηθέντων μάχην, τὴν συμμαχίαν ἀπέπεμψεν ἀσχάλλων
 ἐπὶ τῇ τῶν τροφῶν χορηγίᾳ, ὥστε, αὐτοῖς τῶν Πάρθων ἐπ' V. 32
 αὐτὸν ἀναλεύσαντων, Ῥωμαίους ἐπικαλέσασθαι. τῶν δὲ στα- D
 τῶν τῇ βοήθειαν ἀπαγγελαμένων καὶ ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἡγ-
 σόμενον, προσέγετο καὶ Περσῶν πρεσβεία ἀγγέλλουσα, τοὺς
 Κιδάρτας Οὐννοὺς ὑπ' αὐτῶν κατηγωνίσασθαι, καὶ Βαλαὰμ
 πόλιν αὐτῶν ἐπεπολιορκηέναι. ἐμήνυον δὲ τὴν νίκην καὶ
 βαρβαρικῶς ἐπακόμπαζον, τὴν παρούσαν αὐτοῖς μεγίστην δύνα-
 μιν ἀποφραίνειν ἐθέλοντες. Ἄλλὰ αὐτοὺς παρρητικά, τούτων
 ἀγγέλλόντων, ἀπέπεμψε βασιλεὺς, ἐν μελλοῖσι φροντίδι τὰ ἐν
 Σικελίᾳ συννεχθέντα ποιούμενος.

1. Μάχην nomen ducis Suanoꝝ esse videtur Classeno, collato
 v. 12. 2. ὑπὸ add. B. 8. ἀνεβαλλομένου coni. B. 15. ἡγ-
 σόμενον vulg. 17. κατηγωνίσασθαι vulg. 19. ἐπεκόμπαζον
 N., ἀπεκόμπαζον vulg. 20. τούτων H., τῶν vulg.

bus, qui Armeniae oram Romanis subiectam tuebantur, ut, quia
 proximi erant, praesto essent, ne, dum longinqua auxilia expectant,
 periculum incurrant, aut, si advenierint, sumptibus atterantur, pro-
 ducto ob eam causam bello, sicut iam antea evenerat. Missam enim
 cum Hetaclio validam auxiliariorum manum, Persis et Iberis, quibus-
 cum nunc illi bellum erat, alio bello tum adversus alias gentes occu-
 patis, cum grave illi et molestum esset exercitum alere, remiserat.
 Sed rursus in eum Parthis redeuntibus, Romanos revocavit. Legati
 vero retulerunt, Romanos missuros ad eos auxilia et ducem. Quo
 tempore advenit etiam legatio a Persis nuntians, Hunnos Cidaritas
 ab ipis devictos, et Balaam, Hunnorum urbem, expugnatam. Nun-
 tiaverunt igitur legati victoriam, quam Persae obtinuerant et barbar-
 orum in morem magnificis verbis extulerunt, maximas, quae illis
 adessent, copias ostentaturi. Sed legatos statim peractis mandatis
 Imperator dimisit. Nam illi res Siculae longe maiori curae erant.

ΠΡΙΣΚΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΓΟΘΙΚΗΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΒΘΝΙΚΟΥΣ.

EX HISTORIA GOTHICA
PRISCI RHETORIS
ET SOPHISTAE
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Legati Romanorum cum Attila post mortem Ruas de pace conveniunt (1). Altera legatio a Theodosio ad Attilam missa (2). Accurata narratio de legatione Maximini ad Attilam, cui Priscus comitem se adiunxerat, in qua Chrysaphii insidias contra regem Hunnorum structas aperiantur. Prisci colloquia cum quodam Romano apud Hunnos captivo de statu imperii Romani, et cum legatis Romanorum Occidentalium de bellicis Hunnorum opibus. Descriptio coenae regiae (3). Nomus et Anatolius ad Attilam mittuntur ad iram eius in Chrysaphium placandam (4). Felix eius legationis eventus (5). Apollonius tributis causa ad Attilam mittitur (6). Gensericus nullis neque Marciani, neque Aviti legationibus ab Italia et Sicilia vastandis retinetur (7). Romani bellum parant contra Lazos (8). Leo Imperator Balamerum a vastatione finium Romanorum dehortatur (9). Marcellini et Recimeri in Sicilia discordiae. Gensericus denuo Italiam invadit (10). Tatiani ad Vandalos, Constantii ad Persas legatio (11). Bella inter Persas et Hunnos Cidaritas paulum intermissa renovantur (12). Gensericus pacis conditiones a Leone oblatae reticit (13).

A. C. 433
Ind. 1
Theod. 26
P. 47

α'. Ὅτι Ροῦα βασιλεύοντος Οὐννων, Ἀμικουροῖς καὶ
Ἰκμιάροῖς καὶ Τονάσουροι καὶ Βοῖτακοῖς καὶ ἑτέροις ἔδωκε

1. Cum Rna, Hunnorum rex, statuisset cum Amaleuris, Itimaribus, Tonosuribus, Boiscis ceterisque gentibus, quae Istrum accolunt,

προσοικοῦσι τὸν Ἰστρον, καὶ ἐς τὴν Ῥωμαίων ἑταιρίαν A. C. 433
καταφυγάνουσιν, ἐς μάχην ἐλθεῖν προηρημένος ἐπέμπει Ind. 1
Ἦσλαν, εἰσθότα τοῖς διαφόροις αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις δια- Theod. 26
κονεῖσθαι, λύειν τὴν προὔπαρχουσαν εἰρήνην ἀπειλῶν, εἰ μὴ
ἔγε πάντας τοὺς παρὰ σφῶν καταφυγόντας ἐκδοῖεν. βουλευο-
μένων δὲ Ῥωμαίων στείλαι πρεσβείαν παρὰ τοὺς Οὐννοὺς,
πρεσβεύειν μὲν ἤθελον Πλίνθας καὶ Διονύσιος, Πλίνθας μὲν
τοῦ Σκυθικοῦ, Διονύσιος δὲ τοῦ Θρακίου γένους, ἀμφοτέρω B
δὲ στρατοπέδων ἡγούμενοι καὶ ἄρξαντες τὴν ὑπατον παρὰ
10 Ῥωμαίοις ἀρχήν. ἐπειδὴ δὲ ἐδόκει Ἦσλαν παρὰ τὸν Ῥούαν
ἀφικνεῖσθαι πρότερον τῆς ἐκπεμφθησομένης πρεσβείας, συν-
εκπέμπει Πλίνθας Σηγγίλαχον, ἄνδρα τῶν ἐπιτηδείων, πεί-
σαι τὸν Ῥούαν αὐτῷ καὶ μὴ ἑτέροις Ῥωμαίων ἐς λόγους
ἐλθεῖν. κελυτῆσαντος δὲ Ῥούα καὶ περιστάσης τῆς Οὐννων
15 βασιλείας ἐς Ἀττήλαν ἐδόκει πῆ Ῥωμαίων βουλῇ Πλίνθαν
πρεσβεύεσθαι παρ' αὐτούς. καὶ κωρωθείσης ἐπ' αὐτῷ παρὰ
βασιλέως ψήφου, ἐβούλετο καὶ Ἐπιγένην ὁ Πλίνθας συμ- C
πρεσβεύειν αὐτῷ ὡς μεγίστην ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἐπιφερόμενον
καὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα τοῦ κοιαιστορος. χειροτονίας δὲ καὶ
20 ἐπ' αὐτῷ γενομένης, ἄμφω ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἐξώρμησαν, καὶ
παραγίνονται ἐς Μάργον. ἡ δὲ πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρία Μυ-
σῶν πρὸς τῷ Ἰστροῦ κειμένη ποταμῷ ἄντικρυ Κωνσταντίας

3. Εἰσλαν vulg. 15. Ἀττήλαν] καὶ Βλήθαν add. N. 21. βουῶν vulg.

quod ad armorum societatem cum Romanis iungendam confugissent, bello decertare, Eslass componendis Romanorum et Hunnorum controversiis adhiberi solitum misit, qui Romanis denuntiaret, se a foedere, quod sibi cum illis esset, recessurum, nisi omnes Scythas, qui ad eos se contulissent, redderent. Romanis vero consilium de mittendis ad Hunnos legatis capientibus, Plinthas et Dionysius, hic ex Thracia, ille ex Scythia oriundus, ambo exercituum duces, et qui consulatus dignitatem apud Romanos gesserant, hanc legationem obire voluerunt. Ut vero visum est non ante legatos proficisci, quam Eslass ad Ruam rediisset, Plinthas una cum Eslass misit Singulachum, unum ex suis necessariis, qui Ruae persuaderet cum nullo alio Romanorum, quam cum ipso, colloquium inire. Cum autem, Ruam mortuo, Hunnorum regnum ad Attilam pervenisset, Senatus decrevit Plintham legationem ad Attilam exsequi. Quo S. C. Imperatoris suffragio comprobato, Plintham cupido incessit, Epigenem, qui sapientiae laude celebris erat et quaesturae dignitatem obtinebat, soletum legationis sibi adsciscere. Qua de re lato quoque suffragio ambo in eam legationem profecti sunt, et Margum pervenerunt. Est autem Margus urbs in Illyrico Mysorum ad Istrum sita, ex adverso Constantiae arcis, ad alteram fluminis ripam collocatae, quo et regii Scythae convenerant. Extra civitatem equis insidentes utriusque con-

Δ. C. 483 φρονηρίου κατὰ τὴν ἑτέραν ὄχθην διακειμένου, εἰς ἣν καὶ οἱ
 Theod. 26 βασιλῆες συνήσαν Σκύθαι. καὶ τὴν σύνοδον ἔξω τῆς πόλε-
 ως ἐποιούντο, ἐπιβεβηκότες ἵππων· οὐ γὰρ ἐδόκει τοῖς βαρ-
 βάροις ἀποβῆσι λογοποιεῖσθαι, ὥστε καὶ τοὺς Ῥωμαίων
 πρέσβεις τῆς σφῶν αὐτῶν ἀξίας προκρουμένους ἀπὸ τῆς αὐ-5
 τῆς προαιρέσεως ἐς ταῦτόν τοις Σκύθαις ἐλθεῖν, πρὸς τὸ μὴ
 τοὺς μὲν ἀφ' ἵππων, τοὺς δὲ πεζοὺς διαλέγεσθαι
 τοὺς ἀπὸ τῆς Σκυδικῆς καταφεύγοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἤδη
 P. 48 πεφευγότας, σὺν καὶ τοῖς ἀρχαλῶταξ Ῥωμαίοις τοῖς ἀνευ
 λύτρων ἐς τὰ σφέτερα ἀφιγμένοις ἐκδίδοσθαι, εἰ μὴ γειο
 V. 33 ἄλλ' ἐκάστου πεφευγότος τοῖς κατὰ πόλεμον κτησαμένοις
 ὀκτὼ δοθεῖν χρυσῶ. ἔδνει δὲ βαρβάρῳ μὴ συμμαχεῖν Ῥω-
 μαίους πρὸς Οὐννοὺς αἰρομένους πόλεμον. εἶναι δὲ καὶ τὰς
 πανηγύρεις ἰσονόμους καὶ ἀκινδύνους Ῥωμαίοις τε καὶ Οὐν-
 νοῖς. φυλάττεσθαι δὲ καὶ διαμένειν τὰς συνθήκας ἑπτακο-15
 σίων λιτρῶν χρυσαίου ἔτους ἐκάστου τελουμένων παρὰ Ῥω-
 B. 18 μαίων τοῖς βασιλείαις Σκύθαις. πρότερον δὲ πενήτηντα καὶ
 τριακίσιαί αἱ τοῦ τέλους ἐτύγγανον οὕσαι. ἐπὶ τούτοις ἐ-
 σπένδοντο Ῥωμαῖοί τε καὶ Οὐννοί, καὶ πάτριον ὄρκον ὀμῶ-
 σαντες ἐς τὰ ἀμφοτέρω ἐπανάησαν. οἱ δὲ παρὰ Ῥωμαίους 20
 καταφυγόντες ἐξεδόθησαν βαρβάροις, ἐν οἷς καὶ παῖδες Μά-
 μα καὶ Ἀττάμ τοῦ βασιλείου γένους, οὓς ἐν Κασπῷ φρου-
 2. συνήσαν N., συνῆσαν vulg. Σκύθαις vulg. 4. Ῥωμαίων
 H., Ῥωμαίους vulg. 7. Quae exciderunt partim ita suppl. N. . . .
 Ῥωμαίους οὐ μόνον εἰς τὸ μέλλον μὴ δέχεσθαι τ. α. τ. Σ. 13.
 αἰρουμένους vulg., αἰρομένῳ N. 20. ἀμφοτέρω] σφέτερα vel
 σφέτερα ἀμφοτέροι con. B.

gressi sunt. Nec enim barbaris de plano verba facere placuit, et
 legati Romani suae dignitatis memores eodem quoque apparatu in
 Scytharum conspectum venire statuerunt, ne sibi peditibus cum e-
 quitibus disserendum foret. Itaque placuit, profugos omnes, etiam
 qui multo ante profugerant, una cum captivis Romanis, qui non
 soluto redemptionis pretio ad sua redierant, dedi: aut pro uno-
 quoque captivo Romano his, qui enim bello ceperant, octo aureos
 dari, Romanos belli societatem cum barbara gente, quae bellum
 cum Hunnis gerat, non facere. Conveniunt ad mercatus paribus le-
 gibus celebrari, et in tuto Romanos et Hunnos esse. Foedera rata
 manere et observari, si quoque anno septingentae auri librae tri-
 buti nomine Scythis regibus a Romanis penderentur, cum antea tri-
 butum annuum non fuisset nisi trecentarum quinquaginta librarum.
 His conditionibus pacem Romani et Hunni pepigerunt, qua iureiu-
 rando patrio ritu utrimque praestito firmata, utrique ad sua redie-
 runt. Itaque qui ex barbaris ad Romanos transierant redditi sunt,
 de quorum numero erant filii Mama et Attacama ex regio genere,

ῥαίον Θρακίῳ οἱ παρειληφότες ἑσταύρωσαν, δίκας αὐτοῦς A.C. 433
 κραττούμενος τῆς φυγῆς. οἱ δὲ περὶ Ἀττήλαν καὶ Βλήδαν ^{Ind. 1}
 τὴν εὐρήνην πρὸς Ῥωμαίους θέμενοι διεξήσαν τὰ ἐν τῇ ^{Theod. 26}
 Σκυθικῇ ἐθνη χειρούμενοι, καὶ πόλεμον πρὸς Σορόσγους συν-
 ἕιστίσαντο.

β. Ὅτι Θεοδοσίος ἔπεμπε Σηγάτορα, ἄνδρα ὑπατικόν, ^{c.A.C. 441}
 παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευσόμενον. ὃς οὐδὲ τὸ τοῦ πρε- ^{Ind. 9}
 σβευτοῦ ἔχων ὄνομα ἐθάρρησε περὶ παρὰ τοὺς Οὐννοὺς C ^{Theod. 34}
 ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τὸν Πόντον καὶ τὴν Ὀδησσηῶν ἔπλευσε
 ἰοπόλει, ἐν ἧ καὶ Θεόδουλος στρατηγὸς ἐπεμφθεὶς διέτριβεν.

γ. Ὅτι τοῦ Χρυσαιφίου τοῦ εὐνοῦχου παραινέσαντος ^{A.C. 448}
 Ἐδέκων ἀνελεῖν τὸν Ἀττήλαν, ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ ^{Ind. 1}
 καὶ τῷ μαγίστρῳ Μαρτυαλίῳ βουλευομένοις τῶν προκειμένων ^{Theod. 41}
 καὶ μὴ μόνον Βιγίλαν, ἀλλὰ Μαξιμίον ἐπέμπειν πρεσβευό-
 ῦμενον παρὰ τὸν Ἀττήλαν, καὶ Βιγίλαν μὲν τῷ φαινομένῳ
 τὴν τοῦ ἐρμηνέως ἐπέχοντα τάξιν πράττειν ἄπερ Ἐδέκωνι D
 δοκεῖ, τὸν δὲ Μαξιμίον μηδὲν τῶν αὐτοῖς βουλευθέντων ἐ-
 πιστάμενον τὰ βασιλέως ἀποδιδόναι γράμματα. ἐνεγέγραπτο
 δὲ τῶν πρεσβευομένων ἀνδρῶν ἕνεκα, ὃς ὁ μὲν Βιγίλας ἐρ-
 μηνεύς, ὁ δὲ Μαξιμίος μείζωνος, ἤπερ ὁ Βιγίλας, ἀξίας,
 γένους τε περιφανοῦς, καὶ ἐπιτήδειος ἐς τὰ μάλιστα βασιλεῖ-
 σπειτα ὡς οὐ δεῖ παρασαλεύοντα τὰς σπονδὰς τῇ Ῥωμαίων

9. Ὀδυσσηῶν vulg. 12. Ἐδέκωνι H., Ἐδέκωνα vulg. 16. Ἐδέκων
 H., Ἐδέκων vulg. 18. ἐνεγέγρα. B., ἀναγ. vulg. 20. εἶπερ vulg.

quos Scythae receptos in Carso, Thraciae castello, crucis supplicio
 A. accerunt, et hanc ab his fugae poenam exegerunt. Pace cum Ro-
 manis facta, Attilas et Bleda ad subigendas gentes Scythicas pro-
 secti sunt, et contra Sorosgos bellum moverunt.

2. Theodosius misit Senatorem, virum consularem, ad Attilam
 legationem obiturum. Et ille quidem quamvis legati nomen adeptus
 esset, minime tamen est ausus terrestri itinere Hunnos adire: sed
 iter per Pontum Euxinum instituit, et in Odessenorum civitatem
 novitavit, in qua Theodulus dux commorabatur.

3. Chrysaphius eunuchus suavit Edeconi Attilam de medio tol-
 lere. Super ea re, habito ab Imperatore Theodosio cum Martialio
 magistro consilio, decreverunt non solum Bigilam, sed et Maximi-
 num legatum ad Attilam ire, et Bigilam quidem specie interpretis,
 quo munereungebatur, quae Edeconi viderentur, executurum,
 Maximinum vero, qui minime eorum, quae in consilio Imperatoris
 agitata essent, conscius esset, litteras ab eo Attilae redditurum. Scri-
 psit enim Imperator legatorum causa, Bigilam interpretis munus
 obitutum, et Maximinum legatum mitti, qui quidem Bigilam digni-
 tate superaret, et genere illustris et sibi valde familiaris esset. Ad
 haec minime decere Attilam foedera transgredientem Romanorum re-

A. C. 448 ἐμβατεύειν γῆ. φυγάδας δὲ μετὰ τοὺς ἤδη ἐκδοθέντας ἐ-
 Ind. 1 πτακαίδεκα ἀπέσταλκά σοι, ὡς ἐτέρων οὐκ ὄντων. καὶ ταῦτα
 Theod. 41 μὲν ἦν ἐν τοῖς γράμμασι, φράζειν δὲ τὸν Μαξιμῖνον ἀπο-
 στόματος τῷ Ἀττήλῳ, μὴ χρῆναι αἰτεῖν πρέσβεις μεγίστης
 ἀξίας παρ' αὐτὸν διαβῆναι· τοῦτο γὰρ οὐδὲ ἐπὶ τῶν αὐτοῦ 5
 P. 49 προγόνων, οὐδὲ ἐπὶ ἐτέρων τῶν ἀρξάντων τῆς Σκυδικῆς γενέ-
 σθαι, ἀλλὰ πρεσβεύσασθαι τὸν τε ἐπιτυχόντα στρατιώτην καὶ
 ἀγγελιαφόρον. εἰς δὲ τὸ διευκρινῆσαι τὰ ἀμφιβαλλόμενα
 ἐδόκει πέμπειν Ὀνηγήσιον παρὰ Ῥωμαίους· μὴ οἶόν τε γὰρ
 αὐτὸν, Σερδικῆς δηωθείσης, σὺν ὑπατικῷ ἀνδρὶ ἐς κωνσταντινίον
 προίεναι. ἐπὶ ταύτην τὴν πρεσβείαν ἐκκληπαρήσας πείθει με
 Μαξιμῖνος αὐτῷ συναπᾶραι. καὶ δῆτα ἅμα τοῖς βαρβάρους
 ἐχόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς Σερδικὴν ἀφικνούμεθα, τρισκαίδεκα
 ἡδὺν ἀνδρὶ εὐζώνῳ τῆς Κωνσταντινίου ἀπέχουσαν. ἐν ἧ
 καταλύσαντες καλῶς ἔχειν ἡγησάμεθα ἐπὶ ἐστίαν Ἐδέκωνα 15
 B καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ βαρβάρους καλεῖν. πρόβατα οὖν καὶ
 βόας ἀποδομένων τῶν ἐπιχωρίων ἡμῖν, κατασφάξαντες ἀρι-
 στοποιούμεθα. καὶ παρὰ τὸν τοῦ συμποσίου καιρὸν τῶν μὲν
 βαρβάρων τὸν Ἀττήλῳ, ἡμῶν δὲ τὸν βασιλέα θαναμαζόντων,
 ὁ Βιγίλας ἔφη, ὡς οὐκ εἶη θεὸν καὶ ἄνθρωπον δίκαια συγ-
 κρίνειν, ἄνθρωπον μὲν τὸν Ἀττήλῳ, θεὸν δὲ τὸν Θεοδοσίον
 λέγων. ἡχαλλὸν οὖν οἱ Οὐννοὶ, καὶ κατὰ μικρὸν ὑπόθερ-
 2. ἀπέσταλκέ vulg., ἀπέσταλκέν οἱ Val. 12. συναπᾶραι N.,
 συνεπᾶραι vulg.

glonem invadere. Et antea quidem ad eum plures, nunc vero decem
 et septem transfugas mittere. Nec enim plures apud se esse. Et
 haec quidem litteris continebantur. Coram autem Maximinus suis
 verbis iusserat Attilae dicere, ne postulare maioris dignitatis viros
 ad se legatos transire. Hoc enim neque ipsius maioribus datum
 esse, neque ceteris Scythiae regibus, sed quemlibet militem aut al-
 lium nuntium legationis munus obiisse. Ceterum ad ea, quae inter
 ipsos in dubietate versabantur, diiudicanda sibi videri, Onegesium
 mitti debere. Qui enim fieri posset, ut in Serdicam, quae diruta
 esset, Attilas cum viro consulari conveniret? In hac legatione
 Maximinus precibus mihi persuasit, ut illi comes essem. Atque ita
 cum barbaris iter facere coepimus, et in Serdicam pervedimus trium
 et decem dierum itinere expedito homini a Constantinopoli distan-
 tem. Ibi commorantes ad cibum nobiscum sumendum Edecona et
 ceteros barbaros invitandos duximus. Bobus igitur et ovibus, quas
 incolae nobis suppeditaverant, iugulatis, instructo convivio epulati
 sumus. Inter epulas barbari Attilam, nos Imperatorem admirari et
 extollere. Ad quae Bigilas dixit, minime iustum esse, deum cum
 homine comparare, hominem Attilam, deum Theodosium vocans. Id
 aegre tulerunt Hunni, et sensim ira accensi exasperabantur. Nos
 vero alio sermonem detorqueo, et eorum iram blandis verbis leni-

μαυόμενοι ἐχαλέπαινον. ἡμῶν δὲ ἐς ἕτερα τρεψάντων τὸν A. C. 448
 λόγον καὶ φιλοφροσύνη τὸν σφῶν αὐτῶν καταπραυνόντων Ind. 1
 θυμὸν, μετὰ τὸ δέπνον ὡς διανέστημεν, δώροις ὁ Μαξιμί- Theod. 41
 νος Ἐδέκωνα καὶ Ὀρέστην ἐθεράπευσε, σηρικὸς ἐσθήμασι
 καὶ λίθοις Ἰνδικοῖς. ἀναμείνας δὲ τὴν Ἐδέκωνος Ὀρέστης C
 ἀναγράφει, πρὸς τὸν Μαξιμίνον φράζει, ὡς σοφός τε εἶη
 καὶ ἄριστος, μὴ ὅμοια σὺν τοῖς ἀμφὶ τὰ βασιλεια πλημμε-
 λήσας. χωρὶς γὰρ αὐτοῦ ἐπὶ δέπνον τὸν Ἐδέκωνα καλοῦν-
 τες ἄλλοις ἐτίμων. ἀπόρου δὲ τοῦ λόγου ὡς μηδὲν ἐπιστα-
 10 μένους φανέντος, καὶ ἀνρωτήσασιν ὅπως καὶ κατὰ ποῖον
 καιρὸν περιῶπται μὲν αὐτός, τετίμηται δὲ ὁ Ἐδέκων, οὐδὲν V. 34
 ἀπακρινάμενος ἐξήλαθε. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ὡς ἐβαδίζομεν, φέ-
 ρομεν ἐπὶ Βιγίλαν ἄπερ ἡμῖν Ὀρέστης εἰρήκει. ὅς δὲ ἐκε-
 15 ρον μὴ δεῖν χαλεπαίνειν ὡς τῶν αὐτῶν Ἐδέκωνι μὴ τυγχά-
 15 νουκα. αὐτὸν μὲν γὰρ ὀπάονά τε καὶ ὑπογραφέα εἶναι Ἄτ- D
 τῆλα, Ἐδέκωνα δὲ τὰ κατὰ πόλεμον ἄριστον, ὡς τοῦ Οὐν-
 νου γένους, ἀναβεβηκέναι τὸν Ὀρέστην πολύ. ταῦτα εἰπὼν
 καὶ τῷ Ἐδέκωνι ἰσαλογησάμενος ἔφρασκον ὕστερον πρὸς ἡμᾶς,
 εἴτε ἀληθίζόμενος, εἴτε ὑποκρινόμενος, ὡς εἶποι μὲν αὐτῷ τὰ
 20 κοίρημένα, μόγις δὲ αὐτῶν καταπραῦναι τραπέντα ἐπὶ τοῖς
 λεχθεῖσιν εἰς ἀργήν. ἀφικόμενοι δὲ ἐς Ναισσοῦν ἔρημον μὲν
 εὔρομεν ἀνθρώπων τὴν πόλιν, ὡς ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀνατρα-
 14. Ἐδέκων vulg. 17. εἰπὼν H., εἰπεῖν vulg. 19. εἶποι μὲν
 Cantocl., εἰποῖμεν vulg.

¶ A coena ut surreximus, Maximinus Edeconem et Orestem do-
 nis conciliaturus, sericis vestibus et gemmis Indicis donavit. Ore-
 stes deinde praestolatus Edeconis discessum verba faciens cum Ma-
 ximino, sibi quidem, ait, illum probum et prudentem videri, qui
 non ut alii ministri regii peccasset. Etenim nonnulli, spreto Oreste,
 Edeconem ad coenam invitaverant et donis coluerant. Nos autem
 harum omnium rerum ignari, quo pertinerent Orestis verba, non sa-
 tis percipientes, cum ex eo sciscitaremur, quomodo et qua in re
 despectui esset habitus et Edecon honore affectus, nihil respondit,
 et discessit. Postridie cum iter faceremus, Bigilae, quae Orestes
 dixerat, retulimus. Ille vero ait, Orestem non debere iniquo
 animo ferre, si eadem, quae Edecon, minime esset consecutus. Ore-
 stem enim comitem et scribam Attilae, Edeconem vero bello cla-
 rissimum, ut in gente Hunnorum, longe illum dignitate antecellere.
 Quae cum loqueretur, patrio sermone Edeconem affatus, non multo
 post nobis confirmavit, seu vera proferret, seu fingeret, se Edeconi
 ea, quae prius illi dixeramus, exposuisse, et aegre iram eius ob
 dicta Orestis lenivisse. Venimus Naissum, quae ab hostibus fuerat
 eversa et solo aequata: itaque eam desertam hominibus offendimus,
 praeterquam quod in ruderibus sacrarum aedium erant quidam ae-

A. C. 448 πείσαν· ἐν δὲ τοῖς ἱεροῖς καταλίμασι τῶν ὑπὸ νόσων κατε-
 Ind. 1
 Theod. 41
 P. 50
 5
 10
 15
 20
 25
 30
 35
 40
 45
 50
 55
 60
 65
 70
 75
 80
 85
 90
 95
 100
 105
 110
 115
 120
 125
 130
 135
 140
 145
 150
 155
 160
 165
 170
 175
 180
 185
 190
 195
 200
 205
 210
 215
 220
 225
 230
 235
 240
 245
 250
 255
 260
 265
 270
 275
 280
 285
 290
 295
 300
 305
 310
 315
 320
 325
 330
 335
 340
 345
 350
 355
 360
 365
 370
 375
 380
 385
 390
 395
 400
 405
 410
 415
 420
 425
 430
 435
 440
 445
 450
 455
 460
 465
 470
 475
 480
 485
 490
 495
 500
 505
 510
 515
 520
 525
 530
 535
 540
 545
 550
 555
 560
 565
 570
 575
 580
 585
 590
 595
 600
 605
 610
 615
 620
 625
 630
 635
 640
 645
 650
 655
 660
 665
 670
 675
 680
 685
 690
 695
 700
 705
 710
 715
 720
 725
 730
 735
 740
 745
 750
 755
 760
 765
 770
 775
 780
 785
 790
 795
 800
 805
 810
 815
 820
 825
 830
 835
 840
 845
 850
 855
 860
 865
 870
 875
 880
 885
 890
 895
 900
 905
 910
 915
 920
 925
 930
 935
 940
 945
 950
 955
 960
 965
 970
 975
 980
 985
 990
 995

χομένων τινὰς ἐτύχχανον ὄντες. μικρὸν δὲ ἄνω τοῦ ποταμοῦ
 ἐν καθαρῷ καταλύσαντες, (σύμπατα γὰρ τὰ ἐπὶ τὴν ὄχθην
 ὄστέων ἦν πλέα τῶν ἐν πολέμῳ ἀναιρεθέντων,) τῇ ἐπαύριον
 πρὸς Ἀγίνθειον τῶν ἐν Ἰλλυριοῖς ταγμαίων ἡγούμενον ἀφικόμεθα,
 οὐ πόρρω ὄντα τῆς Ναισσοῦ, ἐφ' ᾧ τὰ κατὰ βραχέως
 ἀγγεῖλαι καὶ τοὺς φρυγάδας παράλαβεῖν· τοὺς γὰρ ἐ τῶν
 εἰς, περὶ ὧν Ἀττήλα ἐγγράπτο, αὐτὸν εἶδει παραδιδόναι.
 ἦλθομεν οὖν ἐς λόγους, καὶ τοὺς ἐ φρυγάδας παραδοῦναι αὐ-
 τὸν τοῖς Οἰννοῖς παρεσκευάσαμεν οὓς φιλοφρονησάμενος σὺν
 ἡμῖν ἀπέπεμψε. διανοκτερεύσαντες δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀρίων
 τῆς Ναισσοῦ τὴν πορείαν ποιησάμενοι ἐπὶ τὸν Ἰστρον ποτα-
 μὸν, εἰς τι χωρίον ἐσβάλλομεν συνηρηφές, καμπὰς δὲ καὶ
 Βέλιγμους καὶ περιαιγωγὰς πολλὰς ἔχον. ἐν ᾧπερ τῆς ἡμέ-
 ρας διαφαινούσης, οἰόμενοι ἐπὶ δυσμὰς πορεύεσθαι τοῦ ἡ-
 λίου ἀνατολὴν κατεναντίον ᾤφθη, ὥστε τοὺς ἀπείρως ἔχοντας
 τῆς τοῦ χωρίου θέσεως ἀναβοῆσαι, οἷα δὴ τοῦ ἡλίου τὴν ἐν-
 ἀντίαν ποιουμένου πορείαν καὶ ἕτερα κατὰ τὰ καθεστῶτα
 σημαίνοντος. ὑπὸ δὲ τῆς τοῦ τόπου ἀνωμαλίας ἐπὶ ἀνατο-
 λὰς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐβλεπε τῆς ὁδοῦ. μετὰ δὲ τὴν δυσχωρίαν
 ἐν πεδίῳ καὶ αὐτῷ ὑλώδει παραγινόμεθα. ἐντεῦθεν βάββαροι
 πορθμεῖς ἐν σκάφει μονοξύλοις, ἀπερ αὐτοὶ δένδρα ἐκτέμνον-
 τες καὶ διαγλύφοντες κατασκευάζουσιν, ἐδέχοντο ἡμᾶς καὶ
 3. καθαρῷ Cantocl., καπαρῷ vulg. 5. τῶν B., τὸν vulg. 15.
 διαφαίν. vulg., ἢ τοῦ ἡλ. conl. B. 18. κατεναντίον ᾤφθη post
 ποιουμένου iterat vulg. παραγεν. vulg.

groti Paulo longius a flumine ad vacua loca divertentes, (omnia enim circa ripam erant plena caesibus eorum, qui bello ceciderant,) post die ad Agintheum, copiarum in Illyrico ducem, qui non longe a Naisso habitabat, accessimus, ut, traditis Imperatoris mandatis, reciperemus ab eo quinque transfugas, qui septemdecim numerum, de quibus ad Attilam scripserat, explerent. Hominem igitur convenimus, et quinque profugos Hunnos tradere praecepimus, quos verbis consolatus, nocte cum dimisit. Nocte transacta, a montibus Naissi Istrum versus pergentes, in angustam convallem per obliquos flexus et circuitus multos deferimur. Hic cum in ea opinione essemus, ut in occasum iter tendere existimarem, simulatque illuxit, sol exoritur sese ex adverso oculis nostris obiecit. Itaque qui loci situm ignorabant, exclamare, tanquam sol contrarium solito cursum conficeret, et abhorrentiam a constituto rerum ordine designaret: sed propter loci inaequalitatem via ea parte ad Orientem spectat. Ex illo difficili et arduo loco ad plana et uliginosa devenimus. Hic nos barbari portitores in scaphis unico ligno constantibus, quas arboribus sectis et

διεπόρθμενον τὸν ποταμὸν, οὐχ ἡμῶν ἔνεκα παρασκευασά- A. C. 448
 μενοι, ἀλλὰ διαπορθμεύσαντες πλήθος βαρβαρικὸν, ὅπερ ἡ- Ind. 16
 μῖν κατὰ τὴν ὁδὸν ἀπητήκει, οἷα δὴ βουλομένου ὡς ἐπὶ C
 Θήραν Ἀττήλα διαβαίνειν ἐς τὴν Ῥωμαίων γῆν. τοῦτο δὲ
 ἦν πολέμου παρασκευὴν ποιουμένῳ τῷ βασιλεῖ Σκύθῃ, προ-
 φάσει τοῦ μὴ πάντας αὐτῷ τοὺς φυγάδας δεδούσθαι. πε-
 ραιωθέντες δὲ τὸν Ἴστρον καὶ σὺν τοῖς βαρβάρῳις ὡς ὁ
 πορευθέντες σταδίους, ἐν πεδίῳ τινὶ ἐπιμένειν ἠναγκάσθη-
 μεν, ὥστε τοὺς ἀμφὶ τὸν Ἐδέκωνα τῷ Ἀττήλα γενέσθαι τῆς
 10 ἡμετέρας ἀφίξεως μηνυτάς. καταμεινάντων δὲ σὺν ἡμῖν
 καὶ τῶν ξεναγησάντων ἡμᾶς βαρβάρων, ἀμφὶ δεῖλην ὄψιν
 δεῖννον ἡμῶν αἰρουμένων, κρότος ἵππων ὡς ἡμᾶς ἐρχομένων
 ἠκούσθη. καὶ δὴ ἄνδρες δύο Σκύθαι παρεγίνοντο ὡς τὸν
 Ἀττήλαν ἡμᾶς ἀπιέναι παρακελεύόμενοι. ἡμῶν δὲ πρότερον D
 15 ἐπὶ τὸ δεῖννον αὐτοὺς ἐλθεῖν αἰτησάντων, ἀποβάντες τῶν
 ἵππων εὐωχήθησαν, καὶ ἡμῖν τῆς ὁδοῦ τῇ ὑστεραίᾳ ἠγή-
 σαντο. παραγενομένων δὲ ἐς τὰς Ἀττήλα σκηπὰς ἀμφὶ F
 τῆς ἡμέρας ὥρα, (πολλὰ δὲ αὐτῷ ἐτύγγανον οἶσαι,) ἐπὶ τῷ
 λόφῳ τινὸς σκηνοποιῆσαι βουλευθέντων, οἱ ἐπιτυχόντες διε-
 20 κώλυθαι βάρβαροι, ὡς τῆς Ἀττήλα ἐν χθαμαλῷ ὑπαρχούσης
 σκηπῆς. καταλυσάντων δὲ ὅπου τοῖς Σκύθαις ἐδόκει, Ἐδέ-
 κων καὶ Ὀρέστης καὶ Σκόττας καὶ ἕτεροι τῶν ἐν αὐτοῖς λο-

3. βουλόμενον vulg. 5. παρασκευὴν ποιουμένην conl. B. 11. δ-
 μάς vulg. 17. τὰς B., τοῦ vulg. 18. αὐτῷ B., αὐτῶν vulg.

cavatis adornant, exceperunt, et flumen transmiserunt. Et lembi
 quidem minime ad nos traducendos, sed ad multitudinem barbaro-
 rum traiciendam erant prae parati, quae nobis in via occurreret,
 quia Attilas ad venationem in Romanorum fines transgredi volebat.
 Revera autem bellum contra Romanos paravit, cuius gerendi occasionem
 sumebat, quod transfugae non redderentur. Transmisso Istro, se-
 ptuaginta fere stadiorum iter cum barbaris emensi in campo quodam
 subsistere coacti sumus, tantisper dum Edecon Attilam nostri adven-
 tus certio rem faceret, manentibus interea nobiscum ex barbaris, qui
 nos erant deducturi. Circa vesperam nobis coenantibus, auditus est
 strepitus equorum ad nos venientium. Et duo viri Scythiae adve-
 nerunt, qui nos ad Attilam venire iusserunt. Nobis vero prius eos
 ad coenam accedere rogantibus, de equis descendentes una convivi-
 um inierunt, et postridie viam prae euntes demonstrarunt. Qua die
 hora fere nona ad Attilae tentoria pervenimus: nam erant ei plurima.
 Et cum in colle quodam tentoria figere vellemus, obvii barbari pro-
 hibuerunt, quoniam Attilae tentorium esset in planitie positum.
 Quamobrem ad barbarorum arbitrium locum tentorii collocandi
 cepimus. Huc Edecon, Orestes, Scotta et alii ex Scythis primores

A. C. 448 γάδων ἦγον ἀνερωτῶντες τίνων ἐγγεῖν ἐσκουδακότην τὴν πρὸς
 Ind. 1 σβείαν ποιούμεθα. ἡμῶν δὲ τὴν ἄλογον ἀποθανυζόντων
 Theod. 41 ἐρώτησιν καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρώντων, διετέλουν πρὸς ὄχλου
 P. 51 τῆς ἀποκρίσεως ἕνεκα γινόμενοι. εἰπόντων δὲ, Ἀττήλα καὶ
 οὐχ ἑτέροις λέγειν βασιλέα παρακελεύσασθαι, χαλεπήνας ὁ 5
 Σκύττας ἀπεκρίνατο τοῦ σφῶν αὐτῶν ἡγουμένου ἐπίταγμα
 εἶναι. οὐ γὰρ ἂν πολυπραγμοσύνη σφετέρᾳ παρ' ἡμᾶς ἐ-
 V. 35 ληλυθέναι. φησάντων δὲ μὴ τοῦτον ἐπὶ τοῖς πρέσβεσι κεῖ-
 σθαι τὸν νόμον, ὥστε μὴ ἐντυγχάνοντας, μηδὲ ἐς ὄψιν ἐρ-
 χομένους παρ' οὓς ἐστάλησαν, δι' ἑτέρων ἀνακρίνεσθαι ὧν ἐ- 10
 νεκα πρεσβεύδιτο, καὶ τοῦτο μηδὲ αὐτοὺς ἀγνοεῖν Σκύθας
 Β θαμινὰ παρὰ βασιλέα πρεσβενομένους· χρῆναι δὲ τῶν ἴσων
 κυρεῖν, μὴ γὰρ ἄλλως τὰ τῆς πρεσβείας ἐρεῖν. ὡς τὸν Ἀτ-
 τήλαν ἀνέλευξαν, καὶ αὐθις ἐπανῆκον Ἐδέκωνος χωρὶς, καὶ
 ἅπαντα, περὶ ὧν ἐπρεσβευόμεθα, ἔλεγον, προστάττοντες τὴν 15
 ταχίστην ὑπιέσαι, εἰ μὴ ἕτερα φράζειν ἔχομεν. ἐπὶ δὲ τοῖς
 λεχθεῖσι πλέον ἔτι ἀποροῦντες, (οὐ γὰρ ἦν ἐφικτὸν γινώσκειν
 ὅπως ἕκδηλα ἐγεγόνει τὰ θεῶν παρὰ βυστα δεδογμένα βασιλεῖ,)
 συμφέρειν ἡγούμεθα μηδὲν περὶ τῆς πρεσβείας ἀποκρίνε-
 σθαι, εἰ μὴ τῆς παρὰ τὸν Ἀττήλαν εἰσόδου τύχοιμεν.* διὸ 20
 ἐφάσκομεν, εἴτε τὰ εἰρημένα τοῖς Σκύθαις, εἴτε καὶ ἕτερα

1. ἀνερωτῶντες Cl., ἀνερώντες vulg. 4. γινόμενοι vulg. 17.
 ἐτι ἀποροῦντες B., ἐναποροῦντες vulg. 18. τὰ ἐν παραβύ-
 στω N. pro τὰ θεῶν παρὰ β.

mos advenerunt, et ex nobis quacsierunt, quarum rerum consequen-
 darum gratia hanc legationem suscepsemus. Nos vero invicem in-
 tueri, et tam ineptam percunctationem admirari. Illi nihilominus
 perseverare, et nobis, ut responderemus, instabant. At quum soli
 Attilae, non aliis Imperatorem mandata exposere iussisse respondi-
 semus, Scotta offensus, hoc sibi a suo duce praeceptum esse dixit,
 neque sua sponte se ad nos venisse. Nos vero obtestari, nusquam
 hanc legem legatis impositam, ut per alios mandata edant et palam
 faciant, antequam eos, ad quos missi sint, adierint, et iam conspectum
 eorum venerint. Neque hoc Scythas nescire, qui saepenumero lega-
 tos ad Imperatorem miserint. Idem et nobis contingere par esse, ne-
 que aliter nos mandata esse dicturos. Quibus auditis ad Attilam per-
 rixerunt, unde non multo post sine Edecone reversi, omnia, quae
 cum illis agere in mandatis habebamus, dixerunt, confestimque,
 nisi quid aliud nobis cum illis rei esset, discedere insserunt. Quae
 ubi audivimus, animis dubii suspensique haesimus. Nec enim satis
 intelligere poteramus, qua ratione occulta Imperatoris consilia pa-
 tetacta essent. Quamobrem potius esse duximus, nihil quicquam
 de mandatis nostris efferre, priusquam nobis Attilam adeundi po-
 testas fieret: itaque respondimus: „Sive ea, quae Scythae modo pro-

ἔχομεν πρεσβευόμενοι, τοῦ σπαῶν αὐτῶν ἡγουμένου τὴν περὶ A.C. 448
 οὖν εἶναι, καὶ μηδαμῶς ἄλλοις τούτου χάριν διαλεχθῆσεσθαι. Ind. 1
 οἱ δὲ ἡμᾶς παραχρῆμα ἀναχωρεῖν προσέειπεν. ἐν παρα- C
 σκευῇ δὲ τῆς ὁδοῦ γενομένους τῆς ἀποκρίσεως ἡμᾶς ὁ Βιγί-
 λας κατεμέμφοτο, ἐπὶ ψεύδει ἀλῶναι ἄμεινον λέγων ἢ ἀπρά-
 κτους ἀναχωρεῖν. „εἰ γὰρ ἐς λόγους τῷ Ἀτιήλῃ ἔτυχόν, φη-
 σιν, ἐλληλυθῶς, ἐπεπείκειν ῥαδίως ἂν αὐτὸν τῆς πρὸς Ῥω-
 μαίους ἀποστῆναι διαφορᾶς, οἷα δὴ ἐπιτήδειος αὐτῷ ἐν τῇ
 κατὰ Ἀνατόλιον πρεσβεΐα γενόμενος.“ ταῦτα εὖνουν αὐτῷ τὸν
 10 Ἐδέκωνα ὑπάρχειν ὥστε λόγῳ τῆς πρεσβεΐας καὶ τῶν ὁπωσ-
 οῦν, εἴτε ἀληθῶς, εἴτε ψευδῶς, ῥηθησομένων προσφάσεως
 τυχεῖν ἐπὶ τῷ βουλευσασθαι περὶ τῶν αὐτοῖς κατ' Ἀτιήλα D
 δεδογμένων, καὶ ὅπως τὸ χρυσίον, οὐπὲρ ἔφρασκε δεῖσθαι ὁ
 Ἐδέκων, κομίσαι τὸ διανεμηθῆσομενον ταπτομένοις ἀνδράσι.
 15 προδεδωμένος δὲ ἐλελήθει. ὁ γὰρ Ἐδέκων, εἴτε δόλῳ ὑπο-
 σχόμενος, εἴτε καὶ τὸν Ὀρέστην εὐλαβηθεῖς, μὴ ἐς τὸν Ἀ-
 τιήλαν ἀγάγοι ἄπερ ἡμῖν ἐν τῇ Σερδικῇ μετὰ τὴν ἐστίασιν
 κίρῃκει, ἐν αἰτία ποιοῦμενος τὸ χωρὶς αὐτοῦ βασιλεῖ καὶ τῷ
 εὐνούχῳ ἐς λόγους αὐτὸν ἐλληλυθῆναι, καταμηνύει τὴν μελε-
 20 τηθεῖσαν αὐτῷ ἐπιβουλήν καὶ τῷ ποσὸν τοῦ ἐκπεμφθῆσομένου

5. ψεύδει Cl., ψευδῇ vulg. 9. διὰ ταῦτα H., ταῦτα [δ' ἔ-
 λεγεν ἐπιλήτων] εὖνουν conl. B. 14. κομίσαιτο διαν. Vales.
 male, διανεμ. [τοῖς ὑπ' αὐτὸν] ταπ. conl. B. 15. προδε-
 δομένος Vales., προσδεδωμένος vulg. ἐλελήθει B., ἐληλύθει
 vulg. 18. ἐν αἰτία Cantocl., ἐναντία vulg.

talerunt, sive alia nuntiaturi venerimus, neminem nisi ducem ve-
 strum quaerere decet, neque de his cum aliis ullo pacto disserere
 constituiimus.“ Illi vero nos quam primum abire iusserunt. Dum
 redditum parabamus, Bigilas nos propter responsonem Scythis fa-
 ctam increpavit. Longe enim potius fuisse in mendacio deprehendi,
 quam re infecta domum reverti. „Si enim, inquit, cum Attila col-
 locutus fuisset, facile illi a contentione cum Romanis discedere
 persuasissem, quippe qui antea familiaritatem cum illo in legatione
 cum Anatolio suscepta contraxi.“ Atque inde Edeconem quoque bene
 sibi velle dixit, ideoque specie legationis et eorum, quae vere aut
 falso dicturi essent, ope viam se inventuros esse speravit, qua com-
 positas in Attilam insidias exsequerentur, et aurum, quo Edecon
 sibi ad eam rem opus esse eunucho dixerat, adferretur, quod certis
 hominibus divideretur. Sed Bigilam latebat, se proditum: Edecon
 enim, sive simulate cum eunucho pactus, sive ut ab Oreste sibi
 caveret, ne ob eam causam, quam in Serdica inter coenandum no-
 bis indicaverat, iratus ad Attilam deferret, quod sine se secretos
 sermones cum Imperatore et eunucho habuisset, Attilae comparatam
 in ipsum coniurationem aperuit, et auri summam, quam in eam
 rem mitti convenerat, simul et ea, quae per nos in ista legatione

A. C. 448 χρυσίου, ἐκλέγει δὲ καὶ ἐφ' οἷς τὴν πρεσβείαν ποιούμεθα.
 Ind. 1 τῶν δὲ φορτίων ἤδη τοῖς ὑποζυγίοις ἐπιτεθέντων, καὶ ἀνάγ-
 Theod. 41 κη τὴν πορείαν κατὰ τὸν τῆς νυκτὸς καιρὸν ποιῆσαι πει-
 P. 52 ρώμενοι, μετεξέτεροι τῶν βαρβάρων παραγεγόμενοι ἐπιμένειν
 ἡμᾶς τοῦ καιροῦ χάριν παρακελεύσασθαι τὸν Ἀττίλαν ἔλα-5
 γον. ἐν αὐτῷ οὖν τῷ χωρίῳ, ὅθεν καὶ διανέστημεν, ἦγον ἡ-
 μὲν βουῖν ἄγοντές τινες καὶ ποταμίους ἰχθύας παρὰ τοῦ Ἀτ-
 τήλα διαπεμφθέντας. δειπνήσαντες οὖν ἐς ὕπνον ἐγράφημεν.
 ἡμέρας δὲ γενομένης φόμεθα μὲν ἡμερὸν τι καὶ πρῶον παρὰ
 τοῦ βαρβάρου μηνυθήσεσθαι· ὁ δὲ πάλιν τοὺς αὐτοὺς ἔ-10
 Β πεμπε, παρακελευόμενος ἀπιέναι, εἰ μὴ ἔχοιμὲν τι παρὰ τὰ
 αἰτοῖς ἐγνωσμένα λέγειν. οὐδὲν οὖν ἀποκρινάμενοι πρὸς
 τὴν ὁδὸν παρασκευάζομεθα, καίπερ τοῦ Βιγίλα διαφιλονει-
 κούντος λέγειν εἶναι καὶ ἕτερα ἡμῖν ῥηθησόμενα. ἐν πολλῇ
 δὲ κατηφεία τὸν Μαξιμίον ἰδὼν, παραλαβὼν Ῥουστίκιον 15
 ἔξεπιστάμενον τὴν βαρβάρων φωνήν, ὃς σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὴν
 Σκυδικὴν ἐληλύθει — οὐ τῆς πρεσβείας ἔνεκα ἀλλὰ κατὰ πρᾶ-
 ξίν τινα πρὸς Κωνσταντίον, ὃν Ἰταλιώτην ὄντα ὑπογραφέει
 Ἀττίλα ἀπεστάλκει Ἀέτιος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων στρα-
 τηγός, — παρὰ τὸν Σκότιαν ἀγικνούμενος, (οὐ γὰρ Ὀνηγήσιος 20
 τηρικαῦτα παρῆν,) καὶ αὐτὸν προσεipὼν ὅφ' ἐρμηνεῖ τῷ Ῥου-
 Στικίῳ ἔλεγον δῶρα πλεῖστα παρὰ τοῦ Μαξιμίονου λήψεσθαι,
 εἶπερ αὐτὸν τῆς παρὰ τὸν Ἀττίλαν εἰσόδου παρασκευάσει

23. τοῦ Ἀττίλα vulg.

tractanda erant, enuntiavit. Iumentis iam adornatis et necessitate ad iter tempore noctis carpendum adacti, occurrere ex barbaris, qui dicerent, Attilam iubere nos propter tempus noctis intempestivum remanere. In eundem igitur locum, unde proficiscebamur, praesto fuere, qui bovem agebant et pisces fluviatiles nobis ab Attila missos adferebant. Coenati nos dormitum contulimus. Luce orta in spem adducebamur, Attilam se ad lemitatem daturum, et aliquid mite responsum ad nos ab ipso emanaturum. Ille vero denuo eosdem misit, iussitque abire, si nihil aliud negotii, nisi quod iam omnibus cognitum erat, nobis cum illo intercederet. Nullo dato responso ad iter nos accinximus, etsi Bigilas omni ope contenderet, ut responderemus, nos alia dicenda habere. Ego vero cum Maximinum moerore confici viderem, assumpto Rusticio, qui barbarorum linguae peritus erat, et nobiscum in Scythiam venerat non legationis, sed privatae rei causa, ad Constantium ex Italia oriundum, quem ad Attilam Aëtius, Occidentalium Romanorum dux, ut illi ab epistolis esset, miserat, Scottam adii, (nec enim aderat Onegesius,) et cum illo per Rusticium interpretem collocutus, eum plurima dona a Maximino laturum dixi, si illi aditus ad Attilam copiam faceret. Le-

τυχεῖν. τὴν γὰρ αὐτοῦ πρεσβείαν οὐ μόνον Ῥωμαίοις καὶ A. C. 448
 Οὐνοις ξυνοίσειν, ἀλλὰ καὶ Ὀνηγησίῳ, ὃν παρ' αὐτὸν βασι- Ind. 1
 λία λέγουσιν βούλεται καὶ τὰ τοῖς ἔθουσι διευκρινῆσαι ἀμφιβό- Theod. 41
 λια ἀφικόμενον δὲ μεγίστων τεύξεσθαι δωρεῶν. χρῆναι
 ἑμὴν παρόντος Ὀνηγησίου ἡμῖν, μᾶλλον δὲ τὰδελφῶ ἐπὶ τῇ
 ἐγαθῇ συναγωνίζεσθαι πρῶξει. κείθεσθαι δὲ καὶ αὐτῷ τὸν V. 36
 Ἀττήλαν μεμαθηκέναι ἔλεγον· οὐκ ἐν ἀκοῇ δὲ ἔσεσθαι βε-
 βαιῶς τὰ κατ' αὐτὸν, εἰ μὴ γε πείρα τὴν αὐτοῦ γνώη δύνα-
 μιν. ὁ δὲ ὑπολαβὼν μηκέτι ἀμφιβόλους εἶναι ἔφη τοῦ καὶ
 τοαὐτὸν ἴσα τῷ ἀδελφῷ παρὰ Ἀττήλα λέγειν τε καὶ πράττειν.
 καὶ παραχρῆμα τὸν ἵππον ἀναβὰς ἐπὶ τὴν Ἀττήλα διήλασε
 σινην. πρὸς δὲ τὸν Μαξιμίον ἐπανελθὼν ἀλύοντα ἄμα D
 τῷ Βιγίλα καὶ διαπορούμενον ἐπὶ τοῖς καθεστῶσιν ἔλεγον ἃ
 τε τῷ Σκόττα διελεγμαι καὶ ἄπερ παρ' αὐτοῦ ἠκῆοῖεν, καὶ
 ἰσῶς δεῖ τὰ τῷ βαρβάρῳ δοθησόμενα παρασκευάζειν δῶρα καὶ
 τὰ αὐτῷ παρ' ἡμῶν ῥηθησόμενα ἀναλογίζεσθαι. ἀμφότεροι
 οὖν ἀναπηδήσαντες, (ἐπὶ γὰρ τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς πόας κελ-
 φθαι σφᾶς συνέβαινεν,) ἐπήγεσάν τε τὴν πρῶξιν, καὶ τοὺς
 ἦδη μετὰ τῶν ὑποζυγίων ἐξορμήσαντας ἀνεκάλουν, καὶ δι- P. 53
 ποσέψαντό ὅπως τε προσείποιεν τὸν Ἀττήλαν, καὶ ὅπως αὐτῷ
 τὰ τε βασιλέως δῶρα δοῖεν καὶ ἄπερ αὐτῷ ὁ Μαξιμίος ἐ-

2. βασιλεὺς N. Aut βούλεσθαι B. 8. γνώημεν conl. Cl. 10.
 Ἀττήλαν vulg.

Optum enim venire de rebus, quae non solum Romanis et Hunnis
 maximam essent utilitatem allaturae, sed etiam ipsi Onegesio. Im-
 peratorem enim poscere, illum ad se legatum ab Attila mitti, qui
 diiudicaret controversias inter utramque gentem, unde nonnisi in-
 gentibus donis cumulatus esset rediturus. Oportere igitur illum,
 cum Onegesius non adsit, in tam praeclara actione nos aut potius
 fratrem ipsum adiuuare. Et ipsi quoque Attilam plurimum fidere
 dixi me accepisse. Sed non satis firma esse audita, nisi re ipsa
 notum faceret quantum illi Attila tribueret. Atque ille: „Ne am-
 plius, inquit, dubii sitis. Aequae ac frater apud Attilam valeo au-
 ctoritate, seu verbis, seu facto opus est.“ Et ascenso equo, ad
 Attilae tentorium contendit. Ego vero ad Maximinum rediens, qui
 una cum Bigila angebatur animo, et incertus erat quid constituendum
 esset, narraui sermones, quos habueram cum Scotta, et quae ab ipso
 audieram. Atque adeo illum excitavi ad praeparanda munera, quibus
 Scottam remuneraretur, et praemeditandum, quibus verbis Attilam affa-
 retur. Surrexerunt igitur (offenderam enim illos in solo herbido iacentes,)
 et operam a me egregie navatam laudarunt, et eos, qui se iam cum iu-
 mentis itinere accinxerant, revocarunt. Tum etiam qua oratione Attilam
 aggredirentur, et quo modo dona Imperatoris, et quae Maximinus
 ipse adferebat, traderent, inter se agitarunt. Dum in harum rerum

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 448 κόμιζεν. ἀμφὶ δὲ ταῦτα πονουμένους διὰ τοῦ Σκάρτα ὁ Ἄτ-
 Ind. 1 τήλας μετεπέμψατο, καὶ δῆτα ἐς τὴν ἐκείνου παραγινόμεθα,
 Theod. 41 ὑπὸ βαρβαρικοῦ κύκλω πεφρουρημένην πλήθους. ὡς δὲ εἰς-
 ὄδου ἐτύχομεν, εὐρομεν ἐπὶ Ξυλίνου δίφρου τὸν Ἀττήλαν
 καθήμενον. στάντων δὲ ἡμῶν μικρὸν ὑπωτέρω τοῦ θρόνου, 5
 προσελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἠσπάσατο τὸν βάρβαρον, τὰ τε πα-
 ρὰ βασιλέως γράμματα δοὺς ἔλεγεν, ὡς σὼν εἶναι αὐτὸν καὶ
 Βτους ἀμφ' αὐτὸν εὐχεται βασιλεύς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔσεσθαι
 Ῥωμαίοις ἄπερ αὐτῷ βούλοιντο. καὶ ἐπὶ τὸν Βιγίλαν εὐ-
 θὺς τρέπει τὸν λόγον, θηρίον ἀναιδὲς ἀποκαλῶν, ὅτου χάριτι
 παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν ἠθέλησεν ἐπιστάμενος τὰ τε αὐτῷ καὶ
 Ἀνατολίῳ ἐπὶ τῇ εἰρήνῃ δόξαντα, ὡς εἴρητο μὴ πρότερον
 πρέσβεις παρ' αὐτὸν ἐλθεῖν, πρὶν ἢ πάντες οἱ φυγάδες ἐκ-
 δοθεῖεν βαρβύροις. τοῦ δὲ φήσαντος, ὡς ἐκ Σκυθικοῦ γένους
 παρὰ Ῥωμαίοις οὐκ εἶη φυγάς, (τοὺς γὰρ ὄντας ἐκδεδῶ-15
 σθαι,) χαλεπήνας μᾶλλον καὶ αὐτῷ πλείστα λοιδορησάμενος
 C μετὰ βοῆς ἔλεγεν, ὡς αὐτὸν ἀνασκολοπίσας πρὸς βορᾶν οἰω-
 νοῖς ἐδεδώκει ἄν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θεσμῷ λυμαι-
 νεσθαι ἐδόκει καὶ ταύτην αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἀναιδείᾳ καὶ τῇ τῶν
 λόγων ἰταμότῃ ἐπιθεῖναι δίκην· φυγάδας γὰρ τοῦ σφετέ-20
 ρου ἔθρους παρὰ Ῥωμαίοις εἶναι πολλοὺς, ὧν ἐκέλευε τὰ

2. μετεπέμψατο B., μετέπεμψέ τε vulg. παραγεν. vulg. 3. κύ-
 κλου vulg. 8. βασιλευσιν vulg. 15. Ῥωμαίους vulg. 17.
 βορᾶν Val., βορῶν vulg. 18. θεσμῷ Val., θερμῷ vulg.
 19. τῷ pro και coni. Cl.

cura versabamur, Attilas nos per Scottam accessivit: itaque ad eius tentorium iter direximus, quod barbarorum multitudine, qui in orbem excubias agebant, erat circumdatum. Introducti Attilam sudentem in sella lignea invenimus. Stetimus paulo remotius ab eius solio: mox processit Maximinus et salutavit barbarum. Et Imperatoris litteras tradens dixit, salvum et incolumem illum suosque precari Imperatorem. Et barbarus, „Sit et Romanis quemadmodum et mihi cupiunt,“ inquit. Statimque ad Bigilam convertit orationem, feram impudentem vocans, quaerebat, qua re impulsus ad ipsum venisset, cum sibi eorum, quae et ipse et Anatolius de pace sensissent, conscius esset: non enim prius ad se legatos accedere debuisse, quam omnes profugi, qui apud Romanos exstarent, redditi essent. Bigila vero respondente, nullum amplius apud Romanos reperiri transfugam Scythici generis; omnes enim redditos esse; magis exasperatus Attilas, in eum multa probra et convitia ingessit. Et cum clamore dixit, se illum in crucem acturum et praedam vulturibus praebiturum fuisse, nisi leges legationis hac impudentis eius orationis et temeritatis poena offendere vereretur. Etenim restare adhuc apud Romanos plures transfugas, quorum nomina, ut erant

ὄνόματα ἐγγεγραμμένα χάριτι τοὺς ὑπογραφέας ἀναγινώσκειν. A. C. 448
 ὡς δὲ διεξῆλθον ἅπαντας, προσέτατε μηδὲν μελλήσαντα ἀ-^{Ind. 1}
 πιέναι· συμπέμψειν δὲ αὐτῷ καὶ Ἡσλαν Ῥωμαίοις λέξοντα, ^{Theod. 41}
 πάντας τοὺς παρὰ σφίσι καταφυγόντας βαρβάρους ἀπὸ τῶν
 5 **Καρπιλεόνος** χρόνων, ὃς ὡμῆρευσε παρ' αὐτῷ παῖς ὢν
 Ἰετίου τοῦ ἐν τῇ ἐσπέρα Ῥωμαίων στρατηγοῦ, ἐκπέμψαι D
 παρ' αὐτόν. καὶ γὰρ οὐ συγχωρήσειν τοὺς σφετέρους θερά-
 ποντας ἀντίον αὐτοῦ ἐς μάχην ἵέναι, καίπερ μὴ δυναμένους
 ὠφελεῖν τοὺς τὴν φυλακὴν αὐτοῖς τῆς οἰκείας ἐπιτρέψαντας
 10 γῆς. τίνα γὰρ πόλιν ἢ ποῖον φρούριον σεσῶσθαι, ἔλεγεν,
 ὅπ' ἐκείνων, οὐπερ αὐτὸς ποιῆσαι τὴν αἵρεσιν ὥρμησεν; ἀ-
 παγγείλαντας δὲ τὰ αὐτῷ περὶ τῶν φυγάδων δεδογμένα, αὐ-
 θις ἐπανήκει μηνύστας πάτερρον αὐτοὺς ἐκδιδόναι βούλονται
 ἢ τὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀναδέχονται πόλεμον. παρακελευσάμενος
 15 δὲ πρότερον καὶ τὸν **Μαξιμίον** ἐπιμένειν, ὡς δι' αὐτοῦ περὶ
 τῶν γεγραμμένων ἀποκρινόμενος βασιλεῖ, ἐπέτρεπε τὰ δῶ-
 ρα. δόντες τοίνυν καὶ ἐπανιόντες ἐς τὴν σκηνὴν, ἐκάστον
 τῶν λεχθέντων κέρι ἰδιολογούμεθα. καὶ **Βιγίλα** **Θαυμάζον**-P. 54
 τος ὅπως πάλαι αὐτῷ πρεσβενομένῳ ἠπιός τε καὶ πρῶος νο-
 20 μοιοθεῖς τότε χαλεπῶς ἐλοιδορήσατο, ἔλεγον, μὴ ποτέ τις
 τῶν βαρβάρων τῶν ἐν **Σερδικῇ** ἐστιαθέντων σὺν ἡμῖν δυσμε-
 νῇ αὐτῷ τὸν **Ἀττήλαν** παρεσκεύασαν, ἀπαγγείλαντες, ὡς θεὸν

2. ἅπαντας N., ἀπόντας vulg.

3. λέξαντα vulg.

7. οὐ

add. N. 11. ἀπαγγείλαντες vulg.

21. ἐστιαθέντων Cl., αἰ-
τιαθέντων vulg.

in charta descripta, iussit scribas recitare. Hi ubi omnia legerant,
 Attilas Bigilam una cum Esia sine mora proficisci iussit Romanis
 denuntiatum, ut omnes transfugas Scythicae nationis, quotquot in
 eorum potestate essent, redderent, a tempore Carpillionis, filii Aë-
 tii, Romanorum Occidentalium ducis, qui obses apud eum fuerat.
 Non enim se servos suos secum manus conserere passurum esse,
 quamquam ne iis quidem, qui suae ditionis custodiam illis commi-
 serint, prodesse possint. Quae enim urbs, quod castellum ab illis
 possit defendi, quod evertere aut diruere apud se constitutum ha-
 berit? Postquam exposuerint a se de transfugis decreta, redire
 eos quamprimum iussit renuntiatum, utrum transfugas reddere, an
 bellum eo nomine malint suscipere. Non multo ante Maximinum
 paulum expectare iusserat, dum ad ea, quae Imperator scripserat,
 per se responsum daret, munera petiit. Quae postquam dedimus,
 in tentorium nostrum nos recepimus, et de singulis, quae dicta fue-
 rant, inter nos disseruimus. Cum autem Bigilas admiraretur, qui
 feret, ut Attilas, qui sibi iam pridem, cum legatus ad illum veniret,
 comis et perhumanus visus esset, tunc se acerbis contumeliis affe-

A. C. 448 μὲν τὸν Ῥωμαίων ἐκάλει βασιλέα, ἄνθρωπον δὲ τὸν Ἀττή-
 Ind. 1 λαν. τοῦτον τὸν λόγον ὁ Μαξιμῖνος ὡς πιθανὸν ἐδέχετο, οἷα δὴ
 Theod. 41 V. 37 ἀμέτοχος ὢν τῆς συνωμοσίας ἦν κατὰ τοῦ βαρβάρου ὁ εὐ-
 νοῦχος ἐποιήσατο. ὁ δὲ Βιγίλις ἀμφίβολός τε ἦν, καὶ ἐμοὶ
 Βῆδδοκει προφάσεως ἀπορεῖν, δι' ἣν αὐτῷ ὁ Ἀττήλας ἐλοιδορή-
 5 σατο. οὔτε γὰρ τὰ ἐν Σερδικῇ, ὡς ὕστερον ἡμῖν διηγεῖτο,
 οὔτε τὰ τῆς ἐπιβουλῆς εἰρησθαι τῷ Ἀττήλα ἐνόμιζεν, μη-
 δεινὸς μὲν ἕτερον τῶν ἐκ τοῦ πλήθους διὰ τὸν ἐπικρατοῦντα
 κατὰ πάντων φόβον ἐς λόγους αὐτῷ θαρσύνοντος ἐλθεῖν, Ἐδέ-
 κωνος δὲ πάντως ἐχεμυθήσοντος διὰ τε τοὺς ὄρκους καὶ τῆ
 10 ἀδηλίαν τοῦ πράγματος, μὴ ποτε καὶ αὐτὸς, ὡς τοιοῦτων μέτοχος
 λόγων, ἐπιτήδειος νομισθεῖς, θάνατον ὑπέξει ζημίαν. ἐν τοι-
 αύτῃ οὖν ἀμφιβολία τυγχάνουσαν ἐπιστὰς Ἐδέκων, καὶ τὸν
 Βιγίλιαν ἔξω τῆς ἡμετέρας ἀπαγαγὼν συνόδου, ὑποκρινάμε-
 15 νός τε ἀληθίζεσθαι τῶν αὐτοῖς βεβουλευμένων ἕνεκα, καὶ τί
 χρυσίον κομισθῆναι παρακελευσάμενος τὸ δοθησόμενον τοῖς
 ἅμα αὐτῷ περὶ τὴν πράξιν ἐλευσομένοις, ἀνεχώρει. πολυ-
 πραγμονοῦντα δὲ τίνες οἱ τοῦ Ἐδέκωνος πρὸς αὐτὸν λόγοι
 ἀπατᾶν ἔοπενδεν ἠπατημένος αὐτὸς, καὶ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν
 ἀποκρυψάμενος ἔφασκε παρ' αὐτοῦ Ἐδέκωνος εἰρησθαι, ὡς καὶ
 αὐτῷ ὁ Ἀττήλας περὶ τῶν φυγάδων χαλεπαίνει. ἔδει γὰρ ἢ
 3. ἀμέτοχος Val., μέτοχος vulg. 9 αὐτοῦ vulg. Ἐδέ-
 κωνος Val., Ἐδέκων vulg.

cisset, dixi, vereri me, ne qui ex barbaris, qui in Serdica nobiscum
 epulati erant, Attilam infensum nobis reddidissent, et Bigilam Ro-
 manorum Imperatorem deum, Attilam vero hominem appellasse, re-
 tulissent. Quam orationem Maximinus ut verisimilem est amplexus,
 quia coniurationis in Attilam ab eunucho inite particeps non fue-
 rat. Sed Bigilas ambiguus animi erat, neque causam suspicari posse
 videbatur, quare Attilas eum tam acerbis convitiis insectatus esset.
 Nec enim in animum suum inducere poterat, ut nobis postea retulit,
 enuntiata fuisse, quae in convivio in Serdica dicta fuerant, nec
 coniurationem in Attilam detectam, cum nemo ex omni multitudine,
 quae Attilam circumstabat, excepto Edecone, prae metu, qui om-
 nium mentes pervaserat, cum Attila sermonem instituere auderet,
 Edeconem autem studiose operam daturum censeret, omnia silentio
 transigere, tum propter iusiurandum, tum propter negotii gravita-
 tem: ne, quia clandestinis in Attilam consiliis interfuerat, reus in-
 dicatus, poena mortis afficeretur. Haec cum ambigua menteolve-
 remus, Edecon supervenit, et abducto a nostro coetu Bigila, (finge-
 bat enim velle vere et serio de praemeditatis inter eos insidiis age-
 re,) ubi aurum adferri praecepit, quod his daretur, qui exsequendo
 facinori operam navaturi essent, discessit. Ego vero cum Bigilam
 curiosius inquirerem, quos sermones secum Edecon habuisset, deci-

πάντας ἀπολαβεῖν, ἢ πρέσβεις ἐκ τῆς μεγίστης ἔξουσίας A. C. 448
 ἀφικέσθαι πρὸς αὐτόν. ταῦτα διαλεγόμενοι πυραγνόμενοι^{Ind. 1}
 τινες τῶν Ἀττήλα ἔλεγον, μήτε Βιγίλαν, μήτε ἡμᾶς Ῥωμαίων^{Theod. 4}
 αἰχμάλωτον ἢ βάρβαρον ἀνδράποδον ἢ ἵππους ἢ ἑτερόν τι D
 ἕλλην τῶν εἰς τροφήν ἀνελεσθαι, ἄχρῃς ὅτου τὰ μεταξὺ Ῥω-
 μαίων καὶ Οὐννων ἀμφίβολα διακριθεῖη. σεσοφισμένως δὲ
 ταῦτα καὶ κατὰ τέχνην ἐγένετο τῷ βαρβάρῳ, ὥστε τὸν μὲν
 Βιγίλαν ῥαδίως ἐπὶ τῇ κατ' αὐτοῦ ἀλῶναι πράξει ἀποροῦντα
 αἰτίας, ἐφ' ἧπερ τὸ χρυσίον κομίζοι, ἡμᾶς δὲ προφάσει ἀπο-
 10 κρίσεως ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ δοθησομένης Ὀνηγήσιον ἀπεκδέξα-
 σθαι, τὰ δῶρα κομιούμενον ἄπερ ἡμεῖς τε δίδοναι ἐβουλό-
 μεθα καὶ βυσιλεύς ἀπεστάλκει. συνέβαινε γὰρ αὐτὸν σὺν
 τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν Ἀττήλα παιδῶν ἐς τὸ τῶν Ἀκατζίρων
 ἔθνος ἐστάλθαι, ὃ ἐστὶ Σκυθικὸν ἔθνος, παρέστη δὲ τῷ Ἀτ- P-55
 15 τήλα ἐξ αἰτίας τοιαύσδε. πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόν-
 των τοῦ ἔθνους, Θεοδόσιος ὁ βασιλεύς ἐκπέμπει δῶρα, ὥστε
 ὁμοιοῖα σφετέρᾳ ἀπαγορεῦσαι μὲν τῇ τοῦ Ἀττήλα συμμαχίᾳ,
 τὴν δὲ πρὸς Ῥωμαίους [συμμαχίαν] ἀσπάζεσθαι. ὃ δὲ τὰ
 δῶρα ἀποκομίζων οὐ κατὰ τάξιν ἐκάστῳ τῶν βασιλέων τοῦ
 20 ἔθνους δίδωσιν, ὥστε τὸν Κουρίδαχον πρεσβύτερον ὄντα τῇ

3. τῶν B., τοῦ vulg. 13. Ἀκατζίρων Val., ἀκατζίρων vulg. 18.
 συμμαχίαν] εἰρήνην H. mg. 19. ἐκάστου vulg.

pere conatus est, deceptus et ipse, et veram causam occultans com-
 mentus est sibi Edeconem dixisse, Attilam illi quoque propter
 transfugas succensuisse. Oportuisse enim aut omnes restitui, aut
 legatos summa auctoritate praeditos ad illam venire. Haec dum
 loquebamur, advenere ab Attila, qui Bigilam et nos prohiberent,
 captivum Romanum, aut barbarum mancipium, aut equos, aut quic-
 quam aliud emere, praeterquam quae ad vietum necessaria erant,
 donec inter Romanos et Hunnos de rebus controversis convenisset.
 Haec callide et praemeditato consilio barbarus faciebat, quo faci-
 lius Bigilam in consilio contra se exsequendo deprehenderet, cum
 nullam satis idoneam causam comminisci posset, cur aurum adferret.
 Nos quoque praetenta causa responsi, quod ad legationem editurus
 erat, Onegesium opperiri coëgit, ut munera, quae ad eum Impera-
 tor miserat, et tradere volebamus, acciperet. Etenim tum forte
 Onegesius una cum seniore ex Attilae liberis ad Acatziros missus
 fuerat. Ea gens est Scythica, quae in potestatem Attilae hac de
 causa venit. In eam gentem plures secundum populos et gentes
 imperium exercebant, quos Imperator Theodosius, firmata inter eos
 concordia, ab Attilae societate ad colendam cum Romanis pacem
 et societatem muneribus traducere conatus est. Qui ea munera
 attulerat non pro cuiusque gentis regis merito et gradu ea distri-
 buerat. Caridaehus enim secundo loco acceperat, qui regum anti-

A. C. 448 ἀρχῆ, τὰ δῶρα δεξάμενον δεύτερον, οἷα δὴ περιοφθέντα
 Ind. 1 καὶ τῶν σφετέρων στερηθέντα γερωῶν, ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἄτ-
 Theod. 41 τήλαν κατὰ τῶν συμβασιλευόντων, τὸν δὲ μὴ μελλήσαντα
 Βπολλὴν ἐκπέμψαι δύναμιν, καὶ τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ
 παρασθησάμενον καλεῖν τὸν Κουρίδαχον τῶν νικητηρίων με-5
 ἔξοντα. τὸν δὲ ἐπιβουλήν ὑποτοπήσαντα εἶπεῖν, ὡς χαλεπὸν
 ἀνθρώπου ἐλθεῖν ἐς ὕψιν θεοῦ· εἰ γὰρ οὐδὲ τὸν τοῦ ἡλλου
 δίσκον ἀτενωῶς ἔστιν ἰδεῖν, πῶς τὸν μέγιστον τῶν θεῶν ἀπαθῶς
 τις ὄψοιτο; οὕτως μὲν ὁ Κουρίδαχος ἔμεινεν ἐπὶ τοῖς σφετέροις
 καὶ διεφύλαξε τὴν ἀρχὴν, τοῦ λοιποῦ παντός τοῦ Ἀκατζίρωνιο 10
 ἔθνους τῷ Ἀττήλα παρασθέντος· οὐπερ ἔθνος βασιλέα τὸν
 πρεσβύτερον τῶν παιδῶν καταστήσαι βουλόμενος Ὀνηγήσιον
 ἐπὶ ταύτην ἐκπέμπει τὴν πρᾶξιν· διὸ δὴ καὶ ἡμᾶς, ὡς εἴ-
 Cρηται, ἐπιμεῖναι παρακελευσάμενος, τὸν Βιγίλαν διαφῆκεν
 ἅμα Ἥσλα προφάσει μὲν τῶν φηγάδων ἐς τὴν Ῥωμαίων 15
 διαβησόμενον, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τῷ Ἐδέκωνι τὸ χρυσίον κομι-
 οῦντα.

Τοῦ δὲ Βιγίλα ἐξορμήσαντος, μίαν μετὰ τὴν ἐκείνου ἀνα-
 χώρησιν ἡμέραν ἐπιμείναντες, τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ τὰ ἀρκτικώ-
 τερα τῆς χώρας σὺν Ἀττήλα ἐπορεύθημεν. καὶ ἄχρι τινός 20
 τῷ βαρβάρῳ συμπροελθόντες ἑτέραν ὁδὸν ἐτράπημεν, τῶν
 ξεναγούντων ἡμᾶς Σκυθῶν τοῦτο ποιεῖν παρακελευσαμένων,

g. οὕτως Cantocl., οὕτως vulg. 18. μετὰ B., κατὰ vulg. 22.
 ξεναγόντων vulg.

quior, primus accipere debuerat. Ille, tanquam contemptus et sibi
 debitis praemiis frustratus, Attilam contra ceteros reges auxilio vo-
 caverat. Is nihil cunctatus, magno exercitu emisso eorum alios
 sustulit, alios ad deditiōnem compulit. Deinde Caridachum ad se
 vocat; tanquam illi victoriam, et quae ex victoria consecutus fuerat,
 impertiturus. Sed iste dolum et insidias suspicatus, difficile et
 grave esse homini respondit, in dei conspectum venire. Si enim
 immotis oculis solis orbem intueri nemo potest, quomodo quis
 sine sensu doloris cum deorum maximo congregiatur? Atque ita
 Caridachus regnum suaque omnia salva sibi et integra conserva-
 vit, et reliqua omnis Acatzirorum regio in eius ditionemque Attilae
 concessit. Ei genti cum seniore ex filiis regem Attilas constituere
 decrevisset, ad hanc rem conficiendam Onegesius miserat. Itaque
 nos expectare, ut dictum est, iubens, Bigilam cum Esla ad Romanos
 amandavit, specie quidem transfugarum repetendorum, sed revera,
 ut aurum Edeconi promissum adferret.

Post Bigilae discessum unum tantum diem in his locis com-
 morati, postridie una cum Attila ad loca magis ad septentrionem
 vergentia profecti sumus. Haud longum viae spatium cum barbaris

ὡς τοῦ Ἀττήλα ἐς κόμην τινα παρесоμένον, ἐν ᾗ γαμεῖν A. C. 448
 θυγατέρα Ἑσκάμ ἐβούλετο, πλείστας μὲν ἔχων γαμετάς, ἀ- Ind. 1
 γόμενος δὲ καὶ ταύτην κατὰ νόμον τὸν Σκυθικόν. ἐνθὲνδε Theod. 41
 ἐπορευόμεθα ὁδὸν ἑμαλὴν, ἐν πεδίῳ κειμένην, ναυσιπόροις V. 38
 ἵε προσεβάλομεν ποταμοῖς, ὧν οἱ μέγιστοι μετὰ τὸν Ἴστρον
 εἴτε Δρηκῶν λεγόμενος καὶ ὁ Τίγας καὶ ὁ Τιφήσας ἦν. καὶ
 τούτους μὲν ἐπεραιώθημεν τοῖς μονοξύλοις πλοίοις, οἷς οἱ
 κροσσοικοῦντες τοὺς ποταμοὺς κέχρηται. τοὺς δὲ λοιποὺς
 ταῖς σχεδίαῖς διεπλεύσαμεν, ἃς ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν οἱ βάρβα-
 ροὶ διὰ τοὺς λιμνάζοντας φέρουσι τόπους. ἐχορηγοῦντο δὲ
 ἡμῖν κατὰ κόμας τροφαί, ἀντὶ μὲν σίτου κέγχρος, ἀντὶ δὲ
 οἴνου ὁ μέδος ἐπιχωρίως καλούμενος. ἐκομίζοντο δὲ καὶ οἱ
 ἐπόμενοι ἡμῖν ὑπέρηται κέγχρον καὶ τὸ ἐκ κριθῶν χορηγού-
 μενοι πόμα· κάμον οἱ βάρβαροι καλοῦσιν αὐτό. μακρὰν δὲ P. 56
 ἰσάνουσιντες ὁδὸν περὶ δειλὴν ὄψιαν κατεσκηνώσαμεν πρὸς λί-
 μνην τινὲ, πότιμον ὕδωρ ἐχούση, ὅπερ οἱ τῆς πλησίον ὑδρεύ-
 οντο κόμης. πνεῦμα δὲ καὶ θύελλα ἔξαπτήης διαναστᾶσα
 μετὰ βροντῶν καὶ συχῶν ἀστραπῶν καὶ ὄμβρου πολλοῦ οὐ
 μόνον ἡμῶν ἀνέτρεψε τὴν σκηπὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατασκευὴν
 κοσμήσασαν ἐς τὸ ὕδωρ ἐκύλισε τῆς λίμνης. ὑπὸ δὲ τῆς κρα-
 τοῦσης τὸν ἀέρα ταραχῆς καὶ τοῦ συμβάντος δειματωθέντες
 τὸ χωρίον ἀπελείπομεν καὶ ἀλλήλων ἐχωριζόμεθα, ὡς ἐν

19. ἀνέτρεψε N., ἐτρεψε vulg.

progressi, alio iter vertimus, Scythis, qui viam ducebant, nos
 id facere subentibus. Attilas interea in quodam vico substitit, in
 quo filiam Escam uxorem, etai plures alias haberet, Scytharum
 legibus id permittentibus, ducere voluit. Illinc facili et aequali
 via, per planitiem iter fecimus, et in multos fluvios navigabiles inci-
 dimus. Quorum post Istrum maximi sunt Drecon dictus, et Tigas,
 et Tiphisas. Et hos quidem naviculis unico ligno confectis, quas
 in quotidiano usu habent qui ad flumina habitant, reliquos lembis
 ex propinquo desumptis, quos barbari curribus imponunt, et per
 loca restagnantia important, traiecimus. Congerebantur vero nobis
 ex vicis commeatas, pro frumento milium, pro vino medus; sic
 enim locorum incolae vocant. Servi quoque, qui nos comitabantur,
 milium secum portabant, potionem ex hordeo praebentes, quam
 canum barbari appellant. Longa via confecta, die ad noctem in-
 dinate, ad paludem quandam, ad quam aquatum (erat enim eius
 aqua potui apta) proximi vici incolae ibant, tentoria fiximus. In-
 gens ventus et procella derepente exorta cum tonitru et crebria
 fulguribus et multo imbre tentorium nostrum disiecit, et omnia
 nostra utensilia in proximam paludem volvit. Turbinibus in aëre
 excitatis, et casu, qui contigerat, perterrefacti, locum illum dese-

A. C. 448 *σκότῳ καὶ θετῷ*, τραπέντες ὁδὸν ἦν αὐτῷ *θαδίαν δεωστος*
 Ind. 1 ἔσσεσθαι ᾤετο. ἐς δὲ τὰς καλύβας τῆς κόμης παραγενόμε-
 Theod. 41 νιοι (τὴν αὐτὴν δὲ πάντες διαφόρως ἐτρέπημεν,) ἐς ταυτὸν
 συγγίειμεν, καὶ τῶν ἐπολειπομένων σὺν βοῇ τὴν ζήτησιν
 ἐποιοῦμεθα. ἐκπηδῆσαντες δὲ οἱ Σκύθαι διὰ τὸν θόρυβον, 5
 τοὺς καλάμους οἷς πρὸς τῷ πυρὶ κέχρηται ἀνέκαιον, φῶς
 ἐργαζόμενοι, καὶ ἀνηρώτων ὄρι βουλόμενοι κεκράγαμεν. τῶν
 δὲ σὺν ἡμῖν βαρβάρων ἀποκριναμένων, ὡς διὰ τὸν χειμῶνα
 διαταραττόμεθα, πρὸς σφᾶς τε αὐτοὺς καλοῦντες ὑπέδεχοντο,
 καὶ ἀλεὰν παρείχον καλάμους πλείστους ἐναύοντες. τῆς δὲ ἐνιο
 τῆ κόμῃ ἀρχούσης γυναικὸς (μία δὲ αὕτη τῶν Βληδα γυναι-
 C κῶν ἐγεγόνει) τροφῆς ἡμῖν διαπεμψαμένης καὶ ἐπὶ συνουσίᾳ
 γυναικας εὐπροσπεῖς, (Σκυδικὴ δὲ αὕτη τιμῆ,) τὰς μὲν γυ-
 ναϊκας ἐκ τῶν προκειμένων ἐδωδῖμων φιλοφρονησάμενοι τῆ
 πρὸς αὐτὰς ὀμιλίᾳ ἀπηγορεύσαμεν. ἐγκαταμείναντες δὲ ταῖς 15
 καλύβαις ἅμα ἡμέρα ἐς τὴν τῶν σκευῶν ἐτρέπημεν ἀναζή-
 τησιν, καὶ σύμπαντα εὐρηκότες, τὰ μὲν ἐν τῷ χωρίῳ, οὐκ ἐφ
 ἐν τῆ προτεραίᾳ καταλύσαντες ἐτύχομεν, τὰ δὲ καὶ πρὸς τῆ
 ὄχθῃ τῆς λίμνης, τὰ δὲ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ὕδατι, ἀνελάβομεν.
 καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐν τῆ κόμῃ διετρίψαμεν ἅπαντα 20
 D διατετρασάινοντες. ὅτε γὰρ χειμῶν ἐπέπαντα καὶ λαμπρὸς

15. ἀπηγορεύσαμεν H., ἀπαγορεύσαντες vulg.

ruimus, et dissociati, huc illuc palantes, viam unusquisque nostrum, quam sibi commodam duxit, sub tenebris et imbris est persecutus. Tandem tuguria vici subeuntes, (illuc enim divisis itinerebus omnes diverteramus,) convenimus, et ea, quae nobis decerant, cum clamore perquisivimus. Ad quem strepitum Scythae exilientes, calamos, quibus ad ignem utuntur, usserunt: et accenso lumine, Interrogarunt, quid nobis vellemus, qui tantos clamores ederemus. Barbari, qui nos comitabantur, responderunt, nos tempestate percultos turbari. Itaque nos liberaliter invitatos hospitio exceperunt, et calamis siccis ignem accenderunt. Vici domina una ex Bledae uxoribus erat. Haec nobis cibaria et mulieres formosas, cum quibus amori indulgeremus, (hoc enim apud Scythas honori ducitur,) suppeditavit. Mulieribus pro cibis praebitis gratias egimus, et sub tectis nostris somnum capientes, ab earum consuetudine abstinuimus. Simul atque illuxit, ad ea, quae ex nostra suppellectile desiderabantur, perquirenda curam convertimus. Haec partim in eo loco, ubi pridie conседeramus, partim in ripa paludis, partim in ipsa palude reperta recepimus. In his desiccandis totum diem in illo vico (tempestat enim desiderat, et clarus sol apparebat,) contrivimus. Deinde curatis equis et reliquis iumentis, reginam salutatum ivimus. Haec vicissim donis remunerati sumus tribus patetis

ἥλιος ἦν. ἐπιμεληθέντες δὲ καὶ τῶν ἵππων καὶ τῶν λοιπῶν A. C. 448
 ὑποζυγίων παρὰ τὴν βασιλίδα ἀφικόμεθα, καὶ αὐτὴν ἀσπα- Ind. 1
 σάμενοι καὶ δώροις ἀμειψόμενοι, τρισὶ τε ἀργυραῖς φιάλαις Theod. 41
 καὶ ἐρυθροῖς δέρμασι καὶ τῷ ἐξ Ἰνδίας πεπέρει καὶ τῷ καρ-
 5 πῶ τῶν φοινίκων καὶ ἑτέροις τραγήμασι διὰ τὸ μὴ ἐπιχω-
 ριάζειν τοῖς βαρβάροις οὓσι τιμίσι, ὑπέξιμεν, εὐξάμενοι
 αὐτῇ ἀγαθὰ τῆς ξενίας πέρι. ἡμερῶν δὲ ζ' ὁδὸν ἀνύσαντες
 ἐν κώμῃ τινὶ ἐπεμείναμεν, τῶν ξεναγούντων παρακελευσαμέ-
 των Σκυθῶν, οἷα δὴ τοῦ Ἀττήλα ἐς αὐτὴν ἐμβαλοῦντος τὴν
 10 ὁδὸν καὶ ἡμῶν κατόπιν αὐτοῦ πορεύεσθαι ὄφειλότων. ἐν-
 θα δὴ ἐνετυγχάνομεν ἀνδράσι τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων καὶ
 αὐτοῖς παρὰ τὸν Ἀττήλαν πρεσβευομένοις ὧν Ῥωμύλος ἦν, ἀνήρ
 τῆ τοῦ κόμητος ἀξία τετιμημένος, καὶ Πριμοῦτος τῆς Νωρίκων P. 57
 ἄρχων χώρας, καὶ Ῥωμανὸς στρατιωτικοῦ τάγματος ἡγεμόν.
 15 Ἰσωνῆν δὲ αὐτοῖς Κωνσταντίος, ὃν ἀπεστάλκει Ἀέτιος παρὰ τὸν
 Ἀττήλαν ὑπογραφῶς χάριν, καὶ Τατοῦλος ὁ Ὀρέστου πατήρ
 τοῦ μετὰ Ἐδέκωνος, οὗ τῆς πρεσβείας ἕνεκα, ἀλλὰ οἰκειότη-
 τος χάριν ἅμα σφίσιν αὐτοῖς τὴν πορείαν ποιούμενοι, Κων-
 στάντιος μὲν διὰ τὴν ἐν ταῖς Ἰταλίαις προϋπάρξασαν πρὸς
 20 τοὺς ἄνδρας γῶσιν, Τατοῦλος δὲ διὰ συγγένειαν. ὁ γὰρ
 αὐτοῦ παῖς Ὀρέστης Ῥωμύλον θυγατέρα ἐγεγαμήκει, ἀπὸ
 Παταβίωνος τῆς ἐν Νωρίκῳ πόλεως ἐπρεσβεύοντο

5. τραγήμασι H., τρυγήμασι vulg. 11. ἐνετυγχάνομεν H.,
 τυγχάνομεν vulg. 13. Πριμοῦτος, qui infra p. 198., lin. 17.
 Προμοῦτος appellatur. Paulo rectius, puto: sc. Promotus. N.
 19. τὴν ἐν add. N.

argenteis, velleribus rubris, pipere Indico, palmulis et variis cu-
 pedis, quae omnia a barbaris, ut ignota, magni aestimantur. Nec
 multo post omnia fausta feliciaque illis hospitalitatis ergo precati,
 discessimus. Septem dierum itinere emenso, Scythae, qui nos du-
 cebant, in quodam vico nos consistere iusserunt, quia post Attilam,
 qui hac via profiscisceretur, iter nobis faciendum esset. Hic obvios
 habuimus legatos a Romanis occidentalibus, etiam ad Attilam mis-
 sos. Erant autem praecipui Romulus Comitibus dignitate decoratus,
 et Primutus, Noricae regionis praefectus, et Romanus, militaris ordi-
 nis ductor. His aderat Constantius, quem Aëtius ad Attilam, ut
 illi in conscribendis epistolis deserviret, miserat, et Tatullus, Ore-
 stis eius, qui cum Edecone erat, pater, non legationis causa, sed
 privati officii et familiaritatis ergo. Constantio enim in Italiis agenti
 magnus cum illis usus intercesserat: Tatullum affinitas movebat.
 Orestes enim, eius filius, Romuli filiam e Patavione, Norici civitate,
 uxorem duxerat. Legati autem veniebant, ut Attilam lenirent, qui
 sibi Sylanum, Armii mensae Romae praefectum, tradi postulabat,
 propterea quod pateras aureas a Constantio quodam acceperat. Hic

A. C. 448 ἐκμειλιττόμενοι τὸν Ἀττήλαν, ἐκδοθῆναι αὐτῷ βουλόμενον
 Ind. 1 Σιλβανόν, Ἀρμίου τραπέζης κατὰ τὴν Ῥώμην προεσιῶτα,
 Theod. 41 βῶς φιάλας χρυσαῖς παρὰ Κωνσταντίου δεξάμενον, ὃς ἐκ Γα-
 λατῶν μὲν τῶν ἐν τῇ ἑσπέρᾳ ὠρμαῖτο, ἀπέσταλτο δὲ καὶ αὐ-
 V. 39 τὸς παρὰ Ἀττήλαν τε καὶ Βλήδαν, ὥσπερ ὁ μετ' αὐτὸν Κων-5
 στάντιος, ὑπογραφείως χάριν. κατὰ δὲ τὸν χρόνον ἐν ᾧ ὑπὸ
 Σκυθῶν ἐν τῇ Παιόνων ἐπολιορκεῖτο τὸ Σίρμιον, τὰς φιά-
 λας παρὰ τοῦ τῆς πόλεως ἐπισκόπου ἐδέξατο ἐφ' ᾧ αὐτὸν
 λύσασθαι, εἴ γε περιόντος αὐτοῦ ἀλῶναι τὴν πόλιν συμβαίη,
 ἢ ἀναιρεθέντος ὠνήσασθαι τοὺς αἰχμαλώτους ἀπαγομένους 10
 τῶν αἰσῶν. ὁ δὲ Κωνστάντιος μετὰ τὸν τῆς πόλεως ἀνδρα-
 C ποδισμόν ὀλιγορήσας τῶν συνθηκῶν ἐς τὴν Ῥώμην κατὰ
 πρᾶξιν τινα παραγίνεται, καὶ κομίζεται παρὰ τοῦ Σιλβανοῦ
 χρυσίον τὰς φιάλας δούς, ὥστε ῥητοῦ χρόνον ἐντὸς ἧ ἀπο-
 δόντα τὸ ἐκδανεισθὲν χρυσίον ἀναλαβεῖν τὰ ἐνέχυρα, ἢ αὐ- 15
 τοῖς τὸν Σιλβανὸν ἐς ὅτι βούλοιο χρήσασθαι. τοῦτον δὲ
 τὸν Κωνστάντιον ἐν ὑποψίᾳ προδοσίας ποιησάμενοι Ἀττήλας
 τε καὶ Βλήδας ἀνεσταύρωσαν· μετὰ δὲ χρόνον τῷ Ἀττήλα
 ὡς τὰ περὶ τῶν φιαλῶν ἐμηνύθη, ἐκδοθῆναι αὐτῷ τὸν Σιλ-
 βανόν, οἷα δὲ φῶρα τῶν αὐτοῦ γενόμενον, ἐβούλετο. πρὸ-20
 D οβσεῖς τοίνυν παρὰ Ἀετίου καὶ τοῦ βασιλευόντος τῶν ἑσπερίων

1. βουλόμενοι vulg. ἐκμειλιττόμενοι H., ἐκμειλιττόμενοι vulg.
 2. Ἀρμίου] ἀργυρίου Val. 7. τῇ N., τῷ vulg. 9. περιόντος H.,
 πενόντος vulg. 12. συνθηκῶν N., Σκυθικῶν vulg. 20. φῶρα
 H., φῶτα vulg. γενόμενον H., γενόμενοι vulg.

Constantius, ex Gallis Occidentalibus ortus, ad Attilam et Bledam, ut illis in conscribendis epistolis operam daret, quemadmodum et post illum alter Constantius, missus fuerat. Ille vero, quo tempore Sirmium oppidum, in Paeonia situm, Scythae obsidebant, aurea vasa a civitatis episcopo acceperat, ut ex eorum pretio, si se superstite urbem capi contigisset, quoad satis esset, pro sua libertate solveretur: sin periisset, cives in servitum abducti redimerentur. Sed Constantius post urbis excidium de pacto illo parum sollicitus, Romam cuiusdam negotii causa profectus, vasa ad Sylvanum detulit, et aurum ab eo accepit, convenitque, ut, si intra tempus praefinitum aurum mutuo sumtum redderet, vasa reciperet: ni fecisset, Sylvanus vasa sibi haberet et his pro arbitrio uderetur. Hunc Constantium Attilas et Bleda, cum illis proditionis nomine suspectus esset, in crucem egerunt. Ex quo, ut de poculis aureis indicium ad Attilam est delatum, sibi tradi Sylvanum, tanquam furem eorum, quae sua essent, flagitavit. Legati igitur ab Aëtio et Romanorum occidentalium Imperatore venerant, qui dicerent, Sylvanum Constantii creditorem vasa aurea pro credito oppignerata,

Ῥωμαίων ἐστάλησαν ἐροῦντες, ὡς χρήστης Σιλβανὸς Κων- A. C. 448
 στατίου ἑγενόμενος τὰς φιάλας ἐνέχυρα καὶ οὐ φώρια λαβῶν ^{Ind. 1}
 ἔχοι, καὶ ὡς ταύτας ἀργυρίου χάριν ἰσθεῦσι καὶ τοῖς ἐπιτυ- ^{Theod. 41}
 χοῦσιν ἀπέδοτο· οὔτε γὰρ θέμις ἀνθρώποις εἰς σφετέραν
 ἑδρακονίαν περῆσθαι ἐκπώμασιν ἀνατεθεῖσι θεῶ. εἰ οὖν μὴ
 τῆς εὐλόγου προφάσεως καὶ εὐλαβείᾳ τοῦ θεοῦ ἀποσταίῃ τοῦ
 τὰς φιάλας αἰεῖν, ἐκπέμπειν τὸ ὑπὲρ αὐτῶν χρυσίον, τὸν
 Σιλβανὸν παραιτουμένους· οὐ γὰρ ἐκδώσειν ἄνθρωπον ἀδι-
 κούνητα οὐθέν. καὶ αὕτη μὲν αἰτία τῆς τῶν ἀνδρῶν προ-
 κωβείας, καὶ παρεῖποντο ὅτι καὶ ἀποκρινόμενος ἀποπέμψοι
 σφᾶς ὁ βάρβαρος. ἐπὶ τῆς αὐτῆς οὖν ὁδοῦ γενόμενοι, προ- P. 58
 κρουθῆναι αὐτὸν ἀναμείναντες, σὺν τῷ παντὶ ἐπηκολουθή-
 σαμεν πλήθει καὶ ποταμούς τινας διαβάτες ἐν μεγίστῃ
 παρεγινόμεθα κόμῃ, ἐν ἣ τὰ τοῦ Ἀττήλα οἰκήματα περιφα-
 ἴνεστερα τῶν ἀπανταχοῦ εἶναι ἐλέγγο, ξύλοις τε καὶ σανίσιν
 εὐξέστοις ἡρμοσμένα καὶ περιβόλῳ ξυλίνῳ κυκλούμενα, οὐ
 πρὸς ἀσφάλειαν, ἀλλὰ πρὸς εὐπρέπειαν συλλαμβάνοντι. μετὰ
 δὲ τὰ τοῦ βασιλέως ἦν τὰ τοῦ Ὀνηγησίου διακρηπῆ, καὶ
 περιβόλον μὲν ἐκ ξύλων καὶ αὐτὰ ἔχοντα, οὐχ ὁμοίως δὲ
 ὡςπερ ὁ Ἀττήλα πύργοις ἐκοσμεῖτο. βαλανεῖον δὲ ἦν οὐβ
 πόρῳ τοῦ περιβόλου, ὅπερ Ὀνηγήσιος μετὰ τὸν Ἀττήλαν
 1. ἐρῶντες vulg. 3. καὶ τοῖς] καὶ οὐ τοῖς con. B. 5. μετὰ
 pro μὴ con. N. 8. παραιτούμενοι con. B., ἐκδώσειν Val.,
 ἐκδώσεις vulg.

non furto ablata, penes se habuisse, quae sacerdotibus, qui primi
 se obtulissent, nummis argenteis permutasset. Nec enim fas esse
 hominibus pocula Deo consecrata propriis usibus applicare. Itaque
 nisi tam iusta causa aut divini numinis reverentia a petendis po-
 culis dimoveatur, retento Sylvano, aurum se pro pateris praebitu-
 rum. Hominem enim, qui nihil deliquerit, minime se dediturum
 esse. Haec erat igitur horum virorum legationis causa, qui barbarum
 sequebantur, ut responsum ferrent, et dimitterentur. Cum vero
 nobis eadem via eundem esset, qua Attilas incedebat, parumper
 morati, dum praecederet, non multo post secuti, cum reliqua mul-
 titudine, traiectis quibusdam amnibus, ad quendam magnum vicum
 pervenimus. Hic erant Attilae aedes, quae reliquis omnibus ubi-
 cumque locorum praestantiores esse ferebantur. Erant haec ex li-
 gnis et tabulis eximie politis extractae et ambitu ligneo circum-
 datae, non ad munimentum, sed ad ornatum comparato. Proxima
 regiae erat Onegesii domus, et ipsa quoque ambitu ligneo constans,
 non tamen aequae, ac Attilae, turribus insignis. Haud longo inter-
 vallo a circuitu domus distabat balneum, quod Onegesius, qui se-
 cundum Attilam plurimum apud Scythas opibus valebat, lapidibus
 ex Paconia advectis aedificaverat. Nec enim apud eos, qui in ea

A. C. 448 παρὰ Σκύθαις ἰσχύων μέγα ᾠκοδόμει, λίθους δὲ τῆς Παιόνων
 Ind. 1 διακομίσας γῆς· οὐδὰ γὰρ λίθος, οὐ δένδρον παρὰ τοῖς ἐκεῖνο
 Theod. 41 τὸ μέρος οἰκοῦσι βαρβάρους ἐστίν, ἀλλὰ ἐπεισάκτω τῇ ὕλῃ
 κέχρηται ταύτῃ. ὁ δὲ ἀρχιτέκτων τοῦ βαλανείου ἀπὸ τοῦ
 Σιρμίον αἰχμάλωτος ἀχθεῖς, μισθὸν τοῦ εὐρέματος ἐλευθε- 5
 ρίαν λήψασθαι προσδοκῶν, ἔλαθε μετῶν πόνω περιπεσὼν τῆς
 παρὰ Σκύθαις δουλείας· βαλανέα γὰρ αὐτὸν Ὀνηγησίος κα-
 τέστησε, καὶ λοουμένω αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄμφ' αὐτὸν διηκο-
 νεῖτο. ἐν ταύτῃ τῇ κόμῃ εἰσιόντα τὸν Ἀττήλαν ἀπῆντων
 C κόραι στοιχηθὸν προπορευόμεναι ὑπ' ὀθόναις λεπταῖς τε καὶ 10
 λευκαῖς, ἐπὶ πολὺ ἐς μῆκος παρατεινούσας, ὥστε ὑπὸ μιᾷ
 ἑκάστη ὀθόνη ἀνεχομένη ταῖς χερσὶ τῶν παρ' ἑκάτερα γυ-
 ναικῶν κόρας ἐπτά ἢ καὶ πλείους βαδιζούσας (ἦσαν δὲ πολ-
 λαὶ τοιαῦται τῶν γυναικῶν ὑπὸ ταῖς ὀθόναις τάξεις) ἄδειν
 ἄσματα Σκυθικά. πλησίον δὲ τῶν Ὀνηγησίου οἰκημάτων γε- 15
 νόμενον, (δι' αὐτῶν γὰρ ἢ ἐπὶ τὰ βασίλεια ἦγεν ὁδὸς,) ὑπεξ-
 ελθοῦσα ἢ τοῦ Ὀνηγησίου γαμετῆ μετὰ πλήθους θεραπόν-
 των, τῶν μὲν ὄψα, τῶν δὲ καὶ οἶνον φερόντων, (μεγίστη δὲ
 αὕτη παρὰ Σκύθαις ἐστὶ τιμῆ,) ἠσπαζέτο τε καὶ ἤξιον με-
 ταλαβεῖν ὧν αὐτῷ φιλοφρονουμένη ἐκόμισεν. ὅς δὲ ἐπιτηδεί- 20
 δου ἀνδρὸς χαριζόμενος γαμετῇ ἦσθιεν ἐπὶ τοῦ ἔππου ἤμενος,
 V. 40 τῶν παρεπομένων τὸν πίνακα (ἀργύρεος δὲ ἦν οὗτος) ἐς

13. βαδιζούσας H., βαδιζούσας vulg.

parte Scythiae habitant, ullus est aut lapis, aut arbor, sed materia aliunde advecta utuntur. Huius autem balnei architectus, e Sirmio captivus abductus, mercedem operis sui libertatem se consecuturum sperans, falsus sua spe, cum nihil minus cogitaret, in longe duriorum apud Scythas incidit servitutum. Balneatorem enim eum Onegesius instituit, ut sibi totique suae familiae, cum lavarentur, operas praestaret. In hunc vicum adventanti Attilae puellae obviam prodierunt, quae per series incedebant, sub linteis tenuibus et candidis, quam maxime in longitudinem extensis, ita ut sub unoquoque linteo, manibus mulierum ab utraque parte in altum sublato, septem puellae aut etiam plures progredientes, (erant autem multi huiusmodi mulierum sub illis linteis ordines,) Scythica carmina canerent. Iam proxime Onegessii domum accesserat, (per ipsam enim via ducebat ad regiam,) cum foras prosiliret Onegessii uxor, magna ancillarum comitata multitudine, quae opsonia et vinum ferebant, qui maximus est apud Scythas honos. Haec Attilam salutavit rogavitque, ut ex cibis desumeret, quos cum summa testificatione suae erga illum voluntatis attulerat. Itaque uxori hominis sibi necessariis gratificaturus, comedit, equo insidens, barbaris, qui in eius comi-

ἄφροσ ἀράωντων βαρβάρων. ἀπογευσάμενος δὲ καὶ τῆς προσενη- A. C. 448
 χρείσης αὐτῷ κύλικος ἐς τὰ βασίλεια ἐχώρει, ὄντα τῶν ἄλ- Ind. 1
 λων ὑπέρτερα καὶ ἐν ὑψηλῇ διακειμένα χωρίῳ. ἡμεῖς δὲ ἐν Theod. 4c
 τοῖς Ὀμηγησίου, ἐκείνου παρακελευσαμένου, ἐγκατεμείναμεν
 5 Ἰσπανεληλύθει γὰρ σὺν τῷ Ἀττήλα παιδί. καὶ ἡριστοποιη-
 σάμεθα, δεξιωσαμένης ἡμᾶς τῆς τε γαμετῆς καὶ τῶν κατὰ γέ-
 νος αὐτῷ διαφερόντων· αὐτὸς γὰρ τῷ Ἀττήλα μετὰ τὴν
 ἐκάνοδον τότε πρῶτον ἐς ὄψιν ἐλθὼν, καὶ αὐτῷ τὰ ἐπὶ τῇ P. 59
 πράξει, ἐφ' ἣν ἔσταλτο, ἀπαγγέλλων, καὶ τὸ πάθος τὸ τῷ Ἀ-
 10 ττήλα παιδί συνενεχθέν, (τὴν γὰρ δεξιὰν χεῖρα ἐξολισθήσας
 κατέαξεν,) συνευχαίεσθαι ἡμῖν οὐκ ἦγε σχολήν. μετὰ δὲ τὸ
 δεῖπνον ἀπολιπόντες τὰ τοῦ Ὀμηγησίου οἰκήματα πλησίον τῶν
 Ἀττήλα κατεσκηνώσαμεν, ἢ παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπιέναι τὸν
 Μαξιμίον, ἦγον καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀμφ' αὐτὸν ἐς λόγους
 15 ἰέναι ὀφείλοντα, μὴ πολλῷ κεχωρίσθαι διαστήματι. διαγα-
 γόντων δὲ ἡμῶν ἐκείνην τὴν νύκτα ἐν ᾧ περ κατελύσαμεν χω-
 ρίῳ, ὑποφαινούσης ἡμέρας ὁ Μαξιμίνος στέλλει με παρὰ
 τὸν Ὀμηγήσιον τὰ δῶρα δῶσοντα, ἃ τε αὐτὸς ἐδίδου, ἃ τε Β
 βασιλεὺς ἀπεστάλκει, καὶ ὅπως γνοίη, εἰ βούλεται αὐτῷ, καὶ
 20 εὐπόπε, ἐς λόγους ἐλθεῖν. παραγενόμενος δὲ ἅμα τοῖς κομί-
 ζουσι αὐτὰ ὑπερήταις προσεκαρτέρουν, ἔτι τῶν θυρῶν κε-

13. ἢ ὥστε conl. B., ἢ conl. N. εἰσιέναι N. 15. διαγα-
 γόντων B., διαγόντων vulg. 19. εἰ B., οἷ vulg. βούλεται
 Val., βουλευται vulg. 21. αὐτῷ vulg.

tatu erant, suspensam tabulam (erat autem argentea) attollentibus. Deinde degustato calice, qui illi fuerat oblatus, in regiam se recepit. Erat autem illa reliquis conspectior et in altiori loco sita. Nos vero in aedibus Onegesii (sic ille praeceperat; redierat enim cum Attilae filio;) remansimus. Illic coenam sumpsimus, excipiente nos eius uxore comitata illustrioribus, qui eum genere contingebant. Illi enim animum nobiscum convivio exhilarare per otium minime licuit; quia quae gesserat in negotio, ad quod missus fuerat, et adversum, qui filio Attilae contigerat, casum (dextram enim delapsus frugerat) renuntiaturus, tum primum a reditu in Attilae conspectum venerat. Post coenam, aedibus Onegesii relictis, propius Attilae aedes tentoria posuimus, ut Maximinus, quem Attilam convenire, et cum his, qui ei a consiliis erant, colloquia facere oportebat, minime longo ab Attila distaret intervallo. Illic igitur, quo primum divertimus, noctem transegimus. Luce orta misit me Maximinus ad Onegesium, ut illi tum quae ipse dabat, tum ab Imperatore missa munera traderem, et ut ipse cognosceret, an illi secum et quo tempore colloquium inire luberet. Perrexi igitur ad Onegesium cum famulis, qui dona portabant: quum ianuae clausae essent,

A. C. 448 κλεισμένων, ἄχρις οὗ τις ὑπεξελθὼν τὴν ἡμετέραν μνη-
 Ind. 1 σειεν ἄφιξιν.
 Theod. 41

Διατρέβοντι δὲ μοι καὶ περιπάτους ποιουμένη πρὸ
 τοῦ περιβόλου τῶν οἰκημάτων, προσελθὼν τις, ὃν βάρβαρον
 ἐκ τῆς Σκυθικῆς ᾤηθην εἶναι στολῆς, Ἑλληνικῆ ἀσπάζεται
 με φωνῇ, „χαῖρε“ προσειπὼν, ὥστε με θαυμάζειν, ὅτι γε δὴ
 ἔλληνίζει Σκύθης ἀνὴρ. Ξύγκλυδες γὰρ ὄντες πρὸς τῇ σφετέρᾳ
 βαρβάρῳ γλώσση ζηλοῦσιν ἢ τὴν Οὐννων ἢ τὴν Γότθων,
 C ἢ καὶ τὴν Αὔσονίων, ὅσοις αὐτῶν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιμιξία
 καὶ οὐ ῥαδίως τις σφῶν ἔλληνίζει τῇ φωνῇ, πλὴν ὧν ἀπή-ιο
 γαγον αἰχμαλώτων ἀπὸ τῆς Θρακίας καὶ Ἰλλυρίδος παραλίου.
 ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν γνώριμοι τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐτύχχανον ἐκ
 τε τῶν διεθρογύτων ἐνδυμάτων καὶ τοῦ ἀύχμου τῆς κεφαλῆς,
 εἰς τὴν χεῖρονα μεταπεσόντες τύχην· οὗτος δὲ τρυφῶντι ἐψ-
 κει Σκύθῃ εὐδείμων τε ὧν καὶ ἀποκειράμενος τὴν κεφαλῆνις
 περιτρόχαλα. ἀντασπασάμενος δὲ ἀνηρώτων τίς ὧν καὶ πό-
 θεν ἐς τὴν βάρβαρον παρῆλθε γῆν καὶ βίον ἀναιρεῖται Σκυ-
 θικόν. ὃ δὲ ἀπεκρίνατο ὅ,τι βουλόμενος ταῦτα γινῶναι δεσπό-
 D δακα, ἐγὼ δὲ ἔφην αἰτίαν πολυπραγμοσύνης εἶναι μοι τὴν
 Ἑλλήνων φωνήν. τότε δὴ γελάσας ἔφη Γραικὸς μὲν εἶναι
 τὸ γένος, κατ' ἐμπορίαν δὲ ἐς τὸ Βιμινάκιον ἐληλυθέναι τὴν
 πρὸς τῷ Ἰστρω Μυσῶν πόλιν. πλείστον δὲ ἐν αὐτῇ δια-

4. προσελθὼν τις H., προσελθόντες vulg.
 vulg. 14. εἰς B., ὡς vulg.

8. ἢ Val., οὐ

9.

των vulg.

expectavi, donec aperirentur, ut aliquis exiret, qui cum mei adven-
 tus certiore faceret.

Itaque tempus mihi terenti et circa murorum ambitum do-
 mus Onagesii ambulanti, progressus nescio quis, quem barbarum
 ex Scythico vestitu esse rebar, Graeca voce me salutavit dicens
 „Χαῖρε.“ Mirari ego, qui fieret, ut Graece loqueretur vir Scythae:
 etenim ex variis gentibus commixti, barbaricam linguam colunt,
 sive Hunnorum, sive Gothorum, aut etiam Romanam, hi scilicet,
 quibus cum Romanis frequentius est commercium. Neque quisquam
 eorum facile loquitur Graece, nisi si qui sint captivi e Thracia aut
 Illyrico maritimo. Sed illi ab obvio quoque dignosci possunt et a ve-
 stibus laceris et capitis aqualore, tanquam qui in miseram inciderint
 fortunam. Hic vero opulenti Scythae speciem prae se ferebat: erat
 enim bene et eleganter vestitus, capite in rotundum raso. Hunc resal-
 lutans interrogavi, quis esset, et unde in terram barbaram veniens,
 vitae Scythicae institutum sequi delegisset. Ille quam ob causam
 hoc ex ipso quaererem, rogavit. „Mihi vero, inquam, haec a te
 ut sciscitarer, causa fuit, quod Graece locutus es.“ Tum ridens
 ait, se Graecum esse genere, ad mercataram faciendam Vimina-

τρίψαι χρόνον, καὶ γυναῖκα γήμασθαι ζάπλουτον. τὴν δὲ A. C. 448
 ἐντεῦθεν εὐπραγίαν ἐκδύσασθαι, ὑπὸ τοῖς βαρβάροις τῆς πό- Ind. 1
 λεως γενομένης, καὶ διὰ τὸν ὑπάρξαντα πλοῦτον αὐτῷ Ὀνη- Theod. 41
 γησίῳ ἐν τῇ τῶν λαφύρων προκριθῆναι διανομῇ· τοὺς γὰρ
 Σάλονας ἀπὸ τῶν εὐπόρων μετὰ τὸν Ἀττίλαν ἐκκρίτους εἶ-
 χον οἱ τῶν Σκυθῶν λογάδες διὰ τὸ ἐπὶ πλείστοις διατιθε-
 σθαι ἀριστεύσαντα δὲ ἐν ταῖς ὕστερον πρὸς Ῥωμαίους μά-
 χαις καὶ τὸ τῶν Ἀκατζίρων ἔθνος, δόντα τῷ βαρβάρῳ δεσπό-
 τη κατὰ τὸν παρὰ Σκύθαις νόμον τὰ κατὰ τὸν πόλεμον αὐτῷ P. 60
 τοκηθέντα, ἐλευθερίας τυχεῖν. γυναῖκα δὲ γήμασθαι βάρβα-
 ρον, εἶναι τε αὐτῷ παῖδας· καὶ Ὀνηγησίῳ τραπέζης κοινω-
 νοῦντα, ἀμείνονα τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡγεῖσθαι. τοὺς
 μὲν γὰρ παρὰ Σκύθαις μετὰ τὸν πόλεμον ἐν ἀπραγμοσύνῃ
 διατελεῖν, ἐκάστου τῶν παρόντων ἀπολαύοντας καὶ οὐδαμῶς
 157 ὀλίγα ἐνοχλουμένους, τοὺς μέντοι παρὰ Ῥωμαίοις ἐν μὲν
 πολέμῳ ῥαδίως ἀναλίσκεσθαι, εἰς ἑτέρους τὰς τῆς σωτηρίας
 ἐλπίδας ἔχοντας, ὡς πάντων διὰ τοὺς τυράννους μὴ χρω-
 † μένων ὄπλοις. καὶ τῶν χρωμένων δὲ σφαλρωτέρῃ ἢ τῶν B
 στρατηγῶν κακία, μὴ ὑφισταμένων τὸν πόλεμον. ἐν δὲ
 20 εὐεργετῇ ὀδυνηρότερα ὑπάρχειν τὰ συμβαίνοντα τῶν ἐν τοῖς
 πολέμοις κακῶν διὰ τε τὴν βαρυτάτην εἰσπραξίν τῶν δα-
 σμῶν καὶ τὰς ἐκ τῶν πονηρῶν βλάβας, τῶν νόμων οὐ κα- V. 41

12. ἡγεῖσθαι] βίον add. B. 14. ἀπολαύοντας et ἐνοχλουμέ-
 νους B., ἀπολαύοντος et ἐνοχλουμένου vulg.

cium, Mysorum ad Istrum urbem; accessisse, in ea domicilium
 longo tempore habuisse, uxorem quoque divitem duxisse; parta
 illic felicitate capta urbe exutum fuisse, et propterea quod dives
 erat, se snaque omnia in praedae divisione Onegesio cessisse.
 Etenim esse apud eos in more positum, ut praecipui ab Attila
 Scythiae principes captivos ditiores sibi seponant, quoniam pluri-
 mum auctoritate valent. Postea ubi adversus Romanos et Acatziro-
 rum gentem fortissime dimicasset, libertatem se ex more Scytharum,
 omnibus, quae bello acquisierat, barbaro domino traditis, recupe-
 rasse. Uxorem quoque barbaram duxisse, et ex ea liberos sustu-
 lisse, et Onegesii mensae participem, hoc vitae genus longe potius
 priore ducere. „Qui enim apud Scythas degunt, inquit, tolerato
 bellorum labore, sine ulla sollicitudine vitam peragunt. Tum u-
 nusquisque bonis, quae sibi fortuna indulsit, fruitur, neque quis-
 quam illi ulla in re molestus est. Qui vero sub Romanis aetatem
 agunt, facile in bello pereunt. Hos enim in aliis suis conservandi
 spem collocare necesse est, quandoquidem per tyrannos minime li-
 cet arma, quibus unusquisque se tueatur, gestare. Atque adeo
 his, quibus id iure licet, valde est pernicioosa ducum ignavia, qui
 bellum minime guaviter gerunt. At in pace longe acerbiora sunt,

A. C. 448τὰ πάντων κειμένων, ἀλλ' εἰ μὲν ὁ παραβαίνων τὸν θεσμόν
 Ind. 1. τῶν πλουτούντων εἶη, ἔστι τῆς ἀδικίας αὐτὸν μὴ διδόναι δι-
 Theod. 41 κας· εἰ δὲ πένης εἶη, οὐκ ἐπιστάμενος χρῆσθαι πράγματι,
 ὑπομένει τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου ζημίαν, εἴπερ μὴ πρὸ τῆς κρί-
 σεως ἀπολείποι τὸν βίον, μακροῦ ἐπὶ ταῖς δίκαις παρατεινο-
 μένου χρόνου καὶ πλείστων ἐκδαπανωμένων χρημάτων. ὅπερ
 Cτῶν πάντων ἀνιαρότατον εἶη, ἐπὶ μισθῷ τῶν ἀπὸ τοῦ νόμου
 τυγχάνειν. οὐδὲ γὰρ τῷ ἀδικουμένῳ τις δικαστήριον παρα-
 δώσει, εἰ μὴ τι ἀργύριον τῷ τε δικαστῇ καὶ τοῖς ἐκείνῳ δια-
 κονουμένοις καταδοίτο. τοιαῦτα καὶ πλείστα ἕτερα προτι- 10
 θέντος, ὑπολαβῶν ἔφασκον πράως αὐτὸν καὶ τὰ ἐξ ἐμοῦ
 ἀκούειν· καὶ δὴ ἔλεγον, ὡς οἱ τῆς Ῥωμαίων πολιτείας εὐρε-
 ταὶ σοφοὶ τε καὶ ἀγαθοὶ ἄνδρες, ὥστε τὰ πράγματα τηνάλ-
 λως φέρεσθαι, τοὺς μὲν τῶν νόμων εἶναι φύλακας, τοὺς δὲ
 ποιῆσθαι τῶν ὅπλων ἐπιμέλειαν ἔταξαν καὶ τὰς πολεμικὰς 15
 μελέτας ἀσκεῖν, πρὸς μηδὲν ἕτερον ἐπαγομένους ἢ ὥστε εἶναι
 πρὸς μάχην ἐτοίμους καὶ ὡς ἐπὶ τὴν συνήθη γυμνασίαν θαρ-
 δρῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον ἵεναι, προαναλωθέντος αὐτοῖς διὰ
 τῆς μελέτης τοῦ φόβου· τοὺς δὲ προσκειμένους τῇ γεωργίᾳ
 καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῆς γῆς ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ σφῶν 20
 2. ἔστι B., ἐπὶ vulg. 4. ὑπομένη vulg. 5. μακροῦ N., μα-
 κρόν vulg. 7. ἀνιερῶτατον vulg. 8. τις N., εἰς vulg. 9.
 τῷ τε δικ. H., τότε vulg. 13. ὥστε] οἴγε ἰδόντες coni. B. μὴ
 τηνάλλ. coni. Cl. 18. προαναλωθέντος H., προσαν. vulg. 19. προσ-
 κειμ. H., προκειμ. vulg. 20. ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ὑπὲρ,
 omissis mox δὲ καὶ τοὺς, B., ἑαυτούς ὑπὲρ vulg.

quae accidunt, quam calamitates, quae ex bello proveniunt et propter
 pter duram exactionem tributorum, et propter improborum vexatio-
 nes, quum leges non in omnes valeant. Si quis dives aut potens
 eas sit transgressus, ille quidem iniquitatis suae poenas non luet:
 sin aliquis inops, qui negotia gerere nesciat, hunc poena a legibus
 statuta manet. Nisi forte eum priusquam sententia feratur, longo
 in litibus continuato tempore, multis praetera exhaustis opibus,
 vita defecerit. At mercede et pretio, quod legum et iuris est obti-
 nere, omnium iniquissimum est. Nec enim iniuria affecto quisquam
 fori iudicialis potestatem faciet, priusquam pecuniam iudicis et
 eius ministrorum commodo cessuram deponat. Haec atque huius-
 modi multa cum in medium proferret, ego precatus, ut quod sen-
 tirem, patienter et benigne audiret, respondi, reipublicae Romanae
 anctores, sapientes et optimos viros, ne quidquam temere ageretur,
 alios legum custodes fecisse, aliis armorum curam commisisse, ut, ad
 nullam aliam rem intenti, quam ut se ad pugnam praepararent, mi-
 litaria opera exercerent, et propulsata per assiduam belli medita-
 tionem omni formidine, consueta militiae exercitatione, animis fir-
 mati, in aciem descenderent. „Alios, inquam, qui agris colendis et

αὐτῶν ἀγωνιζομένους τρέφειν ἔταξαν, τὸ στρατιωτικὸν εἰσ- A.C. 448
πραττομένους σιτηρέσιον· ἄλλους δὲ τῶν ἀδικουμένων προ- Ind. 1
νοεῖν, καὶ τοὺς μὲν τοῦ δικαίου προΐστασθαι ὑπὲρ τῶν δι- Theod. 41
ἄσθενειαν φύσεως μὴ οἶων τε ὄντων τὰ σφέτερα προΐσχεσθαι
δίκαια, τοὺς δὲ δικάζοντας φυλάττειν ἅπερ ὁ νόμος βούλε-
ται μὴ ἐστερηθῆναι δὲ φροντίδος μηδὲ τῶν παραστάτων P. 61
τοῖς δικασταῖς, ἀλλὰ κάκεινον εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησο-
μένους, ὅπως τοῦ τε δικαίου τεύξοιτο ὁ τῆς τῶν δικαστῶν
τυχῶν κρίσεως, καὶ ὁ ἀδικεῖν νομισθεὶς μὴ εἰσπραχθεῖη πλε-
1000 ούσων, ἥπερ ἡ δικαστικὴ βούλεται ψῆφος. εἰ γὰρ μὴ ὑπῆρχον
οἱ ταῦτα ἐν φροντίδι ποιούμενοι, ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐτέ-
ρας δίκης ἐγίνετο ἂν πρόφασις, ἢ τοῦ νενικηκότος χαλεπώ-
τερον ἐπεξιόντος, ἢ τῆ τοῦ χειρόνος ἀπενεγκαμένου τῆ ἀ-
δικῆ ἐπιμένοντος γνώμη. εἶναι δὲ καὶ τούτοις τεταγμένον
15 ἀργύριον παρὰ τῶν τὰς δίκας ἀγωνιζομένων, ὡς παρὰ τῶν B
γεωργῶν τοῖς ὀπλίταις. ἢ οὐχ ὅσιον τὸν ἐπικουροῦντα τρέ-
φειν καὶ τῆς εὐνοίας ἀμείβεσθαι; ὡσπερ ἄγαθὸν ἵππεϊ μὲν
ἢ τοῦ ἵππου κομιδῆ, ἄγαθὸν δὲ βουκόλῳ ἢ τῶν βοῶν καὶ
20 θηρατῇ ἢ τῶν κυνῶν ἐπιμέλεια, καὶ τῶν ἄλλων, ὧν πρὸς
δοσφεύσαν φυλακὴν τε καὶ ὠφέλειαν ἔχουσιν ἄνθρωποι. ὁπό-
τε τὴν δαπάνην τὴν ἐπὶ τῇ δίκῃ γενομένην ἀλόντες ἐκτίνου-
σιν, ἀνατιθέντες ἀδικίῃ σφέτερα καὶ οὐχ ἑτέρῳ τὴν βλάβην

1. Post ἔταξαν inser. vulg. δὲ καὶ τοὺς. 9. ἀδικῶν vulg. 13.
ἢ τοῦ τὸ χειρὸν ἀπ. N. 22. ἀνατιθέντων Val.

culturæ terræ operam darent, annona militari ab his exacta, eos
alere voluerunt, quo pro sua salute dimicarent. Constituerunt quo-
que, qui iniuria affectis prospicerent, et iura eorum, qui propter
naturæ infirmitatem sibi ipsi consulere non valerent, tuerentur,
quique iure dicendo, quæ leges iuberent, servarent. Neque verò
sua providentia destitutos reliquerunt eos, qui iudicibus adsunt, sed
horum esse partes prospicere, qua ratione ius assequatur, quæ sen-
tentia iudicum obtinuit, et iniurius iudicatus, id solum, quod iudicis
calculus fert, et nihil præterea, facere cogatur. Si enim non essent
huic rei præpositi, aut victore insolentius insurgente, aut eo, qui
adversam sententiam reportavit, in perversa mente persistente, ex una
lite alterius litis nasceretur exordium. Est autem his constitutum
argentum ab illis, qui litibus certant, ut militibus ab agricolis.
Quid enim æquius, quam eum, qui opituletur et auxilium ferat,
alere et officium mutuo officio rependere? quemadmodum equiti
emolumento est equi, pastoris boum et venatori canum cura, et re-
liquorum animantium, quæ homines custodiæ et utilitatis causa
alunt. Cum enim sumptus in litem factos qui causa cadunt sol-
vant, damnum nulli aliæ rei, quam suæ iniquitati, imputent oportet

Demippus, Eunapius etc.

13

A. C. 448 τὸν δὲ ἐπὶ ταῖς δίκαις μακρότερον, ἢ οὕτω τύχοι, χρόνον,
 Ind. 1 τῆς τοῦ δικαίου προνοίας γίνεσθαι χάριν, ὥστε μὴ σχεδιά-
 Theod. 41 ζοντας τοὺς δικαστὰς τῆς ἀκριβείας διαμαρτεῖν, λογιζομένους
 ἄμεινον εἶναι ὄψθ' ἢ πέρασ' ἐπιτεθῆναι δίκη, ἢ ἐσπουδακότας
 μὴ μόνον ἄνθρωπον ἀδικεῖν, ἀλλὰ εἰς τὸν τοῦ δικαίου εὐρε-5
 τὴν θεὸν πλημμελεῖν. κείσθαι δὲ τοὺς νόμους κατὰ πάντων,
 ὥστε αὐτοῖς καὶ βασιλέα πείθεσθαι, καὶ οὐχ ὡς τῇ αὐτοῦ
 ἔνεστι κατηγορεῖν, ὅτι γε δὴ οἱ εὐποροὶ τοὺς πένητας ἀκιν-
 δύνως βιάζονται, εἰ μὴ γε διαλαθῶν τις φύγοι τὴν δίκην. ὅ-
 περ οὐκ ἐπὶ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ πενήτων εὗροι τις ἄν-10
 πλημμελοῦντες γὰρ οὐδὲ αὐτοὶ ἀπορία ἐλέγχων δοῖεν δίκας.
 D καὶ τοῦτο παρὰ πᾶσι, καὶ οὐ παρὰ Ῥωμαίοις μόνον συμ-
 βαῖνόν ἐστι. χάριν δὲ ὁμολογεῖν τῇ τύχῃ ἐπὶ τῇ αὐτῷ ὑπαρ-
 ξιάσῃ ἐλευθερίᾳ, καὶ μὴ τῷ ἐπὶ πόλεμον ἐξάγοντι δεσπότῃ,
 ὥστε αὐτὸν δι' ἀπειρίαν ἢ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἀναιρεθῆναι, ἢ 15
 φεύγοντα ὑπὸ τοῦ κτησαμένου κολάζεσθαι. ἄμεινον δὲ καὶ
 τοῖς οἰκέταις διατελοῦσι Ῥωμαῖοι χρώμενοι. πατέρων γὰρ
 ἢ διδασκάλων ἕς αὐτοὺς ἔργα ἐπιδεικνύντες, ἐφ' ᾧ τῶν φανύ-
 λων ἀπεχομένους μετιέναι ἄπερ αὐτοῖς καλὰ νενόμισται, σω-
 φρονίζουσι σφᾶς ἐπὶ τοῖς ἁμαρτήμασιν, ὥσπερ τοὺς οἰκείους 20
 V. 42 παῖδας. οὐ δὴ γὰρ οὐδὲ αὐτοῖς θάνατον, ὥσπερ Σκύθαις,

5. τὸν om. vulg. 7. ὡς Val., δ B., ἕς vulg. 18. ἐπιδει-
 κνύντες Cl., ἐπιδείκνυνται vulg.

tet. Quod ad longum tempus attinet, quod in litibus consumitur, si quando id evenit, id iuris providentius dicendi gratia fit, ne iudices properantes ab accurata iudicandi ratione aberrerent. Sic enim iudicant melius esse, tardius finem litibus imponere, quam festinantes non solum iniquum ius in hominem statuere, verum etiam in deum, iustitiae inventorem, peccare. Leges autem in omnes positae sunt, ut illis etiam ipse Imperator pareat. Neque, id quod tua accusatione continetur, potentiores si tenuioribus vim inferant, id illis est impune, nisi quis forte latens poenam effugerit; quod non solum divitibus, sed etiam inopibus plerumque usu venit: nam hi quoque, si argumenta deficient, peccatorum poenas non solvunt. Quod non solum apud Romanos, sed etiam ubique gentium accidit. Gratiam vero plurimam ipsum pro recepta libertate fortunae debere, neque eam domino acceptam referre. Cum enim eum in bellum eduxerit, potuisse ab hostibus propter rei militaris imperitiam occidi, aut si fugisset, ab eo, in cuius dominio erat, puniri. Longe autem Romani benignius servis consuluerunt. Patrum enim aut praeceptorum affectum erga eos exhibent, et ut a malis abstineant, curant, et eorum, quae honesta ducunt, participes efficiunt. Denique corrigunt eos in his, quae delinquant, sicut et suos liberos.

ἐπέγειν θέμις. ἐλευθερίας δὲ τρόποι παρ' αὐτοῖς πλεῖστοι, A. C. 448
 ἦν οὐ μόνον περιόντες, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες χαρίζονται, δι- Ind. 1
 ατέτοντες κατὰ τῆς περιουσίας ὃν βούλονται τρόπον. καὶ νό- Theod. 41
 μος ἐστὶν ὅπερ ἕκαστος τελευτῶν περὶ τῶν προσηκόντων βου- P. 62
 λήσεται." καὶ ὃς δακρύσας ἔφη, ὡς οἱ μὲν νόμοι καλοὶ καὶ
 ἡ πολιτεία Ῥωμαίων ἀγαθὴ, οἱ δ' ἄρχοντες οὐχ ὅμοια τοῖς
 κάλαι φρονοῦντες αὐτὴν διαλυμαίνονται.

Ταῦτα διαλεγόμενων ἡμῶν, προσελθὼν τις τῶν ἐν-
 δοθεν ἀνοίγει τὰς θύρας τοῦ περιβόλου. ἐγὼ δὲ προσδρα-
 κωρῶν ἐπυθόμην ὅτι πράττων Ὀνηγήσιος τυγχάνοι· ἀπαγγελ- B
 λαι γὰρ αὐτῷ με βούλεσθαί τι παρὰ τοῦ Ῥωμαίων ἡκοντος
 πρεσβευτοῦ. ὃς δὲ ἀπεκρίνατο, αὐτῷ μοι ἐντευξέσθαι μικρὸν
 ἀναμείναντι· μέλλειν γὰρ αὐτὸν ὑπεξείναι. καὶ δὴ οὐ πολλοῦ
 διαγενομένου χρόνου, ὡς προϊόντα εἶδον, προσελθὼν ἔλεγον,
 15 ὡς ὁ Ῥωμαίων αὐτὸν ἀσπάζεται πρεσβευτῆς, καὶ δῶρα ἐξ
 αὐτοῦ ἤκω φέρων σὺν καὶ τῷ παρὰ βασιλέως πεμφθέντι
 χρυσίῳ. ἐσπουδακότε δὲ ἐς λόγους ἔλθειν ᾧ καὶ τότε βου-
 λεται διαλέγεσθαι. καὶ ὃς τότε χρυσίον, τὰ τε δῶρα ἐκέ-
 λευσε τοὺς προσήκοντας δέξασθαι, ἐμὲ δὲ ἀπαγγέλλειν Μα- C
 κρομίνο, ὡς ἦσοι ἀντίκα παρ' αὐτόν. ἐμήνησον τοίνυν ἐπανελ-

11. παρὰ ante Ῥωμαίων excidisse, aut τοῦ παρὰ scribendum
 esse putat B. 17. ᾧ] οἱ Val., πού B. 18. καὶ ἐς B., ἐς καὶ
 vulg.

Nec enim servos morte afficere, sicut apud Scythas, fas est. Libera-
 tatis vero adipiscendae plures sunt modi. Non enim solum qui vitā
 fruuntur, sed etiam qui e vivis excedunt, libertatem tribuere pos-
 sunt, quum de bonis suis, ut cuique placeat, statuere liceat, et
 quodcunque quis moriens de rebus domesticis iusserit; lex sit.
 Tum ille plorans inquit, leges apud Romanos bonas et rem pu-
 blicam praeclare constitutam esse, sed magistratus, qui non aequē
 ac prisca probi et prudentes sunt, eam labefactant et pervertunt.

Haec inter nos disserentibus aliquis ex domesticis Onegesii
 septorum domus aperuit. Ego statim accurrere et quaerere,
 quas res ageret Onegesius; me enim habere a Maximino, qui le-
 gatus a Romanis venisset, quod illi dicerem. Ille vero Onegesium
 mihi sui facturum copiam respondit, si paullum opperirer; exiturum
 enim esse. Nec multo temporis spatio interiecto, ut ipsum exeu-
 lem vidi, progressus dixi: „Te Romanorum legatus salutat, et dona
 tibi ab ipso una cum auro ab Imperatore misso adfero.“ Et quum
 maxime ille eum convenire cuperet, ubi et quando vellet colloqui,
 quae sivi. Ille suos, qui aderant, iussit aurum et munera recipere,
 et me Maximino renuntiare, et se protinus ad eum accederē. Reverti
 igitur ad Maximinum, et renuntiavi, Onegesium ad eum venturum
 esse; nec mora; in tentorium nostrum advenit, et Maximinum affatus

A. C. 448 θῶν, τὸν Ὀγγήσιον παραγίνεσθαι· καὶ εὐθὺς ἤκεν ἐς τὴν
 Ind. 1 σκηνήν. προσειπὼν δὲ τὸν Μαξιμίνον ἔφασκε χάριν ὁμολο-
 Theod. 41 γεῖν ὑπὲρ τῶν δώρων αὐτῷ τε καὶ βασιλεῖ, καὶ ἀνηρώτα ὁ,
 τι λέγειν βουλόμενος αὐτὸν μετεπέμψατο. ὁ δὲ ἔφασκεν ἤ-
 κειν καιρὸν, ὥστε Ὀγγήσιον μείζον ἐν ἀνθρώποις ἔξειν κλέ- 5
 ος, εἴπερ παρὰ βασιλέα ἐλθὼν διενκρινήσει τὰ ἀμφίβολα τῆ
 σφετέρᾳ συνέσει καὶ ὁμόνοιαν Ῥωμαίοις καὶ Οὐννοῖς κατα-
 στήσεται. γενήσεται γὰρ ἐνθένδε οὐ μόνον τοῖς ἔθνεσιν ἀμ-
 φοτέροις συμφέρον· ἀλλὰ καὶ τῆ σφετέρῳ οἴκῳ ἀγαθὰ πα- 10
 D ρέξει πολλὰ, ἐπιτήδειος ἔσται αὐτός τε καὶ οἱ αὐτοῦ παῖ-
 δες βασιλεῖ τε καὶ τῷ ἐκείνου ἐσόμενοι γένει. ὁ δὲ Ὀγγή-
 σιος ἔφη καὶ τί ποιῶντες κεχαρισμένως βασιλεῖ, ἢ ὅπως
 παρ' αὐτοῦ τὰ ἀμφίβολα λυθεῖ; ἀποκριναμένου δὲ, ὡς
 διαβὺς μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων βασιλεῖ τὴν χάριν καταθή-
 σει, διενκρινήσει δὲ τὰ ἀμφίβολα τὰς αἰτίας διερευνῶν 15
 καὶ ταύτας κατὰ τῆς εἰρήνης λύων θεσμὸν, ἔφασκεν ἐκείνα
 ἐρεῖν βασιλεῖ τε καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτὸν, ἅπερ Ἀττήλας βούλε-
 ται. ἢ οἴεσθαι ἔφη Ῥωμαίους, τοσοῦτον ἐκλιπαρήσειν αὐτὸν,
 ὥστε καταπροδοῦναι δεσπότην καὶ ἀνατροφῆς τῆς παρὰ Σκυ-
 θαῖς καὶ γαμετῶν καὶ παιδῶν κατολιγωρήσειν, μὴ μείζονα 20
 δὲ ἡγεῖσθαι τὴν παρ' Ἀττήλα δουλείαν τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις

5. μείζον ἐν ἀνθρ. ἔξειν H., μείζονα ἀνθρ. ἐξῆν vulg. 11.
 ἐσόμενοι B., ἐσομένῳ vulg. 20. κατολιγωρήσειν H., κατολι-
 γωρήσειε vulg.

dixit, se Imperatori et illi pro muneribus gratias agere, et per-
 cunctatus est, quandoquidem se arcessisset, quid esset, quod illum
 vellet: tum Maximinus, instare tempus, ait, quo posset maiorem
 gloriam apud homines adipisci; si ad Imperatorem accedens, quae
 sunt inter Romanos et Hunnos controversa, sua prudentia compo-
 neret, et inter utramque gentem concordiam stabiliret: quae res
 non solum utilitati utriusque gentis esset cessura, sed etiam eius
 domui tanta bona praebitura, ut ipse una cum suis liberis in po-
 sterum Imperatori totique imperatorio generi in perpetuum devin-
 ctus foret. Tum Onegesius dixit, qua in re gratificaretur Impera-
 tori, et per se contentiones dirimeret. Maximinus respondit, si
 in rem praesentem descendens, Imperatori gratiam referret, et dissi-
 diorum causas sedulo perscrutans, de rebus controversis secundum
 condiciones foederibus adscriptas iudicium suum interponeret. Tum
 Onegesius dixit, se Imperatori et iis, qui ei a consiliis essent, ea
 dicturum esse, quae Attilas sibi praeciperet. „An Romani existi-
 mant, inquit, se ullis precibus exorari posse, ut prodat dominum
 suum, et nihili faciat educationem apud Scythas, uxores et liberos
 suos, neque potiorum ducat apud Attilam servitutem, quam apud
 Romanos ingentes opes?“ Ceterum se domi remanentem maiori co-

πλοῦτου ; συνοίσειν δὲ ἐπιμένοντα τῇ οἰκείᾳ, (τὸν γὰρ τοῦ δε- A. C. 448
 σπότης καταπραῦνειν θυμὸν, ἐφ' οἷς αὐτὸν ὀργίλῃσθαι κατὰ Ind. 1.
 ῥωμαίων συμβαίνει,) ἢ παρὰ σφᾶς ἐλθόντα αἰτία ὑπάγε- Theod. 41
 σθαι, ἕτερα ἢ περ ἐκείνῳ δοκεῖ διαπραξάμενον. ταῦτα εἰρη- P. 63
 πῶς, καὶ μὲ ποιεῖσθαι τὴν πρὸς αὐτὸν ἡγησάμενος ἔντευξι
 περὶ ὧν πυνθάνεσθαι αὐτοῦ βουλόμεθα, (οὐ γὰρ τῷ Μαξι-
 μίνῳ, ὡς ἐν ἀξίᾳ τελοῦντι, συνεχῆς πρόσσδος ἦν εὐπρεπῆς,)
 ἀνεχώρει. ἐγὼ δὲ τῇ ὑστεραίᾳ εἰς τὸν Ἀττήλα περιβόλον
 ἀφικνοῦμαι, δῶρα τῇ αὐτοῦ κομίζων γαμετῆ. Κρέκα δὲ ὄ-
 νομα αὐτῆ, ἐξ ἧς αὐτῷ παῖδες ἐγεγόνεσαν τρεῖς, ὧν ὁ προ-
 σφύτερος ἦρχε τῶν Ἀκατζίρων καὶ τῶν λοιπῶν ἐθνῶν νεμο- B
 μένων τὴν πρὸς τὸν Πόντον Σκυθικὴν. ἔνδον δὲ τοῦ περι-
 βόλου πλεῖστα ἐτύγγανεν οἰκήματα, τὰ μὲν ἐκ σανίδων ἐγ-
 γλῶφων καὶ ἡρμοσμένων εἰς εὐπρέπειαν, τὰ δὲ ἐκ δοκῶν
 ἡκαθαρομένων καὶ πρὸς εὐθύτητα ἐπεξεσμένων, ἐμβεβλημέ-
 των δὲ ξύλοις ἀποτελοῦσιν. οἱ δὲ κύκλοι ἐκ τοῦ ἐδάφους
 ἀρχόμενοι ἐς ὕψος ἀνέβαινον μετρίως. ἐνταῦθα τῆς Ἀττήλα
 ἐνδιαιωμένης γαμετῆς, διὰ τῶν πρὸς τῇ θύρᾳ βαρβάρων ἔ-
 τυχον εἰσόδου, καὶ αὐτὴν ἐπὶ στρώματος μαλακοῦ κειμένην
 καταέλαβον, τοῖς ἐκ τῆς ἐρέας πιλωτοῖς τοῦ ἐδάφους σκε-
 πομένον, ὥστε ἐπ' αὐτῶν βαδίσειν. περιεῖπε δὲ αὐτὴν θερα- V. 43
 πόντων πλήθος κύκλῳ· καὶ θεράπαινοι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀν- C
 τικρὺ αὐτῆς καθήμεναι ὀθόνας χρώμασι διεποίκιλλον, ἐπι-

1. γὰρ] παρὰ conī. B., sublata interpunctione ante τὸν. 3. ὑπάγ.
 B., ἐπάγ. vulg. 7. εὐπρεπῶς H., εὐπρεπεῖς vulg. 14. δοκῶν
 Cantocl., λόγων vulg. 16. ξύλοις κύκλους ἀποτελοῦσιν conī. B.

rum rebus adiumento futurum, quippe qui domini iram placaret,
 si quibus in rebus Romanis irasceretur, quam si ad eos accedens
 cimationi se obiiiceret, si forte quid contra quam Attilae ratio-
 nibus commodum videretur faceret. Quae cum dixisset et mihi
 veniam dedisset eum de his, quae ex ipso intelligere cuperemus,
 adeundi, (Maximino enim in dignitate constituto parum decorus erat
 continuus congressus,) abiit. Postridie ad domus Attilae interiora
 septa me contuli dona ferens eius uxori, quae Cerca vocabatur.
 Ex ea tres illi liberi, quorum maximus natu iam tum Acatziro-
 rum et reliquarum gentium, qua Scythia ad Pontum patet, reg-
 num tenebat. Intra illa septa erant multa aedificia, partim ex
 tabulis sculptis et eleganter compactis, partim ex trabibus opere
 puro et in rectitudinem affabre dolatis, in quibus ligna in cir-
 culos curvata imposita erant. Circuli autem a solo incipientes
 paullatim in altum assurgebant. Hic habitabat Attilae uxor, ad quam
 a barbaris, qui circa ianuas erant, nactus aditum, ipsam deprehen-
 di in molli stragula iacentem. Erat autem pavimentum laneis tape-

A. G. 448 βληθησεμενας προς κόσμον ἐσθημάτων βαρβαρικῶν. προσηλ-
 Ind. 1 θῶν τοίνυν καὶ τὰ δῶρα μετὰ τὸν ἀσπασμὸν δούς ὑπέξῃειν,
 Theod. 41 καὶ ἐπὶ τὰ ἕτερα ἐβάδιζον οἰκήματα, ἐν οἷς διατρίβειν τὸν
 Ἀττήλαν ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος ὅποτε ἐπεξέλθοι Ὀνηγή-
 σιος· ἤδη γὰρ ἀπὸ τῶν αὐτοῦ οἰκημάτων ἐξεληλύθει καὶ ἐν-5
 δον ἦν. μεταξὺ δὲ τοῦ παντός ἰστάμενος πλήθους, (γνώρι-
 μός τε γὰρ ᾦν τοῖς Ἀττήλα φρουροῖς καὶ τοῖς παρεπομένοις
 αὐτῷ βαρβάρους ὑπ' οὐδενὸς διεκωλύομην,) εἶδον πλήθος πο-
 ρευόμενον καὶ θροῦν καὶ θόρυβον περὶ τὸν τόπον γενόμενον,
 Πῶς τοῦ Ἀττήλα ὑπέξιόντος. προῆει δὲ τοῦ οἰκήματος βαδί-10
 ζων σοβαρῶς, τῆδε κάκει περιβλεπόμενος. ὡς δὲ ὑπέξελθὼν
 σὺν τῷ Ὀνηγησίῳ ἔστη πρὸ τοῦ οἰκήματος, πολλοὶ δὲ τῶν
 ἀμφισβητήσεις πρὸς ἀλλήλους ἐχόντων προσήεσαν καὶ τὴν αὐ-
 τοῦ κρίσιν ἐδέχοντο· εἶτα ἐπανῆει ὡς τὸ οἶκημα, καὶ πρέ-
 σβεις παρ' αὐτὸν ἦκοντας βαρβάρους ἐδέχετο. 15

Ἐμοὶ δὲ ἀπεκδεχομένῳ τὸν Ὀνηγησίον Ῥωμύλος καὶ
 Προμοῦτος καὶ Ῥωμανός οἱ ἐξ Ἰταλίας ἐλθόντες παρὰ τὸν
 Ἀττήλαν πρέσβεις τῶν φιαλῶν ἔνεκα τῶν χρυσῶν, συμπα-
 ρόντος αὐτοῖς καὶ Ῥουστικίου τοῦ κατὰ Κωνσταντίον, καὶ
 Κωνσταντιόλου, ἀνδρὸς ἐκ τῆς Παιόνων χώρας τῆς ὑπὸ Ἀτ-20
 P. 64 ττήλα ταπτομένης, ἐς λόγους ἦλθον, καὶ ἀνηράτων πότερον
 διηφείθημεν, ἣ ἐπιμένειν ἀναγκαζόμεθα. καὶ ἐμοῦ φήσαντος,

4. ἐτύγχανεν, ἀπεκδεχόμενος H., ἐτύγχανον, ἀπεκδεχόμενος
 vulg., συνέβαινον, ἀπεκδ. B. 9. γινόμενον coni. B.

tibus stratum, in quibus constitimus. Eam famulorum multitudo in orbem circumstabat, et ancillae ex adverso humi sedentes telas coloribus variegabant, quae vestibus barbarorum ad ornatum superiniciuntur. Cerca salutata, et muneribus traditis, egressus, exspectans dum Onegesius regia exiret, (iam enim e domo sua illuc venerat,) ad reliqua aedificia, ubi Attilas commorabatur, processit. Hic dum ego starem cum reliqua multitudine, (nec enim accessu ullius loci prohibebar, quippe qui Attilae custodibus et barbaris, qui eum assectabantur, eram notus,) vidi magnam turbam, qua prodibat, currentem, tumultum et strepitum excitantem. Attilas domo egressus, gravi vultu, omnium oculis quaqua versus in eum conversis, incedens cum Onegesio, pro aedibus substitit. Hic eum multi, quibus erant lites, adierunt, et eius iudicium exceperunt. Deinde domum repetiit, et barbararum gentium legatos, qui ad se venerant, admisit.

Me vero, dum Onegesium exspectabam, Romulus, Promutus et Romanus, legati de vasis aureis ex Italia ad Attilam missi, una cum Rusticio, qui in comitatu Constantii erat, et Constantiolo ex Paconum regione, quae Attilae parebat, me sunt sermone adorti, et interrogaverunt, utrum dimissi, an manere coacti essemus. „Id ipsum,

ὡς τούτου χάριν πεισόμενος τοῦ Ὀνηγησίου τοῖς περιβόλοις A. C. 448
 προσκαρτερῶ, καὶ ἀντερωτήσαντος εἰ αὐτοῖς ὁ Ἀττίλας ἤμε-^{Ind. 1}
 ρὸν τι καὶ πρῶον περὶ * πρεσβείας ἀπεκρίνατο, ἔλεγον μηδα-^{Theod. 41}
 μῶς μετατρέπεσθαι τῆς γνώμης, ἀλλὰ πόλεμον καταγγέλλειν,
 εἰ μὴ γε αὐτῷ Σιλβανὸς ἢ τὰ ἐκπώματα πεμφθεῖη. ἀποθαν-
 μαζόντων δὲ ἡμῶν τῆς ἀπονοίας τὸν βάρβαρον, ὑπολαβὼν
 ὁ Ῥωμύλος, πρεσβευτῆς ἀνὴρ καὶ πολλῶν πραγμάτων ἔμ-
 πειρος, ἔλεγε τὴν αὐτοῦ μεγίστην τύχην καὶ τὴν ἐκ τῆς τυ-^B
 χῆς δύναμιν ἐξαίρειν αὐτὸν, ὥστε μὴ ἀνέχεσθαι δικαίων
 10 λόγων, εἰ μὴ πρὸς αὐτοῦ νομίση ὑπάρχειν αὐτοῦς. οὐδενὶ
 γὰρ τῶν πώποτε τῆς Σκυθικῆς ἢ καὶ ἐτέρας ἀρξάντων γῆς
 τοσαῦτα ἐν ὀλίγῳ καταπεπράχθαι, ὥστε καὶ τῶν ἐν τῷ Ὠκεα-
 νῷ νήσων ἄρχειν, καὶ πρὸς πάσῃ τῇ Σκυθικῇ καὶ Ῥωμαίους
 ἔχειν ἐς φόρον ἀπαγωγὴν. ἐφιέμενον δὲ πρὸς τοῖς παροῦσι
 15 κλειόνων καὶ ἐπὶ μείζον αὐξόντα τὴν ἀρχὴν, καὶ ἐς Πέρ-
 σας ἀπιέναι βούλεσθαι. τῶν δὲ ἐν ἡμῖν τινος πυθομένου ποί-
 αν ὁδὸν τραπεῖς ἐς Πέρσας ἐλθεῖν δυνήσεται, ἔλεγεν ὁ Ῥω-
 μύλος, μὴ πολλῷ διαστήματι τὴν Μήδων ἀφροστάναι τῆς Σκυ-^C
 θικῆς, οὐδὲ Οὐννοὺς ἀπείρους τῆς ὁδοῦ ταύτης εἶναι, ἀλλὰ
 20 πάλαι ἐς αὐτὴν ἐμβεβληκέναι, λιμοῦ τε τὴν χώραν κρατή-
 σαντος, καὶ Ῥωμαίων διὰ τὸν τότε συνιστάμενον πόλεμον μὴ

2. εἰ add. B., πότερον add. H. 3. τὲ N., τὲ vulg. 10. αὐ-
 τοῦ N., αὐτὸν vulg. οὐδενὶ N., οὐπω vulg. 12. καταπεπρά-
 χθαι B., κατεπράχθη vulg.

inquam, ut sciam ex Onegesio, intra ista septa opperior." Tum ego illos vicissim percunctari, an aliquod mite responsum ad ea, de quibus legati venerant, ab Attila tulissent. Nequaquam aiunt illum deduci a sententia, sed bellum minari et denuntiare, nisi Sylvanus aut pocula dedantur. Nos vero cum barbari miraremur animi impotentiam, Romulus, vir multis honorificentissimis legationibus functus et multo rerum usu praeditus, ait, secunda fortuna et potentia inde collecta adeo illum efferrī, ut iustis sermonibus nullum apud se locum relinqueret, nisi eos ex re sua esse censeret. Nemo unquam eorum, qui in Scythia, vel alibi regnarunt, tantas res tam brevi tempore gessit. Totius Scythiae dominatum sibi comparavit, et ad Oceani insulas usque imperium suum extendit, ut etiam a Romania tributa exigat. Nec his contentus, ad longe maiora animum adiecit, et latius imperii sui fines protendere et Persas bello aggredi cogitat. Uno ex nobis quaerente, qua via e Scythia in Persas tendere posset, Romulus dixit, non longo locorum intervallo Medos dissitos esse a Scythiis, neque Hunnos hanc viam nescire, sed olim, fame per eorum regionem grassante, cum Romani propter bellum, quod tunc temporis gerebant, minime cum illis proelio decertarent, haec irrupisse, et ad Medos usque Basicum et Cursicum, duces ipsorum,

A. C. 448 συμβαλλόντων. παρεληλυθέναι δὲ ἐς τὴν Μῆδων τὸν τε Βα-
 Ind. 1 σίχ καὶ Κουρσίχ τοὺς ὕστερον ἐς τὴν Ῥώμην ἐληλυθότας
 Theod. 41 εἰς ὀμαιχιμίαν, ἄνδρας τῶν βασιλείων Σκυθῶν καὶ πολλοῦ
 πλήθους ἄρχοντας. καὶ τοὺς διαβεβηκότας λέγειν, ὡς ἔρημον
 ἐπελθόντες χώραν καὶ λίμνην τινὰ περαιωθέντες, ἦν ὁ Ῥω-5
 μύλος τὴν Μαιῶτιν εἶναι ὤετο, πέντε καὶ δέκα διαγενομένων
 D ἡμερῶν ὄρη τινὰ ὑπερβάντες ἐς τὴν Μηδικὴν ἐσέβαλον. ληϊ-
 ζομένοις δὲ καὶ τὴν γῆν κατατρέχουσι πλήθος Περσικὸν ἐ-
 πελθὸν τὸν σφῶν ὑπερκείμενον ἀέρα πλήσαι βελῶν, ὥστε
 σφᾶς δέει τοῦ κατασχόντος κινδύνου ἀναχωρῆσαι εἰς τοὐπί-10
 σω καὶ τὰ ὄρη ὑπέξειλθεῖν, ὀλίγην ἄγοντας λείαν ἢ γὰρ πλεί-
 στη ὑπὸ τῶν Μῆδων ἀφῆρητο. εὐλαβουμένους δὲ τὴν τῶν
 πολεμίων δίωξιν ἑτέραν τραπῆναι ὁδὸν, καὶ μετὰ τὴν ἐκ τῆς
 ὑφάλου πέτρας ἀναφερομένην φλόγα ἐκείθεν πορευθέντας . .
 . . ἡμερῶν ὁδὸν ἐς τὰ οἰκεία ἀφικέσθαι, καὶ γινῶναι, οὐ πολ-15
 λῶ διαστήματι τῶν Μῆδων ἀφροσάται τὴν Σκυθικὴν. τὸν
 P. 65 οὖν Ἀττήλαν ἐπ' αὐτὴν λέναι βουλόμενον οὐ πονήσειν πολ-
 V. 44 λά, οὔτε μακρὰν ἀνύσειν ὁδὸν, ὥστε καὶ Μῆδους καὶ Πάρ-
 θους καὶ Πέρσας παραστήσεισθαι καὶ ἀναγκάσειν ἔλθειν ἐς
 φόρου ἀπαγωγὴν· παρεῖναι γὰρ αὐτῷ μάχιμον δύναμιν, ἦν 20
 οὐδὲν ἔθνος ὑποστήσεται. ἡμῶν δὲ κατὰ Περσῶν ἔλθειν αὐ-
 τὸν ἐπευξαμένων καὶ ἐπ' ἐκείνους τρέψαι τὸν πόλεμον, ὃ
 Κωνσταντίολος ἔλεγε δεδιέναι μὴ ποτε καὶ Πέρσας ῥαδίως

14. ἀναφερ. N., ἀναφλεγ. vulg., ἀναπεμπ. H. 17. αὐτοὺς vel
 16. τὴν M.— τῆς Σκυθικῆς conl. N. 19. παραστήσασθαι vulg.

e regis Scythis oriundos, penetrasse, qui postea cum magna hominum multitudine Romam ad contrahendam armorum societatem venissent. Hos narrasse, per quandam desertam regionem illis iter fuisse, et paludem traiecissee, quam Romulus existimabat esse Maetidem: deinde, quindecim diebus elapsis, per montes quosdam, quos superassent, in Mediam descendisse. Ibi praedas agentibus et excursionibus agros vastantibus Persicum agmen superveniens telis aëra replevisse. Itaque imminentis periculi metu retro abscesisse, et per montes regressos, paucillum praedae abegisse. Magnam enim partem Medos extorsisse: ipsos autem, ut persequentium hostium impetum evitarent, ad aliam viam deflexisse. Et per loca, ubi ex petra maritima flamma ardet, illinc profectos, . . . dierum itinere in sedes suas revertisse. Atque ex eo satis vidisse, non magno intervallo Scythiam a Medis distare. Quamobrem si Attilam cupido ceperit Medos invadendi, non multum operae et laboris in eam invasionem consumpturum, neque magnis itineribus defatigatum iri, ut Medos, Parthos et Persas adoriatur, et cogat tributum illationi se submittere. Adesse enim illi magnas copias, quas nulla gens sustinere possit. Nobis vero optantibus, ut Persis arma infer-

παραστησάμενος ἀντὶ φίλου δεσπότης ἐπανήξει. νῦν μὲν γὰρ A. C. 448
 τὸ χρυσίον κομιζέσθαι παρ' αὐτῶν τῆς ἀξίας ἕνεκα· εἰ δὲ Ind. 1
 καὶ Πάρθους καὶ Μήδους καὶ Πέρσας παραστήσοιτο, οὐκέτι Theod. 41
 Ῥωμαίων ἀνέξεσθαι τὴν αὐτοῦ νοσφιζομένων ἀρχήν, ἀλλὰ Β
 59εράποντας περιφανῶς ἠγησάμενον χαλεπώτερα ἐπιτάξειν καὶ
 οὐκ ἀνεκτὰ ἐκείνοις ἐπιτάγματα. ἦν δὲ ἀξία, ἧς ὁ Κωνσταν-
 τίολος ἐπεμνήσθη, στρατηγοῦ Ῥωμαίων, ἧς χάριν ὁ Ἀττή-
 λας παρὰ βασιλέως ἐδέδεκτο τοῦ τοῖς στρατηγοῖς χορηγουμέ-
 νου τὰς συντάξεις ἐκπέμπεσθαι. ἔλεγεν οὖν μετὰ Μήδους
 10καὶ Πάρθους καὶ Πέρσας τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ αὐτὸν βού-
 λονται Ῥωμαῖοι καλεῖν, καὶ τὴν ἀξίαν, ἣ αὐτὸν τετιμηκέναι
 νομίζουσιν, ἀποσεισάμενον ἀναγκάσειν σφᾶς ἀντὶ στρατηγοῦ
 βασιλέα προσαγορεύειν. ἤδη γὰρ καὶ χαλεπαίνοντα εἶπεν, ὡς
 ἐκείνῳ μὲν οἱ αὐτοῦ θεράποντές εἰσι στρατηγοὶ, αὐτῷ δὲ οἱ C
 15τοῖς βασιλεύουσι Ῥωμαίων ὁμότιμοι. ἔσσεσθαι δὲ οὐκ εἰς
 μακρὰν τῆς παρουσίας αὐτῷ δυνάμεως αὐξήσιν· σημαίνειν
 καὶ τοῦτο τὸν θεὸν τὸ τοῦ Ἄρσος ἀναφήναντα ξίφος, ὅπερ
 ὄν ἱερὸν καὶ παρὰ τῶν Σκυθικῶν βασιλέων τιμώμενον, οἷα
 δὴ τῷ ἐφόρῳ τῶν πολέμων ἀνακείμενον, ἐν τοῖς πάλαι ἀφα-
 20νοισθῆναι χρόνοις, εἶτα διὰ βοδὸς εὐρεθῆναι.

Καὶ ἐκάστου λέγειν τι περὶ τῶν καθεστῶτων βουλο-

2. αὐτῶν N., αὐτῷ vulg. 8. τοῦ N., τὸ τοῦ vulg. 12. ἀ-
 ναγκάσειν N., ἀναγκάσας vulg. 14. οἱ τοῖς βασ. B., οὐ τοῖς
 βασ. vulg. 16. σημαίνειν — ἀναφήναντα B., συμβαίνειν —
 ἀναφήναντος vulg. 17. δὲ pro καὶ coni. N.

ret, et a nobis in illos belli molem averteret: „Verendum est, in-
 quit Constantiolus, ne, Persis facile devictis, non iam amplius ami-
 cus, sed dominus in nos revertatur.” Nunc enim auro accepto pro
 dignitate eum contentum esse. Quodsi Medos, Parthos et Persas
 domuerit, minime eum Romanorum a suo seiunctum regnum passu-
 rum, sed eos manifesto servos suos reputantem, gratia illis et in-
 tolerabilia imperaturum esse. Dignitas autem, cuius mentionem
 Constantiolus fecit, erat Romanorum exercituum ducis, quam Attila
 ab Imperatore acceperat, et stipendia eius, qui exercitus rege-
 gebat, missa sibi non recusabat. Innuebat igitur, Attilam, Medis,
 Parthis et Persis subactis, hoc nomen, quo Romanis illum vocare
 lubet, et dignitatem, quam illi ornamentis loco esse existimant,
 repudiaturum, et pro duce coacturum eos se regem appellare. Iam
 tum enim indignatus dicebat, illi servos esse exercituum duces, sibi
 vero viros Imperatoribus Romanis dignitate pares. Et brevi quidem
 sibi potentiae accessionem fore, quod et deus, Martis ense in lu-
 cem protracto, portenderit. Hic tanquam sacer et deo bellorum
 praesidi dedicatus, a Scytharum regibus olim colebatur, et multis
 saeculis non visus, bovis ministerio fuerat tunc temporis erutus.
 Dum ita de praesenti rerum statu confabulamur, Onegesius foras

A. C. 448 μένον, Ὀνηγησίου ὑπεξελθόντος, παρ' αὐτὸν ἦλθομεν, καὶ ἐ-
 Ind. 1
 Theod. 4, 1 πειρώμεθα περὶ τῶν ἐσπουδασμένων μανθάνειν. ἃ δὲ τισὶ

D πρῶτον βαρβάροις διαλεχθεὶς, πνέσθαι με παρὰ Μαξιμί-
 νου ἐπέτρεπε τίνα Ῥωμαῖοι ἄνδρα τῶν ὑπατικῶν παρὰ τὸν
 Ἀττήλαν πρεσβευόμενον στέλλουσιν. ὡς δὲ παρελθὼν εἰς τὴν 5
 σκηνὴν ἔφραζον, ἅπερ εἶρητό μοι, καὶ ὅ,τι δεῖ λέγειν ὦν χά-
 ριν ὁ βάρβαρος ἡμῶν ἐπύθετο ἅμα τῷ Μαξιμίῳ βουλευ-
 σάμενος ἐπανῆλθον ὡς τὸν Ὀνηγήσιον, λέγων, ὡς ἐθέλουσι μὲν
 Ῥωμαῖοι αὐτὸν παρὰ σφᾶς ἐλθόντα τῶν ἀμφιβόλων ἔνεκα
 διαλέγεσθαι, εἰ δὲ τούτου διαμάρτοιεν, ἐκπέμψειν βασιλέα 10
 ὃν βούλεται πρεσβευσόμενον. καὶ εὐθὺς μετιέναι με τὸν Μα-
 ξιμῖον παρεκελεύσατο, καὶ ἤκοντα αὐτὸν ἦγε παρὰ τὸν Ἀτ-
 τήλαν. καὶ μικρὸν ὕστερον ὑπεξελθὼν ὁ Μαξιμῖνος ἔλεγεν,
 ἐθέλειν τὸν βάρβαρον Νόμον ἢ Ἀνατόλιον ἢ Σενάτορα πρε-
 σβεύεσθαι· μὴ γὰρ ἂν ἄλλον παρὰ τοὺς εἰρημένους δέξασθαι. 15

P. 66 καὶ ὡς αὐτοῦ ἀποκριναμένου, μὴ χρῆναι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν
 τοὺς ἄνδρας καλοῦντα ὑπόπτους καθιστῆν βασιλεῖ, εἰρηκέναι
 τὸν Ἀττήλαν, εἰ μὴ ἔλοιτο ποιεῖν, ἃ βούλεται, ὅπλοις τὰ
 ἀμφίβολα διακριθῆσεσθαι. ἐπανελθόντων δὲ ἡμῶν ἐς τὴν
 σκηνὴν, ὁ τοῦ Ὀρέστου πατὴρ ἤκε λέγων, ὡς ἀμφοτέρους ὕ- 20
 μῆς Ἀττήλας ἐπὶ τὸ συμπόσιον παρακαλεῖ, γενήσεσθαι δὲ
 αὐτὸ περὶ 9' τῆς ἡμέρας. ὡς δὲ τὸν καιρὸν ἐφυλάξαμεν

9. αὐτὸν N., τὸν vulg. 15. δέξασθαι vulg. 20. ἡμᾶς con. B.

prodiit, ad quem, ut ex eo disceremus, quae nostrae curae com-
 missa fuerant, accessimus. Ille vero prius cum nobis quibus bar-
 baris collocutus, quaerere me ex Maximino iussit, quem Romani ex
 consularibus legatum ad Attilam essent missuri. Ut in tentorium
 veni, et Maximino, quae mihi Onegesius dixerat, retuli, habita de
 eo, quod barbaris respondendum esset, deliberatione, redii, dixi-
 que Onesio, Romanos magnopere desiderare, illum suarum cum
 Attila controversiarum disceptatorem ad se accedere. Qua spe si
 exciderint, Imperatorem, quem sibi libuerit, legatum missurum. Ex-
 templo me Maximinum accessere iussit, quem, ut venit, ad Attilam
 deduxit. Unde non multo post Maximinus reversus, narravit, bar-
 barum velle, Imperatorem ad se mittere legatos aut Nomum, aut
 Anatolium, aut Senatorem, neque ullos alios praeter hos admissu-
 rum. Et cum Maximinus obiiceret, minime convenire, legatos, qui
 ad se mittantur, designando suspectos Imperatori reddere, Attilam
 respondisse, si haec abnuerint, armis se controversias disceptatu-
 rum. Reversis nobis in tentorium, ecce ad nos Orestis pater, „Vos
 ambos, inquit, ad convivium invitat Attilas, fiet vero illud ad no-
 nam diei horam.” Tempore condicto observato, ut venimus, et una
 quoque Romanorum Occidentalium legati, stetimus in limine coena-

καὶ ἐπὶ τὸ δειπνον κληθέντες παρεγενόμεθα ἡμεῖς τε καὶ οἱ A. C. 448
 ἀπὸ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων πρέσβεις, ἔστημεν ἐπὶ τοῦ οὐ- Ind. 1
 δοῦ ἀντὶ Ἀττήλα. καὶ κύλικα οἱ οἰνοχόοι κατὰ τὸ ἐπιχώ- Theod. 41
 ριον ἐπέδωσαν ἔθος, ὡς καὶ ἡμᾶς πρὸ τῆς ἐδρας ἐπεύξασθαι.
 50 ὃ δὴ γενομένου, τῆς κύλικος ἀπογευσάμενοι ἐπὶ τοὺς θρό-
 νους ἤλθομεν, οὗ ἔδει καθεσθέντας δειπνεῖν. πρὸς δὲ τοῖς
 τοίχοις τοῦ οἰκήματος πάντες ὑπῆρχον οἱ δίφροι ἕξ ἑκατέρας
 πλευρᾶς. ἐν μεσοπατῶ δὲ ἦστο ἐπὶ κλίνης ὁ Ἀττήλας, ἐτέ-
 ρας ἐξόπισθεν κλίνης ὑπαρχούσης αὐτῷ, μεθ' ἧν βαθμοὶ τι-
 55 στες ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ἀνήγον εὐνήν, καλυπτομένην δρόναις καὶ
 ποικίλοις παραπετάσμασι κόσμου χάριν, καθύπερ ἐπὶ τῶν
 γαμουμένων Ἕλληνες τε καὶ Ῥωμαῖοι κατασκευάζουσι. καὶ
 πρώτην μὲν ἐνόμιζον τῶν δειπνούντων τάξιν τὴν ἐν δεξιᾷ C
 τοῦ Ἀττήλα, δευτέραν δὲ τὴν εὐώνυμον, ἐν ἣ ἐτυγχάνομεν V. 45
 55 ὄντες, προκαθεσθέντος ἡμῶν Βερίχου, παρὰ Σκύθαις εὖ γε-
 γονότος ἀνδρός· ὁ γὰρ Ὀνηγήσιος ἐπὶ δίφρου ἦστο ἐν δεξιᾷ
 τῆς τοῦ βασιλέως κλίνης. ἀντικρὺ δὲ τοῦ Ὀνηγησίου ἐπὶ δί-
 φρου ἐκαθέζοντο δύο τῶν Ἀττήλα παίδων· ὁ γὰρ πρεσβύτε-
 ρος ἐπὶ τῆς ἐκείνου ἦστο κλίνης, οὐκ ἐγγύς, ἀλλ' ἐπ' ἄκρου,
 60 παῖδοι τοῦ πατρὸς βλέπων ἐς γῆν. πάντων δὲ ἐν κόσμῳ κα-
 θεστώτων, παρελθὼν οἰνοχόος τῷ Ἀττήλα οἴνου κισσύβιον
 ἐπιδίδωσι. δεξιόμενος δὲ τὸν τῆ τάξει πρῶτον ἡσπάζετο. ὁ

3. κύλικα H., ἐπύλικα vulg.

culi coram Attila. Hic pincernae, ut mos est in illis regionibus, ca-
 licem tradiderunt, ut ante accubitum vota faceremus. Quo facto,
 et calice degustato, ipsa solia, in quibus nos sedentes coenare oportebat,
 ascendimus. Omnia sedilia circa parietes cubiculi ab utraque
 parte disposita erant: medius in lecto sedebat Attilas, altero lecto a
 tergo strato, pone quem erant quidam gradus, qui ad eius cubile
 ferebant, linteis candidis et variis tapetibus ornatus gratia contectum,
 simile cubilibus, quae Romani et Graeci nubentibus adornare
 pro more habent. Et primum quidem convivarum locum eius habebant,
 qui ad Attilae dextram sedebat, secundum eius, qui ad laevam:
 in quo nos et Berichus, vir apud Scythas nobilis, sed Berichus superiore
 loco. Nam Onegesius in sella ad dextram regii thori, et e regione
 Onegesii duo ex Attilae filiis sedebant. Senior enim in eodem,
 quo pater, throno, non prope, sed multum infra accumbebat, oculis
 praec pudore propter patris praesentiam semper in terram coniectis.
 Omnibus ordine sedentibus, qui Attilae erat a poculis ingrediens
 pateram vini tradit. Hanc ubi suscepit, proximum ordine salutavit,
 qui salutatione honoratus surrexit, neque prius eum sedere fas erat,
 quam merum degustans, aut etiam ebibens, poculum pocillatori redderet.
 Sedenti autem Attilae eodem modo, qui convivio intererant,

A. C. 448 δὲ τῶ ἀσπασμῷ τιμηθεῖς διανίστατο· καὶ οὐ πρότερον ἰστῆ-
 Ind. 1
 Theod. 41
 πίων ἀπέδωκε τὸ κισσύβιον. καθεσθέντα δὲ αὐτὸν τῷ τρόπῳ
 αἱ παρόντες ἐτίμων, δεχόμενοι τὰς κύλικας καὶ μετὰ τὸν ἀ-
 σπασμὸν ἀπογευόμενοι. ἐκάστῳ δὲ εἰς οἰνοχόος παρῆν, ὃν 5
 ἔδει κατὰ στοιχὸν εἰσιέναι, τοῦ Ἀττήλα οἰνοχόου ὑπεξίοντος.
 τιμηθέντος δὲ καὶ τοῦ δευτέρου καὶ τῶν ἑξῆς, καὶ ἡμᾶς τοῖς
 ἴσοις ὁ Ἀττήλας ἐδεξιώσατο κατὰ τὴν τῶν θάκων τάξιν. ἔφ
 δὴ ἀσπασμῷ πάντων τιμηθέντων, ὑπεξήσσαν μὲν οἱ οἰνοχόοι,
 τραπέζαι δὲ μετὰ τὴν τοῦ Ἀττήλα παρετίθεντο κατὰ τρεῖς 10
 καὶ τέτταρας ἄνδρας ἢ καὶ πλείους· ὅθεν ἕκαστος οἶός τε ἦν
 τῶν τῆ μαγίδι [τοδι] ἐπιτιθεμένων μεταλαβεῖν μὴ ὑπεξίων
 τῆς τῶν θρόνων τάξεως. καὶ πρῶτος εἰσήει ὁ τοῦ Ἀττήλα
 ὑπηρετής, κρεῶν πλήρη πίνακα φέρων, καὶ οἱ πᾶσι διακο-
 P. 67
 νούμενοι μετ' αὐτὸν οἶτον καὶ ὄψα ταῖς τραπέζαις ἐπέθεσαν. 15
 ἀλλὰ τοῖς μὲν ἄλλοις βαρβάροις καὶ ἡμῖν πολυτελῆ δεῖπνα
 κατασκευάσατο, κύκλοις ἐπικείμενα ἀργυροῖς· τῷ δὲ Ἀττήλα
 ἐπὶ τοῦ ξυλίνου πίνακος ἦν οὐδὲν πλέον κρεῶν. μέτριον δὲ
 εἰς αὐτὸν καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐδείκνυ. τοῖς γὰρ τῆς
 εὐωχίας ἀνδράσι κύλικες χρυσαῖ τε καὶ ἀργυραῖ ἐπέδιδοντο, 20
 τὸ δὲ αὐτοῦ ἔκπωμα ξύλινον ἦν. λιτὴ δὲ αὐτῷ καὶ ἡ ἐσθῆς
 ἐτίγγανεν οὖσα, μηδὲν τῶν ἄλλων πλὴν τοῦ καθαρά εἶναι
 διαφυλάττουσα· καὶ οὔτε τὸ παρηγορημένον αὐτῷ ξίφος, οὔτε

3. τῷ αὐτῷ τρ. conl. B. 8. θάκων Val., Θρακῶν vulg. 12.
 Litteras τοδι uncis inclusimus, Idlq Val. 16. δεῖπνον vulg.

pocula suscipientes et post salutationem degustantes, honorem exhibebant. Unicuique vero unus pocillator aderat, quem, quum pincerna Attilae exiret, introire suo ordine oportuit. Secundo et reliquis deinceps ad hunc modum honore affectis, Attilas nos quoque eodem modo salutavit secundum ordinem sellarum. Tum omnibus salutationis honore delato, pincernae recesserunt. Mensae vero iuxta Attilae mensam erant erectae, excipiendis tribus et quatuor, aut etiam pluribus convivis idoneae, quorum unusquisque poterat minime transgressus sedium ordines ex ferculis, quod sibi libitum erat, desumere. Deinde primus in medium accessit Attilae minister, patinam carnibus plenam ferens. Post ipsum qui panem ministrabant et opsonia mensis apposuerunt. Sed ceteris quidem barbaris et nobis lautissima coena praeparata erat et in discis argenteis reposta, Attilae in quadra lignea, et nihil praeter carnes. Moderatum pariter in reliquis omnibus sese praebat. Convivis aurea et argentea pocula suppeditabantur, Attilae poculum erat ligneum. Simplex admodum illius vestis nulla re, nisi munditie, ornata erat. Neque eius emsis, neque calceorum barbarorum ligamina, neque eius

αὶ τῶν βροβαρικῶν ὑποδημάτων δεσμοί, οὔτε τοῦ ἵππου δ A.C. 448
 χαλινός, ὡσερ τῶν ἄλλων Σκυθῶν, χρυσῶ ἢ λίθοις ἢ τιμ. Ind. 1
 τῶν τιμίων ἐκοσμεῖτο. τῶν δὲ ὄψων τῶν ἐν τοῖς πρώτοις πί- Theod. 41
 νάξιν ἐπιτεθέντων ἀναλωθέντων, πάντες διανέστημεν, καὶ οὐ
 5 κρότερον ἐπὶ τὸν δίφρον ἀναστὰς ἦλθε, πρὶν ἢ κατὰ τὴν
 προτέραν τάξιν ἕκαστος τὴν ἐπιδιδομένην αὐτῷ οἶνον πλήρη
 ἐξέπιε κύλικα, τὸν Ἀττήλαν σὼν εἶναι ἐπευξάμενος. καὶ
 τοῦτον τιμηθέντος αὐτοῦ τὸν τρόπον ἐκαθέσθημεν, καὶ δεύ-
 10 τερὸς ἐκάστη τραπέζῃ ἐπετίθετο πίναξ ἕτερα ἔχων ἐδώδιμα.
 ὡς δὲ καὶ αὐτοῦ οἱ πάντες μετέλαβον, καὶ τῷ αὐτῷ ἐξανα-
 15 στάντες τρόπῳ, αὐθις ἐκπιόντες ἐκαθέσθημεν. ἐπιγενομένης
 δὲ ἐσπέρας δᾶδες ἀνήφθησαν, δύο δὲ ἀντικρὺ τοῦ Ἀττήλα
 παρελθόντες βάρβαροι ἄσματα πεποιημένα ἔλεγον, νίκας αὐ- C
 τοῦ καὶ τὰς κατὰ πόλεμον ἄδοντες ἀρετάς· ἐς οὓς οἱ τῆς
 20 ἡεὺωχίας ἀπέβλεπον, καὶ οἱ μὲν ἦδοντο τοῖς ποιήμασιν, οἱ δὲ
 τῶν πολέμων ἀναμιμνησκόμενοι διηγείροντο τοῖς φρονήμασιν,
 ἄλλοι δὲ ἐχώρουν ἐς δάκρυα, ὧν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἦσθένει
 τὸ σῶμα καὶ ἡσυχάζειν ὁ θυμὸς ἠναγκάζετο. μετὰ δὲ τὰ
 25 ἄσματα Σκύθης τις παρελθὼν φρενοβλαβής, ἀλλόκοτα καὶ
 παρὰρῶσημα καὶ οὐδὲν ὑγιὲς φθεγγόμενος, ἐς γέλωτα πάντας
 παρεσκεύασε παρελθεῖν. μεθ' ὃν ὑπεισηλθε Ζέρκων ὁ Μαν-
 30 ρούσιος· ὁ γὰρ Ἐδέκων αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐλθεῖν πα-
 ρέπεισεν, ὡς τῇ ἐκείνου σπουδῇ τὴν γαμετὴν ἀποληψόμενον,

6. προτέρου vulg. 21. δν B., ὧν vulg.

equi frena, ut reliquorum Scytharum, auro aut lapidibus aut alia
 quacunq̄ue re pretiosa erant ornata. Ut opsonia primorum ferculo-
 rum fuere consumpta, surreximus, neque prius quisquam nostrum
 ad sedem suam est reversus, quam sibi traditam pateram vini ple-
 nam, servato priore ordine, Attilam salvam et incolumem precatus,
 ebibisset. Eo ad hunc modum honore culto, sedimus. Tum nova
 fercula cuique mensae sunt illata, quae alia continebant esculenta,
 ex quibus ubi omnes, quoad satis esset, comedisent, eodem modo
 surreximus, et epoto calice rursus consedimus. Adveniente vespere,
 facibusque accensis, duo Scythae coram Attila puerierunt, et versus
 a se factos, quibus eius victorias et bellicas virtutes canebant, re-
 citarunt. In quos convivae oculos defixerunt; et alii quidem versi-
 bus delectabantur, aliis bellorum recordatio animos excitabat, aliis
 manabant lacrymae, quorum corpus aetate debilitatum erat, et vigor
 animi quiescere cogebatur. Post cantus et cirmina Scythia nescio
 quis mente captus absurda et inepta nec sani quicquam habentia
 effundens risum omnibus commovit. Postremo Zercon Maurusius
 introivit. Edecon enim illi persuaserat, ut ad Attilam veniret,
 omnem operam et studium pollicitus, quo uxorem recuperaret. Hanc

- A. C. 448 ἦν κατὰ τὴν τῶν βαρβάρων εἰλήφει χώραν, τῷ Βλήθῃ πε-
 Ind. 1 ρισπούδατος ὄν. ἀπολελοίπει δὲ αὐτὴν ἐν τῇ Σκυθικῇ πα-
 Theod. 41 ρᾷ τοῦ Ἀτιήλα δῶρον Ἀετίῳ πεμφθεῖς. ἀλλὰ τῆς μὲν τοι-
 D αὐτῆς διήμαρτεν ἐλπίδος, τοῦ Ἀτιήλα χαλεπήναντος, ὅτι γε
 δὴ ἐς τὴν αὐτοῦ ἐπανῆλθε. τότε δὲ διὰ τὸν τῆς ἐνωχίας⁵
 καιρὸν παρελθὼν τῷ τε εἶδει καὶ τοῖς ἐσθήμασι καὶ τῇ φω-
 νῇ καὶ τοῖς συγκεχυμένως παρ' αὐτοῦ προσφερομένοις ῥήμασι
 τῇ γὰρ Ἀθσονίων τὴν τῶν Οὐννων καὶ τὴν τῶν Γότθων πα-
 ραμιγνὺς γλώττιαν πάντας διέχεεν καὶ ἐς ὕβρεστον ὀρμησαὶ
 γέλωτα παρεσκεύασε, πλην Ἀτιήλα. αὐτὸς γὰρ ἔμενεν α-¹⁰
 P. 68 στεμφῆς καὶ τὸ εἶδος ἀμετάτρεπτος, καὶ οὐδὲν οὔτε λέγων,
 V. 46 οὔτε ποιῶν γέλωτος ἐχόμενον ἐφαίνετο, πλην ὅτι τὸν νεώτα-
 τον τῶν παίδων (Ἡρῶας δὲ ὄνομα τούτῳ) εἰσιόντα καὶ παρε-
 στῶτα εἶλκε τῆς παρεΐας, γαληνοῖς ἀποβλέπων ὄμμασι πρὸς
 αὐτόν. ἐμοῦ δὲ θαυμάζοντος ὅπως τῶν μὲν ἄλλων παίδων¹⁵
 ὀλιγοροίη, πρὸς δὲ ἐκεῖνον ἔχοι τὸν νοῦν, ὁ παρακαθήμενος
 βάρβαρος, συνιεὶς τῆς Ἀθσονίων φωνῆς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ
 μοι ῥηθησομένων μηδὲν ἐκλέγειν προειπῶν, ἔφασκε τοὺς μάν-
 τεις τῷ Ἀτιήλα προηγορευκέναι, τὸ μὲν αὐτοῦ πεσεῖσθαι γέ-
 λνος, ὑπὸ δὲ τοῦ παιδὸς ἀναστήσεσθαι τούτου. ὡς δὲ ἐν τῷ²⁰
 συμποσίῳ εἶλκον τὴν νύκτα, ὑπεξήλθομεν, ἐπὶ πολὺ μὴ βου-
 ληθέντες τῷ πότῳ προσκαρτερεῖν.
 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἐπὶ τὸν Ὀνηγήσιον ἦλθομεν,

enim, cum illi Bleda faveret, in barbarorum regione acceperat, eam-
 que in Scythia, ab Attila ad Aetium dono missus, reliquerat. Sed
 hac spe frustratus est, quia Attilas illi succensuit, quod ad sua remi-
 grasset. Itaque tunc arrepta festivitatis occasione progressus, et forma
 et habitu et pronuntiatione et verbis confusae ab eo prolatis, Roma-
 nae Hunnorum et Gothorum linguam intermiscens, omnes laetitia im-
 plevit et effecit, ut in vehementem risum prorumperent. Sed Atti-
 las semper eodem vultu, omnis mutationis expertus, et immotus per-
 mansit, neque quicquam facere, aut dicere, quod iocum, aut hilari-
 tatem prae se ferret, conspectus est: praeter quam quod iuniorum ex
 filiis introeuntem et adventantem, nomine Irnach, placidis et laetis
 oculis est intuitus, et eum gena traxit. Ego vero cum admirarer,
 Attilam reliquos suos liberos parvi facere, ad hunc solum animum
 adiacere, unus ex barbaris, qui prope me sedebat et Latinae linguae
 usum habebat, fide prius accepta, me nihil eorum, quae dicerentur,
 evulgaturum, dixit, vates Attilae vaticinatos esse, eius genus, quod
 alioquin interiturum erat, ab hoc puero restauratum iri. Ut vero
 convivium ad multam noctem protraxerunt, non diutius nobis com-
 potationi indulgendum esse rati exivimus.

Die exorto, Onesesium adivimus dicentes, nos dimitti oportere,

χρῆναι ἡμᾶς διαφεθῆναι λέγοντες καὶ μὴ τηράλλως τρίβειν A. C. 448
 τὸν χρόνον. καὶ ὃς ἔφη ἐθέλειν καὶ τὸν Ἀττήλαν ἀποπέμ- Ind. 1
 πειν ἡμᾶς. καὶ μικρὸν διαλειπὼν ἅμα τοῖς λογάσιον ἐβουλεύ- Theod. 42
 ετο περὶ τῶν Ἀττήλα δεδογμένων, καὶ τὰ βασιλεῖ ἀποδοθη-
 ζόμενα συνέταπτε γράμματα, ὑπογραφέων αὐτῷ παρόντων
 καὶ Ρουσιτικίου, ἀνδρὸς ὀρωμένου μὲν ἐκ τῆς ἄνω Μυσι-
 ας, ἀλόντος δὲ ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ διὰ λόγων ἀρετὴν τῷ βαρ- C
 βάρῳ ἐπὶ τῇ τῶν γραμμάτων διαπονουμένου συντάξει. ὡς
 δὲ ἐκ τῆς συνόδου διανέστη, ἐδεήθημεν αὐτοῦ περὶ λύσεως
 τοῆς Σύλλου γαμετῆς καὶ τῶν ἐκείνης παίδων, ἐν τῇ Ρατι-
 αρίας ἀνδραποδιοθέντων ἀλώσει. καὶ πρὸς μὲν τὴν αὐτῶν
 οὐκ ἀπηγάρευσε λύσειν, ἐπὶ πολλοῖς δὲ σπᾶς ἐβούλετο χρή-
 μασιον ἀπεμπολῆν. ἡμῶν δὲ ἐλεεῖν αὐτοὺς τῆς τύχης ἰκετεν-
 σάντων, τὴν προτέραν εὐδαιμονίαν λογιζόμενον, διέβη τε
 πρὸς τὸν Ἀττήλαν, καὶ τὴν μὲν γυναῖκα ἐπὶ πεντακοσίους
 διαφῆκε χρυσοῖς, τοὺς δὲ παῖδας δῶρον ἔπεμπε βασιλεῖ. ἐν D
 τούτῳ δὲ καὶ ἡ Ῥέκαν ἢ τοῦ Ἀττήλα γαμετῆ παρὰ Ἀδάμει
 τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι δειπνεῖν ἡμᾶς
 παρεκάλει. καὶ παρ' αὐτὸν ἐλθόντες ἅμα τισὶ τῶν ἐκ τοῦ
 κοῖθονος λογάδων φιλοφροσύνης ἐτύχομεν. ἐδεξιούτο δὲ ἡμᾶς
 μελιχίοις τε λόγοις καὶ τῇ τῶν ἐδωδίμων παρασκευῇ. καὶ
 ἕκαστος τῶν παρόντων Σκυθικῇ φιλοτιμίᾳ κύλικα ἡμῖν πλήρη

17. Ῥέκαν supra pag. 197., l. 9. Κρέκα nominata est.

neque nobis diutius tempus terendum esse. Ille, Attilam quoque in
 ea esse voluntate, et nos dimittere constituisse, respondit. Itaque non
 multo post consilium proferum de his, quae Attilas statuerat, ha-
 buit, et litteras, quae Imperatori redderentur, digessit. Aderant
 quoque, quorum curae epistolas scribere incumbere, inter quos erat
 Rusticius, vir e superiore Mysia ortus, qui ab hostibus captus, cum
 dicendi facultate valeret, barbaro operam in conscribendis epistolis
 navabat. Dimisso consilio, ab Onegio precibus contendimus, ut
 Syllae uxori et eius liberis, qui in expugnatione urbis Ratiariae
 una cum matre in servitutem redacti erant, libertatem restitue-
 ret. Et vero ab his liberandis minime abhorrebat, sed eorum liber-
 tatem magna pecuniae summa a nobis emptam volebat. Itaque nos
 cum supplices orare et obtestari, ut, habita eorum pristinae fortunae
 ratione, praesentis calamitatis commiseratione moveretur. Ille, ut
 Attilam adiit, mulierem pro quingentis aureis liberam dimisit, et
 eius filios dono ad Imperatorem misit. Interea Recan, Attilae uxor,
 in aedes Adamis, qui eius res domesticas curabat, nos ad coenam
 invitavit. Ab eo una cum pluribus Scythiae principibus comiter ex-
 cepti sumus et iucundis sermonibus et magnifico epularum appa-
 ratu. Tum unusquisque eorum, qui aderant, surgens, Scythica co-

A. C. 448 διανιστάμενος ἐδίδου, καὶ τὸν ἐκπιόντα περιβαλὼν καὶ φι-
 Ind. 1 λήσας ταύτην ἐδέχετο. μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον ἐπὶ τὴν σκηνὴν
 Theod. 41 ἔλθόντες εἰς ὕπνον ἐτρέπημεν. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ ἐπὶ συμπόσιον
 αὐτίς ἡμᾶς Ἀττήλας ἐκάλει, καὶ τῷ προτέρῳ τρόπῳ παρὰ
 τε αὐτὸν εἰσῆλθομεν καὶ εἰς τὴν εὐωχίαν ἐτρέπημεν. συνέ-5
 P. 69 βαινε δὲ ἐπὶ τῆς κλίνης ἅμα αὐτῷ μὴ τὸν πρεσβύτερον τῶν
 παιδῶν ἦσθαι, ἀλλὰ γὰρ Ὀηβάρσιον, θεῖον αὐτῷ τυγχάνοντα
 πρὸς πατρός. παρὰ πᾶν δὲ τὸ συμπόσιον λόγους φιλοφρο-
 νούμενος φράζειν ἡμᾶς βασιλεῖ παρεκελεύετο τῷ Κωνσταντίῳ,
 ὃς αὐτῷ παρὰ Ἀετίου ἀπέσταλτο ὑπογραφέως χάριν, διδόναι 10
 ἦν αὐτῷ γυναῖκα καὶ ὑπέσχετο. παρὰ γὰρ τὸν βασιλέα Θε-
 οδόσιον ἅμα τοῖς σταλεῖσι παρὰ τοῦ Ἀττήλα πρέσβεσιν ἀφι-
 κόμενος ὁ Κωνσταντίος τὴν εἰρήνην Ῥωμαίοις καὶ Σκύθαις
 ἔφησε ἐπὶ μακρὸν φυλάττεσθαι χρόνον παρασκευάσειν, ἂν
 αὐτῷ γυναῖκα εὐπορον δοίη. καὶ πρὸς τοῦτο ἐπένευσε βασι-15
 Βλεὺς, καὶ Σατορνίλου περιοσίᾳ καὶ γένει κοσμουμένου Θυγα-
 τέρα εἰρήκει δώσειν. τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνηρῆκει Ἀθηναῖς
 ἢ καὶ Εὐδοκία· ἀμφοτέροις γὰρ ἐκαλεῖτο τοῖς ὀνόμασιν. εἰς
 ἔργον δὲ τὴν αὐτοῦ οὐ συνεχώρησεν ἀχθῆναι ὑπόσχεσιν
 Ζήνων, ὑπατικὸς ἀνὴρ καὶ πολλὴν ἀμφ' αὐτὸν ἔχων Ἰσαύ-20
 ρων δύναμιν, μεθ' ἧς καὶ τὴν Κωνσταντίνου κατὰ τὸν του
 πολέμου καιρὸν φυλάττειν ἐπετέτραπτο. τότε δὲ τῶν ἐν τῇ

14 παρασκευάσειν, ἂν Η., παρασκευάσειεν ἂν vulg. 17. Ἀθη-
 ναῖς Val., Ἀθηνᾶς vulg.

mitate poculum plenum nobis porrexit, et eum, qui ante se biberat, amplexus et exosculatus, illud excepit. A coena nos in tentorium nostrum recipientes, somnum cepimus. Postridie iterum nos Attilas ad coenam invitavit, et eodem, quo prius, ritu ad eum accessimus et ad hilaritatem nos convertimus. Tum autem non senior ex filiis Attilae in eius thoro una cum ipso accumbebat, sed Oebarsius, eius patruus. Per totum convivii tempus nos blandis sermonibus appellans Imperatori dicere iussit, ut Constantio, quem ad eum Aetius, ut ab epistolis esset, miserat, uxorem daret eam, quam illi promississet. Etenim Constantius una cum Attilae legatis ad Theodosium venerat, et se operam daturum, ut pax longo tempore inter Romanos et Hunnos servaretur, dixerat, modo sibi uxorem locupletem matrimonio copularet. Huic petitioni Imperator annuerat, et Saturnini filiam, viri et opibus, et genere clari et ornati, se illi nupti daturum promiserat. Saturninum autem interemerat Athenais seu Eudocia, (utroque enim nomine vocabatur,) neque Imperatori ad exitum perducere, quod promiserat, per Zenonem, virum consularem, licuit. Is enim olim magna Isaurorum multitudine stipatus, urbi Constantinopoli, quae bello premebatur, praesidio fuerat. Qui quum

ἀπ' στρατιωτικῶν ἄρχων ταγμαίων ὑπεξάγει τοῦ φρουρίου A. C. 448
 τὴν κόρην, καὶ Ρούφω τινί, ἐνὶ τῶν ἐπιτηδείων, κατεγγυῖ. ^{Ind. 1}
 ταύτης δὲ ἀφηρημένης, ὁ Κωνσταντίος ἐδέετο τοῦ βαρβάρου, ^{Theod. 41}
 ἰνυβρισμένον αὐτὸν μὴ περιορᾶσθαι, ἀλλ' ἢ τὴν ἀφαιρεθεῖ- C
 5σαν ἢ καὶ ἄλλην αὐτῷ δίδουσαι γαμετὴν φέρουσαν εἰσίσουσας.
 παρὰ τὸν τοῦ δειπνοῦ τοῖνον καιρὸν ὁ βάρβαρος λέγειν τῷ
 βασιλεύοντι τὸν Μαξιμίον ἐκέλευε, μὴ χρῆναι τῆς ἐξ αὐτοῦ V. 47
 τὸν Κωνσταντίον ἐλπίδος διαμαρτεῖν· οὔτε γὰρ βασιλεὺς τὸ
 ψεύδεσθαι· ταῦτα δὲ ὁ Ἀττήλας ἐντέλλετο, ὑποσχομένου
 10 Κωνσταντίου χρημῖα δώσειν, εἰ τῶν ζαπλοῦτων αὐτῷ πα-
 ρὰ Ῥωμαίους κατεγγυηθεῖ γυνή.

Τοῦ δὲ συμποσίου ὑπεξελθόντες, μετὰ τὴν νύκτα ἡμε-
 ρῶν διαγενομένων τριῶν, διηφείδημεν δώροις τοῖς προσήκουσι
 τιμηθέντες· ἐπεμψε δὲ ὁ Ἀττήλας καὶ Βέριχον τὸν ἡμῶν
 15 ἐν τῷ συμποσίῳ προκαθεσθέντα, ἄνδρα τῶν λογάδων καὶ D
 πολλῶν ἐν τῇ Σκυθικῇ κωμῶν ἄρχοντα, παρὰ βασιλέα πρε-
 σβευσόμενον, ἄλλως τε καὶ αὐτὸν οἷα δὴ πρέσβιν παρὰ Ῥω-
 μαίων δέξασθαι. ποιουμένων δὲ ἡμῶν τὴν πορείαν καὶ
 πρὸς κόμη καταλυσάντων τινί, ἦλω Σκύθης ἀνὴρ κατασκο-
 20 πῆς ἕνεκα ἐκ τῆς Ῥωμαίων ἐς τὴν βάρβαρον διαβεβηκῶς χώ-
 ραν· καὶ αὐτὸν Ἀττήλας ἀνασκολοπισθῆναι παρεκελεύσατο.
 τῇ δὲ ἐπισύσῃ δι' ἑτέρων κωμῶν πορευομένων ἡμῶν, ἄνδρες
 δύο τῶν παρὰ Σκύθαις δουλευόντων ἦγοντο, ὁπίσω τῷ χεῖρε

8. βασιλικὸν coni. B.

9. πρέπειν add. N. post ψεύδεσθαι.

orientalium exercituum dux esset, puellam custodia eduxit, et Rufo
 cuidam, uni ex suis necessariis, despondit. Hac puella sibi subtra-
 cta, Constantius barbarum orabat, ne sibi factam contumellam ne-
 gligeret, sed perficeret, ut sibi uxor daretur aut ea, quae erepta fue-
 rat, aut etiam alia, quae dotem adferret. Quamobrem per coenae
 tempus barbarus Maximinum Imperatori dicere iussit, non oportere
 Constantium spe ab ipso excitata falli, et ab Imperatoris dignitate
 alienum videri, mendacem esse. Haec Attilas Maximino mandavit,
 propterea quod Constantius illi ingentem pecuniae summam pollicit-
 us erat, si uxorem e Romanis puellis locupletem duceret. Sub nocte
 a coena discessimus.

Tribus deinde diebus elapsis, muneribus donati dimissi sumus.
 Attilas quoque Berichum, virum e Scythiae primoribus, multorum
 vicorum in Scythia dominum, et qui in convivio superiore loco se-
 derat, nobiscum legatum ad Imperatorem misit. Hunc enim et alias
 Romani pro legato admirabant. Nobis autem iter conficientibus et
 in vico quodam commorantibus, captus est vir Scythia, qui a Roma-
 nis explorandi gratia in barbaram regionem descenderat, quem
 crucis supplicio affici Attilas praecipit. Postridie etiam dum per

Dexippus, Euparius etc.

14

A. C. 448 δεδεμένοι, ὡς τοὺς κατὰ πόλεμον ἀνελόντες δεσπότας· καὶ
 Ind. 1 ἐπὶ ξύλων δυοῖν κεραίας ἐχόντων ἀμφοῖν τὰς κεφαλὰς ἐμ-
 Theod. 41 P. 70 βαλόντες ἀνεσταύρωσαν. ἐφ' ὅσον δὲ τὴν Σκυθικὴν διεξήει-
 μεν, ὁ Βέριχος ἐκοινωνεῖ τε ἡμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ ἤσυχός τις
 καὶ ἐπιτήδειος ἐνομιζέτο. ὡς δὲ τὸν Ἰστρον ἐπεραιώθημεν, 5
 ἐν ἐχθροῦ ἡμῖν ἐγένετο μοίρα διὰ τινὰς ἐώλους προφάσεις
 ἐκ τῶν θεραπεύοντων συνεχεδείσας. καὶ πρότερον μὲν τὸν
 ἵππον ἀφείλετο, ᾧ τὸν Μαξιμῖνον δωρησάμενος ἦν. ὁ γὰρ
 Ἀττίλας πάντας τοὺς ἀμφ' αὐτὸν λογαῖδας παρεκλεύσατο
 δώροισι τὸν Μαξιμῖνον φιλοφρονησάσαι, καὶ ἕκαστος ἐπε-10
 κόμψει ἵππον αὐτῷ, μεθ' ὧν καὶ ὁ Βέριχος. ὀλίγους δὲ λα-
 Β βῶν τοὺς ἄλλους ἀπέπεμπε, τὸ σῶφρον δηλαῶσαι ἐκ τῆς με-
 τριότητος ἐσπουδακῶς. τοῦτον οὖν ἀφείλετο τὸν ἵππον, καὶ
 οὔτε συνοδοιοπορεῖν, οὔτε συνεστιᾶσθαι ἠέσχετο· ὥστε ἡμῖν
 ἐν τῇ βαρβάρων χώρα γενομένου συμβόλου, ἐς τοῦτο προ-15
 ελθεῖν. καὶ ἐντεύθεν διὰ τῆς Φιλίππου ἐπὶ τὴν Ἀδρια-
 νοῦ πόλιν τὴν πορείαν ἐποιησάμεθα. ἐν ἧ διαναπαυσάμενοι
 ἐς λόγους ἤλθομεν τῷ Βερίχῳ, καὶ αὐτὸν τῆς πρὸς ἡμᾶς
 σιωπῆς κατεμεμψάμεθα, ὅτι γε δὴ ὀργίζεται οὐκ ἀδικοῦσιν
 εὐδέν. θεραπεύσαντες οὖν αὐτὸν καὶ ἐπὶ ἐστίασιν καλῶσαν-20
 τες ἐξωρμήσαμεν. καὶ τῷ Βιγίλα ἐν τῇ ὁδῷ ἀπαντήσαντες
 ἐπὶ τὴν Σκυθικὴν ἐπαναΐευσγύντι καὶ τὰ παρὰ Ἀττίλα ἡ-

alios vicos progredieremur, duo, qui apud Scythas serviebant, mani-
 bus vinciti post terga trahebantur, quod his, quos belli casus domi-
 nos fecisset, vitam eripuissent. Hos, immissis inter duo ligna uncis
 praedita capitibus, in cruce necarunt. Berichus vero, quamdiu Scy-
 thiam peragravimus, eadem via nobiscum ierat, et placidus et
 amicus visus erat. Ut Istrum traiecimus, propter quasdam vanaas
 causas, a servis ortas, nos inimicorum loco habuit. Et primum qui-
 dem equum, quem Maximino dono dederat, ad se revocavit. Ete-
 nim Attilas omnes Scythiae principes, qui in ipsius comitatu erant,
 donis Maximinum ornare iusserat, et unusquisque certatim illi equum
 miserat, inter quos et Berichus. At ille cum moderationis gloriam
 sibi comparare studeret, ex equis oblati paucos acceperat, reliquos
 reiecerat. Berichus igitur equum, quem Maximino dederat, ademit,
 neque deinceps eadem via ire aut coenari nobiscum voluit. Itaque
 hospitalitatis tessera, in barbara regione contracta, eo usque pro-
 gressa est. Hinc per Philippopolim ad Adrianopolim nobis iter fuit.
 In hac civitate quiescentes, Berichum rursus allocuti cum eo, quod
 tamdiu erga nos silentium tenuisset, expostulavimus. Nec enim ul-
 lam fuisse causam cur nobis irasceretur, quandoquidem in nulla re
 eum offenderamus. Itaque eo placato et ad coenam invitato, ab
 Adrianopoli movimus. In itinere Bigilam, qui in Scythiam revertetur,
 obvium habuimus: quo edocto, quae Attilae ad legationem

μὲν τῆς ἐπὶ τῇ πρὸς βεία ἀποκρίσεως εἰρημένα ἀφηγησάμενοι, A.C. 448
 τῆς ἐπανόδου εἰχόμεθα. ὡς δὲ ἐς τὴν Κωνσταντίνου παρε- Ind. 1
 γόμεθα, μεταβεβλήσθαι μὲν φόμεθα τὸν Βέριχον τῆς δε- Theod. 41
 γῆς· ὅς δὲ τῆς ἀγρίας οὐκ ἐπελέληστο φύσεως, ἀλλ' ἐς δια-
 βροφὰς ἐχώρει, καὶ ἐν κατηγορίᾳ ἐποιεῖτο τὸν Μαξιμίνον, ὡς
 εἶπεν εἰς τὴν Σκυθικὴν διαβάς τὸν Ἀρεόβινδον καὶ τὸν Ἀ-
 σπαρα, ἄνδρας στρατηγούς, μηδεμίαν παρὰ βασιλεῖ ἔχεν μοι-
 ρω, καὶ ὡς ἐν ὀλιγορίᾳ τὰ κατ' αὐτοὺς ἐποιήσατε, τὴν βαρ-
 βαρικὴν ἐλέγξας κωφότητα.

10 Ἀναξεύξαντα δὲ τὸν Βιγίλαν καὶ ἐν οἷς τὸν Ἀττήλαν
 ἑτοίμοις διατριβῆν συνέβαινον ἀφικόμενον περιστάντες εἶχον
 οἱ πρὸς τούτο παρεσκευασμένοι βάρβαροι, καὶ τὰ χρήματα, D
 ἄπερ τῷ Ἐδέκωνι ἐκόμιζεν, ἀφείλοντο. ὡς δὲ καὶ αὐτὸν πα-
 ρὰ τὸν Ἀττήλαν ἦγον, καὶ ἀνηρωτάτω ὄτου χάριν τοσοῦτον
 15 ἄφρονοι χρυσίον, ἔφη οἰκείας τε καὶ τῶν παρεπομένων προνοί-
 ας ἔνεκα, ὥστε μὴ ἐνδείξαι τροφῶν ἢ ἵππων σπάνει, ἢ καὶ
 τῶν φορτηγῶν ὑποζυγίων ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἐκδημηθῆντων
 ὁδοῦ, διαμαρτεῖν τῆς περὶ τῆς πρὸς βείας σπουδῆς· παρε-
 σκευάσθαι δὲ αὐτῷ καὶ ἐς αἰχμαλώτων ὄνην, πολλῶν κατὰ
 20 τὴν Ῥωμαίων δεηθέντων αὐτοῦ, τοὺς σφίσι προσήκοντας
 λύσασθαι· καὶ ὁ Ἀττήλας „ἀλλ' οὗτοι,“ ἔφη, „σὺ κωνηρόν
 θηρίον,“ τὸν Βιγίλαν λέγων, „τὴν δίκην σοφίζόμενος λήσεις, P. 71
 οὐδὲ ἔσται σοι πρόφασις ἰκανὴ εἰς τὸ τὴν κόλασιν διαφυγεῖν,
 6. Ἀρεόβινδον et 11. διατριβὴν vulg. 11. σφειχον N. 22.
 λήσεις B., λύσεις vulg.

nostram responderat, coeptum iter continuavimus. Ut Constantino-
 polim venimus, Berichum existimabamus iram abiecissee, sed agre-
 stis et ferae suae naturae minime est oblitus. Nam Maximinum in-
 simulavit dixisse, quum in Scythiam transisset, Areobindi et Asparis,
 exercituum ducum, auctoritatem apud Imperatorem nullius esse pon-
 deris, et cum barbarorum levitatem et inconstantiam notasset, eorum
 gesta in nullo pretio habuisse.

Reversum Bigilam, quum in iis locis advenisset, ubi tum Atti-
 las commorabatur, circumstantes barbari ad id praeparati compre-
 henderunt, et manus in pecunias, quas Edeconi adferebat, iniecerunt.
 Quum ipsum ad Attilam adduxissent, is ex eo quaesivit,
 cuius rei gratia tantum auri asportasset. Ille respondit, ut suis et
 comitum suorum necessitatibus provideret, ne rerum necessarium
 inopia, aut equorum, aut aliorum animalium vecturae aptorum pe-
 nuria, quae per longa itinera deperierant, a studio obeundarum lega-
 tionum avocaretur. Praeterea ad redemptionem captivorum pecuniam
 paratam esse. Multos enim ex Romanis a se magnopere petiisse,
 ut propinquos suos redimeret. Cui Attilas: „Sed neque iam, o tur-
 pis bestia, Bigilam appellans, ullum tibi tuis cavillationibus lu-

A. C. 448 *μεϊζονος μὲν τῆς σῆς δαπάνης παρασκευῆς σοι χρημάτων ὑ-*
Ind. 1
Theod. 41
V. 48 *παρχούσης, καὶ τῶν ὑπὸ σοῦ ἔκπων καὶ ὑποζυγίων ἀνηθῆ-*
σομένων, καὶ τῆς τῶν ἀλχημασίων λύσεως, ἣν σὺν Μαξι-
μίνῳ παρ' ἐμὲ ἀφικομένῳ ποιεῖν ἀπηγόρευσα." ταῦτα εἰπὼν
τὸν υἱὸν (ἣν δὲ καὶ τῆ Βιγίλα τότε πρῶτον ἐς τὴν βαρβά-5
ρων ἠκολουθηκῶς χώραν) ξίφει καταβληθῆναι παρεκελεύσατο,
εἰ μὴ φθάσας εἰποι ὅτι τὰ χρήματα καὶ δι' ἣν αἰτίαν
Βκομίζει. ὁ δὲ ὡς ἐθεάσατο τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχον-
τα, ἐς δάκρυά τε καὶ ὄλοφυρμούς ἐτρέπη, καὶ ἀνεβόα τὴν
δίαιτην ἐπ' αὐτὸν φέρειν τὸ ξίφος, οὐκ ἐπὶ τὸν νέον τὸν ἀδι-10
κοῦντα οὐδέν. καὶ μηδὲν μελλήσας τὰ τε αὐτῷ καὶ Ἐδέκωνι
καὶ τῷ εὐνούχῳ καὶ τῷ βασιλεῖ μελετηθέντα ἔλεγε, συνεχῶς
δὲ ἐς ἰκεσίαν τρεπόμενος, ὥστε αὐτὸν μὲν ἀναιρεθῆναι,
διαφεθῆναι δὲ τὸν παῖδα. γνοὺς δὲ ὁ Ἀττήλας ἀπὸ τῶν Ἐδέ-
κωνι εἰρημένων μηδὲν διεψεύσθαι τὸν Βιγίλαν, ἐν δεσμοῖς 15
εἶναι προσέταττεν, οὐ πρότερον λύσειν ἀπειλήσας πρὶν ἢ τὸν
Επαῖδα ἐκπέμψας ἑτέρας αὐτῷ πενήτηντα χρυσοῦ λίτρας ὑπὲρ
τῶν σφετέρων κομίσει λύτρων. καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο, ὁ δὲ ἐς
τὴν Ῥωμαίων ἐπανήει. ἔπεμπε δὲ καὶ Ὀρέστην καὶ Ἥσλαν
ὁ Ἀττήλας ἐς τὴν Κωνσταντίνου.

20

A. C. 449 δ'. Ὅτι ὑπ' ἀμφοτέρων, Ἀττήλα τε καὶ Ζήνωνος, αἰ-
 τούμενος ὁ Χρυσάφιος ἐν ἀγωνίᾳ καθεστῆκει. πάντων δὲ αὐ-
 1. σοι B., οἷα vulg.

dicii subeundi patebit effugium: neque ulla satis idonea causa erit, qua meritum supplicium evitare possis. Longe enim maior summa est, quam qua tibi sit opus ad sustentandam familiam, vel etiam quam impendas in emptionem equorum, vel iumentorum, vel liberationem captivorum, quam iam dudum Maximino, quum huc veniebat, interdixi." Haec dicens, filium Bigilae (is tum primum patrem secutus in barbaram regionem venerat) ense occidi iubet, nisi pater, quem in usum et quam ob causam tantum auri advexisset, aperiret. Ille ut vidit filium morti addictum, ad lacrymas conversus, ius implorare, et enssem in se mitti debere, non in filium, qui nihil commeruisset. Nec cunctatus omnia clandestina consilia, quae a se, ab Edecone, ab eunucho et Imperatore in Attilam composita fuerant, aperuit, et ad preces prolapsus, orare et obtestari, ut se occideret, et filium nihil promeritum liberaret. Cum autem Attilas ex his, quae Edecon sibi detexerat, Bigilam nihil mentitum perspiceret, in vincula ducti praecepit, e quibus non prius eum exsoluturum minatus est, quam eius filius in eam rem dimissus alias quinquaginta auri libras pro utriusque liberatione exsolvisset, et Bigilas quidem in vincula est coniectus, filius autem ad Romanos rediit. Misit etiam Attilas Orestem et Eslam Constantinopolim.

4. Hinc Attilas, illinc Zeno Chrysaphium ad poenam deposce-

τῆ εὐνοσίᾳ τε καὶ σπουδῇ συνεισφερόντων, θόδοι παρὰ τὸν A. C. 449
 Ἀττήλαν προσβέυσσθαι Ἀνατόλιον καὶ Νόμον, τὸν μὲν Ἀνα- Ind. 2
 τόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελῶν καὶ τὰς συνθήκας Theod. 42
 τῆς ἐκείνου εἰρήνης προθέμενον, τὸν δὲ Νόμον τὴν τοῦ μα-
 γίστρου τιμὴν ἄρξαστα καὶ ἐν τοῖς πατρικίοις σὺν ἐκείνῳ D
 καταλεγόμενον, οἱ δὴ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασιν πάσας. συνε-
 πέμπετο δὲ Ἀνατολίῳ Νόμος οὐδὲν διὰ μέγεθος τῆς τύχης μό-
 νον, ἀλλὰ ὡς καὶ τῷ Χρυσάφει εὐνοῦς ὦν καὶ φιλοτιμίᾳ
 τοῦ βαρβάρου περισσόμενος· ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ
 15 ἰσὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων, τὸ παρὸν διαδεῖναι ἐσπουδακότε.
 καὶ οὗτοι μὲν ἐπιτέλλοντο τὸν Ἀττήλαν ἀπᾶλλοντες τῆς ὀργῆς
 καὶ τὴν εἰρήνην ἐπὶ ταῖς συντάξεσι διαφυλάττειν πείσοντες,
 λέγοντες δὲ καὶ, ὡς τῷ Κωνσταντίῳ κατεγγυηθήσεται γυνή·
 οὐ μείων τῆς Σατορνίλου γένει τε καὶ περιουσίᾳ. ἐκείνην
 15 γὰρ μὴ βεβουλησθαι, ἀλλ' ἐτέρῳ κατὰ νόμον γήμασθαι· οὐ
 γὰρ θέμις παρὰ Ῥωμαίοις ἄκουσαν γυναῖκα κατεγγυᾶσθαι P. 72
 ἀνδρὶ. ἔπεμψε δὲ καὶ ὁ εὐνοῦχος τῷ βαρβάρῳ χρυσίον, ὥσ-
 τε αὐτὸν μελιχθέντα ἀπαχθῆναι τοῦ θυμοῦ.

ε'. Ὅτι οἱ ἀμφὶ τὸν Ἀνατόλιον καὶ Νόμον τὸν Ἴστρον
 20 περαιωθέντες ἄχρως τοῦ Δρέγκωνος λεγομένου ποταμοῦ ἐς
 τὴν Σκυθικὴν διέβησαν· αἰδοῖ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ὁ Ἀττή-
 λας, ὥσπερ μὴ τῷ τῆς ὁδοῦ ἐπιτρέβεσθαι διαστήματι, ἐν

5. τιμὴν] ἀρχὴν marg. H.

bant. Omnium autem in eum animis et studiis inclinatis, visum
 est ad Attilam legatos mittere Anatolium et Nomum: Anatolium
 quidem magistrum militum praesentem, et qui pacis cum barbaro
 in itae condiciones proposuerat: Nomum vero magistri dignitatem ge-
 rentem, et in numerum patriciorum una cum Anatolio allectum,
 quae dignitas ceteris omnibus antecellit. Missus vero est cum Ana-
 tolio Nomus non solum propter dignitatis amplitudinem, sed etiam
 quia erat benevolus in Chrysaphium animo, et apud barbarum gratia
 et auctoritate plurimum valebat. Nam si quid perficiendum sibi
 proposuerat, minime pecuniis parcendum esse censebat. Et illi qui-
 dem mittebantur, quo Attilam ab ira dimoverent et pacis conditio-
 nes observare persuaderent, illud quoque dicturi, Constantio nu-
 ptum datum iri puellam minime Saturni filiae genere et opibus
 inferiorem. Illam enim minime gratum huiusmodi matrimonium ha-
 buisse: itaque secundum legem alteri nupsisse. Nec enim apud
 Romanos fas esse, mulierem invitam viro collocare. Misit et ennu-
 chus aurum ad barbarum, quo mollitus ab ira deduceretur.

5. Anatolius et Nomus, Istro transmissi, ad Drenconem fluvium
 usque (sic enim appellant) in Scythiam penetrarunt. Illic Attilas
 reverentia tantorum virorum motus, ne longioribus itineribus defa-

A. C. 449 *ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ πρὸς αὐτοὺς ἐποίησατο ἔντευξιν.* καὶ πρῶ-
 Ind. 2 τον μὲν ὑπερηφάνως διαλεχθεὶς ὑπήχθη τῷ πλήθει τῶν δαί-
 Theod. 42 ρων, καὶ λόγοις προσηνέσι μαλαχθεὶς φυλάττειν τὴν εἰρήνην
 Βεπὶ ταῖς αὐταῖς ἐπώμνυτο συνθήκαις, ἀναχωρεῖν δὲ καὶ τῆς
 τῷ Ἰστροφ ῥιζομένης Ῥωμαίων γῆς καὶ τοῦ πράγματα ἔτις
 παρέχειν περὶ φυγάδων βασιλεῖ, εἰ μὴ γέ Ῥωμαῖοι αὐθις
 ἑτέρους καταφεύγοντας παρ' αὐτοῦ δεξοίοντο. ἠφίει δὲ καὶ
 Βιγίλαν, τὰς πενήκοντα τοῦ χρυσοῦ λίτρας δεξόμενος, (ταύ-
 τας γὰρ αὐτῷ ἐκεκομίκει ὁ παῖς σὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὴν
 Σκυθικὴν διαβάς,) καὶ ἀλχμαλώτους ἄνευ λύτρων ἀφῆκε πλεί-10
 οτους, Ἀνατολίῳ καὶ Νόμῳ χαριζόμενος. δωρησάμενος δὲ
 καὶ ἵππους αὐτοῖς καὶ θηρίων δοράς, αἷς οἱ βασιλῆες κο-
 σμοῦνται Σκύθαι, ἀπέπεμψε, συμπέμψας καὶ τὸν Κωνσταν-
 τιον ὥστε αὐτῷ βασιλέα εἰς ἔργον ἀγαγεῖν τὴν ὑπόσχεσιν.
 Cώς δὲ ἐπανῆλθον οἱ πρέσβεις, καὶ ἅπαντα τὰ τε παρ' αὐτῶν, 15
 τὰ τε παρὰ τοῦ βαρβάρου διεξῆλθον, κατεγγυᾶται τῷ Κων-
 σταντίῳ γυνὴ γαμετῆ Ἀρματίου γενομένη, παιδὸς Πλίνθου
 τοῦ παρὰ Ῥωμαίοις στρατηγήσαντος καὶ τὴν ὑπατον ἀρχὴν
 ἄρξαντος. συνεβεβήκει δὲ τὸν Ἀρμάτον ἐς τὴν Λιβύων δια-
 V. 49 βάντα ἐπὶ τῇ πρὸς Ἀύσοριανούς μάχῃ εὐημερῆσαι μὲν ἐν τῷ 20
 πρὸς ἐκείνους πολέμῳ, νοσήσαντα δὲ τελευτῆσαι τὸν βίον. οὗ
 δὲ τὴν γαμετὴν, καὶ γένει καὶ περιουσίᾳ διαπρέπουσαν, ἔπεισεν
 ὁ βασιλεὺς τῷ Κωνσταντίῳ γήμασθαι. οὕτω καὶ τῶν πρὸς

9. Σκυθικὴν Val., συνθήκην vulg. 17. Ἀρμάτου con. H.

tigarentur, cum illis convenit. Initio quidem multa superbe et insolenter disserens, tandem magnitudine munerum aequior factus est, et blanda legatorum oratione delinitus, se pacem servaturum secundum conventiones, iuravit; se quoque omni regione trans Istrum, tanquam Romanorum iuris ditionisque cedere, neque porro Imperatori de profugis reddendis molestum futurum, modo Romani in posterum a transfugis admittendis temperarent. Liberavit et Bigilam, numeratis quinquaginta auri libris, quas Bigilae filius cum legatis in Scythiam veniens attulerat. Tum et Anatolio et Nomo gratificans, quam plurimos captivos illis sine ullo pretio concessit. Postremo donatos equis et ferarum pellibus, quibus Scythiae regii ad ornatum utuntur, dimisit. Comitem illis addidit Constantium, ut Imperator ipsi re confirmaret, quae verbis promiserat. Ut legati redierunt, et cum Attila ultro citroque acta retulerunt, Constantio nupti datur quondam uxor Armatii, filii Plinthae, qui apud Romanos exercituum dux fuerat et consulatum inierat. Ille in Lybiam profectus acie cum Ausorianis decertaverat et prospere pugnarat: mox morbo correptus vitam finierat. Eius uxori, genere et divitiis concupiscae, post mariti obitum Imperator nubere Constantio persuase-

Ἀττήλαν λυθέντων διαφορῶν, ὁ Θεοδοσίος ἐδεδίκε, μὴ ποτε καὶ Ζήνων τυραννίδι ἐπιθήσεται.

ε'. Ὅτι τοῦ Ἀττήλα τὸν παρὰ Θεοδοσίου τεταγμένον φόρον ζητούντος ἢ πόλεμον ἀπειλοῦντος, τῶν Ῥωμαίων στέλλειν παρ' αὐτὸν πρόσβεις ἀποκριναμένων, Ἀπολλώνιος ἐπέμπετο, οὗπερ ὁ ἀδελφὸς τὴν Σατορνίλου γεγαμηκὴ θυγατέρα, ἣν ὁ Θεοδοσίος ἐβούλετο Κωνσταντίῳ κατεγγυᾶν, Ζήνων δὲ Ῥούφῳ ἐδεδίκακε πρὸς γάμον· τότε δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἐγεγόνει. τοῦ Ζήνωνος οὖν τῶν ἐπιτηθείων ὁ Ἀπολλώνιος γεγωνὸς καὶ τὴν στρατηγίδα λαχὼν ἀρχὴν, παρὰ τὸν Ἀττήλαν ἐπέμπετο πρεσβευσόμενος. καὶ τὸν μὲν Ἴστρον ἐπεραιούτο, οὐκ ἔτυχε δὲ τῆς πρὸς τὸν βάρβαρον προσόδου. ἐν ὄργῃ γὰρ ἐκεῖνος ποιούμενος τὸ μὴ κεκομίσθαι τοὺς φόρους, οὓς ἔλεγεν αὐτῷ παρὰ τῶν βελτιόνων καὶ βασιλικωτέρων τεταχθῆαι, οὐδὲ τὸν πρεσβευσόμενον δέχετο, τοῦ πέμψαντος κατολιγερῶν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἀνδρὸς ἔργων κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν φαίνεται διαπραξάμενος. τοῦ γὰρ Ἀττήλα μὴ προσεμμένον τὴν αὐτοῦ πρεσβείαν, μηδὲ ἐς λόγους αὐτῷ ἔλθειν βουλομένου, παρακλενομένου δὲ πέμπειν ἄπερ αὐτῷ ἐκ βασιολέως δῶρα ἐκόμιζε, καὶ θάνατον ἀπειλοῦντος, εἰ μὴ δοίη, ἔφησεν „οὐκ αἰεὶν προσῆκε Σκύθαις ἄπερ αὐτοῖς ἐξέστιν ἢ δῶρα ἢ ἀκῦλα λαβεῖν” παραδηλῶν δῶρα μὲν αὐτοῖς δοθή-

3. τὸν add. B. 12. προσόδου H., πρεσβείας vulg. 17. προσεμμένου H., προτιμένου vulg.

rat. Sed sopitis omnibus ad hunc modum cum Attila controversiis, Theodosium novus timor occupavit, ne Zeno tyrannidem invaderet.

6. Cum Attilas tributum cum Theodosio conventum peteret, aut bellum minaretur, et Romani se illi per legatos satisfacturos respondissent, missus est Apollonius. Hic erat frater eius, qui Saturnini filiam duxerat uxorem, quam Theodosius Constantio promiserat, Zeno vero Rufo collocarat, qui tunc in vivis esse desiderat. Itaque Apollonius inter familiares Zenonis, et ducis dignitate auctus, legatione functurus ad Attilam missus erat. Sed transmissis Istro, minime aditum ad Attilam nactus est. Etenim Attilas ira aestuans, quod sibi tributum, quod ab optimis et nobilissimis viris sibi constitutum esse dixit, non solveretur, legatum minime admisit contemtu eius, a quo missus erat. Quo tempore Apollonius magnanimi viri facinus ausus esse dicitur. Etenim, quamvis Attilas minime ratam haberet eius legationem, neque sui conveniendi potestatem facere vellet, nihilo secius dona, quae ad eum ab Imperatore Apollonius attulerat, sibi tradi postulabat, ni daret, mortem illaturum minabatur. Apollonius autem respondit, non decere Scythas ea precibus expetere, quae aut pro donis aut tanquam spolia sibi sumere liceret: indicans

σεσθαι, εἰ αὐτὸν προσδέξοιντο πρεσβευόμενον, σκῦλα δὲ, εἰ
Β ἀνελόντες ἀφέλονται. οὕτω μὲν οὖν ἄπρακτος ἐπαγγείη.

A. C. 456
Ind. 9
Marc. 7
ζ. Ὅτι Γεζερίχου τὴν Ῥώμην πορθήσαντος, καὶ βασιλεύ-
οντος Ἀβίτου, Μαρκιανὸς ὁ τῶν τῆς ἐκ Ῥωμαίων βασιλεῶς
παρὰ τὸν Γεζερίχον τὸν τῶν Βανδήλων ἄρχοντα πρέσβεις 5
ἔστειλεν, ὥστε τῆς Ἰταλῶν ἀπέχσθαι γῆς καὶ τὰς βασιλεί-
ους ἐκπέμπειν γυναῖκας αἰχμαλώτους ἀγομένας, τὴν τε Βα-
λεντινιανοῦ γαμετὴν καὶ τὰς αὐτῆς θυγατέρας. καὶ οἱ πρέ-
σβεις ἐς τὴν ἐκ ἄπρακτοι ἐπαγγέσαν· οὐδενὶ γὰρ τῶν ἐπε-
σταλμένων παρὰ τοῦ Μαρκιανοῦ ὁ Γεζερίχος ὑπήκουσεν, 10
οὐδὲ μὴν λύειν τὰς γυναῖκας ἐβούλετο. ὁ δὲ Μαρκιανὸς ἔ-
στειρα πρὸς αὐτὸν διέπεμπε γράμματα καὶ τὸν πρεσβευσόμε-
νον Βλήδαν· ἦν δὲ τῆς τοῦ Γεζερίχου αἰρέσεως ἐπίσκοπος·
τῆς γὰρ τῶν Χριστιανῶν θρησκείας καὶ τοὺς Βανδήλους εἶναι
συμβαίνει. ὃς ἐπειδὴ παρ' αὐτὸν ἀφίκετο καὶ ἔγνω τῇ αὐ- 15
τοῦ μὴ ὑπακούοντα πρεσβείᾳ, ἀθθαδεστέρων λόγων ἤπιετο,
καὶ ἔφη μὴ συνοίσειν αὐτῷ, εἶπερ ὑπὸ τῆς παρούσης εὐη-
μερίας ἀρθεῖς καὶ τῶν κατὰ τὴν ἐκ Ῥωμαίων βασιλέα πρὸς
πόλεμον αὐτῷ ἀναστῆναι παρασκευάσοι, τὰς βασιλείους μὴ
λύων γυναῖκας. ἀλλ' οὕτε τῶν προηγησαμένων ἐπὶ τῇ πρε- 20
σβείᾳ ῥημάτων ἐπιείκεια, οὔτε ἀπειληθεῖς φόβος μέτρια τὸν
Γεζερίχον φρονεῖν ἠνάγκασεν· ἄπρακτον γὰρ καὶ τὸν Βλή-
δαν ἀπέπεμπε, καὶ ἐς τὴν Σικελίαν αὐθις καὶ ἐς τὴν πρόσ-
θ. τῶν ἐπεσταλμένων N., ἀπεσταλμένων vulg.

dona iis cessura, si se tanquam legatum admitterent, spolia, si in-
terfecto sibi eriperent. Et sic infecta re rediit.

7. Martianus, Romanorum Orientalium Imperator, ad Genser-
ricum post Romam ab eo, Avito imperante, dirutam legatos mi-
sit, qui iuberent eum ab Italia vastanda abstinere, et uxorem Va-
lentiniani et eius filias in captivitate abductas libertati restitue-
re. Sed legati, re infecta, in Orientem reversi sunt. Nam nihil
eorum, quae a Martiano imperata fuerant, facere, neque liberare
mulieres voluit. Quamobrem Martianus iterum litteras ad Genser-
ricum scripsit per Bledam legatum. Erat autem Bleda episcopus
haereseos Genserici. Vandali enim Christianorum cultum et reli-
gionem amplexi fuerant. Hic ubi ad Gensericum accessit, atque
alienum a sua legatione perspexit, in verba superbiora erupit. Non
bene cessurum illi, si in praesentia rebus secundis elatus bellum
cum orientalium quoque Romanorum Imperatore contraheret, regis
mulieribus non in libertatem restitulis. Sed neque ulla verborum
lenitas prius a legato usurpata, neque incussus timor, illum ad ul-
lam animi moderationem pertrahere potuerunt. Nam Bledam irrita
legatione dimisit, et rursus in Siciliam et proxima Italiae loca

ων αὐτῆ Ἰταλίαν δύναμιν διαπεμφόμενος πᾶσαν ἔδησον. A. C. 456
 ὁ δὲ Ἀβίτος ὁ τῶν ἑσπερίων Ῥωμαίων βασιλεὺς ἐπρεσβέυ- Ind. 9
 το καὶ αὐτὸς παρὰ τὸν Γεζέριχον, τῶν πάλαι αὐτὸν ὑπομι- Marc. 7
 μήσικων σπονδῶν, ὥς εἰ μὴ φυλάττειν ἔλοιτο, καὶ αὐτὸν πα-
 ρασκευάσασθαι, πλήθει τε οἰκείῃ πίσυρων καὶ τῆ τῶν συμ-
 μάχων ἐπικουρίᾳ. ἔπεμπε δὲ καὶ τὸν πατρικίον Ῥεκίμερ ἐς
 τὴν Σικελίαν σὺν στρατῷ.

ἦ. Ὅτι τῶν Ῥωμαίων ἐς Κόλχους ἐλθόντων καὶ σφρ-
 βολόντων πόλεμον πρὸς Λαζούς, ὁ μὲν Ῥωμαϊκὸς στρατὸς
 οἷς τὰ σφέτερα ἐπανεξέυξεν, καὶ οἱ ἄμφι τὰ βασιλεία πρὸς
 τὴν ἑτέραν μάχην παρσκευάζοντο, βουλευόμενοι πότερον τὴν
 αὐτὴν ἢ τὴν δι' Ἀρμενίας τῆς Περσῶν χώρας προσοίκου
 πορευθέντες ὁδὸν τὸν πόλεμον ἐπάξουσι, πρότερον πρεσβεῖα
 τὸν μόναρχον τῶν Παρθυαίων πείσαντες· κατὰ γὰρ Θάλατ-Ρ. 74
 ἴσαν ἄπορος αὐτοῖς πᾶν ἐνομιζέτο τὰς δυσχωρίας παραπλεῖν,
 ἀλμμένου τῆς Κόλχου τυγχανούσης. ὁ δὲ Γωβαζῆς ἐπρε-
 σβέυετο μὲν καὶ αὐτὸς παρὰ τοὺς Παρθυαίους, ἐπρεσβέυετο
 δὲ καὶ παρὰ τὸν βασιλέα Ῥωμαίων. καὶ ὁ μὲν τῶν Πάρ- V. 50
 θων μόναρχος, ὡς πολέμου αὐτῷ συνισταμένου πρὸς Οὐν-
 ροσους τοὺς Κιδαρίτας καλουμένους, ἀπεσείσατο παρ' αὐτὸν
 τοὺς Λαζοὺς καταφύγοντας.

9. Ὅτι τοῦ Βαλάμερος τοῦ Σκύθου παρασκοπῆσαντος p. A. C. 456
 καὶ πολλὰς πόλεις δηωσαμένου καὶ χώρας Ῥωμαϊκᾶς, ἔπεμ-

6. τὸν πατρικίον N., παρὰ τὸν vulg. 8. σωμαλλόντων vulg.
 15. ἄπορος αὐτοῖς πᾶν] ἄπορον αὐτοῖς εἶναι coni. N.

exercitum immittens, omnem regionem vastavit. Avitus quoque, Ro-
 manorum Occidentalium Imperator, ad eum legatos misit, qui mo-
 nerent, ut foederum pridem cum illo initorum meminisset, sin mi-
 nus, se, et domestico exercitu, et auxiliariis copiis fretum, bellum
 paraturum. Et misit sane Recimerum patricium cum exercitu in Si-
 ciliam.

8. Romani in Colchidem profecti bello adversus Lazos decertant,
 nec multo post Romanorum exercitus ad sua rediit. Cum autem Im-
 perator denuo bellum repetere praepareret, consilium habuit, an ea-
 dem via insistens, an per Armeniam Persarum regno confinem, fide
 prius a Parthorum rege accepta, bellum inferret. Etenim cum Col-
 chidis ora esset importuosa, neque loca vadosa praeternavigare pos-
 set, mare sibi undequaque infestum existimabat. Gobazes quoque
 legatos misit ad Parthos et ad Imperatorem Romanorum. Et Par-
 thorum quidem rex, quia bellum illi erat cum Hunnis, quos Cida-
 ritas vocabant, Lazos ad se confugientes reiecit.

9. Cum Balamerus Scythia foedera violaret et Romanorum re-
 giones depopularetur, et multas urbes everteret, Romani ad eum

p. A. C. 456 Leon. dim-
peril in it. πλον παρ' αὐτὸν οἱ Ῥωμαῖοι πρεσβεις, οἱ αὐτῷ τοῦ νεωτε-
ρισμοῦ κατεμέμφοτο, καὶ, ὥστε μὴ ἀδιδεῖ τὴν χώραν κατα-
βδραμεῖν, τριακοσίας λίτρας φέρειν αὐτῷ ἐκάστου ἔτους ἔτα-
ξαν· σπάνει γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἔφραζε πρὸς πόλεμον τὸ
οἰκελὸν διαναστῆναι πληθος. 5

c. A. C. 465
Ind. 3
Leon. 9 i. Ὅτι ὁ Γεζέριχος οὐκέτι ταῖς πρὸς Μαῖοριανὸν τε-
θείσαις σπονδαῖς ἐμμένων Βανδήλων καὶ Μαυρουσιῶν πλη-
θος ἐπὶ δηώσει τῆς Ἰταλίας καὶ Σικελίας ἔπεμπε, Μαρκελ-
λίνου ἤδη πρότερον τῆς νήσου ἀναχωρήσαντος διὰ τὸ Ῥεκι-
μερα παρελθεῖν αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐθέλησαντα, τοὺς κα-
ροσιμένους αὐτῷ Σκύθας (ἦσαν δὲ ἐν πλείστοις ἀνδράσι)
παραπέθειν χρήμασιν, ὥστε ἐκείνον μὲν ἀπολιπεῖν, ἀφικέ-
σθαι εὐλαβηθέντα τὴν ἐπιβουλὴν (οὐ γὰρ ἀντιφιλοτι-
C μισθοῖται τῷ Ῥεκιμέρος ἐδύνατο πλούτῳ) τῆς Σικελίας ὑπο-
νοστήσαι. ἐστέλλετο οὖν καὶ παρὰ τὸν Γεζέριχον πρεσβεία, 15
τοῦτο μὲν παρὰ τοῦ Ῥεκιμέρος, ὡς οὐ δεῖ κατολιγορεῖν αὐ-
τὸν τῶν σπονδῶν, τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τοῦ κρατοῦντος τῶν
ἐν τῇ ἐπὶ Ῥωμαίων, ἐφ' ᾗ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας ἀ-
πέχεσθαι καὶ τὰς βασιλείους ἐκπέμπειν γυναίκας. Γεζέρι-
χος δὲ, πολλῶν πρὸς αὐτὸν πρεσβευτῶν κατὰ διαφόρους στα-
20 λέντων χρόνους, τὰς γυναίκας οὐ πρότερον διαφῆκε πρὶν ἢ
τὴν πρεσβυτέραν τῶν Βαλεντινιανοῦ θυγατέρων (Εὐδοκία δὲ

13. ἀφικέσθαι δὲ πρὸς αὐτόν. τοῦτ' ἐποίησε τὸν Μαρκελλίνου
εὐλαβ. N. 16. αὐτὸν H., αὐτῶν vulg. 21. χρόνων vulg.

legatos miserunt, qui de pace violata quererentur. Et ut deinceps a vexanda iucursionibus Romanorum regione abstineret, trecentas auri libras illi quotannis solvi constituerunt. Dicebat enim suae gentis multitudinem rerum necessariorum inopia ad bellum se con-vertisse.

10. Gensericus, cum non amplius foederibus cum Maioriano pactis stare constituisset, Vandalorum et Maurusiorum multitudinem ad vastationem Italiae et Siciliae immisit. Marcellinus enim, iam ante insula cesserat, propterea quod Recimerus, qui eius imperium in se trahere studebat, militibus eius pecunias largitus erat, (erant autem fere omnes Scythae,) quo illis persuaderet a Marcellino desicere. Itaque Marcellinus Sicilia excesserat, veritus insidias, quia opibus cum Recimero minime certare poterat. Missa est igitur ad Gensericum legatio: tum a Recimero, ne foedera violaret: tum ab eo, qui apud Romanos in Oriente rerum potiebatur, ut ab Italia et Sicilia abstineret et regias mulieres redderet. Gensericus vero, multis ad eum ex diversis partibus legatis missis, non ante mulierem liberavit, quam maiorem natu filiarum Valentianiani, Eudociam nomine, Honoricho filio desponderet. Tunc enim Eudociam, Theodo-

ἦν ὄνομα αὐτῇ) Ὀγορίχῃ τῇ ἑαυτοῦ παιδί κατενεγγήθη. τό-^a A. C. 465
 τε γὰρ καὶ τὴν Εὐδοξίαν τὴν Θεοδοσίου θυγατέρα ἀπέπεμπε ^{Ind. 3}
 σὺν Πλακιδίᾳ τῇ ἐτέρᾳ αὐτῆς θυγατρὶ, ἣν ἐγαμήκει Ὀλύ- ^{Leon. 9}
 βριος. τοῦ δὲ τὰς Ἰταλίας καὶ Σικελίαν θηοῦν ὁ Γεζέριχος
 οὐκ ἀπέστη, ἀλλὰ μάλλον αὐτὰς ἐξέπορθε, μετὰ τὸν Μαί-
 οριανὸν βουλευθεὶς βασιλεύειν τῶν ἐν τῇ ἑσπέρῳ Ῥωμαίων
 Ὀλύβριον διὰ τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν.

ια'. Ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλέως Ῥωμαίων ἐπροσβεύετο
 παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανός, ἐν τῇ τῶν
 10 πατρικίων ἀξία καταλεγόμενος, παρὰ δὲ Πέρσας Κωνσταν-
 τιος, τρίτον μὲν τὴν ἐπαρχον λαβὼν ἀρχὴν, πρὸς δὲ τῇ ὑπα-
 τικῇ ἀξίᾳ καὶ τῆς πατρικίότητος τυχών. καὶ Τατιανός μὲν
 ἐκ Βανδήλων εὐθὺς ἀπρακτος ἀνεχώρησε, τῶν αὐτοῦ ὑπὸ
 τοῦ Γεζερίχου μὴ παραδεχθέντων λόγῳ. ὁ δὲ Κωνσταν-
 15 τιος τῇ Ἐδέσση, Ῥωμαϊκῇ πόλει, προσοικῶ δὲ τῆς Περσῶν
 χώρας, ἐγκατέμεινε, ἐσδέξασθαι αὐτὸν ἐπὶ πολὺ διαναβαλ-^{P. 75}
 λομένου τοῦ Παρθυαίου μονάρχου.

ιβ'. Ὅτι τὸν Κωνσταντίον τὸν προσβευτήν ἐν τῇ Ἐδέ-
 σση χρόνον ἐπιμείναντα, ὡς εἴρηται μοι, τῆς προσβείας πέρι,
 20 τότε ἐδέξατο ὁ Περσῶν μονάρχος ἐς τὴν σφετέρην, καὶ παρ'
 αὐτὸν ἀφικέσθαι προσέταξεν, οὐκ ἐν ταῖς πόλεσιν, ἀλλὰ γὰρ
 ἐν τοῖς μεθορίοις αὐτῶν τε καὶ Οὐννων τῶν Κιδαριτῶν τὰς
 διατριβὰς ποιούμενος. . . αὐτῷ συνίστατο αἰτίαν ἔχων, ὡς

7. Ὀλύβριον N. Ὀλύβριος· vulg. 11. τὴν om. vulg. ἐπαρχον
 Val., ὑπατον vulg. 23. πρὸς οὗς πόλεμος αὐτῷ conl. N.

sibi filiam, remisit eum Placidia, eius sorore, quam duxit Olybrius.
 Neque eo secius Italiam et Siciliam Gensericus vastare destitit,
 sed multo magis saeviebat post mortem Maioriani, cum Olybrium ad
 imperium Occidentis provehere propter affinitatem ex nuptiis cogitaret.

11. Sub Leone, Romanorum Imperatore, legatus pro Italis ad
 Vandalos profectus est Tatianus, in patriciorum numerum conscriptus,
 ad Persas vero Constantius, tertium praefectus, et una cum con-
 sulatu patriciatus dignitatem sortitus. Et Tatianus quidem a Van-
 dalis intra breve tempus, re infecta, reversus est repudiatis a Gen-
 serico pacis conditionibus. Constantius vero Edessae, quae urbs
 est in Romanorum dititione posita et Persis contermina, substitit, in
 qua longo tempore commoratus est, cum diu eum admittere Partho-
 rum rex differret.

12. Tandem Persarum rex Constantium legatum, qui longo
 tempore, ut diximus, legationis causa Edessae substiterat, in suam
 regionem admisit et ad se venire iussit. Et rex quidem tunc tem-
 poris non in urbibus, sed in confinis regionis suae et Hunnorum
 Cidaritarum moratus cum Hunnorum rege bellum gerebat, pro-

c. A. C. 465 τὸς φόρους τῶν Οὐννων μὴ κομιζομένων, οὐς οἱ πάλαι μὲν
 Ind. 3 τῶν Περσῶν καὶ Πάρθων βασιλεύοντες ἔδεντο. ὦν ὁ πατήρ
 Leon. 9 B [τὴν τοῦ φόρου] ἀπαρνησάμενος ἀπαγωγὴν τὸν πόλεμον ὑπε-
 δέξατο, καὶ τοῦτον μετὰ τῆς βασιλείας παρέπεμψε τῷ παιδί,
 ὥστε ταῖς μάχαις ἐπιτριβομένους τοὺς Πέρσας ἀπάτη ἔδτε-5
 λῆσαι τὴν τῶν Οὐννων λῦσαι διαφορὰν, καὶ δῆτα διαπέμ-
 ψασθαι τὸν Πειρώζην (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τότε Περ-
 σῶν βασιλεύοντι) πρὸς τὸν Κούγγαν τὸν Οὐννων ἡγούμενον,
 ὡς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀσμενίζων εἰρήνην ἐπὶ τε συμμαχίᾳ σπέν-
 δεσθαι βούλοικο, καὶ τὴν αὐτοῦ κατεγγυᾶ ἀδελφῆν. νεώτα-10
 τον γὰρ αὐτὸν εἶναι συνέβαινε, καὶ μηδέπω παιδῶν εἶναι
 πατέρα. τὸν δὲ προσδεξάμενον τοὺς λόγους γῆμασθαι εὐ
 τοῦ Πειρώζου ἀδελφῆν, ἀλλ' ἑτέραν γυναῖκα βασιλικῶς δια-
 Cκοσμηθεῖσαν, ἣν ὁ Περσῶν μόναρχος ἐξέπεμψε, παρεγγυή-
 σας, ὡς οὐδὲν μὲν ἀνακαλύπτουσα τῶν ἐσχηματισμένων βα-15
 σιλίας καὶ εὐδαιμονίας μεθέξει, ἐκλέγουσα δὲ τὴν ὑπόκρισιν
 θάνατον ἔξει ζημίαν. οὐ γὰρ ἀνέξασθαι τὸν Κιδαριτῶν ἄρ-
 V. 51 χοντα θεράπαιναν ἔχειν γαμετὴν ἀντὶ τῆς εὐ γενομένης. τού-
 του χάριν σπεισάμενος ὁ Πειρώζης πρὸς τὸν τῶν Οὐννων ἡ-
 γούμενον οὐκ ἐπὶ πολὺ τῆς ἀπάτης ἀπάντατο. εὐλαβηθεῖσα20
 γὰρ ἡ γυνή, μὴ ποτε ὁ ἄρχων τοῦ ἔθνους ὑπὸ ἑτέρων πυθό-
 μενος τὴν αὐτῆς τύχην χαλεπῶ αὐτὴν ὑφέξει θανάτῳ, μη-
 Δνύει τὸ μελετηθέν. ὁ δὲ Κούγγας ἐπαινέσας τὴν γυναῖκα τῆς

9. αὐτὸν H., αὐτῶν vulg. 17. ἀνέξασθαι N., ἐξέσθαι vulg.,
 ἔξεισι H. 22. χαλεπῶ N., χαλεπῶς vulg.

pterea quod Hunni minime tributum inferebant, quod illis olim Persarum et Parthorum reges imposuerant. Et regis Hunnorum pater, tributum illationem renuens, bellum exceperat, quod quidem una cum regno ad filium transmiserat: donec Persis longiori bello defatigatis venit in mentem bellum cum Hunnis fraude finire. Itaque Peroses (sic enim Persarum rex vocabatur) ad Concham, Hunnorum regem, misit, tanquam vellet cum illis pacem firmare et armorum societatem iungere et illi suam sororem dare uxorem. Ille enim erat tum forte adhuc iunior, neque dum liberos ullos sustulerat. Quibus sermonibus cum Conchas esset assensus, non tamen Perosis sororem: in matrimonium duxit, sed aliam mulierem regio cultu adornatam. Hanc autem Persarum rex misit, ut, si nihil eorum, quae fingebantur, enuntiaret, regiae felicitatis participem futuram: si minus, et simulata detegeret, mortis supplicium subituram. Non enim passurum Cidaritarum regem, uxorem se habere servilis conditionis pro ingenua et nobili. Cum igitur his conditionibus Peroses pacem cum Hunnorum rege sanxisset, non illi diu sua fraus utilitati et fructui fuit. Mulier enim timens, ne, si forte per alios

ἀληθείας αὐτὴν μὲν ἔμεινεν ἔχων γαμετὴν, τίσασθαι δὲ τοῦ c.A.C. 465
 δόλου Πειρωζην ἐθέλων πόλεμον πρὸς τοὺς δμόρους ἔχειν Ind. 3
 ὑπεκρίνετο, δεῖσθαι τε ἀνδρῶν οὐ τῶν πρὸς μάχην ἐπιτηδεί- Leon. 9
 ων, (μυρῖον γὰρ αὐτῷ παρεῖναι πληθος,) ἀλλὰ τῶν στρατη-
 γηγόντων αὐτῷ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ τ' αὐτῷ τῶν λογάδων
 ἐπέπεμψε. καὶ τοὺς μὲν ὁ τῶν Κιδαρειῶν ἄρχων ἀπέκτεινε,
 τοὺς δὲ λωβησάμενος παρὰ τὸν Πειρωζην ἀπέπεμψεν ἀπαγ-
 γελούοντας, ὡς τῆς ἀπάτης ταύτην ἔδωκε δίκην. οὕτως αὖ-
 θις αὐτοῖς ὁ πόλεμος ἀνεζωπυρώθη, καὶ ἐμάχοντο καρτερῶς.
 10 ἐν Γόργα τοίνυν (τοῦτο γὰρ ὄνομα τῆ χωρίῳ, ἐν ᾗ περ συνέ-
 βανε τοὺς Πέρσας στρατοπεδεύεσθαι) τὸν Κωνσταντίον ὁ
 Πειρωζης ἐδέχετο, καὶ τινὰς ἡμέρας φιλοφρονησάμενος δια-
 γῆκεν, δεξιὸν οὐδὲν περὶ τῆς προσβείας ἀποκρίνάμενος. P. 76
 11 γ'. Ὅτι Λέων ὁ βασιλεὺς στέλλει πρὸς τὸν Γεζέριχον A. C. 467
 12 Φύλαρχον πρὸς τοῦ Ἀνθεμίου βασιλείᾳ μνησῶσα καὶ πόλε- Ind. 5
 μων ἀπειλήσων, εἰ μὴ γε τῆς Ἰταλίας καὶ βασιλείας ἀφ᾽ ἑξοί- Leon. 11
 το. ἐπαγγῆκε δὲ ἀγγέλλων, μὴ ἐθέλειν αὐτὸν τοὺς τοῦ βασι-
 λέως προσίεσθαι λόγους, ἀλλὰ ἐν πολέμῳ εἶναι παρασκευῆ,
 ὡς ὑπὸ τῶν ἐφῶν Ῥωμαίων παρασπονδούμενον.

4. μυρῖων vulg. 16. βασιλείας] Σικελίας conl. B. 18. προσ-
 εσθαι vulg. 19. ἐφῶν B., νέων vulg.

de sua conditione certior fieret, pessima se morte mulctaret, com-
 mentum indicavit. Conchas vero mulierem ob veritatem detestam
 landans, eam in matrimonio habere perstitit, sed dolum sibi factum
 ulturus, contra finimitos bellum se gerere simulavit, in quo sibi
 viris opus esse. non quidem ad militiam aptis, (infinitam enim horum
 sibi adesse multitudinem,) sed his, qui bellum sibi administrarent.
 Peroses vero trecentos principum ad eum misit, quorum alios Ci-
 daritarum rex trucidavit, alios truncatos ad Perosem remisit, qui
 renuntiarent, has illes commissa ab eo fraudis poenas luisse. Ita-
 que inter ipsos multo acrius, quam antea, bellum est excitatum, et
 omnibus viribus depugnarunt. In Gorga igitur, (hoc enim erat loco
 nomen, in quo tunc forte Persae castra habebant,) Constantium Per-
 roses excepit. Quem postquam per quosdam dies laute tractasset,
 nullo idoneo ad legationem dato responso, dimisit.

13. Leo Imperator Gensericum per Phylarchum legatum de
 Anthemii imperio certiores fecit, eique bellum indixit, nisi Italia
 cederet, et imperium ipse appetere desisteret. Reddit autem nun-
 tius, et retulit, nolle ipsum denuntiationi parere, imo eo magis
 bellum apparare, quod Romani orientales foedera transgressi essent.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ
ΕΚ ΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΙΣΚΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

α'. "Ορκοὶ δὲ ἐπὶ τῇ ἀμοιβαίᾳ σφῶν ἐδίδοντο πίστει οὐ μόνον αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραγωνομένοις ἐκ τῶν βασιλείων τῆς Ῥωμαίων διαλλαγῆς ἕνεκα τῶν ἀνδρῶν· Πρίσκοσ φησίν. *Suidas s. v. ἀμοιβαία.*

β'. Πρίσκοσ λέγει περὶ Χαρυβδέως· παραπλέουσι δὲ τὴν Σικελίαν πρὸς τῇ Μεσσηνήᾳ κατὰ τὸν πορθμὸν τῆς Ἰταλίας, ἐν ᾧ περ ἡ Χάρυβδις, πνευμάτων ἐπιλαβόντων δυσσαῶν αὐτοῖς ἀνδράσι κατέδυσαν. *Idem s. v. Χάρυ-10 βδις.*

γ'. Σαλώνας, πόλις Δαλματίας, ᾧν Σαλωνεὺς τὸ ἔθνηκόν, ὡς Πρίσκοσ ἐν ἐπιφ. *Stephanus s. v. Σάλωνα.*

δ'. Μαρκιανὸς τοίνυν καὶ ἄλλοις τε πολλοῖς καὶ μὴν καὶ Πρίσκῳ ἱστορήται τῷ ἕτηρι. *Evagrius hist. eccl. 15 II. 1.*

FRAGMENTA
E PRISCI HISTORIA.

1. Fides mutua iureiurando confirmata est quum aliis, tam etiam illis, qui ex aula Romanorum venerant pacis componendae causa. Sic Priscus dicit.

2. Priscus de Charybdi dicit: Quum autem Siciliam praeter navigarent iuxta Messanam in freto Italiae, ubi Charybdis est, ingentibus coortis procellis naves cum ipsi viris submersae sunt.

3. Salonae oppidum Dalmatiae, quarum gentile Σαλωνεὺς, ut Priscus in sexto.

4. De Marciano et alii plurimi et Priscus quoque rhetor tradiderunt.

ε. Ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ ῥήτωρ φθῆναι τῆνικαῦτα ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας, ἰδεῖν τε τὸν δῆμον ὁμοίως κατὰ τῶν ἀρχόντων χωροῦντα, τῆς τε στρατιωτικῆς δυνάμεως τὴν στάσιν διακωλύειν βουλομένης λίθων βλααῖς αὐτοὺς χρῆσασθαι. τρέφασθαι τε τούτους ἀνὰ τὸ ἱερὸν τὸ πύλαι Σαραπίδος, καὶ ἀναδραμόντας ἐκπολιορῆσαι, καὶ πρὸς ζῶντας παραδοῦναι. ταῦτά τε τὸν βασιλέα μαθόντα διαχιλίους νεολέτους ἐκπέμψαι, καὶ τοῦ πνεύματος ἐπιτηχόντας οὐριδρομῆσαι, ὡς ἀνὰ τὴν ἕκτην τῶν ἡμερῶν τῇ ¹⁰μεγάλῃ τῶν Ἀλεξανδρέων κροσσῶν πάλει. κἀντεῦθεν τῶν στρατιωτῶν παροισούτων ἕς τε τὰς γαμετῆς καὶ θυγατέρας τῶν Ἀλεξανδρέων τῶν πρώτων πολλὰ δεινότερα προελθεῖν. ὑστερόν τε δεηθῆναι τὸν δῆμον τοῦ Φλώρου τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων ἡγουμένου, ὁμοῦ τε καὶ τὴν πολιτικὴν ¹⁵διοκτος ἀρχὴν, ἀνὰ τὴν ἵπποδρομίαν ἀλισθέντα· ὥστε καταπράξασθαι αὐτοῖς τὴν τοῦ σιτηρεσίου χορηγίαν, ἣν περ παρ' αὐτῶν ἀφῆρητο, τὰ τε βαλανεῖα καὶ τὴν θείαν καὶ ὅσα διὰ τὴν γενομένην αὐτῶν ἀταξίαν ἀπεκόπησαν. καὶ οὕτως τὸν Φλώρον ἐσηγήσει τῇ αὐτοῦ φανέντα τῷ δήμῳ ὑποσχέσθαι ²⁰σε αὐτῷ καὶ τὴν στάσιν πρὸς βραχὺ διαλύσαι. *Idem II. 5.*

5. Tradit igitur Priscus rhetor se ex praefectura Thebarum Alexandriam venisse, plebemque adversus magistratus ad arma concitatum vidisse. Quam cum milites compescere anniterentur, seditiosos lapidibus iactis eos in fugam vertisse, et in templum quod olim Serapidis fuerat compulsos, ad deditionemque adactos, vivos combussisse. His compertis Imperator bis mille tirones in Aegyptum misit, qui, secundo vento vecti, sexto die Alexandriam appulerunt. Protinus igitur milites matronis et puellis principum in urbe familiarum libidinosae illuserunt, et infandae crudelitatis exempla ediderunt. Ad ultimum denique pop. Alexandrinus in circo congregatus Florum, legionum praefectum provinciaeque praesidem, oravit, ut sibi annonae distributio, quae sublata erat, balneaque et theatrum, et reliqua quae propter turbas amiserant redderentur. Haec Florus, a quo edocta plebs istas preces fuderat, se facturum annuit; atque ita seditionem composuit.

6. Tali ergo Hunni stirpe creati, Gothorum finibus ad-^{P. 31}
venere. Quorum natio saeva, ut Priscus historicus refert,^{V. 22}
in Maeotide palude ulteriorem ripam insedit, venatione tantum

nec alio labore experta, nisi quod, postquam crevisset in populos, fraudibus et rapinis vicinam gentem conturbavit. *Jornand. Cap. XXIV.*

7. Ad quem in legationem remissus a Theodosio iuniore Priscus, tali voce inter alia refert. Ingentia siquidem flumina, id est Tysiam Tibisiamque et Driccam transeuntes, venimus in locum illum, ubi dudum Vidicula, Gothorum fortissimus, Sarmatum dolo occubuit. Indeque non longe ad vicum, in quo Rex Attila morabatur, accessimus: vicum inquam, ad instar civitatis amplissimae, in quo lignea moenia ex tabulis nitentibus fabricata reperimus, quarum compago ita solidum mentiebatur, ut vix ab intento posset junctura tabularum comprehendi. Videres triclinia ambitu prolixiore distenta, porticusque in omni decore dispositas. Arca vero curtis ingenti ambitu cingebatur, ut amplitudo ipsa regiam aulam ostenderet. Hae sedes erant Attilae Regis Barbariam totam tenentis: haec captis civitatibus habitaoula praeponebat. *Cap. XXXIV.*

8. Qui [Attila] quamvis huius esset naturae, ut semper magna confideret, addebat ei tamen confidentiam gladius Martis inventus, apud Scytharum reges semper habitus. Quem Priscus historicus tali refert occasione detectum. Quum pastor, inquam, quidam gregis unam buculam conspiceret claudicantem, nec causam tanti vulneris inveniret, sollicitus vestigia cruoris insequitur: tandemque venit ad gladium, quem depascens herbas bucula incaute calcaverat, effossumque protinus ad Attilam defert. Quo ille munere gratulatus, ut erat magnanimus, arbitratur se totius mundi principem constitutum, et per Martis gladium potestatem sibi concessam esse bellorum. *Cap. XXXV.*

9. Quum ad Romam animus fuisset eius [Attilae] attentus accedere, sui eum, ut Priscus refert historicus, removere, non urbi, cui inimici erant, consulentes, sed Alarici quondam Vesegotharum Regis obiicentes exemplum, veriti P.^{3a} Regis sui fortunam, quia ille post fractam Romam diu non supervixerat, sed protinus rebus excessit humanis. *Cap. XLII.*

10. Id accessit mirabile, ut Marciano, Principi Orientis, de tam feroci hoste sollicito in somnis divinitas adsistens, arcum Attilae in eadem nocte fractum ostenderet, quasi quod gens ipsa eo tempore multa praesumat. Ηος Priscus historicus vera se dicit adtestatione probare. *Cap. XLIX.*

Sequentia, quas sine auctoris nomine apud Suidam leguntur, Prisco tribuenda esse videntur.

10. Ζέρκων, Σκύθης οὕτω καλούμενος, Μαυρούσιος τὸ γένος, διὰ δὲ κακοφυίαν σώματος καὶ τὸ γέλωτα ἐκ τῆς τραυλότητος τῆς φωνῆς καὶ ὄψεως παρέχειν· βραχὺς γάρ τις ἦν, κυρτὸς, διάστροφος τοῖς ποσὶ, τὴν ῥίνα τοῖς μυκτῆρσι παρασφαίνων διὰ σιμότητος ὑπερβολῆν. Ἀσπαρι τῷ Ἀρδαβουρίου ἐδεδώρητο, καθ' ὃν ἐν Λιβύῃ διέτριβε χρόνον. ἤλω δὲ τῶν βαρβάρων ἐς τὴν Θρακῶν ἐμβalόντων καὶ παρὰ τοὺς βασιλείους ἤχθη Σκύθας, καὶ Ἀττήλας μὲν οὐδὲ τὴν αὐτοῦ ἦνεγκεν ὄψιν· ὁ δὲ Βλήδας ἦσθη τε λίαν αὐτῷ φθεγγομένῳ οὐμόνον γέλωτος ἄξια καὶ βαδίζοντι καὶ περιττῶς κινοῦντι τὸ σῶμα· συνῆν δὲ αὐτῷ εὐωχομένῳ καὶ ἔκστρατεύοντι πεποιημένην πρὸς τὸ γελοιότερον ἀναλαμβάνων ἐν ταῖς ἐξόδοις

11. Hoc fragmentum Valesius ad cap. 3. Exc. Legg. Rom. ad gentes Prisco vindicavit. 5. Ἀρδαβουρίῳ vulg. 7. βασιλεῖς vulg.

11. Zercon Scytha sic vocatus, genere Maurusius. Qui propter corporis foeditatem, et quod balbutie vocis et forma sursum movebat, nam brevis erat, gibbosus, distortis pedibus, naribus adeo depressis, ut nasum inter eas vix apparentem haberet propter nimiam similitatem. Aspari Ardaburii donatus erat, quum in Africa degebat; captus autem, quum barbari in Thraciam irrupissent, et ad Scytharum reges adductus est. Et Attilas ne visum quidem eius tulit; sed Bledas magnopere eo delectabatur. quod non solum risu digna verba faceret, sed etiam ridicule incederet et corpus iactanter moveret. Cum ipso autem et epulante et ad militiam proficiscente versabatur, in expeditionibus armaturam assumens factum ad risum movendum. Quamobrem Bledas ipsum plurimi faciens, quum fugisset cum Romanis captivis, ceteros quidem neglexit,

Dexippus, Eunapius etc.

15

πανοπλίαν. διὸ δὴ περισπούδαστον αὐτὸν ὁ Βλήδας ποιού-
μενος μετὰ ἀλγυμαλώτων ἀποδράντα Ῥωμαίων, τῶν μὲν
ἄλλων καταλιγώρησάν, αὐτὸν δὲ μετὰ πάσης φροντίδος ἀνα-
ζητεῖσθαι προσέταξεν. καὶ ἀλόντα καὶ παρ' αὐτὸν ἀχθέντα
ἐν δεσμοῖς ἰδὼν ἐγέλασεν. καὶ καθυφείς τῆς ὀργῆς ἐπυν-5
θάνετο τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς, καὶ ὅτου χάριν νομίζοι τὰ Ῥω-
μαίων τῶν παρὰ σφισιν ἀμείνονα. ὃ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀμάρτημα
μὲν τὴν φυγὴν εἶναι, ἔχειν δὲ τοῦ ἀμαρτήματος λόγον τὸ μὴ
γαμετὴν αὐτῷ δεδόσθαι. τῷ δὲ γέλωτι μᾶλλον ὁ Βλήδας ὑ-
παχθεὶς δίδωσιν αὐτῷ γυναῖκα τῶν εὖ γεγονότων καὶ τῇ βα-10
σιλίδι διακονησαμένων, αἰτόπου δὲ τινος πράξεως ἔνεκα οὐκ-
ἔτι παρ' ἐκείνην φοιτῶσαν. καὶ οὕτω διετέλει ἄπαυτα τὸν
χρόνον τῷ Βλήδα συνῶν, μετὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τελευταίην Ἀτ-
τήλας Ἀετίῳ τῷ στρατηγῷ τῶν ἐσπερίων Ῥωμαίων δῶρον
τὸν Ζέρκωνα δίδωσιν, ὃς αὐτὸν παρὰ τὸν Ἀσπαρα ἐπεμψεν.15
Suid. voc. Ζέρκων.

ιβ. Θεοδοσίος, βασιλεὺς Ῥωμαίων ὁ μικρός. οὗτος δια-
θεξάμενος παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν ἀρχὴν, ἀπόλεμος ὢν καὶ
δειλιά συζῶν, καὶ τὴν εἰρήνην χρήμασιν, οὐχ ὅπλοις κτη-
σάμενος, πολλὰ προὔξενησε κακὰ τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ.20
ὑπὸ γὰρ τοῖς ἐθνόχοις τραφεὶς πρὸς πᾶν σφισιν ἐπίταγμα
εὐπειθῆς ἦν, ὥστε καὶ τοὺς λογάδας τῆς ἐκείνων δεῖσθαι
ἐπικουρίας, καὶ πολλὰ νεοχμεῖσθαι ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ

20. προεξένησε, vulg.

Illum vero summa cura inquiri iussit; et captum et ad se adductum
in vinculis conspicatus risit, et remissa ira causam fugae quaesivit,
et cuius rei gratia res Romanorum suis meliores putaret. Ille vero
respondit, se quidem peccasse, quod fugisset, sed se peccati causam
habere, quod nulla uxor sibi data fuisset. Bledas autem in maio-
rem risum prorumpens ipsi dat uxorem, unam de nobilibus et quae
fuerat inter reginae ministras, sed ob quoddam insolens facinus ad
ipsam non amplius accedebat. Sic autem perpetuo cum Bleda vixit.
Post cuius mortem Attilas Aëtio, Romanorum Occidentalium duci,
Zerconem dono mittit, qui ipsum ad Asparem remisit.

12. Theodosius minor, Romanorum Imperator. Hic suscepto
principatu, quem a patre per successionis ius acceperat, cum esset
imbellis, et vitam ignaviae deditam viveret, et pacem pecunia, non
armis sibi parasset, multa mala reipublicae Romanae conciliavit.
Nam sub eunuchis educatus, ipsis valde obsequens erat ad omnia
illorum Imperata facienda, adeo ut vel ipsi legionarii milites ip-
sorum ope indigerent, multaque in civilibus et militaribus ordini-
bus ac institutis innovarentur, quod ad magistratus non accede-
rent viri, qui eos gerere possent, sed qui aurum suppeditarent,

στρατιωτικῶς τάγμασι, μὴ παρώντων εἰς τὰς ἀρχὰς ἀνδρῶν τῶν διέπειν ταύτας δυναμένων, ἀλλὰ τῶν χορηγούντων χρῆσιν, διὰ τὴν τῶν εὐνούχων πλεονεξίαν, καὶ τῶν Σεβαστιανῶ δουροφόρων πειρατικῶν συστάτων, ᾧ τὸν τε Ἑλλησποντον καὶ τὴν Προποντίδα διετάραξαν, ἐς τοῦτο τὰ πρῶγματα ὑποτίας οἱ εὐνούχοι παρεσκεύασαν, ἀποβουκολοῦντες τὸν Θεοδοσίον, ὥσπερ τοὺς παῖδας ἀθύρμασιν, * οὐδὲν ὅ,τι καὶ ἄξιον μνήμης διαπράξασθαι παρεσκεύασαν. ἀλλ' εἰς γ' ἐτῶν ἡλικίαν ἔλληλυθῶς, διετέλεσε βαναύσους τέ τινας μειῶν τέχνας, καὶ θήρα προσκαρτερῶν, ὥστε τοὺς εὐνούχους καὶ τὸν Χρυσάφιον ἔχειν τὸ τῆς βασιλείας κράτος. ὄνπερ ἡ Πουλχερία μετῴλθε τοῦ ἀδελφοῦ τελευτήσαντος. *Idem s. v.*

ιβ'. Ἀντίοχος ὁ κραιπνόσιτος. οὗτος διαβληθεὶς Θεοδοσίῳ τῷ μικρῷ καθρέθη τῆς τιμῆς, καὶ δημοσιευθεὶς ἐν τοῖς ἱερεῦσι καὶ ἰσκιεῖν, διαταξέως ἐκφωνηθείσης παρὰ τοῦ βασιλέως, εὐνούχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Idem s. v. et πατρικίος.*

ιδ'. Ἀρδαβούριος υἱὸς Ἀσπαρος, γενναῖος τὸν θυμὸν καὶ τοὺς τὴν Θράκην πολλάκις καταδραμόντας βαρβάρους εὐρώστως ἀποκρουσάμενος. τούτῳ οὖν γέρον ἀριστεῶν καὶ βασιλεὺς Μαρκιανὸς παρέσχετο τὴν ἐφ' αὐτὸν στρατοπεδαρχίαν. καταλαβὼν δὲ ἐν εἰρήνῃ ταύτην ὁ στρατηγὸς πρὸς ἀνεσιν ἐτρέπη καὶ ῥαστώνην θηλυδριώτιν. ἔχαιρε γὰρ μίμοις

4. ᾧ add. N. 6. παρήγαγον conl. N.

propter eunuchorum avaritiam, Sebastianique stellites piratarum manum conflassent, qua Hellespontum, et Propontidem perturbarent. Eo turpitudinis, et infamiae res deduxerunt eunuchi, Theodosium, tanquam pueros, ludicris fallentes, ut effecerint, ne quidquam prorsus memoria dignum gereret. Cum enim ad quinquagesimum aetatis annum pervenisset, quasdam sordidas artes perpetuo sectabatur et exercebat, et venationi operam dabat sedulam, ita ut eunuchi, Chrysaphius imprimis, imperii summam potestatem haberent, summaque rerum potirentur: quem Chrysaphium Pulcheria fratre defuncto ulta est.

12. Antiochus praepositus. Hic apud Theodosium minorem delatus, honore privatus est, et publicatis ipsius bonis in sacerdotum ordinem cooptatus: edicto promulgato, ne eunuchus inter patricios censeretur.

13. Ardaburius, Asparis f., animo generoso praeditus, qui barbaros Thraciam incursionibus vexantes saepe fortiter repulit. Huic igitur fortitudinis praemia Marcianus Imp. orientalem praeturam praebuit. Cum autem hic belli dux hanc provinciam in pace constitutam accepisset, ad otium et muliebrem mollitiam se convertit. Gaudebat enim mimis et praestigatoribus et omnibus scenicis ludi-

καὶ θανατοποιοῖς καὶ πᾶσι σκηνικοῖς ἀθύρμασι, καὶ τοῖς
 τοιούτοις διημερεύων αἰσχροῖς ἠλόγει πάνταν τῶν πρὸς εὐ-
 κλειαν τεινόντων. Μαρκιανοῦ δὲ τοῦ βασιλέως στρατηγοῦ
 μὲν γεγονότος, θάττον δὲ ἐκβεβιωκότος, αὐτοκελεύστω γνώμη
 Ἄσπαρ Λέοντα διάδοχον αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκεύασεν.⁵
Idem s. v.

eris, et in huiusmodi foedis rebus vitam degens ea, quae ad gloriam
 spectabant, omnino negligebat. Cum autem Marcianus Imp. dux qui-
 dem belli strenuus esset, sed citius de vita decessisset, Aspar pro-
 prio motu effecit, ut Leo ipsius fieret successor.

ΜΑΛΧΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

ΤΑ ΣΥΖΟΜΕΝΑ.

ΒΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΑΛΧΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

EX HISTORIA
MALCHI RHETORIS
PHILADELPHENSIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS GENTIUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Amorcesus Byzantium vocatus a Leone Arabiae parti praeficitur (1). Theuderichus, Arcadiopoli in deditionem accepta, pacem et foedus cum Leone componit (2). Odoacer et Nepos, legationibus eodem tempore Byzantium missis, Zenonis amicitiam ambiunt (3). Legati Theuderichi tributum a Romanis petentes cum indignatione remittuntur (4). Honorichus legatos de pace mittit ad Zenonem (5). Utroque Theudericho foedere inter se coniunctis, Zeno bellum acriter contra eos susceptum brevi omittit (6).

α'. "Οτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει τῆς βασιλείας Λεῶ-Α. C. 473
οντος τοῦ Μακέλλη, πάντων πανταχόθεν τεταράχθαι δοκούν- P. 91
των, ἀφικνεῖται τις τῶν σκηνητῶν Ἀράβων, οὓς καλοῦσι Σα- V. 62

1. Septimo decimo imperii Leonis Macelli anno, cum ingens undique rerum perturbatio esse videretur, advenit quidam Arabum scenitarum, quos vocant Saracenos, sacerdos eorum, qui sunt apud

A. C. 473 ρακηνούς, ἱερεὺς τῶν παρ' ἐκείνοις Χριστιανῶν, ἔξ αἰτίας
 Ind. 11 τοιαύτης. Πέρσαι καὶ Ῥωμαῖοι σκοπῶς ἐποιήσαντο, ὅτε ὁ
 Leon. 17 μέγιστος πρὸς αὐτούς ἐπὶ Θεοδοσίου συνερῆσθαι πόλεμος, μὴ
 προσδέχσθαι τοὺς ὑποσπόνδους Σαρακηνούς, εἴ τις ἐς ἀπό-
 στασιν νεωτερίσαι προέλοιτο. ἐν δὲ τοῖς Πέρσαις ἦν ὁ Ἄ-5
 μόρκεσος τοῦ Νοκαλίου γένους· καὶ εἴτε τιμῆς οὐ τυγχά-
 νων ἐν τῇ Περσίδι γῆ, ἢ ἄλλως τὴν Ῥωμαίων χώραν βελτίω
 νενομικῶς, ἐκλιπὼν τὴν Περσίδα εἰς τὴν γείτονα Πέρσαις
 Ἀραβίαν ἐλαύνει. κἀντεῦθεν ὀρμώμενος προνομίς ἐποιεῖτο
 P. 92 καὶ πολέμους Ῥωμαίων μὲν οὐδενί, τοῖς δὲ αἰεὶ ἐν ποσὶν εὐ-10
 ρισκομένοις Σαρακηνοῖς. ἀφ' ὧν καὶ τὴν δύναμιν αὖξων προ-
 ῆει κατὰ μικρόν. μίαν δὲ τῶν Ῥωμαίων παρσεπάσατο νῆσον
 Ἰωτάβην ὄνομα· καὶ τοὺς δεκατηλόγους ἐκβαλὼν τῶν Ῥωμαίων
 αὐτὸς ἔσχε τὴν νῆσον, καὶ τὰ τέλη ταύτης λαμβάνων χρημά-
 των εὐπόρησεν φύκ ὀλίγων ἐντεῦθεν. καὶ ἄλλας δὲ ὁ αὐτὸς 15
 Ἀμόρκεσος τῶν πλησίον ἀφελόμενος κωμῶν, ἐπεθύμει Ῥω-
 μαίοις ὑπόσπονδος γενέσθαι καὶ φύλαρχος τῶν κατὰ Πετριά-
 Β αν ὑπὸ Ῥωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν. πέμπει οὖν πρὸς Λέ-
 οντα τὸν βασιλέα Ῥωμαίων Πέτρον ἐπίσκοπον τῆς φυλῆς
 τῆς ἑαυτοῦ, εἴ πως δύναίτο ταῦτα πείσας ποτὲ διαπραΰσασθαι. 20
 ὡς δ' ἀφίκετο καὶ διελέχθη τῷ βασιλεῖ, δέχεται τοὺς λόγους
 ὁ βασιλεὺς, καὶ μετάπεμπτον εὐθὺς ποιεῖται τὸν Ἀμόρκεσον

11. ἀφ' B., ἐφ' vulg. 17. κατὰ B., ἐπὶ Val., ὑπὸ vulg.

eos Christiani; eius adventus haec fuit causa. Cum tempore Theo-
 dosii exortum esset inter Persas et Romanos maximum bellum, foed-
 dere rem transegerunt. Eo foedere cavebatur, ne alterutri admitter-
 rent Saracenos, qui in eorum fide et ditione essent, si forte quis
 deficiens res novas moliri tentaret. Apud Persas erat Amorcesus
 genere Nocalius: is, sive quod nullo honore apud eos haberetur, sive
 Romanorum regionem incolere potius duceret, Persidem relinquens,
 in vicinam Persis Arabiam migravit. Hinc excurrens, rapinas et ce-
 tera hostilia exercebat in Romanorum quidem neminem, sed in Sa-
 racenos, quos passim ante pedes suos offendebat. Sic potentiam
 suam augens, paulatim crevit, et unam ex insulis, quae Romanis
 parebant, sibi subiecit Iotabem nomine, qua, expulsis decimarum
 exactoribus, potitus est. Itaque tributa colligens, cum etiam ex
 proximis vicis multas praedas egisset, non parvam pecuniarum sum-
 mam sibi paravit. Deinde Romanorum confederatus et Saraceno-
 rum, qui in Arabia Petraea sub Romanis degunt, princeps esse ma-
 gnopere cupiebat. Quamobrem ad Leonem Imperatorem mittit Pe-
 trum, eius gentis episcopum, qui, si qua ratione posset, ab Impera-
 tore haec impetraret. Ut venit, et cum Imperatore verba fecit, ser-
 mones eius Imperator excipit, et Amorcesum statim ad se vocal.

ἔλθειν πρὸς αὐτὸν, ἀβουλότατα τοῦτο διανοησάμενος καὶ A. C. 473
Ind. 11
Leon. 17
ποιήσας· εἰ γὰρ δὴ καὶ φύλαρχον χειροτονῆσαι προήρητο, ἔδει πόρρωθεν ὄντι τῷ Ἀμορκέσῳ τοῦτο προστάξαι, ἕως καὶ
τὰ Ῥωμαίων ἐνόμιζε φαβερά, καὶ ταῖς ἄρχουσιν αἰεὶ τοῖς τυ-
5 χουσι Ῥωμαίων ἐμέλλεν ἦκειν ὑποκεπητῶς, καὶ τὴν γε προσ-
ηγορίαν βασιλέως ἀκούων αὐτήν. καὶ γὰρ διὰ πολλοῦ C
κρείττον τι τῶν ἀνθρώπων εἶναι τῶν ἄλλων ἐνόμιζε. νῦν δὲ
πρῶτον μὲν αὐτὸν διὰ πόλεων ἤγεν, ὡς ἐμέλλεν ὄψεσθαι τρυ-
φῆς μόνον γεμούσας, ὄπλοις δὲ οὐ χρῶμενας· ἔπειτα δὲ, ὡς
10 ἀνῆλθεν εἰς Βυζάντιον, δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως,
καὶ τραπέζης κοινωνὸν βασιλικῆς ἐποιήσατο, καὶ βουλῆς προ-
κειμένης μετὰ τῆς γερουσίας συμπαρεῖναι ἐποίει. καὶ τό γε
δὴ αἰσχιστον ὄνειδος τῶν Ῥωμαίων, ὅτι καθέδραν αὐτῷ τὴν
πρωτοπατρικίων ἀποδοθῆναι ἐκέλευσε σχηματισάμενος ὁ βα-
15 σιλεὺς, ὅτι δὴ Χριστιανὸς ἀνεπίσθη γενέσθαι· καὶ τέλος
ἀπέπεμψεν αὐτὸν, ἰδίᾳ μὲν παρ' αὐτοῦ εἰκόνα τινὰ χρυσοῦν
καὶ κατάλιθον λαβῶν, σφόδρα τε οὖσαν πολυτελεῆ, καὶ τῶν D
ἄλλων κλεῦσας ἕκαστον εἰσενεγκεῖν, ὅσοι ἐτέλουν εἰς τὴν βου-
λήν. τὴν δὲ νῆσον ἐκείνην, ἧς ἐμνήσθημεν πρόσθεν, οὐ μόνον
κατέλιπεν αὐτῷ ἔχειν βεβαίως, ἀλλὰ καὶ ἄλλας αὐτῷ
κόμας προσέθηκε πλείονας. ταῦτα παρασχὼν Ἀμορκέσῳ
ὁ Λέων καὶ τῶν φυλῶν ἄρχοντα, ὧν ἤθελε, ποιήσας, ἀπέ- V. 63

6. δια] δὴ coni. Val. 11. Ante καὶ inser. δς N. 16. ἰδίᾳ B.,
ἰδίαν vulg. 17. λαβόντα coni. N.

Quae sane inconsultissime et sensit et fecit. Etenim, si ipsum eius gentis principem creare constituisset, oportuerat eum e longinquo hoc mandare, ut Romanorum imperium illi semper formidini esset, et ad solum nomen Imperatoris, quibuslibet Romanorum magistratibus ad se accedentibus, tremere. Nam remotiora homines et potentiora habere solent. At ille hominem per urbes circumduxit, quas visurus erat armis vacuas et deliciis plenas. Hunc, ut Byzantium venit, Imperator benigne excipit, et regiae mensae participem fecit. Senatui quoque, quem indixit, interesse, et illi, quod foedissimum Romanorum probrum fuit, sellam iuxta se poni ante omnes patricios iussit, ficta causa, quod Christianus fieri persuasus esset. Postremo dimisit eum, postquam ipse imaginem auream, magnifice gemmis exornatam, ei donaverat, et in eum etiam omnes, qui in senatum erant adscripti, alia munera conferre iussit. Insulam vero, cuius supra mentionem fecimus, non solum eius potestati permisit, ut eam sine controversia possideret: sed et plures alios vicos adiecit. Quum his illum beneficiis ornasset et phylarchum, ut optaverat, constituisset, elatum et superbientem

A. C. 473 πεμψεν ὑψηλόν, καὶ ὅσος οὐκ ἔμελλε τοῖς δεξαμένοις λυσι-
Ind. 11 τελεῖν.
Leon. 17

β. Ὅτε δ' αὐτὸς Λέων βασιλεὺς ἀπέστειλε πρὸς τοὺς
ἐν τῇ Θράκῃ βαρβάρους πρεσβευτὴν Τελόγιον τὸν σιλεντιά-
ριον. οἱ δὲ βάρβαροι τοῦτον ἀσμένως δεξάμενοι ἀντιπέμ-
ποισι πρέσβεις πρὸς τὸν βασιλέα, φίλοι Ῥωμαίων εἶναι βου-
λόμενοι. ἤτήσαντο δὲ τρία, πρῶτον Θευδέριχον τὸν κατάρ-
χοντα αὐτῶν τὴν κληρονομίαν ἀπολαβεῖν, ἣν ἀφῆκεν αὐτῷ
P. 93 Ἀσπαρ, δεύτερον νέμεσθαι τὴν Θράκην συγχωρηθῆναι αὐτῷ,
τρίτον καὶ στρατηλάτην γενέσθαι τῶν ταγμάτων, ὥπερ καὶ 10
Ἀσπαρ ἠγήσατο. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς πρὸς τὰ δύο παντε-
λῶς ἀπέπειπατο, μόνον δὲ περὶ τῆς στρατηγίας κατένευσε, εἰ
φίλος αὐτοῦ γένηται ἀδόλως. καὶ οὕτω τοὺς πρέσβεις ἀπέ-
πεμψεν. ὁ δὲ Θευδέριχος ὁ τῶν βαρβάρων ἀρχηγός, τοὺς
πρέσβεις αὐτοῦ δεξάμενος ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπράκτους, τὸ 15
μὲν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ ἐς Φιλίππους ἐκπέμπει, τῆ δὲ προσ-
εκάθητο τὴν Ἀραδιούπολιν μηχανῇ πάσῃ πολιορκῶν. καὶ
ταύτην παραλαμβάνει οὐχ ὄπλοις, ἀλλὰ λιμῷ τοὺς ἔνδον τοῦ
B ἄσπετος ἰσχυρῶς στενοχωρήσαντι. καὶ γὰρ καὶ ἵππων καὶ ὑπο-
ζυγίων καὶ νεκρῶν σωματίων ἤψαντο, καρτεροῦντες εἰ ποθεν 20
αὐτοῖς ἔλθοι βοήθεια. τῆς δὲ μὴ παρούσης, ἀπῆλπισαν καὶ
ἐνέδωκαν. οἱ δὲ ἐκπεμφθέντες ἐπὶ Φιλίππους τὰ πρὸ τοῦ

4. Τελόγιον] Πελάγιον vel Εὐλόγιον conl. N. 7. πρῶτον Ἰνα
Θεὺδ. vulg. 13. ἀδόλως B., ἀδόλος vulg. 22. ἐνέδωκαν N.,
συνέδωκαν vulg.

et talem, qui non esset iis, qui benigne eum exceperant, profu-
turus, dimisit.

2. Leo Imperator misit Pelagium silentiarium legatum ad
barbaros, qui in Thracia erant. At barbari lubenti animo legatum
exceperunt, et legatos quoque ad Imperatorem, Romanorum amici
esse cupientes, miserunt, per quos tria ab eo petierunt: primum ut
Theuderichus, eorum dux, omni hereditate, quam illi reliquerat Aspar,
frueretur: secundum, ut liceret illi in Thracia habitare: tertium,
ut et eorum ordinum, quorum Aspar fuerat, dux esset. Prima duo
omnino denegavit Imperator. Solum tertium, ut dux fieret, dum-
modo sine fraude eius amicus esset, concessit, et ita legatos dimi-
sit. Sed Theuderichus, barbarorum princeps, ubi legatos suos ab
Imperatore re infecta reversos excepit, suarum copiarum partem Phi-
lippos misit: cum altera parte Arcadiopolim omni apparatu oppu-
gnaturus obsedit. Neque tamen eam armis cepit, sed fame, quae
oppidanos adeo premebat, ut equis et aliis iumentis et mortuo-
rum corporibus, expectantes, si qua ex parte auxilium adveniret,
vescerentur. Quo non adveniente, in extremam desperationem ad-

ἄστος ἐνέπηρσαν μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο δεινὸν εἰργάσαντο. A. C. 473
καὶ τούτων οὕτω λυμαιομένων τὴν Θράκην, ὅμως καὶ αὐτοὶ ^{Ind. 11}
οἱ βάρβαροι ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συνεχόμενοι πρεσβείαν πέμπονσι ^{Leon. 17}
περὶ εἰρήνης πρὸς τὸν βασιλέα. καὶ γίνεται ἡ σύμβασις τῶν
5^ορχων ἐπὶ τούτοις, τοῖς μὲν Γότθοις δίδουσαι κατ' ἔτος χρυ-
σίου λίτρας δισχιλίας, τὸν δὲ Θευδέριχον καθίστασθαι στρα-
τηγὸν δύο στρατηγιῶν τῶν ἀμφὶ βασιλέα, αἵπερ εἰσὶ μέγισται
εἰς τὴν ἑτέραν γῆν· αὐτῶν δὲ τῶν Γότθων αὐτοκράτορα
εἶναι, καὶ μηδένας ἔξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας τὸν βασι-
10^ολέα δέχεσθαι. συμμαχεῖν δὲ τῷ βασιλεὶ εἰς πᾶν, ὅ,τι κε-
λεύει, πλὴν ἐπὶ μόνων τῶν Βανδῆλων.

γ. Ὅτι ὁ Αὐγουστος ὁ τοῦ Ὀρέστου υἱὸς ἀκούσας Ζή- A. C. 476
ωνα πάλιν τὴν βασιλείαν ἀνακεκτῆσθαι τῆς ἔω, τὸν Βασι- ^{Ind. 14}
λέαρον ἐλάσαντα, ἠνάγκασε τὴν βουλήν ἀποστελεῖν πρεσβείαν ^{Zenon. 3}
15^ο Ζήνωνι σημαίνουσαν, ὡς ἰδίας μὲν αὐτοῖς βασιλείας οὐ δεοί,
κοινὸς δὲ ἀποχρήσει μόνος ὢν αὐτοκράτωρ ἐπ' ἀμφοτέροις
τοῖς πέρασιν. τὸν μέντοι Ὀδοάχον ὑπ' αὐτῶν προβεβλήσθαι
ικανὸν ὄντα σώσειν τὰ παρ' αὐτοῖς πράγματα, πολιτικὴν δ-
χοντα σύνεσιν ὁμοῦ καὶ μάχιμον· καὶ δεῖσθαι τοῦ Ζήνωνος
20^ο πατρικίου τε αὐτῷ ἀποστελεῖν ἀξίαν, καὶ τὴν τῶν Ἰταλῶν

8. εἰς τὴν ἑτέραν γῆν] εἰς τὴν σφετέραν γῆν Val., Idque post θά-
λοντας. αὐτὸν vulg. 12. ὁ Αὐγ. ὁ τ. Ὁ. ὑλ. male, culpa
eclogarii, pro Odoacro. N. 19. μάχιμον] ὄντα add. N. 20.
τε B., δὲ vulg.

duci deditionem fecerunt. Qui vero missi erant Philippos solum ea,
quae circa urbem erant, combusserunt, neque quicquam praeterca
atrox aut grave commiserunt. His ita in Thracia grassantibus, ni-
hilo secius ipsi barbari fame coacti legatos ad Imperatorem mise-
runt, qui de pace agerent, quae his conditionibus est facta: ut duo
millia librarum auri Gothis singulis annis penderentur: Theuderi-
chus magister equitum et peditum praesentis militiae constitueret,
quae dignitas maxima habetur, ipsorumque rex Gothorum es-
set, neque quisquam eorum, qui ab eo deficere voluerint, ab
Imperatore in regionem suam admitteretur; denique ut contra quem-
cumque voluerit Imperator, exceptis Vandalis, a parte Imperatoris
pugnaret.

3. Augustus, Orestis filius, ut audivit, Zenonem iterum Orien-
tis imperium, expulso Basilisco, recuperasse, senatum veteris Ro-
mae legationem ad Zenonem mittere coegit, quae illi significaret,
proprio Imperatore se non indigere. Unum Imperatorem sufficere,
qui utriusque Imperii fines tueretur: Odoacrum se elegisse, qui hanc
partem totam praestaret. Hunc enim et scientia reipublicae admi-
nistrandae, et rei militaris peritia praestare. Itaque orare, ut illum
Zeno patriciatus dignitate ornaret, et Italiam regendam ei committat.

- A. C. 478 *τούτῳ ἐρεῖναι διοίκησιν. ἀφικνουῦνται δὴ ἄνδρες τῆς βου-*
 Ind. 14 *λῆς τῆς ἐν Ῥώμῃ τούτους ἐς Βυζάντιον κομίζοντες τοὺς λό-*
 Zenon. 3 *γους, καὶ ταῖς αὐταῖς ἡμέραις ἐκ τοῦ Νέπωτος ἄγγελοι, τῶν*
τε γεγενημένων συνησθησόμενοι τῷ Ζήνωνι, καὶ δεόμενοι ἅμα
ταῖς ἴσαις τῷ Νέπωτι συμφοραῖς χρησαμένῳ συσπουδάσαις
προθύμως βασιλείας ἀνάκτησιν, χρήματά τε καὶ στρατὸν ἐπὶ
ταῦτα δίδοντα, καὶ τοῖς ἄλλοις, οἷς δεοί, συνεκπονοῦντα τῆν
 P. 94 *κάθοδον. ταῦτά τε λέξοντας ὁ Νέπωσ ἀπέστειλεν. Ζήνων*
δὲ τοῖς ἤκουσι, τοῖς μὲν ἀπὸ τῆς βουλῆς ἀπεκρίνατο ταῦτα,
ὡς δύο ἐκ τῆς ἑω βασιλέας λαβόντες τὸν μὲν ἐξηλάκασιν,¹⁰
Ἀνθέμιον δὲ ἀπέκτειναν· καὶ νῦν τὸ ποιητέον αὐτοὺς ἔφη
γινώσκειν· οὐ γὰρ ἂν βασιλέως ἔτι ὄντος ἑτέραν ἠγήσεσθαι
γνώμην ἢ κατιόντα προσδέχεσθαι. τοῖς δὲ ἐκ τοῦ βαρβύρου
ὅτι καλῶς πράξει παρὰ τοῦ βασιλέως Νέπωτος τὴν ἄξίαν
τοῦ πατρικίου δεξιόμενος Ὀδοάχος. ἐκπέμψειν γὰρ αὐτὸν,¹⁵
εἰ μὴ Νέπωσ ἐπεφθάκει. ἐπαινεῖν δὲ, ὡς ἀρχὴν ἐπιδέδει-
Βκται ταύτην τοῦ τὸν κόσμον φυλάττειν τὸν τοῖς Ῥωμαίοις
προσῆκοντα· καὶ πιστεύειν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ τὸν βασιλέα τὸν
ταῦτα τιμήσαντα καταδέξοιτο θάττον, εἰ ποιεῖν θέλοι τὰ δί-
καία. καὶ βασιλεῖον γράμμα περὶ ὧν ἠβούλετο πέμπων τῷ²⁰
 V. 64 *Ὀδοάχῳ, πατρικίον ἐν ταύτῳ τῷ γράμματι ἐπωνόμασε. ταῦ-*
τα δὲ συνεσπούδαξε τῷ Νέπωτι ὁ Ζήνων ἐκ τῶν ἑαυτοῦ κα-

4. *συνησθησόμενοι* Cantocl., *συνθησόμενοι* vulg. 12. *εἰσηγήσε-*
σθαι conl. B. 13. *κατιόντα* Val., *κατιόντι* vulg. 14. *πράξει* vulg.

Profecti sunt igitur ex senatu Romano viri, qui hos sermones Byzantium deferrent. Iisdem diebus venerunt et a Nepote nuntii, qui Zenoni restitutam imperium gratularentur, et ipsum obtestarentur, ut omni opera et studio illum, qui eodem tempore eodem, qui ipse, casu afflictus esset, in recipiendo imperio adiuveret, et pecunias et exercitus et alia, quae opus forent, suppeditaret, quo illi reditum ad pristinam fortunam pararet. Haec qui dicerent Nepos misit. At Zeno his, qui venerant, haec responsa dedit: senatoribus, illos ex duobus quos ab Oriente accepissent, Imperatoribus unum expulisse, et Anthemium occidisse. Nunc quid sibi facto opus esset, ipsos dixit perspicere. Imperatore enim superstite non aliam debere valere sententiam, quam ut illum redeuntem exciperent. Ad ea vero, quae barbarus nuntiarat: recte et iuste factum, si a Nepote Imperatore Odoacer patriciatum dignitatem susciperet. Eam se illi missurum, nisi Nepos praevenerit. Laudare se cum, quod iam morem Romanis convenientem servare inceperit ideoque confidere, fore, ut Imperatorem, qui illum hoc honore affecerit, si quidem iusta facere vellet, quam primum reciperet. Et in litteris regis, quibus Odoacro voluntatem suam significaret, eum patricium nominavit. Quae Zeno

κῶν τὰ ἐκείνου οὐκ εὐίων καὶ τό γε κοινὸν τῆς τύχης εἰς ὑπό-Α. C. 476
 Θεῶν ἔχων τῷ δυστυχοῦντι συνάχθεσθαι. ἅμα δὲ καὶ Βη-Ind. 14
 ρίνα συνεπώτρυνε τοῦτον, τῇ Νέπωτος γυναικὶ συγγενεὶ οὐ-
 ση συσπεύδουσα.

5 δ'. Ὅτι ἐν τῷ ἑξῆς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἦλθον Α. C. 477
 ἐκ Θράκης τῶν ὑποσπόνδων Γότθων, οὓς δὴ καὶ φουδερά-Ind. 15
 τους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσιν, ἀξιούντες Ζήνωνα Θευδερίχου Zenon. 4
 σπεύσασθαι τῷ παιδὶ Τριαρίου, ἥσυχον ἐθέλοντι διεξάγειν
 τὸν βίον καὶ μηδένα πόλεμον τοῖς κοινοῖς αἰρεσθαι πράγμα-
 10 σιν. ἤξιθον δὲ καὶ σκοπεῖν, ὅσα πολέμιος ὢν κατέβλαψε Ῥω-
 μαίους, καὶ ὅσα Θευδέριχος ὁ τοῦ Βαλαμήρου παῖς στρα-
 τηγὸς ὢν καὶ φίλος ταῖς πόλεσιν ἐλυμήνατο, καὶ μὴ νῦν ἀ-
 πεχθείας παλαιᾶς ὄραῖν μᾶλλον, ἢ ὅπως τι τῷ κοινῷ γένοιτο
 παντελῶς ὠφέλιμον. εὐθύς οὖν ὁ βασιλεὺς τὴν βουλήν συγκα-
 15 λέσας γνώμην αὐτοῖς προὔθηκεν ὅ,τι δεοὶ ποιῆσαι. οἱ δὲ δ
 ἀμφοτέροις μὲν οὐκ ἔφασαν ἱκανὸν τὸ δημόσιον εἶναι συντά-
 ξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρκέσαι προχείρως, ἑπότε γε μηδὲ αὐ-
 τοῖς μόνοις τοῖς στρατιώταις ἀμέμπτους ὑποτελεῖν τὰς χορη-
 γίας δυνάμεθα. ὁπότερον δὲ αὐτῶν δεῖ φίλον προελέσθαι,
 20 τοῦτου κύριον αὐτὸν βασιλέα καθίστασθαι. ὁ δὲ ἐπὶ τὴν αὐλήν
 τοὺς τε κατὰ τὴν πόλιν στρατιώτας κελεύσας καὶ τὰς σχολὰς
 1. τό γε Ν., καὶ τὸ Val., τὸν τε vulg. 8. Τριβρίου vulg.
 διεξάγειν Β., διεπάγειν vulg. καθίστασθαι Η., καθίστασσαι
 vulg. 21. καλέσας Val.

Nepotis causa instituit, propter sua Nepotis malorum miseritius, et communem hominum sortem reputans ad aliorum commiserationem adductus. Eo quoque illum impulit Verina, quae Nepotis uxori, cuius erat consanguinea, favebat.

4. Insequenti anno Zenonem legati a Gothis adierunt, qui in Thracia considerant et foedere cum Romanis coniuncti erant: hos foederatos Romani vocant. Orabant, ut reconciliari vellet Theudericho, Triarii filio, cui nihil esset optatius, quam tranquillam et quietam vitam ducere neque armis rempublicam vexare. Illud etiam eum considerare iusserunt, quanta mala ipse, cum hostis exstitisset, Romanorum rebus attulisset, et quot urbes Theuderichus, Balameri filius, qui dux et amicus appellatus esset, evertisset; neque tam veterem inimicitiam respiciendam esse, quam communem omnium utilitatem. Confestim igitur Imperator senatum convocavit, et haec illis proposuit, ut sibi consilium darent, quid facto opus esset. Senatores vero dixerunt, redditus publicos minime sufficere ad stipendia prompte utrisque suppeditanda, quum ne tum quidem militibus victus commode praestari posset. Cum quo vero ex duobus amicitiam instituere praestaret, id in solius Imperatoris arbitrio consistere. In aulam quoque convocatis militibus et omnibus scholis, ascenso sug-

A. C. 477 ἀπάσας, ἀναβὰς ἐπὶ βῆμα πολλὰ τοῦ Θεουδερίχου κατηγόρει,
 Ind. 15 ἐν τούτοις ὅπως τε τοῖς Ῥωμαίοις ἐχθρὸς ἄνωθεν εἶη, καὶ
 Zenon. 4 ὡς ἐλυμῆνατο τοῖς τὴν Θράκην οἰκοῦσι, χεῖράς τε ἀποτέ-
 μνων ἅμα τῷ Ἀρματίῳ καὶ τὸ γεωργοῦν ἅπαν ποιήσας ἀνά-
 στατον· ὅπως τε τυραννίδα πάλιν ἐπὶ τοῖς κοινοῖς τὴν Βα-5

P. 95 σιλίσκου ἐπήγειρε, καὶ ὡς τοὺς στρατιώτας ἐκείνον ἀνέπει-
 σεν ἐκ ποδῶν ποιήσασθαι, ὡς τῶν Γότθων ἀρκούντων. καὶ
 νῦν δὴ πρεσβεύεσθαι οὐκ εἰρήνης γε μᾶλλον, ἢ στρατηγίας
 δεόμενον. „ἦν οὖν ἔχετε γνώμην καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων,
 ταύτην”, ἔφη, „παρ’ ὑμῶν ἀκούσαι βουλόμενος νυνὶ παρεκάλε-10
 σα, εἰδὼς τῶν βασιλέων τούτους ἀσφαλῶς πράττειν, οἳ ἂν
 τὰ βουλευόμενα τοῖς στρατιώταις κοινώσουσιν.” οἳ δὲ ἤς κα-
 τέτεινε κατηγορίας ἀκούσαντες καὶ ἐκ ταύτης διδαχθέντες ὁ
 χορὴν ἀποκρίνασθαι, πάντες ἀνεβόησαν, ἐχθρὸν εἶναι Ῥωμαίους
 Θεουδερίχου καὶ πάντα εἴ τις ἐκείνῳ συνέστηκεν. οὐ μέντοι 15
 τοῖς πρέσβεσι ταύτην εὐθύς ἔδωκεν ἀπόκρισιν ὁ Ζήνων, ἀλλ’
 Βεπέλχην, ἕως τὸ πλεόν ἀκούσει τῶν ἔξωθεν. ἐν τούτῳ δὲ
 γράφοντες τὰ ἔνδον γινόμενα τῶν ἐν τῇ πόλει τινὲς τῷ Θεου-
 δερίχῳ ἐάλωσαν, Ἀνθιμὸς τε ἰατρός καὶ Μαρκελλίνος καὶ
 Στέφανος. καὶ οὐ μόνον ἑαυτῶν ἐπιστολὰς ἔπεμπον, ἀλλὰ 20
 καὶ τῶν ἐν τέλει πλαττόμενοι γράμματα ἐκείνῳ ἐπέστελλον,

4. γεωργοῦν H., γεωργὸν vulg.

21. ἀπέστελλον conl. B.

gestu, multa de Theudericho questus est, maxime quod iam pridem Romanorum hostis exstitisset, quod Thraciae incolae depraedatus fuisset, quod Harmatio manus amputasset; quod omne agricoliarum genus sedibus suis expulisset, quod Basilisci tyrannidem in rem publicam invexisset, deinde ad eiusdem caedem milites instigasset, tanquam soli Gothi sufficerent. Et nunc legatos ad se mittere, non tam ut pacem, quam ut exercitus imperium postularet. „Nunc igitur”, inquit, „quam sententiam super his dicturi sitis, audire cupiens, vos huc convocavi: scio enim, eos Imperatores tuto suas res agere, qui sua consilia cum exercitibus communicant.” At illi, accusationibus, quas in Theuderichum Imperator intenderat, auditis, satis ex ipsa accusatione, quid sibi respondendum esset, percipientes, acclamaverunt omnes, Romanorum hostem esse Theuderichum et omnes, qui illi faverent et ad eius causam se adiungerent. Et hoc quidem responsum Zeno non e vestigio legatis dedit, sed exspectabat, donec exploratius, quomodo se haberent ea, quae foris gerebantur, sciret. Interea comprehensi sunt qui ea, quae in urbe facta erant, ad Theuderichum scripserant, Anthimus medicus, Marcellinus et Stephanus, et non solum suas ipsorum litteras, sed etiam magistratum quorundam supposititias ad eum miserunt, quibus iubebant illum bono animo esse, tanquam multos suarum partium fautores

θαρούνειν βουλόμενοι, ὡς ἱκανοὺς ἔχοντα τοὺς συμπράττον- A.C. 477
 τας ἔνδον. καὶ τρεῖς τῶν ἀπὸ βουλῆς, τοῦ μαγίστρου πα- Ind. 15
 ρύτος, ἐξετάσαντες ταῦτα, καὶ πληγὰς τὰ σώματα πολλὰς Zenon. 4
 ἐπιθέμενοι, φυγὴν εἰσάπαξ ἐπέθηκαν. δῆθεν γὰρ ἀπέχεσθαι
 5 θανάτου καὶ σφαγῶν δοκεῖν ὁ Ζήνων ἐβούλετο. C

ί. Ὅτι τῷ αὐτῷ ἔτει πρέσβεις ἐκ Καρχηδόνης ἐς Βυζάν- Eod. A. C.
 τιον ἦλθον, ὃς Ἀλέξανδρος ἦγεν ὁ τῆς Ὀλυβρίου γυναικὸς vel 478
 ἐπίτροπος· ὃς ἐτύγγανε πεμφθεὶς ὑπὸ Ζήνωνος πάλαι, συνθε- Ind. 1
 λούσης καὶ αὐτῆς τοῦτο τῆς Πλακιδίας. ἔλεγον δὲ οἱ πρέσβεις, Zenon. 5
 10 ὅτι Ὀνώριχος φίλος τε τῷ βασιλεῖ καθιστήκοι ἀδύλων, καὶ στέρ-
 γοι τὰ Ῥωμαίων, καὶ ἀφίησι πάντα, ἃ πρόσθεν ἐνεκάλει περὶ
 τε τῶν προσόδων καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων, ἃ τῆς αὐτοῦ γυ-
 ναικὸς προειλήφει ὁ Λέων, καὶ ὅσα τῶν ἐμπόρων τῶν ἐκ τῆς
 Καρχηδόνης ἄρτι καθισταμένου τοῦ πολέμου ἐλήφθη, καὶ εἰ
 15 τι ἄλλο πάλαι ὁ πατὴρ πρὸς Ῥωμαίους ὀπωσοῦν ἔσχεν αἰτίαν
 τῆν τε εἰρήνην ἔχειν ἀξιοίῃ βεβαίαν, καὶ μηδὲν εἶναι λοιπὸν D
 τοῖς Ῥωμαίοις ὑποπτος τῷ μὴ οὐχὶ γνησίως τὰς σπονδὰς
 ἐμπεδώσειν, καὶ ὅσα ἤδη συνέκειτο. εἰδέναι γὰρ χάριν, ὅτι
 τὴν Ὀλυβρίου τετιμῆκοι γυναῖκα· καὶ ταῦτα πυθόμενος πάν-
 20 τα ἔτοιμος ἦν βασιλεῖ πράττειν, ἃ βούλοιο. ἦν δὲ τοῦτο
 πρὸς ἄλλομα εὐπρεπὲς τῷ λόγῳ, ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς πᾶσαν ἔδωκε V. 65

3. πολλὰς B., πολλοὺς vulg. 7. Ὀλυβρίου Val., ἀλυαρίου vulg.
 18. ἐκπεδώσειν et 19. πειθόμενος vulg. 20. & H., φ vulg.
 21. εὐπρεπὲς Val., εὐπρεπεῖ vulg.

intra urbem esset habiturus. Tres ex senatu praesente magistro de
 his quaestionem habuerunt, quos multis illatis plagis perpetuo exilio
 condemnarunt. Quippe suppliciiis Zeno et caedibus abstinere videri
 volebat.

5. Eodem quoque anno legati a Carthagine Byzantium venerunt,
 quos Alexander, uxor Olybrii procurator, ducebat, qui iam olim a
 Zenone, Placidia consentiente, missus fuerat. Dicebant vero legati,
 Honorichum velle cum Imperatore sine fraude amicitiam contrahere
 et Romanorum partes amplecti. Quae antea repetiisset de rebus
 et pecuniis uxoris suae, quae Leo ipsi praeripuisset, quaeque mercatoribus
 Carthaginensibus per bellum, quod nuper fuerat, rapta et
 ablata essent, et in universum ea, de quibus pater eius cum Roma-
 nis litigasset, remittere et condonare. Firmam et stabilem pacem pe-
 tere, neque quicquam suspicionis Romanis relinquere statuisse, quo
 minus pax et foedus sine fraude componeretur: multam quoque gra-
 tiam habere Imperatori, quod Olybrii uxorem honore affecerit, quod
 quia intellexerit, adduci, ut omnia, quae Imperator voluerit, facere
 paratus sit. Ista vero ad speciem tantum conficta erant: revera enim
 quamvis belli occasionem timebant. Etenim post mortem Genescrii

A. C. 477 δοίκεσαν ὑποψίαν πολέμου; καὶ μετὰ τὸν θάνατον Γινζιρίχου
 vel 478 πεσόντες ἐς πᾶσαν μαλακίαν οὔτε τὴν αὐτὴν ῥάμην ἐς πρᾶ-
 Ind. 1 Zenon. 5 γματα ἔσχον, οὔτε τὺς αὐτὰς ἐτι συνέιχον παρασκευάς, ἃς
 ἐκεῖνος πρὸς πᾶσαν πρᾶξιν εἶχεν ἐφόρμους, ὡς θᾶπτον αἰεὶ

P. 96 πράττειν, ἢ ὡς ἂν ἄλλος βουλευσάιτο. δεξάμενος δὲ αὐτούς 5
 φιλοφρόνως ὁ Ζήνων τιμῆς μὲν ἤξιώσσε δεούσης τοὺς πρέ-
 σβεις, καὶ δώροις ἀπέπεμψε τοῖς πρέπουσι κοσμήσας, Ἀλέ-
 ξανδρον δὲ ποιεῖ τῶν πριβάτων κόμητα.

A. C. 479 5. Ὅτι συνθήκας πρὸς ἀλλήλους ποιησάμενοι Θευδέρι-
 Ind. 2 6χος καὶ ὁ Τριάριον οἱ Γόιθοι μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις, πέμ-10
 Zenon. 6 πουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον, ὁ μὲν τοῦ Βαλα-
 μήρου τῷ βασιλεῖ ἐγκαλῶν, ὅτι προδεδομένος ὑπ' ἐκείνου τυγ-
 χάνει, καὶ ὡς τῶν συντεθέντων οὐδὲν εὐρῶν ἀληθὲς Θευδε-
 Βρίχῳ συμβαίη, αἰτῶν δὲ χώραν αὐτῷ, ἐν ἣ μένοι, δοθῆναι,
 καὶ σῆτον, ὅστις αὐτῷ καὶ μέχρι καρποῦ τὸν στρατὸν ἐξαρκέ-15
 σει διάγειν, καὶ τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς,
 οὓς δομεστίκους καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐκπέμπειν ὡς τάχιστα,
 λόγον διδόντας ὧν ἔλαβον· ἢ μὴ ταῦτα ποιουμένων πρὸς
 αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων, οὐ δυνήσεσθαι αὐτὸς πολὺν ὄχλον κα-
 τέχειν τοῦ μὴ ὄθεν δύναιντο δι' ἀρπαγῆς ἑαυτοῖς ἐπανορ-20
 θοῦσθαι τὴν ἔνδειαν. ταῦτα μὲν ὁ ἕτερος Θευδέριχος ἔλε-

5. ἄλλος βουλευσάιτο B., ἄλλοι βουλευσάιντο Val., ἄλλοις βου-
 λεύσάιντο vulg. 10. Τριάριος vulg. 18. ἢ Val., εἰ vulg. 20.
 τοῦ N., τῷ vulg.

in omnem mollitiem devenerant; neque pristina fortitudine ad bella gerenda vigeabant, neque eodem exercitus alebant, quos Gensericus ad omnes occasiones instructos habebat, ut semper celeritate exsequendi aliorum consilia praeveniret et anteverteret. Legatos Zeno liberaliter excepit et honore debito est prosecutus, et muneribus pro merito ornatos dimisit, et Alexandrum comitem privatarum rerum fecit.

6. Theuderichus, Triarii, et Theuderichus, Balameri filius, Gothi, foedere caverunt, ne inter se bellum gererent, et legatos Byzantium mittunt. Balameri filius Imperatorem accusabat, quod se prodidisset, et quia nihil fidei inesse his, quae promiserat, reperisset, id causae fuisse, ut cum Theudericho conveniret. Petere autem regionem sibi, in qua commoretur, dari, et frumentum suppeditari, quod alendo exercitui usque ad messem satis esset. Ut etiam redituum imperii coactores, quos domesticos Romani vocant, quam primum mittat, qui rationem redderent eorum, quae receperint. Ni ea Romani fecerint, in sua potestate non esse tam magnam turbam continere, quin rapinas et praedas agant, ex quibus suam inopiam possint sublevare. Haec quidem alter proposuit: alter Theuderichus, Triarii, po-

γεν, ὁ μέντοι Τριαρίου τά τε ἐπὶ Λέοντος συντεθέντα ἤξιον A. C. 479
 αὐτῷ πάντως γενέσθαι, καὶ τῶν προτέρων χρόνων τὰς συν- ^{Ind. 2}
 τάξεις λαμβάνειν, τοὺς τε κηδεστὰς αὐτῷ ζῶντας ἀποδοθῆ- ^{Zenon. 6}
 ναι· εἰ δὲ καὶ ἄρα τεθνήκασι, τὸν Ἰλλοῦν περὶ τούτων ἐπο- C
 5 μύσαι καὶ ἄλλους, οἷς αὐτὸς ἐπὶ τούτων τῶν Ἰσαύρων πι-
 στεύει. Ζήνων δὲ πυθόμενος, πρὸς μὲν τὸν Βαλαμήρον ἀπε-
 κρίνατο, ὅτι αὐτὸς εἶη προδότης καὶ πάντα ἐναντία οἷς ὑπέ-
 σχετο δράσας, ὅστις διαπολεμεῖν ὑποσχόμενος μόνος εἶτα
 καὶ βοήθειαν προσκαλέσεται ἄλλην, πάλιν δὲ τὴν δύναμιν
 10 τῶν Ῥωμαίων καλέσας κρύφα πρὸς Θευδέριχον πράττει περὶ
 φιλίας· οὗ δὴ καὶ αἰσθόμενον τὸν στρατηγὸν τῆς Θρακίας
 καὶ τοὺς ἄλλους, ὅποσοι τὰ Ῥωμαίων φρονουῖσι, μήτε ἀπην-
 τηκεῖναι, μήτε συμβάλλειν αὐτῷ τὰς δυνάμεις θαρσῆσαι, φο-
 βουμένους ἐνέδραν. νῦν τε εἰ θελήσαι πρὸς αὐτὸν πολεμῆ-
 15 σαι, ἐπαγγέλλεσθαι αὐτῷ ταῦτα δώσειν νικῶντι, χρυσοῦν D
 λίτρας χιλίας, μυριάδας δ' ἀργυρίου, πρόσδοδόν τε πρὸς
 τούτοις νομισμάτων μυρίων· καὶ γάμον αὐτῷ δώσειν τῆς
 Ὀλυβρίου παιδὸς ἢ ἄλλης τῶν ἐνδόξων γυναικῶν ἐν τῇ πόλει.
 ταῦτά τε ἅμα λέγων τῶν τε ἀποσταλέντων παρ' αὐτοῦ τοὺς
 20 πολείωνας ἀξίαις ἐτίμησε, καὶ πρέσβεις ἀπέστειλε πρῶτον μὲν
 Φιλόξενον, εἶτα Ἰουλιανόν, εἰ πως ἄρα δύναιντο μεταπεῖσαι
 ξυζήραγῆναι ἐκεῖνον. ὡς δὲ οὐδὲν ἔπειθε, πέμψας τοὺς στρα-

16. αἰ N., δὲ vulg.

20. ἀξίαις ἐτίμησε N., ἀξίας ἠτίμησε vulg.

stulabat, ut omnia sibi a Leone promissa praestarentur, et prae-
 teritorum annorum stipendia solverentur, et affines sui superstites
 sibi redderentur; de his autem, qui mortui essent, illum et ex Isau-
 ris alios, quorum curae et custodiae commissi fuerant, iurare iussit.
 Haec ubi Zeno audivit, Theudericho Valamiri responsum dedit, eum
 esse proditorem, qui omnia contra, quam promiscrat, fecisset; qui
 cum se solum bellum gesturum fidem dedisset, aliunde auxilia sibi
 accersisset: et cum Romanorum copias, quae suppetias ferrent, acci-
 visset, clam, et illis insciis, cum Theudericho amicitiam contraxis-
 set. Quae cum dux Thraclae et alii, quicumque a Romanorum par-
 tibus starent, vidissent, veritos insidias ad illum accedere aut suas
 copias eius copiis coniungere ausos non esse. Nunc etiam si velit
 cum Theudericho bellum facere, se polliceri haec, si victoriam re-
 portarit, illi daturum: auri mille, argenti quadraginta millia libra-
 rum, et reditum decem millium aureorum et nuptum illi colloca-
 turum Olybrii filiam, aut aliam ex illustrioribus mulieribus civita-
 tis. Quae quum dixisset, plerosque eorum, qui missi erant, digni-
 tatibus ornavit, et ipse legatos misit primum quidem Philoxenum,
 deinde etiam Iulianum, si qua ratione possent eum adducere, ut

opus, Eunapius etc.

16

A. C. 479 *τιώτας ἐς τὸν πόλεμον ὄρμα, καὶ παρεκάλει θαρσεῖν ὡς*
 Ind.² *αὐτὸς ἐκστρατεύσων καὶ κοινῇ σὺν ἐκείνοις ὅ,τι ἂν δέοι πει-*
 Zenon.⁶ *σόμενος. οἱ δὲ ὡς ἐπήκουσαν, ὅτι αὐτὸς βασιλεὺς ἐξύγειν*

P. 97 *ἐθέλοι, οὕτως ἕκαστος αὐτῶν ἠπειγέτο ἑαυτὸν ἐπιδείξαι βα-*
σιλεῖ πολλοῦ ἄξιον ὄντα, ὥστε καὶ οἱ πρότερον τοῖς ἡγεμόσιν⁵
αὐτῶν, ἐφ' ᾗ μὴ στρατεύοιτο, ἀργύριον δίδοντας πάλιν εἰς
τὸ μετέχειν τῆς ἐξόδου παρεῖχον. καὶ πάντες ἀνθήπτοντο τοῦ
πολέμου ὀργῶντες· καὶ τοὺς τε κατασκόπους τοὺς παρὰ Θεου-
δερίχου πεμφθέντας ἐζώγησαν, καὶ τῆς τοῦ Βαλαμήρου
φυλακῆς μοῖραν ἐλθούσαν ἐπὶ τὸ μακρὸν τεῖχος οἱ ἐκεῖ φυ-¹⁰
λάττοντες διαπρεπῶς ἀπεκρούσαντο. ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν αὐτοῦ
φερόμενος ὁ Ζήνων ἀνεχώρησε φύσιν, καὶ ὑπὸ τῆς συμφύ-
του ἀπεσβέσθη δειλίης, ἐνταῦθα ὀργίζονται καὶ χαλεπῶς
 B *ἔφερον, κατὰ συστάσεις τε γινόμενοι ἐμέμφοντο ἀλλήλους*
τῆς ὄλης ἀτολμίας, εἰ χεῖράς τε ἔχοντες καὶ βαστάζοντες¹⁵
ὄπλα μαλακίας τοιαύτης ἀκούειν ἀνέχονται, δι' ἧς πόλεις
ἅπασαι καὶ ἡ πᾶσα Ῥωμαίων ἰσχύς ἐξαπόλωλε, πάντων ἐπ'
ἐξουσίας περικοπτόντων, ἃ βούλοιντο. τοῦτον ὁ Μαρτιανὸς
συνελάμβανεν τὸν θροῦν, πέμπει Ζήνωνι λέγων, ὅτι δεῖ τὸ
στρατόπεδον ὡς τάχιστα διαλύειν, μὴ τι καὶ νεώτερον συνε-²⁰

6. ἀργύριον H., ἀργυρίου vulg. 7. τοῦ N., τοῦτο vulg., τοῦ
 τε H. 15. εἰ N., εἰς vulg.

foedus cum Theudericho solveret. Cum nihil eum moveret, evocatis militibus bellum suscepit, quos hortatus est, ut bono animo essent. Se enim communiter cum illis belli pericula, ubi opus fuerit, aditurum. Haec cum milites audiissent, Imperatorem huic bello interesse statuisse, ita se ad hoc compararunt, ut talem se unusquisque ostendere studeret, quem Imperator merito suo plurimi faceret. Et tam ardentibus animis ad pugnandum profecti sunt, ut qui antea militiae vacationem a ducibus pecunia redemerant, pecunias, ut sibi in hostes exeundi potestatem facerent, numerarent. Itaque et exploratores, a Theudericho praemissos, vivos ceperunt, et cohortem, quae Valamiri filii custodiam agebat, et usque ad longos muros progressa erat, opportune depulerunt. Sed non multo tempore res steterunt, quin Zeno ad pristinam naturam rediret, et ad insitam ignaviam delaberetur. Ex quo milites indignati, per turbas coeuntes, sese invicem ignaviae accusabant, quod manus habentes et arma gestantes tantae mollitiei, quae omnes civitates et omnes Romanorum vires pessumdaret, obsequi sustinerent, neque quisquam omnis generis contumeliis abstinuit. Hunc motum cum Martianus intellexisset, ad Zenonem mittit suadens, ut quam citissime fieri posset, exercitum, ne quid novarum rerum moliretur, dissolveret. Ad quem Zeno remisit, et iussit, ut unusquisque militum,

στηκότες ἐργάσονται. πέμψας οὖν ἐκέλευεν ἀπικῆναι ἐκάστους A. C. 479
 ἐπὶ τὰ χειμάδια, ὡς πρὸς τὸν Θεουδέριχον ἐσομένης εἰρήνης. ^{Ind. 2}
 οἱ δὲ τὸν χάρακα ἔλυσαν· καὶ ἀπῆλθον οἱ πλείους τῇ δια- ^{Zenon. 6}
 λύσει ἀχθόμενοι, καὶ ὅτι θᾶττον αὐτοῖς χωρισθῆναι συνέβη,
 ἤπρην ἄνδρα σκεψαμένους τοῖς κοινοῖς ἐπιστῆσαι, ὃς τῆς πα-
 ρούσης λύμης ἀνακτιᾶσθαι τὴν πολιτείαν ὅπως οὖν δυνήσεται.

3. δὲ add. N.

6. ἀνακτιᾶσθαι Val., ἀντικτιᾶσθαι vulg.

tanquam cum Theudericho pax futura esset, in hiberna concederet.
 Itaque castra solverunt, quam castrorum solutionem plerique iniquo
 animo ferentes abierunt: maxime quod discedere cogentur, ante-
 quam virum summae rerum praefecissent, qui rem publicam ab ever-
 sione et interitu vindicare posset.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 ΜΑΛΧΟΥ ΡΗΤΟΡΟΣ
 ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
 ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
 ΠΡΟΣ ΒΘΝΗ.
 EX HISTORIA
 MALCHI RHETORIS
 PHILADELPHENSIS
 EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
 AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Adamantius legatus ad Theuderichum, Valamiri filium, in Epirum missus, finibus Romanorum eum decedere iubet: Sabinianus magnum barbarorum exercitum fugat et caedit (1). Theuderichus, Triarii filius, magnis muneribus impensis, a Byzantio oppugnando revocatur (2). Severus, a Zenone in Africam ad Vandalos missus, multos captivos pretio redimit (3). Heraclius a Zenone ex captivitate solutus in itinere a Gothis interficitur (4. 5). Pecuniae summa, quam praefectus Aegypti muneris obtinendi causa solvebat (6). Zeno, foedere frustra Theudericho oblato, magna ope bellum parat (7). Theuderichus, Valamiri filius, Romanorum auxilio destitutus cum altero Theudericho pacem init (8). Zeno cum filio Triarii pacem et foedus contra Valamiri filium componit (9).

P. 78 α'. "Οτι ὁ Βαλαμήρου ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων στρατηγῶν
 V. 53 πολλοὺς τῶν ἰδίων ἀποβαλὼν, οὐ μικρὰν ἔχων ὄργην τῷ

1. Βαλάμηρος vulg. 2. πολλοὺς Η., πολλῶν vulg. τῷ] ἐπὶ τῷ Ν.

1. Theuderichus, Valamiri filius, multis suorum a Romanis ducibus caesis, non parum iracundiae ob acceptam cladem animo con-

πύθει ἀπέδραμεν, ἀφειδῶς δ, τι ἐν ποσὶν εὗροι καίων τε καὶ A. C. 479
 φρονεύων, καὶ τὴν πρώτην τῆς Μακεδονίας πόλιν, τοὺς Ind. 2
 βους, ἐπόρθησε, καὶ τῶν γε στρατιωτῶν τῶν ταύτῃ ἐμφρου- Zenon. 6
 ρούντων τοὺς ἀντιστάνας ἀπέκτεινεν. ὡς δὲ τῇ Θεσσαλονί-
 5^{κη} ἐγγύθεν ἐφεδρεύων ἤγγέλθη ὁ βάρβαρος, αὐτίκα οἱ πολί-
 ται νομίσαντες ἐκ δόλου τὰ ἐν τῇ προτεραία ἀνεγνωσθαι
 γράμματα καὶ τὴν πόλιν βούλεσθαι Ζήνωνά τε καὶ αὐτὸν B
 ἐκείνῳ παραδοῦναι, συστραφέντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὰς τοῦ
 Ζήνωνος στήλας καταβάλλουσι πάσας, καὶ αὐτὸν ὀρμήσαντες
 10 τὸν ὑπαρχον ἔτοιμοι διασπάσαι ἦσαν. οἱ δὲ κομισάμενοι πῦρ
 ἐπὶ τὸ ἀρχεῖον ἐμπικράναι ἔμελλον, εἰ μὴ ὑποφθάσαντες τὰ
 τε ἱερὰ γένη καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις ἐξήρπασάν τε αὐτὸν τῆς
 ὀργῆς τῆς τοῦ δήμου, καὶ τὸ ἀτακτοῦν λόγοις πράξει κατέ-
 στείλαν, λέγοντες, οὔτε αὐτὸν αἴτιον εἶναι τούτου, οὔτε τὸν
 15 βασιλέα τῇ πόλει τι δυσχερὲς ἢ κακὸν βεβουλεύσθαι, τῆς P. 79
 τε πόλεως χρῆναι ποιήσασθαι φυλακὴν, ὅτι ἂν ἐθέλωσι καὶ
 ὄν ἡγοῦνται πιστὸν ἐπιτρέποντες ταύτην. οἱ δὲ τὰς κλεῖς
 τῶν πυλῶν ἐκ τοῦ ὑπάρχου λαβόντες τῷ ἀρχιερεῖ ἔδοσαν,
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐνότων φρουρὰν ἐπενόησαν, ὡς ἡδύνατο, πλεί-
 20 στήν, καὶ τὸν στρατηγὸν ἔστειρον. ἐν δὲ τούτῳ ὁ Ζήνων
 πυθόμενος τὸν κατέχοντα κίνδυνον, καὶ ἰδὼν, ὡς, οὐδενὸς
 βουλομένου μάχεσθαι, ἄριστον εἶη σπονδαῖς ὡς ἐν κακοῖς με-

2. Στόβους N., τόβους vulg. 10. Ἐπαρχον N., Ἐπαρχον vulg.

scivit, et fugiens quicquid ante pedes suos offendit, ussit et neca-
 vit, et primam, quae illi obvia fuit, Macedoniae urbem, Stobos, ever-
 tit, et militum, qui illic in praesidiis erant, omnes, qui resistere au-
 debant, interfecit. Ut vero nuntiatum est, barbarum Thessalonicum
 petere, statim urbis incolae ad fraudem faciendam litteras pridie
 recitatas esse suspicati, et Zenonem ipsumque praefectum habere in
 animo, urbem barbano tradere, seditione facta, eius statuas deiiciunt,
 et praefectum aggressi, ad ipsum mulcandum parati erant, et prae-
 torium, igne illato, incendissent, nisi ordo sacra procurantium et
 magistratus praevinentes, populi irae praefectum subduxissent et
 furorem plebis blandis verbis compescuissent. Dicebant enim, eum
 non esse horum malorum causam, neque Imperatorem male consultum
 civitati velle, aut illi adversa cupere. Oportere sane diligentem
 custodiam civitatis agere, eamque committere cui voluerint quem-
 que sibi fidum esse cognoverint. Itaque claves civitatis a praefecto
 acceperunt, et archiepiscopo tradiderunt, tum ex his opibus, quae
 sibi tum temporis suppetebant, quam diligentissimam potuerunt cus-
 todiam instituerunt et ducem elegerunt. Interea Zeno cum audiret
 imminens periculum, et videret, optimum esse, quandoquidem nemo
 pugnare volebat, conditionibus ut in dubiis rebus aequissimis bar-

A. C. 479 *τριαις τῆς τῶν πόλεων φθορᾶς ἐπισχεῖν τὸν βάρβαρον, Ἄρ-*
 Ind. 2 *τεμίδωρον πέμπει καὶ Φωκᾶν τὸν ὅτε ἦν στρατηγὸς γραμ-*
 Zenon. 6 *μματεῖα αὐτῷ τῆς ἀρχῆς ὄντα. οἱ ἐλθόντες ἔλεγον, ὅτι „σὸ*
ὁ βασιλεὺς φίλον ἐποίησατο, καὶ ἀξίαις, αἱ εἰσι λαμπρότα-
ται Ῥωμαίοις, σεμνῶς ἐπεκόσμησε, καὶ ἀρχεῖν τῶν μεγίστων
ταγμάτων ἐποίησεν, οὐδὲν οἷάπερ ἀνδρὶ ἀπιστήσας βαρβά-
ρῳ. σὺ δὲ, οὐκ ἴσμεν ὅπως, ταῖς τῶν κοινῶν δυσμενῶν
ἀπάταις ὑπαχθεῖς τὰ τε ὑπάρχοντά σοι ἀγαθὰ διέφθειρας,
καὶ τῆς εὐδαιμονίας τῆς σῆς ἄλλον ἐποίησας, ὡς οὐκ ἴδεις,
κύριον. οὐκ ἂν δίκαιος εἴης τῷ βασιλεῖ ἔγκυλων, ὧν εἰς ἕαν-10
τὸν ἄμα καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐξήμαρτες. νῦν οὖν ἐπειδὴ σαυτὸν εἰς
τοῦτο κατέστησας, ὑπόλοιπόν σοι ἔστιν ἐκ τῆς παρουσίας τύχης
τῆς τε κατὰ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν πόλεων βλάβης ἐπισχεῖν οἷόν
 Cte, *πέμποντα δὲ πρῶσθειαν πειρᾶσθαι τι μέτριον παρὰ τοῦ*
βασιλέως ἀγαθοῦ ὄντος εὐρίσκεισθαι.” ὁ δὲ πεισθεὶς ἄνδρα
 V.54 *μὲν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον σὺν αὐτοῖς ἀποπέμπει, αὐτὸς δὲ τοῦ*
μα, οὐ μέντοι ἐδύνατο πάντων ὄντας ἀπόρους τὰ γούν ἐπι-
τήδεια ἐκπορίσαι κωλύειν. καὶ δὴ προῖκὸν ἦλθεν ἐπὶ τὴν
Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ τοῦ ἀρχιερέως τοῦ ἐν
ταύτῃ τῇ πόλει πολλὰ καὶ παντοδαπὰ τῇ στρατιᾷ καὶ αὐτῷ
ἀποστελλαντος δῶρα, τὴν τε χώραν ἀπαθῆ πᾶσαν διεφύλαξε,
 g. ἔδεις Val., ἔδει σε B. 13. οἷόν] ὡς οἷόν τε conl. N. 18.
 ὄντων vulg. 21. τῇ ante πόλει add. B.

barum ab urbium ruinis et excidiis avertere, Artemidorum mittit et Phocam, qui Zenonis, cum dux erat, scriba fuerat. Hi progressi tali sunt oratione usi: „Te Imperator amicum conciliavit, et dignitatibus, quae sunt apud Romanos clarissimae, magnifice ornavit, etiam imperare maximis exercitibus dedit, tibi homini, licet barbaro, minime diffidens Tu vero, nescimus quomodo, communium inimicorum fraude et dolo inductus, in discrimen te fortunaeque tuas coniecisti et eas ad alium, ad quem non debebas, detulisti. Et vero haud quaquam iure Imperatori imputes ea, quae in te ipsum et in illum deliquisti. Nunc igitur, quoniam eo te redegisti, hoc tibi quantum ad praesentem fortunam reliqui est, ut ab iniuria et damnis urbibus et gentibus inferendis, quantum in te erit, temperes, et legationem mittas, qua apud Imperatorem, qui bonus est, moderatum quid et aequum obtinere coneris.” Ille vero persuasus, viros quosdam una cum ipsis Byzantium mittit. Et ipse quidem exercitum suum urere et occidere homines vetuit, etsi suos, cum omnium rerum essent egeni, quominus res necessarias sibi compararent, prohibere non potuit. Hinc movens ad Heracleam Macedoniae pervenit. Huius urbis Archiepiscopus, cum quam plurima et diversi generis munera ad eum et eius exercitum misisset, omnem regio-

καὶ οὐδὲν τοὺς οἰκουῦντας ἐνταῦθα παραλυπῶν ἐκ τῶν ταύτῃ A. C. 479
 μύρων τὸ πλῆθος ἐπεικῶς ἐπειρᾶτο διάγειν. εἰς δὲ τὸ Βυ- Ind. 2
 ζάντιον ὡς ἦλθον οἱ παρ' αὐτοῦ σταλέντες πρέσβεις, ἔλεγον, D Zenon. 6
 ὅτι δέοι ταχέως περὶ πάντων αὐτοκράτορα αὐτῷ πρεσβευτὴν
 5 αἰποστεῖλαι, ὡς οὐχ οἶω τε πλῆθος ἄπειρον εἶργειν ἐπὶ πλεί-
 ονα χρόνον τῆς ἀφ' ᾧν ἂν δύναιτο βλάβης. ὁ δὲ Ἀδαμάν-
 τιον τὸν Βιβιανοῦ παῖδα, πατρίκιόν τε ὄντα καὶ πολιαρχή-
 σαντα, προσθεὶς αὐτῷ καὶ τιμὴν ὑπατικὴν, ἐπεμψε παραγ-
 γείλας, χάραν μὲν αὐτῷ δοῦναι ἐν Πανταλία, ἣ τῆς μὲν
 10 Ἰλλυρικῆς μοίρας ἐστὶν ἐπαρχία, οὐ πολὺ δὲ ἀπέχουσα τῶν P. 80
 εἰσβολῶν τῆς Θρακίας, ὅπως, εἴτε Θευδέριχος ὁ Τριαρίου ἐγ-
 χειροίῃ τι κινεῖν, ἔφεδρον ἔχοι αὐτὸν ἐγγύθεν κατ' ἐκείνου,
 εἴτε αὐτὸς ταράττειν τὰ συγκείμενα θέλοι, ἐν μέσῳ αὐτὸν
 15 ἔχων τῶν τε Ἰλλυρικῶν καὶ τῶν Θρακίων δυνάμεων εὐκολώ-
 στερον αὐτοῦ περιεῖναι δύναιτο. εἰ δὲ τροφῶν ἀπορεῖν τῷ
 στρατεύματι λέγοι τὸν παρόντα ἐνιαυτὸν, ἄτε μήτε ἐν σπό-
 ροῖς μήτε καρποῦ ἐλπίδα ἔχων ἐν Πανταλία, ἔδωκε λίτρας
 χρυσοῦ ἀπὸντι διακοσίας, ἃς ἐκέλευε δόντα τῷ ὑπάρχῳ τῷ
 20 ἐκεῖ ποιῆσαι τὴν δαπάνην αὐτοῖς εἰς Πανταλίαν χορηγήσαι
 ἐπιτοίην ἐπαρχοῦσαν. ἔτι δὲ τοῦ πρεσβευτοῦ ὄντος ἐν Βυζαντίῳ, B

1. παραλυπῶν H., παραλιπῶν vulg. 2. μύρων] φόρων conl.
 N., μερῶν H. 5. οἶω τε N., οἰοί τε vulg. 6. δύναιτο] δύ-
 ναντο ὠφελεῖσθαι et mox ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀδ. conl. N. 9.
 Πανταλία vulg. 16. σπόροις H., σπείροις vulg.

nem a direptione illa conservavit, neque quicquam molestiae exhibens locorum incolis, copias suas ex reditu huius regionis atque operam dedit. Legati autem ab eo missi simulatque Byzantium accesserunt, Imperatorem monuerunt, oportere quam celerrime fieri posset, legatum mittere idonea auctoritate instructum. Nec enim in eius potestate esse, longo tempore tantam militum turbam a damnis pro libidine inferendis continere. Quamobrem Imperator misit Adamantium, Viviani filium, patricium et olim urbi praefectum, quem etiam dignitate consulari auxit, iussitque regionem in Pautalia illi assignare, quae Illyricae partis est provincia non longo intervallo distans ab ingressu Thraciae. Quod eo consilio faciebat, ut, si qua Theuderichus, Triarii filius, se commovere susciperet, illum adversarium huic oppositum sciret, atque etiam, si alter pacta violare et pacem turbare vellet, cum inter duos exercitus, Illyricum et Thracium, degeret, cum facilius opprimere posset. Quodsi hoc anno exercitum suum inopia laborare Theuderichus diceret, propterea quod nullum semen terris mandatum esset, neque ullam spem percipiendorum in Pautalia fructuum haberet, dedit Adamantio proficiscenti ducentas auri libras, quas iussit regionis illius praefecto tradere, ut eas ad convendendum in Pautalia commettat, qui illis alendis satis essent, impenderet. Cum legatus adhuc esset Byzan-

A. C. 479 στρατιῶται συστάντες ἐν τῇ Θεσσαλονίκῃ τὸν ὑπαρχόν Ἰωάν-
 Ind. 2 νην προϊόντα φυλάξαντες ξιφηρεις ὤρμησαν· καὶ ὠρίσθη παρὰ
 Zenon. 6 τῶν Ζήνωνος Ἀδαμάντιος, καὶ ταῦτα κατέστησεν. ὁ δὲ Βα-
 λαμήρου, ἐν ᾧ τὰ τῆς Θεσσαλονίκης ἐγένετο, περὶ Ἡράκλειαν
 ἔμενον, καὶ ἐπὶ τὴν Ἠπειρον πέμπει πρὸς Σιδιμουῖνον, ἐκ 5
 μὲν τῆς αὐτῆς φυλῆς τὸ ἀνέκαθεν ὄντα, δοκοῦντα δὲ τότε
 εἶναι Ῥωμαίοις ὑπόσπονδον, καὶ ἐν τῇ κατ' Ἐπίδαμνον Ἠ-
 πείρῳ χώραν τε νεμόμενον καὶ εὐδαίμονα κληρον, καὶ παρὰ
 βασιλέως δεχόμενον συντάξεις. ἀνεπιός δὲ ἦν οὗτος Αἰδοῦγ-
 Cγου, Βηρίνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτου καὶ τὴν τῶν λε- 10
 γομένων δομεστικῶν ἀρχὴν ἄρχοντος, μεγάλην τινὰ οὔσαν
 τῶν περὶ βασιλέα. πρὸς τοῦτον οὖν ἐπεμπε, τῆς τε παλαιᾶς
 αὐτὸν συγγενείας ἀναμιμνήσκων, καὶ ἀξίων ἐξευρεῖν καὶ συμ-
 πρᾶξαι τρόπον, δι' οὗ τῆς τε Ἐπιδάμνου καὶ τῆς ἄλλης Ἠ-
 πείρου δυνηθείη κρατήσας στήναι τῆς πολλῆς πλάνης, καὶ ἰ- 15
 δρύσας ἑαυτὸν ἐν πόλει καὶ τείχεσιν ἐντεῦθεν ὡς ἂν διδῶ
 δέχεσθαι τὸ συμβαῖνον. Σιδιμουῖνος δὲ ταῦτα παρ' αὐτοῦ
 δεξάμενος, καὶ βάρβαρος βαρβάρῳ συνοικεῖν ἢ Ῥωμαίοις
 ἠγησάμενος κρεῖττον, ἐλθὼν εἰς Ἐπίδαμνον καὶ ἰδία μετιῶν
 Διωῶν πολιτῶν ἕκαστον ὡς δῆθεν κατ' εὐνοίαν συνεβούλευεν 20
 αὐτοῖς, ἃ τε ἕκαστος ἔχει, θᾶπτον ὑπεκτίθεσθαι, καὶ αὐτοῦς
 ἢ εἰς νήσους ἢ πόλιν ποι σῶζεσθαι λέγων, ὡς βάρβαρος ἐπὶ

3. τοῦ Ζ. conl. R. Βαλαμήρου Val., τὸν Βαλαμήρου vulg.
 10. Βηρίνης Val., Γηρήνης vulg. 14. τε B., τοῦ vulg.

tii, milites, qui Thessalonicae in praesidiis erant, Ioannem praefectum, qua exiret, observantes gladiis aggressi sunt. Huic negotio finem imposuit Adamantius ex praescripto Zenonis et haec pacavit. Dum haec Thessalonicae gerebantur, Theuderichus, Valamiri filius, circa Heracleam commoratus, in Epirum ad Sidimundum mittit. Is, ex eodem genere et maioribus ortus, tunc temporis credebatur Romanorum amicus esse. Etenim regionem circa Epidamnium incolebat, quae illi ex hereditate opulenta obvenerat, et sub Imperatore stipendia merebat. Erat hic Aedoingi patruelis, qui valde familiariter Berina utebatur, et eos, qui domestici vocantur, regebat, quae dignitas magnam habet in regia auctoritatem. Ad hunc igitur misit, antiquam cognationem in memoriam revocabat et orabat, ut viam reperiret et efficeret, qua Epidamno et reliquae Epiri dominatu potiretur, ubi post tot errores consistere posset, et suis rebus urbe et moenibus firmatis, casus quos fortuna daret, exspectaret. Ut Sidimundus haec ab illo accepit, barbarus cum barbaro coniungi, quam cum Romanis, satius esse duxit. Itaque Epidamnium venit, et privatim unumquemque civium circumiens, tanquam ipsorum saluti providens, consilium dedit, ut omnia, quae quisque haberet, exporteret, et se suaque omnia in insulas, aut in aliquam aliam urbem

ταύτην ὀφθαλμῶν, καὶ ὅτι τῷ βασιλεὶ ταῦτα δοκοῦντά ἐστι, A. C. 479
καὶ ὡς Ἀδαμάντιος ἐπὶ ταῦτα πεμφθεῖη · κρεῖττον οὖν εἶναι ^{Ind. 2}
αὐτοῖς, ἕως ἔτι ἄπεστιν, κατὰ πλείονα σχολὴν τὰ κατ' αὐ- ^{Zenon. 6}
τοὺς διοικήσασθαι. ταῦτα καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς ἐκεῖ
Ἐφυλάττουσιν, οὖσιν ὡς δισχιλίους, οἱ καὶ ἀμύνασθαι ἐπιόντα
πρὸς γε τὸ παραχρημα ῥαδίως ἠδύνατο, ἔπεισεν ὁμοῦ πάν- P. 81
τας ἐκλιπεῖν Ἐπίδαμνον, καὶ λέγων καὶ ταράττων, καὶ φήμην
ἀεὶ καινὴν πειρώμενος ἐμβάλλειν, καὶ ὅτι βασιλεὶ ἀπεχθή-
σονται μᾶλλον ἀντιστήναι θέλοντες, καὶ πρὸς τὸν Βαλαμή-
ιορον εὐθέως ἐπέστελλεν, ὡς τάχος ἐπιέροσθαι. ὁ δὲ τὸ τοῦ
Σιδιμούνδου ἐπέμενε δῆλωμα, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν νόσφ ^{Ψ. 55}
κατεχομένην, ἕξ ἧς ἐτελεύτησε. φανερὰν μέντοι τῆς κατέ-
δρας πρόφασιν ἐποιεῖτο τὴν τοῦ πρεσβευτοῦ παρὰ Ζήνωνος
ἄφιξιν καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅπως πρὸς αὐτὸν ἔχει τὰ
15 ἐκ τοῦ βασιλέως. ἐπεὶ δὲ τὴν ἀδελφὴν μὲν ἀποθανοῦσαν ἔθα-
ψεν, τὰ δὲ παρὰ Σιδιμούνδου ἀπήντησε καλοῦντα, πρὸς τοὺς B
Ἡρακλειώτας ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν, ἐς φρουρίον δὲ ἰσχυ-
ρὸν ἀνασκευασαμένους, πέμψας ἀπῆτει σίτον πολὺν τινα καὶ
οἶνον, ὅπως τῷ στρατῷ ἔχοι ἀπιῶν ἐφόδια. οἱ δὲ οὐδὲν
20 ἔφασαν αὐτῷ δύνασθαι . . . ἐν τῶσούταις ἡμέραις λέγοντες, †
ὅσον εἶχον ἐπὶ φρουρίῳ γε μικρῷ δεδαπανῆσθαι. ὁ δὲ πρὸς
ὄργην τὰ πλείεστα τῆς πόλεως ἐμπρήσας, ἀνδρῶν οὐσης ἐρή-

3. ἕως Val., εὐ vulg. 4. στρατ. λέγων τοῖς coni. N.

conferret: barbarum enim quam primum Epidamnum invasurum: sic enim Imperatorem decrevisse, qui ad eam rem exsequendam Adaman-
tium miserit. Itaque melius esse per otium, dum nondum adesset,
rebus suis prospicere. Erant quoque in ea urbe in praesidiis mili-
tium duo millia, qui barbari primum impetum repellere potuissent.
His quoque multum dicendo et terrorem iniiciendo et quotidie no-
vos rumores spargendo persuasit, ut urbem Epidamnum desertam
relinquerent. Aiebat enim, eos, si resistere auderent, magis Impe-
ratoris voluntati adversaturos. Mox quo celerius Theuderichus ac-
cederet, ad eum misit: is circa Heracleam conserat, et quid sibi
nuntii a Sidimundo veniret, et propter morbum sororis, quae paullo
post decessit, exspectabat. Suae autem morae causam palam lega-
tum esse simulavit, quem ad eum Zeno miserat, quia ex eo, quo
animo in se esset Imperator, intelligere cuperet. Nec multo post,
cum sororem suam mortuam efferret, a Sidimundo nuntius occurrit,
qui eum arcesseret. Tum ad Heracleotas, qui urbem reliquerant et
se in arcem munitissimam receperant, misit qui peterent magnam
frumenti vim et vini, ut discedens viaticum, quod alendo exercitui
sufficeret, haberet. Illi autem responderunt, nihil sibi restare com-
meatum, quos largiri possent, etenim quos habuissent tot diebus
in parva castello consumpsisse. Ille ira exarsit, et urbis, quae ab

A. C. 479 μον, εὐθύς ἀπανίσταται. καὶ κατὰ τὴν δόσσοδον καὶ στενήν
 Ind. 2 ὁδὸν τὴν ἐπὶ τὴν νέαν λεγομένην Ἑπειρον ἀπάγουσαν ἀνα-
 Zenon. 6 στήσας ἤλαυνε, καὶ προπέμπει τοὺς ἰππεῖς τὰ ἄκρα τῆ στρα-
 Cτιᾶ προκαταληφθένους, καὶ ἕως ἀνέλιπστοί εἰσι κατ' ἐκεῖνα
 χωρήσειν, ἔξ ἐφόδου ἀθρόας ἐκκρούουσας τὴν φυλακὴν, ἧτις 5
 ἦν αὐτόθι. οἱ δὲ ὡς ἀνέβησαν, οἱ ἐπὶ τῷ τειχίῳ φρουροῦν-
 τες στρατιῶται τότε πλῆθος ἰδόντες καὶ πρὸς τὸ αἰφνίδιον
 αὐτῶν καταπλαγέντες οὔτε ἐς ἀλκὴν ἔτι τραπέσθαι ὑπέμει-
 ναν, οὔτε λογισμὸν ἔσχον ἀποζεύξαι τὸ τείχισμα, ἀλλ' ὄρ-
 μησαν φεύγειν, ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως ἀπερίοπτοι πάντων τῶν 10
 εἰς τὸν τότε καιρὸν ὠφελῆσαι δυναμένων. οἱ δὲ κατὰ πολ-
 λὴν ἐρημίαν προσιόντες ἐχώρουν, ἐπὶ τοῦ στόματος αὐτῶς δ'
 Θευδέριχος, Σόας δὲ ὁ μέγιστος τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν
 D κατὰ τὸ μέσον εἶχε, Θευδεμουῖνδος δὲ ὁ ἄλλος τῶν Βαλαμῆ-
 ρου παίδων ἐπὶ τῆς οὐραγίας. Θευδέριχος μὲν οὖν προκα- 15
 ταβὰς καὶ θαρσῶν, ὡς οὐδεὶς ἦν αὐτοῖς ἐσπεόμενος, τοῖς
 ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν καὶ τοῖς ἄλλοις σκευοφόροις εἶπεν προχω-
 ρεῖν αὐτὸς δὲ ἠπειροῦ φθάσαι προκαταλαβὼν ἦν ἂν δύναιτο
 πόλιν. καὶ πρὸς μὲν τὴν Λυχνῆδὸν ἐπελθὼν ἀπεκρούσθη,
 ἐπὶ ὄχυροῦ κειμένην καὶ πηγῶν ἔνδον πλήρη, καὶ σίτου προ- 20
 ενόντος. ἀναστὰς δὲ ἐκεῖθεν τὴν τε Σκαμπίαν αἰρεῖ, τῶν
 οἰκητόρων αὐτὴν πάλαι ἐκλελοιπότων, καὶ ἔξ αὐτῆς ὄρμησας

2. ἐπὶ N., ὑπὸ vulg. 4. ἐκεῖνα vel ἐκεῖνων N., ἐκεῖνω vulg. 6.
 τοιχίῳ vulg. 8. ἀλκὴν N., ἄλλην vulg. 11. πολλὴν Val., πολὺ
 vulg. 20. παρόντος coni. H. 21. Σκαμπίαν N., χαρτίαν vulg.

hominibus vacua erat, quam plurima loca incendit, et confestim motis
 castris, via ardua et angusta, quae ad novam Epirum ducebat, per-
 rexit. Tum equites praemittit, qui iuga montium prius occuparent,
 ut, cum nemo suspicari posset, eos per ea loca progressuros, prae-
 sidia, si qua essent, impetu derepente facto depellerent. Qui pro
 moenibus urbis praesidia agebant, ut multitudinem hostium con-
 spexerunt, subito casu perterriti, neque resistere ausi sunt, neque
 illis tantum animi et prudentiae fuit, ut propugnaculum occluderent,
 sed in fugam conversi prae pavore nihil, quod illis utile esset, attende-
 runt. Hostes autem per loca hominibus vacua et deserta progrediebantur.
 Theuderichus erat inter primos, Soas a Theudericho secundum in
 exercitu gradum tenebat, et medium agmen ducebat, Theudemundus,
 alter ex Valamiri filiis, extremum. Theuderichus valde audax et confi-
 dens, ut neminem, qui sibi resisteret, obviam fieri vidit, eos, qui apud
 currus et cetera impedimenta erant, procedere iussit. Ipse praecipit,
 ut quaecumque posset urbem praeveniendo caperet. Ad Lychnidum
 accedens est repulsus. Erat enim difficili loco sita et fontium sca-
 turigine plena, et convecto prius frumento abundabat. Hinc mo-
 veus, Scampiam, quam iam dudum incolae reliquerant, diruit, et inde

Ἐπίδαμνον λαμβάνει. Ἀδαμάντιος δὲ ταῦτα πυθόμενος προ- A. C. 479
 κέμπει τῶν ἱππέων τῶν βασιλείων τινα, οὓς μαγιστριανοὺς Ind. 2
 καλοῦσι, μεμφόμενός τε αὐτῷ παρὰ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς προ- Xenon. 6
 βείας ποιοῦντι, καὶ καλεύων ἤρεμεῖν καὶ μήτε πλοῦα λαβεῖν, P. 82
 5 μήτ' ἄλλο τι τῶν παρόντων πλέον νεωτερίσαι, ἕως ἂν αὐτὸς
 ἔλθῃ· ἀποστεῖλαι δὲ καὶ ἄνδρα, ὅστις τὰ πιστὰ δώσει τῆς
 μετὰ τὴν πρεσβείαν αὐθις ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ὅλης ἀδείας.
 ταῦτά τε πρὸς ἄκεινον ἐπέστειλε, καὶ αὐτὸς ἄρας ἀπὸ Θεσ-
 σαλονίκης ἔρχεται εἰς Ἔδεσσαν, ὅπου ἦν Σαβινιανός, σὺν δὲ
 10 αὐτῷ καὶ Φιλόξενος. καὶ τὰς τε δέλτους αὐτῷ παρέχουσι,
 καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι, καὶ περὶ τῶν παρόντων εἰς διεβου- B
 λέοντο. καὶ τὸ μὲν ἐπιχειρεῖν τοῖς βαρβάροις πορευομένοις
 οὐκ ἀσφαλὲς ἑδόκει, ὀλίγων μὲν συνόντων αὐτῷ Σαβινιανῷ
 μισθοφόρων οὐκείων, τῆς δὲ δημοσίας στρατιᾶς καὶ τῶν κοι-
 15 τῶν ταγμάτων τῶν μὲν διεσπαρμένων κατὰ πόλεις, τῶν δὲ
 μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου ἀκολουθούντων. ἑδόκει δὲ πέμ-
 πειν ἀπανταχοῦ προστάγματα συγκαλοῦντα τοὺς στρατιώτας,
 καὶ τὸν στρατηγὸν δηλοῦντα προπέμπειν τὸν πρεσβευτήν. ἦδη
 δὲ ὀρμωμένοις ὁ παρὰ τοῦ Ἀδαμαντίου προαπισταλμένος ἱπ-
 20 πεύς ἀπαντᾷ, τὸν τῶν βαρβάρων ἔχων ἱερέα, ὃν οἱ Χριστι- C
 ἀνοὶ καλοῦσι πρεσβύτερον, ὡς πίστιν τῆς ἀδείας αὐτῷ ἐπι-
 θήσονται. ἔχοντες οὖν αὐτὸν σὺν αὐτοῖς ἠπειλόγοντο, καὶ ἀφι-
 8 ἐπὶ vulg. 16. Ὀνούλφου Val., δ' Ἐδούλφου vulg. 20. ἀ-
 παντῆ H., ἐπαντα vulg. 22. ἔχοντες B., ἄγοντες Val., λέ-
 γοντες vulg.

progressus impetu facto Epidamnum occupat. Quod ubi cognovit
 Adamantius, mittit unum ex equitibus Imperatoris, qui cum eo expo-
 stularet, quod contra id, quod missa legatione promiserat, faceret,
 et iuberet ab incepto desistere neque naves sumere, aut quicquam
 aliud novarum rerum tentare, donec adventaret: denique virum ad
 se mittere, qui sibi tuti post peractam legationem reditus et reli-
 quae securitatis fidem praestaret. Haec cum ad eum Adamantius
 mandata dedisset, ipse, Thessalonica relicta, Edessam venit et una
 cum eo Philoxenus. Erat Edessae Sabinianus, cui litteras Imperato-
 ris reddiderunt quemque ducem crearunt ceteraque omnia ordine
 administrarunt. Sed barbaros recedentes persequi minime tutum vi-
 sum est. Sabiniano enim pauci milites mercenarii ex eius dome-
 sticis et familiaribus aderant. Nam qui publice merebant et ordi-
 nariis legionibus adscripti stipendia faciebant, cum per urbes di-
 spersi, tum Onulfum, ducem suum, secuti, abierant. Itaque visum
 est edicta, quibus milites undique evocarentur, proponere, et du-
 cem legatum, qui ea promulgaret, praemittere. Eo ipso tempore
 eques ab Adamantio missus reversus, una secum adducens barbaro-
 rum sacerdotem, quem Christiani presbyterum vocant, qui tuto Ada-

A. C. 479 κρούνται εἰς Λυχνηδόν. τῶν δὲ ἐκ τῆς πόλεως τῶν ἐν ταῖς
 Ind. 2 ἄξιαις (παλαιόπλουτός τε γὰρ αὐτῆ καὶ εὐδαιμόνων ἢ πόλις)
 Zenon. 6 καὶ τῶν ἄλλων ἀπαντησάντων, εἰσέρχονται ἐνταῦθα. καὶ ἀπο-

V. 56 στέλλει πάλιν Ἀδαμάντιος εἰς Ἐπίδαμνον, κελεύων ἢ αὐτὸν
 τὸν Θευδέριχον εἰς τι τῶν περὶ Λυχνηδὸν χωρίων ἀπαντῆ-5
 σαι μετ' ὀλίγων διαλεξόμενον σπιτῷ περὶ ὧν ἀπέσταλτο, ἢ εἰ
 βούλοιτο, αὐτὸν ἐλθεῖν εἰς Ἐπίδαμνον, πέμψαι ὁμήρους εἰς
 Λυχνηδὸν Σόαν τε τὸν αὐτοῦ στρατηγὸν καὶ Δαγίοθεον, φυ-
 λαχθροσόμενους ἕως ἂν αὐτὸς ἐπανεῖδη. ὁ δὲ πέμπει μὲν

D τούτους, ἐκέλευσε δὲ αὐτοὺς περιμεῖναι ἐν Σκαμπία καὶ προ-10
 αποστῆλαι ἄνδρα, ὃς τὸν Σαβινιανὸν ὀρκώσει, ἢ μὴν ἐπανι-
 ὄτος σώου τοῦ Ἀδαμαντίου καὶ αὐτὸν τοὺς ὁμήρους ἀπα-
 θεῖς ἀποπέμψαι. ὁ δὲ Σαβινιανὸς οὐκ ἂν ἔφη ὁμοῦσθαι·
 οὐδὲ γὰρ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ ὁμομοκέμαι ἐπ' οὐδενὶ πρά-
 γματι, καὶ τὸ πάλαι αὐτῷ δόξαν οὐκ ἂν νῦν καταλύσειν. καὶ 15

τοῦ Ἀδαμαντίου λέγοντος, ὡς ἀνάγκη συγχωρῆσαι τῷ καιρῷ
 ἢ ἄπρακτον εἶναι τὴν προσβείαν, (οὐ γὰρ αὐτὸν ἀπελθεῖν μὴ
 τι καὶ ἐνέχυρον τοῦ σώματος λαβόντα,) οὐδὲν μᾶλλον ἐπει-
 P. 83 σθη, ἀλλ' ἐκείνον μὲν ἔφη εἰδέναι τὸ ἐαυτῷ πρακτέον, αὐτὸν
 δὲ οὐδὲν ποιήσειν παρὰ τὸν αὐτοῦ νόμον. ἐνταῦθα Ἀδαμάν-20

10. Σκαμπία Val., καμπία vulg. προσαποστῆλαι vulg.

13. ὁμείσθαι B. 19. αὐτὸν H., αὐτοῦ vulg.

mantium ad barbarum accedere fide sua interposita iuberet, advenerat. Quem Sabinianus et Adamantius secum ducentes protinus discedunt et Lychnidum veniunt. Erat haec urbs iam olim opulenta et divitiis abundans: cuius magistratus et alii cives obviam illis prodierunt, et eos in eam introduxerunt. Hinc Adamantius demum Epidamnum mittit petitiique, ut Theuderichus ad se circa Lychnidum cum paucis veniret, et de rebus, de quibus ad eum missus erat, secum colloqueretur, aut si illi videretur, ipsum Epidamnum accessurum, modo Soam, ipsius ducem, et Dagistheum obsides Lychnidum mitteret, qui illic asservarentur, dum salvus et incolumis remitteretur. Hos quidem barbarus mittit, sed Scampiae subsistere et hominem ad Sabinianum praemittere iussit, qui Sabinianum iureiurando adigeret, si salvus et incolumis Adamantius rediret, se quoque salvos et incolumes obsides dimissurum. Sed Sabinianus negavit se iuraturum. Nec enim ulla de re antea se iurasse, neque opinionem apud animum suum a tam longo tempore inveteratam depositurum. Cum Adamantius diceret, necesse esse tempori cedere aut legationem irritam fore: nec enim se profecturum, nisi prius aliquod vitae et salutis suae pignus accepisset: Sabinianus tamen nihil movebatur. Et illum quidem ait scire, quid sibi facto opus sit, se quidem nihil quicquam contra legem, quam colat, commissurum. Hic cum Adamantius in dubio haereret, assumptis ducentis militibus, per ripas inaccessas et viam multis incognitam neque an-

τως καταστάς εἰς ἄπορον, λαβὼν στρατιώτας διακοσίους, δι' A. C. 479
 ὄχθων τε ἀβύτων καὶ ὁδοῦ ἀδήλου μὲν τοῖς πολλοῖς, στενῆς ^{Ind. 2}
 δὲ καὶ ἀτριβοῦς καὶ τότε πρῶτον ἵππους, ὡς ἐλέγετο, δεξα- ^{Zenon. 6}
 μένης, ἀφ' ἐσπέρας ὁρμήσας καὶ κύκλω περιελθὼν ἔρχεται
 εἰς φρούριον Ἐπιδάμνου πλησίον ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κείμενον
 καὶ ἄλλως ἄμαχον, ᾧ φάραγξ ὑπέκειτο βαθεῖα, καὶ παρὰ
 τὴν φάραγγα ποταμὸς βαθὺς ἔρρει. ἐνταῦθα μεταπέμπεται
 τὸν Θευδέριχον. καὶ ὁ μὲν ὑπακούσας ἔρχεται, καὶ τὴν ἄλ-
 λην στρατιὰν πόρῳ καταστήσας σὺν ὀλίγοις ἱππεῦσι πρὸς Β
 ἰατὸν ποταμὸν ἀφικνεῖται. Ἀδαμάντιος δὲ κύκλω περὶ τὸν λό-
 φον τάξας στρατιώτας, ὅπως μὴ κύκλωσις παρ' ἐκείνου γέ-
 ηται, ὑποκαταβάς εἰς πέτραν, ἀφ' ἧς ἦν ἀκουστόν, καὶ κε-
 λέύσας κακείνῳ τοὺς ἄλλους ἀποπέμψαι, μόνος διελέγετο
 μόνῳ. καὶ καταστάς ὁ Θευδέριχος κατηγορεῖ Ῥωμαίων, ὡς
 ἰσέδοκει, δίκαια, λέγων, ὅτι „ἐγὼ μὲν ἔξω τῆς ὕλης Θρακίης
 διατριβεῖν ἠροῦμένην, πόρῳ πρὸς τὴν Σκυθίαν, ὅπου μένων
 οὔτε ἐνοχλεῖν ἐνόμιζον οὐδένα, ἐτοίμως δὲ βασιλεῖ ὑπακού-
 σεσθαι ἐντεῦθεν ἐς ὅ,τι προστάξειεν. ὑμεῖς δὲ καλέσαντες
 ὡς ἐπὶ τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Θευδέριχον, πρῶτον μὲν ὑπέ- C
 ροχέσατε τὸν τῆς Θρακίης στρατηγὸν μετὰ τῆς δυνάμεως εὐθύς
 μοι παρέσεσθαι, ὡς οὐδαμοῦ ἐφάνη, ἔπειτα καὶ Κλαύδιον
 τὸν τοῦ Γοτθικοῦ ταμίαν σὺν τῷ ξενικῷ ἤξειν, ὃν οὐδὲ αὐ-
 τὸν εἶδον, τρίτον καὶ ἡγεμόνας ὁδῶν μοι δεδώκατε, οἱ τὰς

30. παρὰ vulg.

tea ~~est~~am, et quae tunc primum equites admisisse dicitur, sub ve-
 speram profectus circumeundo pervenit ad castellum Epidamno pro-
 ximum, in praerupto tumultu situm, cui suberat fossa profunda, in
 quam altus fluvius infuebat. Illuc Theuderichum accessit; et ille
 quidem obtemperans venit, et instructo longe a tergo cetero exer-
 cito, cum paucis equitibus ad fluvium accessit. Adamantius autem,
 ne ullae insidiae tentarentur, undique in orbem circa collem mil-
 tes collocavit, et descendens in saxum, unde exaudiri posset, et
 iubens barbarum omnes alios dimittere, solus cum solo est colloca-
 tus. Hic cum Theuderichus constitisset, Romanos iure, ut videbatur,
 accusat. „Ego quidem“, inquit, „extra Thraciae fines Scythidam versus
 vitam transigere constitueram. Hic mihi manenti et Imperatori in
 omnibus obtemperare parato neminem vexare in mentem veniebat. Vos
 me ad bellum contra Theuderichum, Triarii filium, evocastis, et primum
 quidem Thraciae ducem cum exercitu mihi praesto futurum promi-
 sistis: is nullibi gentium apparuit: deinde Claudium, procuratorem
 stipendii Gothici, cum extero milite adventarum, quem quoque nus-
 quam vidi. Tertio mihi viarum duces dedistis, qui, tutis et expedi-
 tis omissis, per eas, quae ad hostem ferebant, per praerupta et

- A. C. 479 εὐπορωτέρας τῶν ὁδῶν δάσαντες τὰς εἰς τοὺς πολεμίους φε-
 In d. 2
 Zenon. 6
 ρούσας ἀπήγαγον δι' ὁρθίας ἀτραποῦ καὶ κρημνῶν ἀμφιῤῥό-
 πων, ἐν οἷς παρὰ μικρὸν ἦλθον, σὺν ἰκπευσί τε ἰὼν, ὡς εἰκός,
 καὶ ἀμάξαις καὶ στρατοπέδων κατασκευῇ, ἐπιθεμένων ἡμῖν
 ἄφνω τῶν πολεμίων ἅμα τῷ ἐμῷ κλήθει παντὶ ἀπολέσθαι 5
 D καθάπαξ. ἐνταῦθα ἀναγκαίαν ἐβιάσθη σύμβασιν πρὸς αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι· οἷς χρῆ πολλὴν χάριν ἔχειν, ὅτι ὑφ'
 ἑμῶν προδοθέντα δυνάμενοι καὶ διαφθεῖραι διέσωσαν γὰρ
 ὅμως." Ἀδαμάντιος δὲ τῶν τε τοῦ βασιλέως τιμῶν αὐτὸν
 ἀνεμίμησθε, καὶ ὅτι πατρίκιον καὶ στρατηγὸν ποιήσας, αἰ 10
 τοῖς πλεῖστα καμοῦσε παρὰ Ῥωμαίοις γέρα ἔστι, καὶ τῶν
 ἄλλων δωρεῶν καὶ πλοῦτου ἐνέπλησεν, ἀνθ' ὧν ἔδει μηδέ-
 ποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως πως ἢ πρὸς πατέρα φρονεῖν τε καὶ
 διατίθεσθαι. καὶ τὰ τῶν παρ' αὐτοῦ ἐγκλήσεων (ἦν γὰρ
 οἶμαι ἀληθῆ) διακρούεσθαι ἐπειράτο. καὶ ὅτι οὐκ ἀνεκταῖ 15
 ποιήσειεν ἐν πρεσβείας ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων, οἷ
 P. 84 καὶ ἀποκεκλεισμένον ἐν Θράκη ἔχοντες ὄρεσι καὶ ποταμοῖς
 καὶ περιβολῇ στρατοπέδων, ὅμως συνεχώρησαν ἐκόντες διεξ-
 ελθεῖν· οὐ γὰρ ἂν μὴ βουλομένων αὐτὸν ἐκείθεν κινήθῃναι,
 οὐδὲ εἰ δεκαπλασίαν εἶχε δύναμιν τῆς παρουσίας. νῦν τες 20
 συμβουλευεῖν αὐτῷ μετριώτερον ἑαυτὸν τῷ βασιλεῖ παρέχειν
 3. ἰὼν Val., ἰώνων vulg. 13. ἄλλως πως Val., ἄλλ' ὡς πῶς
 vulg. 16. καταλαβὼν τὰ Val., καταλαβόντα vulg.

praecipitia loca me deduxerunt, in quibus parum abfui, quum cum equitibus et curribus et alio castrorum apparatus iter facerem et hostes in me derepente irruerent, quin cum toto exercitu meo funditus interirem. Ex quo necessariam cum illis pactationem facere sum coactus, quibus magnam gratiam habere oportet, quod me, a vobis proditum, cum occidere possent, tamen servarunt." Ad haec Adamantius illi in memoriam revocavit, quibus illum Imperator honoribus affecisset, ut patricium et ducem creasset, quae essent apud Romanos praemia his, qui strenuam rei publicae navaverint operam, constituta amplissima, ut eum multis donis et muneribus cumulasset, pro quibus decuerat Imperatorem haud secus, quam patrem, colere et revereri. Ceterum ea, de quibus Imperatorem insimulabat, (et erant opinor vera,) diluere et refutare conatus est. Sane minime toleranda commississe, qui per speciem legationis Romani imperii partem invaserit et occuparit, praesertim quum illi, tametsi copiae eius in Thracia montibus et fluviis inclusae et militum manu septae tenerentur, tamen libere exire concesserint. Etenim si nolissent et restitissent, etiamsi eius copiae decies numero superassent eas, quas nunc haberet, nunquam tamen inde pedem referre potuissent. Nunc igitur se illi suadere, ut se summissius erga Imperatorem gerat. Nec enim tandem in eius potestate fore Romanorum, qui illi undique imminerent, manus effugere. Oportere igitur

οὐ γὰρ ἂν δυνηθῆναι τὴν Ῥωμαίων εἰς τέλος υπερβάλλειν A. C. 479
 χεῖρα πανταχόθεν ἐφεισθηκότων. δεῖν οὖν, εἰ αὐτῷ πείθοιτο, ^{Ind. 2}
 ἐκλιπεῖν μὲν τὴν Ἥπειρον καὶ τὰς αὐτόθι πόλεις, (οὐδενὶ γὰρ ^{Zenon. 6}
 εἶναι φορητὸν πόλεις οὕτω μεγάλας, τῶν οἰκητόρων ἐκβληθέν-
 των, ὑπ' αὐτοῦ κατέχεσθαι,) ἐλθεῖν δὲ εἰς τὴν Δαρδανίαν, B
 ἐν ἣ χώραν εἶναι πολλὴν παρὰ τὰ οἰκούμενα, καλὴν μὲν καὶ V. 57
 εὐγειον, ἐνδεᾶ δὲ οἰκητόρων, ἣν δύναται γεωργῶν ἐν πᾶσιν
 ἀφρόνοις αὐτοῦ τὴν στρατείαν διάγειν. ὁ δὲ Θεωδέριχος αὐ-
 τὸς μὲν ἐπώμνυε ταῦτα βούλεσθαι, οὐ μέντοι ἀνέξασθαι
 τοῦτο τὸ πλῆθος, πολλὰ μὲν προτεταλαιπωρηκὸς, μόλις δὲ
 ἀναπαύσεως νῦν ἐπιλαβόμενον· οὐς οὐ δύνασθαι μῆπω ἀνα-
 πνεύσαντας ἄγειν μακρὰν ὥττω πορείαν. ἀλλὰ νῦν μὲν αὐ-
 τοὺς ἔῃν αὐτοῦ ἐπιχειμᾶσαι, μῆτε πρόσω χωροῦντας ὧν
 ἔχουσι πόλεων, μῆτε ἐπιφθείροντας συνθέμενον δὲ περὶ πάν- C
 τῶν ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ ἤρι πέμψαι τὸν ἄξοντα ἐπὶ τὴν Δαρ-
 δανίαν, ἔμβως ἐπακολουθήσοντας. ἔλεγε δὲ, ὡς ἔτοιμος εἶη
 τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν καὶ τὸ ἅμαχον πλῆθος καταθέμενος
 ἐν πόλει, ἣ βούλοιο βασιλεὺς, καὶ ὁμήρους παρασχῶν τῆς
 ἀπάσης πίστεως τὴν τε μητέρα καὶ ἀδελφὴν, μετὰ ἐξακισχι-
 λίων τῶν μάλιστα μαχίμων ἐλθεῖν ὡς τάχιστα εἰς Θράκην·
 καὶ ὑπισχνεῖσθαι σὺν τούτοις καὶ τοῖς Ἰλλυριοῖς στρατιώταις
 4. ἐκβληθέντων B., ἐκλυθέντων vulg. 13. ὧν add. N. 14. μῆ-
 τε τε φθείρ. N. συνθέμενος vulg. 16. ἔτοιμος coni. B., pro
 ἔμβως ἐπεικῶς N.; cf. 247. 2., ἐκ ποδὸς Schopenus. ἐπακο-
 λουθήσαντας vulg.

tur, si se audiat, Epiro et eius regionis urbibus cedere. Nec enim
 ullo modo ferendum, tam magnas urbes, expulsis incolis, eum tenere.
 Abeat igitur in Dardanium, ubi regio sit praeter eam, quae habi-
 tatur, ampla, amoena et fertilis, quae incolis indigeat; quam si
 colat, omnium rerum abundantia exercitum suum alere et susten-
 tare possit. Theuderichus iureiurando affirmavit, id quidem sibi
 cordi esse: sed exercitum suum reluctaturum esse, qui tot mala
 perpeusus, vix nunc quiete frueretur. Fieri enim non posse, ut mi-
 lites, nondum a laboribus respirantes, tantum itineris ducerentur.
 Sed oportere ipsos sinere in his locis hiemare ea conditione, ut
 non ultra in tentandis urbibus aliis, quam quas haberent, aut po-
 pulationibus faciendis progredierentur. Quibus ita compositis, ab
 Imperatore petiit, ut incunte vere virum, qui eos in Dardanium
 deduceret, mitteret; ipsos enim libenter secuturos esse. Addidit, se
 omnem suum apparatus bellicum et omnem imbellem turbam para-
 tum esse in ea urbe, quam Imperator praescripserit, relinquere.
 Quin, matre quoque et sorore ad fidem confirmandam obsidibus da-
 tis, se ipsum Thraciam cum sex hominum fortissimorum millibus
 quam celerrime petiturum. Cum his et Illyricis militibus et aliis,
 quos Imperatori mittere placuerit, se tota Thracia Gothos extermin-

- A. C. 479 καὶ ἄλλοις, ὁπόσους ἂν βασιλεὺς ἀποστείλῃ, τοὺς ἐν τῇ
 Ind. 2 Θράκη Γότθους ἀναλώσειν ἅπαντας, ἐφ' ᾧ τε, εἰ τοῦτο
 Zenon. 6 Διοίησοι, αὐτὸν τε ἀντὶ Θεουδέριχου στρατηγὸν γενέσθαι, καὶ
 εἰσδεχθῆναι εἰς τὴν πόλιν τὸν Ῥωμαϊκὸν πολιτευόμενον τρύ-
 πον· ἔτοιμος δὲ, εἰ προστάξειε βασιλεὺς, καὶ εἰς Δαλματίαν⁵
 ἀπελθεῖν, ὡς Νέπωτα κατάξων. Ἀδαμάντιος δὲ οὐκ ἔφη κύ-
 ριος εἶναι οὐδὲν αὐτῷ συνθέσθαι μένοντι ἐν τῇ χώρᾳ, ἀλ-
 λά δεῖν βασιλέα πρῶτον περὶ τούτων πείθεσθαι. ἀνοίσειν
 οὖν ἐκείνῳ, καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν, ἕως τὴν τοῦ κρατοῦντος
 διαπύθῃται γνώμην. ἐπὶ τούτοις διελύθησαν ἀπ' ἀλλήλων.¹⁰
 ἐν ᾧσφ δὲ Ἀδαμάντιος ἀμφὶ ταῦτα ἦν, συνελθούσθαι μὲν πολ-
 λά τῶν ταγμάτων εἰς τὴν Λυχνηδὸν κατὰ τὴν τοῦ στρατηγοῦ
 P. 85 ἀγγελίαν, λέγει δὲ τις τῷ Σαβινιανῷ, ὡς οἱ βάρβαροι κατα-
 φρονήσαντες σχολαίτερον κατὰσιν ἀπὸ τῆς Κανδαβείας, ὃ
 τε σκευοφόροι αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαζῶν αἱ πλείους καὶ οἱ ἐπὶ⁵
 τῆς οὐραγίας, ἐν οἷς καὶ Θεουδίμουδος ἦν ὁ τοῦ Θεουδέριχου
 ἀδελφός, καὶ ἡ μήτηρ ἢ τούτων, καὶ ὅτι ἔστιν ἐλπίς τῶν
 πλειόνων κρατήσῃν. ὁ δὲ τότε ἰππικὸν μεθ' ἑαυτοῦ συντά-
 ξας καὶ πεζοὺς οὐκ ὀλίγους κύκλῳ διὰ τῶν ὄρων περιπέμ-
 ψας καὶ προειπὼν ὅποτε δεῖ καὶ πόθεν ἐκφανῆναι, δειπνή-²⁰
 σας καὶ ἀναλαβὼν τὸ στράτευμα ἀφ' ἐσπέρας ἐχώρει. καὶ
 Βᾶμα τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῖς ἐπιτίθεται ἤδη πορευομένοις. καὶ ὁ
 μὲν Θεουδίμουδος καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ὡς εἶδον τὴν ἔφοδον,

8. πυθέσθαι conl. Val. 14. Κανδαβείας Val., Κανδαμείας vulg.

naturum polliceri. Quae si exsecutus fuerit, petere, ut dux loco Theuderichi creetur, et civitate donetur et Romanorum more rem publicam sibi administrare liceat. Imo si Imperator iusserit, paratum esse et in Dalmatiam ire, ut inde Nepotem expellat. Adamantius respondit, non sibi mandatum quicquam cum illo pacisci, quamdiu in ea regione maneret; Imperatori haec omnia esse probanda. Quare se illi haec relaturum et exspectaturum esse, dum eius sententiam compererit. Post haec discesserunt. Interea dum haec gerebat Adamantius, complures milites Lychnidum ad edictum ducis conveniant, et ad officium redierant. Quo tempore nescio quis Sabiniano nuntiavit, barbaros securos soluto agmine a Candavia descendere, cum his impedimenta et plerosque currus, et extremum exercitus agmen, in quo Theudemundus, Theuderichi frater, et mater eorum versaretur. Spem esse horum maxima parte potiundi. Sabinianus equites, quos habebat, certo loco disposuit, et pedites non paucos per montem, quem circumundo superarent, immisit, tum, quando et ubi apparere oporteret, praemonuit. Ut coenaverat, cum exercitu suo sub vesperam movet, et prima luce hostium agmen invadit. Theudemundus autem et eius mater, ut in se impetum fieri vide-

ταχὺ διεκπεσόντες ὑπέφυγον εἰς τὸ πεδῖον, καὶ τὴν γέφυραν, **A. C. 479**
καθ' ἣν ὑπερέβησαν, εὐθέως ἀνελόντες, ἣ φάραγγι βαθεῖα ^{Ind. 2}
ἐπέσκευτο, μέσης οὐσης τῆς ὁδοῦ, τὴν δίωξιν ἐκείνοις ἐπὶ τοῦς ^{Zepos. 6}
καταβάνας ἐποίησαν ἄπορον, καὶ μέντοι καὶ τοῖς ἑαυτῶν
ἑαδύνατον τὴν φηγὴν, ὥστε πρὸς ἀπόνοιαν ὀλίγοι ὄντες ὁμοίως
τοῖς ἵππευσιν ἐχώρουν. ὡς δὲ ὑπὲρ κεφαλῆς οἱ πεζοὶ ἐφά-
νησαν κατὰ τὸ συγκείμενον, οὕτω διετράποντο, καὶ οἱ μὲν
εἰς τοὺς ἵππους, οἱ δὲ εἰς τοὺς ὀπίστας ἐπίπτοντες ἔθνησκον.
καὶ τὰς ἀμάξας αὐτῶν λαβῶν Σαβινιανός, οὐσας ὡς δισχι- **10**
ιλίας, αἰχμαλώτους τε πλείους ἢ πεντακισχιλίους καὶ λείαν
οὐκ ὀλίγην, τινὰς δὲ τῶν ἀμαξῶν καὶ κατακαύσας ἐν τῷ ὄ-
ρει, ἃς ἦν ἔργον ἐλκύσαι διὰ κρημνῶν τοσοῦτων, ἐς τὴν *Λυ-*
χηθὸν ἀφικνεῖται. καὶ εὐρίσκει Ἀδαμάντιον ἐκ τῆς πρὸς
Θευδέριχον συνοουσίας ἐπανελθόντα· οὐ γὰρ πῶ Θευδέριχος
15 ἐπέπυστο οὐδὲν τῶν ὑπὸ Σαβινιανοῦ ἐν τῷ ὄρει πραχθέντων.
τοὺς μὲν οὖν αἰχμαλώτους τοὺς εὖ γεγονότας ἐν φυλακῇ
ποιεῖται, τοὺς δὲ ἄλλους μετὰ τῆς λείας διέδωκε τοῖς στρα-
τιώταις. ἀμάξας μέντοι πολλὰς κελεύσας ταῖς πόλεσι πρὸς
τὰς τοῦ στρατοπέδου κατασκευάσαι χρείας, ὡς ἐλήφθησαν **20**
αὐταῖ, ἀπέπε ταῖς πόλεσι μηδὲν ἐνοχλεῖσθαι, ὡς τὰς ἀρ-**V. 60**
κούσας ἔχων. μετὰ δὲ ταῦτα γράφει μὲν Ἀδαμάντιος τῷ βα-
σιλεῖ, ὡς ὑπέσχετο, τὰ πρὸς Θευδέριχον αὐτῷ διαλεγμένα·

2. ἀναλλόντες conl. N. 3. ἐπέσκευτο N., ὀπίσκειτο vulg. 10.
τε add. N. 14. που vulg. 15. οὐδενὶ vulg.

runt, celeriter in planitiem elapsi et pontem, cui suberat fossa in-
genti profunditate, transgressi sunt, quo dissoluto persecutionem eor-
um, qui in alteram ripam pervenerant, hostibus intercluserunt; reliquis autem suorum a ponte exclusis fugam impeditam reddide-
runt. At illi prae desperatione, cum pauci essent, in Romanos equi-
tes irruerunt, sed ubi Romanorum pedites ex composito prorupe-
runt, ita hostes terga verterunt, ut partim in equites, partim in
pedites inciderent et trucidarentur. Sabinianus curruum duo, ca-
ptivorum plus, quam quinque millia, cepit, et non parum praedae.
Curribus tamen aliquot, quos difficile fuisset per tot praerupta loca
agere, in monte incensis, Lychnidum revertitur: hic Adamantium
reperit, qui a colloquio cum Theudericho redierat. Nondum enim
Theuderichus, quae in monte a Sabiniano gesta erant, cognoverat.
Captivorum autem nobiliores custodiae tradidit, reliquos militibus
cum praeda distribuit. Et cum non multo ante per civitates ad
usum exercitus currus praeparandos imperasset, ut istis est potitus,
vetuit civitates amplius de curribus laborare, quia quod satis erat
habebat. His ita gestis, scribit Adamantius Imperatori, ut Theude-
richo promiserat, sermones, quos cum eo habuerat. Scribunt et

Dezippus, Eunapius etc.

17

- A. C. 479 γράφει δὲ καὶ Σαβινιανὸς καὶ Ἰωάννης ὁ ὑπαρχος τὰ γεγε-
 Ind. 2
 Zenon. 6 νημένα ἐπὶ μεῖζον ὀγκοῦντες καὶ λέγοντες, μὴ χρῆναί τι τῷ
 βαρβάρῳ συνθέσθαι, ὡς ἐλπίδος οὔσης ἢ κατὰ κρείτος αὐτὸν
 ἐξελάσειν τῆς χώρας ἢ αὐτοῦ μένοντα κατατρίψειν. ταῦτα
 δεξάμενος βασιλεὺς καὶ νομίσας, πόλεμον εἰρήνης αἰσχυρᾶς⁵
 εἶναι βελτίω, πέμψας ἀνεκάλεσε τὸν πρεσβευτήν, κελεύσας
 μηδὲν εἶτι πρὸς ἐκεῖνον συνθέσθαι, ἀλλ' εἰπεῖν Σαβινιανῷ
 P. 86 καὶ Γέντονι, Γότθῳ μὲν ὄντι ἀνδρὶ, γυναῖκα δὲ Ῥωμαίων
 τῶν περὶ τὴν Ἠπειρον γεγαμηκότι καὶ δύναμιν ἔχοντι, ἔχε-
 σθαι τοῦ πολέμου πάσῃ χειρὶ, ὡς οὐδὲν βασιλέως πρὸς ἐκεί-¹⁰
 νους συνθησομένου. καὶ συγκαλέσας τοὺς στρατιώτας ὁ Ἀ-
 δαμάντιος ἐπήνεσε αὐτοὺς τῆς προθυμίας, καὶ ἐκέλευσε γεν-
 ναίως, ὡσπερ πατριὸν αὐτοῖς, ἔχεσθαι τῶν πραγμάτων, καὶ
 τὸ ἐκ βασιλέως ἐπανέγνω πρόσταγμα. ταῖς τ' ἐλπίσιν αὐτοὺς
 μετεώρους ποιήσας, ὡς βασιλέως αἰεὶ πᾶσι τὴν προθυμίαν¹⁵
 οὐκ ἄκαρπον ἔωντος, εὐφημίας ἔτυχε καὶ μετὰ τιμῆς παρε-
 πέμφθη. καὶ ὁ μὲν ἀπηλλάγη μηδὲν πλέον ποιήσας.
- A. C. 481 β. Ὅτι ἐπὶ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως στάσεως γενομένης
 Ind. 4
 Zenon. 8 παρὰ Μαρκιανοῦ καὶ ἄλλων τινῶν, Θεοδέριχος ὁ Τριαρίου
 Βμαθῶν τὰ γεγονότα, καὶ ὑπολαβῶν καιρὸν νῦν αὐτῷ παρε-²⁰
 στάναι τῇ πόλει ἐπιθέσθαι καὶ τῷ βασιλεὶ αὐτῷ, πᾶν εὐθύς
 ἀναστήσας τὸ βαρβαρικὸν ἤκε, δῆθεν μὲν ὡς βουλούμενος
 αὐτῷ τε τῷ βασιλεὶ καὶ τῇ πόλει ἀμῦναι, πρόδηλος δὲ ὢν

Sabinianus et Ioannes praefectus res a se gestas, et omnia in mains extollentes, suadebant, ut pacem cum barbaro non faceret. Spem enim esse vi eum regione depelli, aut si manserit, opprimi posse. Haec ubi Imperator rœcivit, bellum turpi pace potius ducens, misit qui legatum redire, neque quicquam rei amplius cum barbaro contrahere iuberet, sed verbis suis Sabiniano diceret et Gentoni, (is erat vir Gothus, et mulieri Romanae in Epiro nupserat, et copias ducebat,) ut cum omnibus copiis, quae ipsis adessent, bellum gererent, nec enim sibi ulla in re cum barbaro convenire. At Adaman-tius, convocatis militibus, eorum fortitudinem laudavit, et ut fortes esse pergerent, ut mos patrius ferret, hortatus est. Tum Imperatoris mandatum illis recitavit, et in magnas spes eos erexit, Imperatorem fortitudinem et navitatem eorum non sine magnis praemiis esse praetermissurum. Haec illum magno cum plausu locutus honorifice milites persecuti sunt. Et sic quidem, legatione haud feliciter peracta, discessit.

2. Zenone imperante Marcianus et alii nonnulli seditionem moverunt. Ubi ea res ad Theuderichum Triarii fil. est delata, sibi oblatam occasionem urbem et Imperatorem ipsum adoriendi existimans, magnam barbarorum manum coegit simulans, se ad Imperatorem et

πᾶσιν ἐφ' ὅτι ἠπειέγο. βασιλεὺς δὲ ἀκούσας ἰπέα ἐξέ- A. C. 481
 πεμψε καὶ βασιλεία γράμματα, τῆς μὲν προθυμίας αὐτὸν ἐ- Ind. 4
 παινῶν, κελύων δὲ ἀπελθεῖν, ὡς οὐκέτι οὔσης χρείας, μὴ Zenon. 8
 μόλις κατασταῶσαν ἐκ τοιούτου σάλου τὴν πόλιν αὐτῆς εἰς
 ὑπόνοιαν ἐμβαλόντες ἑτέραν τὸ θορυβεῖσθαι φιλοῦν εἰς χεῖρω C.
 καὶ μείζονα ἐκταράξωσι στάσιν. ὁ δὲ αὐτὸς μὲν ἔφη τῷ βα-
 σιλεῖ πειθεσθαι, τὸ δὲ πλήθος οὐκέτι δύνασθαι ἀναστρέφειν,
 τοσοῦτόν τε συλλεγὲν καὶ μέρος τι οὐ βραχὺ διαναπαίων.
 ἑπὲρ τε γὰρ τειχῶν οὐδένα ἐνόμιζεν αὐτῷ ἀντιστήσεσθαι,
 10 μῆτε ἐπ' ἀλλέως μηδεμιᾶς μῆτε πύργου ἐστῶτος, καὶ εἰσελθόν-
 τι πάντα τὸν δῆμον προσέσεσθαι τῇ τῶν Ἰσαύρων ἀπεχθείε.
 ἃ δὴ καὶ φοβούμενός Ζήνων ἐκπέμπει Πελάγιον χρήματα
 ἔχοντα πολλά· τὰ μὲν αὐτῷ Θευδερίῳ, καὶ δὲ καὶ τῷ Γοτ-
 θικῷ τῷ παντὶ διδώσι, καὶ ἄλλας ὑποσχέσεις δωρεῶν οὐκ
 15 ὀλίγας. ἔλθων δὲ Πελάγιος καὶ τὰ μὲν ἀπειλήσας, τὰ δὲ D
 ὑποσχόμενος, τὰ δὲ καὶ τοῖς χρήμασιν οὐκ ὀλίγοις [τε] οὔσι
 τὸ φύσει φιλάργυρον τοῦ τρόπου μετελθὼν, διαπέμπει. καὶ
 ἔδοξε δὴ τοῦτο τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀναφέρειν τὴν πόλιν.
 οὐδὲν γὰρ ἦν ἐλπίζειν εἰσιόντος ἢ πόλεμόν τε ἔνδον καὶ τοῦ
 20 ποταπὸς ἔμπρησιν. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἰσαυροὶ ἀπλῶς ἀναχωρῆσαι

6. ἐκταράξωσι στάσιν H., ἐκταράξω σύστασιν vulg. 8. διανα-
 παίων] Μαν ἀπειθές conii. N. 13. καὶ ante τὰ μὲν ins. H.
 14. διδόναι conii. N. 16. τε unciis inclusimus. 19. ἐλπίσας vulg.

urbem a periculo liberandum accedere; sed manifestum erat omni-
 bus, qua de causa accurreret. Itaque Imperator, ubi hoc audivit,
 ad eum cum litteris regiis equitem mittit, animum et voluntatem
 erga se laudat, sed iubet eum recedere, quia illo non amplius sibi
 opus esset, ne civitatem vix a tanto aestu liberatam homines nova-
 rum rerum cupidi in aliam perturbationem et suspicionem coniice-
 rent et longe perniciosiorem et maiorem priore excitarent seditio-
 nem. Ille vero respondit, se Imperatori obsecuturum, neque tamen
 posse exercitum reducere tantum et maximam partem dicto suo
 parum audientem. Sperabat enim, neminem, qui resisteret pro moe-
 nibus, quae nullo propugnaculo aut turre munita erant, sibi oc-
 cursurum, et ad se in urbem ingredientem omnem popularem tur-
 bam defecturam propter odium, quo Isauros prosequeretur. Idem
 Zeno veritus mittit Pelagium cum multis pecuniis, quas partim Theu-
 dericho, partim Gothis, in universum divideret, et alia non parva
 munera se daturum sponderet. Itaque ut Pelagius venit, partim
 minis, partim promissis, partim ingentibus pecuniis barbaros, insi-
 tam eorum avaritiam adortus, ad recedendum commovit. Ex quo
 existimatus est non parvo metu civitatem levasse. Nam Theudericho
 in civitatem introducto, nihil aliud, quam bellum intestinum et
 universum incendium, exspectare oportebat. Statutum enim apud

- A. C. 481 βιαζόμενοι δπενόουν, ἀλλὰ κοντούς ύψηλούς προπαρασκευά-
 Ind. 4 σαντες, λίνον ἐπ' ἄκροισ ἀντοῖς προσδήσαντες καὶ θελον, πολ-
 Zenon. 8 λούς εἶχον ἐτοίμους; εἴ ποτε βιασθεῖεν, ἅπασαν ὑφάψαι τὴν
 P. 87 πόλιν. καὶ ὁ μὲν Θευδέριχος οὕτως ἀπεχώρησε. τοὺς δὲ
 περὶ Προκόπιον καὶ Βούσαλβον πολλάκις ἀποστέλλων παρὰ 5
 Θευδερίχον ἐξήτει, ἔνδειγμα τῆς εὐνοίας καὶ εὐπειθείας αὐ-
 τὸν τοῦτο ἀξιώων παρασχέσθαι. ὁ δὲ πάντα μὲν ἔλεγε πειθε-
 σθαι τῷ βασιλεῖ, μὴ μέντοι ὅσιον Γότθοις, ὥσπερ οὐδὲ ἄλ-
 λοις ἀνθρώποις, ἰκέτας καὶ σωτηρίας δεομένους ἀνθρώπους
 τοῖς λαβεῖν βουλομένοις ἐκιδιδόναι προχείρως. ἔῤῥν οὖν αὐ- 10
 τοὺς ἤξιον, μηδενὶ πλὴν ἢ ὅσα ζῆν δγληροὺς ἔσομένους. καὶ
 οἱ μὲν οὕτω βραχύ τι γήδιον νεμόμενοι παρὰ Θευδερίχῳ
 διῆγον.
- A. C. 475 γ'. Ὅτι Ζήνων ἀνὴρ ὦν ἀπόλεμος ἄγαν, καὶ πολλῆς
 Ind. 13 πανταχόθεν ταραχῆς ἐφρεστώσης, ἔγνω πρὸς τὸν Βάνδηλον 15
 Zenon. 2 Βεῖς Καρχηδόνα πρεσβεύσασθαι. καὶ Σευῆρον ἐκ τῆς βουλῆς
 πρεσβευτήν αἰρεῖται, ἄνδρα καὶ σωφροσύνη διαφέρειν δο-
 V. 59 κοῦντα καὶ τῷ ἐθέλειν τὰ δίκαια. καὶ πατρίκιον αὐτὸν ποι-
 ἡσας ἀποπέμπει, ὅπως ἐκ τῆς ἀξίας τῆς πρεσβείας τὸ σῆμα
 κατασκευάσοι σεμνότερον. καὶ ὁ μὲν ἐξέπλευσεν, ὁ δὲ Βάν- 20
 δηλος μαθὼν, ὅτι ἤξοι πρεσβεΐα, φθάσας ἔκπλουν ποιεῖται,
 καὶ Νικόπολιν εἶλεν. ὁ δὲ πρεσβευτῆς Σευῆρος διαβὰς ἀπὸ
 6. ἐξήτει B., ἐξῆτει vulg. 10. ἔῤῥν N., ἔῤῥν vulg. 18. τῷ H.,
 τὸ vulg.

animum suum Isauri habebant, si vi cogerentur, haud placide urbe
 cedere. Itaque contos praegrandes praeparaverant, quorum in ex-
 tremo parte linum cum sulphure alligaverant, et si sibi vis infer-
 retur, multorum auxilio, quos sibi consociaverant, urbem incendio
 cremare constituerant. Et ita Theuderichus discessit. Procopium
 vero et Busalburnum saepius a Theudericho sibi tradi petebat, ut in
 hoc suam erga se benevolentiam et obsequium declararet. Sed ille
 respondit, se quidem in omnibus dicto audientem fore Imperatori,
 tamen nefas esse Gothis, sicut et ceteris mortalibus, supplices et
 eos, qui salutem precentur, his, qui eos comprehendere velint, pro-
 dere. Eos igitur ut omitteret, orabat, praesertim cum nulla re, nisi
 quod viverent, essent molesti futuri, et illi quidem apud Theu-
 derichum, quod reliquum vitae fuit, modicum agrum colentes, trans-
 egerunt.

3. Cum multi undique tumultus exorti essent, Zenoni, homini
 admodum imbelli, venit in mentem ad Vandalum legationem Car-
 thaginensem mittere, et Severum ex senatu legatum deligit, virum, qui
 temperantia et iustitia praestare existimabatur: itaque, ut legationis
 dignitati maius decus adderet, patricium eum creavit. Et ille qui-
 dem navigavit. Sed Vandalus, ubi didicit legationem ad se venire,

Σικελίας εἰς Καρχηδόνα ἀφίκτο, καὶ πολλὰ διὰ τὸν ἔκπλον A. C. 675
 ἐμέμφετο τὸν Βάνδηλον. ὁ δὲ τὰ μὲν ἔλεγεν ὡς πολέμιος Ind. 13
 πρᾶξαι τὸν δὲ περὶ τῆς εἰρήνης, ἐπειδὴ πρεσβεύοιτο, νῦν Zenon. 2
 ἔφη λόγον προσδέχεσθαι. τοῦ δὲ Σευῆρου τό,τε σῶφρον τοῦ
 5 βίου θανμάσας καὶ τῶν λόγων ἡγάσθη, καὶ τῆς δικαιοσύνης
 αἰεὶ πεῖραν λαμβάνων πᾶν ἔτοιμος ἦν ποιεῖν, ὅπερ ἐκείνος
 προβάλλοιτο. μάλιστα δὲ ἔδοξεν αὐτῷ δίκαιος εἶναι, ὅτι, τὰ
 χρήματα αὐτῷ τοῦ βαρβάρου διδόντος καὶ τὰ πρέποντα δῶ-
 10 ρα πρεσβευτῇ δωρούμενος, ἀπεσείσατο πάντα, εἰπὼν ὡς ἀντὶ
 τοιούτων δῶρόν ἐστιν εὐσχημον πρεσβεύοντι ἀνθρώπων τοὺς αἰ-
 χμαλώτους κομίσασθαι. ὁ δὲ τῆς διανοίας ἐπαινέσας τὸν ἄν-
 15 δρα, „οὓς μὲν,“ ἔφησε „σὺν τοῖς ἔμοις νίσει τῶν αἰχμαλώτων D
 ἀπέλαχον, τούτους σοι πάντα ἀφέμι· ἦν δὲ τὸ πληθὸς
 αὐτῶν κατενείματο μοῖραν, τούτους σοὶ μὲν ἐξέσται παρ' ἐ-
 20 σκότων, εἰ βούλει, πρίασθαι τῶν ἐχόντων, αὐτὸς δ' ἂν οὐ
 δυναίμην οὐκ ἐθέλοντας ταῦτα τοὺς εἰληφότας βιάσασθαι.“
 ἔνταῦθα δὲ Σευῆρος ἀπέλυσε μὲν προεῖα οὓς αὐτὸς εἶχεν ὁ
 Βάνδηλος· ἃ δὲ εἶχε χρήματα, καὶ ἐσθῆτα καὶ σκευὴ πάντα
 ὑπὸ κήρυκι δημοσίᾳ πωλήσας, τούτοις ὅσους ἴσχυσε τῶν αἰ-
 20 χμαλώτων ἐπρίατο.

δ'. Ὅτι Ζήνων ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν Γότ-

3. πράξειν vulg. 4. λόγους vulg. 9. ἀπεσείσατο H., ἀπ-
 σῶσατο vulg. 14. αὐτῶν N., αὐτὸ vulg.

prius cum classe traiecit, et Nicopolim cepit. Severus autem legatus, solvens a Sicilia, Carthaginem venit, et magnopere questus est cum Vandalo, quod classe transamisisset. Ille vero dixit, se haec ut hostem fecisse. Nunc cum de pace ad se legatus missus sit, conditiones eius se excipere. Severi autem vitam frugi et modestam admiratus, eius consuetudine et colloquio delectabatur, quippe qui eius iustitiae quotidie periculum faceret, ex quo omnia exsequi, quae proponebat, paratus erat. Maxime illi visus est iustus esse in eo, quod, quum ei barbarus pecunias largiretur et munera legato debita daturus esset, omnia reiecit dicens, nullum donum viro legato dignius et convenientius, quam captivos in libertatem vindicare. At barbarus, humanitate eius collaudata: „Omnes, inquit, captivos, qui mihi et filiis meis sorte obtigerunt, tibi permitto; reliquos vero inter exercitum sorte divisos per me tibi licet, ut lubet, ab his, qui eos possident, si modo consenserint, redimere. Nec enim possem eos, quorum dominio cesserunt, invitos cogere. Itaque Severus eos, quos Vandalus possidebat, sine pretio in libertatem restituit, et pecunia omni, quam habebat quamque ex vestibis et suppellectile publice a praecone venditis solvebat, captivos quoscumque potuit redemit.

4. Zeno Imperator per legatos summum Gothorum ducem roga-

A. C. 475 θῶν πρεσβευσάμενος περὶ Ἡρακλείου τοῦ στρατηγοῦ τοῦ
 1nd. 13 κρατηθέντος παρὰ τῶν Γότθων, ὑπέσχετο ἐπὶ λύτροις ἀφή-
 2 Zeno. 2 σειν, καὶ τὰ λύτρα ἑκατὸν συνωμολόγησε τάλατρα. ταῦτα

P. 88 τοὺς προσήκοντας Ἡρακλείῳ Ζήνων ἐκέλευσε παρασχεῖν, ἵνα
 μὴ δοκοίη λελυμένος ὑπ' ἄλλων ἐν δούλον γενέσθαι σχήματι. 5
 πέμπεται δὲ εἰς Θράκην τοῖς Γότθοις τὰ χρήματα. οἱ δὲ ἐ-
 δέξαντο μὲν, καὶ δῆθεν ἐκ τῆς φρουρᾶς ἀνιάσιν Ἡράκλειον
 προΐοντι δὲ αὐτῷ ἐν Ἀρκαδίῳ πόλει προστρέχουσι τινες Γότ-
 θοι, καὶ βαδίζοντι τῷ Ἡρακλείῳ τις ἐκ τῶν Γότθων βία τὸν
 ὦμον ἔπαισε. τῶν δὲ περὶ τὸν Ἡράκλειόν τις ἐπέπληξε τῷ 10
 Γότθῳ, καὶ πῶς, εἶπεν „οὔτε σαντὸν οἶδας, ἄνθρωπε, οὔτε
 γινώσκεις ὃν ἐπληξας.” ὁ δὲ πάνν γινώσκειν ἔφη τὸν ὑπ'
 αὐτοῦ κάκιστα ἀπολούμενον· καὶ ἅμα σπασάμενοι ὁ μὲν εἰς
 Βτὴν κεφαλὴν τοῦ Ἡρακλείου, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ἀπέτεμε. καί
 φασιν, ὅτι κατὰ ἀνταπόδοσιν ἔπαθεν Ἡράκλειος· ἐλέγετο γάρ 15
 τινος τῶν ὑφ' αὐτῷ τελούντων στρατιωτῶν, δόξαντάς τι
 πλημμελεῖν οὐκ ἄξιον θανάτου, εἰς βόθρον καταβαλὼν πᾶν
 τὸ στράτευμα ἀναγκάσαι αὐτοὺς καταλεῦσαι. ἔκτοτε οὖν ἡ
 τοῦ Θεοῦ ἀγανάκτησις εἰς αὐτὸν ἐτηρέτο.

ε'. Ὅτι φεύγειν τε καὶ πλανᾶσθαι καὶ μηδαμῶς δύνα- 20
 σθαι τῶν κακῶν ἀναπνεῦσαι, παρ' οἷς μοι τοῦ πταίσματος
 ἧλιζον εἶναι παραψυχῆν.

8. προτρέχουσι vulg. 9. τὸν ὦμον ἔπαισε H., τῶν ὦμων ἔπεισε
 vulg. 10. ἐπέπληξε H., ἐπληξε vulg. 20. οτι] συμβαίνει
 μοι add. N.

vit, ut Heraclium ducem, qui in hostium erat potestate, soluto redem-
 tionis pretio liberaret, et pro redemptione pollicitus est se daturum
 centum talenta. Ea Zeno Heraclio propinquitate coniunctos persolvere
 iussit, ne ab aliis redemptus, servi loco haberetur. Missae sunt igitur
 pecuniae Gothis in Thraciam, quas receperunt, et Heraclium e
 custodia liberum abire siverunt. In hunc, cum iter Arcadiopolin
 tenderet, incurrunn nonnulli Gothi, quorum unus Heraclium humero
 vulneravit. Quamobrem aliquis ex his, qui cum Heraclio erant, in
 Gothum invectus: „Et quid tibi vis? ait; satin tu te ipsum nosti et
 eum, quem vulnerasti?” At Gothus, probe se nosse eum dixit, quem
 male perditurnus esset. Et simul Gothi enses stringentes, unus caput,
 alter manus Heraclio abscedit. Et illi quidem aiunt, ea, quae meruis-
 set, repensa. Fertur enim quosdam, qui sub eo stipendia faciebant,
 indicatos, aliquod facinus, non tamen morte dignum, commisisse,
 in foveam coniectos lapidibus ab omni exercitu obrui iussisse; ex eo
 dei iram in eum commotam fuisse, observatum est.

5. In perpetua fuga fui et erravi, neque unquam a malis respi-
 rare mihi datum est, ne quidem apud eos, apud quos malorum me
 consolationem reperturum sperabam.

5. Ὅτι τὸν ἄρχοντα Αἰγύπτου ἐπὶ μόλις χρυσοῦ λίτραις ἔκπεμπόμενον, ὥσπερ εὐδαιμονεστέρας γενομένης η̄ πρόσθεν, ἐπὶ πεντακοσίαις ὁμοῦ λίτραις ἀπέστειλεν. C

ζ. Ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ὁ Ζήνωνι αἰσθόμενος, ὡς τὰ c.A.C.477
 ζὺν Θεουκρίχου τοῦ παιδὸς Βαλαμήρου αἰεὶ ἀσθενέστερα Ind. 15
 καὶ ἐλάττονα γίγνοιτο, ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ἔδνη τε συναθροί- Zenoa. 4
 ζει καὶ συστρέφει δυνάμεις, ἐνόμισε βέλτιον ἐπὶ μετρίοις
 αὐτῷ, εἰ συμβῆναι βούλοιο, καταλύσαι τὴν ἔχθραν. καὶ
 πρέσβεις ἀποστείλας ἤξιόν τόν τε υἱὸν παραδοῦναι ὄμηρον,
 ἰωὺς πάλαι προὐκαλεῖτο, καὶ ἰδιώτην ὄντα ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μέ-
 νειν, μηδὲν ἐνοχλούμενον, ὥσπερ ἦπρε τότε, λαβεῖν τε τὴν
 οὐσίαν ὀπόσης ἀφῆρητο, καὶ τὰλλα ἡσυχάζειν, οὐδὲν ἔχοντα
 κακὸν οὐδὲ ἐτέρῳ παρέχοντα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔτε τὸν D
 υἱὸν ἔτι ὄμηρον δώσει, οὔτε δύνασθαι ἔτι ἐκ μόνης τῆς οὐ-
 15οσίας ἰδιώτης διαίγειν. ἕως μὲν γὰρ ἦν μόνος, μήπω ἔδνη το-
 σαῦτα περὶ αὐτὸν ἔχων, μὴν ἂν τὴν οὐσίαν σφόδρα συ- V. 60
 στελλομένῳ ἴσως ἂν ἐπαρκέσαι. νῦν δὲ, ἐπεὶ περ αὐτὸν ἐς
 ἀνάγκην τοῦ ἔδνη συλλέξαι κατέστησεν, ἐκ τῆς ἀνάγκης εἶναι
 ἢ τρέφειν τοὺς ἐλθόντας ἢ σὺν αὐτοῖς πολεμεῖν, ἕως παθῶν
 20ῆ δράσας ἐν ἀναμφισβήτητον τῷ παντὶ πέρας ἔξοίσειεν. ταῦ-
 τα ὡς ἀπηγγέλθη, ἔδοξεν αὐτῷ ἀκριβῆ κατασκευάζεσθαι πόλε-
 μον. καὶ τύγματι μὲν αἰάντι, ὅσα τε πρὸς τῷ Πόντῳ καὶ P. 89

13. οὔτε add. Val. 16. συστελλομένῳ Val., συστελλόμενον vulg.

6. Praefecto Aegypti, qui vix quinquaginta auri libras conficere solebat, tanquam uberiore facta provincia, quingentas tribuit.

7. Eodem tempore cum Zeno Imperator praesentiret, Theuderichum, Valamiri filium, opibus et potentia labi et minus, contra Theuderichum Triarii varias gentes sibi conciliare et copias suas colligere, inimicitias aequis conditionibus, si convenire vellet, deponere melius esse, existimavit. Itaque per legatos, quos misit, petit, ut filium, quod iam pridem poposcerat, obsidem daret, ut privatam vitam ageret, et sine ulla molestia in sua potestate maneret; ut omnia, quae rapuerat, sibi haberet, ceterum quiesceret, a nemine mala passurus, nemini quoque inferret. At ille, se neque filium obsidem daturum, respondit, neque privatam vitam agentem, solis suis opibus casus suos sustentare. Cum enim solus neque tanta multitudinis circumseptus fuerit, bona quidem, quae tunc possidebat, si ea diligenti ratione administrasset, privato fortasse suffocissent. Nunc quoniam in ea se necessitate constituerint, ut milites colligeret, necesse esse, ut aut omnes, qui ad se venerint, aleret, aut una cum ipsis bellum gereret, dum victus aut victor certum denique rei finem imponeret. Haec ubi nuntiata sunt, censuit Imperator bellum omni cura et diligentia apparatus. Itaque omnes legiones, quae erant

A. C. 477 κατά τὴν Ἀσίαν, καὶ ὅσα τοῖς εἰσίοις ἐνίδρυντο μέρεσι, κατὰ
 Ind. 15 τάχος ἐκάλει. καὶ παρῆν πανταχόθεν οὐκ ὀλίγον τι πλῆθος.
 Ζενοῦ. 4 κατεσκευάζοντο δὲ ἄμαξαι σκευοφόροι, καὶ βόες ἐωνυῦντο,
 καὶ στέγος τε καὶ ὅσα χρήσιμα στρατοπέδῳ πάντα ἐγίνετο ε-
 τοιμα, ὡς αὐτοῦ γε μέλλοντος Ἰλλοῦ ἐξίεναι. 5

A. C. 478 ἦ. Ὅτι ὁ Ζήνων Μαρτινιανὸν προβαλλόμενος στρατηγὸν,
 Ind. 1 καὶ τοῦ στρατοῦ ἐς ἀταξίαν ἐλθόντος, ὡς ταῦτα καλῶς ἔχειν
 Ζενοῦ. 5 ἰδοὺ, πέμπει ἄνδρας ἀντίκα παρὰ τὸν Βαλαμήρου λέγοντας,
 ὅτι οὐ δεῖ τρίβειν ἐτι τὴν μάχην, ἀλλ' ἐργον νῦν ἔχουσα
 καὶ πληροῦν τὰς ἐλπίδας, ἐφ' αἷς τῆς στρατηγίας ἡξιώθη Ῥω-
 μμαίων. ὁ δὲ ἀκούσας ἀντιπέμπει καὶ αὐτὸς ἐς Βυζάντιον
 πρέσβεις, λέγων, ὡς οὐ πρότερον ἐγχειρήσοι τῷ ἔργῳ, εἰ μὴ
 καὶ ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ σύγκλητος αὐτῷ ἐπομόσαιο πᾶσα, ὡς
 οὐδέποτε ἐπὶ τῷ Τριαρίου συμβήσονται. οἱ μὲν οὖν ἀπὸ βουλῆς
 καὶ οἱ ἄρχοντες ἄμοσαν μὴ συμβαίνειν, εἰ μὴ βασιλεὺς θεί-
 λῳ· αὐτὸς δὲ ὁ βασιλεὺς μηδὲν ἀποστήσεσθαι τῶν ἤδη συγ-
 μεμένων, εἰ μὴ πρῶτον ἐκεῖνον παραβαίνοντα ἴδοι. τούτων
 δὲ δημοθέντων, αὐτὸν μὲν Θευδέριχον ἔδοξε κινήσαντα τὴν
 αὐτοῦ δύναμιν, ἐν Μαρκιανοῦ πόλει τὴν πᾶσαν ἰδρυμένην,
 εἰς τὸ εἶσω ἐλαύνειν· ἐπειδὴν δὲ γένηται πρὸς ταῖς πύλαις α-
 C. 700 Αἴμου, τότε τὸν τῆς Θρακίας στρατηγὸν διαχιλίους ἰπ-

6 προβαλλόμενος vulg. 14. ἐτι conl. B.

circa Pontum et quas ad Asiam et Orientis partes collocarat, quan-
 ta potuit celeritate evocavit, ut undique praesto fuit non parva
 multitudo. Comparabantur currus, qui veherent utensilia, et boves
 emebantur et frumentum et quaecumque necessaria erant alendo
 exercitui, ea omnia praeparabantur diligenter, quoniam illus ipse
 intra breve tempus oppias educturus erat.

8. Cum exercitus, Martiniano duce creato, in magnam licen-
 tiam incidisset, Zeno ad Theuderichum, Valamiri filium, mittit,
 qui dicerent, non iam amplius oportere differre pugnam, sed tem-
 pus esse proelio decertandi et expectationem, quam excitasset, cum
 ducis Romanorum dignitate decoratus esset, explendi. His cognitis,
 Valamiri filius mittit quoque Byzantium legatos, qui dicerent, illum
 non prius id operis aggressurum, quam Imperator et senatus iura-
 mento fidem dedissent, nunquam se in gratiam redituros cum Theu-
 dericho, Triarii filio. Itaque senatores et duces sacramenta dixe-
 runt, nunquam se in gratiam cum illo, nisi Imperator voluerit, redi-
 tituros. Et Imperator, se nunquam a foedere recessurum, nisi prius
 ea ipse esset transgressus. His iuramentis praestitis, Theuderichum
 movere cum omnibus copiis, quas ad Martianopolim in castris ha-
 bebant, et ulterius progredi iussit: ubi ad portas Haemi montis per-
 venisset, Thraciac praefectum cum quibus equitibus milibus et de-

πειῦσι καὶ ὀπλίταις μυρίοις ἀπαντῶντα συμμίζαι· ὑπερβάντι A. C. 478
 δὲ Ἄμωφ ἄλλην ἀπαντήσεσθαι δύναμιν πρὸς τῷ Ἑβρω καὶ Ind. 1
 Ἀδριανῶ πόλει, πεζοὺς μὲν δισμυρίους, ἑξακισχιλίους δὲ με- Zenon. 5
 τὰ τούτων ἰππέας. ἀπὸ δὲ Ἡρακλείας καὶ τῶν πρὸς Βυζαν-
 5 τίῳ πόλεων καὶ φρουρίων ἄλλην ἔλεγον εἶναι δύναμιν, καὶ
 δεήσοι, ὥστε μηδὲν ἐλλείπειν τῶν ἐς ἐλπίδα χρηστὴν συν-
 τελούντων τῷ ἔργῳ. ταῦτα ὑποσχόμενος ὁ Ζήνων τοῖς πρέ-
 σβεισι κατὰ τάχος ἐκπέμπει. ἄρας δὲ ὁ Θευδέριχος τῷ αὐτοῦ
 στρατεύματι ἦει ἐπὶ τὰς πύλας, καθάπερ συνέκειτο, ἐρχο-
 10 μένῳ δὲ αὐτῷ οὔτε ὁ στρατηγὸς τῆς Θρακίας ἀπήντα, οὔτε οἱ D
 πρὸς τῷ Ἑβρω ὑποκαθῆσθαι λεγόμενοι, ἀλλὰ δι' ἐρημίας
 ἰδιελθῶν τὰ ἐν μέσῳ εἰς τοὺς περὶ Σονδὴν παραγίνονται χώ-
 ρους. ὄρος δὲ ἐστὶ τοῦτο ὑψηλὸν τε καὶ μέγα καὶ ἄπο-
 ρον ἐπελθεῖν, εἴ τις ἄνω κωλύει· ἐν ᾧ στρατοπεδεύων ὁ
 15 Τριαρίου ἐτύγγανε. κἀντεῦθεν πρόσβάλλοντες εἰς ἐφόδων ἀλ-
 λήλοισι ποίμνιά τε καὶ ἵππους καὶ λεῖαν ἄλλην ἀφῆραπαζον.
 ὁ δὲ τοῦ Τριαρίου ὄννεχῶς προσιππεύων ἐπὶ τὸ στρατόπε-
 δον τὸ ἐκείνου, ὕβριζε καὶ ὠνειδίζε πλείστα, κἀλορόκον τε κα-
 λῶν καὶ παῖδα καὶ ἄφρονα καὶ τοῦ γένους τοῦ κοινοῦ ἐχθρόν P. 90
 20 τε καὶ προδότην, ὅστις οὐ συνίησι τῆς γνώμης τῆς Ῥωμαίων,
 μηδὲ ὄρα τῆς σκέψιν, ὅτι αὐτοὶ βούλονται καθήμενοι ἡσυ-
 χῆ αὐτῶν περὶ ἐμπτῶν κατατρίψαι τοὺς Γότθους. „κακείνοι

2. ἀπαντήσεσθαι vulg. Ibid. et 11. Ἑβρω Val., εβρω vulg.
 11. ἡρημίας Val. 12. Σονδιν Val. 15. Τριαρίου vulg. 21.
 σκέψιν mg. H., ὄψιν vulg. 22. κακείνοι vulg.

cem millibus gravis armaturae se illi coniuncturum esse; Haemum
 transgresso alias illi copias ab Hebro flumine et Adrianopoli obviam
 ituros, peditem viginti, equitum sex millia. Ceterum Heracleae
 et in aliis civitatibus et locis munitis circa Byzantium dicebant esse
 alias copias, et opus foret, ita ut nulla re, quae ad felicem even-
 tum sperandum faceret, destitueretur. Haec Zeno promittens legatis,
 statim eos dimisit. Itaque Theuderichus movens cum suo exercitu,
 ut convenerat, ad fauces Haemi montis venit. Cum illuc accessis-
 set, neque dux Thraciae obvius fuit, neque hi, qui ab Hebro ven-
 turi dicebantur. Interea percurrrens deserta, quae in medio erant,
 ad loca circa Sondin pervenit. Est autem Sondis mons altus et
 praeruptus, qui ascendendi minime potest, si quis sit, qui ex alto im-
 pediat. In eo Theuderichus; Triarii filius, castra posuerat, ibique
 levibus proclis inter se, cum pabulum ibant, congregantes, armenta,
 equos et aliam praedam mutuo sibi eripiebant. Sed Triarii filius
 Hebro obsequitans circa castra alterius exercitus, eum contumeliose
 inspectabatur, et multa convicia in eum iaciebat, periurum eum vo-
 cans, puerum, dementem et sui generis hostem et proditorem, qui

A. C. 478 μὲν τὴν νίκην ἀκοντιῖ ἔχουσι, ὁπότεροι πέσοιμεν· ἡμῶν δὲ
 Ind. 1 ὁπότεροι τοὺς ἐτέρους φθείρουσι, τὴν τοῦ λόγου Καδμείαν
 Zenon. 5 ἀποφέρονται νίκην, ἐλάττους λειπόμενοι πρὸς τὴν Ῥωμαίων
 ἐπιβουλῇ, νῦν γοῦν σὲ καλέσαντες καὶ ἐπαγγελλόμενοι πα-
 ρέσεσθαι καὶ αὐτοὶ καὶ κοινῇ συστρατεύειν, οὐτὴ ἐνταῦθα 5
 πάρεισι, οὔτε ἐπὶ τὰς πόλεις ἀπήντησαν, ὡς εἶπον, μόνον
 B δὲ ἀπέλιπον ἀπολέσθαι κάκιστα καὶ τῆς γε θρασυτήτος δοῦ-
 ναι δίκην ἄξιαν ἢ προδόσθαι γένοι." ταῦτα ἐπακούσαντες
 πολλοὶ τοῦ αὐτοῦ πλήθους συνηθόν τοῖς λόγοις, καὶ τῷ σφε-
 τέρῳ αὐτῶν στρατηγῷ προσιόντες ἔλεγον, ὡς εἰκότα ὀνειδίζοιτο
 ἐκεῖνος, καὶ ὅτι οὐ προσήκει φθείρεσθαι περαιτέρω, οὐδὲ
 τῆς συγγενείας τῆς κοινῆς ἀμελοῦντα τοῖς προδοῦσι προσέχειν.
 τῇ δὲ ὑστεραίᾳ πάλιν ἀναβάς Θευδέριχος ἐπὶ τινα γήλοπον
 ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου τοῦ ἐκείνων ἐβόα· „πῶς ἐμοὺς συγ-
 V. 61 γενεῖς, ὦ κάκιστε, ἀπόλλυς; τί τοσαύτας γυναῖκας ἐποίησας 15
 χρεῦειν; πῶς δὲ οἱ τούτων ἄνδρες; ἢ πῶς ἐξαπόλωλε πάν-
 Cτων ἢ εὐπορία, ἣν ἔχοντες οἴκοθεν συνηστράτευσάν σοι; καὶ
 σύνδυο καὶ σὺν ἄλλοις ἕκαστος ἵππους ἔχων, νῦν ἄνιπποι χω-
 ροῦσι καὶ πεζοί, καὶ διὰ Θράκης ὡσπερ ἐν ἀνδραπόδων ἐπό-
 μενοι μερίδι· ἀλλὰ καὶ ἐλεύθεροί τε καὶ γένους οὐ χείρονος, 20

1. ἡμῶν vulg. 2. Καδμείαν Val., καὶ εἰς μίαν vulg. 5. αὐ-
 τοῖ Val., αὐτῷ vulg. 7. δὲ B., τε vulg. 8. προδ. Val.,
 προσέδ. vulg. 9. τοῦ B., τῶν vulg.

Romanorum mentem non nosset, neque quo tenderent eorum consilia, videret. „Etenim volunt, inquit, ipsi otiosi efficere, ut Gothi per Gothos deleantur et conficiantur, quo sine ullo labore, utrius nostrum ceciderint, victores existant. Quicumque nostrum adversarios oppresserint, Cadmeam, quam dicunt, victoriam reportabunt, ipsi scilicet viribus attritis Romanorum insidiis magis obnoxii. Nunc postquam te advocarunt, et se ipsos quoque venturos et, ut cum tuo exercitu coniunctos, bellum gesturos esse promiserunt, neque quisquam hic adfuit, neque ad urbes, sicuti dixerant, occurrerunt, teque solum, ut male perires et poenas temeritatis tuae his, quos prodidisti, dares, reliquerunt." Haec ubi audierunt, plures ex multitudine, quae cum Theudericho erat, ea, quae dicta erant, probarunt, et adversus suum ducem insurgentes dixerunt, merito hunc illi convicia dicere, nec oportere diutius in mutuum perniciem armatos pergere, et nulla habita cognationis ratione, se ad eorum causam, qui ipsos prodcerent, adiungere. Postridie iterum ascendens Theuderichus collem hostium castris imminentem, clamabat: „Cur, pessime, meos cognatos perditum isti? cur tot mulieres viduas effecisti? ubi nam locorum sunt eorum viri? quomodo consumtae sunt facultates, quas habuerunt, cum domo ad militandum sub te profecti sunt? Unusquisque eorum duos aut tres equos habebat,

ἢ μεδίμνῳ χρυσίου ἐλθόντες ἀπομετρήσονται;” ταῦτα ὡς A. C. 478 ἐπήκουσε τὸ στρατόπεδον ἅπαν, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες ἑμοῦ ^{Ind. 1} πάντες ἦσαν ἐπὶ τὸν Θευδέριχον τὸν αὐτῶν ἡγεμόνα, κραυ- ^{Zenon. 5} γῆ τε καὶ θορύβῳ ἄξιούντες συμβαίνειν· εἰ δὲ μὴ, ἀπολεί-
ψαι αὐτὸν ἔφασαν πάντες, ἐς τὸ συμφέρον χωρήσαντες.
ἐνταῦθα ἀποστέλλει πρὸς Θευδέριχον πρέσβεις, καὶ συνέρ-
χονται ἄμφω παρὰ ποταμὸν τινα ἐφ’ ἑκατέρας ὄχθης. μέσον δὲ
ποιησάμενοι τὸν ποταμὸν διελέγοντο, καὶ ποιοῦνται συν-
θήκας, μὴ πολεμεῖν ἀλλήλοις καὶ ὅσα ἤγγητο συμφέροντα. καὶ
10 ταῦτα ὁμοσάντες πέμπουσιν ἄμφω πρέσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον.

9. “Ὅτι Ζήνων, ἐπεὶ διέλυσε τὴν στρατιάν, πέμπει πρὸς A. C. 479
Θευδέριχον, τὴν εἰρήνην συνδέσθαι πρὸς αὐτὸν, ὅπως καὶ ^{Ind. 2}
δύναιντο. ἐν δὲ τούτῳ συστρέψας τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ὁ παῖς ^{Zenon. 6}
ὁ Βαλαμήρου ἐπὶ τὰ πρὸς Ῥοδόπην παραγίνεται μέρη, καὶ
15 κατατεινόμενος τὰ κάλλιστα τῆς χώρας τῶν Θρακῶν ἅπαντα,
καὶ εἴ τι ἦν κτηρικὸν ἀφαρπάζει. ἐξέτριψε δὲ ἅπαν τὸ αὐ-
τόθι γεωργοῦν, κτείνων τε καὶ εἰσπραττων, ὅσα μὴ φέρειν
ἠδύναντο. Θευδέριχος δὲ ταῦτα ἀκούσας γινόμενα, ἤδεσθαι P. 91
μὲν ἔλεγεν, ὅτι φίλος αὐτῶν καὶ υἱὸς λεγόμενος ταῦτα αὐ-
20 τοὺς δρῶν, ἄχθεσθαι μέντοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ἀνοίας ἐν τοῖς
γεωργοῖς βλέπει γινομένην τὴν δίκην, ὧν οὐδὲ φθειρομένων
Ζήνωνά γε ἢ Βηρίναν οὐδ’ ὀπωσοῦν ἐπιστρέφεισθαι. ὡς δὲ

1. οὐ μεδίμνῳ χρυσίου, ἐλθ. ἀπεμετρήσαντο con. H. 3. ἦ-
εσαν N., ἴσαν vulg. 9. καὶ ante ὅσα add. N. 15. κατα-
σινάμενος con. Val. 17. σπαράττων — ἠδύνατο con. B.
21. οὐδὲ — γε B. οὐδὲν — δὲ vulg., ὡδε — τε Val.

nunc equis destituti pedites incedunt, et te per Thraciam mancipiorum instar sequuntur, quamvis liberi sint neque deteriore genere, quam tu;” et venerint, ut aurum modio admetiantur.“ Haec ubi totus exercitus audivit, tam viri, quam mulieres, Theuderichum, ducem suum, adierunt, et cum tumultu et vociferatione oraverunt, ut paci studeret; sin minus, se quod sibi utile erit amplexuros et eam deserturos. Ob eam causam mittit ad Theuderichum legatos, et ambo convenerunt ad fluvium quendam, ab utraque ripa. Deinde medio interiecto flumine, collocti statuunt, non amplius bellum se gesturos, et quicquid utile sibi videbatur. Haec ubi uterque iuravit, mittunt legatos Byzantium.

9. Zeno, exercitu misso facto, mittit ad Theuderichum, ut pacem inter se, quomodo possent, facerent. Inter haec Valamiri filius, contractis copiis suis ad Rhodopem montem processit, et fertilissima quaeque Thraciae loca vastans, omnia pecora rapuit; agricolas agris suis expulit, occidens et exigens, quae praestare non poterant. Haec ubi facta Theuderichus audivit, se quidem lactari dixit, eum, qui amicus et filius ab illis appellaretur, talia in ipsos perpe-

A. C. 479 ἤλθον οἱ πρέσβεις, τίθενται τὴν εἰρήνην ἐφ' ᾧ τε μυριάσις
 Ind. 2 μὲν καὶ τρισχιλίους ἀνδράσιν, οἷς θέλοι Θευδέριχος, συντά-
 Zenon. 6 ξεις τε καὶ τροφήν χορηγεῖν βασιλέα, δυοῖν δὲ αὐτὸν σχολαῖν
 προβάλλεσθαι ἄρχοντα, ἀπολαβεῖν δὲ αὐτοῦ τὴν οὐσίαν, ὅσην
 B πρότερον εἶχεν, λαβεῖν δὲ τὴν ἑτέραν τῶν δύο στρατηγιῶν
 τῶν περὶ βασιλέα, καὶ ἔχειν τὰς ἀξίας, εἰς αἷς ἤδη προῆκτο
 ὑπὸ τοῦ Βασιλίσκου. περὶ δὲ τῶν κηδεστῶν, εἰ μὲν ἐτελεύ-
 τησαν, ὡς ἔλεγεν ὁ Ζήνων, μηδὲν εἶναι οἱ πράγμα· εἰ δὲ
 ζῶσι, λαβόντας ἤνεργον εἶχον οὐσίαν, οἰκεῖν πόλιν, ἣν αὐτὸς
 δοκιμάσεις Ζήνων. ταῦτα ὡς συνέδοξε, παύσας τὸν Βαλαμῆ-10
 ρου τῆς ἀρχῆς ὁ βασιλεὺς στρατηγὸν αὐτ' ἐκείνου Θευδέρι-
 χον ποιεῖται, καὶ χρήματα ἐπέμψεν, ὅσα ἔδει αὐτίκα δια-
 νεῖμαι τοῖς Γότθοις.

6. προσῆκτο vulg.

trare, tamen moleste ferre, quod videret agricolas ob illorum de-
 mentiam plecti et poenas dare, quos in summam calamitatem redigi
 nihil morari Zenonem aut Verinam. Ut vero legati venerunt, pacem
 fecerunt: ut tredecim hominum millibus, quos Theuderichus vellet,
 Imperator stipendia et commeatus praeberet: duabus scholis ipse
 dux praeficeretur: ut omnes facultates, quas prius habuerat, illi
 restituerentur; et ut alterum ex duobus exercitibus, qui circa Im-
 peratorem sunt, acciperet, et easdem dignitates, quas sub Basilisco
 obtinuerat, recuperaret. De affinibus, si mortui essent, ut Zeno di-
 ceret, nihil amplius negotii esse; si superstites, omnia bona, quae
 eorum fuissent, eos recuperaturos, et eam civitatem, quam Zeno
 arbitratus fuerit, habitaturos esse. Haec ubi conventa sunt, Impera-
 tor, abrogato Theudericho, filio Valamiri, magistratu, in eius lo-
 cum suffecit Theuderichum, Triarii filium. Et pecunias misit, quae
 confestim debebant distribui Gothia.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ
ΤΗΣ ΤΟΥ ΜΑΛΧΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

α. Οἱ δὲ κερδαίνειν οἰόμενοι ἐπιτίμων, ὡς λιμώττοντι, ἕτον σῆτον· ὁ δὲ οὐδὲν ἤτιον ἠγόραζε. *Suidas s. v. ἐπιτίμα.*

β. Λέπρα δὲ ἐπὴνθει τῷ προσώπῳ αὐτοῦ. *Idem s. v. λέπρα.*

γ. Λέων βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ Μακέλλης. δς ἔδοξε ἰοιῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἀπάντων εὐτυχέστατος εἶναι καὶ φοβερός ἅπασι τοῖς τε ὑπ' ἐκείνου τὴν βασιλείαν τελοῦσι, καὶ τῶν βαρβάρων αὐτῶν ὅσοις εἰς φήμην ἀφίκετο. καὶ ταύτην μὲν τοῖς πολλοῖς καταλέλοιπε τὴν δόξαν. ἐγὼ δέ, φησι Μάλχος, εὐτυχίαν οὐκ οἶμαι, εἴ τις τῶν ἀρχομένων τὰ

FRAGMENTA
EX HISTORIA MALCHI

E SUIDA.

1. Illi vero quaestum facere cupientes frumenti pretium augebant ut fame laboranti; ipse autem nihilominus frumentum emebat.

2. Lepra autem in eius facie efflorescebat.

3. Leo Lanio, Imperator Romanorum, qui omnium Imperatorum, qui ante ipsum fuerunt, felicissimus esse visus est et formidabilis omnibus, tam ipsius imperio subiectis populis, quam ipsis barbaris, ad quos eius fama pervenit. Et hanc quidem de se opinionem vulgo reliquit. Ego vero, inquit Malchus, felicitatem non existimo, si

ὄντα διασυλῶν, καὶ μισθούμενος αἰεὶ συκοφάντας εἰς τοῦτο, καὶ κατηγορῶν αὐτούς, ὅτε μὴ ἄλλον ἀνηύρισκε, καὶ τὸν χρυσὸν ἐξ ἀπάσης τῆς γῆς συλλεξάμενος, ἑαυτῷ μόνῳ κατά-δοιτο, ἐρήμους μὲν τὰς πόλεις ἥσπερ ἔμπροσθεν εἶχον εὐπορίας ποιήσας, ὡς μηκέτι τοὺς φόρους, οὓς ἐτέλουν, δύνα-5 σθαι μετ' εὐχερείας ἀπενεγκεῖν. καὶ ἀπλῶς πάσης κακίας ἀπισχυρίζετο ὁ Μάλλχος γενέσθαι αὐτὸν καταγώγιον. ὃς γε καὶ Ἱππερέχιον τὸν γραμματικὸν ἐφυγάδευσε. καὶ ποτε τῷ *Εὐλόγιῳ* τῷ φιλοσόφῳ σιτηρέσιον εἰπὼν δοθῆναι, τινὸς τῶν εὐνούχων λέγοντος, ὅτι ταῦτα εἰς στρατιώτας προσήκει δα-10 πανᾶσθαι, εἶπεν· „εἶθε γένοιτο ἐπὶ τοῦ ἐμοῦ χρόνου, ὥσ-τε τὰ τῶν στρατιωτῶν εἰς διδασκάλους παρέχουσαι.” *Idem* s. v.

δ. Πамπρέπιος. οὗτος μέγα παρὰ Ζήνωνι ἐδουλήθη. γένος μὲν ὦν Θηβαῖος τῶν κατὰ τὴν Αἴγυπτον, φύσει δὲ 15 πρὸς ἅπαντας δεξιᾷ χρησάμενος, ἔρχεται εἰς Ἀθήνας, καὶ παρὰ τῆς πόλεως γραμματικῶς αἰρεθεὶς, συχνὰ τε ἐπαίδευσεν ἔτη, καὶ ἐπαιδενύθη ὁμοῦ ὅσα ἦν σοφώτερα ὑπὸ τῷ μεγάλῳ Προκλῳ. διαβολῆς δὲ αὐτῷ πρὸς Θεαγένην τινὰ τῶν ἐκεῖ γενομένων συστάσης, ὕβρισθεὶς ὑπ' ἐκείνου 20 καὶ μείζονος, ἣ ἔχρηθ' διδάσκαλον, ὑπ' αὐτοῦ πειραθεὶς σκευωρίας, ἦλθεν εἰς Βυζάντιον, τὰ μὲν ἄλλα ἀγαθὸς καὶ

16. *ἅπαντα* conii. Portus.

quis populorum imperio suo parentium fortunas diripiens, et ad hoc sycophantas semper mercede conducens, et ipse accusans, quum alios non invenit, qui hoc faciant, et aurum ex universo terrarum orbe colligens, sibi soli reponit; et urbes rerum copia, quam prius habebant, spoliatis, ut non possint amplius facile pendere tributa, quae pendebant. Denique Malchus affirmabat, ipsum omnis improbitatis diversorium fuisse, qui et Hyperechium grammaticum in exilium egerit. Cum autem quondam Eulogio philosopho stipendium dari iussisset, et quidam ex cunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam esse, dixit: „Utinam aevo meo. contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur.”

4. Pamprepius. Hic apud Zenonem multum potuit. Genere quidem Thebaeus, Aegyptius. Sed ingenio praeditus ad omnia ap-
to. Venit Athenas, et a civitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos: simul autem sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditae sapientiae partibus. Cum autem calumnia adversus ipsum apud quendam Theagenem, illius loci civem, conflata fuisset, et apud illum ille fuisset delatus, ab illo contumelia affectus et maioribus, quam decebat magistrum, contumeliis ab illo vexatus, Byzantium ivit. Ac in ceteris quidem rebus bonus et probus vide-

χρησιὸς φαινόμενος, ὡς δὲ ἐν Χριστιανούς πάντας ἐχούση πόλει, τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας οὐκ ἔχον ὑπόκρισιν, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας προδήλως δεικνύμενον, εἰς τὴν τοῦ καὶ ἕτερα τῆς ἀρρήτου σοφίας εἰδέναι ὑπόνοιαν ἦγε. 5. *Ἐπισημασθέντα δὲ αὐτὸν ὁ Ἰλλοὺς ἠδέως δέχεται. καὶ τι καὶ δημοσίᾳ ποίημα ἀναγνόντα λαμπρῶς τε ἐτίμησε, καὶ σύνταξιν ἐδωρήσατο, τὴν μὲν αὐτὸς ἰδίᾳ, τὴν δὲ ὡς διδασκάλῳ καὶ ἐκ τοῦ δημοσίου. καὶ ἀπελθόντος δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰσαυρίαν, οἱ βασκαίνοντες αὐτῷ συνθέντες διαβολὴν, τὴν τε 10. ἔκ τῆς θρησκείας, καὶ ὅτι μαγγανεύει καὶ μαντεύοιτο τῷ Ἰλλῳ κατὰ τοῦ βασιλέως, πείθουσι τὸν Ζήνωνα καὶ τὴν Βηρίναν τότε μέγιστα δυναμένην τῆς πόλεως ἐκπέμψαι. καὶ ὁ μὲν ἐς Πέργαμον ἔρχεται τῆς Μυσίας. Ἰλλοὺς δὲ πυθόμενος, κατὰ τὴν αὐτοῦ πρόφασιν ἐηγάσθη τὸν ἄνδρα, πέμψας 15. ἀναλαμβάνει αὐτὸν ἐς Ἰσαυρίαν. καὶ σύμβουλόν τε αὐτὸν καὶ σύνοικον ποιεῖται. καὶ (ἦν γὰρ πολιτικῆς συνέσεως ἔμπλειως) τὰ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, πρὸς ἃ μὴ σχολὴν ἦγε, διοικεῖν ἐπέτρπευεν, ἐλθὼν τε ἐς Βυζάντιον συμπαρέλαβεν αὐτόν. καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ Μαρκιανοῦ σύστασις, ἀποροῦντα τὸν 20. Ἰλλοὺν αὐτὸς ἐπεθύρσυνε. καὶ τοσοῦτόν γε εἰπὼν, ὅτι „τὰ τῆς προνοίας μεθ' ἡμῶν ἐστὶ τεταγμένα,“ παρέσχεν ὑποψίαν, τοῖς τότε ὑπακούσασιν, ὡς ἔκ τινος ἀδήλου ταῦτα θεάζοι*

5. Ἰλλος ubique vulg. 7. ἐδωρήσατο Suidas s. v. σύνταξις.

batur: sed, ut in urbe, quae incolae habebat omnes Christianos, ipsius Graeca religio, quam ille nullo modo dissimulabat, sed quae confidenter et palam ostentabatur, effecit, ut opinione afferret hominibus, ipsum et alia arcana sapientia praeditum esse. Illum igitur sibi commendatum Illus humaniter suscepit. Quin etiam eum, cum publice quoddam poema recitasset, splendide et honorifice tractavit, et stipendium ei dedit, partim quidem de suo, partim vero e publico, ut doctori. Cum autem ipse in Isauriam abiisset, illi, qui invidabant Pamphilio, conflata calumnia tum ex ipsius superstitione, tum etiam, quod incantationibus uteretur, et adversus Imperatorem Illo vaticinaretur, persuadent Zenoni et Verinae, quae tunc plurimum poterat, ut ex urbe expelleretur. Quamobrem ille quidem Pergamon, urbem Mysiae, se confert. Illus vero, cum audisset, hominem sua causa pulsum esse, eum per tabellarios in Isauriam vocatum recepit, et consiliarium et contubernalem fecit, et (erat enim vir ille civilis prudentiae plenus,) eas sui principatus res, ad quas administrandas otium ipse non habebat, gerendas ipsi permittebat, et Byzantium profectus, eum secum adduxit. Cum autem Marciani conspiratio exorta est, Illum dubitantem ipse confirmavit, tantumque effatus: „Providentia nobiscum facit,“ suspi-

προγνώσεως. καὶ ἐκβάντος, ὥσπερ δὴ καὶ ἐξέβη, τοῦ τέλους, πρὸς τὴν τύχην τὸν ἐπόμενον λόγον συμβάλλοντες, αὐτὸν πάντων αἴτιον (οἷα φιλεῖ ὄμιλος) μόνον ὑπελάμβανον τῶν παραδόξως αὐτοῖς ἀποβαίνειν δοκούντων. οὕτω μὲν οἱ σώφρονες περὶ αὐτοῦ εἰκάζον. εἰ δέ τι καὶ ἄλλο ἦν, οὔτε ἰ-5 σχυρῶς ἀνελεῖν ἔχω, οὔτε πείθεσθαι. ἀλλ' ὁμως καὶ μέγα καὶ ἐλάχιστον αὐτῷ πρώτῳ ἀνεκοινοῦτο. καὶ τότε τοίνυν λαβὼν αὐτὸν, εἰς Νίκαιαν ἦκε χειμάσων, εἴτε τὴν ἐκ τοῦ δήμου δυσχέρειαν ἐκκλίνων, εἴτε ἐπὶ ταῖς σφαγαῖς τὸν ἔχοντα τὴν πόλιν ἐκτρέπεσθαι δαίμονα πρὸς ὀλίγον ἐθέλων. *Suid.* 10 s. νν, σύνταξις et Παμπρέπιος. *Quae autem sub eadem hac voce deinde sequuntur ad diversum pertinent scriptorem.*

ε'. Τῶν συντάξεων στερηθέντες πολλάκις οἱ στρατιῶται καὶ παρακοπτομένης τῆς τροφῆς τῆς συνήθους εἰς ἀπόνοιαν ἤλθον. *Idem* s. v. σύνταξις. 15

Quae sub νν. ἀμαξιτὸν et ὑπολαβὼν sub Malchi nomine leguntur, Xenophontis sunt ex Anabasi. Classenus.

cionem praebuit iis, qui auscultarant, quasi ex quadam praenotione divinitus haec dixisset. Cum autem res evenisset, sicut evenit, eius sermonem cum eventu comparantes, ipsum, ut vulgus solet, omnium, quae praeter communem opinionem ipsis accidere videbantur, solum auctorem existimabant. Sic quidem de eo sapientes conciliabant. Si quid vero aliud in illo viro fuit, nec pertinaciter negare, nec affirmare possum. Sed tamen illus et maxima et minima quaeque cum illo primo communicabat. Tunc igitur illo assumpto, Nicaeam hibernaturus ivit, sive populi gravem offensionem declinans, sive fatum illud, quod urbem caedibus infestabat, evitare paulisper volens,

5. Milites stipendiis saepe privati, victa etiam consueto fraudati in desperationem venerunt.

Quae sequuntur, sine auctoris nomine prolata, eisdem ex Malchi historia ducta esse videntur.

α'. Ἀρμάτος. ὅτι Βασιλίσκος ὁ βασιλεὺς, ἐπέπερ ὡς συγγενεῖ τῷ Ἀρμάτῳ ἀδελῶς ἐπέτρεπεν ἐντυγχάνειν Ζηνωνίδι

1. Armatus. Quoniam Basiliscus Imperator Armato, ut cognato, liberum aditum ad uxorem Zenonidem permittebat, cum illa consueta-

τῆ βασιλίδι, τριβομένης σφισὶ τῆς ὀμίλλας, καὶ τοῦ κάλλους αὐτῶν οὐκ εὐπαροδεύτου ὄντος, ἄμφω ἀλλήλων ἐκτόπως ἤρωον. εἴψεις οὖν ὀμμάτων ἐπ' ἀλλήλους ἐγένοντο καὶ παρεσκοτροφαὶ συνεχεῖς προσώπων καὶ μειδιαμάτων μεταδόσεις, πόνος τε μετὰ ταῦτα ἔρωτος ὑπ' ὄψιν στεγομένου. ἐπεὶ δὲ κοινωσάμενοι τὸ πάθος Δανιὴλ εὐνούχῳ καὶ Μαρίας μαία ἰάσαντο τοῦτο μόλις τῆ τῆς μίξεως ἰατρεία, Ζηρώνης Βασιλίσκον διὰ θωπέας ἤγε τοῦ τὸν ἔραστον ἔχειν ἐν τῆ πόλει τὰ πρωτεῖα. ὄρων δὲ Θευδάρικος τιμώμενον ἐκ πάντοτων Ἀρμάτων, ἠσχαλλεν ὡς παρευδοκιμαούμενος ἐκ νέου, τριχῶν μόνον καὶ τῆς ἄλλης φροντίζοντος σωμασκήσιας. ὁ δ' Ἀρμάτος ἐκ τα φορᾶς χρημάτων καὶ τιμῆς ἀπλέτου τυφωθείς, οὐδένα αὐτοῦ ᾔετο διοίσειν ἐπ' ἀνδρεία. καὶ τοσοῦτον αὐτοῦ ἦδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει, ὡς σκευὴν ἀναλαμβάνειν Ἀχιλλείως, οὕτω τε περιβαίνειν εἰς ἵππον καὶ κατὰ τὸν ἵπποδρομον φρυάττεσθαι, τοῦ οἴκου. ἐξῆρε δὲ τοῦτον πλείω πρὸς τοιαύτην δόξαν μαινέσθαι τὸ ὑπὸ δῆμον σύρφακος ἐν εὐφημαῖς ἀνακαλεῖσθαι Πύρρον. ὃς εἰ μὲν οὕτως ἔβόα διὰ τὸ ἐρυθροπρόσωπον εἶναι, ἔλεγεν εἰκότα· εἰ δ' ὡς πρὸς ἔπαινον ἀνδρείας, ἔθελγεν ὡς νέον. οὐ γὰρ ἤρωας ἔβαλλεν, ὡς Πύρρος, ἀλλὰ γυναιμανῆς ἦν, ὡς Πάρις. *Suid. s. v.*

do diutius duraret et utriusque forma non vulgaris esset, ambo mutuo amore vehementer ardere coeperunt. Oculos igitur in se vicissim coniciebant, et vultus subinde convertabant, et inter se aridebant. Hinc autem dolor ex amore natus vultu tegebatur. Cum autem suum morbum Danieli eunucho et Mariae obstetrici declarassent, et hunc ipsa coitus medicina vix sanassent, Zenonis Basilisco blandiri coepit, ut amator principem in urbe locum teneret. Theodoricus autem animadvertens, Armatum ab omnibus coli, quod gloria superaretur ab adolescente, qui capillos tantum et alias corporis exercitationes curabat, indignabatur. Armatus vero cum propter pecuniarum affluentiam, tum ob honoris amplitudinem infatus, neminem fortitudine se praestantiolem fore putabat. Atque hic ipsius error et falsa opinio, quam de se conceperat, in eo tantum obtinuit, ut Achillis habitum et cultum assumeret, et equo evectus per urbem ita circumiret, et in Hippodromo instar equi fremeret, hinniret, se iactaret atque ferociter efferret. Hunc autem ad huiusmodi gloriae insaniam magis impellebat ipse plebis abiectae favor, quae laetis acclamationibus ipsum appellabat Pyrrhum. Quae, si quidem ipsum ita vocabat, quod rubicunda facie praeditus esset, verisimilia dicebat. Si vero ut ad fortitudinis laudem haec dicebat, ut adolescentem deliniebat. Neque enim heroes telis petebat, ut Pyrrhus: sed insano mulierum amore flagrans erat easque deperibat, ut Paris.

Daxippus, Eunapius etc.

18

β. Ἀρμάτιος. οὗτος μέγιστον ἴσχυος παρὰ τῆ Ζη-
νωνίδι τῆ βασιλίσση καὶ αὐτῷ Βασιλίσκῳ. ἐσφάγη δὲ
ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ βασιλέως. καὶ ὑπερήθησαν οἱ πολ-
ται τῆ τούτου σφαγῆ. ἐπὶ γὰρ Λέοντος πρὸς τοὺς στα-
σιάζοντας, ὅσους λάβοι τῶν Θρακῶν, τὰς χεῖρας ἐκτέμνων⁵
ἀπέπεμπε. Ὀνούλφος δὲ αὐτὸν διεχρήσατο, ὄντινα ὁ Ἀρ-
μάτιος πένητα καὶ ἄρτι ἐκ βαρβύρων ἦκοντα προσλαβὼν
φιλοφρόνως, τὸ μὲν πρῶτον κόμητι ἐποίησεν, ἔπειτα καὶ
στρατηγὸν Ἰλλυριῶν, καὶ εἰς ἐστίασιν ἔχειν πολὺν ἄργυρον
παρέσχε. ἀντέδωκε δὲ τούτῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀπιστίαν μετὰ¹⁰
χειρὸς μαιφόνου. *Idem s. v.*

γ. Βασιλίσκος, Βηρίνης ἀδελφὸς τῆς βασιλίδος, ἐπὶ
Λέοντος τοῦ βασιλέως ἀντὶ Ῥουστικίου στρατοπεδάρχου ἠρέ-
~~θη~~, εὐεπίτευκτος μὲν ὢν ἐν μάχαις, βραδύνους δὲ καὶ φε-
νανκίζουσι ραδίως ὑπαγόμενος. *Idem s. v.* 15

δ. Βασιλίσκος, ὁ Ῥωμαίων τῶν ἐφῶν βασιλεὺς, τῶν
ἐκκλησιῶν τοὺς ἐπισκόπους εἰσέπραττε χρήματα, καὶ Ἀκά-
κιον τὸν Κωνσταντινουπόλεως ἐπίσκοπον μικροῦ δεῖν ἀπόσα-
το, εἰ μὴ τῷ πλήθει τῶν λεγομένων μοναχῶν ἀπεκρούσθη.
πολὺς τε ἦν εἰς ἐπιθυμίαν χρημάτων, ὡς μηδὲ αὐτῶν²⁰
τὰς εὐτελεῖς καὶ βαναύσους μετιόντων ἐπιστήμας ἀπέχεσθαι.

6. Ὀνόουλος vulg. 11. Hoc fragmentum aut Priscum auctorem
habet aut Malchum.

2. *Harmatius*. Hic plurimum potuit apud Zenonidem Impera-
tricem et ipsum Basiliscum. Occisus autem fuit a Zenone Impera-
tore, eiusque caede cives admodum sunt laetati. Nam sub Leone
quoscumque de Thracibus, qui seditionem moverant, cepisset, eos
manibus amputatis dimiserat. Onulphus vero quidam ipsum inter-
fecit, quem Harmatius pauperem et a barbaris recens venientem
humaniter susceptum, primum quidem comitem fecerat, deinde vero
praefectum Illyriorum, et ad convivia multum argentum magnam-
que pecuniae vim ipsi praebuerat. Ille vero barbaricam perfidiam
sanguinaria manu ipsi pro gratia retulit.

3. *Basiliscus*. Verinae Imperatricis frater, sub Leone Impera-
tore in locum Rusticii, castrorum praefecti, delectus est. In pugnis
quidem felix, at ingenio tardus et impostoribus opportunus, ita ut
ab illis facile deciperetur.

4. *Basiliscus*, Romanorum Orientalium Imperator, pecuniam
ab ecclesiarum episcopis exigebat, et Acacium, Constantinopolis e-
piscopum, propemodum pepulisset, nisi a multitudine eorum, qui
monachi dicebantur, repulsus fuisset. Magnaque pecuniae conge-
rendae cupiditate flagrabat, et insigni avaritia praeditus erat, ut ne
illis quidem parceret, qui viles et sordidas artes exercebant. Quam-

καὶ ἦν ἅπαντα μεσιτὰ δακρύων τῆ τῶν τοιοῦτων εἰσφορῶν
πράξει. *Idem s. v.*

ε'. Ἐρυθρίος, ἑπαρχος γεγωνῶς ἐπὶ Ζήνωνος. ὃς ἐπέε
μῆτε τὰ κοινὰ διαρκοῦντα ἑώρα, μῆτε βάρος προσθεῖναι
5 πλεῖτον τοῦ τεταγμένου τοῖς τέλεσιν ἠνεῖχτο, μῆτε τι ποιεῖν
πονηρὸν, ὡς ὢν φιλάνθρωπος, ἠδύνατο, τῶν ὀφειλομένων
χάριν αἰτησάμενος παρὰ Ζήνωνος ταύτης τῆς ἀρχῆς ἐπαύσα-
το. λύπην δὲ τῆ πόλει παρέσχεν, ἥνικα ταύτην ἀπέθετο.
μόνος γὰρ τῶν τελούντων τότε εἰς τὴν πολιτείαν οὗτος ἐπὶ
10 τῷ πάντων ἀγαθῷ ἐπεφύκει, θάττους μὲν τὰς χάριτας παρέ-
χων τοῖς αἰτουμένοις, οὐκ ἔχων δὲ τινα παντάπασι τῶν
πρόσθε προσκεκρουκότων ἀμύνεσθαι. τὸ δὲ κοινὸν τότε εἰς
πᾶσαν ἀπορίαν κατήλθεν, ὡς μηδὲν ἔχειν ὑπόλοιπον. ἃ τε
γὰρ ἐν τῷ κοινῷ ταμείῳ Λέων κατέλιπεν ἀποδνήσκων ὑπὸ
15 Ζήνωνος ταχὺ ἐκεκένωτο πάντα, πολλὰ μὲν χαριζομένου τοῖς
φίλοις, ὡς ἔτυχεν, οὐκ ὄντος δὲ ἀκριβοῦς, ὥστε αὐτὰ γι-
νώσκειν, εἴ πη καὶ ἄλλως κλέπτοιγτο. *Idem s. v.*

ς'. Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων, τὴν μὲν ὠμότητα, ἣ
ἐκέχρητο Λέων, ἐν τῇ φύσει οὐκ εἶχεν, οὐδὲ τὸ θυμούμε-
20 ρον ἀπαραίτητον αὐτῷ καθειστήκει ἐσάπαξ, οἷον τοῦ Λέον-
τος διέμενε. καὶ τὴν γε προαίρεσιν ἐν πολλοῖς εἶχε φιλότι-
μον, καὶ ἂ ἔπραττε δόξης ἕνεκεν καὶ τοῦ θαναμάζεσθαι ἔ-

3. Hoc fragmentum ad Malchum referendum esse vidit Val.
6. φιλ. τ. δφ. ἡδ. vulg. 18. Malchi haec esse vidit Val.

obrem propter huiusmodi tributorum exactiones omnia lacrimarum
erant plena.

5. Erythrius praefectus sub Zenone, qui, cum neque fiscum suf-
ficere videret, nec sustineret addere tributis onus maius eo, quod
fuerat constitutum, neque ullum improbum facinus facere vellet,
quippe quod esset humanus, eorum, quae debebantur, condonatio-
nem cum a Zenone petiisset, hoc magistratu abiit. Dolorem autem
civibus gravem attulit, cum officium suum deponeret. Ex iis enim,
qui tunc in re publica versabantur, solus ad omnium commune bo-
num natus erat. Nam petentibus quidem beneficia celeriter dabat,
nullum vero de veteribus inimicis ulcisci volebat. Fiscus autem
ad summam penuriam tunc devenit, ut in eo nihil esset reliquum.
Nam quae Leo moriens reliquerat in publico aerario, omnia a Ze-
none celeriter exhausta erant, quod multa quidem amicis inconsulte
largiretur, ipse vero non esset accuratus, ut cognosceret, si quae
etiam alia ratione subriperentur.

6. Zeno, Romanorum Imperator, crudelitatem quidem, qua Leo
fuerat usus, natura non habebat, nec iracundia ipsi in perpetuum
erat inexorabilis, ut illa Leonis, quae perpetuo durabat. In mul-

πραττειν, επιδεικτικῶς μᾶλλον, ἢ ἀληθῶς. οὐ μὴν οὔτε ἔμ-
πειρος τῶν πραγμάτων ἦν, οὔτε εἶχεν ἐπιστήμην, δι' ἧς
ἔστιν ἀσφαλῶς τὰς βασιλείας ἰθύνεσθαι. πρὸς δὲ κέρδος
καὶ λῆμμα οὐχ οὔτω μὲν ἔμμανῶς ὡς ὁ Λέων διέκειτο,
οὐδὲ ἐπλαττε μὴ ὄντα τοῖς κεκτημένοις ἐγκλήματα, οὐ μὴν⁵
οὐδὲ παντελῶς κρείττων ὑπῆρχε τοῦ πράγματος. καὶ χρη-
στῆς ἂν βασιλείας ἔτυχον Ῥωμαῖοι, εἰ μὴ Σεβαστιανὸς δ'
τότε παραδυναστεύων ἤγεν αὐτὸν ἐς ὅ,τι ἐββούλετο, καπηλεύ-
ων, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς, ἅπαντα, καὶ μηδὲν ἄπρωτον ἐὼν ἐν
τῇ βασιλέως αὐλῇ διαπράττεσθαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπε-ιο
δίδοτο πάσας, ἰδίᾳ μὲν ἑαυτῷ, ἰδίᾳ δὲ λαμβάνων τῇ βασι-
λειᾷ τὰ τιμήματα· καὶ εἰ προσῆλθεν ἕτερος βραχὺ τι προστι-
θεις, ἐκεῖνος ἦν αἰετώτερος. τῶν δὲ ἐν τοῖς ἀρχαίοις γι-
νομένων ἀπάντων οὐδὲν ἦν, ὃ μὴ λαβὼν ἀπεπίπρωσκεν.
εἰ δὲ τινα ἀρχὴν τῶν περὶ αὐτὸν ὄντων ἐχαρίσατο Ζήνων, ¹⁵
ὥσπερ πολιτοκᾶπηλος, αὐτὸς ταύτην ὀλίγον παρ' ἐκείνων
λαμβάνων, ἄλλοις παρεῖχε τοῦ πλείονος, Ζήνωνι τὰ κλέμ-
ματα παρέχων. *Idem s. v.*

ζ. Ζήνων ὁ βασιλεὺς, πυθόμενος τῶν οἰκείων τὴν
ἦρταν, ἐς φρούριον καταφεύγει ἐπὶ λόφου κείμενον, ὃ Κων-20
σταντινούπολιν οἱ πρόσχωροι ἐκάλουν. ὅπερ γνοὺς τοῖς συν-

tis autem rebus animum honoris cupidum habuit: et quae
faciebat, gloriae et admirationis captandae causa faciebat, per
ostentationem potius, quam re vera, quinetiam non erat rerum
peritus, nec illam scientiam habebat, per quam regna tuto guber-
nari possunt, sed in quaestum ac emolumentum non adeo furen-
ter, ut Leo, propensus erat: nec falsa crimina in possessores sin-
gebat, haud tamen omnino superior erat hac re. Et bonam impe-
rii administrandi rationem Romani sensissent, nisi Sebastianus, qui
tunc secundam ab Imperatore potestatem habebat, illum arbitrato
suo quovis impulsisset, omnia velut in foro cauponans, nec quidquam
in aula caesarea sine pretio confici sinens. Sed omnes magistratus
vendebat, partim quidem ipsa pretia sibi reservans accepta, partim
vero cum Imperatore communicans. Si quis autem alius accessis-
set, qui paulum quiddam a didisset, ille ceteris anteponebatur. In
ipso autem regio palatio nihil erat rerum omnium, quod ille acce-
ptum non venderet. Si quem vero magistratum Imperator suis fa-
miliaribus largitus fuisset, ipse tanquam manceps hunc ab illis ex-
iguo pretio accipiens, aliis praebebat pluris venditum, Zenoni
furta praebens.

7. Zeno Imperator, audita suorum clade, in castellum in colle
situm confugit, quod vicini Constantinopolin vocabant. Quo cogni-
to, suis cum gemitu dixit: „Ergo homo est Dei ludibrium, si qui-

οὔσι στενάξας, „Θεοῦ παίγνιον ἄρα,” εἶπεν, „ὁ ἄνθρωπος, εἶγε καὶ ἐμὲ οὕτω παλῶειν φιλεῖ τὸ δαιμόνιον. ἐμοὶ γὰρ δὴ οἱ μάντιες τὸν Ἰούλιον μῆνα ἐξανάγκης ἐν Κωνσταντινουπόλει διατεινόμενοι προὔλεγον. καγὼ μὲν ἐνόμιζον ἐς Κωνσταντινούπολιν ἀναβήσεσθαι, νῦν δὲ πάντων ἔρημος καὶ φηγὰς εἰς λόφον ἦλθον, εὐρηκῶς δὲ δεῖλαιος προσηγορίαν ὁμώνυμον.” *Id. s. v.*

η. Ζήνων, βασιλεὺς Ῥωμαίων. ὃς Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν διάδοχον καταλιμπάνειν θέλων κομιδῇ νέον, προηγέ τε δι' ἀξιών, καὶ σωμασκειῶσθαι ἐκέλευεν εἰς ἐπίδοσιν τῆς ἰσὴλικίας. οἱ δὲ βασιλικοὶ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι τοῦ ἄδδην τὰ δημόσια καταναλίσκειν, συβαριτικῶς τὸν νέον κραιπαλᾶν ἐνήργουν, καὶ μαστροπεύοντες αὐτῷ τοὺς συνήβους πρὸς τοὺς τῶν ἀρρῶνων ἔρωτας λυσοῦν ἐπαίδευσαν ἐκτόπως. διαίτης οὖν ἐν ἡδοναῖς καὶ τύφῳ τιθεμένης, τῶν καλῶν ἐκάς γενόμενος, καὶ τὴν ὑποτυφομένην ἀλαζονείαν ἐπὶ τῇ βασιλικῇ παραδοκίᾳ διὰ τοῦ προσώπου ὑπεμφαίνων, ἀκροβατεῖν τε ἤρξατο καὶ μετέωρον τὸν ἀύχένα αἶρειν καὶ, συλλήβδην φάσθαι, προσέχειν πᾶσιν ὡς οἰκέταις ἀνθρώποις. ἀλλ' ὁ πάντων ἔφορος τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα αὐτοῦ τελοθεαμένος, διαρρῶνσαντα τῇ γαστρὶ καὶ ἀναισθητῶς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐς τὴν εὐνὴν ἀποπατοῦντα, πρόωρον τῶν ἀνθρωπείων ἐδικαίωσεν ἐκβῆσαι. *Idem s. v.*

dem me sic ludificari placuit numini. Vates enim constanter mihi praedixerunt, Iulium mensem illum esse, quo me Constantinopoli necessario esse oporteret. Atque ego quidem arbitraber, me Constantinopolim ascensuram. Nunc vero ab omnibus destitutus et exul in collem veni, inventa miser appellatione consimili.

8. Zeno, Romanorum Imperator, qui Zenonem, suum filium, admodum adolescentem, imperii successorem relinquere cupiens, per varias dignitates provehebat, et corpus exercere iubebat ad incrementum staturae. Sed Imperatorii proceres, nacti potestatem ficti abunde exhauriendi, operam dabant, ut adolescens ille Sybaritico more crapulae et foedis voluptatibus indulgeret, et suis lenociniis conciliantes ipsi eiusdem aetatis puberes, quibuscum versabatur, ipsum turpiter instituerunt, ut in mariam amores furore correptus ferretur. Cum igitur vitae genus in voluptate et superbia traduceretur, ab omnibus studiis honestis remotus et succensam arrogantiam ob imperii expectationem e vultu elucentem prae se ferens, summis pedum digitis incedere et sublimem cervicem erigere, et (ut paucis rem totam complectar) cum omnibus hominibus, ut cum servis, agere coepit. Sed ille rerum omnium inspector naturalem et edoctam ipsius improbitatem contemplatus, ipsum iuste punivit, ita ut ventris profluvio et sine sensu per dies multos in lecto alvum exonerans immatura aetate ex humanis rebus excederet.

9. Ἡράκλειος, στρατηγὸς γεγονὼς ἐπὶ Ζήνωνος, οἷος μὲν
 τολμῆσαι καὶ πρόθυμος ἐγχειρεῖν ἐς πολέμους ἑτοίμως, οὐ
 μέντοι τὸ προμηθεὺς εἶχεν ἐν τοῖς κινδύνοις, οὐδὲ βουλήν
 πρότερον ποιησάμενος, ὥρμα πρὸς ὃ ἔσπενδε πράττειν, ἀλλ'
 ἔξω τοῦ λογισμοῦ πρὸς τὰ ἔργα ἐχώρει. καὶ τὸ ἐμπλήκτως
 ὄξυ ἐν ἀνδρὸς μοίρα ἐτίθετο. ὅπερ δὴ καὶ μάλιστα αὐτὸν
 ὕστερον ἔσφηλεν. *Idem s. v.*

1. Hanc quoque particulam Malchi esse perspexit Val.

9. Heraclius. Fuit sub Zenone copiarum dux, homo quidem
 audax et paratus ad manus cum hostibus in bellis alacriter conse-
 rendas: nullam vero prudentiam in periculis habebat, neque con-
 sultatione prius habita, sed sine consilio et temere ad res geren-
 das accedebat, et celeritatem furore percitam fortitudinem esse
 iudicabat. Quod etiam postea ipsi gravissimorum casuum causa fuit.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ

ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS BARBARORUM
AD ROMANOS.

ARGUMENTUM.

Avares a Iustiniano sedes petunt intra fines imperii Romani (1). Iidem a Iustiniano instigati bella gerunt cum Hunnicis gentibus (2). Mezamisus, Antarum ad Avares legatus, ab his interimitur (3). Legati Avarum ad novas sedes petendas missi Byzantii detinentur (4). Iustinus Avarum conditiones superbe respuit (5). Post mortem Zichi, Persarum legati, Mebodes Byzantium mittitur: neque ipse nec Saracenorum legati, quorum causam apud Imperatorem agit, quae cupiunt, impetrant (6). Turcorum legati a Persis spreto Byzantium proficiunt ad commercia cum Romanis petenda (7). Zemarchus a legatione ad Turcos rediens magnis itineris difficultatibus et periculis laborat (8. 9). Avares et Franci foedus ineunt (10). Longobardorum legati Avares contra Gepidas et Romanos sollicitant (11). Longobardi nunc ab Avaribus, nunc a Romanis auxilia petunt (12). Baianus, Avarum chaganus, legatos Romanorum in vincula coniecit (13). Idem post multas disceptationes cum Bono, Romanorum duce, iratus ab obsidione Sirmii recedit (14). Superba Targitii postulata a Iustino cum contemptu repudiantur (15). Turci Iustinum ad bellum cum Persis renovandum incitant (16). Iustinus nullas Avarum conditiones admittit (17). Pax componitur inter Romanos et Avares (18). Avarum legati a latronibus exprolati res suas a Tiberio repetunt (19). Sebochthes legatus a Chosroë ad Iustinum missus ad foedus inter Persas et Romanos instaurandum (20). Iacobus insolentem Chosrois epistolam Tiberio et Sophiae Augustae tradit (21). Subirum et Alanorum legati de pace agunt cum Tiberio Caesare (22). Romanorum et Persarum legati in confiniis utriusque imperii conveniunt (23). Zacharias et Mebodes de pace inter Romanos et Persas restituenda agunt: Romani Persarum-

nia et Iberia cedunt, sed Daras oppidum a Persis sibi reddi postulant. Sclavini in Thraciam irrumpunt (24). Tiberius Caesar pecunias ad aliquos e principibus Longobardorum conciliandos mittit (25). Persae ex improvisio castellum Romanorum expugnant (26). Tancosandro in fines imperii incursionem facit (27). Mauricius Chlomarou, Persarum oppidum, obsidione premit (28). Tiberius, ut Italiam adversus Longobardos tueatur, multos eorum donis in partes suas traducit (29). Baianus, rex Avarum, usque ad Sirmium progressus, Savum traicere conatur, bellum contra Sclavinos praetendens (30). Idem a Tiberio, ut Sirmium sibi concedat, postulat (31). Theognis, dux Romanorum, Sirmium fortiter obtinet (32).

p.A.C.558 α'. [Περὶ Ἀβάρων.] ὡς πολλὰ περινοστήσαντες ἦκον ἐς
 Ind. 6 Ἀλανοὺς, καὶ ἰχέται ἐγένοντο Σαρωσίου τοῦ Ἀλανῶν ἡγουμένου,
 Kustin. 32 ὡς ἂν δι' αὐτοῦ γνώριμοι ἔσονται Ῥωμαίοις. ὁ δὲ Ἰουστίνῳ τῷ
 P. 99 Γερμανοῦ, κατ' ἐκεῖνο καιροῦ τῶν ἐν Λαζικῇ καταλόγων ἐξη-
 V. 67 γουμένων, τῶν Ἀβάρων πέρι ἐδήλωσεν, ὁ δὲ Ἰουστίνος Ἰου-5
 στιανῶ βασιλεῖ. καὶ δὴ ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τῷ στρα-
 τηγῷ στέλλειν ἐς Βυζάντιον τὴν πρεσβείαν τοῦ ἔθνους. καὶ
 οὖν Κανδίχ ὄνομά τις ἠρέθη πρεσβευσόμενος ὑπὲρ Ἀβάρων
 πρῶτος, ὃς ἐσφοιτήσας ἔλεξε τῷ αυτοκράτορι, ὡς πάρεστι τὸ
 μέγιστόν τε καὶ ἀλκιμώτατον τῶν ἔθνῶν, καὶ ὡς τὸ φύλον 10
 οἱ Ἀβαροὶ ἀκαταμάχητοί τε εἰσι καὶ τὸ ἀντιστατοῦν οἰοί τε
 θάδῳς ἀπώσασθαι τε καὶ διαφθεῖρειν, καὶ ὡς προσῆκόν
 ἔστι τῷ βασιλεῖ ἐς ὁμαιχμίαν σφᾶς ἐταιρῖσασθαι, ἀλεξητήρας
 τε ἔχειν ἀγαθοὺς, καὶ ὡς οὐκ ἄλλως εὐνούστατοι ἔσονται
 τῇ Ῥωμαϊκῇ πολιτείᾳ ἢ δώροις ἐς τὰ μάλιστα τιμωτάτοις 15

4. τῶν N., τῷ vulg. 8. πρεσβευόμενος vulg. 9. δε ἐσφοι-
 τήσας H., ἐσφοιτήσας vulg. 14. καὶ add. B.

1. **A**vares quum diu multumque incerti errassent, tandem ad Alanos accesserunt, et Sarosium, eorum ducem, suppliciter orarunt, ut per eum in notitiam et amicitiam Romanorum venirent. Is Iustino, Germani filio, qui tunc temporis militibus, qui in Lazico in praesidiis erant, praecerat, eam rem nuntiavit, et Iustinus ad Iustinianum retulit, qui illi mandavit, ut eius gentis legatos ad se Byzantium transmitteret. Electus vero fuit ab ea gente quidam Candich nomine, qui cum primus legatus ad Imperatorem venisset, dixit, adesse gentem omnium maximam et fortissimam, Avars, genus hominum invictum, qui eius omnes hostes repellere et funditus extinguere possent. Illius rationibus valde conducere cum eis armorum societatem facere et auxiliarios optimos sibi adescere, qui tamen non alia conditione Romano imperio servirent, quam si donis pretiosis, annuis etiam stipendiis et fertili regione, quam habi-

καὶ χρήμασιν δτησίοις καὶ γῆς εὐφορωτάτης οικήσει. ταῦτα^{Α. C. 558}
 τῷ αυτοκράτορι ἐπειδὴ ἤγγειλεν ὁ Κανδιχ, αὐτίκα — οὐ γὰρ ^{Ind. 6}
 ἐσφρίγα οἱ τὸ σῶμα, οὐδὲ ἤκμαζεν ἡ ἀλκή, ὥσπερ ἀμέλει, ^{Iustin. 32}
 ἤνικα Γελίμερά τε τὸν Βάνδηλον καὶ Οὐίτιγιν τὸν Γότθον
 5 ἄμφω ἔτι νεάζων ἔθετο δορυάλωτον· ἀλλ' ἤδη γηραλέος τε
 ἦν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο φρόνημα καὶ φιλοπόλεμον μετε-
 βέβλητο ἐς τὸ ῥαθυμότερον. ταῦτα ἔγνω ἑτέρῳ τρόπῳ καὶ
 σὺχὶ πολέμῳ τὴν βαρβαρικὴν ἀποκρούσασθαι δύναμιν. καὶ
 10 κατηγωνίσαστο ἂν καὶ ἄρδην ἠφάνισεν, εἰ καὶ μὴ πολέμῳ,
 ἡ ἀλλ' οὖν εὐβουλία, εἰ γε μὴ τῷ ὑφειλομένῳ τέλει πρότερον
 ἠφάνισθη αὐτός· οὐ γὰρ πολλῶ ὕστερον ὤχιστο ἐκεῖσε. ἐπεὶ ^B
 οὖν ἤμιστα ἦν οἷός τε περιεῖναι, τὴν ἑτέραν ἐτρόπετο.

β'. Ὅτι δημηγορήσας ὁ βασιλεὺς, τοῦ τε ἱεροῦ ξυλλόγου
 τὸ ἀγγίχονον τε καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως ἐπαινέσαντος,
 15 παραχρῆμα τὰ τε δῶρα ἔστειλε, σειράς τε χρυσῶ διαπεποι-
 κιλμένας καὶ κλίνας, ἑσθητάς τε σηρικὰς καὶ ἕτερα πλείστα
 ἐμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλαζονείας ἀνάπλεα φρονήματα,
 πρὸς τοῖς καὶ πρεσβευσόμενον Βαλεντίνον· (εἰς δὲ οὗτος τῶν
 βυσιλικῶν μαχαιοφόρων·) καὶ προὔτρέπετο τὸ φύλον ὁμαι-
 20 χμίαν ἐσάγειν Ῥωμαίοις καὶ κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὀπλίζε-
 σθαι, ἐμφρονέστατα οἶμαι προμηθευσάμενος ὁ βασιλεὺς, ὡς
 ἡ νικῶντες οἱ Ἄβαροι ἢ καὶ ἡσσώμενοι ἐξ ἀμφοῖν περιθῶσι ^C

2. οὐ Val., ὁ vulg.

19. καὶ deest vulg.

δῶσι vulg.

17. φρονήματα N., φρονήματος vulg.

22. περιθῶσι N., παραδῶσι H., περι-

tarent, donarentur. Haec Candich Imperatori. Erat ea tempestate
 Imperator effoeto corpore: non eadem illi vis animi, qua florebat,
 cum iuvenis adhuc Gelimerem Vandalum et Vittigem Gothum cap-
 tivos fecit. Itaque iam senex exacta aetate, cum animi robur et
 belli amorem desidia et otio commutasset, barbarorum exercitum
 non bello, sed alia ratione a finibus imperii depellere constituit. Et
 sane vicisset eum et penitus exstinxisset, si minus proeliis, at pru-
 dentia et consilio, nisi ipse debito fine prius exstinctus esset. Ete-
 nim non multo post ex vita migravit. Quum igitur vi barbaros su-
 perare non posset, aliam viam ingressus est.

2. De ea re Imperator concionem apud sacrum senatum ha-
 buit, qui eius prudentiam et in rebus gerendis consilii vim et acer-
 rimum iudicium valde collaudavit. Hoc facto statim Imperator dona
 ad legatos misit, catenas auro variegatas et lectos et sericas vestes
 et alia quam plurima, quibus leniret et demulceret animos superbiae
 et insolentiae plenos. Misit quoque legatum Valentium, (is erat
 unus ex imperatoris satellitibus,) cui praecepit, ut gentem Roma-
 nis societate coniungeret et efficeret, ut suos inimicos bello aggre-
 derentur. Sic enim valde prudenter, opinor, Imperator sentiebat,

p.A.C.558¹ Ρωμαίοις τὸ συνολσον. τοῦ δὲ Βαλεντίνου ἐκεῖσε ἀφικόμενον
 Ind. 6 καὶ τὰ δῶρα παρασχομένον, καὶ ὅσα ἐσήμηθεν ὁ βασιλεὺς
 Iustin. 32 ἐξαιπόντος, πρῶτον μὲν ἐξεπολεμήθησαν Οὐτιγούροις, εἶτα
 Ζάλοις, Οὐννικῶ φύλῳ· καὶ Σαβείρους δὲ καθεῖλον.

γ'. Ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν ἀθλίως διετέθησαν⁵
 καὶ παρὰ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐλπίδα ἐπεπτώκεσαν, αὐτίκα οἱ
 Ἄβαροι ἐκείρον τε τὴν γῆν καὶ ἐληΐζοντο τὴν χώραν. πιε-
 V. 68 ζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολεμίων ἐπιδρομαῖς ὡς οἶόν τε,
 ἐπρεσβεύσαντο ὡς αὐτοὺς Μεζάμηρον τὸν Ἰδαριζίου, Κε-
 λαγαστοῦ ἀδελφόν, ἐπὶ τὴν πρεσβείαν χειροτονήσαντας· ἐδέ-10
 Δοντό τε πρίασθαι τῶν τινος τοῦ οἰκείου φύλου δορυαλώτων.
 καὶ τοίνυν Μεζάμηρος ὁ πρεσβευτῆς, στωμύλος τε ὢν καὶ
 ἔψαγόρας, ὡς Ἄβάρους ἀφικόμενος ἀπέρριψε ῥήματα ὑπερ-
 ἤφανά τε καὶ θρασύτερά πως. ταῦτά τοι ὁ Κοτρίγγηγος
 ἐκεῖνος, ὁ τοῖς Ἀβάροις ἐπιτηδεῖος, ὁ κατ' Ἀντῶν τὰ ἐχθι-15
 στα βουλευσάμενος, ἐπεὶ ὁ Μεζάμηρος ὑψηλότερον ἢ κατὰ
 πρεσβευτὴν διελέγετο, εἶπεν ὡς τὸν Χάγανον· „οὗτος ὁ ἀνὴρ
 μεγίστην ἐσὶ περιβέβληται δύναμιν ἐν Ἀνταῖς, οἷός τε πέ-
 φυκε κατὰ τῶν ὅποσοῦν αὐτῷ πολεμίων ἀντιτάττεσθαι. δεῖ
 κριγαροῦν ἀποκτανθῆναι τοῦτον, καὶ τὸ λοιπὸν ἀδεῶς ἐπιδρα-20
 μείσθαι τὴν ἀλλοτρίαν.” τούτῳ πεισθέντες οἱ Ἄβαροι πα-
 ρωσάμενοι τὴν τῶν πρέσβειων αἰδῶ, ἐν οὐδενί τε λόγῳ θέμε-

3. Οὐτιγούροις vulg. 5. Ἀντῶν Val., τῶν vulg. 8. ὡς οἶόν τε
 B., οἶονται vulg. 14. Κοτρίγγηγος conl. N. 15. et p. 285. 2.
 Ἀντῶν Val., αὐτῶν vulg. 18. Ἀνταῖς Val., αὐταῖς vulg.

sive Avares vincerent, sive vincerentur, in utramque partem, et ut
 res cecidisset, ea, quae evenirent, suo commodo cessura. Cum igitur
 Valentinus ad eos profectus esset et munera praebuisset et man-
 data Imperatoris exposuisset, primum quidem Utiguros, tum Salos,
 Hunnicam gentem, debellarunt, et Sabiros everterunt.

3. Cum duces Antarum parum prospere res gessissent et spe
 sua excidissent, confestim Avares hostium terram vastarunt, et re-
 gionem sunt depopulati. Hi vero inimicorum excursionibus vexati
 ad Avares legationem miserunt, ad quam gerendam Mezamirum,
 Idarisii filium, Celagasti fratrem, suffragio elegerunt, et ab eo pe-
 tierunt, ut captivorum aliquos gentis suae redimeret. Mezamirus
 igitur legatus, vir vanus et magniloquus, ubi ad Avares pervenit,
 in verba superbiora et arrogantiora prorupit. Cotragegus autem ille,
 Avarum perquam familiaris et necessarius, cum Mezamirus insolentius,
 quam legatum decebat, esset locutus, Chagano dixit: „Vir
 ille magnae est apud Antas auctoritatis, et in quoscunque voluerit
 inimicos vim parare potest. Oportet igitur ipsum de medio tollere,
 deinde intrepide in regionem inimicam excursiones facere.“ Ab illo

νοι τὴν δίκην, ἀναιροῦσι τὸν Μεζάμηρον. εἰς ἐκεῖνον πλέον, P. A. C. 558
ἢ πρότερον, ἔτεμονον τὴν γῆν τῶν Ἀντιῶν, καὶ οὐκ ἀνίεσαν P. 101
ἀνδραποδιζόμενοι καὶ ἄγοντές τε καὶ φέροντες.

δ. Ὅτι ἐδέξατο Ἰουστινιανὸς παρὰ Ἀβάρων πρέσβεις, A. C. 562
ἕξφ' ᾧ σφῶς περιαιρηθῆσαι γῆν, ὅποι τὸ φύλον θήσονται τὰς Ind. 10
οἰκήσεις. καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς, Ἰουστίνου τοῦ στρατηγοῦ ση- Iustin. 36
μηναντός οἱ, ἐν βουλῇ ἐποίησατο ἐς τὴν Ἐρούλων χώραν κα-
τοικίσαι τὸ ἔθνος, ἐνθα πρὸ τοῦ ἔχουν οἱ Ἐρούλοι· δευτέρα
δὲ προσαγορεύεται Παιονία· καὶ εἰ γε θυμηῆρες αὐτοῖς ἐγέ-
10νετο, καὶ κατένευσεν ἂν ὁ βασιλεὺς. ἀλλ' ἐκεῖνοι Σκυθίας
οὗ τι ᾤοντο δεῖν ἔσσεσθαι ἐκτός· αὐτῆς γὰρ δῆπουθεν ἐσότη
ἐφίεντο. τοῦτο μὲν οὖν οὐ προὔβη, ἐστειλε δὲ ὁμοῦς Ἰουστίνου B
ὁ στρατηγὸς τοὺς πρέσβεις ἐς τὸ Βυζάντιον, ἐδήλωσέ τε τῷ
βασιλεῖ, ὡς ἂν αὐτοῦ ἐν κατοχῇ ἔσονται ἐπὶ πολὺ. ἐφιλοποιή-
15σατο γὰρ τῶν πρέσβεων ἓνα ὄνομα Οἰκουνίμων· ἐν ἀπορῆγῳ
τέ οἱ ἔλεγεν ὁ Οἰκουνίμων, ὡς ἕτερα διαλεγόμενοι ἕτερα γνω-
ματεύουσι, καὶ ὡς λόγοις μὲν ἐς τὰ μάλιστα μετρίοις χρῶν-
ται καὶ [ὡς] τὴν ἐπιείκειαν παραπέτασμα προβάλλονται τοῦ
δόλου, τῷ ἐμπεδῶσαι δῆθεν τὸ εὖνον ὡς τοὺς Ῥωμαίους,
20ὡς ἂν ταύτῃ διαπεραιωθεῖεν τὸν Ἰστρον, τὸ δὲ γε βουλόμε-
νον αὐτοῖς τῆς γνώμης ἔχει ἑτέρως, καὶ ὡς, εἴγε διέλθοιεν

2. ἢ πρότερον H., τε πρότερον vulg. 3. καὶ ante ἀγοντές om.
vulg. 7. Ἐρούλων et mox Ἐρούλοι N., Ἐλούρων et Ἐλουροι
vulg. 10. ἂν post κατένευσεν pos. B., ἐγ. ἂν x. κατ. vulg.
14. ἐφιλοποιήσατο Cant., ἐφιλοποιήσαντο vulg. 19. δούλου vulg.

adducti Avarēs, spreta ea, quae legatis debetur, reverentia, nulla
habita iuris ratione, Mezamirum necant. Et ab eo tempore latius et
liberius depopulari Antarum terram coeperunt, neque captivos aut
praedas agere cessaverunt.

40 Iustinianus legatos ab Avaribus excepit, qui postulabant, ut
illis liceret circumspicere terram, in qua eorum gens sedes et do-
micilia poneret. Et Imperator quidem, Iustino duce suadente, in
ea terra, ubi prius habitabant Heruli, quae secunda Pannonia voca-
tur, eos collocare animum induxit, et, si illis placuisset, ipse non
esset adversatus. Sed Avarēs Scythia sibi exeundum non censue-
runt, quasi huius desiderio valde tenerentur. Hoc igitur etsi irritum
cecidit, tamen Iustinus legatos misit Byzantium et Imperatorem eos
aliquamdiu custodia retinere iussit. Iustinus enim sibi conciliaverat
unum ex legatis, Oecunimonem nomine, qui secreto eum monuit,
Avarēs aliud in ore habere et aliud sentire. Eos blanda quam ma-
xime oratione uti et suae fraudi obtendere simulatam erga Roma-
nos benevolentiam, tantisper dum Istrum traiciant, sed longe aliter
id, quod in mente gerant, se habere. Etenim simul atque Istrum
transmiserint, omnibus copiis eos in bellum erupturos. Quae cum

A. C. 562 τὸν ποταμὸν, βούλονται πανοτρατεῖ ἐπιθέσθαι. τούτων οὖν
 Ind. 10 Ἰουστίνος ἐγνωσμένων, αὐτῷ τῇ βασιλεῖ ἐσήμηγεν, ὡς ἂν οἱ
 Iustin. 36 πρέσβεις τῶν Ἀβάρων ἐγκαθειργμένοι ὡσιν ἐν Βυζαντίῳ·
 ταύτη γὰρ οὐκ ἀνέξοιτο διελθεῖν τὸ ῥέϊθρον, πρὶν ἢ ἀφε-
 θῶσιν οἱ πρέσβεις. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐπρασσεν ὁ Ἰουστίνος, 5
 οὐχ ἥτιον παρεσκευάζετο ἅμα φυλάξων τὰς διαβύσεις τοῦ
 ποταμοῦ. Βῶνον γὰρ τὸν πρωτοστάτην τοῦ Θητικοῦ καὶ οὐ-
 κτικοῦ τῇ τοῦ ποταμοῦ ἀπένειμε φυλακῇ. οἱ δὲ πρέσβεις
 τῶν Ἀβάρων ἐπεὶ οὐδέν τι ὠνήσαν ὥπερ αἰτοῦντες πρὸς
 βασιλέα ἀφίκοντο, δῶρα, ὥσπερ σύνηθες ἦν αὐτοῖς, παρ' 10
 αὐτοῦ εἰληφότες, καὶ μὲν οὖν ὠνησάμενοι τὰ ὅσα χρεῶν,
 τοῦτο δὲ καὶ ὄπλων, ἀφέθησαν μὲν· ὁμως δὲ οὖν Ἰουστίνῳ
 Δλάθρα ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς τρόπῳ τι τὰ ὄπλα ἀφελέσθαι
 παρὰ σφῶν. καὶ οὖν ὁ στρατηγὸς ἐπεὶ ἐδέξατό γε αὐθις
 ἐπανιόντας τοὺς πρέσβεις, κατὰ ταῦτα ἐποίηε. ἐντεῦθεν ἤρ- 15
 ξατο ἡ δυσμένεια Ῥωμαίων τε καὶ Ἀβάρων, ἥδη ἐκ πολλοῦ
 ὑποτυφομένη, καὶ μάλιστα τῷ μὴ ὡς θῦττον ἀφεθῆναι τοὺς
 πρέσβεις. συνεχέστατα γὰρ ἐσήμηγεν ὁ Βαϊανὸς, ὡς ἂν ἐπα-
 νέλθοιεν· τὸ μελετώμενον δὲ σάφα ἐπιστάμενος ὁ βασιλεὺς
 ἄλλοτε ἄλλως διετίθει τὸ παρὸν, ὅπως ἐς τὴν βασιλίδα πό- 20
 λιν ἐγκαθειργμένοι εἶεν.

A. C. 566 ε'. Ὅτι ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ νέου οἱ τῶν Ἀβάρων πρέ-
 σβεις παρεγένοντο ἐν Βυζαντίῳ, τὰ συνηθῆ δῶρα ληψόμενοι,

12. ὄπλων] πλῆθος add. N. 20. ἄλλοτε B., ἄλλο vulg. 21.
 εἶεν Val., εἶναι vulg.

cognovisset Iustinus, eorum omnium Imperatorem certiorum fecit, ut legatos Avarum Byzantii quamdiu posset retineret. Nec enim Avarum Istrum prius traiecturos, quam legati dimissi essent. Ea cum Iustinus mandaret, non minus curae et operae impendebat, quo Avarum fluvii traiectione prohiberet. Bonum enim, domesticarum copiarum ducem, fluminis custodiae praefecit. At vero Avarum legati, ubi nihil profecerunt eorum, quae ab Imperatore petita venerant, munera, ut consuetum erat, acceperunt, et ea, quae sibi opus erant, compararunt, arma etiam emerunt, et ita dimissi sunt. Verum Imperator secreto mandavit Iustino, ut quacumque ratione et via posset, in reditu arma illis eriperet. Itaque dux cum legatos exciperet, Imperatoris mandata est executus. Hinc coeperunt inter Romanos et Avarum inimicitiae multis antea ex causis accensae: maxime, quod non statim legati eorum dimissi essent. Praecepit enim Baianus, ut quamprimum redirent. Sed Imperator cum sciret, quid cogitarent, varia identidem tentaverat, ut aliquamdiu eos in urbe detineret.

5. Iustino Iuniorum imperante Avarum legati Byzantium venerunt,

Ἐπερ τῆ κατ' αὐτοὺς ἔθνη Ἰουστινιανὸς ὁ πρὸ τοῦ βασιλεὺς A.C 566
 ἐδίδου· ἦσαν δὲ καλωδία τε χρυσοῦ διαπεποικιλμένα, ἐς τὸ Ind. 14
 εἶργειν τι τῶν ἀποδιδρασκόντων ἐπιγενομένα. καὶ κλίνας δ- Iustini 2
 μοίως καὶ ἄλλα τινὰ ἐς τὸ ἀβρότερον ἀνειμένα. τότε δὴ P. 102
 5οὺν οἱ πρέσβεις τῶν Ἀβύρων ἐς πείραν ἵεναι τοῦ βασιλέως
 ἐβούλοντο, εἶγε οὐκ ἄλλως δῶρα λαμβάνειν αὐτοῖς, καὶ τῆ
 Ῥωμαίων ῥαθυμία ἐπεντροφᾶν, καὶ τὸ ἀμελὲς αὐτῶν οἰκεῖον
 τίθεσθαι κέρδος. καὶ δὴ παρὰ βασιλέα φοιτᾶν ἤξιον. καὶ V. 69
 οὖν τοῦτο ἐφειμένον αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν καὶ διὰ τῶν ἐρη-
 1ονέων ὅτι βούλονται λέγειν, τοιοῦσδε ἐχρήσαντο λόγοις „χρε-
 ῶν, ὃ βασιλεῦ, κληρονομοῦντά σε τῆς πατρώας ἀρχῆς καὶ B
 τοὺς πατρώους φίλους οὐκ ἄλλως, ἤπερ ὁ πατὴρ ὁ σὸς, εὖ
 ποιεῖν, καὶ ταύτη φαίνεσθαι μᾶλλον διάδοχον εἶναι τετελευ-
 τηκότος τῆ μηδὲν ἐναλλάττειν ὧν ἐκεῖνος ἐπραττε περιῶν.
 15οὔτω γὰρ καὶ ἡμεῖς τῆς αὐτῆς ἀνθεξόμεθα γνώμης, καὶ οὐχ
 ἦττον τὸ τῆς εὐεργεσίας ὄνομα μεταθήσομεν, εἰ σὲ καὶ μετ'
 ἐκεῖνον εὐεργέτην ἀποκαλέσοιμεν· πρὸς γε καὶ αἰσχυνθησόμεθα
 τῆ πεπονθέναι καλῶς μὴ τοῖς ὁμοίοις ἀμείβεσθαι τὸν
 δεδρακότα. καὶ γὰρ πατέρα τὸν σὸν δώροις ἡμᾶς φιλοφρο-
 20νοούμενον ἀντεδωροῦμεθα τῆ καὶ δυνάμενοι μὴ κατατρέχειν
 τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἀλλὰ πλέον ἐνδείκνυσθαι τι. τοὺς γὰρ ἐκ C
 γειτόνων ἑμῖν βαρβάρους, τὴν Θράκην αἰεὶ περικόπτοντας,

3. κλίνας vulg. 6. οὐκ ἄλλως] οὐδαμῶς ἐξέσται conl. N. 16.
 σὲ Cantocl., δὲ vulg. 19. ἑμᾶς vulg.

ut consueti munera acciperent, quae Iustinianus, qui ante eum imperium tenuerat, conferre erat solitus; crant autem catellae auro variegatae, quasi ad vinciendos fugientes comparatae, lecti et alia quaedam ad delicatiorum cultum spectantia. Tunc Avars voluntatis Imperatoris periculum facere statuerunt, an forte ampliora munera capere et, inertia Romanorum decepta, sua sibi commoda inde comparare possent. Itaque Imperatoris adevendi sibi potestatem fieri petierunt, quod illis est permissum, quin et per interpretem, quicquid libitum esset, proponere. Hac vero usi sunt oratione: „Oportet, o Imperator, te, qui imperium paternum hereditate suscepisti, paternos quoque amicos aequae, ac ille, beneficiis augere, teque in eo maxime patris successorem praebere, si nihil eorum; quae vivus statuit, eo mortuo immutes. Ita fiet, ut nos eandem erga te voluntatem conservemus, neque minus in te beneficentiae nomen transferamus, te post ipsum auctorem nostrarum fortunarum nuncupantes. Et sane erubesceremus, si a te commodis ornati non eadem tibi retribuere mus. Sic enim patrem tuum, qui in nos liberalis et munificus fuerat, remunerati sumus. Etenim cum eius regiones vastare possemus, non modo abstinuimus, verum etiam, quo nos propensiores erga ipsum ostenderemus, vicinos barbaros Thraciam invadentes

A. C. 566 ἠφρανίσαμεν ἀθρόον, καὶ οὐδείς ὁστισοῦν αὐτῶν περιλέλαπται
 Ind. 14 τὰ Θρακῶν ὀρίσματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀ-
 Iustinia 2 βάρων τὴν δύναμιν φιλόως ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χὴν. πεπεισμέθα δὴ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῃ καινοτομήσεις
 ἡμᾶς τῷ πλεόν παρέχειν ἡμῖν, ἣ δὲ σὸς ἐδίδου πατὴρ· ἀνθ' 5
 ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνη γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλεόν
 ἐπέσθουσι, καὶ μείζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. πα-
 ρέσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. γινῶθι γὰρ, ὡς
 ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ
 D τῇ Ῥωμαίων ἐννούστατον ἔσεσθαι πολιτεία, εἴ γε μὴ ἐγχει- 10
 ρισθεῖν πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὕπλα κατὰ Ῥω-
 μαίων ἔγνω." οἱ μὲν τῶν Ἀβάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξήλ-
 θον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόκουν
 ἱκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. ὦντο γὰρ, ὡς ταύτῃ δεδίζον-
 ται τε καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγ- 15
 κασθήσονται Ῥωμαῖοι ὡσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀβάρων. ὁ δὲ
 βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ ψόφον ἡγησάμενος τῶν Ἀβάρων ῥή-
 ματα, ἀντέλεξεν οὕτω· „προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἱκετεία
 τὴν μεγαληγορίαν, οἰομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λό-
 P. 103 γων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, 20
 ἐκπεπτώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθωπεύοντες ἡμᾶς ἀ-
 πατήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσετε. πλείονα δὲ ὑμῖν

8. ὡς ἄλλους H., ἔς ἄλλως vulg. 14. δεδίζονται H., δεδει-
 ζονται vulg. 17. ψόφον B., ψόγον vulg. 18. ἡμῶν vulg.

uno impetu delevimus, neque quisquam eorum postea est inventus, qui Thraciae fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab his, quae a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis maiora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque maiores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Sed scito, non aliter fieri posse, ut noster dux tibi et Romanorum rei publicae sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit." Haec Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant: modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim, se Imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum Imperator quum nihil aliud, quam vanos clamores, Avarum orationem esse existimaret, sic respondit: „Vos quidem humiles preces magna cum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermone commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tri-

ἔγω παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρ- A. C. 566
 μένους ὑμᾶς τιῷ πρόπτοντι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρρῦθμί- Ind. 14
 ζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὥσπερ παιδεύων τῶ Iustini 2
 καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν ἀνθαδιζομένων ὁρμῆς,
 5 ὄφθῃσεται κατὰ τὸ μᾶλλον πύργετης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς
 τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλα-
 βόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. ἄπιτε B
 τοιγαροῦν πλεῖστον πριάμενοι παρ' ἡμῶν κἂν γοῦν ἐν ζῶσι
 τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμῶς φό-
 10 βον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. οὔτε γὰρ δεηθεῖν ποτὲ τῆς καθ'
 ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθύσον ἡμῖν
 δοκεῖ, ὥσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ ὡς οἴεσθε, φορολο-
 γίαν τινά." τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τοῖς
 πρέσβεσι τῶν Ἀβάρων, κατεγνωκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ
 15 βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐ-
 δὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὧν ἐκομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ C
 λοιπὸν ἀδεῶς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυ-
 μίᾳ τε ἐτύγγανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ
 παρόντα ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσοι τὰ πρά-
 20 γματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἤθελον, οὔτε
 μὴν ἄπρακτοι ἀπιέναι ἐβούλοντο. ὁμῶς δ' οὖν τῶν κακῶν
 αὐτοῖς ἀφρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστήσαι ὡς τοὺς ὁμοφύλους.

11. ἡμᾶς vulg.

16. ἔτι δοθήσεται B., ἐκδοθήσεται vulg.

buam, quam pater meus: etenim vos ad maiores, quam par est, spiritus sublato ad aequitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obedientes rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in delicias praebet, et amare videtur, sed minima captata occasione, eum, quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebitus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis." Postquam Imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his, quae dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleraturum, neque quicquam eorum, quae prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursiones in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casurae essent, et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius statuebant, neque re infecta discedere vo-

Dexippus, Eunapius etc.

19

A. C. 566 ἤφρανασμεν ἀθρόον, καὶ οὐδεὶς ὁστισοῦν αὐτῶν περιλέλειπται
 Ind. 14 τὰ Θρακῶν ὄριάσματα καταδραμούμενος· δεδίασι γὰρ τῶν Ἀ-
 Iustini 2 βάρων τὴν δύναμιν φιλλῶς ἔχουσαν πρὸς τὴν Ῥωμαίων ἀρ-
 χήν. πεπεισμεθα δὴ οὖν, ὡς ἐν τούτῳ μόνῳ καινοτομήσεις
 ἡμᾶς τῷ πλέον παρέχειν ἡμῖν, ἢ ὁ σὸς ἐδίδον πατῆρ· ἀνθ' 5
 ὧν καὶ ἡμεῖς ἤπερ ἐκείνῳ γενησόμεθα σοὶ κατὰ τὸ πλέον
 ὑπεύθυνοι, καὶ μελλοντας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. πα-
 ρέσμεν οὖν ληψόμενοι τὰ κατὰ τὸ εἰωθός. γινῶθι γάρ, ὡς
 ἄλλως οὐκ ἔστι δυνατόν τὸν καθ' ἡμᾶς ἡγεμόνα σοὶ τε καὶ
 D τῇ Ῥωμαίων εὐνούστατον ἔσεσθαι πολιτεία, εἴ γε μὴ ἐγγχει- 10
 ρισθεῖ πρότερον αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς οὐ κινεῖν ὑπλά κατὰ Ῥω-
 μαίων ἔγω· οἱ μὲν τῶν Ἀβάρων πρέσβεις τοιαῦτα διεξῆλ-
 θον, ἐπαμφοτερίζοντες τῇ γνώμῃ· τοῦτο μὲν γὰρ ἐδόκουν
 ἰκετεύειν, τοῦτο δὲ ἀπειλεῖν. ᾤοντο γάρ, ὡς ταύτῃ δεδίζον- 15
 ται τε καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν βασιλέα, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγ- 15
 κασθήσονται Ῥωμαῖοι ὡσπερ ὑπόφοροι εἶναι Ἀβάρων. ὁ δὲ
 βασιλεὺς οὐδὲν ἕτερον ἢ ψόφον ἡγησάμενος τῶν Ἀβάρων ῥή-
 ματα, ἀντέλεξεν οὕτω· „προβαλλομένων ὑμῶν σὺν ἰκετεία
 τὴν μεγαληγορίαν, οἰομένων τε τῇ συγκράσει ταύτῃ τῶν λό-
 P. 103 γων τὸ σπουδαζόμενον ὑμῖν ἀνύσειν, ἀμφοτέρας, ὡς εἰπεῖν, 20
 ἐκπεπτώκατε τῆς ἐλπίδος· οὐδὲ γὰρ ὑποθωπενόντες ἡμᾶς ἀ-
 πατήσετε, οὐδὲ μὴν ἀπειλοῦντες ἐκφοβήσετε. πλείονα δὲ ὑμῖν

8. ὡς ἄλλους H., ἐς ἄλλως vulg. 14. δεδίζονται H., δεδει-
 ζονται vulg. 17. ψόφον B., ψόγον vulg. 18. ἡμῶν vulg.

uno impetu delevimus, neque quisquam eorum postea est inventus, qui Thraciae fines populationibus vexaret. Metuebant enim Avarum potentiam, qui amicitiam colebant cum Romanis. Persuasum igitur habemus, te nulla alia in re ab iis, quae a patre statuta sunt, discessurum, nisi in eo, quod nobis maiora largiturus sis, quam pater largitus est. Pro quibus et nos multo tibi, quam patri, devinctiores erimus, et tibi multo quoque maiores gratias retribuemus. Adsumus igitur, qui consueta munera accipiamus. Sed scito, non aliter fieri posse, ut noster dux tibi et Romanorum rei publicae sit amicus, quam si ea acceperit, quibus receptis contra Romanos arma non movere constituit." Haec Avarum legati disseruerunt, et modo se in hanc, modo in aliam partem vertebant: modo precibus agebant, modo minas ingerebant. Existimabant enim, se Imperatorem perterrefacturos, et ex eo coactum iri Romanos illis quasi tributarios esse. Verum Imperator quum nihil aliud, quam vanos clamores, Avarum orationem esse existimaret, sic respondit: „Vos quidem humiles preces magna eum arrogantia in medium profertis et in spem adducimini, hac sermonis commistione facilius quod cupitis consequi. Sed ex utraque spe, ut verum aperte dicam, excidistis. Nam neque blandimentis me decipietis, neque minis terrebitis. Atque ego multo plura vobis tri-

ἐγὼ παρέξω τοῦ ἡμετέρου πατρὸς τὸ πέρα τοῦ δέοντος ἐπηρ- A. C. 566
 μένους ὑμᾶς τῷ πρόπῳτι σωφρονίζειν· ὁ γὰρ μεταρῶνθιμ- Ind. 14
 ζων τοὺς ἀτάκτους τῶν λογισμῶν, καὶ ὡσπερ παιδεύων τῶν Iustini 2
 καὶ ἀνακόπτων τῆς ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν ἀνθαδιζομένων ὁρμῆς,
 5δφθῆσεται κατὰ τὸ μᾶλλον πῶρργέτης ἤπερ ὁ χορηγὸς τῆς
 τρυφῆς, ὃς φιλεῖν μὲν δοκεῖ, προφάσεως δὲ μικρᾶς ἐπιλα-
 βόμενος τὸν δῆθεν εὐεργετούμενον ἠφάνισεν εὐθέως. ἔπιτε B
 τοιγαροῦν πλείστον κριάμενοι παρ' ἡμῶν κἂν γοῦν ἐν ζωσσι
 τελεῖν, καὶ ἀντὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρημάτων τὸν καθ' ἡμᾶς φό-
 10βον εἰς σωτηρίαν εἰληφότες. οὔτε γὰρ δεηθείην ποτὲ τῆς καθ'
 ὑμᾶς συμμαχίας, οὔτε τι λήψεσθε παρ' ἡμῶν ἢ καθύσον ἡμῖν
 δοκεῖ, ὡσπερ δουλείας ἔρανον, καὶ οὐχ ὡς οἴεσθε, φρολο-
 γίαν τινά." τοιοῦτον ἐπισείσαντος φόβον τοῦ βασιλέως τοῖς
 πρέσβεσι τῶν Ἀβάρων, κατεγνωκότες ἐκ τῶν εἰρημένων οἱ
 15βάρβαροι, ὡς οὐκ ἀνέξεται σφῶν τῆς πλεονεξίας, καὶ ὡς οὐ-
 δὲν αὐτοῖς ἔτι δοθήσεται ὧν ἐκομίζοντο πρὸ τοῦ, καὶ ὡς τὸ C
 λοιπὸν ἀδεῶς οὐκ ἐπιδραμοῦνται τὴν Ῥωμαϊκὴν, ἐν δυσθυ-
 μίᾳ τε ἐτύγχανον πολλῇ, καὶ ἀναλογιζόμενοι ἦσαν ὅποι τὰ
 παρόντα ἐκβήσεται καὶ ὅποι τύχης αὐτοῖς χωρήσοι τὰ πρά-
 20σματα· οὐδὲ γὰρ μένειν ἐν Βυζαντίῳ ἀνόνητα ἤθελον, οὔτε
 μὴν ἄπρακτοι ἀπιέναι ἐβούλοντο. ὁμῶς δ' οὖν τῶν κακῶν
 αὐτοῖς αἰρετώτερον ὑπῆρχεν ἀπονοστήσαι ὡς τοὺς ὁμοφύλους.

11. ἡμᾶς vulg. 16. ἔτι δοθήσεται B., ἐκδοθήσεται vulg.

buam, quam pater meus: etenim vos ad maiores, quam par est, spiritus sublato ad aequitatem et saniora consilia reducam. Qui enim hominum in exitium voluntarium ruentium turbatos affectus cohibet et obediens rationi facit, beneficentior est eo, qui sumptus in delicias praebet, et amare videtur, sed minima captata occasione, cum, quem beneficio affecit, statim perdit et tollit. Abite igitur, qui magni pretii rem a nobis obtinetis, quod vobis salvis licet vitam peragere, et pecuniarum loco, quas a Romanis accipere vultis, nostri timorem ad salutem vestram reportate. Neque enim nos unquam vestro egebimus auxilio, neque quicquam a nobis accipietis, nisi quantum nobis visum fuerit, idque tanquam mercedem servitutis, non pro tributo, ut vos falso existimatis." Postquam Imperator tantum sui terrorem legatis Avarum incussit, et cognoverunt ex his, quae dixerat, minime eum superbiam ipsorum toleranturum, neque quicquam eorum, quae prius accipere consueverant, daturum, nec vero ipsos impune posthac incursiones in fines Romanos facturos, in magnam animi anxietatem inciderunt, et secum cogitarunt, quo tandem res casurae essent, et quis futurus esset earum exitus. Nec enim Byzantii, quandoquidem nihil proficere poterant, manendum diutius statuebant, neque re infecta discedere vo-

Dexippus, Eunapius etc.

19

A. C. 566 καὶ τοῦτοις ἐνωθέντες ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν ἀφάκοντο,
 Ind. 14 τοῦ βασιλέως τὴν ἀπολογίαὶν θαναμάσαντες.
 Iustini 2

ζ'. Ὅτι ἠγγέλθη Ἰουστίνῳ, ὡς ἐκ τῆς Περσῶν ἐπικρατείας
 V. 70 ἐξώρμησεν ὁ Ζίχ πρεσβευσόμενός τε καὶ διυλεχθισόμενος
 D περὶ Σουάνων ἐν ταύτῃ καὶ φιλοφροσύνης ῥήματα ἀποκομί-5
 σων βασιλεῖ, ἔτι τε καὶ τὰ ἐφ' οἷς Ῥωμαῖοι προσεγκαλοῦσιν
 εἰ διαθησόμενος. ὁ δὲ Ἰουστίνος ἐν βουλῇ ἐποιεῖτο ἢ μὴ
 προσδέξασθαι τὴν πρεσβεΐαν, ἢ προσδεχόμενον εἰδέναι τὸν
 Ζίχ, ὡς τὰ κατὰ νοῦν αὐτῇ ἀνυσθῆσεται οὐδαμῶς. καὶ δὴ
 ξυγκροτηθεΐσης αὐτῇ ἐκκλησίας, δοκεῖ κατάδηλον γενέσθαι 10
 ἔτι ὁδοιποροῦντι τῷ Ζίχ διὰ συλλαβῶν Ἰωάννου, ὡς τὸ πα-
 ράπαν οὐδὲν τῶν δοκηθέντων προσεδέξατο ὁ βασιλεὺς. τού-
 του γενομένου, τὸ γράμμα ἐνεχειρίσθη Τιμοθέῳ τῶν ἕμα
 Ἰωάννη γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν πρὸ τοῦ. καὶ
 οὖν Τιμοθέῳ ἐνεκελεύσατο βασιλεὺς ῥήματα μὲν δῆθεν τῆς 15

P. 104 ἐς Ῥωμαίους φιλίας ἀποκομίσαι βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὑπαν-
 τιάζοντι δὲ, ὡσπερ εἰκὸς, τῷ πρεσβευτῇ ἐπιδείξαι τὴν Ἰω-
 ἀννου ἐπιστολὴν, ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξέπιστάμενος ὁ Ζίχ καὶ σα-
 φέστατα προγινώσκων τὴν βασιλέως βουλήν. Τιμόθεος οὖν,
 τοῦτο ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, παρεγένετο ἐν τοῖς ὁρίοις. γνοῦς 20
 δὲ, ὡς οὐπω πάρεστιν ὁ Περσῶν πρεσβευτῆς, ἐπορεύετο ὁ
 γε αὐτίκα πρὸς Χοσρόην. ζυμβὰν δὲ οὕτω, τοῦ Ζίχ δι' ἐ-

5. Σοάνων vulg. 13. τῶν — γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Val.,
 τῷ — γενομένῳ ἐνίκα τάδε τὴν vulg., ἐνὶ κατὰ γε τὴν H.
 22. οὕτω B., αὐτῷ vulg. τῷ Z. vulg.

lebant. Tutius tamen visum illis est a Romanis discedere et ad suos se recipere. Sic illi Imperatoris responsum admirati coniuncti cum suis in Francorum regionem abierunt.

6. Iustino nuntiatum est a Persarum imperio, Zichum legatum ad se missum esse, qui de Suanis ageret, Persarumque erga Imperatorem benevolentiam certificaretur, et ea, de quibus Romani quererentur, amice componeret. Iustinus vero, aut minime legationem admittere, aut, si admitteret, Zicho significare constituit, nequaquam rem optatum exitum habituram. Et accedente senatus auctoritate censuit, ut Ioannes per litteras Zicho adhuc iter peragenti palam faceret, Imperatorem in nullo eorum, quae speraret, assensurum. Quo facto Timotheo, ex numero eorum, qui iam antea cum Ioanne in Perside fuerant, litterae traditae sunt. Iusserat Imperator Timotheo, ut regi Persarum ob significationem in se benevolentiae gratias ageret, litteras vero Ioannis legato, quem obvium in itinere, sicut itineris ratio ferebat, habiturus esset, traderet, ut Zichus exploratam perspectamque Imperatoris voluntatem haberet. Haec ubi Timotheo sunt imperata, ad limites contendit. Illic cum cognovisset, nondum advenisse Persarum legatum, confestim ad Chosroem est profectus. Forte

τῆρας ἀτραποῦ ἐς τὴν Νίσιβιν ἀφικομένον, ἐκεῖ τε διατρί- A. G. 366
 ψαντος τῷ διατεθῆναι τὸ σῶμα ἀρρώστως, ἐν τοσοῦτῳ Τι- Ind. 14
 μόθει; πρὸς τῶν Περσῶν βασιλέως ἀφεθεῖς, ἐπεὶ κατέλαβε B
 τὸν Ζίχ ἐπανερχόμενος κατὰ δὴ τὴν Νίσιβιν ἔτι νοσῶδη, τὰ
 5 τε γραφέντα οἱ πρὸς Ἰωάννου ἐνεχείρισεν. ὁ δὲ καταμαθὼν, †
 ὡς ἐς τοῦναντίον αὐτῷ τῶν ἐλπισθέντων ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ
 ὡς οὐκ αἰσίως οἱ προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας, δυσθυμία
 περιπεσὼν καὶ τῇ νόσῳ κάτοχος ὢν κατέστρεψε τὸν βίον. καὶ
 μὲν δὴ καὶ Ἰωάννην αὐτίκα συνέβη τεθνῆναι. μετὰ ταῦτα
 10 ἀγγέλλεται ἐν Βυζαντίῳ, ὡς ἕτερος ἦξει πρεσβευτῆς ὁ προσα-
 γορευόμενος Μεβῶδης. οὗτος ἐς τὴν βασιλίδαν ἐπορεύετο ἐξογ-
 κούμενος καὶ μάλα βρονθυόμενος, καὶ ἐλπίδα ἔχων, ὡς περὶ
 Σουανίας αὐτῷ κινηθήσονται λόγοι καὶ ὅτι Πέρσας ἀρέσκου- C
 σαι γενήσονται ξυνθῆκαι. τοιαύτη διανοία ἐπηρμένος ἐν Βυ-
 15 ζαντίῳ ἦει, ἀθθαδέστερον ἢ κατὰ πρεσβευτὴν θέμενος τοῖς
 κατὰ τὴν ὁδοιορίαν. παραγενομένου δὲ, (βασιλεὺς γὰρ ἦδη
 ἐπέπυστο Μεβῶδου τῆς ἀλαζονείας περὶ, καὶ ὅποια ἄττα ἐλ-
 πίζων τὴν ἀφίξιν ἐποιήσατο,) τὰς μὲν ἐκ βασιλέως Περσῶν
 20 ἔδοξε δέχεσθαι προσρήσεις κατὰ τὸν εἰωθότα θεσμόν, περι-
 σφρόνησε δὲ ὁμῶς τὸν Μεβῶδη καὶ ἀπεφλάνριζε μηδὲ τὴν
 οἰανοῦν συνουσίαν ὡς αὐτὸν ποιούμενος. ὡς δὲ ἐς τοῦναντίον,
 ἤπερ ἐβούλετο, τὰ τῆς πρεσβείας οἱ ἐχώρει, καὶ τὸ παρῶπαν
 οὐδὲν αὐτῷ ἔλεξε περὶ Σουανίας ὁ βασιλεὺς, ἔπειτα ἐξέλιπά- D

4. νοσῶδης vulg. 11. ἐξογκούμενος vulg. 14. τοιαύτη B., ταύ-
 τη vulg.

enim contigerat, ut Zichus alia via Nisibim diverteret, ibique vale-
 tudinis causa detineretur. Interea Timotheus a Persarum rege di-
 missus rediens Nisibi Zichum adhuc aegrotantem assecutus, ei Ioan-
 nis litteras tradidit. Is cum intellexisset, iter suum haud prospere
 cedere, neque ex voto legationem peractum iri, animo cecidit, et ex
 morbo, quo detinebatur, vitam morte commutavit. Nec multo post Io-
 annes quoque mortuus est. Post haec Byzantium nuntiatum, advenire
 alium legatum, Mebodem nomine. Is vana confidentia inflatus in
 regiam pervenit magnam spem habens, sermonem motum iri de Su-
 ania, seque foedus ex Persarum sententia facturum. Hac cogitatione
 elatus, dum Byzantium iter habet, arrogantius, quam legatum dece-
 bat, erga omnes, quibuscum convenit, se gessit. Ut venit, Impera-
 tor, qui hominis arrogantiam et importunitatem, et quorum obti-
 nendorum spe iter instituisset, iam didicerat, gratulationes a Persarum
 rege benigne, ut mos erat, excepit. Sed Mebodem Imperator
 contemptui habuit, neque illi ullum familiaritatis signum exhibuit.
 Sic illi praeter spem legatio cessit, neque ullum omnino verbum
 Imperator de Suania fecit. Deinde Mebodes magnopere petiit, ut

A. C. 566 ρει ὁ Μεβώδης τοὺς ἅμα οἱ Σαρακηνοὺς ἐς λόγους λέναι τῷ
 Ind. 14 αὐτοκράτορι. εἶποντο γὰρ ἄμφι τοὺς τεσσαράκοντα οἰκείῳ
 Matthi 2 τινὶ πρεσβευτῇ ταττόμενοι. ὁ γὰρ τῶν Σαρακηῶν φύλαρχος
 Ἄμβρος ἐκπέμψας ὑπῆρχε καὶ ὁ γε ξὺν τῷ Μεβώδῃ προ-
 σβείαν διαλεχθῆσομένους περὶ ὧν χρημάτων πρὸς Ἰουστινι-5
 ανοῦ ἐκομίζοντο. Μεβώδης οὖν τοῦ σκοποῦ τοῦ περὶ Σου-
 ανίας ἀμαρτῶν, ὡς ἂν μὴ πάντῃ ἄπρακτος ἀναχωρήσοι, ἐπι-
 μελέστατά πως ἠντιβόλει τῆς ὡς βασιλέα τυχεῖν εἰσόδου τοὺς
 Σαρακηνοὺς. καὶ τοίνυν ὑπολαβὼν ὁ αὐτοκράτωρ, „τί γὰρ
 δῆτα,” ἔφη, „βούλονται οἱ καθ’ ὑμᾶς Σαρακηνοί;” ὡς δὲ ἐγκεί-10
 μενον ἑώρα, κατένευσε μόνῳ εἰσιέναι τῷ ἐκείνων πρεσβευτῇ.
 P. 105 ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἀπανθαδιαζόμενος οὐκ ἂν ἔλοιτο ἄνευ τῶν
 ἐπομένων ὡς βασιλέα φοιτῆσαι, ἀλλ’ ὥσπερ ἠνίκα παρὰ Ἰου-
 στινιανὸν ξὺν ἅπασι τοῖς ἅμα αὐτοῖς τῶν Σαρακηῶν οἱ πρέ-
 σβεις ἐγίνοντο, καὶ τὸν οὕτω βούλεσθαι τὸ σύνθητες διασώ-15
 ζοντα ποιήσῃν. ἐντεῦθεν τε εὐπρόσωπον ᾗτο ἔξῃν αἰτίαν,
 ὡς αὐτὸς μὲν τὰ ἀρμόδια βασιλεῖ διεπράξατο, ὁ δὲ Σαρα-
 κηνὸς ἥκιστα ἔγνω τὰ δέοντα· εἶτα κατὰ δὴ τοῦ βαρβάρου
 ἀντιστραφήσεται τὸ ἐπίκλημα, καὶ οὐκ [ἂν] ἄλλως ἀπέβη, ἢ
 βασιλεὺς ἐστοχάσατο. ὁ γὰρ δὴ Σαρακηνὸς ἀρεπὲς εἶναι 20
 τὸ παρεῖναι οἱ μόνῳ ὡς βασιλέα ὑποτοπήσας, καὶ τὸ κρατῆ-
 σαν δῆθεν καταλύειν οὐχ αἰρετέον αὐτῷ, ἀπνήνηατο τὴν ἐς
 10. ἡμᾶς vulg. 15. καὶ τότε H. 19. ἢ N., τι vulg., ἢ δ, τι H.
 21. τὸ H., τῷ vulg.

Saracenis, qui cum eo erant, Imperatorem adeundi potestas esset. Erant enim in eius comitatu circiter quadraginta proprio legato parentes. Miserat autem cum Mebode Ambrus, Saracenorum phylarchus, et ipse legatos, qui de pecuniis, quas a Iustiniano impetra- verant, agerent. Itaque cum Mebodes, quantum ad Suaniam attine- bat, spe sua excidisset, ne nulla re obtenta discederet, cura omni contendit, ut Saracenorum legati aditum ad Imperatorem nanciscerentur. De qua re cum Mebodus orationem Imperator excepisset, „Quid nobis volunt, inquit, Saraceni?” ut instantem vidit, conces- sit eorum legato, ut solus ad se accederet. Neque enim legatum, qui superior erat, toleraturum existimabat, ut remotis comitibus in Imperatoris conspectum veniret: sed quemadmodum quondam Im- peratorem Iustinianum eorum legati cum omnibus comitibus suis adiissent, hunc quoque pertinacius in eo perstiturum esse, ut mos solitus observaretur. Qua in re Imperator se optimi iuris speciem prae se laturum esse speravit, quod ipse quae Imperatorem decerent, fecisset, Saracenus autem minime, quae fieri oportuisset, intellexis- set: se igitur omnem culpam in barbarum coniecturum. Neque ali- ter res cecidit, quam suspicatus fuerat Imperator. Etenim Sarace- nus haud decorum sibi esse existimans, solum sine ullo comitatu ad

βασιλέα παροδόν. τότε ὁ βασιλεὺς τὸν μὲν Σαρακηνὸν τελε- A C. 566
 ώτατα περιεφρόνησεν, ὁ δὲ ἐς τὸν Μεβώδη παρήγαγε τὰς ^{Ind. 14}
 αἰτίας. ὁ δὲ τῶν Περσῶν πρεσβευτῆς, „ὡ δέσποτα,“ ἔλεξεν, ^{Iustini 2}
 „οὐ πάρεμιμὲν συνεπαμύνων, εἶγε ὁ Σαρακηνὸς ἐπλημμέλῃσέ Β
 5τι, ἄλλως δὲ ἀκουσόμενος, ὕπως, εἰ μὲν ἀρμόδια τῷ δικαίῳ
 λέγοι, μὴ περιόψομαι, εἰ δὲ γε ἐς τοῦναντίον δφθῆσεται ἀδί-
 κως ἐπεγκαλῶν, αὐτὸς ἐγὼ καταδιαιτήσω τοῦ Σαρακηνοῦ.“
 ὁ βασιλεὺς ἐπιτωθάζων „ἦκεις, ὡς ἔοικεν, οὐχὶ πρεσβευσό-
 μενος, ἀλλὰ δικάσων.“ ὁ Μεβώδης αὐτίκα ὁ γε τῷ πληκτικῷ
 10τοῦ λόγου συγχέας τὸ πρόσωπον ἐφοινίτετο. τοιγαροῦν πα-
 ραχρῆμα τὸν αὐτοκράτορα προσειπὼν ἥπερ θέμις, οὕτως ἀνε- C
 χώρησεν. ὀλίγαις δὲ ὕστερον ἡμέραις αὐθις ἐς τὰ βασιλεια
 παρελθὼν παρηγεῖτο λιπαρῶς περὶ τῆς τῶν Σαρακηνῶν εἰσό-
 δου. τοῦ δὲ βασιλέως ἀνανεύοντος, οὐχ ὅσιον ἔφασκεν εἶναι
 15μὴ τὰ ὅσα ἐπετέλει πρὸ τοῦ παρὰ Ῥωμαίους πρεσβευόμενος
 ὁ Ζίχ, καὶ ἐμὲ αὐθις ἐπιτελεῖν. „οἱ γὰρ καθ' ἡμᾶς Σαρα-
 κηνοὶ ἅμα αὐτῷ παρὰ βασιλέα ἐγίνοντο. δεῖ οὖν καὶ ἐμὲ τῶν
 ἴσων ἐκείνῳ ἀπολαύειν, ὡς ἂν μὴ ὥσπερ λειλωβημένα ὄσιν
 αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν συνθῆκαι.“ ὁ βασιλεὺς
 20πρὸς ταῦτα ὀργίλως ἔχων „τί οὖν, εἰ καὶ πεφώροται ὁ Ζίχ
 ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἑτέρῳ ὄτι πλημμελέματι τῶν ἀνηκέστων D
 ἄλους, καὶ σοὶ κατ' ἔχνος ἐκείνῳ ἰτέα; ἢ οὐ ξυναισθάνῃ βα-

8. ἦκεις N., ἦκειν vulg. 15. μὴ τὰ Val., μετὰ vulg.

Imperatorem accedere, neque a more, qui iam dudum obtinuerat,
 sibi recedendum esse ratus, Imperatoris aditum renuit. Tunc Impe-
 rator valde despexit Saracenum, de qua re cum apud Mebodem que-
 stus esset, Persarum legatus Imperatori dixit: „Ego quidem, domi-
 ne, adsum, haud defensionem suscepturus Saraceni, si in aliquo
 deliquerit, sed rem cogniturus, ut, si verum ad me detulerit, cau-
 sam eius non deseram, sin iniuria accusasse apparuerit, ego ipsum
 condemnem.“ Cui Imperator mordens: „Venisti igitur non legatio-
 nis munus obiturus, sed iudicis officio functurus.“ At Mebodes a-
 cerba et mordaci Imperatoris responsione confusus erubuit vultu,
 atque confestim Imperatore, sicut fas erat, salutato, recessit. Paucis
 post diebus iterum Mebodes Imperatorem adiit, et suppliciter po-
 stulavit, Saracenum ad eum introduci, et Imperatore abnuente, mi-
 nime iustum esse, dixit Mebodes, sibi non eadem perficere licere,
 quae Zichus ante se legatus perfecisset. „Nam nostra memoria, in-
 quit, Saraceni ad Imperatorem una cum ipso accesserunt. Itaque
 oportet me iisdem frui, quibus ille, ne in aliquo inter Romanos et
 Persas induciae sint quodammodo violatae.“ Ad quae Imperator ira-
 cundia percitus: „Si igitur Zichus in adulterio, aut aliquo alio gra-
 vi crimine deprehensus esset, tu illius vestigiis tibi insistendum pu-

- A. C. 566 σιλει 'Ρωμαίων και 'Ιουστίνη διαλεγόμενος;" τότε κατορθώ-
Ind. 14 δήσας ὁ Μεβώδης, περιδεής τε γενόμενος, ἤρηγός ἔκειτο
Iustini 2 ἐπ' ἐδάφους, πρὸς ἄρρησίην τε καταφεύγων καὶ ἀναινόμενος
εἰρήσθαι οἱ τὰ τοιαῦτα. τοιαύτη ἀπολογία χρωμένον, ὁ αὐτο-
κράτωρ ἔδοξεν ὑπάγεσθαι τῇ πειθοῦ, ἔλεξέ τε · „ἔοικεν οὖν ὁ5
ἐρμηνεύς ἡμῖν ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων φράσαι. εἰ τοίνυν οὐδὲν
λέλεκται σοι παρὰ τὸ προσῆκον, ἴσθι τὸ ἐπίκλημα ἀπονισά-
μενος." οὕτως ὁ βασιλεὺς ἔκοντι ἀποπροσποισάμενος τὰ λε-
χθέντα πρὸς αὐτοῦ εἰδέναι, τῶν εἰρημένων τὴν ἄγνοιαν ὑπε-
κρίνετο, καὶ δῆ' ἔς τὸ ἡπιώτερον μετηνέχθη, ὡς ἂν μὴ θρα-10
P. 106 σντέρός τε καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ὑψαγόρας ἔσοιτο ὁ Μεβώδης
τῷ ἔς ἔννοιαν ἔχειν συνειδέναι τὸν αὐτοκράτορα τῇ ῥημάτωχ
τραχύτητι. οὕτω δὴ οὖν τοῦ βασιλέως παρακρουσαμένου τὴν
ὑπόνοιαν, „οἰμωζέτω," ἡ δὲ ὁ Μεβώδης, „καὶ τὰ Σαρακηνικὰ
φῦλα ἅπαντα καὶ Ἄμβρος αὐτὸς καὶ ἡ πρεσβεία ἡ κατ' ἀν-15
τούς· ἐμοὶ γὰρ σιγὴ ἔσοιτο ἕκατ' τε αὐτῶν, οὐδ' εἰποιμί τε
λοιπόν." τούτων οὕτω κεινημένων, πλεῖστα μὲν καὶ ἄλλα ὁ
βασιλεὺς τὸν Σαρακηνὸν εἶπε κακῶς, καὶ ὡς μεταβολεύς τε
καὶ παλιγκάπηλος ἦκοι. πρὸς τοῖς δ' ἔφρασκεν, ὡς οὐχ οἶός
τε πέφυκε λήσειν, ὅτου ἔνεκα βασιλεὺς ἐντευξόμενος ἀφίκετο.20
B „φησὶ γὰρ, ὡς ἐθέλοι τὰ συνήθη χρήματα κομίσασθαι πρὸς
ἡμῶν, ἀνθ' ὧν οἶμαι κομίζεται ξυμφορὰς ὁ κατάρατός τε

4. τοιαύτη B., ταύτη vulg. 14. ἡ δὲ B., ἡδη vulg.

tares? Annon sentis, te cum Romanorum Imperatore et Iustino sermonem habere?" Tum consternatus Mebodes prae pavore pronus in terram se ad eius pedes prostravit et ad mendacia confugiens negavit, a se talia prolata fuisse. Qua excusatione cum uteretur, Imperator fidem habere videbatur, et dixit: „Videtur igitur interpres nobis alia pro aliis suggestisse. Itaque si nihil a te dictum est ab officio et decore alienum, scito te crimen purgasse." Ad hunc modum Imperator sponte ea, quae dicta fuerant, cum eorum ignorantem simularet, dissimulatione transegit, et ad animi acquitatem est delapsus, ne forte Mebodes in posterum fieret audacior, aut verbis elatior, quum recordaretur, Imperatorem sermonis eius impudentiam animadvertisse. Itaque quum sic Imperator quod sensit, repressisset, Mebodes exclamavit: „Abeant in malam rem et Sarcenicæ gentes omnes et Ambrus ipse et legatio eorum: mihi vero de ipsi silentium sit neque quidquam in posterum dicam." Quae quum dixisset, Imperator quoque maledicta in Saracenum coniecit, eumque institorem et cauponem appellavit. Ad haec dixit, se silentio praeterire non posse, qua de causa Imperatoris congressum tanto opere concupisset. „Scilicet dicit, se a vobis solitas pecunias accipere velle, pro quibus calamitates, opinor, scelustus et improbus feret.

καὶ ἀπολούμενος. γελιωῶδες γὰρ, εἰ Σαρακηνῶν ἔθνη, καὶ A. C. 566
 ταῦτα νομάδων, Ῥωμαῖοί γε ὄντες τεταξόμεθα ἐς φόρων Ind. 14
 ἀπαγωγὴν." ὁ Μεβώδης, „εἰεν," ἔφη, „ὡ δέσποτα· εἰ καὶ Iustini 2
 ἄπρακτον, ὅμως ἀπόπεμψον αὐτόν." ὁ βασιλεὺς „καὶ εἰ μὴ
 διαρραγέμετο, ὅσον τό γε ἐφ' ἡμῖν, ἀλλ' οὖν ἀπίτω." „καὶ ἐμὲ
 ξὺν αὐτῷ κέλευσον," ἡ δὲ ὁ Μεβώδης. εἰς τέλος ἐλθούσης
 τῆς πρεσβείας ἐν τούτοις, τὸν τε Περσῶν πρεσβευτὴν καὶ
 τοὺς Σαρακηνούς· ὁ βασιλεὺς ἅμα ἀφῆκεν ἐς τὰ πάτρια ἡθῆ
 ἀπονοστήσοντας. οὕτω δὲ ἀπεισιγήθη ἅπαντα τῇ τοῦ αὐτο-
 κρατοῦτος νουνεχείᾳ τὰ ὅσα Ἰωάννης ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ διεπρά-
 ξατο οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. ὡς δὲ οἱ Σαρακηνοὶ ἔνδον τῆς C
 ἑαυτῶν ἐγένοντο, ἀπήγγειλάν τε τῷ Ἀμβροῦ τὴν τοῦ βασι-
 λέως βουλὴν περὶ τοὺς μηδίζοντας τῶν Σαρακηνῶν, τότε ὁ
 Ἀμβροῦ Καμβώσῃ τῷ ἀδελφῷ, ὃς Ἀλαμουνδάρῳ τῷ τῶν ὑπὸ
 15 Ῥωμαίους Σαρακηνῶν ἡγουμένῳ ἀντικαθιστάμενος ἦν, ση-
 μαίνει καταδραμεῖν τὴν Ἀλαμουνδάρου γῆν. ἡδὲ δὲ ἡ γῆ
 ὑπὸ Ἀραβίαν τελεῖ.

ζ. Ὅτι ἀρχομένου τοῦ τετάρτου ἔτους τῆς Ἰουστίνου A. C. 568
 βασιλείας πρεσβεία τῶν Τούρκων ἀφίκετο ἐν Βυζαντίῳ. ὡς Ind. 1
 20 γὰρ τὰ τῶν Τούρκων ἀπὸ μέγα ἦρθη, οἱ Σογδαῖται οἱ πρὸ Iustini 4
 τοῦ μὲν Ἐφθαλιτῶν, τῆνικαῦτα δὲ Τούρκων κατήκοοι, τοῦ
 σφῶν βασιλέως ἐδέοντο πρεσβείαν στείλαι ὡς Πέρσας, ὡς V. 72
 ἂν ἐκεῖσθε ἀπιόντες οἱ Σογδαῖται ὄνιον παρᾶσχοντο τὴν μέ- D

1. ἀπολλύμενος vulg. 1. 2. τούτῳ καὶ ν. vulg. 4. ἀπρα-
 κτιον et ἀπόπεμψον B., ἄπρακτοι et ἀποπέμψεν vulg. 6. ἡ δὲ
 N., ἡδὲ vulg. 14. Καμβώσῃ mg. H.

Ridiculum enim esset, si nos Romani tributum Saracenicis gentibus
 iisque nomadibus penderemus." Tum Mebodes, „Esto, inquit, o
 domine; at tu illum, licet re infecta, dimitte." Et Imperator,
 „Quamvis melius non venisset, quantum in me est, abeat tamen."
 „Et me quoque iube, inquit Mebodes, cum ipso abire." In his fi-
 nivit legatio. Itaque Persarum legatum et Saracenos ad sua reditu-
 ros Imperator dimisit. Atque ita Imperatoris prudentia pacata sunt
 et emendata omnia, quae Ioannes in sua legatione perperam egerat.
 Ut vero Saraceni domum reverterunt, consilium Imperatoris de Sa-
 racenis, qui Medorum partibus adhaerebant, Ambro retulerunt. Tunc
 Ambrus Camboso fratri, qui Alamanduro, Saracenorū partes Ro-
 manas sōventium duci, erat oppositus, mandavit, ut Alamanduri
 terram, quae Arabiae contermina erat, excursionibus vexaret.

7. Initio quarti anni imperii Iustini legatio Turcorum Byzan-
 tium accessit. Ut enim Turci opibus et potentia creverunt, Sogdai-
 tae, qui prius quidem Ephthalitarum, tunc vero Turcorum subditi
 erant, a rege suo precibus contenderunt, ut legationem ad Persas
 mitteret, quo Sogdaitis eo proficiscentibus sericum venum exponere

A. C. 568 ταξαν τοις Μηδοις. και ουν πειθεται δ Λιζαβουλος, αφησι
 Ind. 1 τε προσβουσομενους Σογδαιτας. εξηγειται δε της προσβειας
 Iustini 4 Μανιαχ. αφικόμενοι δη ουν παρα βασιλεα Περσων εδεοντο
 της μεταξης περι, οπως ανευ τινος κωλυμης αυτοις προελ-
 θοι επ' αυτη τα της εμποριας. ο δε Περσων βασιλευς (ουδ-5
 δαμωσ γαρ αυτω ηρσεκε τα τοιαδε, ως αν μη ενθενδε αδεια
 εσοιτο Τουρκοις τοις Περσων εμβατευειν ορ(οις) ανεβαλτο ες
 το αυριον. και μεν ουν αυθις αναβολη εχρητο παλιν ετερα.
 ως δε αλλοτε αλλως το παρον απεκρουετο, των Σογδαιτων
 P. 107 εκλιπαρουντων τε και εχειμενων, τότε Χοσροης εκκλησιασας 10
 ανελογιζετο. και ουν ο Κατουλφος εκεινος ο Εφθαλιτης, δε
 δια την εκ του κατ' αυτον βασιλεως γεγενημενην βιαιαν μι-
 ξιν τη γυναικι προυδωκα το ομοφυλον τοις Τουρκοις, ουτος
 γουν (μεταναστης γαρ εν τω μεταξυ εγεγονει του χρονου και
 εμηδιζεν ηδη) παρηνεσε βασιλει των Περσων την μεταξαν 15
 ουδαμωσ αποπεμψασθαι, αλλα γαρ και ωνησασθαι και τα
 υπερ αυτης μεν καταθεσθαι τιμηματα, θεωμενων δε αυτων
 των πρεσβευων ταυτην αφανισαι πυρι, ως αν μητε αδικειν
 Βδύξη, μητε μην βουλεσθαι χρησθαι τη εκ Τουρκων μεταξη.
 και η μεν μεταξα επυροληθη. αυτω δε ες τα πατρια ηθησο
 ανεχωρησαν, τω γεγενημενω ηκιστα χαιροντες. επειδη δε τω
 Λιζαβουλω τα ξυγκυρησαντα εφρασαν, αυτικα ο γε και ετε-

7. Τουρκοις B., τουτοις vulg. 9. αλλοι τε vulg. 10. εκκλη-
 σιασας B., εκκλησιασαι vulg. 13. ουτος H., ουτως vulg. 17.
 αυτων N., αλλων vulg. 18. αδικειν H., αδικη εν vulg.

apud Medos liceret. Disabulus eorum precibus obtemperans permisit Sogdaitis legationem mittere, cuius princeps fuit Maniach. Profecti igitur ad Persarum regem precati sunt, ut liberum illis esset sine ullo impedimento apud ipsos serici commercium. At Persarum rex, cui minime hoc gratum erat, ne impune illis esset Persarum fines ingredi, responsum distulit in crastinum, deinde alia atque alia dilatione iterum usus est. Cum diem ex die traxisset, et obnixae Sogdaitae peterent et urgerent, Chosroes, consilio convocato, deliberavit. Catulfus autem ille Ephthalites, qui propter stuprum, a rege uxori suae per vim illatum, gentem Turcis prodiderat et deinde ad Medorum partes transierat, hortatus est Persarum regem, ut sericum minime praetermitteret, sed emto eo, pretium traderet; tum autem ante oculos legatorum illum in ignem iniiceret, ne iniuste agere, neve Turcorum serico uti velle videretur. Et sericum quidem igni crematum est, legati vero haud laeti ad proprias sedes remeaverunt. Deinde quum Disabulo, quae decreta fuerant, renuntiassent, is confestim alia legatione ad Persas usus est, qua rei publicae suae eos conciliare studebat. Ubi vero iterum legatio a Turcis advenit,

ρα πρεσβεία ἐχρήτο ὡς Πέρσας, φιλοποιήσασθαι τὴν κατὰ A. C. 568
 σφᾶς πολιτείαν βουλόμενος. ἐπεὶ δὲ ἡ Τούρκων πρεσβεία αὐ- Ind. 1
 θις ἀφίκετο, ὁ βασιλεὺς ἅμα τοῖς ἐν τέλει Περσῶν καὶ τῷ Iustini 4
 Κατούλῳ ἐγνωμάτευε, πάντῃ ἀξύνφορον εἶναι Πέρσαις φι-
 5 λίαςαν θέσθαι ὡς Τούρκους· τὸ γὰρ Σκυθικὸν εἶναι παλιμβο-
 λον. ταύτῃ τοι καὶ παρενεγγύησε δηλητηρίῳ φαρμάκῳ ἐνίους
 διαφθαρῆναι τῶν πρέσβεων, ὅπως ἀπέποιεν τῆς ἐκεῖσε με-
 τέπειτα παρουσίας. καὶ δὴ οἱ πλείστοι τῶν πρεσβευσασμένων C
 Τούρκων τῇ περὶ τὴν ἐδωδὴν μίξει τῶν ἀναιρετικῶν φαρμά-
 10 κων αὐτοῦ που τὸν βίον κατέλυσαν, πλήν τριῶν ἢ τεσσάρων.
 Θροῦς δὲ ἐφοίτησε Πέρσαις, ὡς διώλοντο τῷ πνιγηρῷ τῶν
 Περσῶν ἀνχμῷ τῶν Τούρκων οἱ πρέσβεις, ἅτε τῆς αὐτῶν
 χώρας θαμὰ νικητῷ παλυνομένης, καὶ ἀδύνατον ὄν αὐτοῖς
 ἄνευ κρυμῶδους καταστήματος βιοτεύειν. ταύτῃ τοι καὶ ἄλ-
 15 λως ὑποτοπήσαντες, οἳ γὰρ τὴν ἐπιβουλὴν διέφυγον, οὕτω
 ξυμβὰν εἰς τὴν πατρίαν ἐπανελθόντες τὰ ἄπερ οἱ Πέρσαι
 καὶ οἱ διεψιθύρισαν ταῦτα. ὅμως ὁ Διζάβουλος (ἀγχίνους γὰρ
 τις καὶ δεινός) οὐκ ἠγνόησε τὸ πραχθὲν, ᾗθ' ἦ δὲ, ὅπερ καὶ
 ἦν, ὡς ἐδολοφονήθησαν οἱ πρέσβεις. ἐνθεν τοιγαροῦν ἡ δυσ- D
 20 μένεια ἤρξατο Περσῶν τε καὶ Τούρκων. καὶ λαβόμενος ὁ
 Μανιάχ, ὃς τῶν Σογδαϊτῶν προεστίκει, τοιοῦδε καιροῦ ξυμ-
 βουλεύει τῷ Διζαβούλῳ, ἄμεινον εἶναι Τούρκους ἀσπᾶσθαι

9. ἀναιρετικῶν Val., αἰρετικῶν vulg. 14. βιοτεύειν H., βιο-
 τεῦον vulg. 21. τοιοῦδε B., τοῦδε vulg.

Persarum rex una cum primoribus Persarum et Catulfo censuit, mi-
 nime e re Persarum esse, amicitiā iungere cum Turcis. Omne
 enim Scythicum genus perfidum et mutabile. Quin etiam iussit, ve-
 neficio tolli nonnullos legatorum, ut in posterum aversarentur ad
 suas regiones accessum. Sic evenit, ut fere omnes legati, exceptis
 tribus aut quatuor, mixto cibus letali veneno, sint perempti. Rumor
 ex eo inter Persas dissipatus est, Turcorum legatos nimis calido et sicco
 terrae Persidis situ perisse: quia, cum Turcorum regio crebris nivibus
 contacta sit, non nisi in frigida aëris temperie vivere possent. Quin et
 illi, qui insidias evaserant, quamvis aliter suspicarentur, eandem, quae per
 Persidem percrebuerat, famam quoque apud suos divulgaverunt. Sed
 Disabulus, homo callidus et versutus, quae patrata erant, non
 ignorabat. Credebat enim, sicut erat, legatos dolo necatos esse. Hinc
 inimicitiae Turcorum et Persarum originem ceperunt. Et hanc oc-
 casionem Maniach, qui Sogdaitis praeerat, arripens, Disabulo per-
 suasit, utilis esse Turcis Romanos colere, et eorum amicitiam am-
 plecti, et ad illos serici commercium transferre, qui illud in fre-
 quentiori usu haberent, quam reliqui homines, seque paratissimum
 esse dicebat Maniach, una cum legatis Turcorum ad eam legationem

- A. C. 568 τὰ Ῥωμαίων, καὶ παρ' αὐτοὺς ὄνιον ἀποκομίζειν τὴν μετα-
 Ind. 1 ξαν, ὡς γε καὶ κατὰ τὸ πλεόν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων χρωμέ-
 Iustini 4 νους. ἐτοιμότατα δὲ ἔχειν ἔφη ὁ Μανιάχ καὶ αὐτὸς συνα-
 παίρειν τοῖς πρέσβεισιν τῶν Τούρκων· καὶ ὡς ταύτη φίλοι
 ἔσονται Ῥωμαῖοί τε καὶ Τούρκοι. τούτοις δὴπου κατανεύσας 5
 τοῖς ῥήμασιν ὁ Διζάβουλος ἐκπέμπει αὐτὸν τε καὶ ἑτέρους
 τινὰς ὡς βασιλέα Ῥωμαίων πρεσβυσομένους, προσρήσεις
 τε ἀποκομιοῦντας καὶ δῶρα μετάξης, οὐκ ὀλίγον πι χρῆμα,
 P. 108 καὶ συλλαβὰς τινὰς. τοιάσδε τινὰς ἐπιστολὰς ἐπιφερόμενος
 ὁ Μανιάχ ἀπήρξατο τῆς ὁδοιπορίας. καὶ δὴ ἐς τὰ μάλιστα 10
 πολλὴν διανίσας ἀτραπὸν, χώρους τε διελθὼν ἔσκει πλεί-
 στους, ὄρη τε μέγιστα καὶ ἀγγιγεφῆ καὶ πεδία καὶ νύπας,
 λίμνας τε καὶ ποταμούς, εἶτα τὸν Καύκασον αὐτὸν τὸ ὄρος
 ὑπερελθὼν, τὸ τελευταῖον ἀφίκετο ἐς Βυζάντιον. καὶ τοίνυν
 εἰς τὰ βασιλεία παρελθὼν καὶ παρὰ βασιλέα γενόμενος ἀπαν- 15
 τα ἔπραξε τὰ ὅσα ἐπεται τῷ τῆς φιλίας θεσμῷ, τό, τε γράμ-
 μα καὶ τὰ δῶρα ἐνεχείρισε τοῖς ἐς τοῦτο ἀνειμένοις; καὶ
 Βέδειτο μὴ ἄνονητους αὐτῷ γενέσθαι τοὺς τῆς ὁδοιπορίας
 ἰδρωτάς. ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς ἀναλεξάμενος διὰ τῶν ἐρμηνέων
 V. 73 τὸ γράμμα τὸ Σκυθικὸν ἀσμενέστατα προσήκατο τὴν πρε- 20
 σβείαν. τοιγαροῦν ἤρετο τοὺς πρέσβεις περὶ τῆς τῶν Τούρ-
 κων ἡγεμονίας τε καὶ χώρας. οἱ δὲ γε ἔφασαν τέτταρας αὐ-

2. ὡς γε B., ὡστε vulg. 3. δὲ B., καὶ vulg. αὐτὸς συνα-
 παίρειν B., αὐτὸν οὖν ἀπαίρειν vulg. 7. πρεσβυσομένων ed.
 Par. 13. αὐτὸν B., αὐτὸ vulg.

proficisci, ut Romani et Turci hac conditione fierent amici. His verbis Disabulus assensus mittit ipsum et quosdam alios, qui legationem obirent apud Imperatorem Romanum, eique gratulationes et dona serici non parvi pretii una cum litteris deferrent. Hanc epistolam ferens Maniach in viam se dedit. Cum longum itineris spatium confecisset multasque regiones peragrasset, montes praeruptos et undique nivibus coopertos, loca plana et silvosa, paludes et flumina, deinde Caucasum superasset, Byzantium pervenit, et in regiam introductus ad Imperatorem accessit. Hic omnia exsecutus est, quae inter socias gentes observari solent, et litteras et dona in manus tradidit eorum, quorum hoc officium erat, et precatus est, ne sibi irriti fierent tam longi itineris sudores. Imperator autem, ubi legit per interpretem litteras Scythice scriptas, legationem lubenti animo admisit. Itaque legatos percunctatus est de Turcorum principatu et regione: illi vero responderunt, quatuor apud eos praefecturas, sed summum totius gentis imperium penes solum Disabulum esse. Ad haec dixerunt subegisse Ephthalitas eosque tributum pendere coegisse. „Omnis igitur, inquit Imperator, a vobis est eversa Ephthalitarum

τοὺς εἶναι ἡγεμονίας· τὸ δὲ γε κράτος τοῦ ξύμπαντος ἔθρους A. C. 568
 ἀνεῖσθαι μόνῃ τῷ Διζαβούλῳ. πρὸς γε ἔλεξαν, ὡς παρεστη-^{Ind. 1}
 σαντο καὶ Ἐφθαλίτας μέχρι καὶ ἐς φόρου ἀπαγωγῆν. „πῶ-^{Iustini 4}
 σαν οὖν,” ἔφη ὁ αὐτοκράτωρ, „τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἐκποιή-
 5σασθαι δύναμιν.” „πάνν μὲν οὖν” ἔλεξαν οἱ πρέσβεις. αὐ-
 θις ὁ βασιλεὺς· „κατὰ πόλεις ἢ που ἄρα κατὰ κώμας ἵκουν· C
 οὐκ Ἐφθαλίται;” οἱ πρέσβεις· „ἀστικοί, ὧ δέσποτα, τὸ φύλον.”
 „εὐδῆλον οὖν,” ἢ δὲ ὁ βασιλεὺς, „ὡς ἐκείνων δήπου τῶν πό-
 λεων κύριοι καθεστήκατε.” „καὶ μάλα” ἔφασαν. ὁ βασιλεὺς
 10, „ἄρα ἡμᾶς ἀναδιδάξασθε ὅση τῶν Ἀβύρων πληθὺς τῆς τῶν
 Τούρκων ἀφηνίασεν ἐπικρατείας, καὶ εἴ τινες ἔτι παρ’ ὑμῶν;”
 „εἰσὶ μὲν, ὦ βασιλεῦ, οἷ γε τὰ ἡμέτερα στέργουσιν ἔτι· τοὺς
 δὲ δήπουθεν ἀποδράσαντας οἶμαι ἀμφὶ τὰς εἴκοσιν εἶναι
 χιλιάδας.” εἶτα ἀπαριθμησάμενοι οἱ πρέσβεις ἔθνη κατήκοα
 15 Τούρκων, τὸ λοιπὸν ἠντιβόλουν αὐτοκράτορα εἰρήνην τε ξυν- D
 εστάναι καὶ ὁμαιχμίαν Ῥωμαίοις τε καὶ Τούρκοις. προσε-
 τίθεισαν δὲ, ὡς καὶ ἐτοιμότηα ἐχουσι καταπολεμῆσαι τῆς
 Ῥωμαίων ἐπικρατείας τὸ δυσμενές, ὅπόσον ἐς τὴν κατ’ αὐ-
 τοὺς ἀγελάζονται ἡπειρον. ἐπὶ τούτοις ἅμα τῷ λέξαι τὸ
 20 χεῖρε ὑποῦ ἀνατείνας ὁ Μανιάχ οἷ τε ξὺν αὐτῷ ὄρκῳ ἐπι-
 στάσαντο μεγίστῳ, ἢ μὴν ὀρθογνώμονι διαβολῆ ταῦτα εἰρη-
 σθαι. πρὸς γε καὶ κατέχεον ἀρῶς σφίσιν αὐτοῖς, ἔτι γε μὴν
 καὶ τῷ Διζαβούλῳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ παντὶ τῷ ἔθνει, εἴ γε οὐχέ

4. ἰδιοποιήσασθε aut φκείωσασθε conl. B. 6. κατὰ κώμας Val.,
 κατὰ κώμας vulg., καὶ τὰ x. mg. H. 8. ἢ δὲ B., ἢ δὴ vulg. 10.
 ὅση B., ὡς ἡ vulg. 11. ἀφηνίας ἐν ἐπικρατείᾳ vulg., Val. cm.
 ὁμῶν vulg. 18. αὐτὰς vulg. 20. τε N., γε vulg.

potentia. "Adnuentibus legatis, Imperator rogavit: „Utrum in urbi-
 bus, an vicatim habitabant Ephthalitae?" „Gens, o domine, urbes
 colit." „Ergo, subiecit Imperator, manifestum est, vos omnium
 urbium, quae illorum fuerunt, factos esse dominos." „Sic est,
 Imperator," dixerunt. „Sed nos docete, quanta sit Avarum mul-
 titudo, quae vestri imperii frenum excussit, et num pars etiamnum
 vobis subiecta sit." „Sunt qui nostro imperio adhuc pareant. Qui
 vero a nobis defecerunt, arbitror esse circiter viginti millia." Po-
 stremo Imperatori dinumerarunt gentes Turcis subditas. Deinde ab
 eo, ut pax et armorum societas Romanis et Turcis esset, petierunt.
 Addiderunt, se paratissimos esse, pugnare contra omnes, qui Roma-
 nae dominationi infesti, eos prope ipsorum fines bello appetere.
 Haec simulatque pronuntiarunt, Maniach, manibus in coelum sub-
 latis, et qui cum ipso erant, iureiurando maximo, sese ex animi
 sui sententia bona fide haec omnia dicere et promittere affirmarunt;
 ni ea vera essent, aut si scientes fallerent, neque ea observarent,

- A. C. 568 τὰ ἐπηγγελμένα ἀληθῆ τε εἶη καὶ πρακτέα. οὕτω μὲν οὖν
 Ind. 1 τὸ φύλον οἱ Τοῦρκοι φίλοι ἐγένοντο Ῥωμαίους, καὶ τῇ καθ'
 Iustini 4 ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως ἐφοίτησαν πολιτεία.
- A. C. 569 ἦ. Ὅτι διαθρυλληθὲν κατὰ τὴν Τουρκίαν, ὅσοι ἀγχι-
 Ind. 2 θυροὶ ἦσαν, ὡς Ῥωμαίων ἐνδημοῦσι πρέσβεις καὶ ὡς πο-5
 Iustini 5 ρεῖονται τὴν ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄμα πρεσβεῖα Τούρκων, ὃ
- P. 109 τῶν ἐκείνη ἐθνῶν ἡγεμῶν ἐδήλωσε τῷ Διζαβούλῳ ζῦν ἰκε-
 τεία, ὡς ἂν καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ σφετέρου τινὰς ἀποστείλαι
 ἔθρους ἐπὶ θῆαν τῆς Ῥωμαϊκῆς πολιτείας. καὶ τοίνυν ὁ Δι-
 ζάβουλος ἐφίετο. καὶ ἕτεροι δὲ προεστῶτες ἐθνῶν ταῦτα ἐζή-10
 τουν· ὃ δὲ οὐδενὶ ζυνεχώρησε τῶν πάντων, ἢ μόνον τῷ τῶν
 Χλιατῶν ἡγεμόνι. καὶ οὖν καὶ τοῦτον παρειληφότες οἱ Ῥω-
 μαῖοι διὰ τοῦ λεγομένου ποταμοῦ Ὠλῆ*, καὶ ἀτραπὸν δια-
 νύσαντες οὐδαμῶς ὀλίγην, ἐγένοντο κατὰ δὴ τὴν λίμνην τὴν
 ἄπλετον ἐκείνην καὶ εὗρεσαν. ἐνταῦθα ὁ Ζήμαρχος ἐνδια-15
 τρίσας ἡμέρας τρεῖς στέλλει Γεώργιον, ὃς ἀνεῖτο ἐς τὴν τῶν
 Β ἐπιτομωτέρων συλλαβῶν ἀπαγγελίαν, προδηλώσοντα τῷ βα-
 σιλεῖ τὴν σφῶν αὐτῶν ἐκ Τούρκων ἐπάνοδον. καὶ οὖν ὁ
 Γεώργιος ἄμα Τούρκοις δέκα πρὸς τοῖς δύο ἀπῆρξατο τῆς
 ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ὁδοῦ, ἀνύδρου τε μάλα οὕσης καὶ πάντηρο
 ἐρήμου, ὅμως δ' οὖν ἐπιτομωτέρας. ὃ δὲ Ζήμαρχος κατὰ
 δὴ τὸ ψαμαθῶδες τῆς λίμνης παροδεύων ἐπὶ ἡμέρας δέκα

5. ἐνδημοῦσι N., ἐνδήμους vulg. 7. ἐκείνη N., ἐκείνης vulg.
 10. ἐφίετο N., ἐφίκετο vulg. ἕτεροις vulg. 15. εὗρεσαν
 vulg. Iaxartes fluvius, lacus Aral. N.

sibi ipsis et ipsi Disabulo totique genti diras sunt imprecati. Ad hunc modum gens Turcica Romanis amica est facta.

8. Postquam fama ad finitimas Turciae gentes pervenerat, legatos Romanorum advenisse, eosque una cum Turcorum legatis Byzantium redire, eius regionis dux Disabulum supplex oravit, ut reipublicae Romanae visendae gratia sibi quoque legatos mittere liceret. Quod Disabulus non recusavit. Sed quum aliarum quoque gentium duces idem peterent, nulli alii, quam soli Chliatium duci, concessit. Itaque hunc etiam Romani assumentes, traiecit flumine Oich, haud breve viae spatium emensi, ad illam ingentem et latam paludem pervenerunt. Hic Zemarchus tres dies commoratus, mittit Georgium, cui munus breviores epistolas perferendi delatum erat, ut Imperatori legatorum a Turcis reditum significaret. Georgius igitur cum duodecim Turcis desertam quidem et inaquosam, sed breviorē viam Byzantium versus ingressus est. Zemarchus autem per arenosa paludis iter faciens per duodecim dies, loca praerupta praetergressus, attingit ripas non solum fluminis Hichi, sed etiam Daichi, et rursus per alias paludes ad Attilam pervenit, inde ad Uguros,

καὶ δύο, δυσβάτους τὲ τινας χώρους παραμειψάμενος, ἐγένετο κατὰ τὰ ρεῖθρα τοῦ Ἰχ, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν Δαίχ, καὶ διὰ λιμνῶν ἐτέρων αὐθις ἐς τὸν Ἀττίλαν· πάλιν ὡς Οὐγούρους, οἳ δὴ καὶ σφισιν ἀπήγγειλαν, ὡς εἰς τὰ περιῶν Κωφῆνα ποταμὸν ἐς τὰ λάσια τέσσαρες χιλιάδες Περσῶν ἐπιτηροῦσι προλελοχισμένοι, ὡς ἂν χειρώσονται παριόντας αὐτούς. ταύτῃ τοι ὁ τῶν Οὐγούρων ἡγούμενος, ὃς διέσωξεν ἐκεῖσε τοῦ Διζαβούλου τὸ κράτος, πληρώσας ὕδατος ἀσκούς παρέσχετο τοῖς περὶ Ζήμαρχον, ὡς ἂν ἔχοιεν ὄσπερ ὑδρέουσιτο διὰ τῆς ἀνύδρου ἰόντες. εὗρον δὲ καὶ λίμνην, καὶ παραμειψάμενοι τὸ μέγα τοῦτο ὑδροστάσιον ἀφίκοντο ἐς ἐκείνας τὰς λίμνας, ἐν αἷς ἐπιμιγνύμενος ἀπόλλυται ὁ Κωφῆν ποταμός. ἐξ ἐκείνου δὴ τοῦ χώρου πέμπουσι διοπτῆρας προδιασκευομένους, εἶγε ὡς ἀληθῶς οἱ Πέρσαι ἐνεδρεύουσι· οἳ δὲ ἀνιχνεύσαντες ἀπήγγειλαν μηδένα ἰδεῖν. ὁμοῦς ξὺν μεγίστῳ φόβῳ ἀφίκοντο ἐς Ἀλανίαν, κατὰ τὸ μᾶλλον δεδιότες τὸ φῦλον τῶν Ὀρομοσχῶν.

9. Ὅτι γενόμενοι ἐν Ἀλανίᾳ παρὰ Σαρῳδίον τὸν ἐκείνων ἡγεμόνα, καὶ ἅμα τοῖς ἐπομένοις Τούρκοις ἐσφοιτῆσαι βουλευόμενοι, ὁ Σαρῳδῖος τὸν μὲν Ζήμαρχον καὶ τοὺς ἐπομένους ἐδέξατο ἀσμένως, τοὺς δὲ δὴ πρόςβεις τῶν Τούρκων ἔφρασε μὴ πρότερον τῆς ὡς αὐτὸν εἰσόδου τυχεῖν, ἢ κατα-

2. 3. 5. Iemba, Iaik, Volga (Ethel), Kuma, fluvii. N. 3. διὰ λιμνῶν H., διάλιμνον vulg. 4. Οὐτιγούρους et 7. Οὐτιγούρων coni. N. 6. παριόντας Cantocl., παρόντας vulg. 7. δ om. vulg.

qui Romanos monuerunt, in densis et arboribus consitis locis circa Cophenem flumen latere in insidiis collocata Persarum quatuor millia, qui praetereuntes eos captivos facerent. Ugurorum dux, qui illic ex auctoritate Disabuli imperium habebat, utres aqua implevit et praebuit Zemarcho et eius comitibus, ut, cum per deserta irent, haberent unde aquarentur. Invenerunt et paludem et magnum illud stagnum praetergressi, pervenerunt ad eas paludes, in quas immixtus Cophen amnis sese effundit. Ex eo loco mittunt qui explorarent, an verum esset, Persas in insidiis esse. Hi iisdem totam regionem perscrutati renuntiarunt, se neminem vidisse. Nihil secius in Alaniam magna cum trepidatione, propterea quod metuebant gentem Oromoschorum, properarunt.

9. Quum in Alaniam pervenissent, et Sarodijum, Alanorum ducem, una cum Turcis adire vellent, Sarodius quidem Zemarchum et qui cum eo erant benigne et comiter excepit, sed Turcorum legatos prius, quum arma deposuissent, in suum conspectum venire noluit. Maximo igitur inter ipsos super hac re orto et continuato per tres dies certamine, dissidentium arbiter fuit Zemarchus. Tandem, armis depositis, ut Sarodio placuerat, cum adierunt. Sarodius au-

- A. C. 569 θεμένους τὰ ὄπλα. τοιγάρτοι καὶ ἀμιλλα αὐτοῖς ἐγένετο περὶ
 Ind. 2 τούτου ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ Ζήμαρχος ἦν τῶν φιλονεικουμέ-
 Iustini 5 νων διαιτητής. τέλος ἀποθέμενοι τὰ ὄπλα οἱ Τοῦρκοι, ὡς Σα-
 ρωδίου ἐδόκει, ὡς αὐτὸν ἐσεφοίτησαν. ὁ δὲ δὴ Σαρῳδῖος παρεεγ-
 γύησε τοῖς περὶ Ζήμαρχον διὰ τῆς τῶν Μινδιμιανῶν ἀτραποῦ ἧ-5
 κιστα ἵεναι, τῷ κατὰ τὴν Σουανίαν τοὺς Πέρσας ἐνεδρεῦειν·
 ἄμεινον δὲ εἶναι διὰ τῆς λεγομένης Δαρεινῆς ἀτραποῦ οἴκοι
 P. 110 ἀποχωρεῖν. ταῦτα ἐπεὶ ἔγνω ὁ Ζήμαρχος, διὰ τῆς Μινδιμια-
 νῆς ἔστειλεν ἀχθοφόρους δέκα μέταξαν ἐπιφερομένους, ἀπα-
 τήσοντιας Πέρσας τῷ προεκπεμφθῆναι τὴν μέταξαν καὶ προ-10
 τερῆσαι τῇ ὁδῷ, ἐκ τούτου τε ὑποτοπῆσαι ὡς ἐς τὸ αὐριον
 παρέσται καὶ Ζήμαρχος. καὶ οἱ μὲν ἀχθοφόροι ὄχοντο ἀπι-
 όντες, ὁ Ζήμαρχος δὲ διὰ τῆς Δαρεινῆς παρεγένετο ἐς Ἀμι-
 λίαν, τῇ Μινδιμιανῇ χαίρειν εἰπὼν, ἐς τὰ εὐώνυμά τε ἐά-
 σασ αὐτήν, ἧ ἐπίδοξοι ἦσαν ἐπιθήσεσθαι οἱ Πέρσαι. καὶ 15
 ἦκεν ἐς τὸ Ῥογατόριον, εἶτα κατὰ δὴ τὸν Εὐξείνιον Πόντον,
 εἶτα ναυτιλίᾳ χρησάμενος ἐς Φᾶσιν ποταμόν· πάλιν ἐς Τρα-
 Β πεζοῦντα. οὕτω τε δημοσίῳ ἵππῳ ἐς Βυζάντιον παρὰ βασι-
 λέα εἰσελθὼν ἔφρασε τὸ πᾶν. Ζημάρχῳ μὲν οὖν ἐν τοιοῖσδε
 ἔληξεν ἡ πορεία καὶ ἀποπορείας ἐπὶ Τοῦρκους. 20
- c.A.C.565 ἰ. Ὅτι Ἀβύρων καὶ Φράγκων σπεισαμένων πρὸς ἀλλή-
 Ind. 13 λους, καὶ τῆς εἰρήνης ἐμπεδωτάτα ἐχούσης, ἐσήμηνεν ὁ Βα-
 Iustini 1 ἰανὸς Σιγισβέρτῳ τῷ τῶν Φράγκων ἡγεμόνι οἶα λιμῶν πιεζο-
 μένης αὐτῷ τῆς στρατιᾶς, καὶ ὡς χρεῶν εἶη βασιλέα καθε-
 5. Misimiani Agathiae. N. 9. ἐπιφερομένους, ἀπατήσοντιας B.,
 ἀποφερομένους, ἀπαντήσοντιας vulg. 17. εἶτα del. N. χρη-
 σάμενος mg. H., χρησάμενοι vulg. 20. ἀποπορεία coni. B.

tem monuit Zemarchum, ne per Mindimianos iter faceret, propter-
 ea quod Persae circa Suaniam in insidiis essent: consultius faceret,
 si per Darinam iret. His cognitis, Zemarchus per Mindimianam de-
 cem equos misit, serico onustos, qui Persas fallerent, quasi sericum
 praemisum esset, et ipsi praeirent, unde conicerent, Zemarchum
 crastino die secuturum. Et hi quidem profecti sunt. Zemarchus vero
 per Darinam in Apsiliam venit, Mindimiana ad laevam relicta, (hac
 enim parte suspicio erat Persas insidias struere,) et Rogatorium accessit,
 deinde ad Pontum Euxinum, et navibus usus usque ad Phasin, tum
 Trapezuntem pervenit, unde equo publico Byzantium ad Imperator-
 em delatus, illi omnia narravit. Hic igitur profectio et reditus
 Zemarchi finem accepit.

10. Quum Avarae et Franci foedera invicem sanxerent, et pax
 firma inter eos esset, Baianus, Avarum dux, significavit Sigisberto,
 Francorum duci, suum exercitum commēatus inopia laborare. Dece-
 re eum, qui rex esset et inter suos, minime negligere exercitum sibi

σπῶτα, καὶ πρὸς γε αὐτόχθονα, μὴ περιδεῖν στρατεύμα ἔν- c.A.C.565
 σπονδον. ἔφρασκε δὲ, ὡς, εἶγε ἐπιρῶσει τῶν Ἀβάρων τὸ ^{Ind. 13}
 στρατεύμα τοῖς ἀναγκαίαις, οὐ πλέον ἢ τρεῖς ἡμέρας αὐτοῦ ^{Iustini 1}
 ἐνδιατρίψει, εἶτα ἀπαλλαγῆσεται. ταῦτα ἐπειδὴ ἀπήγγελο C
 5 τῷ Σιγισβέρτῳ, παραχορῆμα δὲ γε ἄλευρά τε ἔστειλε τοῖς
 Ἀβάροις καὶ ὄσπρια καὶ ὄϊς καὶ βόας.

ια'. Ὅτι Ἀλβούιος ὁ τῶν Λογγιβάρδων μονάρχος (οὐ A C. 566
 γὰρ αὐτῷ ἀπέληγεν ἢ πρὸς Κοιμοῦνδον ἀπέχθεια, ἀλλ' ἐκ ^{Ind. 14}
 παντὸς τρόπου ᾗτε δεῖν καταστρέψασθαι τὴν τῶν Γηπαίδων ^{Iustini 2}
 ἰοεπικράτειαν) ταύτῃ τοι πρέσβεις ἐξέπεμψεν ὡς τὸν Βαϊανὸν,
 ἐς ὁμαιχιμίαν παρακαλῶν. παραγενομένων δὲ τῶν πρέσβειων,
 ἠτιβόλουν μὴ περιιδεῖν σφᾶς ὑπὸ Γηπαίδων τὰ ἀνήκεστα
 πεπονητάς, μάλιστα καὶ Ῥωμαίων τῶν ἄγαν ἐχθίστων
 Ἀβάρους συμμαχοῦντων τοῖς Γήπαισιν. ἐδίδασκον δὲ, ὡς οὐ
 15 κατὰ τοσοῦτον πρὸς Γήπαιδας τὸν πόλεμον ἀναρῶίψωσι, κα- D
 θόσον Ἰουστίνῳ μαχήσονται, βασιλεῖ τῷ τῶν Ἀβάρων ἔθνει
 ἐς τὰ μάλιστα δυσμενεστάτῳ γε ὄντι, ὃς παρῳσάμενος τὴς Ἰου-
 στιανοῦ τοῦ μητραδέλφου σπονδὰς πρὸς Ἀβάρους ἐκ πολ-
 20 λῷ γεγεννημένας τῶν εἰωθότων ἐστέρησε. προσετίθεισαν δὲ,
 ὡς, εἴ γε ἔσονται ἅμα Λογγοβάρδοι, ἀκαταμάχητοι γενή-
 σονται πως, καὶ ὡς καταστρεφόμενοι Γήπαιδας τοῦ τε πλου-
 του σφῶν, ἔτι γε μὴν καὶ τῆς ἐκείνων κοινῇ κρατήσουσι χώ-
 ρας, καὶ ὡς ἡ Σκυθία τὸ λοιπὸν αὐτοῖς εὐήμεροῦσί γε ἐς
 αἶ, καὶ μὲν οὖν ἡ Θράκη αὐτῇ ἔσται εὐεπίβατος, καὶ

8. Κοιμοῦντον vulg 23. εὐήμεροῦσι II., εὐήμεροῦσι vulg.

foedere coniunctum. Promittebat autem, si exercitum Avarum nec-
 cessariis rebus recessasset, se tertio die castra moturum, neque diu-
 tius in his locis commoraturum. Haec ubi Sigisberto sunt nuntiata,
 statim farinam, legumina, oves et boves ad Avaros misit.

11. Alboinus, Longobardorum rex, qui inimicitias, quas cum
 Cunimundo, Gepidarum rege, exercebat, minime deponebat, sed qua-
 cunque ratione Gepidarum opes sibi cvertendas ducebat. Itaque
 legatos ad Baianum misit, quibus eum ad armorum societatem adhor-
 tabatur. Legati cum advenissent, precibus cum Baiano agebant, ne se
 contemneret, qui nefanda omnia a Gepidis passi essent, praesertim
 quum etiam Romani, Avarum genti quam infestissimi, Gepidas bello
 iuvassent. Neque tam in Gepidas bello ferri dicebant, quam contra Iu-
 stinum pugnare cuperent, regem Avarum genti inimicissimum, qui foedera
 cum Iustiniano, eius avunculo, iam pridem transacta pro nihilo habens
 Avaros consuetis muneribus privaret. Adiecit, si cum Longobardis se
 coniungerent, fore, ut invicti essent, et, Gepidis exterminatis, eor-
 um opibus et regione communiter potirentur. Tum pacatis et con-
 iunctis ipsis facile fore Scythiam et ipsam Thraciam occupare, et

A.C. 566 ἀπλῶς ξὺν οὐδενὶ πόνῳ ἐκ γειτόνων ὁρμηόμενοι τὴν Ῥωμαί-
 Ind. 14 ων καταδραμοῦνται, καὶ ὡς ἄχρῳ αὐτοῦ γε δὴ που τοῦ Βυ-
 Iustini 2 ζαντίου ἐλάσουσιν. ἔφρασκον δὲ οἱ τῶν Λογγιβάρδων πρέ-
 σβεις, ὡς καὶ συνοίσει τοῖς Ἀβάροις τὴν πρὸς Ῥωμαίους
 P. 111 ἀσπάσασθαι μάχην· ἣ γὰρ ἂν ἐκείνοι προτερήσουσι, καὶ ἐκ 5
 παντὸς τρόπου καθελουσί τὴν Ἀβάρων δύναμιν, ὅπου καὶ γῆς
 τυγχάνουσιν ὄντες.

ιβ. Ὅτι ὁ Βαϊανὸς τοὺς τῶν Λογγιβάρδων πρέσβεις δε-
 ξάμενος ἐδόκει τούτους περιφρονεῖν, τῷ βούλεσθαί γε αὐτὸς
 κερδαλεώτερον θέσθαι ὡς αὐτοὺς τὴν συμμαχίαν, καὶ πᾶσι
 μὲν τὸ μὴ δύνασθαι, πῆ δὲ τὸ δύνασθαι μὲν προῖσχετο,
 μὴ βούλεσθαι δέ. ξυνελόντα δὲ εἶπεν, ἅπαντα τρόπον
 Β ἀπάτης τοῖς δεομένοις ἐπισείσας ἔδοξε μὲν πείθεσθαι μάλιστα,
 V. 75 οὐκ ἄλλως δὲ ἢ εἰ τὸ δεκατημόριον τῶν τετραπόδων ἀπάν-
 των, ὅσα παρὰ Λογγιβάρδοις ὑπῆρχον, αὐτίκα κομίσαιντο, 15
 καὶ ὡς, εἰ γένοιτο καθυπέρτεροι, ἥμισυ μὲν τῆς λείας ἔξου-
 σιν αὐτοῖ, τὴν δὲ τῶν Γηπαίδων χώραν εἰς τέλος. ἃ δὴ
 καὶ ἐγένετο. καὶ ἐχώρουν Γήπαισι πολεμήσοντες. ἐπειδὴ
 δὲ ἐπύθετο Κονιμουῖδος, λέγεται δείσας, ὡς καὶ αὐτῆς παρὰ
 βασιλέα Ἰουστίνου ἐπέμψεν πρέσβεις, καὶ ὡς οὐδὲν ἦτον, ἦ 20
 πρότερον, ξυνεπιλαβέσθαι οἱ τοῦ κινδύνου ἰκέτευσεν, καὶ πάλιν
 τὸ Σίρμιον καὶ τὴν εἰσω Δράου ποταμοῦ χώραν ἐπηγγέλλετο

3. ἐλάσουσι H., ἐκλάβουσι vulg. Λογγοβάρδων vulg. 9. αὐ-
 τὸς B., αὐτὸν vulg. 10. αὐτοὺς N., αὐτῆ vulg. 14. εἰ add. N.
 19. ἐπέθετο vulg.

ex vicinis locis moventes minimo negotio Romanorum regiones ar-
 mis percurrere et Byzantium usque ferri. Dixerunt quoque Longo-
 bardorum legati, Avaribus expedire Romanos ultro bello petere: alio-
 quin enim illos praeventuros, et quoquo terrarum Avares constite-
 rint, eos persecuturos et quacumque ratione deleturos.

12. Baianus legatos quidem Longobardorum excepit, sed eos
 parvi facere decrevit, ut ea ratione conditionibus, quae suis ratio-
 nibus utiles essent, ad armorum societatem secum contrahendam
 pelliceret. Et modo se non posse, modo posse, iactabat, sed nolle.
 Cumque se precantes omni fraudis genere, ut breviter dicam, con-
 cussisset, tandem eorum petitioni assentiri videbatur, sed non alia
 conditione, quam si decimam partem quadrupedum, quae tunc tem-
 poris apud Longobardos essent, confestim acciperet, si superiores
 evaderent, dimidium manubiarum et tota Gepidarum regio eius iuri
 cederet. Atque haec cum ita conventa essent, bellum inferre Ge-
 pidis deinceps instituerunt. Quae ubi Conimundus intellexit, dici-
 tur timore percussus legatos quoque misisse ad Iustinum Imperato-
 rem, et eum esse obtestatus, ut non minus, quam antea, in par-
 tem periculi veniret. Tum rursus, se illi Sirmium et omnem regi-

δῶπειν, αἰδῶς τε αὐτὸν οὐκ εἶχεν ἤδη περὶ τῶν αὐτῶν δ- A.C. 566
 μωμοσκότα ἄπαξ καὶ τοὺς ὄρκους οὐχὶ ἐγκατερέησαντα. διὸ Ind. 14
 δὴ καὶ βασιλεὺς Ἰουστινός εἰδῶς τε καὶ τεκμαιρόμενος C Iustini 2
 τοῖς φθάσαισι, ὡς Κοιμοῦνδῳ ἔνεστι πίστεως οὐδὲν ὀτιοῦν,
 εὐνήρασθαι μὲν οὐ τι ἤετο χρῆναι τὴν ξυμμαχίαν, ἀναβολῇ
 δὲ ὅμως παρεκρούσατο τοῦ βαρβάρου τὴν αἴτησιν· ἔφη γάρ,
 ὡς διεσκειδασμένα τὰ Ῥωμαϊκὰ ὑπάρχει στρατεύματα, ξὺν
 σπουδῇ δὲ ὡς οἶόν τέ ἐστιν ἀθροίσας αὐτίκα ἐκπέμψοι. ἀ-
 κήκοα δὲ περὶ Κοιμοῦνδου καὶ τοιαύδε, ἔμοι δὲ οὐ πιστά·
 10 ἰολίαν γὰρ ἀναιδῆς ὑπῆρχε τὸν παρασπονδήσαντα περὶ τῶν αὐ-
 τῶν δεῖσθαι καὶ πάλιν. λέγεται δὲ, ὡς καὶ Λογγίβαρδοι τη- D
 νικαῦτα ἐπρεσβεύσαντο παρὰ Ἰουστινόν, καὶ ὅτι Γήπαιδας
 τῆς ὡς Ῥωμαίους ἀγνωμοσύνης πλεῖστα ὄσα κατηγορήσαντες,
 τὴν ἐκ Ῥωμαίων μὲν θηρώμενοι συμμαχίαν ἤνυσαν οὐδὲν,
 15 κατεπράξαντο δὲ ὅμως πρὸς τοῦ βασιλέως μηδὲ ἑτέρους τῆς
 Ῥωμαίων ἀπολαῦσαι ἐπικουρίας.

17. Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος, ἐν ᾧ χρόνῳ f. A.C. 568
 τὸ Σίρμιον ἠβούλετο πολιορκήσῃν, Βιταλιανόν τε τὸν ἐρμηνέα Ind. 1
 καὶ Κομιτῶν εἶχεν ἐν δεσμοῖς. ἄμφω γὰρ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ Iustini 4
 20 Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἤδη στείλας ὑπῆρχεν ὡς αὐτὸν, αἰτή-
 σοντας αὐτοῦ, ὡς ἂν ἄττα διαλεχθεῖη γε αὐτοῖς. ὁ δὲ παρὰ
 τὸν κοινὸν τῶν πρέσβων θεσμὸν εἶπεν ἐν δεσμοῖς.

11. καὶ B., μὴ vulg. 12. Ἰουστινόν N., Ἰουστίνου vulg. Γήπαι-
 δες vulg. 20. αἰτήσαντες vulg. 21. ἄττα ἐγκαλοῖη διαλ. con. N.

onem, quae intra Dravum fluvium est, concessurum esse pollicitus est. Neque pudore afficiebatur, quod idem iam semel iurasset, neque iureiurando stetisset. Ex quo cum Imperator perspicere et coniceret ex his, quae evenerant, nihil inesse Conimundo fidei, minime quidem illi denegandum auxilium, sed dilatione et procrastinatione petitionem eius ducendam existimavit. Respondit enim, per varias provincias dispersos esse Romanorum exercitus: cum celeritate et studio illos coacturum et quam citissime suppetias missurum. Haec quoque mihi de Conimundo audita: sed minime verisimilia videntur. Mihi enim satis impudens videtur is, qui cum foedera ruperit, eadem rursus petit. Dicitur vero, non solum tunc temporis Longobardos legatos ad Iustinum misisse, sed quavis ratione eos Gepidas apud Romanos ingrati erga illos animi insimulatos esse, quo magis ipsi auxilio digni viderentur, sed nihil profecerunt. Hoc tamen ab Imperatore consecuti sunt, ut neutra gens a Romanis auxiliis iuaretur.

13. Baianus quo tempore de obsidendo Sirmio cogitabat, Vitallianum interpretem et Comitan in vincula coniecit. Hos autem duos viros Iustinus Imperator dudum ad illum miserat, ut aditum ad colloquendum cum illo de quibusdam rebus peterent. Is autem contra fas et commune ius gentium eos in vinculis habuit.

Dexippus, Eunapius etc.

I. A. C. 569¹ 15. Ὅτι δὲ Βαϊανὸς μετὰ τὴν τειχομαχίαν στέλλει τινὰς
 Ind. 2 ἀμφὶ τῆς εἰρήνης διαλεχθῆσομένους. ἔνιοι δὲ τῶν ἐν Σιρ-
 Iustini 5 μίῳ ἀνὰ τὸ ἤλιβατον τοῦ βαλανείου, ὃ δῆτα τῷ δήμῳ ἐτεγ-
 P. 112 χανεν ἀνειμένον, ἐπὶ κατασκοπῇ τῶν πολεμίων κατὰ τὸ σύν-
 ηθες ἐνιζάνοντες, καὶ ἐν ἀπόπτῳ καταδοκούντες τε καὶ θεώ-5
 μενοι εἴ που ἐπήλυσις ἔσται βαρβαρική, ὡς κατενόησαν τοὺς
 τῶν Ἀβάρων ἀγγελιαφόρους ἤδη προσιόντας, τῷ μῆκει τῆς
 ἀτραποῦ ἀποπλανηθέντες καὶ οὐπω κατεγγνωκότες τὸ ἀκριβὲς
 ὑπετόπησαν εἶναε πληθὺν Ἀβαρικήν, ἐδήλωσάν τε αὐτίκα,
 καὶ τὸ σημεῖον καθεῖλον. ὁ δὲ Βῶνος πρὸς τοῦτο δυσχερᾶ-10
 νας σαφέστερον ἔσπευσε καταμαθεῖν τάληθές. γνούς δὲ ὀλί-
 γους εἶναι τοὺς Ἀβάρους καὶ βούλεσθαι οἱ ἐπικηρυκεύσασθαι,
 B ἐξέπεμψε καὶ αὐτὸς τοὺς ποιησομένους τὰς καταλλαγὰς ἐς τὰ
 ἔξω τοῦ τείχους. ἔτι γὰρ ἐκ τοῦ ἔλκουσ περιώδυνος ἦν, καὶ
 ὁ Θεόδωρος ὁ ἱατρὸς οὐκ εἶα τὸν στρατιάρχον ἐν φανερωῖ15
 γίνεσθαι τοῖς ἐναντίοις. εἰκὸς γὰρ μηδὲ ἔφασκε τοὺς πολε-
 μίους ὡς ἐβλήθη. εἰ δὲ τοῦτο κατάδηλον ἔσται αὐτοῖς, τότε
 ἀνάγκη μὴ ὑποκρῦπτειν, ὡς ἂν μὴ ὑπόνοια γένηται σφισι
 τοῦ ἀποβεβιωκέναι αὐτόν. οἱ δὲ, ἐπεὶ ἕτεροι περὶ τῆς εἰρή-
 νης ἦλθον διαλεχθῆσομένοι καὶ οὐχὶ αὐτὸς, ὑπενόησαν, ὡς 20
 διώλετο ὁ στρατηγός, καὶ αὐτῷ ἐθέλειν ἔφασκον ἐν συνου-
 σίᾳ γενέσθαι. τότε ὁ Θεόδωρος, τοῦ συνοίσοντος εὖ μάλι-

6. ἐπήλυσις H., ἐπίλυσις vulg. 16. μηδὲ] μηδὲ εἰδέναι B.
 τοῖς πολέμοις (sic) H.

14. Baianus post murorum oppugnationem misit, qui de pace agerent. Nonnulli ex his, qui Sirmii erant, ad summum fastigium balnei, quod populi usui erat destinatum, ad speculandos hostes, ut moris est, ascenderunt. Hi ex specula circumspicientes, si qua barbari eruptionem facerent, adverterunt Avarum nuntios, qui iam se in viam dederant, e longinquo per iter vagantes. Hos cum certo dignoscere non possent, suspicati sunt, esse ex hostium exercitu. Itaque illico signo dato adventum eorum nuntiaverunt. At Bonus, cum illi in dubio haereret animus, re diligentius explorata, cognovit barbaros esse parvo numero, et pacis condiciones esse laturos. Itaque et ipse misit, qui extra muros cum illis colloquia sererent. Decumbabat enim ex vulnere, neque illi per Theodorum medicum licebat hostibus obviam ire. Neque vero hostes eum vulneratum esse scire suspicabatur. Nam si id rescissent, tum non amplius illi latendum esse dixit, ne suspicionem iniiceret, ducem e vivis excessisse. Sed hostes ubi viderunt alios, qui de pace disceptarent, venire, suspicati sunt, ducem periisse. Itaque colloquium coram eo fieri velle dixerunt. Tunc Theodorus, qui quod utile foret, praestipue spectabat, dixit non iam tempus postulare, ut dux

στα στοχασάμενος, ἔλεξεν, ὡς τὸ λοιπὸν οὐ χρεῶν ἀποκρύ- f. A.C.569
 πτεσθαι τὸν στρατηγὸν, μᾶλλον μὲν οὖν ἐς τὰ ἔξω ἵναί τι Ἰνδ. 2
 πόλεως καὶ ἐς ὄψιν γίνεσθαι τῶν βαρβάρων. καὶ φαρμάκιω C
 τινὲ τὸ ἔλκος περιστείλας ἀφίησιν αὐτόν. καὶ δὴ προελθὼν
 5δ Βῶνος, ἀγχοῦ τε τῶν βαρβάρων γενόμενος, ἐφάνη σφισί.
 τότε οἱ πρέσβεις τοιάδε ἀμοιβαίῳ τῷ λόγῳ ἔφασαν. „ταῦτα
 ἡμῖν, ὦ Ῥωμαῖοι, διαλεχθῆναι πρὸς ὑμᾶς ὁ τῶν Ἀβάρων
 ἐκέλευσε δεσπότης· μή μοι μέμψιν τινὰ ποιήσασθαι πόλεμον
 ἀραμένῳ· ὑμεῖς γὰρ πρῶτοι τὴν αἰτίαν τοῦ πολέμου δεδώ-
 10κατε. πολλοὺς γὰρ πύνοις ὀμιλήσας, καὶ ἀποδημίας οὐχ ἤκι-
 στα ποιησάμενος, μόλις ἐχειρωσάμην ταύτην τὴν χώραν, καὶ V. 76
 ἔμελς ἀφείλεσθέ μοι βιαίως αὐτήν. πρὸς τοῖς καὶ τὸν Οὐ- D
 σθήβαδον τῷ τῶν δορυαλώτων ἀνήκοντά μοι νόμῳ ἔχετε λα-
 βόντες. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑβρεις ἐς τὰ μάλιστα πικρὰς ὁ καθ'
 15ὑμᾶς κατέχεε μοι βασιλεὺς, οὐ μόνον ἄπαξ ἢ δις, ἀλλὰ
 καὶ πολλάκις· τῶν δεόντων τε οὐδὲν ἠβουλήθη διαπραΰνα-
 σθαι. εἰ τοίνυν τοιαῦτα πρὸς ὑμῶν ἠδικημένος τοῖς ὄπλοις
 ἐχρησάμην, οὐδαμῶς ὑπάρχω μεμπτέος. καὶ νῦν οὖν εἴ γε
 βούλεσθε περὶ σπονδῶν τε καὶ εἰρήνης ἡμῖν θέσθαι λόγους,
 20δοτειμότατα ἔχομεν· ἐν ὑμῖν τε κείσθω προτιμῆσαι τὸ συνολ-
 σον καὶ τὰ εἰρηναῖα πρὸ τοῦ πολέμου ἐλέσθαι.” πρὸς ταῦ-
 τα ἀπεκρίνατο ὁ Βῶνος· „πρότερον μὲν ἡμεῖς οὐκ ἠρξάμεθα
 πολέμον· οὐδὲ γὰρ καθ' ὑμῶν ἠλάσαμεν. ἐς τοῦναντίον

15. ἡμᾶς vulg. μοι] μου B. 16. μεμπτέος H., πεμπτέος vulg.

domi in occulto se contineret, sed potius, ut extra civitatem prodiret, et in conspectum barbarorum veniret. Itaque vulnere unguento illito, Bonus a medico dimissus cum barbaris convenit. Tunc legati mutuo sermone, huiusmodi verbis sunt usi: „Avarum dominus, o Romani, apud vos haec proponere iussit. Ne illi succenseretis, si contra vos bellum susceperit. Etenim priores bello causam dedistis. Multis exhaustis laboribus et non minoribus itinerum fatigationibus toleratis vix istam, inquit, regionem ceperam, cum mihi illam vi eripuistis. Praeterea Usdebatum, qui iure captivorum dominio meo cesserat, mihi ereptum retinetis. Multas quoque alias acerbas contumelias in me effudit Imperator vester, neque id semel atque iterum, sed saepius, neque quicquam eorum, quae iusta erant et aequitati consentanea, facere voluit. Itaque si tot tantisque iniuriis et damnis a vobis affectus et laceratus, armis sum usus, in nullo sum reprehendendus. Quod si vultis nunc etiam de foedere et pace nobiscum verba facere, prompto animo id faciemus. Vestri igitur arbitrii est, quod expedit, praeoptare, et pacem bello praeponere.” Ad quae Bonus respondit: „Priores quidem nos minime bellam occepimus, aut in vos grassati sumus: e contrario tu prior

f. A.C. 569 μὲν οὖν σὺ κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἡλασας, λοιπὸν δὲ, ὅτι καὶ
 Ind. 2 ὁ βασιλεὺς ἐν βουλῇ ἐποίησατο χρήματά σοι ἐπιδοῦναι· τοι-
 Iustini 5
 P. 113 γαρ οὖν καὶ παρέσχε τοῖς κατὰ σὲ πρέσβειν. ἐπεὶ δὲ κα-
 τενόησεν ἀνθαδιαζόμενον καὶ ὑπὲρ αὐτὴν δὴ πού τὴν βαρ-
 βαρικὴν ἀλαζονεῖαν ἐξογκούμενον, ῥήματά τε ὑπερήφανα ση-5
 μαίνοντα καὶ τῆς σῆς δυνάμεως καθυπέριτερα, τηρικαῦτα καὶ
 αὐτὸς ἅτε ἀγχίνους ἐπετέλεσε τὰ οἰκεία. καὶ τὸ νῦν δὲ ἔχου,
 ἡμέτερόν ἐστιν ὡς βασιλέα στείλαι οὓς ἂν σὺ βουλευθείης
 πρέσβεις τοὺς βεβαιώσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης. μηδὲ
 γὰρ ἐν ἡμῖν εἶναι νόμιζε κἄν γοῦν φθέγγασθαί τι, μήτι γειο
 B καὶ ἑτέρως ἢ κατὰ βασιλεὶ τῷ ἡμέτερω δοκεῖ διαπραΰσασθαι.”
 ταῦτα Βώνου εἰρηκότος, εὖ ἔχειν ἔδοξε τῷ Βαϊανῷ τὰ ῥή-
 ματα. ἐσήμανε δὲ αὐθις· „ἐπειδὴ τὰ ἐς ὀμαιχιμίαν ἐπόμενά
 μοι ἔθνη αἰσχύνομαι, αἰδώς τέ με ἔχει, εἴ γε πάντη ἄ-
 πρακτος ἐνθένδε ἀναχωρήσω, μηδὲν τι ὀνήσας ἐμαντόν· ὡς 15
 ἂν μὴ οὖν δόξω μάτην πεποιηκέναι καὶ ἀκερδῆ τὴν ἐπιχεί-
 ρησιν, βραχέα μοί τινα πέμψατε δῶρα. καὶ γὰρ ἐν τῇ Σκυ-
 θία περαιωθεὶς οὐδὲν ὀτιοῦν ἐχομισάμην, καὶ τῶν ἀδυνάτων
 ἐστὶ κἀντεῦθεν ἥκιστα ὠφεληθέντα με ἀπελεύσεσθαι.” Βώνω
 δὲ τῷ στρατηγῷ καὶ τοῖς ὅσοι γε ἄμφ’ αὐτὸν (ἦν δὲ ὁ τῆς 20
 C πόλεως μέγιστος ἱερεὺς) ἔδοξεν εὐλογον μὲν εἶναι τὸ προτει-
 νόμενον· οὐδὲ γὰρ πλεῖστα ἐβούλετο κομίσασθαι, ἀλλ’ ἄχρη

5. ἐξογκούμενον vulg. 9. βεβαιώσαντας vulg. 11. ἡ add. B.

in Romanos irruisti. Quin etiam Imperator dona tibi mittere ani-
 mum induxit, idque legatis ad te missis mandavit. Sed cum te au-
 dacio rem factum cerneret, et ultra barbaricam insolentiam vana
 gloria clatum et tumentem, ita ut illi verba arrogantiora, longe
 tuas vires excedentia, denuntiaret: nimirum prudens et cautus rebus
 suis prospexit. Et ut nunc sunt res, nostrum est ad Imperatorem
 legatos, quos tibi videbitur, mittere, qui de pace convenient. Nec
 enim existimes velim, in nostra potestate esse quicquam aliter,
 quam Imperator praescripserit, dicere aut facere.” Haec ubi Bonus dixit,
 recta quidem cum et iusta dixisse Baianus censuit: sed hacc subiecit:
 „Sane ego propter gentes, quae me ad bellum secutas sunt, vere-
 cundia ducor, si nulla re effecta recedere, neque quicquam operae
 pretii fecisse videar. Ne igitur videar frustra tantum laboris pertulisse
 et sine ullo emolumento expeditionem suscepisse, parva munuscula ad
 me mitte. Etenim e Scythia huc transmittens, nihil quicquam me-
 cum extuli neque mihi, si nihil rei, quod me iuuet, percepero, hinc
 excedere licet.” Bono quidem duci et ceteris, qui cum eo erant, in-
 ter quos erat supremus urbis sacerdos, visum est, Baianum iusta
 et rationi consentanea proponere. Nec enim immoderata munera
 Baianus sibi dari petebat, solum unam pateram ex argento factam,
 nec multum auri, praeter haec togulam Scythicam. Verum Bonus

δίσκου ἐνὸς ἀργυροποιήκου καὶ ὀλίγου χρυσίου, ἔτι γε f. A C. 569
 μὴν καὶ ἀμπελονίου Σκυθίου. πλὴν ἐδεδίεσαν οἱ περὶ ^{Ind. 2}
 Βῶνον ἰδιοβουλῆσαι καὶ οὐχὶ γνώμη τοῦ αυτοκράτορος ἄ- ^{Iustini 5}
 παντα διαπράξασθαι. ἀντεσημάναν τοιγαροῦν αὐτῷ, ὡς
 5, „νῦν ἔχομεν βασιλεία φοβερόν τε καὶ ἐμβριθέστατον, καὶ οὐκ
 ἀνεξόμεθα, οὐδὲ ὅσα οἶόν τέ ἐστι διαλαθεῖν αὐτὸν ἐπιτελέ-
 σαι αὐθαιρέτως, ἄλλως τε καὶ ἡμεῖς, ἅτε ἐν στρατεύματι
 τυγχάνοντες, οὐκ ἐπιφερόμεθα χρημάτων περιουσίαν ἢ μόνον
 στρατιωτικὴν ἔφεστρίδα, ἣν γε δὴ πον καὶ περιβεβλήμεθα, D
 ἰοῦτε τε τὰ ὄπλα. δωροφορῆσαι δὴ οὖν τῷ τῶν Ἀβάρων ἡ-
 γουμένῳ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἤχομεν ἔχοντες εὐτελῶν, ἄθρει, ὦ
 Χάγανε, μὴ καὶ ὕβρις πέφυκέ τις. ἀξιότιμον δὲ, καθὺ ἔ-
 φην, ὡδὶ οὐκ ἔχομεν· τὰ γὰρ τιμαλφέστερα τῶν ἐφοδίων
 ἡμῶν ἐν ἑτέροις ὑπάρχουσι τόποις καὶ ὡς πορῶτάτω ἡμῶν.
 15 εἰ οὖν ὁ καθ' ἡμῶν αὐτοκράτωρ φιλοφρονήσεται σοι δώροις,
 οὐκ ὀκνήσομεν δὴ πον καὶ ἡμεῖς γεγηθότες τε καὶ τῷ βασι-
 λεῖ ἐπόμενοι ταῦτα διαπράξασθαι, καθόσον οἰοί τέ ἐσμεν,
 ὥσπερ φίλῳ προσφερόμενοι καὶ ὁμοδούλῳ.” πρὸς ταῦτα ἀ-
 γανακτήσας ὁ Βαϊανὸς σὺν ὄρκῳ ἠπέλιπεν, ἥ μὴν στρατεύμα
 20 ἐκπέμψειν τὴν Ῥωμαίων ἐπιδραμούμενον. καὶ δὴ τοῦ P. 114
 στρατηγοῦ κατάδηλον αὐτῷ πεποιηκότος, ὡς ἄξέσται μὲν οἱ
 ποιεῖν ὅσα ἂν δυνήσοιτο, εἰδέναι δὲ, ὡς οὐ πάντως ἐπ' ἀ-

2. Σκυθίου] σηρικὸς con. B. ἐδεδίεσαν (sic) vulg. 8. τυγ-
 χάνον vulg. 12. πέφυκέ τις H., πεφυκότες vulg.

et qui ei adstabant aliquid proprio consilio inconsulto Imperatore
 facere timebant. Itaque Baiano contra respondit: „Habemus nunc
 Imperatorem, qui facile ad iracundiam adducitur; quare ne ea qui-
 dem, quae fortasse eum laterent, nostra sponte et proprio animi
 iudicio facere sustinebimus. Praeterea quum in castris degamus, pec-
 unias in numero minime habemus, neque quicquam nobiscum
 ferimus nisi castrensem suppellectilem, et ea, quibus induimur.
 Denique Avarum duci ex iis, quibus modice instructi huc venimus,
 dona offerre vide, o Chagane, ne iniuria et ignominia aliqua sit:
 nam nihil tanto honore digni habemus. Pretiosiora enim viaticorum
 nostrorum sunt in aliis locis et longe a nobis remotis posita. Quod-
 si vos Imperator noster muneribus demereri volnerit, non cuncta-
 bimur, tibi et nobis gratulantes, et Imperatoris iussa facere, et
 omne, quoad eius fieri poterit, quod tibi conducet, exsequi, tan-
 quam amici et eius, qui una nobiscum uni domino paret, utili-
 tatibus inservientes.” Ob haec indignatus Baianus iurans minatus
 est, se immissurum exercitum in Romanorum ditioris regiones, qui
 populationes faceret. Ad quae cum dux palam praedicaret, illi qui-
 dem licere omnia, quae posset, aggredi et tentare, sed persuasum

f.A.C.569 γαθῆ τῶν στελλομένων ἔσται ἡ ἐπιδρομή, αὐτὸς ἔφη, ὅτι
 Ind. 2 „τοιούτους ἐπαφήσω τῆ Ῥωμαϊκῆ, ὡς, εἰ καὶ συμβαίῃ γέ σφισι
 Iustini 5 θανάτῳ ἀλώωναι, ἀλλ' ἔμοι γε μὴ γενέσθαι συναίσθησιν.” καὶ
 δὴ παρεκελεύσατο δέκα χιλιάδας τῶν Κοτριγούρων λεγομέ-
 νων Οὐννων διαβῆναι τὸν Σάον ποταμὸν καὶ δηῶσαι τὰ ἐπί-
 Δαλματίαν, αὐτὸς δὲ ξὺν πάσῃ τῇ κατ' αὐτὸν πληθύνῃ διελ-
 θὼν τὸν Ἴστρον ἐς τὰ τῶν Γηπαίδων διέτριβεν ὄρια.

B ιέ. Ὅτι αὐθις ἦλθε Ταργίτιος βουλόμενος πρὸς βουλεύσα-
 σθαι ὡς βασιλέα, ἐκεῖνά τε ἔφη τῷ βασιλεῖ καὶ ἤκουσε πρὸς
 αὐτοῦ ἄπερ καὶ ἄλλοτε. τὴν τε γὰρ πόλιν τὸ Σίρμιον ἐβούλετο 10

V.77 πρὸς Ῥωμαίων κομίσασθαι, ἅτε οἰκείον ὄν αὐτῷ κτήμα ἐξότε
 τὰ τῶν Γηπαίδων ὑπ' αὐτοῦ διέφθαρτο πράγματα· ἔτι τε
 καὶ χρήματα, ἄπερ Ἰουστίνου τοῖς Οὐννοις ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυ-
 τῷ ἐδίδου· καὶ, οἷα μηδὲν εἰληφόντων αὐτῶν ἐκ τῶν παροι-
 χομένων ἐτῶν, ἅπαντα ὁμοῦ Ταργίτιος εἰσπράττειν ἤξλου, οὐ-15
 τω τε λοιπὸν τὰς ἐνιαυσιαίας συντάξεις ἐρῶμενας κατατι-
 θέναι Ῥωμαίοις. πρὸς γε καὶ τὸν Οὐσδήβαδον ἐξῆτει οἷα
 προσήκοντα τῷ τῶν δορυλήπτων αὐτῷ θεσμῷ. καὶ ἕτερα
 C δέ τινα προεβάλλετο ὁ Ταργίτιος ὑπερηφανίας ἀνάπλευ, ὧν
 οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ γὰρ τὰ τε λεγόμενα 20
 πρὸς αὐτοῦ ἀπεφλαύριζε, καὶ μὲν οὖν βασιλικῶς ἐχρηῖτο τοῖς
 ῥήμασιν. ἐπὶ τούτοις οὖν διάφοροι πρὸς βεβῆαι φοιτήσασαι,

2. τοσοῦτους H. 4. Cotriguri Agathiae. 11. ἐξότε B., καὶ
 δε vulg. 17. ἐξῆτει B., ἐξῆτει vulg. 18. προσήκοντα B.,
 προσήκον vulg.

habere, fore, ut istae excursionses his, qui in eas mitterentur, non bene verterent, respondit, se tales missurum, qui si perierint, damnum nullum ex eorum exitio ad eius sensum esset perventurum. Itaque iussit dena millia Hunnorum, qui Contriguri dicebantur, traicere Saum et vastare Dalmatiam. Ipse vero cum omni suo exercitu, transmisso Istro, in finibus Gepidarum substitit.

15. Venit denuo Targitius, ut legatione fungeretur apud Imperatorem. Eadem vero dixit Imperatori, et audivit ab Imperatore, quae et antea. Petebat enim a Romanis sibi tradi Sirmium oppidum, tanquam quod esset sua privata et domestica possessio, quia ab ipso Gepidarum res essent eversae; tum etiam pecunias, quas Iustinus Hunnis quotannis pendebat, postulabat, et quasi superioribus annis nihil accepissent, omnes simul Targitius sibi persolvi volebat, et ita in posterum annua cum Romanis foedera se rata habiturum dixit. Usdibatam quoque posebat, tanquam qui suus captivitas iure et lege esset. Plurima alia etiam in medium proferebat Targitius, insolentiae et superbiae plena, quorum omnium Imperator nullam rationem habuit, sed elusit et contempsit, et verbis Imperatoriam maiestatem decentibus est usus. Denique cum per di-

ὡς διηγήσθη πλέον οὐδέν, διαφῆκε τὸν Ταργίτιον ὁ βασιλεὺς, A. C. 569
 εἰρηκῶς αὐτῷ στέλλειν ἐκεῖσε Τιβέριον αὐτοκράτορα στρατη- Ind. 2
 γόν, περὶ τοῦ παντός διαλεχθῆσόμενον καὶ βεβαιώσοντα τὰ Iustini 5
 ἕκαστα.

5 ις'. Ὅτι ἄλλα τε πολλὰ αἷτια ἐγένοντο τοῦ πολέμου Ῥω- f. A. C. 570
 μαίων τε καὶ Περσῶν, τὸ δὲ μᾶλλον ἀναπτερωῶσαν Ἰουστίνον Ind. 3
 ὁ κινήσαι κατὰ Περσῶν τὸ ἔθνος οἱ Τοῦρκοι ἐγένοντο. οἷδα Iustini 6
 γὰρ ἐσβάλλοντες ἐς τὴν Μηδικὴν τῆς τε γῆς ἔτεμον, ἔστει-
 λαν δὲ καὶ ὡς Ἰουστίνον πρεσβείαν ἐφ' ᾧ συνεκπολεμῶσαι
 τοὺς αὐτὸν Πέρσας, κοινή τε καθελεῖν ἔξαιτουῦντας ἀμφοτέρων D
 τοὺς δυσμενεῖς, καὶ τῶν Τοῦρκων μᾶλλον ἀσπίσασθαι· οὐ-
 τω γὰρ ἂν τῇ μὲν Ῥωμαίων, τῇ δὲ Τοῦρκων ἐπιθεμένων ἐν
 μέσῳ τὰ Περσῶν διαφθαρήναι. ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἐπηρ-
 μένος Ἰουστίνος βραδίως ὤπτεο τὴν Περσῶν καταστρέφεισθαι
 15 δύναιμι καὶ ἐς τὸ μὴ εἶναι ξυγελάσειν. καὶ οὖν, ὡς οἶόν
 τε ἦν, ἐν βεβαίῳ ἔξειν αὐτοῦ τὴν πρὸς Τοῦρκους φιλίαν ἀ-
 παντα παρεσκευάζετο.

ις'. Ὅτι αὐθις οἱ Ἄβαροι πρεσβείαν ἔστειλαν ὡς Ῥω-
 μαίους, καὶ περὶ ὧν πολλάκις, περὶ τῶν αὐτῶν ἐπρεσβεύον-
 20 το. ὡς δὲ οὐδὲν ἐπήκουον οἱ Ῥωμαῖοι, (οὐ γὰρ Ἰουστίνον P. 115
 τὸν αὐτοκράτορα ἤρεσκε,) τὸ τελευταῖον τοῦ Ἀψίχ ἐς πρε-
 σβείαν ἐλληλυθῆτος, ξυνήρσεσσι Τιβερίῳ καὶ τοῖς περὶ τὸν Ἀψίχ

1. διηγήσθαι vulg. 7. καὶ κινήσαν N. 11. καὶ τὰ τῶν
 conl. N. 20. Ἰουστίνον vulg.

versas et multas legationes super his commeantes nihil quicquam
 effectum esset, Targitium dimisit Imperator, et illi dixit, se illuc
 missurum Tiberium, qui summum in exercitu habebat imperium,
 qui de omnibus rebus ageret, et singula pacaret et firmaret.

16. Multae quidem aliae belli causae inter Romanos et Persas
 exstiterunt, maxime vero Turcorum gens impulit Imperatorem, ut
 contra Persas arma moveret. Etenim Turci Mediam invaserant et
 depopulati erant. Itaque Iustinum missa legatione, ut bellum Per-
 sis secum inferrent, quo communibus hostibus exitio essent, sollici-
 tabant. Etenim ex una parte Romanis, ex altera Turcis ingruenti-
 bus, Persas, qui in medio constituti erant, facile opprimi posse.
 Harum rerum fiducia elatus Iustinus, facile fore existimabat, ut
 Persarum potentiam everteret, et ad interitum adduceret. Itaque
 quantum in illo erat, omnia curabat, quo sibi Turcorum amicitiam
 fidam et tutam conservaret.

17. Avarae legationem de iisdem rebus, de quibus saepius antea,
 ad Romanos miserunt, cui legationi cum Romani minime aures prae-
 berent: (nondum enim Iustino placuerat:) tandem Apsicho legatio-
 nem obeunte, Tiberius et Apsich in ea sententia constiterunt, ut

f. A. C. 570 παρασχεθῆναι γῆν τοὺς Ῥωμαίους, ἵνα κατοικίῃσθαι μέλ-
 Ind. 3 λουσεν οἱ Ἄβαραι, εἴ γε τῶν παρὰ σφισιν ἀρχόντων λήψονται
 Iustini 6 τοὺς παῖδας ὀμηρεύσσοντας. καὶ οὖν τὰ τοιαῦτα Τιβέριος ἐσή-
 μνησε βασιλεὺς ἄλλὰ γὰρ τῷ αὐτοκράτορι οὐ τι ἐδόκει τοῖς
 πράγμασι τῶν Ῥωμαίων εἶναι λυσιτελές· οὐκ ἄλλως δὲ εἰ-5
 ρηνεύσειν ἔφασκεν, εἴ γε μὴ αὐτοῦ δῆτα τοῦ Ἀβάρων ἤγου-
 Β μένον λάβοι τῶν παιδῶν τινὰς ἐς ὀμήρους. Τιβερίῳ δὲ οὐ
 ταυτὰ ἐδόκει· ἐγνωμάτευσ γὰρ, ὡς, εἴ γε τῶν παρὰ Σκύθαις
 ἀρχόντων λήψονται τοὺς παῖδας, οἷα εἰκός, βουλευομένου
 τοῦ Χαγάνου τὰ ζυντεθειμένα παρῶσασθαι, οὐ συγχωρήσειν¹⁰
 τῶν ὀμηρευόντων τοὺς πατέρας. Τιβέριος μὲν τοιαῦτα ὀ-
 πῆρχε γνώμης, βασιλεὺς δὲ οὐχ οὕτως ἐδόκει. ἀλλὰ γὰρ δῆ
 που καὶ ἐνεμέσιζε τοῖς Ῥωμαίων στρατιάρχαις τὸν πόλεμον
 ἀναβαλλομένοις, συλλαβαῖς τε ἐχρήτο ὡς αὐτοὺς διαγορευ-
 ούσαις, ὡς δεοὶ τοῖς βαρβάροις ἐνδείκνυσθαι, ὅτι γε δῆ που¹⁵
 Ῥωμαίοις οὐχὶ ἐς τὸ ἀβροδίατον ὁ βίος . . ., ἄλλως δὲ ὡς
 C φιλοπόλεμοί τε εἰσι καὶ φερένοιοι. ἐπεὶ δὲ τὰ τῆς ἔριδος
 ἐνίκα καὶ ὁ πόλεμος ἠπειλεῖτο, Τιβέριος ἐσήμνησε Βῶνῃ ἐν
 γράμμασι φηλάξασθαι τὰς διαβάσεις τοῦ ποταμοῦ.

ἡ'. "Ὅτι μετὰ τὴν νίκην τῶν Ἀβάρων, ἡττηθέντος Τι-20
 βερίου τοῦ στρατηγοῦ, μετὰ τὰς ζυνθήκας συνήρσε πρεσβεύ-

6. Ἀβάρων N., Ῥωμαίων vulg. 8. ταυτα vulg. 14. διαγο-
 ρευούσαις B., διαγορεύσας vulg. 16. ἀβροδίατον ὁ βίος ἐστίν
 H. mg., ἀβροδίας τὸν ὄμιονος vulg.

Avaribus Romani terram, in qua habitarent, darent, si obsides fili-
 os eorum, qui apud ipsos imperia gerebant, acciperent. Quae Ti-
 berius Imperatori significavit. Quod tamen minime rationibus Ro-
 manorum conducere Imperator censuit, neque aliter se pacem fa-
 cturum dixit, nisi aliquos ex liberis ipsius ducis Avarum obsides
 sumeret. Tiberio vero non ista probantur. Sic enim iudicabat, si
 aliquos liberos eorum, qui apud Scythas imperitabant, obsides ha-
 beret, fore, ut, si Chaganus a pace recedere vellet, patres haud
 dubie eorum, qui apud Romanos obsides essent, non permitterent.
 Tiberii igitur haec erat sententia. Sed Imperatori pacem omnino
 minime faciendam videbatur. Quinimo ipsis exercituum ducibus
 succensuit, quod bellum gerere cunctarentur, litteris quoque eos
 admonuit, oportere, ut barbaris ostenderent, Romanorum mores non
 in mollitiem et inertiam degenerasse, sed se laborum patientes et
 belli cupidos esse. Ut discordia praevaluit et bellicum caui coe-
 ptum est, Tiberius litteris Bonum admonuit, ut diligentem fluvii
 custodiam faceret.

18. Tiberio victo, et victoria potitis Avaribus, conventum est,
 legationem per inducias ad Imperatorem mitti. Ad quam Tiberius

σασθαι ὡς τὸν Ῥωμαίων ἀντοκράτορα. καὶ δὴ Τιβέριος f. A. C. 57ο
 ξυναπέστειλε τῇ προσβείᾳ Λαμμιανὸν ταξίαρχον, ἐσήμηνέ τε ^{Ind. 3}
 τῷ βασιλεῖ ἅπαντα τὰ ξυνεγεχθέντα, καὶ περὶ ὧν βούλεται ^{Iustini 6}
 τὸ Ἀβαρικόν. καὶ ἐσπέισατο τελῶς Ῥωμαῖοί τε καὶ Ἀβα-
 5ροι.

19. Ὅτι τῶν Ἀβάρων σπεισαμένων καὶ ἐς τὰ οἰκεῖα ἀ-
 περχομένων, οἱ Σκαμάρεις ἐγχωρίως ὀνομαζόμενοι ἐνεδρεύ-
 σαυτες ἀφείλοντο ἵππους τε καὶ ἄργυρον καὶ ἑτέραν ἀπο-
 10 σκευήν. τούτων ἕνεκα προσβείαν ἐστειλαν αὐθις ὡς Τιβέ-
 15 ριον, τῶν κεκλοφύτων πέρι ἐπιμεμφόμενοι, ἔτι καὶ τὰ ἀ-V. 78
 φαιρεθέντα ἀνακομίσασθαι βουλόμενοι. καὶ δὴ ἀνερευνη-
 θέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰργασμένοι ἐν φανερωῷ τε γενόμενοι,
 μοῖρᾶν τινα ἀπεκατέστησε τοῖς Ἀβάρους.

20. Ὅτι τοῦ δεκάτου ἔτους ἀνυσθέντος τῶν πεντηκον- A. C. 571
 15 τσιδῶν σπονδῶν, μετὰ τὴν σφαγὴν Σουρήνα, ἐν τούτῳ δ ^{Ind. 4}
 Περσῶν βασιλεὺς στέλλει Σεβόχθην, ἄνδρα Πέρσην, ἐς προ- ^{Iustini 7}
 σβείαν ὡς Ἰουστινὸν τὸν βασιλέα, τῶν ἐν Περσαρμενίᾳ μὲν
 ξυνεγεχθέντων ἄγνοιαν δῆθεν ὑποκρινόμενος, ἄλλως δὲ τὸ
 20 δὴ τῆς δεκαετίας περαιωθείσης, ἧς τὰ χρήματα ὑφ' ἐν ἔκο-
 μίσατο, εἶτα ἐμπεδώτατα ξυνεστάναι τὴν εἰρήνην, καθά που
 ἐνεγέγραπτο ἐν ταῖς ξυνηθήκαις. σφόδρα γὰρ ἐν ἀρχαῖς ἐ-
 τάραξε Χοσρόην αἰσθόμενον, ὡς βασιλεὺς Ῥωμαίων πρὸς P. 116

3. ξυνεχθέντα vulg. 13. ἀπεκατέστησαν H. (male).

Damianum, ordinis ductorem, misit, qui illum eorum, quae conti-
 gerant et quae Avarae vellent, certiore faceret. Tandem foedus
 inter Romanos et Avarae est factum.

19. Foedere inito, cum Avarae ad sua redirent, Scamares pa-
 trio nomine dicti, ex insidiis illis vim fecerunt, et equos, argen-
 tum et reliquam suppellectilem eripuerunt. Quapropter legationem
 ad Tiberium miserunt, quae de rebus ablatis quereretur et rapta
 repeteret. At deprehensis, qui latrocinium fecerant, et in apertum
 adductis, partem aliquam Avaribus restituit.

20. Exacto decimo quinquaginta annorum induciarum anno,
 post Surinae caedem, Persarum rex Sebochthem, virum Persam, le-
 gatum ad Iustinum Imperatorem mittit. Ille quidem ignorationem
 eorum, quae in Persarmenia gesta erant, fingebat, et cum decem
 anni praeteriissent, quorum tributa in unam collata, fuerant solu-
 ta, deinceps Romanos aurum, de quo convenerant, solvere, ut foede-
 ribus scriptum erat, et pacem constare petebat. Nam cum initio
 Chosroes suspicaretur, Romanorum Imperatorem a conditionibus pa-
 cis recedentem ad bellum ferri, valde perturbatus fuerat. Vereba-
 tur enim, ne ex improvviso Imperator cum magno apparatu se bello

A. C. 371 πόλεμον ὄρμα τὰ εἰρηναῖα παρωσάμενος. ἐδεδοίκεο τε, μὴ
 Ind. 4 πῶς ἐκ μεγάλης παρασκευῆς ἐπιθοῖτό τε αὐτῷ. καὶ ἄλλως
 Iustini 7 οὐχ ἥκιστα φροντίδα ἐτίθετο, εἰς ἔσχατον γῆρας ἑλλητικῶς
 καὶ ἤδη ἐκλελυμένος ταῖς ὀρμαῖς τοῦ πολέμου, ὥστε ἐρῶ-
 σθαι τὰ εἰρηναῖα, καὶ ὡσπερ ἀμέλει πατρῷον κτῆμα τοῖς γασ-
 5 αὐτοῦ παισὶ ἀσάλευτά τε καὶ ἄτρωτα καταλιπεῖν. Σεβό-
 χθην μὲν οὖν Ἰουστίνος φοιτήσαντα ἐς τὸν βασιλεῖα οὐ τι
 μάλα προσίετο, ἐπεὶ καὶ ἄλλως, ἠνίκα εἰσῆλθε κατὰ δὴ τὸ
 εἰωθὸς τὸν αὐτοκράτορα προσκνήσων, χαμαὶ ῥίψαντος ἐαυ-
 Βτὸν, οὕτω ξυμβάν, ὃ πῖλος ὃς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ κατὰ τὸ νενο-10
 μισμένον Πέρσαις ἐπέκειτο ἐς τοῦδαφος ἔπεσε. τούτῳ αἰ-
 σίῳ τινὲ συμβόλῳ χρῆσάμενοι οἱ ἐν τέλει καὶ ὁ δῆμος ταῖς
 κολακείαις τὸν βασιλεῖα ἐπτέρωσαν, ὡς ὅσον οὐπω ὑποπε-
 σεῖται αὐτῷ ἢ Περσίς. τῷ τοι ἄρα Ἰουστίνος ἐπηρμένος ἦν
 ταῖς ἐλπίσι καὶ μετεωρίζετο τῇ διανοίᾳ, τὰ κατὰ νοῦν ῥᾶστα15
 ἐκβήσεσθαι οἰόμενος. Σεβόχθην δὲ οὖν ἀγγείλαντα ἐφ' οἷς
 παρεγένετο, ὁ βασιλεὺς περιεφρόνησέ γε αὐτὸν, καὶ ἐν οὐδενὶ
 λόγῳ ἐποιεῖτο τὸν ἄνδρα. ἔφη τοιγαροῦν ὡς αὐτὸν, ὡς ἡ φι-
 λότης χρέμασι βεβαιουμένη οὐκ ἀγαθῆ· αἰσχρὰ γὰρ καὶ ἀν-
 Cδραποδώδης ὠνητή τε ἢ τοιάδε. φιλίαν δὲ τὴν ἰσθόρροπὸν τε20
 καὶ οὐχὶ κερδαλεὰν ὀρίζεσθαι, ἐν ἧ καὶ τὸ βέβαιον πέπηγε
 φύσει τινί. πρὸς τοῖσδε ἀνεκυνθάνετό γε πρὸς αὐτοῦ, μὴ τι
 καὶ περὶ τῆς κατὰ σφᾶς Ἀρμενίας βούλοιο διαλέγεσθαι. Σε-

1. ὄρμα N., ὥστε vulg.

21. πέπηγε H., πέπειγε vulg.

aggrederetur. Et omnino illi maxime curae erat, cum iam ad extre-
 mam senectutem pervenisset, et bellorum consilia omisisset, pacem
 inviolatam servare, et nullis bellis inturbatam et impeditam reg-
 ni paterni possessionem liberis suis relinquere. Imperator autem
 Sebochthem ad se venientem non magni faciebat, praesertim quum
 accidisset, simulatque ingressus est Imperatorem, ut moris erat,
 venerans, et ad pedes eius humi procubuit, ut pileus, quem in ca-
 pite, ut Persarum leges ferunt, gestabat, in terram caderet. Hoc
 omine principes viri et cetera turba, tanquam divinitus immisso,
 uti, et foeda adulatione Imperatorem extollere, et dicere, fore, ut
 Persis brevi ei submitteretur. Hac cogitatione mente elatus Iusti-
 nus, in spem adducebatur, omnia, quae animoolvebat, ad opta-
 tum exitum perventura. Itaque cum Sebochthes ea, quorum causa
 venerat, renuntiaret, Imperator eum contempsit, et nullo numero
 habuit, dixitque, amicitiam pecuniis contractam haud probari. Tur-
 pem enim et servilem esse, quippe quae pretio empta esset. Ami-
 citiam autem, cuius ratio constans et natura bene fundata esset,
 aequalem, non quaestu comparatam definiri. Deinde ex ipso quae-
 sivit, numquid vellet de his, quae in Armenia, quae eorum iuris

βόχθης δὴ οὖν ἀπεκρίνατο, ἀκηκοέναι μὲν τὸν αὐτοῦ βασιλέα, A. C. 571
 ὡς ἀνὰ τὰ ἐκείνη βραχεῖά τις ἐγένετο ταραχῆ, στείλαι δὲ ὁ-^{Ind. 4}
 μως τινὰ τὸν δυνάμενον ἐν κόσμῳ θέσθαι τὰ γεγενημένα καὶ ^{Iustini 7}
 τὸν θόρυβον καταπαύσοντα. Ἰουστίνος δὲ Περσαρμενίους
 5προφανέστατα ἔφη εἰσδέξασθαι Περσῶν ἀποχωρήσαντας, καὶ
 οὐ περιόψεσθαι σφᾶς ἀδικουμένους, οἷα δὴ ὁμογνώμονας τὰ
 εἰς θεόν. Σεβόχθης δὴ οὖν ἐν Πέρσαις ἀγχίνους τε ἅμα D
 καὶ νομίζων τὰ περὶ τὸ θεῖον οὐκ ἄλλως ἢ καθὰ νομίζουσι
 Χριστιανοὶ, ἐπιμελέστατά πως ἔδεικτο τοῦ βασιλέως Ἰουστί-
 10νου μὴ κινήσαι τι τῶν ἐν κόσμῳ, ἐν νῶ τε βαλέσθαι τὸν πό-
 λεμον, οὕτως ἄδηλον πρᾶγμα καὶ οὔτε ἐπὶ ῥητοῖς εἰωθότα
 χωρεῖν. καὶ ὅτι δὴ, εἶγς οὕτω τύχοι, καὶ κρατούντων Ῥω-
 μαίων, ἐς τὸναντίον αὐτοῖς περισταίῃ τὰ τῆς νίκης. ἐσιόν-
 15τες γὰρ ἐς τὴν Περσῶν καὶ ἐπὶ μικρότατον ὁδοιπορίας ἐλαί-
 λως, ἤπερ αὐτὸν, ἐσπουδακότας· ὡς, εἶγς ἔλοιτο τοὺς τοιούσ-
 δε ἀποκτινύναι, οὐδὲν ἦττον αὐτοὶ πάλιν ἠττηθήσονται. P. 117
 οὐ δῆτα οὖν χρεῶν κατὰ Χριστιανῶν τοὺς ὁμοδόξους θῆγειν
 τὰ ξίφη. ἀλλὰ γὰρ τοῖς οὕτω λίαν ὀμολοῖς τε καὶ ἐπεικίεσο
 20λόγοις Ἰουστίνος οὐκ ἔτετο χρῆναι ἔσσεσθαι πειθῆμιος. ἔφη
 δὲ, ὡς, εἶγε παραθεῖῃ δάκτυλον ἓνα, κινήθησεται, καὶ ὡς ἐς
 τὴν Περσῶν ἐλάσει· θαρρῶεῖν τε, ὡς, εἰ πρὸς πόλεμον ὀρμή-
 10. τε add. N. 14. μακρότατον conl. N.

erat, contigerant, disserere. Et ille quidem regem suum accepisse, respondit, exortum quemdam in illa provincia tumultum, levem et exiguum; ad eum sedandum misisse, qui comprimeret et res pristino statui restitueret. Iustinus vero palam dixit, se Persarmenios, qui a Persis defecissent, in fidem tutelamque suam recepisse, neque si quis eos iniuria afficeret, neglecturum, quippe qui eadem, quae ipse, de religione sentirent. Sebochthes autem, qui apud Persas prudentia excellebat, cum eandem, quam Christiani, de religione opinionem haberet, etiam atque etiam vehementer Iustinum orabat, ne ea, quae se bene haberent, moveret, et ut animum induceret, bellum esse rem valde incertam neque certis legibus fluere. Quod si forte fortuna contingeret, ut Romani victoria potirentur, ipsam victoriam fortasse in contrarium casuram. Etenim qui Persarum regionem vel brevissimo itinere cognoverint, eos compertum habere, omnes non alio ritu religionem, quam ipse colat, colere et amplecti. Hos si occidere susceperint, nihilominus postea longe ipsis inferiores fore. Proinde iniuste eos contra homines eadem cum Christianis religione utentes enses esse stricturos. His tam acquis et lenibus sermonibus Iustinus minime sibi acquiescendum existimavit; sed dixit, etiamsi unum digitum apponeret, se expeditionem suscepturum et Persidem invasurum. Confidere, se, si in bellum eru-

- A. C. 571 σοι, καθελεῖ τε Χοσρόην καὶ αὐτὸς βασιλεὺς χειροτονήσοι Πέρσαις. οὕτω τοίνυν ὑπερόρια εἰπὼν ἀπέπεμψε Σεβόχθην.
- A. C. 575 κα'. Ὅτι ἐπεὶ Ἰουστίνος τὰς φρένας παρεκόπη καὶ Τι-
Incl. 8 βέριον ἀνεδέξατο διοικεῖν τῆς πολιτείας τὰ πράγματα, ἐν ἁ-
Iustini 11 πρόρῳ ἦσαν αὐτὸς τε Τιβέριος καὶ ἡ βασίλισ Σοφία ὅπως διὰ 5
P. 118 V. 79 θοιγτο τὰ τῶν πολέμων. ἀλλὰ γὰρ ἔλυσε τὸ ἄπορον σφῶν
βασιλεὺς ὁ Περσῶν ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα στείλας
Ἰάκωβον, ὃς τὰ Περσικὰ ῥήματα τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ διασα-
C φηνίζειν ἠπίστατο. συννοήσας γὰρ, ὡς εἰς ἔσχατον νῦν ἔλ-
πίδος οἱ Ῥωμαῖοι κατολισθήσαντες ἡδιστον μὲν ἂν ἔχοιενιο
ἐπὶ ταῖς οἰαίσοῦν ξυνθήκαις διαλυῖσαι τὸν πόλεμον, οὐ μὴν
θαρσύνῃσαι πρεσβείαν τινὰ στείλαι διὰ τὸ οὐκ εὐπρόσωπον εἶναι
τὸν ἀρξάμενον πολέμου ἀπάρξασθαι καὶ ἰκετείας· προτερή-
σας οὖν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τὴν αἰσχύνην προανείλε, καὶ
τῷ κατεπτηχότι τῆς γνώμης αὐτῶν ἐπενόησε πρόφασιν, ὡς 15
ἂν ἔλθοιεν ἐς λόγους αἰτησόμενοι μεθ' ἰκετηρίας εἰρήνην.
- Δοτέλλει τοίνυν Ἰάκωβον, ἄμεινόν πως βουλευσάμενος, ὡς οὐ
V. 80 πώποτε ἂν εὐκλεέστερον Πέρσαι τὸν πρὸς Ῥωμαίους κατά-
θοιγτο πόλεμον· τσσαῦτα γὰρ ἐνδῶσειν Ῥωμαίους, ὅσα ἂν
ἐθέλησωσι Πέρσαι αὐτοί. ἡ δὲ σταλεῖσα πρὸς αὐτοῦ ὡς 20
Ἰουστίνον ἐπιστολὴ οὔτε τῆς ἡλικίας ἦν τοῦ Περσῶν βασιλέ-
- Post fragm. 20, sequuntur in vulg. duo ex Simocatta petita,
et lemma ἐκ τῆς β' βίβλου, quod ad eundem pertinet. 3. Τι-
βέριος conl. B. 4. ἀνεδέξατο conl. N. 9. ὡς εἰς ἔσχατον νῦν
N., ὡς ἔσχατον ὡς νῦν vulg. 12. θαρσύνῃσαι conl. B. 20. αὐ-
τοῦ N., αὐτὸν vulg. 21. Ἰουστίνον ll. mg., Ἰουστινιανὸν vulg.
- perit, Chosroem de medio sublaturum, et regem Persis daturum.
Ad hunc modum insolenter locutus, Sebochthem missum fecit.
21. Cum Iustinus mentis imbecillitate laboraret, et Tiberium
reipublicae administrandae praefecisset, Tiberius et regina incerti
erant, quid de rebus bellicis statuerent; sed dubitationem exemit
Persarum rex, qui Iacobum legatum ad Romanorum Imperatorem
misit. Is Persica verba Grace exprimere uoverat. Nam Persarum
rex, Romanorum res in ultimum discrimen adductas esse ratus, et
nihil iucundius et opportunius illis contingere posse, quam quibus-
vis conditionibus bellum pace finire, cuius rei gratia tamen eos
puderet legationem mittere, quod indecorum existimarent, eum, qui
bellum suscepisset, initium supplicandi facere, hunc pudorem prae-
ueniendo sustulit. Et quoniam consternati animo erant, rationem
et occasionem excogitavit, ut per speciem colloquii pacem supplices
orarent. Itaque mittit Iacobum, Persas nunquam gloriosius bellum
contra Romanos deponere posse existimans, quia Romani omnia,
quae Persae voluerint, essent concessuri. Atque haec missa per
Iacobum ad Iustinum epistola neque aetati regis Persarum accom-
modata erat, (nam puerilem in modum conscripta erat,) neque alte-

ως, μεираκιώδης οὔσα παντοίως, οὔτε δὲ ἄλλον τινὸς οἶμαι A. C. 575
 ἐμφρονεστάτου. ἔτερον γὰρ τὸν ὄντιναοῦν ἀπανθαδίζεσθαι ^{Ind. 8}
 οὐκ ἀπὸ τρόπου ἦν· ἐκείνον μέντοι οὐ βρενθύεσθαι ἴσως ἐ- ^{Iustini 11}
 χρῆν, οὐδὲ ὑπαγόραν τινὰ εἶναι καὶ ἀπειρόκαλον. ἡ γὰρ
 5 ἐπιστολὴ ὕβρεως τε μεστὴ καὶ ὄνειδισμῶν καὶ μεμεθυσμένων
 ῥημάτων ὑπῆρχε. καὶ ἡ μὲν ἐπιστολὴ ὑπερηφανίας τε ἦν P. 119
 καὶ ἀλαζονείας πλήρης· εἰσάγεται δ' οὖν Ἰάκωβος, οὐ μὴν
 ὡς Ἰουστίνον, ἄτε νοσώδη τυγχάνοντα, ἀλλὰ γὰρ ὡς τὴν βα-
 σιλίδα, ἐπεὶ αὐτὴ ζῦν Τιβερίῳ ἅπαντα ἐπραττεν. ἀναλεξα-
 10 μένη τοίνυν τὰ γράμματα ἐπηγγείλατο καὶ αὐτὴ στέλλειν τὸν
 πρεσβευσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἀμφὶ τῶν ὁποσοῦν
 κεκινημένων διαλεχθῆσόμενον. στέλλεται δ' οὖν Ζαχαρίας,
 ἐν τοῖς βασιλείοις καταταττόμενος ἰατροῖς, ἐπιφερόμενος
 γράμμα ἐκ τῆς βασιλίδος.

15 κβ. Ὅτι ἐπὶ Τιβερίου Καίσαρος οἱ τῶν Ῥωμαίων A. C. 576
 στρατηγοὶ εἰσβολὴν ἐς Ἀλβανίαν ποιησάμενοι, καὶ ὀμή- ^{Ind. 9}
 ρους λαβόντες Σαβείρων καὶ ἄλλων ἐθνῶν, ἤκον ἐς Βυ- ^{Iustini 12}
 ζάντιον. ἀφικομένους δὲ ἐν Βυζαντίῳ τοὺς πρέσβεις τῶν
 ἐνδεδωκότων ἑαυτοὺς Ἀλανῶν τε καὶ Σαβείρων ὁ Καῖσαρ
 20 δέχεται ἐπιεικῶς καὶ πάνν φιλανθρωπῶς πυθόμενός τε
 παρ' αὐτῶν ὅποσα χρήματα αὐτοῖς ἐδίδον ὁ Περσῶν βασι-
 λεύς, δεδωκός τε ἔξουσίαν σφισὶν ἐς ὅσον ἠβούλοντο ἐξᾶραι
 5. ὕβρεως N., ἕβρεων vulg. 10. στέλλειν H., στέλλει vulg.
 22. ἐξουσίαν B., ἐξουσίας vulg.

rius opinor viri prudentia praediti fuit. Alium enim quempiam insolentem esse, non alicum fuisset, sed illum minime superbire aut audacius loqui decebat. At epistola contumeliae et probris et verborum insolentium plena fuit. Itaque etiamsi epistola arrogantiae et contemptus plena esset, tamen introductus est Iacobus, non quidem ad Iustinum, qui gravi morbo afflicus erat, sed ad reginam, quae omnia imperii negotia cum Tiberio curabat. Lecta epistola, regina respondit, se quoque missuram legatum ad regem Persarum, qui de omnibus, de quibus inter ipsos controversia mota erat, ageret. Itaque mittitur Zacharias inter Imperatoris medicos adscriptus, qui tulit litteras reginae.

22. Sub Tiberio Caesare Romanorum duces, impetu in Albaniam facto, obsidibus a Sabiris et aliis gentibus acceptis, Byzantium venerunt. Eo cum legati Alanorum et Sabirorum venissent, qui se Romanis dederant, Caesar eos benigne et humaniter excepit. Cum autem ex eorum verbis audisset, quantas pecunias illis Persarum rex largitus fuisset, facta potestate, quantum vellent oratione rem exaggerare, et verum dicendo obscurare, „Duplo maiora praemia vobis largiar, inquit, non solum viris in dignitate constitutis, sed etiam unicuique vestrum.” Haec barbaris laetitiam attulerunt, et visi

A. C. 576 τῆ ψευδολογίᾳ τὸ χρῆμα καὶ τῷ κόμπῳ τάληθδς ἐπικαλύψαι,
 Ind. 9 „διπλάσια τούτων ἔγωγς παρέξω,” ἔφη, „τοῖς τε ἐν τέλει ὑμῶν,
 Iustini 12, πρὸς δὲ δὴ καὶ ὑμῖν αὐτοῖς.” ἐπὶ τούτοις ἦσθησαν τε οἱ
 βάρβαροι, καὶ ἐδόκουν χάριν εἶδέναι τῷ κρείττονι ἀνδρῶν
 Cύπηκοοι Ῥωμαίων ἐγένοντο. ἤγγελον δὲ, ὡς ὁ Ἀβείρ ἀπέ-5
 στη οὐκ ἐς μακρὰν, ὀλίγα τε φροντίσας τῶν ὀμηρῶν Πέρ-
 σαις προσετέθη. τοῖς μὲν οὖν πρέσβεισιν αὐθις ἐν συνουσίᾳ
 γενόμενος ὁ Καῖσαρ τὰ ὅσα ἀρμόδια διελέχθη, καὶ ἔφη τοὺς
 τε προσχωροῦντας αὐτῷ ἔκοντι μάλα εὐεργετήσῃν, τοὺς δὲ
 γε οὐ βουλομένους καὶ ἄκοντας ἔξῃν ὑπὸ τὴν αὐτοῦ χεῖρα 10
 βία καὶ δυνάμει.

κγ'. "Οτι τῶν στρατηγῶν δηούντων τὴν Περσῶν Ἀρμε-
 νίαν, ἐν τούτῳ παρεγένετο Ναδώης, ἐς τὴν λεγομένην σμι-
 κρὰν χειροτονηθεὶς πρεσβείαν, πρὸς Χοσρόου ἐκπεμφθεὶς·
 δς τῆς διὰ Θεοδώρου τοῦ Βάκχου πρεσβείας ἔδοξεν ἀμοι-15
 βαίαν ἀποκομίζειν ἐκ τοῦ Χοσρόου ἀγγελίαν, κυρίως δὲ ὡς
 Dέτοιμότατα ἔχοι καὶ αὐτὸς στέλλαι τοὺς ἄρχοντας κατὰ δὴ τὰ
 ὄρια τῆς ἑω, ὡς ἂν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τοῖς ἐκ Ῥωμαί-
 ῶν ἐκπεμφθησομένοις σκοπήσοιέν τε καὶ διασκέψοιντο ὅπως
 χρῆ τὰ ὄπλα καταθέσθαι. ἀνακρινόμενου τούτου πρώτου 20
 τίς ἄρα πολιτεία τῆς λύσεως τῶν πεντηκοντουτίδων σπονδῶν
 αἰτία ἐγένετο; ᾧτινί γε δὴ που ἐμφρονέστατά πως ἀπεκρί-
 5. Σαβεῖρ Val. 15. δς τῆς H., ὅστις vulg. 21. τίς ἀρα
 πολιτεία H., τῆς ἀρα πολιτείας vulg.

sunt Deo gratiam habere, quod subiecti facti essent Romanis. Re-
 tulerunt autem, Abirem paullo ante defecisse et, nulla obsidum habi-
 ta ratione, cum Persis se coniunxisset. Deinde Caesar cum legatis
 congressus, quae apta videbantur, disseruit et dixit, erga eos,
 qui sponte in eius potestatem venirent, se liberalem futurum, et
 eos, qui se suae potestati submittere recusarent, vi et armis suo
 imperio parere coacturum.

23. Dum Romanorum duces Persarum Armeniam populati-
 onibus vexarent, advenit Nadoes electus et a Chosroe missus ad
 minorem, quam vocant, legationem obeundam. Hunc responsum
 ferre ad legationem Theodori Bacchi iussit Chosroes, et nomina-
 tim nuntiare Romanis, sese paratum esse mittere primarios viros
 ad fines Orientis, ut cum his, quos Romani mitterent, prospice-
 rent et viderent, qua ratione arma deponerent. Quum ille pri-
 mum quaereret, quaenam causa et ratio fuerit quinquaginta an-
 norum inducias violandi: prudenter Caesar respondit, se quidem
 regem Persarum, qui senior esset, quippe qui, se adhuc puero,
 in flore aetatis suae constitutus foret, secururum, et sive arma,
 sive pacem vellet, utrum elegisset, gratum acceptumque habi-
 turum. His dictis Caesar Nadoem dimisit, nec multo post dele-

γατο ὁ Καῖσαρ, ὡς πρεσβυτέρῳ τυγχάνοντι βασιλεῖ Περσῶν A. C. 576
 αὐτὸς ἐτι νέος ὢν, καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας Χοσρόου ^{Ind. 9}
 παῖς καθεστῶς, ἐτοιμος εἶη ἐφ' ὅπερ ἂν ἐκεῖνος ἡγήσοιτο ἐ- ^{Iustini 12}
 πεσθαί οἱ, καὶ, εἴτε τὰ ξίφη βούλοιτο εἴτε τὴν ἡσυχίαν, ἀ-
 5. σχολουθήσειν. ἀποπέμψας οὖν ἐπὶ τοιοῦτοδὲ τὸν Ναδῶν ὁ
 Καῖσαρ οὐκ ἐς μακρὰν καὶ αὐτὸς ἔστειλε κατὰ τὴν ἐψῶν
 τοὺς εὐ διαθήσοντας τὰ ἀμφίβολα, ἐς ταῦτὸν συνελευσσομέ- P. 120
 νους τοῖς Περσῶν ἡγεμόσιν. ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδω-
 ρος ὁ Πέτρον, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων πρὸ τούτου
 10. ἰογενόμενος ἡγεμῶν τηνικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένων προσι-
 στήκει θησαυρῶν, οἱ γὰρ ἀπὸ τῆς δαυιλείας τῇ Ῥωμαίων
 προσαγορεύονται φωνῇ, (Λαργούς γὰρ οἱ Λατίνοι τὸ δαυι-
 λῆς ὀνομάζουσιν,) Ἰωάννης τε καὶ Πέτρος, ἄμφω τῇ τῶν
 ὑπάτων τετιμημένοι ἀξία, πρὸς γὰρ καὶ Ζαχαρίας ἐν τοῖς βα-
 15. σιλείοις καταταπτόμενος ἰατροῖς. οἱ δὲ γεγόμενοι ἐς Κων-
 σταντινίαν πόλιν, τὴν μεταξὺ τῶν ποταμῶν, ἀνέμενον ἔλευσό-
 μενον ἐκ τοῦ Χοσρόου ἐς τὰ περὶ Νίσιβιν καὶ τὸ Δύρας B
 Μεβῶδην τὸν Σανναχοερύγαν, ᾧ δὲ τὸ κῦρος τῶν περὶ τὴν
 εἰρήνην ἐπέθηκε Χοσρόης. κατ' αὐτὸν δὲ τὸν χρόνον
 20. καὶ Ἀστέριος, εἷς τῶν βασιλείων διαιτητῶν, οὗς δὲ ἀντι-
 γραφέας ἀποκαλέοις, δορυάλωτος ὢν ἀνηρέθη ὑπὸ Χοσρό-
 ου, φωραθεὶς ὡς κρύβδην ἐγεγράφει βασιλεῖ τῶν Ῥω- V. 81
 μίων ἐπιθέσθαι κεκακωμένοις νῦν Πέρσαις. Μεβῶδου
 δὲ ἀφικομένου ἐν τοῖς ὄρεισις ἄμιλλα μὲν τις γέγονε πρό-
 25. τερον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀμφὶ Θεοδώρῳ καὶ Ζαχαρίᾳ περὶ
 2. αὐτὸς H, αὐτοῖς vulg. 12. τοὺς δαυιλεῖς coni. N. 15.
 Κωνσταντινίου πόλιν τὴν H. (male).

gavit ad partes Orientis, qui controversias componerent et cum
 Persarum principibus convenirent. Fuerunt vero qui missi sunt a
 Romanis Theodorus, Petri filius, ante dux numerariorum, tunc
 temporis thesaurorum comes, quos largitiones Romana lingua vocant,
 (largos enim eos, qui liberalius sua profundunt, Latini vocant.)
 Ioannes et Petrus ambo consulatus dignitate oruati: praeterea Zacha-
 rias in regionum medicorum numerum relatus. Hi vero ubi Con-
 stantinam urbem in Mesopotamia sitam advenerunt, Mebodem San-
 nachoerigam, qui a Chosroe in loca circa Nisibin et Daras missus
 erat, expectarunt. Huic enim plenam pacis confirmandae auctorita-
 tem Chosroes commiserat. Eodem fere tempore Chosroes Asterium
 (is erat unus ex Imperatoris iudicibus, quos contrascribas vocave-
 ris,) occidit, quia deprehensus est, dum captivus esset, clam litte-
 ras scripsisse ad Imperatorem Romanorum, ut, dum res Persarum
 afflictas essent, eos adoriretur. Mebodes cum ad limites accessis-
 set, certamen illi cum Theodoro et Zacharia imprimis fuit, quo in

A. C. 576 τοῦ ὅποι δέον ποιήσασθαι τὴν ξυνέλευσιν. Ῥωμαῖοι μὲν
 Ind. 9 γὰρ ἤξιον ἐν τοῖς τελοῦσιν ἐπὶ τὸ Δάρας χωρίοις, οἷα δὲ
 Iustini 12 C οἰκείοις καθεστῶσι, ξυγκροτεῖσθαι τὴν ἐκκλησίαν· ἀτὰρ οἱ
 Πέρσαι ἔφασκον, ἐπεὶ ἡ πόλις αὐτοῖς τῷ θεσμῷ τοῦ πολέ-
 μου ὑπεκλήθη, οὐκ ἀπὸ τρόπου, καὶ τὰ ὅσα γε ὑπὸ τὴν πό-
 λιν ἁρμόζειν αὐτοῖς, καὶ οὐ δέον ἐκεῖσε ξυνίεναι, οἷα μὴ κα-
 θεστώτων ὁροθεσιῶν. μετὰ γοῦν ταῦτα, οὕτω δοκοῦν ἀμφο-
 τέροις τοῖς μέρεσι, ξυνῆλθον ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Ἀθραήλων
 πρὸς τοῖς καὶ οἱ ἐπιχώριοι ἄρχοντες πολιτείας ἀμφοτέρας·
 καὶ τοίνυν προὔτιθισαν ἅς γε δήπουθεν ὄντο κατ' ἀλλήλων
 τὰς πολιτείας ἔχειν αἰτίας, ὡς τῆς ἐτέρας τὴν ἐτέραν ἄδικα
 τε καὶ οὐχ ὅσα εἰργασμένης, παρασπονδησάσης τε καὶ πό-
 D λεμον ἄδικον ἐλομένης. πλείστων δὲ ὄσων ῥημάτων ἐξ ἀμ-
 φοῶν τοῖν μεροῖν, ὡς πη ἔτυχεν, ἐρῶμιμένων, χύδην τε πε-
 ριουσῶν τῶν δικαιολογιῶν τῷ ἕκαστον ἐθέλειν τῇ κατ' αὐτὸν
 πολιτεία, οἷα εἰκὸς, εὐνούστατον ἑαυτὸν ἀποφῆναι, τέλος ἐς
 Δημηγορίαν πρῶτοι Ῥωμαῖοι κατέστησαν.

κδ. Ὅτι οἱ πρόσβειες ξυνελθόντες τε καὶ εἰς ἓν γενόμε-
 νοι κατὰ δὴ τὰ ὅρια τῆς ἔω ἐξ ἀμφοτέρας πολιτείας, τὴν
 εἰρήνην ὅπως βεβαιωθῆναι δέον διασκευόμενοι, γλαφυρά τε
 καὶ ποικίλα ῥήματα ἕκαστοι ἀπορῥίψαντες, εἰπόντες τε καὶ
 ἀκηκόετες τὰ ὅσα χρεῶν, τυχὸν καὶ τὰ ὅσα μὴ χρεῶν, τέ-
 2. ὑπὸ B., ἐπὶ vulg. 6. καὶ om. ed. Par. 7. ὁροθέσιον
 vulg. 10. ἅς B., ὡς vulg. 11. τῆς πολ. vulg.

loco convenient. Romani petebant, conventum agi in finitimis Daras locis, quippe quae sua essent. Contra Persae dicebant, quandoquidem ea urbs iure belli Romanis subiecta esset, non a verisimilitudine alienum esse, omnem regionem circa illam eorum partibus adhaerere, neque illic ad colloquium convenire oportere, quia minime regio illa esset inter limitaneas censenda. Post haec, sic enim utrisque visum, ad colloquendum convenerunt in loco, qui dicitur Atraelon, et cum illis quoque utriusque rei publicae principes, qui eas regiones incolabant. Illic in medium proposuerunt, quas ultro citroque existimabant habere se mutuo accusandi causas, quae alter populus alteri damna intulisset aut bellum facere praecipuisset. Itaque cum utriusque plures sermones super hac re iactassent, et unusquisque abunde, quo se suae patriae, ut decebat, amantem et studiosum ostenderet iustas, rationes, quibus eam tueretur et defenderet, attulisset, tandem primi Romani concionem apud conventum habuerunt.

24. Legati convenientes et in unum congressi ad fines Orientis ab utroque regno, ut dispicerent, quomodo pacem firmam facerent, lubrica et ambigua verba utrimque emisissent, et quae dici oportuit, dixerunt et audierunt, et forte quae minime dici debue-

λος ξυνήκαν οἱ πρέσβεις περὶ μὲν τοῦ διαρρήγῃαι τὰς σπον- A. C. 577
 δὰς τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι, διερευνησαὶ δὲ Ind. 10
 τρόπον, ὅτω ἐμπεδωθήσεται τὰ εἰρηναῖα τοῦ λοιποῦ καὶ αἱ Iustini 13
 ἀμφήριστοι πολιτεῖαι κατάθουνο τὰ ὄπλα. εὐθὺς οὖν Μεβῶδου P. 121
 διατὰ τὰς πρώην ξυνθήκας, αἱ ξυνέστησαν ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος
 Ἰουστινιανοῦ, τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν νομισμάτων φή-
 σαντος χρῆναι τοὺς Ῥωμαίους τῇ πολιτεῖᾳ Περσῶν κατατι-
 θέναι ἀν' ἔτος, ἔτι γε μὴν ἀποχωρῆσαι Περσαρμενίας τε
 καὶ Ἰβηρίας, πρὸς δὲ γε καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅσοι γε αἴτιοι τῆς
 10 αὐτοκρατορίας ἀποδοθῆναι βασιλεῖ τῶν Περσῶν χρησομένῳ
 σφισὶ ταῖς προσηκούσαις φωναῖς. τσαῦτα τοῦ Μεβῶδου κα-
 τατείναντος, οἱ τῶν Ῥωμαίων πρέσβεις, τὸ τοιόνδε ἐκ τοῦ
 Καίσαρος παρεγγυηθὲν αὐτοῖς, αὐτίκα οἱ γε τοῦτο αὐτῷ B
 οὐδὲ τοῦνομα προσίεσθαι ἔφασαν τῆς εἰρήνης, εἶπερ ἐπὶ
 15 ὕσωντελείᾳ τινὶ καὶ ἄτε ἐς φόρον ἀπαγωγὴν Πέρσαι ἐλπίζουεν
 Ῥωμαίους ἔξειν τοῦ λοιποῦ· μηδὲ γὰρ ἀνέξασθαι τοῦ τοιοῦδα
 τὸν Καίσαρά τι παρασχέσθαι, μήτε μὴν ὡσπερ ἀμέλει ὄνιον
 τι χρῆμα πρίασθαι τὴν εἰρήνην. οὕτω δὲ γὰρ εἰ ἔσοιτο, οὐ
 20 τι εἶναι μόνιμον οὐδὲ βεβυίαν. χρῆναι τοίνυν Ῥωμαίων
 25 πολεγεον οἱ πρέσβεις πρότερον τοῦ τοιοῦδε ἀπειπεῖν, οὕτω τε
 ἐφ' οἷς δέοι τὰ τῆς εἰρήνης προῖέναι διασκέψασθαι. καὶ αὐ-
 θις ἑκατὶ τοῦ τοιοῦδε τερθρείας λόγων ἀπερῶριμμένης πολ-
 30 λῆς ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν, καὶ οὐχ ὑποχαλῶντων ἐν ἀρχῇ
 3. διου vulg. 8. Περσαρμενίας B., περὶ Ἀρμενίας vulg. 11.
 φωναῖς] ποιναῖς coni. B.

runt. Tandem illud disquirere supersederunt, utri populo foederis
 violatio attribuenda esset, et rationem investigare conati sunt, quo-
 modo in posterum pax firmis conventionibus stabiliretur, et inimi-
 cae gentes ab armis discederent. Statim Mebodes suggestit, aequum
 esse, Romanos pendere Persarum reipublicae quotannis triginta mil-
 lia aureorum. Sic enim conventionibus cautum esse, quae tempore
 Iustiniani Imperatoris factae erant. Praeterea Persarmenia et Iberia
 cederent, et omnes defectionis auctores regi Persarum redderent,
 quos merita morte afficeret. Haec et alia huiusmodi Mebode propo-
 nente, Romanorum legati secundum Caesaris mandata contra disse-
 ruerunt, et festim responderunt, se hoc ne pro nomine quidem
 pacis admittere, si cum tributi pensatione Persae sperarent in po-
 aterum Romanos sibi obnoxios constituere. Nec enim Caesarem
 quicquam pendere, neque pacem, tanquam rem venalem, emere
 velle, quae, si ita contingeret, non diu permaneret, neque firma
 foret. Oportere igitur imprimis totum hunc sermonem omittere,
 tum demum, quibus conditionibus pax vincienda sit, advertere. Rur-
 sus super his cum utraeque partes in multas altercationes erupissent,
 et Persae minime cederent, sed obnixe contenderent, iustum esse,

Dexippus, Eunapius etc.

21

A C. 577 τῶν Περσῶν, ἀλλ' ἢ τὰς ἀνέκαθεν τριάκοντα χιλιάδας τοῦ
 Ind. 10 χρυσοῦ νομίσματος ἢ προσάπαξ ὡς χρὴ μέγα τι καταθέσθαι
 Iustini 13 δικαιολογουμένων, τὸ τελευταῖον ἔδοξεν ὁ Μεβῶδης ἐπιδει-
 κνύναι δῆθεν αὐτοῖς ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως γράμμα
 ἄρτι σιαλὲν, ἐν ᾧ περιείχετο, ὡς χάριν τῆς πρὸς Καίσαρα⁵
 φιλίας ἀνέξοιτο καὶ χρημάτων ἐκτὸς ἐξ ἰσοτιμίας ἀναρῶσαι
 τὴν εἰρήνην. τοῦτο ἐπεὶ [οἱ] κατὰ τὴν βασιλίδά διεθρουλλήθη
 Δπόλιν, ἄπαντες ἀνπετερώθησάν τε, καὶ ἐδόκουν οἱ τε ἐν τέ-
 λει καὶ ὅσος ἕτερος ὄμιλος ἤδη ἀργήσειν τὰ ξίφη καὶ ἐμπε-
 δώτατα καθέξειν τὴν εἰρήνην, ἐπεὶ ὁ Καῖσαρ Περσαρμενίας¹⁰
 τε καὶ δὴ Ἰβηρίας αὐτῆς ἐτοιμώτατα εἶχε παραχωρῆσαι Πέρ-
 σαις, σιφέςτατα ἐξέπιστάμενος ὡς οὐ κώποτε ἐνδώσοιεν
 τῶσάυτης ἑσπερημένοι χώρας, οὐδέ γε εἰ τελῶς κατολισθή-
 σοι καὶ ἐξίτηλα ἔσοιτο τὰ πράγματα Περσῶν. τοὺς μέντοι
 V. 82 γενεάρχας Περσαρμενίων, ἀλλὰ γὰρ καὶ τοὺς τῷ γένει σφῶν¹⁵
 ἠνωμένους, καὶ ἀπλῶς τὸν ὄντιναοῦν οἱ γε αὐτομολήσαντες
 ἦσαν ὡς Ῥωμαίους, οὔτε ἐκδώσειν· ἀλλ' οὐδὲ ἐτέρως ἐμ-
 πεδώσειν ἔφρασκε τὴν εἰρήνην, εἰ γε μὴ ἄδεια ἔσοιτο τοῖς
 βουλομένοις Περσαρμενίων τε καὶ Ἰβήρων, τὴν σφετέραν
 ἐκλιπόντας, ἀνασκευάσασθαι ἐς τὴν Ῥωμαίων. λόγον γὰρ²⁰
 οὐχ ἦχιστα ἐποιεῖτο πολὺν ὁ Καῖσαρ τῶν ὁμωμοσμένων ὑπὸ
 6. ἀναρῶσαι N., ἀναθαρῶσαι vulg. 7. οἱ uncis inclusit B.
 9. ὅσος B., ὄσοι vulg. ἐμπεδώτατα H., ἐμπεδῶ ταῦτα vulg.
 11. παραχωρῆσαι Cantocl., παραρῶσαι vulg., παραρῶσαι Πέρ-
 σαις mg. H. 13. εἰ Val., ἢ vulg.

Romanos aut constitutum triginta millium aureorum tributum quot-
 annis pendere, aut semel magnam aliquam pecuniae summam, tan-
 dem Mebodi Romanis litteras Persarum regis nuper ad se scriptas
 ostendere placuit, quibus se propter Caesaris amicitiam etiam nul-
 la pecuniarum habita ratione aequis conditionibus pacem facturum
 esse indicavit. Huius rei fama simulatque ad regiam urbem perla-
 ta est, omnes laetati sunt et Senatus et plebs, eoque animo opi-
 nionem praeceperunt, tempus advenisse, quo ensibus quietem indi-
 cerent, et firmiter pacem colerent: maxime cum Caesar Persarmeni-
 am et Iberiam Persis cedere paratus esset. Sic enim statuebat,
 Persas, etiamsi eorum res perditae forent et ad nihilum redactae,
 nunquam quieturos, quamdiu his tantis regionibus privarentur. Prin-
 cipes tamen Persarmeniorum, et qui illis genere coniuncti erant,
 et omnes, qui a Persis ad Romanos confugissent, nullo modo tra-
 dendos esse statuit: imo non alia conditione pacem servandam, nisi
 liberum sit Persarmeniis et Iberis, qui suam patriam reliquerint,
 ad Romanorum partes transire. Etenim Caesar multum in eo ser-
 mone versatus est, a Iustiniano Imperatore iureiurando fidem da-
 tam esse Persarmeniis et his, qui ex Iberia migraverant. Atque

Ἰουστινιανῷ τοῦ βασιλέως τοῖς Περσαρμενίοις καὶ τοῖς μὲν A. C. 577
 ταχωρήσασιν Ἰβήρων. ὁμοιωμοῦν γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς καθόσον Ind. 10
 οἰόντι ἐστιν αὐτῷ, ἅπαντα ἀνακινήσειν τρόπον, ὡς ἂν καὶ Iustini 13
 αὐτὴν γε δῆπου τὴν θρεψαμένην σφᾶς ποιήσεται ὑποχείριον P. 122
 βεῖ δέ γε ἄχρι τέλους οὐ τι ἔσσιτο δυνατὸς πρὸς τὸν πόλεμον
 ἀνθέξειν, ἀλλὰ τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστάσεως καὶ τοὺς τῷ
 αἵματι σφισι προσήκοντας, ξυνελόντα δὲ εἶπελν τοὺς δσοι
 βούλονται Ῥωμαϊκῆς μετασχεῖν πολιτείας, οὐδὲ πώποτε ποι-
 ῆσθαι ἐκδότους. ἐδόκει δὲ καὶ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἠδε-
 10 σθαι ἐπὶ τοῖσδε, ὡς ἂν Ῥωμαῖοι μὲν ἐκστήσονται τῆς
 Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας, ἔξουσίαν δὲ αὐτὸς προσνέμοι, B
 ὅποι ἐθέλουσιν εἰ τῆδε οἰκήτορες ἵεναι, οὐδὲ τι ἀπὸ τρόπου
 γε οἶμαι. ἠπίστατο γὰρ, πλὴν ὀλιγίστων τῶν ἐν τέλει, οἱ
 τῆς ἀποστάσεως ἤρξαν, ὡς οὐδεὶς Περσαρμενίων καὶ Ἰβήρων,
 15 σπόθῃ τῆς θρεψαμένης ὅς φύσει τοῖς ἀνθρώποις ἐνζῆνει τε
 καὶ προσπέπηγεν, ἀνασκευάσοιτο ἐς τὴν ὀθνείαν. ἄλλως τε
 καὶ ἅμα ἠλίξε, τοῦ πολέμου λωφῆσασθαι ἐν δέοντι θέσθαι
 τὰ Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας· αἶδε γὰρ αὐτῷ αἱ χῶραι
 κίμφοροί τε ὑπῆρχον, καὶ πλεῖστα ἐστί ἐδασμοφόρου.
 20 τοιγαροῦν διὰ ταῦτα ἠρέσκετο βασιλεὺς Περσῶν ἐπὶ τοῖσδε
 τὸν πόλεμον καταθέσθαι. προσῆλθε δὲ τῷ Καίσαρι διανο-
 εῖσθαι, ὡς ἂν τὸ λοιπὸν μηδεμίᾳ ὑπολείποιτο τοῦ πολέμου C

7. ξυνελόντα δὲ N., ξύνολον τᾶδε vulg. 11. Περσαρμενίας Val.,
 Περσῶν Ἀρμενίας vulg. 16. ἀνασκευάσοιτο vulg. 20. ἠρέ-
 σκετο βασιλεὺς B., ἠρεσκε τοῦ βασιλέως vulg.

adeo ipsum Imperatorem iurasse, quantum in se esset, omni ope
 annisurum, quo terram, quae ipsos aluerat, sibi subiectam efficeret.
 Neque tamen si bellum ad finem usque perducere non posset, de-
 fectionis auctores, aut qui ex eorum genere et consanguinitate es-
 sent, aut alium quemquam, et ut omnia verbo complecteretur, qui
 particeps reipublicae Romanae fieri vellet, unquam deditum iri.
 Grata et iucunda res Persarum regi contigit, Romanos Armenia et
 Iberia cedere, modo harum regionum incolis, quo vellent ire ha-
 bitatum, potestatem faceret. Nec sine ratione, meo quidem iudi-
 cio. Satis enim noverat, paucis exceptis ex principibus, qui defectionis
 ad Romanos auctores fuerant, fore, ut reliqui amore et deside-
 rio terrae altricis capti, (hoc enim natura omnibus hominibus in-
 natum est,) minime ad externos demigrarent. In spem etiam addu-
 cebatur, bello posito in commodiorem statum res Persarmeniae et
 Iberiae redactum iri. Nam hae regiones erant foecundae et omnium,
 quae ad vitam necessaria sunt, feraces, unde ampla tributa et ve-
 ctigalia colligi poterant. Itaque Persarum regi placuit his conditio-
 nibus a bello discedere. Ad haec, ne qua in posterum restaret belli
 causa, Caesari venit in mentem cogitare, ut pro Persarmenia et Ibe-

A. C. 577 αἰτία, τῆς Περσαρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας ἕκατε τὴν πόλιν τὸ
 Ind. 10 Δάρας παρὰ σφῶν ἀντιλήψεσθαι, ^{ἵστα} μὲν τοῦ κερδαλέου
 Iustini 13 χάριν· οὐ γὰρ δὴ τι τὸ Δάρας ἢ πόλις ἐς ἕτερόν τι ὀνησι-
 φόρος ἢ τῷ ἀσφαλέστατα ἔχειν καὶ τῆς ὑπὸ Ῥωμαίους ἐφίας
 ὥσπερ τι ἔρυμα προβεβλήσθαι. ἅμα οὖν τὸ ἀτύχημα ἀκέ-5
 σασθαι βουλόμενος τῷ ἀπειληφέναι Ῥωμαίους τὰ οἰκεῖα,
 ἅμα δὲ καὶ μηδένα σπινθήρα τοῦ πολέμου καταλιπεῖν ἐθέ-
 λων, ἔγνω ἀνασώσασθαι τὸ Δάρας ἢ χρήμασιν ἤγουν ἐτέρῳ
 τρόπῳ τινί. περὶ μὲν οὖν τοῦ χρῆναι ἐξ ἰσοτιμίας τὴν εἰ-
 ρήνην προελθεῖν, πρὶν ἢ διακριθῆναι τὸν ἐν Ἀρμενίᾳ πό-10
 λεμον ἐδόκει καὶ ξυνέθεντο Πέρσαι. μελλόντων δὲ ὅσον οὐπω
 D παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις καὶ τοῦ Δάρας ἢ οὐδενὸς ἤγουν
 ἀλιγίστης χρυσίου ποσότητος, εὐδηλον ὃν πρότερον ἀφιστα-
 μένων Ῥωμαίων Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, ἐν ᾧ τὰ τοι-
 αῖδε οἱ ἐξ ἑκατέρων διαλεγόμενοι πρέσβεις, γέγονε τὰ κατὰ15
 τὴν Ἀρμενίαν ξυμπλοκὴν, ἐν ἣ προσπταίσαντες οἱ Ῥωμαῖοι
 μεγάλως παρὰ πολὺ τῆς ἐλπίδος ἐς τὸ ἦττον ὠλίσθησαν.
 διὸ δὴ τῶν Περσῶν ταῖς εὐπραγίαις ἐπηρεμένων, ὁ σφῶν
 βασιλεὺς ἔφασκεν ὅλως περὶ τὸ τὴν πόλιν τὸ Δάρας ἐνδοῦναι
 Ῥωμαίοις μὴ ἐνδέξασθαι λόγον τινά. αὐτὸς μὲν γὰρ κατὰ20
 τὸν κοινὸν τοῦ πολέμου θεσμόν βία καὶ δυνάμει ἐξελεῖν καὶ
 P. 123 προσκτῆσασθαι τὸ Δάρας ἐπισχυρίζετο· τοὺς δὲ γε Ῥωμαί-

13. εὐδηλον δν] δηλονότι con. B. 15. διαλέγονται con. B.
 ἢ κατὰ τ. A. συμπλοκὴ con. B. 21. θεσμόν Cantocl., θερ-
 μόν vulg.

ria oppidum Daras a Persis vicissim acciperet: non quod in eo oppido quaestum faceret: nam nihil aliud utilitatis hoc oppidum praebet, quam quod munitissimum est et propugnaculi loco Orientali Romani imperii parti: sed hoc adversis Romanorum rebus solatio esse voluit, quod sua recuperarent, simul et nullam belli scintillam relinquere cupiebat. Ea de causa Daras recipere aut pecuniis aut alio quovis modo studebat. Pacem igitur facere aequis conditionibus, antequam bello in Armenia decertaretur, lubebat, et assentiebantur Persae. Sed quum Persae iam in eo essent, ut Romanis oppidum Daras cederent, aut nulla, aut quantulumcumque accepta pecuniae summa, simulac constaret, Romanos Armenia et Iberia excasisse, et quum haec legati inter se disceptarent, pugnatum est in Armenia, in qua pugna multum sua spe exciderunt Romani: nam victi caesique sunt. Itaque cum Persae ex secundis suis rebus spiritus sumpsissent, rex eorum dixit, se nunquam passurum, ullam mentionem de oppido Daras Romanis dedendo fieri, quod vi et virtute ex communi belli lege cepisset et obtinisset. Romanos vero contra foedera Persarum et Iberiam ad defectionem excitasse, et earum regionum incolas, qui a Persis deficiebant, tueri et suscipere. Itaque barbarum

ους Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβηρίαν ἀποστῆσαι παραπονή- A. C. 577
 σαντας, πρὸς δὲ γε καὶ ἀφηνιάσαντας τοὺς ταύτη οἰκοῦντας Ind. 10
 ἀπὸ Περσῶν ὑποδέξασθαι. καὶ τοίνυν αὐθις ὁ βάρβαρος Iustini 13
 Θρασύς τε καὶ ὑψαύχην ἦν, καὶ μὲν οὖν ἐπὶ τοῖς ξυνε-
 5 χθεῖσιν ἐβρενθύετο μέγα. ἠπειλεῖ τε καὶ πρὸ τοῦ πέρατος τῶν
 τριῶν ἐτῶν τῆς ἤδη ξυνεστῶσης ἐκεχειρίας, ἧς ἐντὸς ἐδόκει
 τὴν εἰρήνην ἀνὰ τὴν ἑω ἐρύσθαι, τὰ ὕπλα κινήσειν, καὶ
 κατ' αὐτὴν γε δήπου τὴν πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα χώραν ξυγ-
 κροτήσειν τὸν πόλεμον, πρότερον κατατιθέμενον Ῥωμαίοις τὸ B
 10 ὑπὲρ τῆς τοιαύτης ἀνακωχῆς δεδομένον χρυσίον, ἦνίκα Ζα-
 χαρίας ὁ λατρός καὶ τότε ἐμπεδῶσας ὑπῆρχεν. ἔφασκε δὲ
 τὰ χρήματα ἀποδώσειν κατὰ τοσοῦτον, καθύσων ἐνέλιπε τῇ V. 83
 τριετία· εἶτα οὕτως πολέμου ἀπάρξεσθαι αὐθις. ταύτην οὖν
 Μεβώδου οἶα δὴ ἐκ βασιλείως Περσῶν ἀπαγγεῖλαντος τὴν
 15 γυνώμην, οἱ τῶν Ῥωμαίων ἄρχοντες παραβήσεσθαι μὲν οἶδε
 τὰς ξυνθήκας ἧκιστα ἔλεγον· οὐδὲ γὰρ ξυντετάχθαι ἐν ταῖς
 ἐξεῖναι θατέρω βουλομένῳ τῶν μερῶν ἢ τοῦ χρυσίου παντὸς
 ἦγον μοίρας τινὸς ὡς τὴν παρασχόμενον ἀναδραμούσης
 διαρῶρηγνῶναι τὰς σπονδάς. ὁμως δ' οὖν περὶ τούτων αὐθις C
 20 ἐν ἀπορῶρητῳ ἀλλήλοις Μεβώδης τε καὶ Ζαχαρίας ἐν τῷ αὐ-
 τῷ ξυνερχομένῳ διελεγέσθην, ἐκοινολογοῦντό τε, καὶ προῦ-
 τίθεσαν τὰ ὅσα ἄμφω τῷ ἄνδρι φόντο χρῆναι εἰρησθαι·
 ἐπειρωῶντό τε ἕτερος ἕτερον, ὅπως ξυνέλθοιεν ἐς καταλλαγὰς

1. ἐπιστῆναι vulg. 5. τε B., δὲ τε vulg. 6. ἧς B., οἷς vulg.
 7. τῆς ἑω vulg. 13. ἀπάρξεσθαι vulg. 15. παραβήσεσθαι vulg.
 17. ἢ B., ἐκ vulg. 18. ἀναδραμούσης Val., ἀνδρα μούσης
 vulg. 21. διελεγέσθην B., διελέσθην vulg., διελέχθισαν H.

secundae res, quae illi evenerant, superbiorum et ferociorem redde-
 bant. Minabatur etiam, antequam tres anni elaberentur, quibus indu-
 ciae tunc temporis durabant, intra quos pacem fieri per Orientem pla-
 cuerat, fore, ut arma moveret, immo et bellum in Occidentales
 regiones inferret: sed prius aurum, quod Romani pro induciis im-
 petrandis, quas Zacharias pepigerat, penderant, ad rationem eius
 temporis. quod de triennio superesset, restitutum, et ita se bellum
 renovatum. Hanc cum regis Persarum sententiam esse Mebodes
 renuntiaret, Romanorum principes, se quidem minime inducias et
 foedera transgressuros esse, dixerunt: ne pactum esse, ut liceret al-
 teri partium, restitnto omni auro aut aliqua eius parte, foedera
 rumpere. De hac re tamen secreto Mebodes et Zacharias ibidem
 convenientes collocuti disseruerunt. Deinde hi duo viri, communi-
 cato consilio, inter se proposuerunt, quae ad eam rem pertinere
 existimaverunt. Tum etiam alter alterum percunctatus est, quibus
 conditionibus inter utramque gentem pax et concordia esset. Et

A. C. 5:77 αἱ πολιτεῖαι. καὶ Μεβώδης μὲν ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμε-
 Ind. 10 νος ἦν, ὡς βούλεται τῷ Καίσαρι χρησιμώτατα ἐξειπεῖν * αἰ-
 Iustini 13 τήσασθαι, καὶ μὲν δὴ ἐπιτηδεϊότατος εἶναι οἱ. Ζαχαρίας
 δὲ, εἰ οἴοντες εἶη λαθραϊότατα καὶ ἥκιστα ἐξεπισταμένου
 τινὸς ὑπὲρ τῆς πόλεως τοῦ Δάρας ῥητόν τι παρασχέσθαι⁵
 χρυσίον. Ζαχαρίας δὲ ἔφρασκε τὰ τοιαῦτα, ἐπιτετραμμένον
 Δαυτῷ πρὸς τοῦ Καίσαρος, οὐκ ἐς τὸ ἐμφανὲς, οὐδὲ μὴν
 ἑτέρου ἐξεπισταμένου τινὸς, ἢ Μαυρικίου τοῦ Παύλου, τὰ
 μάλιστα ἐννούστατα ὡς τὸν Καίσαρα ἔχοντος, ὃς ἐν τῷ
 τότε τὸν βασιλείον ἰθύνειν ἐκληρώσατο λόγον· ὥστε ἀμέλει¹⁰
 μὴδὲ πρὸς τῶν βασιλείων γραφῶν τὰ περὶ τοῦ τοιοῦδε γε-
 γράφθαι, τῷ μᾶλα ἐν παραβύστῳ εἶναι τὰ βεβουλενμένα
 τῷ Καίσαρι. γράφει δ' οὖν Ζαχαρίας, ὡς εἶποις σὺ Με-
 βώδης λῦτρα δῆθεν τοῦ Δάρας τὸν βασιλέα κομίσασθαι Περ-
 σῶν, αὐτῷ πεισθήσεται ὁ Καῖσαρ τὰ χρήματα καταθήσειν,¹⁵
 καὶ δὴ οὐκ ἐς ἀναβαλῆν. ταῦτα τοίνυν Ζαχαρίου, εἰ καὶ μὴ
 ἀναφανδὸν, ὑπαινιττομένου δὲ ὁμοῦ τῷ Μεβώδῃ, οὐδὲν ὄγε
 ἔφρασκε περὶ τούτου ἐπιτετραφῆναι πρὸς τοῦ βασιλέως Περ-
 σῶν, οὐδὲ μὴν ἀνέξεσθαι ὅλως ἐπὶ χρήμασι μεταθεῖναι τὸ
 Δάρας. διεβεβαιούτο ἔμπης, καὶ ὄρκους τισὶν ἐπέτιθει τό²⁰
 P. 124 πιστόν, ὡς νῦν εἰ προέλθοιεν αἱ ξυνηθῆκαι, ὕστερον αἰτοῦντι
 τῷ Καίσαρι δώσειν ὡσπερ ἐξαίρετόν τι δῶρον τὸν βασιλέα
 1. ἐπομν. Val. 3. οἱ εἶναι H. mg. 4. Post δὲ ins. ἤρετο N.
 εἶη N., εἰ vulg. 7. μὴν Val., μείνας vulg. 9. ὡς vulg. pro
 ὃς. 13. Ζαχαρίας, ὡς, εἰ λέγοι σοι Μεβ. N. 20. δὲ ante
 ἔμπης ins. N.

Mebodes asseveranter affirmavit, sibi in animo esse, quae maxime
 Caesari expedirent proponere, et illi quam maxime morem gerere.
 Zacharias autem rogavit, an fieri posset, ut aurum, si quod esset
 conventum pro civitate Daras, clam omnibus et nemine id rescien-
 te solveretur. Zacharias dixit hoc, quia a Caesare hoc mandatum
 occultissime sibi creditum erat, neque ullo alio conscio, quam Mau-
 ricio, Pauli filio, qui Caesari bene ex animo cupiebat, et tunc tem-
 poris principis rationes curabat, ut ne ullus quidem Imperatoris
 scribarum quicquam de ea re scriptum haberet, quo Caesaris consi-
 lia secretiora essent. Itaque scripsit ad Zachariam, si ipsi Mebo-
 des polliceretur, regem Persarum accepturum pecunias pro redem-
 ptione urbis Daras, Caesarem nulla mora interposita pecuniam nu-
 meraturum esse. Haec cum non aperte quidem, sed obscurioribus
 verbis Zacharias Mebodi indicaret, respondit Mebodes, nihil sibi a
 rege Persarum de ea re mandatum, neque omnino regem Daras pro
 pecuniis restitui passurum esse. Nihilominus tamen conventa res
 est et quibusdam iuramentis fides praestita: si conventiones, ut tunc

Περσῶν τὴν πόλιν. πρόδηλος οὖν ἦν ἐντεῦθεν μὴ εὐρῶμενα A. C. 597
 φρονῶν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἀλλὰ πόρρω τῆς ἀληθείας φθεγ- Iud. 10
 γόμενος, βουλόμενός τε Ῥωμαίους μὲν ἀμαχητὶ ὑπαναχω- Iustini 13
 ρῆσαι τῆς Περσαρμενίας καὶ Ἰβηρίας, τελευταῖον δὲ ἀμφὶ
 5 τοῦ Δάρας αἰτεῖν καὶ τῶν ἐπηγγελμένων ἥμισυ ταγγάνειν,
 εἶτα τὴν ἐν ὑστέρω βουλὴν, καθὰ δῆπου τὸ περιφερόμενον
 ἐκεῖνό φησι, μὴ ἔχειν ἰσχὴν, ὥσπερ καὶ Σουανίας πέρι ἐν
 τῷ πρώτῳ ἠπατήθη Πέτρος ὑπὸ τοῦ Ζίχ. ὁμοίως οὖν καὶ B
 ὁ Μεβώδης ἠβούλετο δράσειν. ἐπεὶ δὲ ἰώρα Ζαχαρίαν εἶσι
 10 ἐμφρονέστατον καὶ οὐχ οἶόν τε ὄν αὐτῷ παρακρούσασθαι
 τὸν ἄνδρα, ὁ δὲ τὴν ἑτέραν ἐτρέπετο, ὡς ἂν τρέπη τῇ ἀπά-
 τη περιέλθοι τοὺς Ῥωμαίους. ἐπὶ χρόνον γάρ τινα ξυγγῆι ἐς
 ταῦτό τοις ἀμφὶ Ζαχαρίαν, ἐλπίσι ὑποστρωγνύς, ὡς ἔσοιτο
 εἰρήνη καὶ ὡς ἐπινεύσοι ὁ Περσῶν βασιλεὺς ἐνδοῦναι Ῥω-
 15 μαίοις τὸ Δάρας, ταύτη οἰόμενος ἐκλύσειν τὴν εἰς τὸν πόλεμον
 προθυμίαν τοῦ Καίσαρος. καὶ οὖν ἐν τοιοῦσδε τριβομένον τοῦ
 χρόνου, καὶ τῶν ἐξ ἑκατέμας πολιτείας πρέσβεων περὶ ταῦτα
 ἐνησχολημένων, οὕτω τε φερομένου τοῦ ἐξῆος πολέμου ἐπ' ἀδή- C
 λους, κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος Τιβερίου Κωνσταντίνου Καί-
 20 σαρος βασιλείας ἐν τῇ Θράκῃ ξυνηγέθη τὸ Σκλαβηνῶν ἔθνος
 μέχρι πού χιλιᾶδων ἑκατὸν Θράκην καὶ ἄλλα πολλὰ λήϊσασθαι.
 κέ. Ὅτι ὁ Μαῖσαρ ἔστειλε κατὰ τὴν Ἰταλίαν χρυσίον
 συχρὸν, ἄχρι κεντηναρίων τριάκοντα, ἅτινά γε δὴ πού Παμ-

11. τῆ] τῷ conī. B. 13. ἐλλίδα conī. B. 16. τοῖσδε H. mg.

se habebant, manerent, regem deinceps Caesari petenti Daras tanquam peculiare donum traditurum. Qua in re satis apparebat, eum minime salutaria Romano imperio sentire, et quae a vero abhorrebant, dicere. Nam eo tendebat, ut Romani sine ulla pugna Persarmenia et Iberia excederent: deinde sibi Daras tradi peterent, quod minime obtinerent, nimirum quia quae in posteriori colloquio constituta essent, tritissima illa excusandi formula, nullam vim haberent: sicut et prius de Suania Petrus deceptus fuerat a Zicho. Idem quoque Mebodes volebat facere. Ubi vero vidit Zachariam cautiorem esse, neque se posse hominem quo volebat pertrahere, alia aggressus est via, ut aliquo modo fraude Romanos circumveniret. Itaque paulo post Zachariam convenit et spem ei subdidit, pacem futuram, et regem Persarum consensuram Daras reddere, eo consilio, ut Caesaris alacritas et belli cupiditas languesceret. Dum in istis sermonibus legati utriusque gentis occupati tempus terunt, intereaque bellum in Oriente in suspenso fuit, circa quartum imperii Tiberii Constantini annum centum fere millia Sclavorum in Thraciam irruerunt et Thraciam multasque alias regiones praedati sunt.

25. Caesar misit in Italiam magnam auri vim ad triginta cen-

- A. C. 577 φρόνιος ὄνομα, ἀξιώμα βασιλέως πατῆρ, ἐκομίσατο ἐκ τῆς
 Iud. 11 προσβυτέρως Ῥώμης, κατὰ δὴ τὴν βασιλίδα τηρικαῦτα ἀφι-
 Iustini 13 γμένος ἐπὶ τοῦτῳ, ἐφ' ᾧ δεήσεις τῷ Καίσαρι προσαγαγεῖν
 Διτῇ Ἰταλίᾳ ἐκτετραχωμένη ταῖς τῶν Λογγιβάρδων ἐπιδρομαῖς
 ἐπαμῦναι. ὁ δὲ Καῖσαρ, ἐπεὶ αὐτῷ ὁ πόλεμος ὁ Περσικὸς ὅς
 ἄπαντα ἦν καὶ ἐνέκετό γε ὅλος, ἐκεῖσε στρατιὰν οὐχ οἶός
 τε ἦν ἐκπέμπειν. οὐδὲ μὴν ἅμα τῇ ἔω καὶ κατὰ τὴν ἐσπέραν
 πολεμητέα γε αὐτῷ εἶναι ἐδόκει. χρήματα δὲ ἄλλως ἐπέδωκε
 V. 84 Πамφρονίῳ, ἐφ' ᾧ τινὰς τῶν ἡγεμόνων τοῦ Λογγιβάρδων
 ἔθρους, εἰ πως γε ἔσται αὐτῷ δυνατὰ, πείσοι τοῦ κέρδους 10
 ἰμείραντας μεταβαλέσθαι ὡς Ῥωμαίους ζῦν τῇ κατ' αὐτοὺς
 δυνάμει, καὶ τοῦτο μὲν τῇ Ἰταλίᾳ μὴ ἐνοχλεῖν, τοῦτο δὲ καὶ
 κατὰ τὴν ἔω πολεμησεύοντας καὶ τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατεῖα
 ἐπικουρῆσαι. ἀπειθούτων δὲ τῶν Λογγιβάρδων, οἷα εἰκός,
 τὴν ἑτέραν ἰέναι, καὶ τινὰς τῶν Φραγγικῶν ἡγεμόνων διὰ 15
 τῆς τῶν χρημάτων ἐπιδόσεως ἐταιρίασσθαι, καὶ ταύτη * σε-
 λειῆναί τε καὶ ἐκτρίψαι τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν.
 A. C. 578 κς'. Ὅτι οἱ Μῆδοι δεδιότες τὴν τῶν Ῥωμαίων εἰσβο-
 Iud. 11 λῆν κατὰ τῆς Περσῶν ὅσον οὐπω ἐσομένην, καὶ ἐπανιόντες
 Iustini 14 P. 125 τὸ λεγόμενον Θαννάριος φρούριον, χηρεύον Ῥωμαϊκῆς ἐπι-20
 κουρίας, ἐν κατοχῇ ἐποιήσαντο· καὶ ἐπ' οἴκου ἀνεχώρησαν,
 μηδὲν τὸ παράπαν τῆς ἀναισχύντου τῶν σπονδῶν ξυγγύσεως

11. ἰμείραντας B., ἰμείραν τοῦ vulg., ἰμείροντας H. 12. μὲν
 om. vulg. 16. δὲ λειῆναί H., σαλεύειν N. 18. εἰσβολῆν
 N., ἐκβολῆν vulg. 22. σπονδῶν — πορισάμενοι N., Περσῶν
 — πορισάμενοι vulg.

tenaria, quae Pamphronius nomine, dignitate patricius, a vetere Roma ad Imperatorem attulerat. Is tunc ad regiam venerat, ut precibus a Caesare impetraret, ut Italiam a Longobardorum excursionibus oppressam in libertatem vindicaret. Caesar vero, cui omnia prae bello Persico nullius momenti erant, quippe qui totus in illud incumberet, exercitum mittere non potuit, neque bellum in Oriente et in Occidente simul sibi gerendum statuit. Sed pecunias dedit Pamphronio, quibus, si qua posset, aliquos Longobardorum commoveret, ut ad Romanos transirent una cum eorum exercitu, et Italiam minime turbarent. Quod efficerent, si in Orientem arma vertere vellent et Romanis auxilium ferre. Si Longobardi renuerent, ut verisimile erat, aliam viam cum ingredi iussit, Francorum ducum aliquos mercede sibi socios adiungere, et hac ratione Longobardorum potentiam labefactare et infringere.

26. Persae veriti, ne Romani in fines suos irrumperent, Thaurium castellum, nudatum praesidio Romanorum, invadentes, occuparunt et domum reverterunt, cum nihil dignum tam turpi foe-

ἄξιόν τε πορισάμενοι, μήτε μὴν μέγα τι Ῥωμαίους βλάβαν- A. C. 578
τες, ὡς ὑπωπιεύθησαν τὴν ἀρχήν. Ind. 11
Iustini 14

κζ. Ὅτι Ταχοσδρῶ σιμφῶς ἐξεπιστάμενος καὶ αὐτός τὴν
Χοσρόου βουλὴν, ὡς Μεβώδης ἀναπερῶσας αὐτὸν εἶη
5 μὴ μείναι τὸ πέρασ τῶν τριετηρίδων σπονδῶν, αἱ γὰρ
ἀμφὶ τῆς ἔω ἐμπειδωθεῖσαι ἐτύγχανον, καὶ ὅτι οὕτω δοκοῦν
αὐτῷ ἀναμφιβόλως ἐμβαλεῖν αὐτὸν τε Μεβώδην καὶ Σαπό-
ην τὸν Μαιράνον κατὰ τῆς πρὸς τὴν ἔω τῶν Ῥωμαίων
ἐπικρατείας, εἴτε προσεταγμένον οἱ τοιαύδε ἐκ Χοσρόου, εἴτε B

15 καὶ αὐτομάτως τοῦτο σκοπῶν ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡσπερ ἀμέλει δευ-
τέραν ἀφείς ἄγκυραν, ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων ὄρησε
καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐν ἀνατολῇ χώρας ἀπὸ τῶν
Ἀρμενίας ἐμβολῶν, διπλὴν ἐκεῖσε τὴν ταραχὴν ποιησόμενος.
κη. Ὅτι πολιορκούντων Ῥωμαίων τὸ Χλωμάρων, καὶ A. C. 579
15 προσβολῆς ἐν κύκλῳ ποιουμένων, τὰς τε ἐλεπόλεις μηχανὰς Ind. 12
περιστησάντων, πρὸς δὲ γὰρ καὶ ὑπονόμους ἐνερθεῖν ὑπορυ-
τόντων ἐς τὸ ἀφανές, στέλλει Βιγγάνης ὡς Μαυρίκιον τὸν
[τε] τοῦ φρουρίου ἀρχιερέα. Χριστιανοὶ γὰρ ἦσαν οἱ τῆς
Ἀρζανητῆς ἅπαντες. ταύτῃ τοι, ὡς αἰδοῦς ἄξιωθησόμενον C
20 πρὸς Ῥωμαίων Χριστιανῶν ὄντων τὸν προεστώτα τῶν ἱερῶν
τοῦ Χριστοῦ, ἱκετεύειν ἐπέτρεψε τῷ μυσταγωγῷ, εἰληφότας

3. Ταχοσδρῶ Val., τὰ Χοσδρῶ vulg. 5. μείναι N., μέινας
vulg. 10. ἐφ' ἑαυτοῦ H. 11. Κιθαρίζων Val., κιθαρίζειν
vulg. 19. Ἀρζανητῆς vulg.

deris violatione fecissent, et minime tanta damna, quanta initio
sibi proposuerunt, Romanis intulissent.

27. Quum Tachosdro quoque Chosrois consilia rescivisset, Me-
bodem Chosroem in eam mentem impulsisse, ut non exspectaret diem,
qua finiebant tricennales induciae, quae in Oriente conventae fue-
rant, et illum imperasse Mebodi et Saporis, Merani filio, invadere
Romanorum ditionem in Oriente, ipse, sive hoc mandatum fuerat a
Chosroe, sive sua sponte apud se eandem rem animo volvisset, tan-
quam scilicet secundam anchoram iniiciens, a Citharizon castello
egressus, in Romanorum ditionis regiones, quae ad Orientem erant,
impetum fecit, circa Armeniae aditus duplicem tumultum et terro-
rem oblaturus.

28. Cum Romani Chlomarum oppidum obsiderent et armatis
hominibus cingerent, et machinas, quibus urbes capiuntur, admove-
rent, cuniculi quoque subterranei in occulto subter terram ducerentur,
Biganes misit urbis Episcopum, (erant enim Christiani omnes
incolae Arzanenae,) quem Romanos, quia Christiani erant, maiore
reverentia et honore excepturos, tanquam sacrorum antistitem, exi-
stimavit, ad Mauricium, eumque orare iussit, ut accepto quicquid
apud obsessos erat auri et argenti, Romani obsidionem solverent,

A. C. 579 ὁπόσος ἦν αὐτοῖς χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀπαραστῆσαι καὶ
 Iud. 12 μὴ πέρα ποιεῖν. οὔτε γὰρ ἐνδώσειν ποτὲ, Βιγγάνου τὸν
 Tiber. 2 ἥλιον ὀρώσας, τοὺς ὅσοι γε ἐς τὸ Χλωμάρων εἰσὶ Ῥωμαίοις
 ἑαυτοὺς· προσμενόντων τε τῇ πολιορκίᾳ Χριστιανῶν ἔσσεσθαι
 τὸ διαφθειρόμενον πλῆθος, καὶ ἀσεβήσειν Ῥωμαίους πρὸς
 θεὸν περιορῶντας ἀναιτίως τοὺς ἔνδον ἀπολλυμένους. ταῦτα
 Βιγγάνης ἐδήλου. Μαυρίκιος δὲ πολλά τε καὶ ἐπαγωγὰ τῶν
 Διέρει διαλεχθεὶς καὶ τοῖς ἅμα αὐτῷ πρὸς ἰκετείαν ἀφικομέ-
 νοις, πρίστεις τε εὐνοίας πρὸς τοῦ ἱερέως εἰληφῶς, ἀπαγγέλ-
 λειν ἐκέλευσε Βιγγάνη, ὡς, εἴπερ ἑαυτὸν ἐνδώσει Ῥωμαίοις, 10
 ἀξιώματός τε μείζονος ἤπερ ἐφ' οὗ νῦν ἐστι παρὰ Πέρσαις
 ἀξιωθήσεται πρὸς Ῥωμαίων, κτήσεώς τε διπλασίας καὶ ἄλ-
 λης εὐπορίας γενήσεται κύριος. καὶ ἕτερα δὲ, ὅποσα ἦν
 ἐφορκὰ, εἰπὼν ἀρήψισιν αὐθις ἔνδον τοῦ φρουρίου γενέσθαι
 τὸν ἱερέα καὶ τοὺς ζῦν αὐτῇ. ἀλλὰ γὰρ ὁ Βιγγάνης εὐνού-15
 στατα ἔχων ὡς βασιλέα Περσῶν καὶ ἐς τὴν κατ' αὐτὸν πο-
 λιτείαν, ἔτι γε μὴν τῇ χώρῃ πίσυρος, ἥκιστα ταῖς μεγίσταις
 P. 126 ὑποσχέσει Μαυρικίου τὰ ὅσα ὑπέσχε, καὶ ταῦτα βάρβαρος
 ὢν οὐκ ἀφηνίασε τοῦ πρόποντος, τὴν δὲ ἐξ ἀρχῆς δουλείαν
 τιμιωτέραν ἤγησατο πλούτου. στέλλει δὲ αὐθις τὰ ἐς ἀγι-20
 στείαν τοῦ θεοῦ ἀνεμένα, περιρῶντήριά τε καὶ ἐκπώματα
 καὶ ἄλλα ὅσα τιμαλφέστατα σκευή, ὡς Μαυρίκιον, καθάπερ

7. ἀπαγωγὰ vulg. 13. ἐμπορίας vulg. 17. ἕτοιμοί γε vulg.,
 εἰτι γε μὴ Η.

neque ultra in vanum laborarent. Neque enim unquam, quamdiu Bigani solem intueri liceret, Christianos, qui in oppido essent, Romanis sese tradituros. Quodsi obsidionem continuarent, fore, ut Christianorum multitudo periret. Ex quo fieret, ut Romani impii erga deum essent, qui Christianos, qui intra oppidum essent, sine ulla sua culpa misere perire paterentur. Haec Biganes praedicavit. At Mauricius, cum comiter multa cum episcopo esset collocutus, et cum his, qui una ad exorandos Romanos venerant, bona fide utrinque iureiurando firmata, eum renuntiare iussit Bigani, si se Romanis traderet, in maiore honore eum apud Romanos futurum, quam nunc apud Persas sit, et possessionem duplo amplio-rem et omnium rerum affluentiam nacturum; pluraque alia, quibus illum alliceret, dictitans, dimisit sacerdotem et eos, qui cum eo erant, ut in urbem reverterentur. Sed Biganis summa erat erga regem et rem publicam Persarum voluntas, et magna loci fiducia. Itaque quamvis barbarus esset, maximis Mauricii pollicitationibus minime aures praebuit, neque ab honesto recessit. Iustam enim et legitimam servitutem erga eum, qui regno praeerat, longe divitiis honorificentio-rem duxit. Quamobrem iterum aquiminaria et pocula et alia pretiosiora vasa,

ἀμέλει λήτρα τούτου τοῦ φρουρίου ταῦτα ὑποδέχσθαι ἀντι- A. C. 579
 βολῶν, τὴν πολιορκίαν καταλύσονται. ἀτὰρ ὁ στρατηγὸς ^{Ind. 12.}
 ἐπειδὴ ταῦτα ἐθεάσατο, οὐ προσήκατο, καί τοι ἐρίτιμα τυγχά- ^{Tiber. 2}
 νοντα ἤξειν γὰρ ἔφασκεν οὐ τὰ ἱερὰ σκελεύσων οὔτε μὴν
 5 Χριστῆ μαχησόμενος, ἀλλὰ σὺν Χριστῆ πολεμήσων, καὶ
 μᾶλλον ἐξαιρεσόμενος τοὺς ἐμοδόξους πρὸς τῶν οὐκ ὀρθᾶ B
 φρονούντων Περσῶν. εἶτα ἐν ἀπορήτῳ ἔλαξε τῷ ἱερουργῷ V. 85
 ὅσα ἐχρῆν, συνεχώρησέ τε αὐτῆς εἰσω γενέσθαι τοῦ φρου-
 ρίου. ὡς δὲ ἐπανῆκε τὸ τελευταῖον ὁ ἱερεὺς ὁ βάρβαρος,
 10 καὶ οὐδὲν ἔτι οὐκ ἐς τὸ εἶναι τῆς γνώμης ἀφθνήξατο, ἐς τοῦ-
 ναντίον μὲν οὖν τὰ Περσῶν ἐπεφώροτο ἀσπαζόμενος, ξυλ-
 λαμβάνεται μὲν ὄγε καὶ οἱ ξὺν αὐτῷ, αὐτῆς δὲ ἐγκλεισσο-
 μένου τοῦ στρατηγῶ, εἶχοντο τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι.
 κθ'. Ὅτι Ἰταλία ἐπὶ τῶν Λογγιβάρδων σχεδὸν ἅπασα
 15 ἐπεκρόδητο. διὸ δὴ καὶ ἐκ τῆς συγκλήτου βουλῆς τῆς πρ-
 οσβυτέρας Ῥώμης ἅμα ἱερεῦσιν ἐκ τοῦ προεστῶτος [τῆς] ἐν C
 Ῥώμῃ τῶν ἱερῶν πεμφθέντων τινῶν, παρεγένοντο πρεσβευ-
 ὄμενοι ὡς τὸν αὐτοκράτορα, τοῖς ἐκεῖσε μέρεσιν ἐπαρκέσαι.
 ἀλλ' ὁ Περσικὸς πόλεμος ἐν Ἀρμενίᾳ τε κατὰ ταῦτόν καὶ ἐς
 20 τὰ περὶ τὴν ἐρίαν ξυνεστηκώς τε καὶ οὐκ ἀπολήγων, μᾶλλον
 μὲν οὖν ἐπὶ τὰ μείζονα δυσχερῆ ἐκτεινόμενος, οὐδεμίαν ἀξι-
 ὄλογον συνεχώρησε στρατιῶν τε τὸν αὐτοκράτορα, οὐδὲ μὴν
 ἀποχρῶσαν τοῖς ἐκεῖσε πράγμασι δύναμιν στέλλαι. ὁμως δὲ

3. ἐρίτιμα H., ἐρίτιμα vulg. 12. δὲ om. vulg. 14. ὑπὸ N.

quae Dei cultui inserviebant, ad Mauricium misit, orans, ut ea pro oppidi redemptione venderet et ab obsidione desisteret. Sed dux ubi haec vidit, quamvis magni pretii essent, tamen contempsit. Ille enim dixit se venisse, non ut sacra expilaret, aut Christo bellum faceret, sed potius ut Christo opitulante et favente bellum gereret, et recta de fide sentientes contra Persas, qui a vera Dei cognitione aberrabant, tueretur. Deinde quaedam secreto cum sacerdote, quae ad negotium, quod inter eos tractabatur, pertinebant, collocatus, concessit, ut rursus in oppidum rediret. Postremo ut rursus sacerdos exiit nihil quicquam, quod ex re esset, afferens, sed aperte Persarum rebus faveret, ipse et qui cum eo erant iussu ducis in vincula coniecti sunt. Romani vero obsidionem continuarunt.

29. Italia tota fere a Longobardis est eversa et diruta. Itaque nonnulli ex Senatu veteris Romae cum quibusdam sacerdotibus, quos qui summae sacrorum praecerat delegaverat, ad Imperatorem legati venerunt orantes, ut his partibus subveniret. Sed Persicum bellum hoc tempore in Armenia et in Oriente erat, quod non modo non intermittebat, immo in ardentiore contentione ingrave-

A. C. 579 καὶ ἐκ τῶν παρόντων τε καὶ ἐνδεχομένων στρατεύματα ζυγα-
 Ind. 12 γείρας ἕστελλον ὁ βασιλεύς· καὶ τὴν ἄλλην ἐτίθετο ἐπιμέ-
 Tiber. 2 λειάν τε καὶ σκουδὴν, εἴ πῶς τινος τῶν ἡγουμένων τοῦ

D Λογγιβάρδων ἔθρους δεξιῶσθαι δώροις ὑποπέιθων καὶ μεγί-
 στας ἐπαγγελλόμενος χάριτας. ἤδη τε πλείστοι τῶν δυνατῶν⁵
 μετετίθεντο ὡς Ῥωμαίους, τὴν ἐκ τοῦ αὐτοκράτορος ὠφέ-
 λειαν προσδεχόμενοι.

λ'. Ὅτι Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων Χαγάνος οὐδεμιᾶς
 ἀφορμῆς ἢ σκήψεως λαβόμενος, οὐδὲ ψευδῆ γούν κατὰ Ῥω-
 μαίων αἰτίαν ἀξιώσας τινὰ συνθεῖναι, ἀλλὰ γὰρ καὶ κατὰ 10
 τόδε ὁμοίως τὸ ἔτος Ταργίτιον πρὸς βασιλέα στείλας, ὡς τὰ
 συνταχθέντα κομίσαιτο τῶν χρημάτων, (ὄγδοήκοντα δὲ χιλι-
 άδες ὑπῆρχον εἰς ἔτος ἕκαστον νομισμάτων,) ἐπειδὴ τὸν τε
 ἄλλον φόρτον, ὃν ἐκ τῶν χρημάτων ἐνεπορεύσατο, καὶ τὸ
 χρυσίον ἔχων ἐπανῆκεν ὡς αὐτὸν, δεινὸς ἀναισχυντότατα 15

P. 127 καὶ βαρβαρώτατα ἄφνω παραλύσας τὰς συνθήκας, ὡς πρὸς
 Τιβέριον τῆς Καίσαρος ἐπιβάντα τύχης εὐθύς ἐν ἀρχαῖς
 ἐποίησατο, καὶ πανστρατιᾷ κινήσας, ἀφικνεῖται κατὰ δὴ
 τὸν Σάον ποταμὸν, μεταξὺ Σιρμίον πόλεως καὶ Σιγγηδόνας.
 καὶ γεφυροῦν ἐπεχειρεῖ τὸν ῥοῦν, ἐπιβουλεύων μὲν Σιρμίω²⁰
 τῇ πόλει καὶ παραστήσασθαι ταύτην βουλόμενος· δεῖσας δὲ,
 μὴ διακωλυθεῖη πρὸς τῶν Ῥωμαίων τῶν ἐπιφυλαττόντων ἐν
 Σιγγηδόνη καὶ τὴν ἐκ πολλοῦ τοῦ χρόνου πεῖραν τε καὶ ἐπι-

8. Ἀβάρων H., Ἀράβων vulg. 23. Σιγγηδῶνι passim vulg.

sebat. Eo factum est, ut Imperator nullas idoneas copias, quae il-
 larum partium rebus sublevandis sufficerent, mitteret. Verumtamen
 delectu, ut res tulit, habito, exercitum, quem potuit, misit, at-
 que etiam omne studium et diligentiam adhibuit, quo Longobardo-
 rum duces donis demereretur, quos magna illis praemia retributu-
 rus, ad suas partes traduceret. Itaque plerique ex Longobardorum
 principibus, largitione Imperatoris accepta, ad Romanos defecerunt.

30. Baianus, Avarum Chaganus, eodem anno Targitium ad Im-
 peratorem, qui praestari solita stipendia exigeret, misit, (erant au-
 tem octoginta millia nummorum, quae quotannis pendebantur,) et
 ubi cum reliquis mercibus, quas emerat, et cum auro ad illum red-
 ferat: barbarus, nulla occasione aut causa conficta, ne falsam qui-
 dem accusationem in Romanos comminisci dignatus, impudentissime,
 qui barbaris mos est, foedera, quae cum Tiberio initio eius impe-
 rii fecerat, rupit, et cum omni exercitu movens ad Savum fluvium
 inter Sirmium oppidum, (hoc ex insidiis capere cogitabat,) et Singe-
 donem castra ponit, et fluvium ponte iungere suscipit. Cum au-
 tem timeret, ne a Romanis impediretur, qui Singedone in praeci-

στήμην ἐν ταῖς τοῦ ποταμοῦ ναυσὲν ὑψειδόμενος, βουλόμε- A. G. 579
 νός τε πρὸ τοῦ τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν τὸ ἐγχεί- Ind. 12
 ρημα τελεώσασθαι, πλοῖα συναγείρας κατὰ τὴν ἄνω Παννω- B
 νίαν εἰς τὸν Ἴστρον πολλὰ βαρέα, καὶ οὐ κατὰ λόγον τῆς
 ἑναυπηγικῆς τέχνης, ὅμως ἐκ τῶν ἐνότων μακρὰς συμπηξά-
 μενος στρατιωτίδας ναῦς, καὶ πολλοὺς ἐν αὐταῖς ἐπιβιβάσας
 ὀπλίτας ἐρέτας τε, οὐ κατὰ κόσμον ἀλλὰ βαρβαρικῶς τε καὶ
 ἀνωμάλως ταῖς κόπαις τύπτοντας τὸ ὕδωρ, κινήσας ἀθρόον,
 ταῖς τε ἐπακτρίσι τὸν ποταμὸν, καὶ αὐτὸς μετὰ πάσης τῆς
 10. Ἀβάρων στρατιᾶς περὶ διὰ τῆς Σιρμιανῆς πορευόμενος νή-
 σου, παραγίνεται κατὰ τὸν Σάον ποταμὸν. διαταραχθέντων
 δὲ τῶν ἐν ταῖς πόλεσι ταύταις Ῥωμαίων καὶ τὸ ἐγχείρημα
 συννοησάντων, τοῦ τε ἐν Σιγγηδόνι στρατηγοῦ, Σήθου τούνο- C
 μα, στείλαντος πρὸς τὸν Χαγάνον, καὶ ἐπερωτῶντος ὅτι δὴ
 15. καὶ βουλόμενος, εἰρήνης βεβαίας τε καὶ φιλίας συνεσιώσης
 αὐτῷ τε καὶ Ῥωμαίοις, πρὸς τὸν Σάον ἀφίκετο ποταμὸν·
 ἅμα δὲ λέγοντος, ὡς οὐ περιόψεται γερυροῦν ἐπιχειροῦντος
 αὐτοῦ τὸν ποταμὸν, οὐκ ἐπιτρέποντος ὅλως τοῦ αὐτοκράτο-
 ρος· οὐ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώμενος ἔφη βούλεσθαι πη-
 20. γογγύει τὴν γέφυραν, ἄλλως δὲ κατὰ Σκλαβηνῶν χωρεῖν, καὶ
 διαπεραιούμενος τὸν Σάον ἐπιβαίνων τε ἐς τὴν * Ῥώμην αὐθις
 τὸν Ἴστρον διαβήσεσθαι κατ' αὐτῶν, πλοίων αὐτῷ πολλῶν παρὰ

2. πρὸ τοῦ N., πρὸς vulg., πρὶν Val. 5. συμπηξάμενος H.;
 ἀμπηξάμ. vulg. 13. Σιγγηδόνι H. mg., Σιγγηδόνι vulg.
 14. δὴ H. δεῖ vulg. 21. διαπερανούμενος vulg.

diis erant, maxime quod multum usum et scientiam navium flumi-
 nis habebant; consilium suum, antequam in vulgus innotesceret,
 exsecutus, multa vectoria graviaque navigia in Istro per superio-
 rem Pannoniam coegit, ex quibus, quaecumque nancisci potuit, non
 quidem ad artis navium aedificandarum rationem, tamen naves ea
 magnitudine, ut ad bellum aptae essent, exstruxit, et eas homini-
 bus armatis et remigibus instruxit, qui barbarum in morem incon-
 ditis ictibus aquam verberabant. Ita simul classe magno motu flu-
 mine devecta, cum omnibus Avarum pedestribus copiis per Sirmia-
 nam insulam cursum tenuit, et ad Saum fluvium pervenit. Hoc
 conspecto apparatu, Romani, qui in urbibus in ea parte sitis habi-
 tabant, vehementer sunt perturbati. Erat Sethus Singedone praefec-
 tus. Is ad Chaganum misit, qui ex ipso quaereret, quoniam pax
 et amicitia illi cum Romanis esset, quid sibi vellet, quod ad
 Saum venisset, quem si ponte iungere inconsulto Imperatore ten-
 taret, non passurus esset. Ille, non ut quicquam mali Romanis
 machinaretur, pontem se struere ait, sed ut contra Sclavianos
 expeditionem susciperet. Se transmisso Sao, et finibus Romano-
 rum percursis, rursus Istrum traiecturum, multis ad traiectionem

- A. C. 579 τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτορος ἐς τὴν διάβασιν παρασκευαζομένων.
 Ind. 12 τοῦτο γὰρ δὴ καὶ πρότερον πρὸς χάριν τοῦ Ῥωμαίων βασι-
 Tiber. 2
 V. 86 λέως πρῶξαι, καὶ πολλὰς αἰχμαλώτων μυριάδας ἐκ τῆς Ῥω-
 D μαίων γῆς Σκλαβηνοῖς δεδουλωμένων ἐλευθέρως αὐτοῖς Ῥω-
 μαίοις ἀποδοῦναι. νῦν δὲ ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτῶν 5
 οὐ βουλομένων τὸ συνταχθῆν τηρικαῦτα τέλος παρὰ σφῶν
 καθ' ἕκαστον ἔτος ἐπ' αὐτὸν κατατιθέναι· καὶ πρέσβεις δὲ
 Ἀβάρων σταλέντας πρὸς αὐτῶν ἀνηρῆσθαι. διὰ ταῦτα τε
 ἤκειν ἐς τὸν Σάον, καὶ ἐπὶ τούτῳ πρέσβεις ἐκέλευσε δέξα-
 σθαι παρ' αὐτοῦ τὸν Σῆθον σταλησομένους δι' αὐτοῦ ὡς τὸν 10
 αὐτοκράτορα, καὶ αἰτήροντας παρασκευάσαι κατὰ τὸν Ἴστρον
 αὐτῷ τὰ πλοῖα διαπεραιοῦσθαι μέλλοντι κατὰ Σκλαβηνῶν.
 ὁμνύειν τε ἔλεγεν ἔχειν ἐτοίμως τοὺς νομιζομένους μεγίστους
 παρὰ τε Ἀβάρους καὶ Ῥωμαίοις ὄρκους, ὡς οὐδεμίαν τινὲ
 P. 128 κατὰ Ῥωμαίων ἢ κατὰ τῆς Σιρμίου πόλεως μηχανώμενος 15
 βλάβην, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ ἔθνους τῶν Σκλαβηνῶν ἐφόδῳ τὴν
 γέφυραν βούλοιο πῆξασθαι. ταῦτα οὐ πιστὰ μὲν οὔτε Σῆθῳ
 αὐτῷ οὔτε τοῖς ἐν Σιγγηδόνι ἐδόκει Ῥωμαίοις. ὁμως δὲ οὔτι πα-
 ρασκευὴν ἰκανὴν ἔχειν οἰόμενοι, στρατιωτῶν τε ὀλίγων ἀποτοῖς
 παρόντων καὶ δραμίδων νεῶν πολλῶν οὐ παρουσῶν, οἷα τῆς 20
 κινήσεως ταύτης ἐξαίφνης τε καὶ ἀπροσδοκῆτως γενομένης· ἅμα
 τε τοῦ Χαγάνου διαπειλεῖν ἀρξασμένου καὶ διαμαρτύρασθαι,
 ὡς αὐτὸς μὲν ταῖς πρὸς Ῥωμαίους συντεθειμέναις αὐτῷ
 1. τῶν] τοῦ conl. B. 5. αὐτῶν Val., αὐτὸν vulg. 10. Σῆ-
 θον H., δῆθον vulg., δῆθεν mg. H. 21. τε N., τῷ vulg.

ab Imperatore Romanorum impetratis navibus. Idem se iam antea in gratiam Romanorum Imperatoris fecisse, et multa Romanorum millia, qui in servitutem a Sclavinis redacti fuissent, libertate donata, Romanis restituisse. Nunc vero dicebat, se a Sclavinis iniuria affectum, quia nollet tributum quotannis illo tempore indictum sibi solvere, tum etiam quia Avarum legatos a se missos sustulissent, et eam esse causam, cur ad Saum accessisset. Itaque Sethum excipere iussit legatos, quos ad Imperatorem mittebat, qui peterent, ut sibi in Sclavinis traiecturo naves per Istrum praepararet. Adiecit, se per ea, quae et apud Romanos, et Avaros sanctissima habentur, paratum iurare, se nullum damnum cogitare aut Romanis, aut oppido Sirmio inferre, sed tantum, quo sibi aditum ad Sclavinos patefaciat, pontem facere instituisse. His quidem Sethus et Romani, qui Singedone erant, minime fidebant. Sed se idoneo exercitu instructos, aut militibus (paucos enim habebant) aut navibus velocibus minime satis paratos esse cogitabant. Hic enim motus de improvise et praeter spem acciderat. Praeterea Chagamus minitari coepit et testificari, se solum conventis inter se et Romanos pacis

περὶ τῆς εἰρήνης ἐμμένονι συνθήκαις, κατὰ δὲ τῶν ἑαυτοῦ A. C. 579
 τε καὶ Ῥωμαίων πολεμίων Σκλαβηγῶν χωρῶν οὐκ ἀφείξεται Ind. 12
 τοῦ ἔργου τῆς γεφυρώσεως· εἰ δὲ τις θαυρῆσοι Ῥωμαίων Tiber. 2
 ἐν γούν ἀφείναι βέλος κατὰ τῶν ἐπιχειρούντων πηγνύναι τὴν
 ζυέφυραν, γινώσκειν αὐτούς, ὡς αὐτοὶ τῆς αἰτίας τῆς τῶν
 σπονδῶν ἤρξαντο καταλύσεως, καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἄτε ἐκπολε-
 μώσαντας αὐτούς τὸ Ἀβάρων ἔθνος, μὴ μέμφοσθαι, ὅ,τι ἂν
 παρ' αὐτῶν ἢ Ῥωμαίων ἡγεμονία πάθῃ. ταῦτα δεισάντες
 οἱ ἐν Σιγγηδόμῃ τοὺς ὄρκους γούν αὐτὸν ὀμνύναι προεκα-
 λολοῦντο. καὶ ὅς παραυτίκα τοὺς τε Ἀβαρικόνους ὤμνηεν ὄρ-
 κους, ξίφος σπασάμενος καὶ ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ τε καὶ C
 τῷ Ἀβάρων ἔθνεϊ παντὶ, ὡς, εἰ κατὰ Ῥωμαίων τι μηχανώ-
 μενος γεφυροῦν βουλεύοιτο τὸν Σίον, ὑπὸ ξίφους μὲν αὐτός
 τε καὶ τὸ Ἀβάρων ἦπαν ἀναλωθεῖν φύλον, τὸν δὲ οὐρανὸν
 15 ἄνωθεν αὐτοῖς καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θεὸν πῦρ ἐπαφήσειν,
 καὶ τὰ περίξ ὄρη καὶ τὰς ὕλας αὐτοῖς ἐπιπεσεισθαι, καὶ τὸν
 Σίον ποταμὸν ὑπερβλύσαντα συγκαλύψειν αὐτούς. τοιαῦτα
 βροβαρικῶς ἀπομοσάμενος ὁ Χαγάνος, „γῦν,” ἔφη, „καὶ τοὺς
 Ῥωμαίονους ὄρκους ὀμνύναι βούλομαι.” καὶ ἅμα ἤτει παρ'
 20 αὐτῶν, τί δὴ πιστόν τε καὶ σεβύσμιον ἔχειν νομίζοιεν, καθ'
 οὗ τοὺς ὀμνύντας τὴν τοῦ θεοῦ μῆριν, ἣν ἐπιροκοῖεν, οὐκ D
 ἐκφεύξεσθαι. παραχρηῖμα οὖν ὁ τῆς Σιγγηδόνος πόλεως τὴν

12. παντοίως, εἰ H. mg. 13. ὑπὸ om ed. Par. 16. αὐτοῖς
 H., αὐτῆς vulg. 21. οὗ τοὺς B., αὐτοὺς vulg. ἣν] ἂν
 ἦ, ἣν H.

conditionibus stare, et quoniam in communes suos et Romanorum
 hostes pergat, minime se opus pontis construendi intermissurum.
 Quodsi quis Romanorum audeat vel unum telum conicere in eos,
 qui ponti aedificando manum admoverent, ab ipsis foederum violan-
 dorum initium factum esse, meminisse eos iussit, et quum ipsi Ava-
 res in bellum impulsissent, si quid inde Romanorum res publica de-
 trimenti ceperit, de eo queri vetuit. Hoc veriti Romani, qui Sin-
 gedone erant, Chaganum ad iusiurandum provocarunt. Itaque con-
 festim Avarico ritu iusiurandum ad hunc modum praestitit. Ense
 educto, sibi et Avarum genti dira est imprecatus, si quid mali com-
 minisceretur Romanis in eo, quod pontem super Sao flumine facere
 susceperit, ut ipse et universa gens ad internecionem usque ferro
 periret, coelum ex alto super ipsis, et Deus, qui in coelo est,
 ignem immitteret, silvae et montes casu et ruina illos obtereret,
 et Saus siuvius inundatione eos submergeret. Haec ubi barbaro more
 Chaganus emisit, „Nunc ego, inquit, iusiurandum Romanorum iu-
 rare volo. Tum quaesivit ex ipsis, quid esset, quod sanctum et
 religiosum ducerent, per quod iurantes, si fallerent, dei iram mi-
 nime evitaturos crederent. Tum qui in Singedone urbe summam

- A. C. 579 *ἀρχιερωσφῆν διέπων τὰς θεσπεισίας βίβλους ἀπὲρ διὰ τῶν*
 Ind. 12 *ἐν μέσῳ τὰς ἀγγελίας διακομιζόντων ἐνεχείρισε. καὶ ὅς, δολε-*
 Tiber. 2 *ρώτατά πως ἐπικρυψάμενος τὸν νοῦν, ἀνίσταται τε ἐκ τῆς*
καθέδρας, καὶ σὺν φόβῳ δῆθεν πολλῇ καὶ σεβάσματι ταῦτα
προσποησάμενος δέχεσθαι, καὶ προσκυνήσας προθυμώτατα, 5
ἄμνησι κατὰ τοῦ λαλήσαντος τὰ ἐν ταῖς ἁγίαις διφθέραις
ῥήματα Θεοῦ, μηδὲν τῶν εἰρημένων παρ' αὐτοῦ διαψεύσεσθαι
δέχεται τοιγαροῦν ὁ Σῆθος τοὺς παρ' αὐτοῦ πρέσβεις, καὶ
ἀποστέλλει εἰς τὴν βασιλίδα Τιβερίῳ τῷ αὐτοκράτορι. ἕως
δὲ οἱ τε πρέσβεις τὴν εἰς τὴν βασιλεύουσαν πόλιν ὁδὸν δι-10
ήνουν, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἔμελλε ταῦτα ἀκούσεσθαι, ὁ Χα-
 P. 129 *γάνος ἐν μέσῳ διαμελλήσας οὐδὲν, κάσῃ σπουδῇ καὶ πολυ-*
χειρίᾳ, συμπάσης αὐτῇ τῆς Ἀβάρων, ὡς εἶπεν, στρατιᾶς
συμπονούσης, ἐγεφύρου τὸν ποταμὸν, θεῖναι βουλόμενος
πρὶν ἢ ὁ αὐτοκράτωρ αὐτοῦ συννοήσας τὸ βούλευμα δια-15
κωλύειν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνότων ἐπιχειρήσοι.

λαί. "Οτι ἀφικομένων τῶν πρέσβων τῶν Ἀβάρων εἰς τὴν βασιλίδα, καὶ αἰτούντων τὸν αὐτοκράτορα παρασκευάσαι τὰς ναῦς τῷ Χαγάνῳ καὶ τῇ στρατιᾷ τῶν Ἀβάρων ἐς τὸν Ἴστρον διαβησομένη κατὰ Σκλαβηνῶν, (θαρῆδοντα γὰρ ἤδη τὸν Χαγάνον ἐς τὴν φιλίαν τὴν αὐτοῦ τὴν γέφυράν τε ἐς τὸν

V. 87 Σάιον ἐργάζεσθαι ποταμὸν, καὶ βούλεσθαι τοὺς κοινούς

2. ἐνεχείρισε add. H. 5. προθυμώτατα vulg. 6. ἄμνησι
 vulg. 7. τῶν add. N. 10. εἰς τὴν add. N. διήνουν
 H., διδῶνου vulg., διώδευον N. 14. θεῖναι] πέρασ ἐπιθεῖναι N.

sacrorum potestatem habebat, statim sancta Biblia per internuntios tradi iussit. Et ille quidem occultans ea, quae mente volebat, multo cum tremore et magna cum reverentia se ea suscipere simulans, procedit e cathedra, et alacri animo in genua provolutus, iuravit per deum, qui sacrorum librorum verba emisisset, se in nullo eorum, quae dixisset, mentiri et fallere. Itaque Sethus admisit legatos ab eo missos, et ad Imperatorem Tiberium in regiam urbem transmisit. Dum legati iter peragunt, et Imperator eos admittere parat, Chaganus interea opus non intermisit, sed omni cura, studio et diligentia, toto Avarum exercitu in eam rem incumbente, pontem super Sao flumine absolvit. Etenim perficere opus statuerat, antequam ea res ad Imperatoris cognitionem veniret, ne, si resciret, aedificationem disturbare tentaret.

31. Itaque profecti Avarum legati in regiam urbem, ab Imperatore petierunt, ut naves praepararet Chagano et Avarum exercitui, quibus Istro traiecto in Sclavinos moverent. Etenim Chaganum fidentem amicitia, quae illi cum Romanis erat, iam pontem struere super Sao flumine propositumque habere, communes suos hostes et Roma-

ἐχθροῦς αὐτοῦ τε καὶ Ῥωμαίων Σκλαβηνοὺς ἐκτράψαι,) — A. G. 579
 ταῦτα ἀπαγγειλάντων εὐθὺς μὲν τὸ ἐπιχείρημα καὶ τὴν ἐν- ^{Incl. 12}
 νοίαν τοῦ Χαγάνου διέγνω σαφῶς ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς τὴν ^{Tiber. 2}
 πόλιν τὸ Σίρμιον ἐξελεῖν βουλόμενος ἐργάζοιτο τὴν γέφυραν,
 ὁ ἀποκωλύσαι βουλόμενος τὴν τῶν ἀναγκαίων εἰσκομιδὴν, ὕψως
 λιμῶ παραστήσοιτο τὴν πόλιν. οὐ γὰρ ἦν ἀποχρώσας δαπάν-
 νας ἐς αὐτὴν προαποδέμενος, τῇ συνεστώσῃ πρὸς Ἀβάρους
 εἰρήνῃ θαρσύνων. ἀπορῶν δὲ στρατιᾶς, οὐ τι λέγω πρὸς τὴν
 Ἀβάρων δύναμιν ἀντιταξομένης, ἀλλ' οὐδὰ ὀλιγίστης ὄλως
 10 ὑπαρχούσης αἰτῶ, πάντων τῶν στρατιωτικῶν καταλόγων ἐς C
 τὸν πρὸς Πέρσας πόλεμον ἐν Ἀρμενίᾳ τε καὶ τῇ μέσῃ τῶν
 ποταμῶν ἐνησχολημένων, ἀπεπροσποιεῖτο δῆθεν ὡς οὐ συννο-
 ῆσας τὸ βουλευθῆν τῷ Χαγάνῳ. ἔφρασκε δὴ βούλεσθαι μὲν
 καὶ αὐτὸς κατὰ Σκλαβηγῶν αὐτοὺς χωρῆσαι, πολλὰ τῆς Ῥω-
 15 μαίων ἐπικρατείας δηούντων· οὐκ εἶναι δὲ τῆς ἐπιχειρήσεως
 τὸν καιρὸν Ἀβάρους συμφέροντα, Τούρκων ἤδη περὶ Χερ-
 σῶνα ἐστρατοπεδευμένων καὶ ταχεῖαν αἰσθῆσαι αὐτῶν, ἦν
 τὸν Ἴστρον διαπεραιωθῶσι, δεξομένων. ἀλλὰ ἐπισχεῖν γὰρ
 νῦν εἶναι καλὸν αὐτοὺς, καὶ ὑπερβαλέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν.
 20 αὐτὸς δὲ οὐ πολλοῦ τὴν διάνοιαν γνώσεσθαι Τούρκων, ὅποι
 δὴ καὶ τῆς ἐφόδου τὴν ἔννοιαν ἔχοιεν, καὶ ταύτην δῆλῃ D
 ποιήσειν τῷ Χαγάνῳ. ταῦτα οὐκ ἔλαθε τὸν Ἀβάρων πρε-

4. ἐργάζοιτο B., ἐργάζοι vulg. 8. ἀπορῶν H. mg., ἀπορῶν
 vulg. 15. οὐκ εἶναι N., οὐ μείναι vulg.

norum contere et labefactare. Haec legatis nuntiantibus, statim aperte Imperator cognovit conatum et mentem Chagani. Cum enim oppido Sirmio potiri cuperet, pontem fecerat, ut oppidi incolas omnium rerum com metu intercluderet et fame ad deditionem compelleret. Nam cum Imperator minime paci cum Avaribus compositione diffideret, in urbem com metu ad obsidionem tolerandam idoneos invehī non curaverat. Praeterea copias, non dico quae satis essent ad resistendum Avaribus, sed ne minimas quidem omnino habebat. Etenim omnes exercitus, quos conscripserat, Persico bello in Armenia et Mesopotamia occupati erant. Quae tamen omnia dissimulabat, tanquam non intelligeret, quo Chaganus tenderet. Itaque Imperator respondit, se quoque velle Sclavinos, quoniam plerasque Romanorum regiones praedati fuerant et latrocinii vexaverant, bello persequi. Sed tunc temporis non opportunum esse Avaribus eam expeditionem suscipere, quia Turci iam circa Chersonem agerent, et si illi Istrum traicerent, celeriter eius rei nuntios accepturi essent. Itaque commodius illis esse supersedere et differre expeditionem in aliud tempus. Quid velint Turci et qua parte progressuri sint, se brevi cogniturum, de quibus omnibus Chaganum certiore facturum. Haec non latebat Avarum legatum, e

A. C. 579 *σβευτήν ἐξέπιτῆδες πρὸς τοῦ βασιλέως συμπεπλασμένα, καὶ*
 Ind. 12 *ὡς τὸν ἀπὸ Τούρκων αὐτοῖς προβαλλόμενος φόβον ἐφέξειν*
 Tiber. 2 *ἤλπιζε τῆς ἐπινοίας αὐτοῦς. ἔδοξε δ' οὖν πείθεσθαι, καὶ*
συνετίθετο πάντως ἐπισχῆσειν τὸν Χαγάνον. ἦν δὲ οὗτος
ὁ μάλιστα ἐνάγων αὐτὸν αἰεὶ καὶ παροτρύνων ἐς τὸν κατὰ
Ῥωμαίων πόλεμον. καὶ οὗτος μὲν δῶρα, ἐφ' οἷς ὑπέσχετο,
πολλὰ κομισάμενος ἐξώρμησε τῆς βασιλίδος· καὶ συνέβη κατὰ
τὴν Ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδοεύοντα μετὰ τῶν προπεμπόντων ὀλίγων
Ῥωμαίων πρὸς τῶν κατατρεχόντων τὴν χώραν Σκλαβηνῶν
ἀναιρεθῆναι. οὐ πολλὰ δὲ διέδραμον ἡμέραι, καὶ παραν-

P. 130 *τίκα ἕτερος ἦκεν ἐκ τοῦ Χαγάνου σταλείς ἐς τὴν βασιλίδα*
πρεσβευτῆς, Σόλαχος τοῦνομα, ὃς εἰσόδου πρὸς βασιλέα τν-
χῶν φανερώτατα ἦδη καὶ μετὰ γυμνῆς τῆς ἀναιδείας ἔφη
ᾧδε· „ὡς ὁ Σάος μὲν ἦδη διαπέφρακται ποταμὸς γεφυρω-
θεις, ἡλίθιον τι νομίζω διαβεβαιοῦσθαι· τὸ γὰρ προδηλό-
15 ταιον ἐν εἰδόσι λέγειν ψόγος τῷ λέγοιτι· καὶ οὐδεμίᾳ μη-
χανῇ Ῥωμαίους ἐπαρκέσαι Σιρμίῳ τῇ πόλει, μήτε τροφῆς
μήτε μὴν ἐτέρας τινὸς βοηθείας διὰ τοῦ ποταμοῦ τὸ λοιπὸν
ἐς αὐτὴν ἐσπλευσομένης, πλὴν εἰ μὴ τούσαυτη Ῥωμαίων
ἀφίκοιτο πληθὺς, ὡς δυνάμει καὶ βίᾳ τὴν τε τῶν Ἀβάρων
ἄπελάσαι στρατιὰν καὶ διαλύσαι τὴν γέφυραν.” *χρῆναι γοῦν*
τὸν αὐτοκράτορα μηδαμῶς ἐκπολεμῶσαι μιᾶς ἕνεκα πόλεως
σῶτελοῦς, μᾶλλον δὲ χύτρας, (ταύτη γὰρ αὐτῇ δῆπουθεν

3. δ' add. B. 8. διοδοεύοντα Val., διοδοεῖν τὰ vulg. 10. πολ-
 λαι — ἡμέραι B., πολλὰς — ἡμέρας vulg. 16. οὐδεμιᾶ μ-
 χανῇ vulg.

re nata ab Imperatore conficta, qui obiecto Turcorum metu Chaganum abducere ab incepto opere sperabat. Sed idem se sentire simulavit et promisit, se effecturum, ut ab ea mente Chaganus desisteret. Itaque legatus, qui praecipue Chaganum ad bellum Romanis inferendum impulerat, amplissimis donis acceptis, quae pro mercede postulaverat, e regia urbe proficiscitur. Sed cum per Illyrium iter faceret cum paucis Romanis ad eum tutandum praemisissis, a Sclavinis, excursionses in eas partes facientibus, occisus est. Non multis interiectis diebus, ecce alter legatus venit a Chagano in regiam urbem, Solachus nomine, qui apertissima et nuda impudentia ita locutus est: „Ponte iunctum fluvium Saum, supervacuum existimo affirmare. Manifesta enim is, qui probe scienti narrat, vituperatione dignus est. Neque vero ulla arte Romani Sirmium oppidum ab obsidione liberare, neque commeatum, aut aliam ullam rem, quae obsessis levamento sit, flumine in urbem invehere possunt, nisi tantam multitudinem illuc mittant, quae vi et fortitudine possit Avaram exercitum ab obsidione depellere et pontem deicere. Itaque Imperatorem consultius facturum, si pro una minime opu-

ἀχρήσατο τῆ λέξει,) Ἀβάρους τε καὶ τὸν τῶν Ἀβάρων Χαγάν- A. C. 579
 νον· ἀλλ' ἐξαγαγόντα σώους ἅπαντας τοὺς ἐν αὐτῇ στρατιᾷ- Ind. 12
 τας τε καὶ οἰκήτορας, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὅσα ἕστιν αὐτοῖς 1 liber. 2
 τῶν φέρεσθαι δυναμένων κτημάτων, παραχωρῆσαι τῷ Χα-
 γάνῳ τῆς πόλεως, γυμνῆς τε καὶ ἐρήμου τὸ λοιπὸν κωδετώ-
 σης. δεδοικέναι γὰρ αὐτὸν, μὴ νῦν μὲν ταῖς τῆς εἰρήνης ἐμ-
 μένειν προσποιούντο Ῥωμαῖοι συνθήκαις, μέχρι τὸν κατὰ
 Περσῶν διαθελντο πόλεμον, διαθήμενοι δὲ μετέπειτα πανστρα- C
 τιᾷ κατὰ Ἀβάρων χωρήσοιεν, ἐτοιμότατον ἐπιτείχισμα ταύτην
 101οι δὴπου τὴν πόλιν ἔχοντες κατ' αὐτῶν, καὶ οὔτε ποταμῶ
 μεταξὺ μεγίστῳ οὔτε μὴν ἑτέρῳ τινὶ δυσχωρίᾳ παντελῶς δι-
 μιγρόμενοι. σαφές τε εἶναι καὶ φανερώτατον, ὡς οὐκ ἐπὶ
 καλῇ τῷ Ἀβάρων, εἰρήνης τῷ αὐτοκράτορι πρὸς αὐτοὺς
 σταθερᾶς συνεσιώσης, τηλικαῦτα περὶ τὴν πόλιν τὸ Σίρμιον
 15 ἄκροδομήσατο τείχη. χαίρειν μὲν γὰρ ἔφασκε τὸν Χαγάνον
 καὶ ἐπὶ τοῖς καθ' ἕκαστον ἔτος στελλομένοις αὐτῷ παρὰ βα-
 αιλῶς δώροις. καλὸν γὰρ ὑπάρχειν κτῆμα, καὶ χρυσὸν καὶ
 ἄργυρον καὶ μὲν οὖν ἐσθῆτα σηρικὴν· ἁπάντων δ' οὖν ἀξιο-
 κτητότερον εἶναι τούτων καὶ τιμιώτερον τὴν ψυχὴν, περὶ D
 20 ἧς φεβδύμενον αὐτὸν καὶ ἀναλογιζόμενον ὡς τὰ πολλὰ τῶν V. 88
 εἰς τὸν φθάσαντα χρόνον κατ' ἐκείνην δὴπου τὴν χώραν
 ἐπελθόντων ἔθνων τοιαύτοις δώροις Ῥωμαῖοι προκαλέσαντες,
 τέλος ἐς καιρὸν ἐπιθέμενοι πανωλεθρίᾳ διέφθειραν, οὐκ

8. διαθήμενοι B., διατιθέμενοι vulg. 17. καλὸν N., καὶ vulg.

lenta urbe, magis pro una olla, (ea enim dictione usus fuerat,) non
 bellum in Avarum et Avarum Chaganum susciperet, sed si contentus
 educere salvos et incolumes omnes milites Romanos et urbis inco-
 las una cum suis rebus, quicquid earum efferre potuerint, urbem
 nudam et desertam Chagano cederet. Hunc enim veritum esse, ne
 Romani stare pacis conditionibus in animo haberent tantisper dum
 bellum, quod cum Persis gererent, confecerint, eoque confecto,
 omnibus viribus in Avarum impetum facere, quum hanc urbem prom-
 ptissimum adversus ipsos propugnaculum haberent, neque interfecto
 Flavio maximo aut alia loci difficultate impedirentur. Ceterum per-
 spicuum et apertum esse, Imperatorem commodi Avarum nullam
 habuisse rationem, qui, etiam pace constituta, oppidum Sirmium
 validioribus moenibus cinxerit. Frui quidem Chaganum donis, quae
 singulis annis accipiat ab Imperatore; nam magni pretii bona esse
 aurum, argentum et sericam vestem, sed carissimum et pretiosissi-
 mum omnium bonorum esse vitam, cui quum timeret, et animo
 repeteret, Romanos multas gentes in his locis donis et muneribus ad
 se accivisse et pertraxisse, quas deinde tempore procedente subege-
 rint et funditus everterint, neque donis, neque promissis, neque

- A. C. 579 ἀποστήσονται τῆς ἐπιχειρήσεως, ὅθ' δώροις, οὐκ ἐπαγγελί-
 Ind. 12
 Tiber. 2
 αῖς, οὐχ ἑτέρῳ τινὶ τῶν πάντων, πρὶν ἂν τὴν πόλιν τὸ Σίρ-
 μιον χειρωσάμενος τὴν Σιρμιανὴν ἅπασαν οἰκειώσεται νῆσον,
 ἣν δικαιοτάτα καὶ προσήκειν αὐτῷ Γηραιῶν πρότερον κτή-
 μα γενομένην, αὐτῶν δὲ ὑπὸ Ἀβύρων πολεμηθέντων, ὡς 5
 ἐντεῦθεν καὶ τὰ κτήματα κατὰ τὸ εἶκός αὐτῷ μᾶλλον καὶ
 οὐ Ῥωμαίοις ἀρμόζειν. ταῦτα ἐτάραξε μὲν, καὶ τὴν διά-
 P. 131
 νοιαν δεινῶς ὑπὸ τε ὀργῆς καὶ λύπης συνέχευε τοῦ αὐτοκρά-
 τορος· τοῖς εἰκόσι δὲ, ὡς ἐνῆν, λόγοις καὶ αὐτὸς χρησόμενος
 ἀνπέλεξεν ὧδε· „ὡς οὔτε δυνάμει καὶ ἀνδρεία χειρὸς οὔτις
 σοφία περιῆλθεν ἡμᾶς ὁ Χαγάνος, ἀλλὰ εἰρήνας τε καὶ συν-
 θήκας καὶ θεὸν τὸν δημοθέτα καθυβρίσας, παντὶ που δῆλον.
 πλέον δὲ ὅμως οὐδὲ αὐτῷ τὴν ἀπιστίαν οἶμαι παρέξειν· θάτ-
 τον γὰρ ἂν αὐτῷ μίαν τῶν θυγατέρων κατεγγυήσω, δυοῖν
 ὑπαρχουσῶν, ἣ τὸ Σίρμιον τὴν πόλιν ἐκὼν παραδώσω. εἰ 15
 δέ γε δυνάμει καὶ βίᾳ ταύτην ἐξέλῃ, καὶ οὕτω τὸν ὕβρι-
 σμένον παρ' αὐτοῦ θεὸν ἔκδικον ἀναμένων αὐτὸς ἥκιστα τι
 B καταπροέσθαι τῆς Ῥωμαίων πολιτείας ἐννοηθεῖν ποτέ.” ἐπὶ
 τούτοις τὸν πρῆσβευτὴν ἀποπεμψάμενος, παρεσκευάζετο ἐκ
 τῶν ἐνότων τῇ πόλει ἀμύνειν, στρατιὰν μὲν, ὡς ἔφθην 20
 εἰρηκῶς, οὐδὲ βραχεῖαν τινα ἔχων, στρατηγούς δὲ καὶ ἡγε-
 μόνας καὶ λοχαγούς στέλλων, τοὺς μὲν διὰ τῆς Ἰλλυριῶν,
 τοὺς δὲ διὰ Δαλματίας, ὡς ἂν τὴν πόλιν διὰ φρουρᾶς ἔχοιεν.

3. Σιρμιανὴν H., Σιρμισιανὴν vulg. 4. ἣν δικαιοτάτα Val.,
 ἣν δικαιώματα vulg. 5. καταπολεμηθέντων conl. N. 11. ὁ-
 μάς vulg.

ulla alia re illum moveri posse, ut desistat ab incoepto, neque quieturum donec urbem ceperit, et omnem Sirmianam insulam propriam sibi fecerit. Seque iure id facere, quia Gepidarum prius haec insula fuerit, quorum res et urbes iustius Avars sibi vindicare possent, qui eos devicerint, quam Romani. Haec Imperatorem valde perturbarunt, et gravior eius mentem ira et dolore perculerunt, tamen idonea et ipse, quantum potuit, oratione usus ita respondit: „Neque copiis, neque fortitudine manus, neque prudentia nos Chaganus circumvenit, sed eum pacem et deum, per quem iuravit, delusisse, omnibus manifestum est. Nihilominus illi perfidiam parum profuturam esse spero. Sed potius unam ex filiabus, quas duas habeo, illi desponderem, quam Sirmium oppidum volens traderem. Quod si vi expugnarit, ego deum ultorem expectans, cuius numen violavit, imperio Romano me non defuisse existimabo.“ Tum dimisso legato, urbi suppetias ferre quoad potuit, paravit. Etenim, ut superius dixi, nullas habebat copias, itaque exercituum praefectos, duces et turmarum ductores, hos per Illyriam, alios per Dalmatiam mittit, ut urbem, quoad fieri posset, custodirent.

λβ. "Οτι Θεόγνις ἐπεὶ ἐν Κασίᾳ καὶ Καρβωναρίᾳ ταῖς A. C. 580
 νήσοις ἐγένετο, λόγων αὐτῷ κινήθεντων περὶ σπονδῶν, προσ- Ind. 13
 εδέξατο. παραγενομένου τε τοῦ Βαϊανοῦ καὶ τοῦ Ἰππου Tiber. 3
 ἀποβεβηκότος, τεθείσης οἱ κιδέδρας χρυσοῦς ἐνιζάνει αὐτοῦ,
 5 ἐκ διαλλῶν ὑφασμάτων σκευασθείσης αὐτῷ ὥσπερ καλύβης
 τινός. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὥσπερ ἀντ' ἐρύματος πρὸ τῶν στέρων C
 αὐτῷ καὶ τοῦ προσώπου προὔβάλλοντο θυρεοὺς, διὰ τὸ μὴ
 ἐκτοξεῦσαι Ῥωμαίους τυχὸν οὕτω δὴ ἀθρόον ἐς αὐτόν. ἅτάρ
 οἱ γε ἀμφὶ Θεόγνιν παραγενομένοι, βραχὺ τι ἀφεστῶτες τοῦ
 10 χωροῖον, ἴνα ὁ Βαϊανὸς ἐφεζόμενος ἦν, διελέγετο ἐρμηγέων
 Οὔννων τὰς πίστις διεσαφηνίζοντο περὶ σπονδῶν. καὶ ὁ
 μὲν Βαϊανὸς ἔφρασκε δεῖν ὑπέκειν οἱ Ῥωμαίους ἀμαχητὲ
 τοῦ Σιρμίου, οἷα δὴ τὸ λοιπὸν μηδεμιᾶς ὑποκλειμμένης
 μηχανῆς ἐς τὸ μὴ ἀλῶναι τὸ ἄστυ. πρὸς τῷ καὶ τῶν ἀναγ-
 15 καίων θᾶπτον ὑποβληθῆσθαι, τοῦτο μὲν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν
 μεροῖν κεκωλυμένης αὐτῇ τῆς σιτοπομπίας, τοῦτο δὲ καὶ τῆς
 τῶν Ἀβάρων δυνάμεως τῷ πολέμῳ μὴ ὑποχαλώσης, ἄχρις
 οὗ ὑποχείριον ποιήσονται τὴν πόλιν. προὔβάλλετο δὲ καὶ τινα D
 εὐπρόσωπον αἰτίαν τοῦ ἱμείρειν δεσπόσαι τοῦ ἄστεως, διὰ
 20 τὸ μὴ αὐτομόλους ἐκ τῆς Ἀβαρικῆς στρατιᾶς, ἀγχιθύρου
 οὔσης τῆς πόλεως, ἑαυτοὺς ἐιδιδόναι Ῥωμαίοις. τούτων οἱ

1. Θεόγνις, sic, παροξυτόνως; quod in scriptore VI. saeculi ex-
 euntis mutare nolui, antiquae in eodem nomine rationis non
 nescius. N. 5. διαλλῶν H. mg., δύο λίθων vulg. 9. τὲ B.,
 τε vulg. 10. διελέγετο] δι' B., διελέγοντο H. 14. τὸ
 vulg. καί] καὶ σπάνει N. 15. ἀποκλεισθήσθαι B. pro ὑπο-
 βληθ. 22. αὐτὸς N., αὐτῷ vulg.

32. Theognis ubi in Casiam et Carbonariam insulas pervenit,
 sermones ad se, ut foedera fierent, delatos excepit: itaque Baianus
 advenit, et de equo descendens, in sella aurea consedit, quae stragulis
 gemmis ornatis in formam tentorii comparata erat. Ante pectus
 illius et vultum propugnaculi modo erat obiectum scutum, ne a Ro-
 mania forte in eum tela iaculantibus appeteretur. Etenim qui cum
 Theogni erant, non longo intervallo distabant a loco, ubi Baianus
 sedebat: itaque Hunnī interpretes clara voce fidem datam de indu-
 cendis pronuntiarunt. Tum Baianus dixit, oportere Romanos illi sine
 pugna Sirmium cedere, quia nihil illis opis iam reliqui erat, quo-
 minus oppidum caperetur. Nam praeterquam quod urbem res ne-
 cessariae deficerent, impedita ab utraque parte frumenti iuvectione,
 etiam Avarum multitudinem nullis laboribus defatigatum iri, usque
 dum urbem suae potestati subiiciant. Proposuit etiam aliquam ve-
 risimilem causam, cur desideraret urbis dominium adipisci, ne trans-
 fugae ex Avarico exercitu, quia urbs esset illis contermina, ad Ro-
 manos receptum haberent. Cum haec ad hunc modum locuti essent,

- A. C. 58ο διαλεγομένων, ἀντεῖπε Θεόγνις, ὡς πρῶτον μὲν οὐδὲ αὐτὸς
 Ind. 13 ἐνδώσει τῷ πολέμῳ πρότερον, ἢ τὸ Ἀβαρικὸν ἐνδοῦναι· ἀλ-
 Tiber. 3 λως τε μὴ ἐλπίζειν τὸν Βαϊανὸν τοιοῦτους εὐρήσειν Ῥωμαί-
 ουσ, ὁποίους καὶ βούλεται. ταῦτα αὐτῶν καὶ τὰ τοιαῦτα ἀπο-
 φηναμένων, καὶ ξυμφωνησάντων οὐδαμῶς πρὸς εἰρήνην, δι-5
 ἀρῆρῆδην Θεόγνις ἀπειρηκῶς τῶν σπονδῶν ἔφη ὡς τὸν Βαϊανὸν
 P. 132 ἀναχωρεῖν τε αὐτὸν καὶ πρὸς πολέμου παράταξιν ἐξοπλιζε-
 σθαι, ἅτε αὐριον καὶ οὐκ ἐς ἀναβολὴν ἀναρῆρῆζοντος αὐτοῦ
 τὴν μάχην. ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.

contra respondit Theognis, se non prius a bello recessurum, quam Avaricus exercitus cesserit, neque alia conditione Baianum sperare debere, se faciles Romanos ad ea, quae velit, reperturum. Haec inter se altercantibus et concertantibus, aperte foedus Theognis lacerare recusavit et dixit Baiano, ut se ab oculis Romanorum subduceret, et arma ad pugnam capessendam caperet, tanquam crastina die sine ulla dilatione manus illi secum conserendi potestatem facturum. His dictis abierunt.

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΔΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΟΣ ΒΘΝΗ.

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE LEGATIONIBUS ROMANORUM
AD GENTES.

ARGUMENTUM.

Iustinianus Hunnos Utiguos contra Cotriguros excitat (1). Ammigus, dux Francorum, Romanis bellum minatur (2). Petrus Patricius, Iustiniani legatus, et Zichus, a Chosroë missus, in confiniis utriusque imperii congressi de pace inter Romanos et Persas firmiter componenda agunt. Quum Suaniam provinciam poscenti Romano nequaquam concederet legatus Persarum, Petrus ad Chosroëm ipsum proficiscitur, ut ab eo aequiores condiciones impetret (3). Petrus de Suania nihil amplius precibus consecutus pacem componit: Byzantium reversus moritur (4). Iustinus Imperator Ioannem legatum ad Chosroëm mittit, qui de cedenda Suania ageret: verum is infecta re Byzantium redit (5). Ioannes ob rem male gestam omnibus honoribus exuitur (6). Zemarchi legatio ad Turcos (7). Descriptio itineris eius et congressus cum Disabulo, Turcorum duce (8). Targitius, Avarum legatus, Sirmium oppidum et pecunias sibi tradi petens, superbe a Iustino dimittitur (9). Zacharias medicus a Sophia Imperatrice ad Chosroëm missus annuas inducias cum Persis componit (10). Traianus post Zachariam missus quinquæ annorum inducias paciscitur (11). Quas quum Tiberius accipere detrectet, Persae in fines Romanorum incursiones faciunt (12). Legatio Theodori, Bacchi filii, ad Chosroëm, quem in Armenia beligerantem comitatur (13). Valentinus, Romanorum ad Turcos legatus, a Turzatho, duce eorum, contumeliis afficitur (14). Turci bellum Romanis inferunt (15). Baianus, Avarum dux, a Tiberio Caesare instigatus cum magno exercitu in sedes Sclavinorum irrupit (16). Chosroës inter ipsas pacis actiones bellum cum Ro-

manis renovat (17). Eodem tempore Zacharias ad Chosroem et Pherogathes ad Tiberium de pace legati mittuntur (18). Zacharias et Theodorus cum aequis pacis conditionibus ad Persas missi, ab Hormisda, post Chosroem Persarum rege, indigne excepti, infectis rebus domum revertuntur (19). Zacharias iterum a Tiberio ad pacem componendam in Persiam missus in confiniis cum Andigan legato Persarum, convenit, sed longis disceptationibus nihil efficitur (20). Romani Sirmium urbem Baiano, Avarum duci, dedere coguntur (21).

p.A.C.558

Ind.6

Iustln. 32

P. 132

V. 89

α. Ὅτε ἐπειδὴ Μῆδοι τῇ περιμαχήτῳ τῶν Κόλχων
 χώρῃ προσκαθεζόμενοι, ὡς ἂν ποιήσονται γε αὐτὴν κα-
 τήκοον, μετὰ πολλοὺς ὄσους ἀγῶνας, χρόνου τε συχνοῦ
 τριβέντος αὐτοῖς, οὐδὲν τι περαιτέρω ἔδρασαν· ἀλλὰ γὰρ
 τὰ τε πλείονα τῆς Λαζικῆς καὶ ὁ Φῶσις ἢ πόλις, ἐνθαῦ
 λέγεται εἶναι τὰ τοῦ Αἰήτου βασιλεια, οὐδὲν ἦτιον ὑπὸ
 Ῥωμαίους ἐτύγγαρον ὄντα· τέλος δὲ ἔδοξε Ῥωμαίοις τε
 καὶ Πέρσαις, ὧν μὲν ἐν κατοχῇ ὑπῆρχον, εἴτε φρουρία
 Ceῖτε ἕτερα ἄλλα, οὔτι μεταθεῖναι, εἶναι δὲ ἐν τῇ αὐτῇ
 μέχρις οὗ ἀσφαλέστερον διευκρινηθεῖ τὰ τῆς διαφορᾶς. καίτοι
 τοῖνυν ἐδόκει οὐκ ἄλλως, ἐκεχειρία κέ τις ἐγεγόνει ὅσον οὐ-
 πω τελεωτάτης εἰρήνης ἔχουσα ἐλπίδα, τὰ τε μέγιστα τῶν
 πολιτευμάτων ἡσυχίαν ἦγον. ἐπεὶ οὖν ταῦτα τῆδε ἐχώρει
 καὶ οὐ γε ἀμφὶ τὸν Ζαβεργᾶν Οὐννοι πύρρῳ που τῆς Ῥο-
 μαίων ἐπικρατείας ἀπεληλαμένοι ἐτύγγαρον, τηρικαῦτα Ἰου-
 στιανῶς (ἐν νῦν γὰρ εἶχεν, ὡς ἐλεύσονται καὶ αὐθις οἱ Κο-
 τρίγουροι δηλώσοντες τὰ ἐπὶ Θράκης,) ἐγκείμενός τε ἦν τῷ
 10. τὰ τῆς H., τε τῆς vulg. 14. Ζαβέργαν vulg. 16. ἐν νῦν
 H., ἐν φῶ vulg. Κοτρίγουροι N., v. Agath. pag. 301, 6,
 Κοτράγγροι vulg. hic et infra.

1. Medi in Colchorum regionem, de qua certabatur, irruerunt, ut ipsam sibi subiicerent, et post multa et varia certamina multumque temporis consumptum nihil quicquam profecerunt. Etenim maxima pars Lazicae regionis, maxime vero Phasis urbs, ubi quondam, ut aiunt, Aetis regia fuit, nihilominus semper remanserant in fide et potestate Romanorum. Itaque Romanis et Persis a possessione sive oppidorum munitorum, sive aliarum rerum, quae quisque bello occupaverat, discedere minime placuit, sed ut omnia in eodem statu manerent, donec controversia prorsus diiudicaretur. Quod quum utrinque decretum esset, induciae factae sunt, quae spei praebebant, fore, ut brevi perfecta pax componeretur: quo facto maxima illa duo imperia quiescebant. Haec quum ita gesta essent et Hunni, qui Zabergani parebant, longe ab imperii Romani finibus fuissent repulsi, Iustinianus suspicans, Cotriguros iterum

Σανδιλχῶ τῷ τῶν Οὐτιγούρων ἡγεμόνι, ἀνίεθ δὲ οὐδαμῶς P.A.C.558
Ind.6
Iustia.32
 παραινῶν, πρεσβείας τε συχνὰς ἐκπέμπων καὶ ἄλλοτε ἄλλῃ D
 τρόπῳ ἀνερεθίζων, ὡς ἂν ἀμωσγέπως ἐκπολεμῶσῃ γε αὐτὸν D
 φῆζ τὸν Ζαβεργάν. προσετίθει δὲ ταῖς ὡς τὸν Σανδιλχον
 ὁ αὐτοκράτωρ, ὡς, εἴ γε καταγωνίσοιτο τοὺς Κο-
 τριγούρους, καὶ τὰ ὅσα ἐτήσια χρήματα ἐκ τῆς Ῥωμαίων
 ἐπικρατείας ἀπονεμηθέντα ἦσαν τῷ Ζαβέργῳ, μεταθήσειν
 ὡς αὐτόν. καὶ τοίνυν ὁ Σανδιλχος (Ῥωμαίοις γὰρ ἐπιτή-
 δειος ἐβούλετο εἶναι) βασιλεῖ ἐσήμηνεν, ὡς „πέφυκεν οὐχ
 10 ὄσιον μὲν οὐδὲ ἄλλως εὐπρεπὲς τοὺς ὁμοφύλους ἀφανίσαι
 ἄρδην, μὴ ποτε ὁμόγλωσσοί τε εἰσι καὶ ὁμόσκευοι ἡμῖν, καὶ
 ὁμοίᾳ χρώνται στολῇ καὶ διαίτῃ, ἀλλ' ὅτι καὶ συγγενεῖς καὶ P. 133
 ἑτέροις τισὶ τετάχεται ἡγεμόσιν. ὅμως δ' οὖν (Ἰουστινιανὸς
 μὲν γὰρ ὁ τὰ τοιαῦδα ἐγκελευσάμενος) καὶ ἀντίκα τὴν ἵππον
 15 τοὺς Κοτριγούρους ἀφελόμενος οἰκέτον ποιήσομαι κτῆμα, ὡς
 ἂν μὴ ἔχοιεν διῶ οὐχούμενοι σίνοντο τοὺς Ῥωμαίους.”

β. Ὅτι Ἀμμίγος ὁ Φράγγος ἐστρατοπεδεύσατο ἀντικρῶ f.A.C.561
Ind.9
Iustin.35
 τοῦ ποταμοῦ Ἀττίσου, ἧ προσδόκιμοι ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι δια-
 βήσεσθαι. ὁ δὲ Ναρσῆς τοῦτο ἐγνωκῶς Παμφρόνιον, ὃς ἐν
 20 τοῖς βασιλέως πατράσιν ἐτέλει, καὶ Βοῦνον, προσετώτα τῆς
 αὐτοῦ βασιλέως περιουσίας, ἐκπέμπει πρεσβευσομένῳ ἄμφω B
 ὡς Ἀμμίγον, ἐδήλωσέ τε αὐτῷ ἐκ ποδῶν γενέσθαι καὶ μη-
 1. Οὐτιγούρων vulg. δὲ] τε conl. B. 4. προσετίθει H., προσ-
 τίθει vulg. 9. ἐσήμηνεν H., σεσέμηνεν vulg. 11. ποτε] εἰ
 conl. B. ὁμόσκευοι H., ὁμόσκενοι vulg. 12. κἂν ἑτέροις] N.
 18. ἦ H., ἦ vulg. 20. Βῶνον conl N. 21. πρεσβευσομένῳ vulg.

Thraciam populationibus vexatum venturos, totus in Sandilchum, Utigurorum ducem, incubuit, quem frequentibus legationibus hortari non destitit, et omni ratione ad bellum contra Zaberganem excitare conatus est. Praeter alias condiciones Imperator Sandilcho pollicitus est, si Cotriguros debellasset, ad ipsum annuas pecuniarum pensiones, quae quotannis Zabergani pendebantur, redituras esse. Itaque Sandilchus, tametsi necessitudinem sibi cum Romanis esse cuperet, Imperatori significavit, minime sibi pium aut decens fore omnes suos contribules ad internecionem usque delere. „Nam non solum, inquit, illi eadem nobiscum lingua et vivendi ratione utuntur, sed etiam sunt nostri consanguinei, quamvis aliis ducibus pareant. Nihilominus (Iustinianus enim est, qui hoc nobis imperet,) omnes Cotrigurorum equos illis ademtos nostros faciemus, ne habeant, quo vecti et insidentes Romanis amplius noceant.

2. Ammigus Francus castra locavit ex adverso fluminis Athesis, quod Romani transire constituerant. Hoc cognito Narses Pamphronium, qui unus ex Patriciis erat, et Bonum, comitem rei privatae Imperatoris legatos ad Ammigum mittit. Per hos denuntiavit

f.A.C.561 δαμῶς πόλεμον αὐθις κινήσαι κατὰ Ῥωμαίων· ἐκχειρία
 Ind. 9 γάρ τις ἐγεγόνει μεταξὺ τοῦ χρόνου Φράγγους τε καὶ Ῥω-
 Iustin. 35 μαιούς. ὁ δὲ Ἀμμίγος διὰ τῶν πρέσβειων ἀπεκρίνατο, ὡς
 οὐκ ἐνδύσοι ποτὲ ἔστ' ἂν αὐτῷ τὸ ἀκόντιον οἰατέ ἔσται κρα-
 δαίνειν ἢ χεῖρ. 5

A. C. 562 γ'. Ὅτι ἀνὰ τὴν ἔω τε καὶ Ἀρμενίαν τελεωτάτη τις
 Ind. 10 εἶναι εἰρήνην ἐδόκει, κατὰ δὲ τὴν Λαζικὴν ἐκχειρία ἦν Ῥω-
 Iustin. 36 μαιούς τε καὶ Πέρσαις. ἐπεὶ οὖν ὥσπερ ἡμιτελῆ τὰ τῆς εἰ-
 ρήνης ὑπῆρχεν, ἐδέδοκτο δὲ Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τοῖς
 C βασιλεῦσι πληροεστάτην ἡσυχίαν ἄγειν, τούτου ἕνεκα Ἰουστι-10
 νιανὸς στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν αὐλὴν ταγμάτων
 V. 90 ἡγεῖτο, διαλεχθῆσόμενον Χοσρόη περὶ τῶν καθύλου σπον-
 δῶν. καὶ τοίνυν ἀφικόμενον ἐν τοῖς ὄρλοις τοῦ Δάρας, κα-
 τὰδηλόν τε ποιήσαντος τῷ τῶν ἐφῶν βαρβάρων βασιλεῖ, ὡς
 πάρεστιν ἐπικηρυκευσόμενος ἀμφὶ τοῦ καταθέσθαι τὰ ὄπλα¹⁵
 ἕκασταχόσε, ἐκπέμπεται αὐτόθι καὶ Περσῶν πρεσβευτῆς,
 ᾧ δῆτα ὑπῆρχε μὲν ἀξίωμα τὸ Ζίχ, μέγιστόν τι τοῦτο παρὰ
 τοῖς Πέρσαις γέρας, προσηγορία δὲ αὐτοῦ Ἰσδεγουσνάφ.
 οὗτος δὲ παρενναστήρ τοῦ κατ' αὐτὸν βασιλέως ὑπῆρχε. καὶ
 τοίνυν ἐν ταύτῃ γινόμενοι οἱ πρέσβεις, καὶ τῶν κατ' αὐτῶν²⁰
 D ἐπιχωρίων ἀρχόντων εἰς ἐν ξυναθροισθέντων, κατέστησαν ἐς
 ἐκκλησίαν. καὶ Πέτρος ὁ τῶν Ῥωμαίων πρεσβευτῆς, ἀπο-
 χρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων.

2. τις H., τὸ vulg. 15. ἐπικηρυκευσόμενος B., ἐπικρυκευ-
 σάμενος vulg., ἐπικηρυκευσάμενος Val. 17. ἀξίωμα τὸ H.,
 ἀξιώματι vulg. 19. αὐτὸν H., αὐτῷ vulg. 20. ἐν ταύτῃ B., ἐν
 αὐτῷ vulg.

Ammigo, ut decederet, neque iterum bellum contra Romanos gere-
 ret. Induciae enim per id tempus inter Francos et Romanos factae
 erant. Ammigus vero respondit, se non cessurum, quamdiu manus
 telum iaculari posset.

3. Per Orientem et Armeniam perfecta pax esse videbatur.
 At per Lazicam Romani inducias cum Persis pepigerant. Itaque
 quum ad perfectam pacis constitutionem non multum desideraretur,
 et utriusque populi reges quietem penitus restituere cuperent, Iu-
 stinianus Petrum, magistrum officiorum, ad Chosroën mittit, qui
 de pace in universum ageret. Is ad fines circa Daras oppidum ac-
 cedens significavit Orientalium barbarorum regi, se illic adesse, ut
 de armis ab utraque parte ponendis foedere conveniret. Illuc quo-
 que missus a Persis legatus dignitate Zichus, quae maximae est
 apud Persas auctoritatis, nomine Iesdegusnaph, qui erat etiam re-
 gis cubicularius, advenit. Legati igitur convenerunt, et una quoque
 eum illis ipsarum regionum viri primarii, ut de his rebus delibera-
 rent, sunt congregati. Apud quos Petrus, Romanorum legatus,

ἔλεξεν ᾧδε· „πάρεσμεν, ᾧ ἄνδρες Πέρσαι, πρὸς τοῦ Ῥω- A. C. 562
 μαίων βασιλέως σταλέντες. ὁποῖος δὲ ὁ κατ' ἡμᾶς βασιλεὺς, Ind. 10
 περιττὸν ἂν εἶη λέγειν, πραγμάτων τὸν ἄνδρα διηγουμένων, Iustin. 36
 ὑμῖν. πάρειμι μὲν οὖν ἐφ' ᾧ τὰ τῆς ἡδῆ γεγενημένης ἐς τε-
 5 λωστάτην εἰρήνην μετασκευάσαι. ἀναδιδάξαι δὲ βούλομαι
 πρότερον πρὸς οἷαν ὑμῖν πολιτείαν καὶ ὄσην αἱ σπονδαὶ βε-
 βαιωθήσονται. ἀλλ' εἰ καὶ τις μεγαλοῤῥήμων εἶναι δόξω,
 τὸ συνοῖσον ἀμφοτέροις ταῖς πολιτείαις θηρώμενοι μὴ ἀχθε-
 σθῆτε τῇ περιττολογίᾳ. οὐκ ἐς μακρὰν γὰρ ἐν δέοντι δόξω
 10 τὰ τοιαῦτα λελέχθαι, ἐπαινεθήσομαι τε πρὸς ὑμῶν, τῶν
 πραγμάτων ὑμᾶς ἀναδιδασκόντων τὴν ἐκ τῶν λόγων ἀφέ- P. 134
 λειαν. γενήσονται τοίνυν ὑμῖν αἱ ξυνηθῆκαι πρὸς Ῥωμαίους.
 ἀρκέσει δὲ Ῥωμαίους εἰπεῖν· δηλοὶ γὰρ ἡ προσηγορία τὰ
 λειπόμενα. χρεῶν οὖν ὑμᾶς, ὡς πρὸς τοσαύτην πολιτείαν
 15 σπεισομένους καὶ οὐ περὶ βραχέων βουλευομένους, τὰ κάλ-
 λιστά τε καὶ συνοίσοντα μᾶλλον ἐλέσθαι, καὶ ἀντὶ τῶν ἀδή-
 λων τοῦ πολέμου τὸ προδηλότατον πῦσιν ἀνθρώποις, τὴν
 εἰρήνην, ἀγαθὸν ἀσπάζεσθαι. καὶ μὴ τις ὑμᾶς ἀπατάτω
 λογισμὸς, ὡς νενικήκατε Ῥωμαίους, ἐπρημένον τῷ τῆν
 20 Ἀντιόχειον ἄλωσαι πρὸς ὑμῶν καὶ ἅττα Ῥωμαϊκὰ χωρία. B
 τὸ γὰρ ὑπερβάλλον τῆς Ῥωμυϊκῆς εὐτυχίας ὁ θεὸς ἐκόλασεν
 ἐν τούτῳ, τῷ μὴ νομίζειν ἄνθρωπον ἀνθρώπου διαφέρειν

6. οἶαν H., οἶα vulg. 9. δόξει Cl., δέξει vulg.

quam omnibus disciplinis valde excultus, tum praecipue in iure ver-
 satus, „Adsumus, o viri Persae, inquit, a Romanorum Imperatore
 missi. Quis vero et qualis sit noster Imperator, supervacuum est
 dicere. Etenim eius opera vobis virum demonstrant et indicant.
 Adsum igitur, ut iam initas et factas conventiones ad perfectam et
 absolutam pacem traducam. Ego vero primum quali et quam poten-
 ti cum populo amicitiam contracturi sitis, vobis ostendere volo.
 Quodsi multus in dicendo esse videbor, tamen quod Romanis et
 Persis conducatur respicientes, quaeso ne orationis longitudine offen-
 damini. Nam brevi, haec opportuno dicta esse, apparebit et lau-
 dem a vobis consequam, cum res ipsae vos docuerint eam quam ex
 oratione mea capietis utilitatem. Vos igitur foedus et amicitiam
 contrahetis cum Romanis; sufficit vero dicere Romanos. Etenim
 hac sola denominatione reliqua facile intelliguntur. Oportet igitur,
 quandoquidem vos cum tam potenti gente foedus initis, neque de rebus
 parvi momenti consilium habetis, honestissima et utilissima quae-
 que capessere et pro incertis belli certissimum omnibus mortalibus
 bonum, pacem, amplecti et servare. At ne qua blanda cogitatio
 vos deludat, tanquam Romanos viceritis, elati, quod Antiochiam et
 alia quaedam ignobilia loca, quae Romanorum erant, cepistis, in

A. C. 562 πολὺ. καὶ εἰ μὲν τὸ φύσει δίκαιον ἐκράτει, οὕτε βητάρων
 Ind. 10 οὕτε νόμων ἀκριβείας οὕτε μὴν ἐκκλησίας καὶ τῆς περὶ ταῦτα
 Iustin. 36 ποικιλίας τῶν λόγων ἔδει· αὐθαίρετα γὰρ τοῖς βιωφελέσι
 τῶν πραγμάτων προσετέθημεν. ἐπειδὴ δὲ πάντες ἄνθρωποι
 δίκαια καθεστάναι νομίζομεν, προσδεῖ καὶ τῆς ἐκ τῶν λόγων
 5 τερθρείας ἡμῶν. τοιγαροῦν καὶ ἐς ἐκκλησίαν ξυνεληλύθαμεν,
 C ὡς ἂν πείσοιμεν ἕκαστοι τοὺς δεινότητι λόγων ἐπιεικέες εἶναι.
 ὅτι μὲν οὖν ἀγαθὸν εἰρήνη καὶ τοῦναντίον πονηρὸν ὁ πόλε-
 μος, οὐδεὶς ἀντερεῖ. εἰ γὰρ καὶ παρὰ τὴν κοινὴν τῶν ἀν-
 10 θρώπων δόξαν βέβαιον ἡγησόμεθα τὸ νικᾶν, οἴμαι τὸν νε-
 νικηκότεν ἀκρίβητα ζῆν ἐξ ὧν δακρύουσι βεττεροι. οὕτω δὴ-
 15 που καὶ τὸ κρατεῖν λυπηρὸν, μὴ τί γε τὸ κρατεῖσθαι λυπη-
 ρότερον. διὸ τοίνυν ὁ καθ' ἡμᾶς βουσιλευς ἀπέσταλκε σπει-
 σμένους ἡμᾶς καὶ προτέρους ἰκετεύοντας καταθέσθαι τὸν
 πόλεμον, οὐχ ὡς δεδιώσ μὲν τὰ πολέμια, φοβούμενος δὲ, μὴ 15
 D προφθάσοιτε διαλεγόμενοι πρότεροι περὶ τῆς εἰρήνης τῆς
 † φιλιότητος ἡμῶν. μὴ δῆτα οὖν, ὡς πρὸς τῆς τῶν θεοῦ βῶν
 ἀπαλλαγῆς, τὰς κατ' ἀλλήλων ἐπεκτείνωμεν δυσμενείας. πο-
 λιτείας γὰρ εἰς πολιτευομένης ἀλλότριον κέφυκέν πως τὸ μὴ
 στοχάζεσθαι τῶν συμβησομένων ἐκ τοῦ πολέμου. διαγραφὴ-20

4. προσετέθη μὲν vulg. 5. νομίζομεν] τὰ κεχαρισμένα add.
 N. προσδεῖ N., πρὸς δὴ vulg. 7. πείσοιμεν ed. Par. ἕκα-
 στοι τοῦς] ἡμᾶς αὐτοῦς conl. B., ἄλλους add. N.

hoc deus felicitatem Romanorum, quae nimia erat, punivit, neque hominem homini multum praestare debere indicavit. Quodsi quod natura iustum est dominaretur, nihil opus esset neque rhetorum, neque legum cultu et diligentia, nec concionibus, aut orationum ubertate, quae in his usurpatur. Sponte enim rerum utilitatem sequeremur. Sed quum omnes mortales, quae sibi placent, iusta esse velint: etiam orationis illecebris nobis opus est. Hanc ob causam convenimus, ut unusquisque nostrum evincat orationis vi et gravitate, se iustum esse. Pacem vero bonam esse, bellum autem rem malam, nemo dubitat, etiamsi, contra id, quod vulgo homines opinantur, certum exploratumque haberemus nos victoriam adepturos, opinor tamen, eum, qui vicit, infelicitate agere, quod alterum graviter afflictum videt. Sic igitur vincere quoque molestum est, etsi vinci est molestius. Itaque noster Imperator misit nos, ut foedera vobiscum iniremus, et priores deprecaremur, ut bellum deponatis: non quod timeat adversam belli fortunam, sed ne eum praeveniat in pace, quae nobis tam cara est, petenda. Itaque non amplius foveamus inimicitias nostras, ut tandem aliquando belli curis et molestiis liberemur. Alienum est enim ab omni re publica bene constituta, non providere casus, qui in bello accidere possunt. Unusquisque vestrum quaeso ante oculos ponat, et apud animum

τω τις θμῶν ἐν ταῖς ψυχικαῖς θεωρίαις ὥσπερ παρόντας A. G. 562
 τοὺς πεπτωκότας κατολοφυρομένους· ἀναλογιζέσθω καὶ τὰς ^{Ind. 10}
 καιρίας τῶν πληγῶν ἐπιδεικνύοντας ἀποικτιζομένους τε καὶ ^{Iustin. 36}
 ἐπεγκαλοῦντας ὡς τῇ κρατούντων ἀβουλίᾳ διέφθαρται τὸ
 5 ἔπηκον· εἶτα τοὺς παρόντας εἰσπράττοντας ἡμᾶς τοὺς ἀπο-
 λωλοῖας τυχὸν μὲν γονεῖς, τυχὸν δὲ παῖδας, ξυμβὰν δὲ V. 91
 τοὺς φιλάτους, ἣ τὸν ὄντιναοῦν καὶ ἀπλῶς ἄνθρωπον. ἐν-P. 135
 10 Θυμηθῶμεν χηρωθείσας τὰς οἰκίας ἀνδρῶν, καὶ τὴν νεωτά-
 την ἡλικίαν θρῆνισθεῖσαν, καὶ πανταχοῦ μεριζόμενον τὸν
 15 Θρηῆνον, ἐφ' ἑκάστῃ συγγενείᾳ ὀνόματι. εἰ γὰρ καὶ δοίημεν
 τὸ πίπτειν ὑπὲρ πατρίδος εἶναι καλὸν, πάσης ἀφροσύνης
 ἐστὶν ἀνάπλεων δύνασθαι μὲν ἄνευ κινδύνων χάριν ἐκτίειν
 τῇ θρῆνισμένῃ, τῇ δὲ δοκεῖν μειονεκτεῖσθαι τῶν ἀντιπάλων
 μὴ βούλεσθαι. οἶμαι καὶ τὴν Περσίδου γῆν καὶ τὴν Ῥώμην
 20 αὐτὴν, εἴπερ ἡδύναντο φωνὰς ἀφιέναι, ταῦτα δὴπουθεν
 ἡμᾶς ἀντιβολεῖν. μὴ οὖν αἰσχυρθῶμεν τοῦ πολέμου κατα-
 θέσθαι τὸ φορτίον. τὸ γὰρ ἐπικαίρως ἄπαντα πράσσειν μῦλ-
 25 λον ἡμῖν προσοίσει τῆς ἀνδρείας τὴν εὐκλειαν. μηδέ τις ἡμῖν,
 ἐς προκάλυμμα τοῦ μὴ ἐθέλειν κατατιθέναι τὰ ὄπλα, τοῦτο
 30 δὴ τὸ κάλλιστον τὴν εἰρήνην δυσεύρετον εἶναι τι χρῆμα καὶ
 δυσπόριστον εἴποι. οὐ γὰρ, ὡς οἴονται πολλοὶ, τὰ κάκιστα
 μὲν προχειρότατα καὶ ἀυθαίρετα προσίπταται τοῖς ἀνθρώ-
 ποις, τὰ δὲ αὐ βέλτιστα τῶν πράξεων διαδιδράσκει τε καὶ

18. προσοίσει H., πρόσσεισι vulg. τις ἡμῖν vulg.

suum contempletur, tanquam praesentes, eos, qui cum acerbo dolore
 cadunt; recordetur eorum, qui letalia vulnera ostendentes lamen-
 tantur, et dominantes incusant, quasi pravo eorum consilio subditi
 pereant: deinde etiam superstites consideremus, qui a nobis repe-
 tunt eos, quos in bello amiserunt, forte parentes, forte liberos, ut
 plurimum certe amicissimos quosque, aut alium quemvis hominem.
 Denique animo lustremus viduas viris domos et infirmissimam aet-
 tatem, patribus et matribus orbatam, et passim diffusum per omne
 cognationis nomen luctum. Nam etsi dederimus, honestum esse
 mori pro patria, tamen summae dementiae est, quum possimus si-
 ne periculo terrae altrici gratiam referre, id recusare, quia nobis
 non idem cum adversariis consecuti esse videmur. Opinor Persidem
 terram et Romanam, si possint vocem emittere, hoc a nobis postu-
 laturas fuisse. Quare neminem nostrum pudeat deponere belli
 onus. Nam prudenter omnia instituendo melius famae nostrae con-
 sulemus, quam bellica virtute. Ne vero quisquam hanc nobis belli
 non omittendi causam obiiciat, quod pulcherrimum illud pacis bene-
 ficium haud facile inveniri et comparari possit. Non enim, ut multi
 existimant, pessima quaeque prompte et ultro in sinum hominum

A. C. 562 διολιθοθάνει καὶ δυσάλωτα πέφυκέ πως. πᾶν γὰρ ἀγαθὸν
 Incl. 10 εἰρήνη δοκεῖ . . . ἐγὼ δὲ κατεπλάγην ἂν ταῖς κομνηολογί-
 Justin. 36 αῖς, εἰ μὴ Ῥωμαῖοι μὲν ὑμεῖς, ἡμεῖς δὲ Πέρσαι ἐτυγχά-
 νομεν ὄντες. μὴ οὖν οἴεσθε περιόδῳ ῥημάτων λήσειν ἡμᾶς,
 ὅποιοί τινες καθεστῶτες ἤκετε τευξόμενοι τοῦ συνοίσοντος. 5
 ἐπειδὴ δὲ προβάλλεσθε τὴν εἰρήνην ὡσπερ παραπέτασμα τῆς
 δειλίας, καὶ ταύτη τὸ φανερώτατον τῆς ἀτιμίας ἐπισκιάζειν
 οἴεσθε, βραχέα διαλεχθεῖην· οὐ γὰρ σύνηδες ἀνδρὶ Πέρσῃ
 περιττολογία διεξιέναι τῶν πραγμάτων τὰ καίρια. Χοσρόης
 δὲ πάντων ἀνθρώπων, εἴπερ βούλεται, βασιλεὺς, οὔτε τῆνι
 Ἀντιοχείας ἄλωσιν ἐγκαλλώπισμα τι καὶ ἐγκόμιον ἑαυτῷ πε-
 ριτίθῃσιν. εἰ γὰρ καὶ φοβερόν ὑμῖν καὶ ἐργωδέστατον εἶναι
 δοκεῖ τὸ παρ' ἡμῶν πραχθὲν, ὅμως ἡμεῖς πάρεργον ἡγού-
 μεθα τὸν ὄντιναοῦν τῶν πολεμίων νικᾶν. πεπαιδευμένα γὰρ
 ἀκριβῶς τὸ κρατεῖν, καθόσον τὰ λοιπὰ τῶν ἀνθρώπων γένη 15
 D κρατεῖσθαι μεμαθήκασιν ὑφ' ἡμῶν. οὔτε μὴν ἑτέρας Ῥω-
 μαϊκῆς πόλεως καταστροφή πρὸς ὄγκον ἡμᾶς ἐξαίρει ποτέ·
 τὸ γὰρ προχειρότατον ἡμῖν οὐ θανατοστόν. καὶ ταῦτα μὲν ἀρ-
 κέσει πρὸς ἔλεγχον τῆς μύτην ἀπεῤῥιμμένης παρ' ὑμῶν ἀδο-
 λεσχίας. Ῥωμαῖοι δὲ τὸ σύνηδες πράττουσι, περὶ σπονδῶν 20
 πρότεροι διαλεγόμενοι Πέρσαις. ἤσσηθῆναι πρὸς ἡμῶν νετι-

2. Deest initium orationis legati Persarum. 3. τυγχάνομεν
 vulg. 5. τευξόμενοι H., εὐξόμενοι vulg. 19. τῆς] τοῦ vulg.
 21. ἤσσηθέντες N.

advolant, optima diffugiunt, et sese a nobis subtrahunt; tanquam
 natura ita comparata sint, ut vix apprehendi et teneri possint.
 Pax enim ex omni parte bonum censetur. . . . Ego quidem ve-
 stris verborum praestigiis moverer, nisi vos Romani, et nos Persae
 essemus. Itaque ne existimetis vestras orationis ambages nos cefat-
 uras, vos vestrae utilitatis causa huc venisse. Quemadmodum autem
 pacem per pacem, quam proponitis, colorem timiditati vestrae quaer-
 atis, et ita vestrum dedecus, quod satis undique patet et mani-
 festum est, tegi posse putetis, paucis ostendam. Etenim viro Per-
 sae insolens est, superfluis verborum ambagibus extra propositum
 egredi et excurrere. Chosroes omnium hominum, si illi lubet, rex,
 quod Antiochiam ceperit, haud id sibi ornamento et laudi tribuit.
 Vos quidem quod gessimus, magnum aliquid, et quod nostri terrorem
 pariat, existimatis, nos vero non item. Non enim rem operae pretii
 ductimus, si qualemcumque hostem devicerimus. Etenim eximie
 vincere didicimus, cum reliquum hominum genus a nobis vinci di-
 dicerit. Neque alterius ex Romanis urbibus expugnatio nos unquam
 ad altiores spiritus tollet. Hoc enim in nobis minime mirum, quippe
 quod usitatum et in promptu est. Atque hoc sufficiat ad reprehensio-
 nem nugatum, quas frustra effudistis. Romani vero, quod consueverunt,

κήκατε τῷ τάχει, προτερήσαντες τὴν εἰρήνην αἰτεῖν, καὶ A. C 362
 αὐτῇ τὴν ἐν τοῖς πολέμοις ἀδοξίαν ἐπικαλύπτετε, τῷ δῆθεν Ind. 10
 μὴ ἐφιέμενοι μάχης ἐπικεικὲς εἶναι δοκεῖν. ὅπερ ἂν ἡμεῖς, Iustin. 36
 εἴπερ ἐμελλήσατε, καὶ κρατοῦντες ἐπράξαμεν. ὅμως δεχό- P. 136
 ὤμεθα τοὺς λόγους, τὴν εἰρήνην περὶ πλείστου ποιούμεθα.
 φρόνημα γὰρ εὐγενὲς τῷ πρόποντι ζυμμεταρρυθμίζειν τὰ
 πράγματα." οὕτω δὲ καὶ τοῦ Ζίχ εἰπόντος, οἱ ἀμφοτέρων
 ἐρμηγεῖς διασαφηνίσαντες ἐφ' ἑκάτερα μέρη τὰ ῥήματα δι-
 δάσκαλοι τῶν νοημάτων ἐγίνοντο, πλείστων καὶ ἑτέρων
 ἀπαερῶριμμένων λόγων, νῦν μὲν αὐτοῦ τοῦ χρειώδους χάριν,
 νῦν δὲ καὶ κόμπου ἔνεκα καὶ τοῦ μὴ δοκεῖν ἧττον ἔχοντας
 τῆς εἰρήνης ἐφίεσθαι. Πέρσαι μὲν διηγεκὲς ἤξιον ἔσεσθαι
 τὰς σπονδὰς, πρὸς δὲ γε καὶ χρυσίον ῥητὸν ἐφ' ἑκάστῳ ἐπι-
 αυτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ κεχρῆσθαι τοῖς ὅπλοις κομιζέσθαι ἀπὸ
 15 Ῥωμαίων· καὶ τσσαράκοντα μὲν ἑτῶν, τὸ γοῦν ἐλάχιστον B
 τριάκοντα, προειληφότας ἐκτὸς συντελεσθησομένων ἐν ἐνὶ
 ξυναθροισμῷ, οὕτω βούλεσθαι κατατιθέναι τὰ ὅπλα. Ῥω-
 μαῖοι δὲ τούναντίον ὀλιγοχρονίους τὰς ξυνθήκας εἶναι ἔβου-
 λοντο, πρὸς τοῖς μῆτε μὲν κατατιθέναι τι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης.
 20 ἀμίλλης δὲ περὶ τούτου ἐπὶ μέγα κινηθείσης καὶ λόγων προ-
 ελθόντων ἥκιστα ὀλίγων, τέλος ἔδοξεν ὥστε ἐπὶ πενήκοντα
 μὲν ἔτη ξυνησθάναι τὴν εἰρήνην, Ῥωμαίοις δὲ ἐπιδιοθῆναι

16. ἐκτὸς συντ.] πᾶν τὸ συντελεσθησόμενον N. 19. πρὸς τῷ
 μῆτε μὴν B. 20. προσελθόντων vulg.

faciunt, qui primi cum Persis de pace colloquium instituunt. Vos alioqui victi in eo vincitis, quod pacis petendae celeritate praevocatis, et acceptum ex bellis dedecus hac ratione tegitis, et in eo humanitatis laudem affectatis, quod a pugnando abhorretis. Id quidem et nos, si quando tardius mentionem pacis fecissetis, etiam vincentes fecissemus. Itaque et pacem magni aestimamus, et sermones pacis admittimus. Nam generosi animi est, honestatis leges in omnibus rebus sequi." Haec Zichus et amborum legatorum interpretes, ab utrisque prolata explicantes ea, quae unaquaeque pars sentiebat, exposuerunt, cum in multos quoque alios sermones erupissent, quum utilitatis, tum ornatus causa, et ne pacis desiderio minus teneri viderentur. Persae autem pacem continuam esse et certam auri quantitatem, ne armis uterentur, singulis annis accipere volebant. Praeterea quadraginta aut ad minus triginta annorum auri praestationem uno cumulo coacervatam sibi dari, ut ab armis discederent, postulabant. Romani contra ad breve tempus foedera fieri aequum censebant, et quicquam pro pace solvere recusabant. Magno super hoc certamine exorto, cum pluribus verbis inter se disseruissent, tandem decreto sancitum est, ut per quinquaginta annos pax esset, Romanis Lazicam Persae redderent: ut pacis conditiones vale-

- A. C. 562 τὴν Λαζικήν· στεφθεῖς τε εἶναι καὶ ἐδδωμένες τὰς συνθη-
 Ind. 10 κας, καὶ κρατεῖν ἑκασταχόσας, τοῦτο μὲν κατὰ τὴν ἔω,
 Iustin. 36 τοῦτο δὲ καὶ [κατὰ τὴν] ἐν Ἀρμενίᾳ, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐν αὐτῇ
 δήπου τῇ Λαζικῇ, οὕτω μέντοι ὡς τριάκοντα χιλιάδας
 ἐτησίαις χρυσίου νομίσματος ἀποφέρεισθαι Πέρσας τῆς εἰρή-5
 V. 929ης ἕνεκα ἀπὸ Ῥωμαίων. ἐββαίωθη δὲ τοῦτο, ὥστε Ῥω-
 μαίους ἐν ὁμάδι δεκαετίας ποσότητα προπαρασχεῖν οὕτω,
 παραχρῆμα μὲν ἐνιαυτῶν ἑπτὰ, καὶ μετὰ τὴν τῶν ζ' ἐτῶν
 παραδρομὴν, οὐκ ἔς ἀναβολὴν, κατατιθέσθαι τῶν λοιπῶν
 τριῶν ἐτῶν τὴν συντέλειαν· εἰδ' οὕτω καθ' ἕκαστον ἔτος 10
 πορίζεσθαι Πέρσας τὸ ὠρισμένον ἐνιαυτοιαῶν. ἔδοξε δὲ καὶ
 περὶ τοῦ κατασκαφῆναι τὸν μοναστήριον οἶκον τὸν λεγόμενον
 Σεβανὸν καὶ ἰδρυμένον ἐν τοῖς μεθορίοις, καὶ ἀπολήψεσθαι
 D' Ῥωμαίους τὸν τόπον, Ῥωμαίων μὲν καθεστῶτα ὑπ' ἀρχῆς,
 Περσῶν δὲ παρασπονδησάντων καὶ ἐν κατοχῇ τούτου ἡδη 15
 γενομένων, τείχει τε κατησφαλισμένων τὸ ἰλαστήριον. οἱ δὲ
 ἀλλὰ γὰρ οὔτε ἔς τέλος κατέσκαψαν, οὔτε μὴν ἐνεχείρισαν
 Ῥωμαίοις. ταῦτά τοι οὐδὲ ἐν ταῖς σπονδαῖς ἐμφέρεται. ἐστέρ-
 χθη δὲ ὥστε τὰς λεγομένας τῇ Λατίνων διαλέκτις σάκρας
 εἰς ἀμφοῖν τοῖν βασιλείοι ἀυτοῦ ἐπικομισθῆναι, ἐπιβεβαίου- 20
 σας ἅπαντα, ὅσα πρὸς τῶν πρέσβων ἐμπεδωθέντα ἐτίγγανε.
 καὶ τοίνυν τὰ τοιαῦτα ἐστῶλη αὐτόθι. ξυνέβησαν δὲ καὶ ἐς
 3. κατὰ τὴν uncis inclusit B. 5. Πέρσας H., Πέρσαις vulg.
 7. ἐν ὁμάδι Val., ἐνομάδι vulg. 8. ἐνιαυτῶν Val., ἐνια τῶν
 vulg. 11. πορίζεσθαι] κομίζεσθαι con. B. Πέρσαις con.
 N. 17. ἐνεχείρισαν H., ἐνεχείρησε vulg.

rent et ubique observarentur, et per Orientem, et per Armeniam et per ipsam quoque Lazicam: sic tamen ut triginta aureorum millia singulis annis pro pace Romani Persis praestarent: de eo quoque convenerunt, ut decem annorum tributum una prius solveretur, ita ut septem annorum summa praesenti pecunia, trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, statim post peractum septennium penderetur; deinde per reliquos singulos annos ex conventionem solutio fieret. Actum quoque est de diruenda monastica domo, quae Sebanus vocatur, aedificata in confinibus, cuius arcam Romani acciperent. Etenim ab initio Romanorum fuerat: sed eam Persae, cum pacem rupissent, occupaverant, et cum in eius possessione diu fuissent, hanc aedem moenibus sepserrant. Non tamen illi eam funditus demoliti sunt, neque Romanis tradiderunt. Foedera enim de ea re nihil quicquam continebant. Conventum etiam fuit, ut litterae, quas sacras Latina lingua vocant, ab utrisque, et ab Imperatore, et a rege, adferrentur, quibus ratas haberent et confirmarent pacis conditiones, de quibus legati consenserant. Et haec confestim illuc sunt missae. Conditionibus quoque adscriptum erat, ut separatim

τοῦτο, ὥστε κατὰ μίαν μοῖραν προελθεῖν τὴν καλουμένην A. C. 562
 σάκραν ἐκ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως, ἐπιψηφίζομένην περὶ ^{Ind. 10}
 τῶν προδοθησομένων χρημάτων τῆς τριετίας μετὰ τὸν ἑβδο- ^{Iustin. 36}
 μων ἐνιαυτὸν, ὡς καταθήσουσι ταῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις.
 ἔδευρώθη, ὥστε καὶ ἐκ τοῦ βασιλέως Περσῶν ὁμολογίαν ἐν P. 137
 γράμμασι προελθεῖν, ὡς, ἡνίκα πορίσαιντο Πέρσαι τῶν τριῶν
 ἐτῶν τὸ ὀφειλόμενον χρυσίον, βασιλεῖ Ῥωμαίων τὸ περὶ
 τοιοῦδε βεβαιωτικὸν ἀναδοθήσεται γράμμα. ἡ μὲν τοῦ Ῥω-
 μαίου αυτοκράτορος περὶ τῆς εἰρήνης ὁμολογία, τὴν συνή-
 ρθη φέρουσα προγραφὴν, γνώριμος ἡμῖν ἐς τὰ μάλιστα τυ-
 χάνει. ἡ δὲ τοῦ Περσῶν βασιλέως γράμμασι μὲν ἐγράφη Περ-
 σικοῦς, τῇ δὲ Ἑλληνίδι φωνῇ κατὰ ταῦτα δῆπουθεν ἰσχύει τὰ
 ῥήματα „θεῖος, ἀγαθός, εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βα-
 σιλεὺς βασιλέων, εὐτυχῆς, εὐσεβής, ἀγαθοποιός, ᾧ τινι θεοῖ B
 15 μέγαν τύχην καὶ μεγάλην βασιλείαν δεδώκασι, γίγας γι-
 γάντων, ὃς ἐκ θεῶν χαρακτηρίζεται, Ἰουστινιανῷ Καίσαρι,
 ἀδελφῷ ἡμετέρῳ.” ἡ μὲν οὖν προγραφὴ οὕτω πη ἐδήλου,
 αἰτὰρ ἡ δύναμις τῶν λεχθέντων τοιαῦδε ὑπῆρχεν. εἰποίμι δὲ
 αὐτὴν γε δῆπου τῶν λόγων τὴν συνθήκην· ἀναγκαῖον γὰρ
 20 ἔγωγε εἰρηθῆναι χρῆσθαι οὐκ ἄλλως, ὡς ἂν μὴ ὑποτοπήσοι
 τις ἑτέρα φράσει παρατετράφθαι τι τῶν ἀληθῶς . . . εἶχεν
 οὕτω „χάριν ἀπονέμομεν τῇ ἀδελφότητι τοῦ Καίσαρος περὶ

1 et 6. προελθεῖν B., προσελθεῖν vulg. 5. ἐκυρώθη δὲ ὥστε
 conl. N. 6. κομισαιντο conl. B. 15. μέγαν τύχ. N.,
 μετὰ τύχ. vulg. 21. τῶν] ὡν H. ἀληθῶν. ἡ δ' ἄρ' εἶχεν N.

sacra sanctio ab Imperatore Romano emitteretur, qua pecunias pen-
 sionis trium reliquorum annorum, qui restabant ex decem, se sta-
 tim exeunte septimo anno Persis numeraturum caveret. Factum
 quoque est, ut Persarum rex cautionem interponeret, se, simulat-
 que aurum, quod stipulatus erat, pro tribus annis recepisset, se-
 curitatis litteras Imperatori Romano traditurum. Et Romani Imper-
 atoris pacis ratihabitio solitam prae se ferebat inscriptionem, quae
 satis nota est. Persarum vero regis Persica lingua scriptae verba
 Graece haec sonant: „Divinus, bonus, pacificus, summus Princeps,
 Chosroës, rex regum, felix, pius, beneficus, cui Dii magnum im-
 perium cum magnis opibus indulserunt, Gigas Gigantum, ad deo-
 rum exemplar compositus, Iustiniano Caesari, fratri nostro.” At-
 que inscriptio erat huiusmodi. Vis autem eorum, quae compre-
 hensa sunt litteris, talis fuit. Referam ego ipsam verborum struc-
 turam et dispositionem. Necessarium enim esse duxi non aliter
 facere, ne quis suspicaretur, ex veritate aliquid a me immutatum.
 Haec sic se habent: „Gratias agimus Caesaris fraternitati pro pace
 inter ista duo regna constituta. Nos quidem Iesdegusnapho, divi-

Dexippus, Eunapius etc.

A. C. 562 τῆς χρονίας τῆς εἰρήνης τῆς μεταξὺ τούτων τῶν δύο πολιτεῶν. ἡμεῖς μὲν Ἰεσδεγουσνάφ, θεῖω κουβικουλαρίω, ἐκέλευσασαμεν καὶ ἐξουσίαν δεδώκαμεν· ἡ ἀδελφότης τοῦ Καίσαρος Πέτρω μαγίστρῳ τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίῳ ἐκέλευσε καὶ ἐπέτρεψε καὶ ἐξουσίαν δέδωκε λαλῆσαι καὶ τρακταῖσαι. καὶ ὁ Ζίχ καὶ ὁ λεγόμενος παρὰ Ῥωμαίοις μάγιστρος καὶ Εὐσεβίος τὰ περὶ τῆς εἰρήνης κοινῶς ἐλάλησαν καὶ ἐτρακταΐσαν, καὶ ἐτύπωσαν τὴν εἰρήνην πενήτηντα ἐνιαυτῶν, καὶ ἐγγραφα πάντες ἐσφράγισαν. ἡμεῖς οὖν καθ' ἃ ὁ Ζίχ καὶ ὁ μάγιστρος τῶν Ῥωμαίων καὶ Εὐσεβίος ἐποίησαν, βεβαίως ἔχομεν τὴν εἰρήνην, καὶ ἐμμένομεν αὐτοῖς." οὕτω μὲν ἐπὶ λέξεως εἶχεν. ὁμοιοτρόπως δὲ καὶ ἡ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐτύγχανεν οὕσα ὁμολογία, ἄνευ τῆς προγραφῆς ἧς εἶχε τὸ βασιδλειον γράμμα τὸ Περσικόν. καὶ ἐν τοιοῦσδε ὁ ξύλλογος διελύθησαν. ἐν δὲ δὴ ἐτέρῳ ξυνελεύσει μεγαλαυχούντος τοῦ Ζίχ¹⁵ καὶ ἐπὶ Χοσρῳ βασιλεῖ κομπολογία χρωμένον, φάσκοντός τε, ὡς ἀμαχώτατός τε ἐστι καὶ νίκας περιεβάλτετο πολλὰς, καὶ ὡς ἐξ οὗ χρόνου τὴν κίδαριν ἀνεδήσατο, ἀμφὶ τὰ δέκα ἔθνη καταγωνισάμενος κατέστησεν ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, καὶ ὅτι τὴν τῶν Ἐφθαλιτῶν κατεστρέψατο δύναμιν, καὶ μὲν οὖν βασιλεῖς ἐχειρώσατο πλείστους, καὶ ὡς ἄγανταί τε αὐτὸν καὶ τεθήπασιν οἱ ἐκείνη βάρβαροι, καὶ ὡς κατὰ τὸ προσῆκον καὶ

9. καθ' add. N. 22. ἐκείνη Val., ἐκείνδς vulg.

no cubiculario nostro, iussimus et potestatem dedimus, id negotii conficere. Fraternitas autem Caesaris eius procurationem Petro, Romanorum magistro, et Eusebio commisit, ut de pace colloquium haberent et tractarent. Et quidem Zichus, et qui a Romanis magister dicitur, et Eusebius, re inter se deliberata et perpensa, tractaverunt et in scriptis redegerunt pacem in quinquaginta annos Persis et Romanis esse, et quae scripta sunt, suis sigillis impressis approbaverunt. Itaque nos omnia, quae Zichus et magister Romanorum et Eusebius de pace convenerunt, rata firma valere volumus, et conditionibus dictis stamus." Et ista quidem ad verbum ita scripta se habebant. Eodem sensu Romanorum Imperatoris ratihabitio scripta fuit, sed sine inscriptione illa, quam litterae regis Persarum habebant. Super his solutum est inter legatos colloquium. Cum denuo ad colloquium venissent et Zichus magnificis verbis iactaret, et attolleret Chosroën, et diceret, illum invictum esse et multas victorias retulisse, et ab eo tempore, quo cidari redimitus fuisset, decem gentes, cum quibus dimicasset, tributum pendere coegisse, et Ephthalitarum potentiam evertisse, et multos reges subegisse, et omnes illarum terrarum barbaros ipsum colere et venerari, unde iure et merito regis regum appellationem sibi sumeret:

οὐκ ἀπεικὸς αὐτῷ ἢ ἐπωνυμία κεκόμψενται τὸ βασιλεῖα προσ- A. C. 562
 αγορεύεσθαι βασιλέων, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦδε τοῦ Ζίχ περι^{Ind. 10}
 Χοδρόου μεγαληγορία χρησαμένου ἐν διηγήματι ἐξῆλθεν ὁ ^{Iustin. 36}
 Πέτρος τοιάνδε ιστορίαν τινά· ὡς ἐγένετό τις ἐν τοῖς πάλαι^{V. 93}
 5τε καὶ ἀνωτάτω χρόνοις βασιλεὺς Αἰγύπτιος, ὄνομα Σέσω-
 στρις, καὶ οὖν γε συμπνεούσης αὐτῷ τῆς τύχης μεγάλα
 ἐφόσα καὶ ἔθνη μέγιστα καθεῖλεν, ὡς δουλαγωγῆσαι καὶ βα-
 σιλεῖς, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον ἀρθῆναι ἀλαζονείας, ὡς καὶ ὄχημα
 χρυσοκόλλητον συμπήξασθαι, καὶ ἀνθ' ὧν ἔπικουρ δέον ἦ
 10ἰότερα ἐλκυστήριον ζῶα, τοὺς δοριαλώτους ἐκείνους βασιλεῖς
 ὑπαγαγεῖν τῷ ζυγῷ, οὕτω τε διφρεσόμενον διὰ τῶν λεωφό-
 ρων ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὑπηκόοις. τοῦτο ἐπεὶ ὁσημέραι ἐπε- B
 τέλει, τῶν τις βασιλέων τὸ ὄχημα ἐλκόντων κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐξευγμένος, συνεχέστατά πως καὶ λεληθότως εἰς τοῦπίσω τὸ
 15βλέμμα ἐπιστρέφων, ἔθεῖτο τὸν τροχὸν κυλινδούμενόν τε καὶ
 τῇ τῆς κινήσεως συνεχεῖα ἐν ἑαυτῷ περιελιττόμενον. ἐπο-
 χούμενος δὲ οὖν ὁ Σέσωστρις, (ἐπέσκηψε γὰρ,) „τί δῆτα,”
 ἔφη, „τοῦτο ποιεῖς, ὦ οὔτος;” ὁ δὲ ἀμοιβαδὸν ἔφη, „ὦ δέ-
 σποτα, ὄρῶν τὸν τροχὸν, ὡς θυμαὶ περιδινούμενος οὐκ ἐπὶ
 20τῆς αὐτῆς βάσεως μένει ὄδε, ἀλλὰ γὰρ ἄνω κάτω φερόμενος
 τὴν ἀρμαστοροχίαν ἐργάζεται.” τοῦτο ἀκηκοῦς ὁ Αἰγύπτιος,
 καὶ μὲν οὖν τεκμηρούμενος, ὡς ὑπαινίττεται τὸ ἀστάθμητόν
 τε καὶ παλίμβολον τῆς τύχης καὶ ὡς τροχῷ κυλιομένῳ ἔοικε C

12. ἐπιφαίνεσθαι con. B.

14. πεπηγότως con. B.

cum haec et huiusmodi Zichus de Chosroë praedicaret, et magni-
 fice loqueretur, Petrus paulum a proposito digrediens, hanc histo-
 riam recitavit. Erat, inquit, olim priscis temporibus quidam Ae-
 gyptiorum rex, nomine Sesostris. Is, cum illi fortunae aura affla-
 ret, magnos spiritus sumpsit, et potentes gentes domuit, et earum
 reges captivos fecit, eoque devenit arrogantiae, ut currum deauratum
 fabricaret, et equorum et aliorum animalium vecturae aptorum
 reges illos captivos iugo aptaret. Et ita vectus per vias pub-
 licas sese subditis exhibebat. Quae cum quotidie factitasset, acci-
 dit, ut quodam die unus ex illis regibus, qui erat summo iugo apta-
 tus, intente et defixe vultum retorquens, spectaret rotam se cir-
 cumvolvendentem et continuatione motus in se ipsam revertentem.
 Cum id Sesostris, qui vehebatur, animadvertisset, eum increpans,
 „Quid rerum agis?” inquit. „Contemplor, respondit ille, domine,
 hanc rotam, quae se alternis frequenter in orbem circumagit, quae
 nunquam eodem loco manet, sed fertur modo superius, modo infer-
 rius, et ita currus agitationem facit et operatur.” Haec quum au-
 disset rex Aegyptius, et sentiret, illum indicare fortunae inconstan-
 tiam et volubilitatem, quae semper volvitur, neque eodem loco

A. C. 562 τὰ ἀνδρώπεια, ξυνῆκε, μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς χρόνῳ ποτὲ τοῦ-
 Ind. 10 οὕτω προσπταίση δυστυχίματι, τοῦ λοιποῦ τε ἐπαύσατο κατὰ
 Iustin. 36 τὸν προλεχθέντα τρόπον ἀρματηλατεῖν πρὸς τοῖς δεδουλω-
 μένους οἱ βασιλεῖς ἀφῆκε καὶ ταῖς σφῶν αὐτῶν ἡγεμονίαις
 ἐνεβίβασεν αὐθις. ἐνταῦθα Πέτρῳ ἐπαύσατο τῆς ἱστορίας⁵
 ὁ λόγος, ἐγγαλινώσαντι τὴν τοῦ Ζίχ περι Χοσρόου μεγαλη-
 γορίαν. εἶτα διελέγοντο αὐθις περι τῶν πρακτέων. ἅπαντα
 μὲν γὰρ, ὡς ἐνῆν, ἀμφίβολα ἐν τάξει καὶ κόσμῳ καθειστή-
 κει. τὰ οὖν περι Σουανίαν ἔτι ἐν μετεώρῳ ὑπῆρχε, καὶ
 D ὑπελέλειπτό σφισι μόνα ἐπ' ἀμφιβόλῳ. τῷ τοι ἔλεξεν ὦδειο
 Πέτρος „πλείστων ἐπαίνων ἄξιός ἐστιν ἀνὴρ, ὃς τέλεια βου-
 λευόμενος τέλειον ἐπιθήσοι ταῖς πράξεσι τὸ πέρασ. εἰ γὰρ
 ἔλλείπει τι τῶν δεόντων, ἔλλιπες οἶμαι καὶ τῷ βουλευομένῳ
 φρόνημα. οὐκ εἰκῆ δὲ καὶ μάτην εἶρηται νῦν ἡμῖν ὁ λόγος
 πρὸς σὲ δὲ φερόμενος, ὃ Ζίχ, Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις¹⁵
 φανήσεται λυσιτελέστερος. εἴποιμι δὲ πως φανερώτερον.
 Σουανία Ῥωμαίοις ὑπῆρχε, καὶ Ῥωμαῖοι Σουάνοις ἐκέλευον.
 ἀμέλει Τζαθίου Σουάνων ἐξηγουμένου Δεΐτατός τις Ῥωμαῖος
 ἀνὴρ τῶν ἐκεῖσ Ῥωμαϊκῶν καταλόγων ἐτύγγανε προεστώς
 ἀλλὰ καὶ ἕτεροί τινες Ῥωμαίων ἐν Σουάνοις ἐποιοῦντο τὰς²⁰
 διατριβὰς. δυσμενείας δὲ τινος . . . μεταξὺ τοῦ Λαζῶν

3. πρὸς γε τοὺς conī. B., πρὸς τοῖς τοὺς δ. conī. N. 10. μόνα
 H. μόνη vulg. 18. Δεΐτατος: idem mox p. 357., 7. Ἐξίστατος
 nominatur. 21. τινος] excidit participium οὐσης, quod H.
 supplet, vel γενομένης.

permanet, et rotæ semper volventi res humanas similes esse: veri-
 tus, ne ipse posthac in aliquam calamitatem incideret, abstinuit
 deinceps eo modo, quo diximus, vehi, et reges apud se servita-
 tem servientes in sua regna, ut illic, quemadmodum antea, regnarent,
 dimisit." Hic finem accepit Petri sermo historiam recitantis, quo
 Zichi magniloquentiam repressit. Deinde disseruerunt de his, quæ
 agenda restabant. Cetera enim omnia, quoad eius fieri potuerunt,
 quæ in controversia fuerant, composita transactaque erant, ex-
 ceptis quæ ad Suaniam pertinebant, quæ sola in suspenso adhuc et
 incerta manebant. Itaque Petrus Zicho dixit: „Multis laudibus vir
 ille dignus est, qui perfecte utilia suadet, eademque perfecte ad
 exitum perducit. Etenim, si quid in his deest, imbecillitati opi-
 nor iudicii eius, qui negotium suscepit, attribuitur. Non immerito
 neque temere hæc a me habetur oratio, quæ ad te directa, o
 Ziche, tandem in magnam Romanorum et Persarum utilitatem est
 redundatura. Dicam ego paulo apertius. Suania ditionis Romano-
 rum fuit, et Suanis Romani imperarunt. Quo tempore autem Tra-
 theus eorum dux erat, Ditatus quidam, Romanus, præcerat Roma-
 nis militibus, qui illic in præcidiis agebant: tum quoque muki

βασιλέως καὶ Μαρτίνου τοῦ Ῥωμαίου τηρικᾶντα δεῖξτε στρα- A. C. 562
 τηγοῦντος, τοῦτου ἕνεκα ὁ Κόλχος οὐκ ἀπέστειλε Σουάνους ^{Ind. 10}
 τὸ σύνθητες σιτηρέσιον ἔθος γὰρ πέμπεσθαι σίτον ἐκ τοῦ ^{Iustin. 36}
 Κόλχων βασιλέως. διὸ δυσανασχετοῦντες οἱ Σουάνοι τῇ τῶν ^{P. 139}
 5 νενομισμένων στερηθῆναι, κατάδηλον ἐποίησαντο Πέρσαις,
 ὡς, εἰ γενήσονται αὐτοῦ, Σουανίαν ἐγχειρίσουσιν αὐτοῖς. ἐν
 τοσοῦτῳ Ἐξισίῳ καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν τῶν Ῥωμαϊκῶν
 ταγματῶν ἔφησαν, ὅτι „πολυπληθία Περσῶν ἀγγέλλεται χω-
 10 ροῦσα κατὰ Σουάνων, πρὸς ἣν ἀξιόμαχον οὐκ ἔχομεν δύνα-
 15 μου. ἀλλὰ τὸ συνοῖσον βουλευσασθε, ξὺν τοῖς ἐνταῦθα Ῥω-
 μαίων καταλόγοις ὑποχωροῦντες τῇ Μηδικῇ στρατιᾷ.” το- B
 σοῦτῳ χρησόμενοι Σουάνοι δόλο, καὶ δόροις ἀναπέισαντες
 τοὺς τῶν καταλόγων ἐπιστάτας, ἀπεβάλοντο παρὰ σφῶν τὴν
 Ῥωμαίων φυλακὴν. οἱ δὲ Πέρσαι ξὺν τάχει παραγενόμενοι
 15 Σουανίαν ἔλαβον. ληπτέον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς καὶ Ῥωμαίων
 ἀνέκαθεν ὑπῆρχεν, καὶ Ῥωμαίοις ἀρμόζει τήμερον. εἰ γὰρ
 δικαιοτάτα Λαζικῆς κύριοι καθεστήκαμεν, καθὰ δήπουθεν
 ὅμεις ἐψηφίσασθε, Σουανίας τῆς ὑπὸ Λαζικῆν οὐκ ἀπὸ τρό-
 20 που δεσπόσομεν.” ὁ δὲ Σουρήνας ἔφη „ἄχθεσθε μᾶλλον Ῥω-
 25 μαῖοι, ὅτι ἔθνος ἀθθαίρετα καὶ ἔκουσίως προσεπέλασεν ἡμῖν.”

4. Τουάνοι H., Σαυνοὶ vulg. 5. στερηθῆναι B., ὑστερηθῆναι
 vulg. 6. Σουανίαν H., Σουανίων vulg. 8. ἀγγέλλεται N., ἀ-
 γάλλεται vulg. 10. βουλευσασθαι vulg. 12. Σουάνοι H., Σου-
 ἀνιοι vulg. 13. καταλόγων N., λόγων vulg., λόγων Cantocl.
 ἀπεβάλλοντο vulg. 16. ὑπῆρχον vulg.

Romani inter Suanos domicilium habebant et commorabantur. Or-
 ta quadam inter Lazorum regem et Martinum, Romanorum tunc tem-
 poris in his partibus ducem, discordia, Colchus mittere Suanis
 praestari solitum frumentum recusavit. Mos enim erat mitti a rege
 Colchorum frumentum. Suani graviter et iniquo animo tulerunt,
 se privatos esse his, quae sibi ex conventionione debebantur. Quam-
 obrem significarunt Persis, se, si illuc accederent, eorum manibus
 Suaniam tradituros. Eodem tempore Exisato et reliquis Romanis
 10 inum ducibus dixerunt, magnam Persarum manum Suanis bellum
 inferre nuntiari. Quamobrem cum non idoneas ad resistendum ha-
 berent copias, petere, ut ipsorum salutis causa cum Romanorum
 copiis exercitui Persarum obviam irent. Hoc dolo Suani usi, et
 donis demeriti legionum nostrarum duces, Romanorum praesidium
 eiecerunt. Persae autem celeriter accedentes, Suaniam suae potesta-
 tis fecerunt. Hinc facile est intelligere, olim Romanorum iuris fuisse
 Suaniam, hodieque iure illis competere. Nam si optimo iure
 constituti sumus domini Lazicae, (sic enim et vos iampridem aequum
 censuistis,) non absque ratione Suania, quae infra Lazicam
 sita est, in nostrum ius dominiumque cedere debet.” Cui Surenas
 respondit: „Eo iniquiori animo et gravius ista fertis, o Romani,

A C. 562 ὁ Ζίχ θπολαβὼν ἔφη „αὐτόνομοι γεγόνασι Σουάνοι, καὶ οὐ
 Ind. 101 πώποτε τῇ Κόλγων ὑπεκλίθησαν ἀρχῇ.” αὐθις ὡς τὸν Ζίχ
 Iustin. 36 C ἔλεξεν ὁ Πέτρος „εἶγε μὴ βούλει, ὁ Ζίχ, ἐν τοῖς τῆς εἰρή-
 V. 94 νης συμβουλαίοις ὄνομα τὸ Σουανίας ἐγχαράξαι, σήμανον, ὡς
 ἀποδίδως μοι Λαζικὴν ζῦν τοῖς ὑποτεταγμένοις ἔθνεσιν αὐτῇ.” 5
 ὁ Ζίχ, „εἰ τοῦτο,” ἔφη, „ποιήσω, ἄδειά σοι δοθήσεται καὶ
 περὶ Ἰβηρίας ἀμφισβητεῖν, κατ' ἐξουσίαν τε εἶποις ἂν, ὡς καὶ
 αὐτῇ κατήκοος ἐγεγόνει Λαζῶν.” „ἐν δηλώσει δὲ,” ὁ Πέτρος,
 „γεγένησαι, ὁ Ζίχ, ὡς οὐ βούλει πᾶσαν ἡμῖν ἀποδοῦναι Λα-
 ζικὴν, ἀλλὰ τινα μοῖραν αὐτῆς.” πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτεροι
 Ῥωμαῖοί τε καὶ Πέρσαι εἰπόντες τε καὶ ἀκηκόοτες Σουανίας
 πέρι, ὅμως οὐ ζυνέβησαν. δοκεῖ τοιγαροῦν αὐτοῖς περὶ τοῦ
 D τοιοῦδε τὸν βασιλέα ἐπισκοπῆσαι Περσῶν. καὶ ὄρκω ἐπι-
 στώσατο ὁ Ζίχ, ἧ νερόμισται Πέρσαις ὁμνύειν, ζυνεπιλαβέ-
 σθαι Πέτρῳ ὡς Χοσρόην ἀφικνουμένην ἕνεκα Σουανίας. εἶται 15
 τοῦ Ζίχ τοὺς περὶ Ἀμβρου τοῦ Ἀλαμουνδάρου τοῦ τῶν
 Σαρακηνῶν ἡγουμένου κινήσαντος λόγους, φάσκοντός τε, ὅτι
 γε δήπου καὶ αὐτὸν, ὡσπερ καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ ἡγεμόνα
 τοῦ Σαρακηνοῦ, κομιζέσθαι χρυσῶν τὰς ἑκατὸν χρυσίου λί-
 τρας, ἀντεῖπεν ὁ Πέτρος, ὥστε „τὸν πρὸ Ἀμβρου ἡγεμόνα 20
 δωρεᾶ τιμὴ ἀγράφῃ, ὅσῃ ἂν ἠβούλετο χρυσίῳ καὶ ἀπηνίκα, ὁ
 4. ὄνομα τὸ Ν., ὀνόματι vulg. 14. ἡ H., ἡ vulg. 16. Ἀλα-
 μουνδάρου Ν., Ἀλαμάνδρου vulg. 19. Σαρακηνοῦ ed. Par.

quod ea gens sua sponte et ultro sese nostrae potestati permisit.”
 Zichus eius verba suscipiens: „Suani suis legibus sunt usi, inquit,
 neque unquam Colchorum imperio paruerunt.” Tum Petrus: „Si
 tu, o Ziche, Suaniae nomen in conventione pacis omitti mavis,
 hoc tamen commemora, te mihi Lazicam reddere cum gentibus, quae
 huic regioni subiectae sunt.” — „Sic hoc facio, inquit Zichus, adi-
 tus tibi aperietur de Iberia quoque controversiam movere. Nam in
 tuo arbitrio erit dicere, ipsam quoque subiectam fuisse Lazis.” „Ma-
 nifestum est igitur, o Ziche, te nolle nobis integram Lazicam
 restituere, sed eius partem.” — Multa etiam alia ultro citroque Per-
 sae et Romani et dixerunt et audierunt de Suania, neque tamen
 convenire potuerunt. Sed totam rem ad regis Persarum arbitrium
 reiecerunt, apud quem Zichus se Petro neque studio neque gratia
 defuturum, quum primum ad Chosroem rediisset, iureiurando,
 quod apud Persas sacrosanctum habetur, fidem suam obstrinxit.
 Deinde Zichus sermonem movit de Ambro, Alamundari filio, Sarace-
 norum duce, dixitque illi debere centum auri libras et aequum esse,
 ut eas acciperet, sicut et is, qui ante Saracenorum dux fuerat.
 Contra dixit Petrus: „Saracenorum ducem, qui ante Ambrum fue-
 rat, Imperator noster libero auri dono nullis litteris obstricto, quan-
 do ipsi placebat, ornare solebat. Mittebatur igitur ad Saracenum

καθ' ἡμᾶς ἐφιλοφρονεῖτο δεσπότης. τοιγαροῦν ἐστέλλετο τῇ τα- A. C. 562
 χυτῆτι τῶν δημοσίων ἵππων ὀχούμενος ἀνὴρ ἀγγελιαφόρος ὡς Ind. 10
 τὸν Σαρακηνόν, ἀποκαταστήσων οἱ τὸ ὄπερ ἐτύγγαθεν αὐτῷ Iustini 36
 πεμφθὲν πρὸς τοῦ Ῥωμαίου βασιλέως. οὕτω τε ἐς τοῦμπα- P. 140
 5 λην ἐκ τοῦ Σαρακηνοῦ ὡς βασιλέα τὸν ἡμεδαπὸν ἐπέμπετο
 δωροφορῶν προσβευτής. εἰτα ἀντιδώρῳ αὐθις ἐφιλοφρονεῖτο
 τὸν Σαρακηνόν ὁ καθ' ἡμᾶς αὐτοκράτωρ. εἰ βούλεται οὖν
 † καὶ Ἀμβρος κατὰ ταῦτα ποιεῖν, εἰ δοκεῖ καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς
 βασιλεῖ· εἰ δέ γε οὐ βούλεται, κινεῖ τὴν ἄλλως, πρὸς γε καὶ
 10 ὀφλιδιώτατα φρονεῖ. ἀποίσεται γὰρ οὐδὲν ὀτιοῦν." τούτων
 διαμφισβητηθέντων καὶ ἐτέρων, ἐγράφησαν αἱ πεντηκοντούτι- B
 δες σπονδαὶ Περσιστί καὶ Ἑλληνιστί, μετεβλήθη τε τὸ Ἑλλη-
 νικὸν εἰς Περσίδα φωνὴν καὶ τὸ Περσικὸν εἰς Ἑλληνίδα. οἱ
 δὲ τὰς ξυνθήκας βεβαιοῦντες Ῥωμαίων μὲν Πέτρος ὁ τῶν
 15 περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμῶν καὶ Εὐσέβιος καὶ ἑτεροί,
 Περσῶν δὲ ὁ Ἰεσδεγουσνάφ καὶ Σουρήνας καὶ ἑτεροί. τῶν
 οὖν ἐξ ἑκατέρου μέρους ὁμολογιῶν ἐν συλλαβαῖς ἀναληφθει-
 σῶν, ἀντιπαρεβλήθησαν ἀλλήλαις τῷ ἰσοδυνάμῳ τῶν ἐνθυ-
 μημάτων τε καὶ ῥημάτων. ὅσα δὲ ἐσήμηνε τὰ τῆς εἰρήνης
 20 ομογραμματοεῖα, λελέξεται. καὶ δὴ δόγμα ἐγράφη πρῶτον, ὡς
 διὰ τῆς στενοπορίας τῆς εἰσόδου τοῦ λεγομένου Χορουτζόν C
 καὶ τῶν Κασπίων πυλῶν μὴ ἐφείναι Πέρσας ἢ Οὐγγους ἢ
 Ἀλανοὺς ἢ ἐτέρους βαρβάρους πάροδον ποιῆσθαι κατὰ τῆς
 Ῥωμαίων ἐπικρατείας· μήτε δὲ Ῥωμαίους ἐν αὐτῷ δήπου

nuntius, qui vectus celeritate equorum publicorum, redderet quod illi Imperator donatum volebat. Sed ante Saracenus per legatum, quem mittebat, Imperatorem nostrum donis sibi conciliabat. Tunc iterum Imperator vicissim aliqua liberalitate Saracenum sibi devincire studebat. Si Ambrus igitur ita facere decreverit, et Imperatori nostro idem placuerit, bene est; sin minus, frustra contem-
 25 ~~pt~~, et demens est, neque quicquam impetrabit." Haec et alia multa cum inter se agitassent, foederum in quinquaginta annos conditiones sunt perscriptae Graece et Persice. Deinde Graeca in sermonem Persicum, et Persica in Graecum sunt translata. Foederibus autem scribendis et faciendis affuerunt e Romanis Petrus, dux militum, qui circa Imperatorem militabant, Eusebius et alii, ex Persis Iesdegusnaph, Surenas et alii. Quum igitur conventiones ab utraque parte litteris mandatae essent, utramque inter se compararunt, ut verba et sententiae idem valerent. Quae autem pacis libelli continerent, dicentur. Primum igitur decretum fuit: ne per angustias eius introitus, qui Chorutson appellatur, et portas Caspiae Persis, aut Hunnis, aut Alanis, aut aliis barbaris in Romanorum

A. C. 562 τῷ χώρῳ, μήτε μὴν ἐν ἄλλοις Μηδικοῖς ὁρίοις στρατεύεσθαι
 Ind. 10 στέλλειν κατὰ Περσῶν. δεύτερον, ὡς ἂν οἱ σύμμαχοι Σαρα-
 Iust. 36 κηνοὶ ἑκατέρας πολιτείας ἐμμένοιεν καὶ οἱ τοῖς βεβαιωθεῖσι,
 καὶ μήτε τοὺς Περσῶν κατὰ Ῥωμαίων, μήτε τοὺς Ῥωμαίων
 ἐπλίξασθαι κατὰ Περσῶν. κατὰ τρίτην τάξιν, ὥστε τοὺς
 ἐμπόρους Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν τῶν ὀποιουοῦν φορτίων,
 Διούτους δὲ καὶ τοὺς τοιούτους ποριστὰς κατὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς
 κρατήσαν ἔθος ἐμπορεύεσθαι διὰ τῶν εἰρημένων δεκαετη-
 ρίων. δ', ὡς ἂν οἱ πρέσβεις καὶ οἱ τῇ ταχυτητῇ χρώμενοι
 τῶν δημοσίων ἵππων πρὸς τὰς ἀπαγγελίας, ὁ μὲν ἐς τὰ ἰο
 Ῥωμαίων, ὁ δ' ἐς τὰ Περσῶν ἦδη ἀφικνούμενοι, κατὰ ταύ-
 την ἀξίαν καὶ τὸ προσήκον ἕκαστοι τιμηθεῖεν, καὶ τῆς δεού-
 σης τεύξονται ἐπιμελείας· ἀπαλλάττεσθαι τε σφᾶς μὴ χρονο-
 τριβοῦντας. ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰς ἐμπορίας, αἷς ἐπιφέρονται, ἀμοι-
 βάζειν ἀκωλύτως τε καὶ ἄνευ συντελείας τινός. ε' διετυπώθη,¹⁵
 ὥστε τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ τοὺς ὀποιουσοῦν βαρβάρους ἐμπό-
 ρους ἑκατέρας πολιτείας μὴ διὰ ξένων ἀεραπῶν ποιεῖσθαι τὰς
 πορείας, μᾶλλον μὲν οὖν διὰ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Δάρας,
 μήτε μὴν ἄνευ κελεύσεως ἀρχικῆς ἵνα κατὰ τὴν ἀλλοδαπὴν.
 εἰ μέντοι παρὰ τὸ δοκοῦν τολμήσωσιν τι, ἤγουν, τὸ λεγόμενον,²⁰
 P. 141 κλεπτοεὶλωνήσουσιν, ἀνιχνευομένους ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς ὁρίοις
 V. 95 ἀρχόντων, ζῦν τοῖς ὅσα ἐπιφέρονται, εἴτε Ἀσσύρια φορτία
 11. δ δ' ἐς H., δ δὲ vulg. 14. χρονοτριβοῦντες vulg. 21.
 ὑπὸ H., ἀπὸ vulg.

fines transire liceret, neve Romani in ea loca aut in aliam quam-
 cunque partem finium Medicorum exercitum contra Persas mitterent;
 ut Saraceni, utriusque civitatis socii, eadem pacta servarent, neque
 hi, qui Romanorum partium essent, contra Persas, neque qui Per-
 sarum, contra Romanos arma ferrent; tertio capite cavetur, ut Ro-
 mani et Persae, quarumcumque mercium mercatores et negotiato-
 res, secundum veterem morem neque in aliis locis, quam in quibus
 decimarum solutio est indicta, mercaturas faciant; ut legati et re-
 liqui, qui, cum quid nuntii perferant, equis publicis utantur, tum
 qui per Romanorum, tum qui per Persarum regiones iter habe-
 ant, pro cuiusque gradu et dignitate honore afficiantur, et debita
 cura excipiantur, neque cunctentur, et merces si quas adferunt, per-
 mutant sine ullo impedimento aut tributi exactione; sancitum
 praeterea est, ne mercatores Saraceni aut alii quicumque barbari in
 amborum regum regionibus per incognitas et minime tritas vias in-
 cedant, sed Nisibim aut Daras petant, neque sine iussu principum
 alienam regionem adeant. Si quid tamen praeter quod statutum est
 audeant, aut, ut dicitur, vectigalia fraudaverint, si deprehendantur
 ab his, qui limitibus praesunt, una cum mercibus, quas vehunt, sive
 sint merces Assyriae, sive Romanae, poenas et mulctas a legibus

εἶεν εἴτε Ῥωμαῖα, παραδίδοσθαι εὐθύνας ὑφ' ἑξόντας. ε', ὡς A. C. 50a
 εἰ τινες, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ πόλεμος ξυνειστήκει, ἠὲ τομολήσαν, ^{Ind. 10}
 τοῦτο μὲν ὡς Πέρσας ἀπὸ Ῥωμαίων, τοῦτο δὲ ἀπὸ Περ- ^{Iustini. 36}
 σῶν ὡς Ῥωμαίους, εἶγε βούλοιντο οἱ προσκεχωρηκότες δε
 5 τὰ οἴκοι ἐπαναστρέφειν, μὴ γίνεσθαι σφισιν ἐμποδῶν μήτε
 μὴν κωλύμη χρῆσασθαι τινι. τοὺς μέντοι ἐν καιρῷ εἰρήνης
 αὐτομόλους ἤγουν καταφεύγοντας ἐξ ἐτέρων εἰς ἐτέρους μὴ
 ὑποδέχεσθαι, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἄκοντας ἐγχειρίζε-
 σθαι τοῖς ἐξ ὧν καὶ ἀπέδρασαν. ζ μέρος τῶν σπονδῶν,
 10 ὥστε τοὺς ἐπεγκαλοῦντας περὶ τοῦ σίνεσθαι τι σφᾶς τοὺς B
 ἀντιπολιτευομένους δίκῃ τέμνεσθαι τὸ φιλονεικούμενον, ἢ δὲ
 ἑαυτῶν τῶν τὴν βλάβην πεπονθότων ἢ δι' οἰκείων ἀνθρώπων
 ἐν τοῖς μεθορίοις παρὰ τοῖς ἄρχουσι ἐκατέρας πολιτείας
 ξυνιόντων· οὕτω δὲ τὸν ζημιώσαντα ἀκέσασθαι τὸ σκάξον.
 15 η', ὥστε τοῦ λοιποῦ μὴ ἐγκαλεῖν Πέρσας Ῥωμαίοις ἔνεκα
 τοῦ ἐπικίττεσθαι τὸ Δάρας, ἔδοξε καὶ ἀμφοτέραν πολιτείαν
 τοῦ λοιποῦ μηδαμῶς ἐπιτειχίζειν, ἤγουν περιοχῇ τινι κατα-
 σφαλίζειν τι τῶν ἐν τοῖς ὄροθεσίοις χωρίων, ἵνα μὴ πρό-
 φασις ἐντεῦθεν ἔσοιτο ταραχῆς, καὶ ἐκ τούτου διαλυθῆσονται
 20 αἱ σπονδαί. θ', μὴ ἐπιέναι ἢ πολεμεῖν ὑπὴκῶν ἔθνεϊ ἢ χώρῃ
 τινὶ ἄλλῃ τοὺς ἐτέρας πολιτείας· μᾶλλον μὲν οὖν ἄνευ βλά- C
 βης καὶ κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν πημαινομένους ἐν τῷ αὐτῷ μέ-

3. ἀπὸ ante Περσῶν ex conl. addidisse videtur H. 4. προ-
 κευρηκότες vulg. 9. τοῖς ἐξ H., τοὺς ἐξ vulg. 22. πημαι-
 νομένους N., πη μερομένους vulg.

statutas iuant; ut his, qui, dum bellum erat, sive a Romanis ad
 Persas, sive a Persis ad Romanos transierunt, si regredi et ad sua
 redire voluerint, nullum impedimentum aut molestia fiat; sed qui
 per pacem deinceps aufugient et migrabunt ex alterius ditionis ter-
 ris, in alterius regionem minime admittantur, sed omni modo et-
 iam inviti reddantur his, a quorum dominatu effugerunt; pars quo-
 que foederum fuit, ut, si qui quererentur, sibi quid damni illatum
 esse a contrariae partis civibus, iudicio dirimatur controversia sive
 per eos ipsos, qui iniuriam passi sint, sive per certos homines, qui
 in confiniis apud utriusque partis praefectos conveniant, et ita, qui
 peccaverit, damno medeatur; ut in posterum Persae Romanis non
 succenseant, quod Daras muniant, placuit, utramque rem publicam a
 muniendis locis prope fines sitis porro abstinere, neque ea muris
 et propugnaculis circumdare, ne inde turbarum occasio nascatur,
 et foedera dissolvantur; neminem invadere aut bello lacessere gen-
 tem aut regionem, quae sub alterutrius imperio sit, sed potius
 omnes nulla iniuria lacessitos eodem statu manere, ut illis quoque
 pace frui liceat; ne magna militum manus Daras ultra quam custo-

A. C. 562 γειν, ὡς ἂν καὶ οἶδε ἀπολαύοιεν τῆς εἰρήνης· εἰ, ὅσπερ μὴ
Ind. 10 πολυπληθίαν στρατοῦ ἐς τὸ Δάρας ἐπιζάνειν, πλὴν ὅση γὰρ
Iustin. 38 ἀρκέσει πρὸς φυλακὴν τοῦ ἄστεος. μήτε δὲ τὸν τῆς ἔσω
στρατηγὸν κατὰ ταύτην ἐνιδρῦσθαι, τοῦ μὴ ἐκ τοῦ τοιοῦδε
ἐπιδρομᾶς ἢ βλάβας γίνεσθαι κατὰ Περσῶν. εἰ δέ γε ἄρα 5
τι τοιοῦτον ξυνερχθεῖη, ἐπαγιάθη τὸν ἄρχοντα τοῦ Δάρας
διατιθέναι τὸ πλημμεληθέν. μία πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν σπον-
δῶν βεβαιώσις, ὥστε, εἰ πόλις ἑτέραν ζημιώσῃ πόλιν ἢ
ὅπωςοῦν διαφθείρει τι τῶν αὐτῆς, μὴ τῷ νόμῳ τοῦ πολέμου
D μήτε μὴν δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως δὲ δόλω τινὶ καί το
κλοπῇ — εἰσὶ γὰρ τοιοῦδε τινὲς ἀνοσιουργοὶ οἱ ταῦτα πράσ-
σοντες, ὡς ἂν πολέμου ἔσοιτο πρόφασις· ἐβεβαιώθη τοιγαρ-
οῦν τὰ τοιουτότροπα ἀναζητεῖν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐπανορ-
θοῦσθαι τοὺς δικαστὰς τοὺς ἐν τοῖς πέρασιν ἑκατέρως πολι-
τείας ἰδρυμένους. εἰ δέ γε αὐτοὶ οὐκ ἔσονται ἱκανοὶ ἀνα-15
στέλλειν τὰς πρὸς ἀλλήλους τῶν ἀστυγεϊτόνων φθορὰς, ἐστέρ-
χθη, ὥστε τὴν διαδικασίαν ἀναπέμπεσθαι ὡς τὸν τῆς ἔσω
στρατηγὸν, ὡς, εἰ γε εἴσω μηνῶν ἕξ μὴ τμηθεῖη τὰ τῆς
ἀμίλλης καὶ ὁ ζημιωθεὶς μὴ λήψεται τὸ ἀπολωλὸς, τὸν ἀδι-
P. 142 κήσαντα λοιπὸν ἐπὶ ποινῇ ἐς τὸ διπλάσιον τῷ ἡδικομένῳ εἶναι 20
ὑπεύθυνον. ὡς, εἰ γε μὴδὲ οὕτω πέρασ ἐξοί, διετρωπώθη τὸ
πονοῦν μέρος πρεσβείαν στέλλειν ὡς τὸν βασιλέα τοῦ ἡδικη-
κότος. εἴτα εἰ μὴδὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως γενήσεται οἱ τὸ ἀπο-

8. ἑτέραν B., ἑτέρα vulg.

17. διαδικασίαν H., διὰ δικαίαν
vulg.

siendo oppido satls sit, conveniat, neque dux Orientis circa ea loca commoretur, ne fiant inde excursiones in Persas, et damna illis inferantur. Quodsi quid tale contigerit, statutum est, ut praefectus Daras oppidi damnum rependat. Undecima foederis conditio haec est: Si una civitas alteri detrimento fuerit, et quocumque modo, non legitimo bello, neque exercitus vi, sed dolo et clandestina invasione damnum intulerit, (sunt enim multi homines ad huiusmodi facinora perpetranda admodum proclives, quo belli inde occasio oriatur,) statutum est, ut in eiusmodi iniurias diligenter inquiretur, et iudices, qui in utriusque regni confiniis iuri dicundo sunt praepositi, in eos animadvertant. Qui si coercendis finitimorum dissidiis non sufficiant, sancitur, ut disceptatio ad praefectum Orientis transmittatur, qui si intra sex menses concertationes illas non resecurerit, et damno affectus non receperit, quod perdidit, eum, qui iniuriam intulit, obnoxium fore alteri in duplum. Si ne sic quidem res finem acceperit, pars, quae oppressa fuerit, legationem mittat ad regem eius, qui vim fecerit, a quo rege damnum si non rependatur, neque duplicem iniuria restitutionem laesus intra praescriptum anni tempus acci-

χρῶν καὶ διπλοῦν τὸ ὑφληθὲν ἀναλήψεται κατὰ τὸ ὁρισμένον A. C. 562
 ἐντὸς ἐνιαυτοῦ, ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ τῷ δόγματι διαλελύσθω τὰ Ind. 10
 τῶν σπονδῶν. δευτέραν πρὸς τῇ δεκάτῃ μοῖραν τῶν σπον- Iustin. 36
 δῶν κατανοήσεις τὰς πρὸς θεὸν ἰκετείας, ἔτι τε καὶ τὰς
 5 ἑαυτῶν, ὅλον τῷ μὲν στέργοντι τὴν εἰρήνην εἶναι τὸν θεὸν ἴλε- B
 ῶν τε καὶ ξύμμαχον διὰ παντός, τῷ δὲ ἀπατηλῷ τῶν τε
 ἐμπειρωθέντων νεοχμῶσαι τι βουλομένῳ τὸν θεὸν ἔσσεσθαι
 ἀντίπαλόν τε καὶ πολέμιον. τρίτη πρὸς τῇ δεκάτῃ τῶν νομι-
 σθέντων ἰσχύς, πεντηκοντούτιδας εἶναι τὰς σπονδὰς, ἐρῶ-
 10 σθαί τε τὰ τῆς εἰρήνης ἐπὶ πενήκοντα ἐνιαυτοῦς, ἀριθμου-
 μένου τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἔθος, ἐκάστου ἔτους
 τῇ τριακοσιοστῇ καὶ ἐξηκοστῇ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ περατου-
 μένου. ἰσχύσαι δὲ καὶ τοῦτο, καθὰ ἔφην, ὥστε ἐξ ἀμφοῖν
 15 στέρεξαι ταῦτα ἐφ' οἷς ἐβεβαίωσαν οἱ πρέσβεις. πέρας τε
 δεξαμένων τῶν συνθηκῶν, ἀντεδόθησαν αἱ λεγόμεναι σάκραι.
 τούτων δὲ δοξάντων καὶ ἰσχυροποιηθέντων ἐκτὸς ἐνομίσθη C
 τὰ περὶ τῶν ἐν Περσίδι Χριστιανῶν, ὥστε καὶ νεὸς οἰκο-
 δομεῖν καὶ ἐπιθειάζειν σφᾶς ἀδεῶς, καὶ τοὺς χαριστηρίους
 20 ὕμνους, καθὰ νενόμισται ἡμῖν, ἀκωλύτως ἐπιτελεῖν, ἀλλὰ V. 96
 γὰρ μήτε καταναγκάζεσθαι μαγικὴν μετιέναι θρησκείαν, μήτε
 μὴν θεοκλυτεῖν ἀκουσίως τοὺς παρὰ Μήδοις νενομισμένους
 θεοὺς. καὶ οἱ Χριστιανοὶ δὲ, ὥστε ἥκιστα καὶ οἶδε τολμῶεν

15. ταῦτα H., τὸν τὰ vulg. inseritur, sed uncis inclusum.

21. Ante μαγικὴν vulgo eis

piat, foedus hoc quidem capite violatum erit. In duodecima
 foederum parte videbis ad deum preces, et execrationes quoque,
 scilicet ut deus pacem colenti sit propitius et perpetuus adiutor:
 contra decipienti et aliquid in conditionibus novare cupienti hostis
 et inimicus. Tertio et decimo capite additur, quinquagenarias esse
 pactiones, et in quinquaginta annos durare pacem: annum nume-
 randum esse, secundum morem antiquum, qui terminatur trecente-
 simo sexagesimo quinto die. Illud quoque obtinere, ut utrimque
 sicuti dictum erat, adferrentur litterae, quae declararent, utrumque
 regem approbare ea, quae a legatis gesta transactaque erant. Con-
 stitutis igitur pacis conditionibus, mutuo sunt traditae, quae vocan-
 tur sacrae. His ita decretis et confirmatis, separatim pacta sunt in-
 terposita de Christianis, qui in Perside vivunt, ut illis liceret templa
 construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones
 per hymnos deo, sicut apud nos fieri solet, canere, neve cogeren-
 tur magicis ceremoniis interesse, aut invitos colere et venerari, qui
 apud Medos deorum numero habentur. Neque tamen ideo Christiani
 audent conari magica sectantes in nostram religionem pertrahere.

A. C. 562 μετατιθέναι μάγους ἐς τὴν καθ' ἡμᾶς δόξαν. ἐκράτησε δὲ
 Ind. 10 ὥστε καὶ τοὺς θνήσκοντας τοῖς Χριστιανοῖς ἐπ' ἐξουσίας εἶναι
 Justin. 36 θύπτειν ἐν τάφοις, ἢ νερόμισται παρ' ἡμῖν. τούτων οὕτω
 προσελθόντων καὶ ἐν κόσμῳ καὶ τάξει γενομένων, ἐπεὶ ἀνε-
 D δέξαντο οἱ γε ἐς τοῦτο τεταγμένοι τὰς συλλαβὰς τοῖν δυοῖν⁵
 βιβλίοιιν, καὶ ἀπηκρίβωσαν τῷ ἰσορρόπῳ τε καὶ ἰσοδυναμίῳ
 τῶν ῥημάτων τὰ ἐνθυμήματα, αὐτίκα οἷγε ἰσόγραφα ἔτρα
 ἐπετέλουν. καὶ τὰ μὲν κυριώτερα ξυνηληθέντα τε καὶ κατα-
 σφαλισθέντα ἐκμαγείοις τε κηρίοις, ἑτέροις τε οἷς εἰώθασε
 Πέρσαι χρῆσθαι, καὶ ἐκτυπώμασι δακτυλίων ὑπὸ τῶν πρέ-10
 σβειων, ἔτι μὴν καὶ ἐρμηνέων δέκα πρὸς τοὺς δύο, ἔξ μὲν
 Ῥωμαίων, οὐχ ἦττον δὲ Περσῶν, ἀμοιβαίᾳ τῇ δόσει τὰ
 τῆς εἰρήνης βιβλία παρέσχοντο ἀλλήλοις. τὸ μὲν τῇ Περσῶν
 φωνῇ γεγραμμένον ἐνεχείρισε Πέτρῳ ὁ Ζίχ, καὶ Πέτρος
 δὲ τῷ Ζίχ τὸ τῇ Ἑλληνίδι· καὶ αὐτίς τοῦ Ζίχ τὸ ἰσορ-15
 ῥοποῦν τῇ Ἑλληνίδι βιβλίον γράμμασι Περσικοῖς διασεση-
 μασμένον, ἄνευ τῆς τῶν ἐκτυπωμάτων ἀσφαλείας, εἰληφό-
 P. 143τος, τὸ σωθήσεσθαι οἱ τὰς μνήμας, καὶ Πέτρος οὐκ ἄλλως
 ἐπετέλεσεν ἀμοιβαίως. εἶτα ἐπὶ τούτοις διελύθησαν, τῶν τε
 ὀρίων ἀπο ἐγένοντο, καὶ ὁ Ζίχ εἰς τὰ πατρία ἦδη ἐπορεύετο.20
 ἀτὰρ ὁ Πέτρος ἔμεινεν αὐτοῦ, ἐπιθειάσων τῇ γενεαίᾳ ἑορτῇ
 Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ἦδη γὰρ προσεπέλαζε τῆς ἡμέρας τὸ σέ-
 βας. ἔτι δὲ καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἐπιφανείᾳ τὰ νόμιμα ἀγιστεύ-

3. ἢ H., ἢ vulg. 18. τὸ] ἐς τὸ N.

Obtinuit quoque, ut Christianis potestas esset mortuos sepulcris condere, et illis ad nostrum morem iusta persolvere. Haec cum ita rite et ordine gesta administrataque fuissent, litteras hi, quibus eius rei cura demandata erat, duobus libellis exaratas susceperunt, et earum vim et sensum accurate inter se contulerunt, quarum statim altera exempla confecerunt. Et quidem eae tabulae, quibus plenior fides haberetur, diligenter involutae, et securitatis causa cera iterum expressae, et aliis rebus, quae apud Persas sunt in usu, firmatae sunt: tum etiam legatorum sigilla annulis impressa, et duodecim interpretum, sex Romanorum, et totidem Persarum. Sic mutua traditione inter se sibi pacis tabulas Zichus Petro Persarum lingua scriptas, et Graeca Petrus Zicho tradiderunt. Rursus cum Zichus accepisset a Petro aliud illius pactionis exemplum Graeca lingua, sed litteris Persicis exaratum, sine ulla sigillorum impressione, quod ad solam rei gestae memoriam valeret, eadem itidem Petrus a Zicho pari forma accepit. His transactis seorsim alter ab altero procul a confinibus abierunt, et Zichus quidem ad sedes patrias remeavit: sed Petrus illic remansit, ut festum Nativitatis Christi dei (instabat enim veneranda dies,) sancte et religiose cole-

σας, μετὰ ταῦτα ἐπέβη τῆς Περσῶν. καὶ ἐν τοιοῦδε πέρας A. C. 562
 εἰλήφει τὰ τῶν ξυνηθηκῶν. πρὸ δὲ δὴ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ^{Ind. 10}
 πρέσβεων, παραγενομένων τινῶν Περσῶν εἰς τὸ Λάρας, οἷς ^{Iustini 36}
 τὸ τοιοῦνδε ἐν φροντίσιν ὑπῆρχεν, ἅμα ἐνίοις τῶν ἐρμηνέων B
 5 καὶ τοῖς τῶν πλαστίγγων ἐπιστάταις, ἀπεκατέστη τοῖς περὶ
 τὸν Ζίχ τὰ ὀφειλόμενα χρήματα τῶν ζ' ἐνιαυτῶν, ἐφ' οἷς αἱ
 ξυνηθῆκαι προῆλθον. ὡς δὲ Πέτρος ἀφίκετο πρὸς βασιλεία
 Περσῶν ἐν τῷ προσαγορευμένῳ Βιθαρμαῖς, διαλεχθῆσόμενός
 οἱ περὶ Σουανίας, ἐς τὰ βασιλεία προελθὼν ἔλεξεν ὧδε
 10 „ἤχομεν, ὦ βασιλεῦ, παρὰ σὲ, τὸ μὲν ἐν βεβαίῳ τὴν εἰρή-
 νην ἔχειν εὐτυχῆσαντες ἤδη, τὸ δὲ καὶ ὀψὲ γούν τευξόμενοι
 τῶν δικαιότερων παρὰ σοῦ μὴ ἀχθῆσόμενοι. ὁ γὰρ τὸ παρὸν
 εὐ διαθείς καὶ σχεδιάσας, ὡς εἰπεῖν, τὸ συνοίσον πῶς οὐχὶ
 τῶν μελλόντων προμηθεύεται πολλῶ τῷ διαφόρῳ, καθόσον C.
 15 καὶ χρόνῳ τῷ πλείονι; μεγίστου τοίνυν πέφυκε βασιλέως τὸ
 δύνασθαι μὲν πλεόν ἔχειν, μὴ βούλεσθαι δέ· τὸ γὰρ ὑπερ-
 βάλλον τῆς ἰσχύος ἐν σώφρονι κολάζεται λογισμῷ. ἐπεὶ οὖν
 τὸ ζέον τοῦ πολέμου κατέσβεσται νῦν ἡμῖν καὶ ὥσπερ ἀνε-
 πνεύσαμεν, εἰς δὲ μόνος ὑπολείπεται σπινθήρ, (φημί δὲ σπιν-
 20 θῆρα κακῶν τὴν Σουανίαν, ἀπειλοῦσαν ἡμῖν μεγίστην ἔσε-
 σθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν,) γενοῦ κώλυμα τῶν δεινῶν,
 καὶ προκατάπαυσον ἡμῖν ἐλπίδα τῶν κακῶν. ἐν σοὶ γὰρ τῶν
 6. αἱ ξυνηθῆκαι H., ἐξυνηθῆ και vulg. 9. Σουανίας et προελ-
 θῶν H., Σουάνας et προελθεῖν vulg.

ret. Nec multo post illic adhuc Epiphaniae festum solenni more
 celebravit: deinde ad Persas profectus est. Et sic quidem pacis
 transactio ad finem perducta est. Ante professionem legatorum, cum
 ex Persis hi, quibus ea res curae erat, ad Daras accessissent una
 cum interpretibus et iis, qui trutinas adferebant, repraesentatae
 sunt quae Zicho pro septem annorum pensionibus promissae fue-
 rant pecuniae. Petrus vero ad regem Persarum accessit in loco, qui
 Bitharmais appellatur, ut de Suania cum illo ageret, et in regiam
 introductus sic locutus est: „Venimus, o rex, ad te, quum magna
 ex parte pacis beneficium iam adepti simus, ut in reliquis quoque
 quamvis sero iustitiam a te impetremus; nec nos deceptum iri spe-
 ramus. Nam qui praesentem rerum statum recte composuit, et in-
 stantia commoda respexit, quanto magis is futuris providebit, quia
 et diuturniora sunt? Magni regis est posse quidem plus habere,
 sed nolle. Quicquid enim potentiae superat, cohibetur et compri-
 mitur prudenti moderatione. Itaque cum fervens belli inter nos
 ardor iam deferberit et quodammodo respiremus, una scintilla
 relicta est: Suaniam dico scintillam malorum, quae minatur nobis
 maximum inimicitiarum incendium. Sis igitur obstaculo et impe-
 dimento gravissimis qui impendent casibus, et restingue malorum

A. C. 562 ἀμηγάνων τὸ ἄπορον ἀνεθέμεθα, μηχανησαμένῳ τὰ δέοντα.

Ind. 10
Iustini 36
D τεθῆναι καὶ Σουανίαν ἡμῖν, εἴπερ Λαζικῆς κύριοι καθε-
στήκαμεν. ἢ γὰρ δεσπόσας τοῦ ἡγεμονικοῦ πῶς οὐχ ἔξει
τὸ ὑποβεβηκός; οὔτε γὰρ Λαζοὶ οὔτε μὴν αὐτοὶ Σουάνοις⁵
πρὸς ἀμφισβήτησιν ἴοιεν, ὡς οὐχ ὑπήκοος ἡ Σουανία Λαζῶν
ἀνέκαθεν ἦν, καὶ ὅτι ψήφῳ τοῦ Λαζῶν βασιλέως ὁ Σουανίας
ἄρξων τὸ κῦρος ἐδέχτο." ταῦτ' εἰπὼν Πέτρος ἐν γράμμασιν
ἐπεδείκνυ Χοσροῆ παλαιτέρους Λαζῶν βασιλεῖς, καὶ ἄλλους
ὑπὸ ἄλλων χειροτονηθέντας Σουάνων βασιλέας. εἶτα καί¹⁰
αὐτίς ἐλεξε „τοῦ δικαίου τοίνυν ἡμῖν, ὦ βασιλεῦ, καὶ Σου-

P. 144 νίαν παρέχοντος, οὐχὶ σὺ προτηρήσας ἐν κέρδει σήσεις ἀμ-
φότερα, καὶ τὸ δόξαι μὴ ἀδικεῖν καὶ τὸ δοκεῖν δωρεῖσθαι
τὸ προσῆκον πᾶσιν; οὕτω γὰρ ἂν καὶ ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεύς
οἶοιτο ἀδικεῖσθαι, εἴς τὸ οἰκεῖον ὥσπερ δῶρον λήψεται παρ'¹⁵
ἡμῶν, ἐπεὶ καὶ Λαζικὴν οἶεται οὐκ ἄλλως ἔχειν. διαβεβαι-

V. 97 ουμένων γὰρ ἡμῶν καὶ ἐναργέστατα δεικνύντων ὡς Ῥωμαίων
ἐκ πλείστου χρόνου κτήμα, ἀντεῖκας αὐτὸς τῇ τοῦ πολέμου
νόμῳ Λαζικὴν οἰκειώσασθαι, καὶ ὅμως, τῇ βούλῃσθαι τὴν

1. τὸν πόρον H., τὸ εἴπορον B. μηχανησαμένῳ H. mg.,
μηχανησαμένων vulg. 6. ἴοιεν N., εἴποιεν H., ἴποιεν vulg.
8. κῦρος H., κύριος vulg. 10. βασιλέας] ἡγεμόνας H. mg.,
βασιλείας ed. Par. 11. καί] τὴν N. 14. οὔτε pro οὕτω conl.
N. 15. οἶοιτο] οὐκ add. Val.

imminentium expectationem. Nos enim dubia et controversa, quae secare non potuimus, ad te reiecitimus, ut quae convenirent statueres. Unica enim et sola belli prorsus finiendi ratio est, si quidem domini Lazicae sumus, ut Suaniam quoque nobis restituas. Quae enim dominium assequitur eius, quod imperat, qui fieri potest, ut non quoque dominus sit eius, quod alteri paret? Atqui Lazi, sed ne quidem ipsi Suani, minime in dubium revocaverint, Suaniam olim subiectam fuisse Lazicae, et regi Lazorum ius fuisse arbitrio suo, qui Suaniam regeret, constituere." Quae cum diceret Petrus, ex tabulis Chosroëm docuit, Lazorum reges antiquiores esse, et reges Suanorum ab iis subinde esse creatos: deinde sic dicere pergit: „Quum igitur ipsa iustitia, o rex, Suaniam nobis attribuat, nonne tu magni facies, prius concedendo utrumque assequi, ut et nemini iniuriam intulisse, et omnibus, quae debes, largitus esse videaris? Sic enim rex noster minime se laesum esse existimabit, si quod suum est, tanquam dono acceperit, cum et Lazicam non alio modo suam effectam putaverit. Cum enim asseveranter contenderemus, quod etiam aperte ostendebamus, Lazicam a longo tempore a Romanis possessam fuisse, tu contra eam tibi belli iure propriam effectam dixisti, nihilominus illaesam iustitiam esse voluisti, et temperatam habere cogitationem, quam manum potentem potius duxisti.

δίκην ἄτρωτον εἶναι, προυργιαίτερον ἔθου σώφρονα κεκτη- A. C. 562
 σθαι λογισμὸν ἢ χεῖρα δυνατήν. τοιγαροῦν ἐποιήσω τὴν οὐκ Ind. 10
 ἀνάγκην ἀνάγκην, καὶ τῷ γενναίῳ τῆς μεγαλοφροσύνης ἐψηφίσω B Iustia. 36
 κατὰ σαυτοῦ, καὶ νικᾶν ἠξίωσας ἠττημένος τοῦ πρόποντος, καὶ
 5ἀπλῶς ἀπεκατέστησας ἡμῖν Λαζικὴν ὥσπερ οἰκεῖόν τι κτῆμα
 μεταθεῖς καὶ τὴν ἔξουσίαν μεταγαγὼν ἐφ' ἡμᾶς. οὐκ ἄλλως
 δὲ καὶ περὶ Σουανίας ἀντιβολουῦμεν, τὸ οἰκεῖον προῖκα λα-
 βεῖν· καὶ χάριν δὲ ὁμολογήσειν ἡμᾶς ὑμῖν, τῷ μὴ ἐζημιώ-
 σθαι τὸ οἰκεῖον· ὑμᾶς δὲ τῷ κρείττονι, τῷ δύνασθαι τοσοῦτον
 10ὥστε δωρεῖσθαι δοκεῖν καὶ τὸ μὴ ὑμέτερον.” καὶ ὁ βασιλεὺς
 ἐλεξεν ὧδε· „οὕτω δῆτα ψυχὴν λόγων χηρεύουσαν καὶ τοῦ
 πείθειν ἔρημον εὐρούσα ἢ τῆς σοφίας δύναμις, περιφρονοῦσα C
 τὸ ἀσθενὲς καταγωνίζεται, ὥσπερ φάρμακον ἐν ἔλκει προσ-
 πλαττόμενον καταβιβρώσκει μὲν τὸ νοσοῦν, συναναζωπυρεῖ
 15δὲ τὴν ὑγείαν τῷ κάμνοντι. εἰ γὰρ τὸ δίκαιον οὐκ εἰπέ-
 τισιν, εἴ πη δὲ τὸ ἀρμόδιον, οὐδὲν ἦττον καὶ οὕτω κινήσει.
 τοιγαροῦν ἡ σοφία τούτου ἕνεκα τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων κρα-
 τεῖ, ὅτι πολέμου μὲν δύναμις οὐχ οἶατε πέφυκε τοῦ πρα-
 κτείου γενέσθαι, εἰ μὴ πῶ καὶ ἑαυτὴν αὐτὴ διαχρήσεται,
 20τὸ δὲ τῆς σοφίας ἀσώματον καὶ φρούριον καθέστηκεν ἑαυ-
 τῆς· πρὸς γὰρ καὶ φρουρεῖ τὸν κεκτημένον αὐτήν. ἐντεῦθεν

8. δὲ ὁμολογήσειν H., σε ὁμολ. vulg.
 8στερον vulg. 16. εἰ πη] εἰποι conl. N.
 N. αὐτὴ N., αὐτῆ vulg.

10. ὑμέτερον N.,
 19. περιγενέσθαι

Quare, quae nulla erat necessitas, eam sponte tibi necessitatem imposuisti, et generoso iudicio contra te ipsum pronuntiasti: ab honestate te victum esse confessus, plane nobis Lazicam restituisti, et tanquam nostrum proprium patrimonium eam tradens eius possidendae potestatem in nos transtulisti; quod et idem de Suania supplices petimus, ut gratis quod nobis proprium est, recipiamus, et ut nos vobis gratias habeamus, quod eo, quod nostrum est, minime nos mulctaveritis: vos autem summo numini, quod tantum potestis, ut etiam quae vestra non sunt, dono dare videamini.” Rex autem ita respondit: „Equidem sapientiae vis si offenderit animum ratione destitutum et persuadendi facultate orbatum, quod infirmum et imbecillum est, prosternit et conterit, quemadmodum medicamentum ulceri adhibitum depascitur, id quod dolorem facit, et sanitatem restituit aegrotanti. Quamvis enim minime iusta sit ea, quae apud huiusmodi hominum genus habetur oratio, si tamen apte et concinne quis dicat, dicendo evincit. Ea de causa sapientia longe armorum vim superat, quod bellica virtus non possit ali-quod egregium facinus edere, nisi se ipsam quoque consumat, prudentia autem et suum ipsius praesidium constitutum est, et eum,

A. C. 562 οὐδὲ οὐδὲ αὐτὸς σὲ, ὃ Ῥωμαίων πρεσβευτὰ, ὡς περ εἰκὸς
 Ind. 10 ἐν τοσαύτῃ φιλοσοφίᾳ τετραμμένον, ἣ περιεῖναι τοῖς ῥήμασι
 Iustin. 36 D μεμύθηκας, μεμφθεῖν πρός τινος ἔγωγε μὴ πείθειν μαθών-
 πλὴν ὡς ἂν οἴοσθε ὧ, καὶ εἰ μὴ τοῖς ῥήμασι τηλαυγῶς,
 ἀλλ' ὅμως τῷ βουλομένῳ τῆς γνώμης, ὡς ἔεστιν, ἐν φανερωῖς
 προθεῖν τὸ δίκαιον· δοίμεν, ὡς ἐδικαιολογήσω περὶ Σουα-
 νίας, τὴν ἀλήθειαν οὕτως ἔχειν. Λαζικὴν μὲν χειρωσάμενην,
 Σουάνοις δὲ οὐδὲ προσέβαλον, ἣ μόνη ἀκοῇ τῷ τὸν Μερμε-
 ρόην ἡμῖν σημήναι, ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος οὐδὲ μὴν περι-
 P. 145 μάχης ἢ χώρα, οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας, ἀλλ' ἰο
 ἐν ὑπάρχει τῶν ἔθνῶν τῶν περὶ τὸν Καύκασον, καὶ ὡς
 ἔχουσι βυσιλίσκον, καὶ ὡς ὁ χῶρός ἐστι Σκυθῶν πάροδος·
 ἀπεβίω Μερμερόης, εἶτα ὁ Ναχόεργαν ἐπῆλθε τῇ στρατη-
 γίᾳ. γέγραφε τοίνυν ἡμῖν καὶ αὐτὸς οὐκ ἄλλως περὶ αὐτῶν,
 ὅτι τοῦ Καυκάσου τὰς ἀκρωρείας οἰκοῦσι, καὶ ὅτι δῆται 15
 κλωπές τε καὶ λαφυραγωγοὶ καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων
 καθεστῆκασιν ἐργάται. ἡβουλόμην οὖν κατὰ σφῶν ἐλάσαι
 στρατείαν, οἱ δὲ κατορῶδῆσαντες ἀντὶ Σουάνων ἐγένοντο
 Πέρσαι. ὡς εἶναι δῆλον ἐντεῦθεν ἀνῆκειν μοι τὴν χώραν,
 καὶ ἔχειν οὐκ ἀρνοῦμαι. καὶ τοίνυν δηλοῦσιν ὑπακούοντες 20
 B ἡμῖν ἀσμενέστατα τῷ καὶ τοῖς δούλοις ἄρχεσθαι τοῖς ἡμῶν.

1. σὲ add. N. 2. τετραμμένον N., τετραμμένος vulg. 3. περιεῖναι N., εἰπερ εἶναι vulg., ἥπερ εἶναι H. 4. εἰ μὴ
 τοῖς H., εἰμὶ τοῖς vulg. 13. Ναχοεργάν Agathiae. 15. ἣ
 ὅτι H. 16. χαλεπῶν H., χαλεπῶς vulg.

qui ipsam possidet, salvum et incolumem servat et praestat. Quam-
 obrem nolim hoc mihi vituperio dari, o Romanorum legate, si
 ego, qui a uemine didici, tibi non persuadeam, qui philosophicis
 disciplinis adeo innutritus et imbutus fueris, ut oratione superiorem
 esse didiceris: tamen quantum in me erit, etsi non luculento ver-
 borum artificio, ex animi mei sententia quod iustum est promam.
 Demus, de Suania te vera dixisse, et ita se rem habere: at Lazi-
 cam bello subegi; Suanos nunquam bello appetii. Solo auditu a
 Mermeroe accepi, qui significavit, regionem non esse dignam nostra
 cura, neque pro qua certaremus, neque regem decere huic terrae
 bellum inferre. Sitam esse inter eas gentes, quae circa Caucasum
 habitant, habere regulum, et esse transitum Scytharum. Decessit
 Mermeroes, administrationem exercitus suscepit Nachoergan. Scri-
 psit ille nobis eadem: Suanos iuga Caucasi habitare, esse latrones,
 praedarum abactores et quorumcumque gravium et immanium scele-
 rum patratores. Constituimus adversus illos exercitum mittere, sed
 subito metu compulsus ex Suanis Persae facti sunt: unde satis aper-
 tum est, hanc regionem in nostra potestate esse, et eam me tenere
 miuime inficior. Nec obscurum est, illos nobis lubenti animo

ἀμέλει καὶ τοῦ Ζίχ ἐν γράμμασι δηλώσαντος, ὡς Ῥωμαῖος A. C. 56
 Σουανίαν ἐπιζητοῦσι λαβεῖν, τοσοῦτον πόρρωθεν φήθη ὑμᾶς Ind. 10
 τοῦ δικαίου φῆσαι, καθίσσον οὐ πλησίον ἐγενόμην τοῦ πεί- Iustim. 36
 θεσθαι τῷ παραλόγῳ τῆς ἀκοῆς. πλὴν ἤτηθήσομαι τοῦ δυ-
 Σνατοῦ, καθόσον οἰηθεῖην περιέσεσθαι, μὴ οὐχὶ ταυτὰ φρο-
 νεῖν τῷ καθ' ὑμᾶς βασιλεῖ." ταύτας δῆπουθεν αὐτὰς ἀπε-
 κήσθη τῷ νῶ τὰς ἐννοίας ὁ Περσῶν βασιλεὺς, καὶ ἐν τού-
 τοις ὁ λόγος ἐπέπαυτο πρὸς βραχὺ περὶ Σουανίας αὐτῆς. καὶ
 αὐθις, ὥσπερ ἐν μεταξυλογίᾳ τινὶ, περὶ Ἄμβρου τοῦ Ἀλα-
 μουνδάρου τοῦ Σαρακηνοῦ διελεγέσθην ἄμφω, τοῦ βασιλέως C
 οὔτω πως ἀφῆσθαι. „ὁ καθ' ἡμᾶς Ἄμβρος ὁ Σαρακηνὸς
 οὐχ ἤκιστα ἐπιμέμφεται τῷ Ζίχ, καὶ καταβολὴν πεποιήται
 τὰνδρὸς οὐκ ἐλαχίστην, ἅτε οὐδέν τι ὄνησαντός γε αὐτόν,
 ἦν ἴκα ἐσπενδόμεθα ὡς ὑμᾶς." καὶ ὁ Πέτρος, „ἐν οὐδενὶ χρὸ-
 ῦ 5νηρ πώποτε," ἔφη, „ἤτην τι χρυσίον ἐκομίσαντο ἐκ Ῥωμαίων
 οἱ καθ' ὑμᾶς Σαρακηνοὶ, οὔτε μὴν ἀνάγκη τινὶ, οὔτε καθ'
 ἠμολογίαν τινά· ἀλλὰ δῆτα ὁ πατήρ Ἄμβρου Ἀλαμουνδάρου
 ἔστειλε δῶρα τῷ Ῥωμαίων ἀντοκράτορι, καὶ ὁ γε δεχόμενος
 ἀντεδωρεῖτό γε αὐτόν. ὅπερ ἐφ' ἐκάστῳ ἐνιαυτῷ τὸ τοιοῦδε
 6ο ἐγίγνετο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ πάντε παρρηχημένων ἐτῶν. V. 98
 τοῦτο γοῶν διεσώθη τε καὶ διεφυλάχθη Ἀλαμουνδάρῳ τε D
 5. φηθεῖν vulg. ταῦτα vulg. 12. καταβολὴν B., καταβολῆν
 vulg. 16. ἡμᾶς vulg.

parere, et a nostris servis regi. Postremo Zichus nos per litteras
 certiores fecit, Romanos repetere Suaniam, in quo tam longe vos
 ab eo, quod iustum erat, discedere existimavi, quantum abfui a
 fide adhibenda his, quae ad me contra rationem deferebantur. Sed
 cedam, quantum fieri potest, rerum necessitati, quamquam me vi-
 cturum esse speraveram, quo minus a rege vestro dissentiam." Has
 igitur cogitationes e mente sua effudit rex Persarum: et tum pau-
 lum quievit disceptatio de Suania. Mox autem, veluti medio quo-
 dam colloquio rursus de Ambro Saraceno inter eos exortus est ser-
 mo. Rex sic incepit: „Qui apud nos est Ambrus, Alamundari filius,
 Saracenus, non parum Zicho succenset, neque parvam querelam de
 eo instituit, quod illius rationibus consulere, cum inter nos pacem
 fecit, praetermisit." Et Petrus, „Nullo unquam tempore, inquit,
 Saraceni, qui apud vos sunt, certam auri summam a Romanis abstu-
 lerunt. Nec enim id nostrarum rerum necessitas unquam postu-
 lavit, neque nobis cum his quicquam convenerat. Sed pater Am-
 bri, Alamundarus, misit dona ad Romanorum Imperatorem: is cum
 ea accepisset, vicissim eum donis est remuneratus, quod tamen
 unoquoque anno nequaquam factum est, sed aliquando interpositum
 est spatium quinquennii. Hoc igitur inter Alamundarum et nos
 usurpatum et observatum est non brevi tempore. Deus autem no-

Dexippus, Eunapius etc.

24

A. C. 562 καὶ ἡμῖν ἐπὶ χρόνον ἥκιστα δλίγον. ἔξειπτάται δὲ τὸ κρεῖτ-
 Ind. 10 τον, ὅτι οὐχὶ δῆτα ἐρῶμενα φρονῶν ἐς Πέρσας τὰ τοιαῦτα
 Iustin 36 ἔπρασεν Ἀλαμούνδαρος. τοιγαροῦν διεβεβαιοῦτο, ὡς, εἰ καὶ
 ἡμεῖς πόλεμον κινήσοιτε καθ' ἡμῶν, Ἀλαμουνδάρῳ γε ἄπρα-
 κτός τε καὶ ἀνενέργητος ἔσται ἡ μάχαιρα τῆς Ῥωμαίων ἑκα-5
 τι πολιτείας. ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τινα διέμεινε χρόνον. νῦν
 δὲ ὁ σὸς μὲν ἀδελφός, δεσπότης δὲ ἐμὸς, ἔθετο ἐν νῶ ἔμφρο-
 νέστατα οἶμαι, ὡ βασιλεῦ, ἔφη τε, ὡς, εἰ βεβαίως ἔχει τὰ
 πολιτεύματα τὴν εἰρήνην, τί δήποτε ἄρα λυσιτελήσει μοι
 τοῦ λοιποῦ ὑπηκόοις τε καὶ δούλοις προσφθέγγεσθαι Περσῶ-10
 σῶν, ὡς ἂν καταπρόοιντο τῶν κεκτημένων τὰ πράγματα,
 P. 146 ἢ γουν πορίζειν τι αὐτοῖς ἢ πορίζεσθαι παρὰ σφῶν;" „εἰ πρὸ
 τῆς εἰρήνης," ἔλεξεν ὁ βασιλεὺς, „ἐκατέρωθεν ἐστέλλοντο πρε-
 σβεῖαι καὶ ἀμοιβαίους ἐφιλοφρονεῖσθε δώροισι ἀλλήλους, χρῆ-
 ναι οἶμαι ἄτρωτα εἶναι τὰ ὅσα ἐστέρχθη πρὸ τοῦ." ταῦταις 15
 μὲν οὖν αὐταῖς καὶ περὶ Ἀμβρου ταῖς δικαιολογίαις ἐχρη-
 σάσθη, καὶ αὐθις ἀντελογίζοντο περὶ Σουανίας. ὁ δὲ βασι-
 λεὺς εἶπεν· „ὀπηνίκα ἔγωγε παρεστησάμην Σκένδεϊς τε καὶ
 Σάραπα καὶ Λαζικὴν, ὑμεῖς οὖν φατε ὅτι τηρικαῦτα Σουανίαν
 B ἐν ὑπηκόων εἶχετε μοῖρα. εὐδῆλον οὖν ἐπεῦθεν, ὡς οὐκ 20
 ἐτύγγανον ὄντες ὑπὸ Λαζούς. ἢ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὶ ζῆν τοῖς
 κρατοῦσιν ἡμῖν προσχώρησαν." ὁ Πέτρος ἔφη ἀμοιβαδόν

6. τινε H., τινι vulg.

11. καταπρόοιντο H., κατὰ πρό-

ην τῶ vulg.

19. ὅτι deest vulg.

21. ἢ γὰρ ἂν N., ἢ γὰρ ἦν vulg., τοιγαροῦν H.

vit, Alamundarum hoc fecisse, cum rebus Persicis minime studeret. Conventum enim fuit, si bellum contra nos moveritis, ut Alamundari ensis adversus rem publicam Romanam quiesceret et ab omni bellico opere immunis esset. Haec igitur aliquo tempore durarunt. Nunc vero frater tuus, meus dominus, o rex, prudenter, opinor, in animum induxit suum, et ait: Si pacem ista duo regna observent, quid mihi porro proderit, subditos et servos Persarum sollicitare, ut dominos suos prodant, et quicquam illis largiri, aut ab illis accipere?" „Si ante pacem, respondit rex, mutuo missae sunt legationes, et vos invicem donis amice coluistis, existimo inviolata et illaesa permanere debere, quae inter vos sunt prius constituta." His igitur quo suam quisque causam de Ambro tueretur, argumentis usi sunt: deinde rursus inter se de Suania contenderunt, et rex dixit: „Cum occupavi Scendes, Serapa et Lazicam, tum ipsi negatis nos Suaniam quoque sub nostra ditione habuisse. Ex quo apparet, eam nunquam subiectam fuisse Lazis. Si enim ita se res habuisset, una cum Lazis, quippe qui imperium eius tenerent, in nostram potestatem venisset." Petrus contra respondit: „Hoc fa-

„τοῦτο οὐ γέγονεν, ἐπεὶ ὁ Σουάνος οὐκ ἀπέστη, καθὰ δὴ- A. C. 56a
 πουθεν οὐ δούλος ἦν ὁ Λαζός. φημί δὲ, ὡς τοῦ καθ' ἡμᾶς Ind. 10
 δούλου ὁ δούλος ἀφηνίασεν οὐδαμῶς.” „τῆμερον,” εἶπεν ὁ
 βασιλεὺς, „δέκα ἤδη παρωχῆκασιν ἐνιαυτοί, ἐξ οὗ Σουανίαν
 5 ἐν κατοχῇ ἐποιήσαμην· πρέσβεις πολλάκις ἐδέξαμεθά τε καὶ
 ἐξεπέμψαμεν ὡς Ῥωμαίους· καὶ τί δῆτα ἐξ ἐκείνου τὸν ὄν-
 τινουσὺν οὐ κεκινήκατε λόγον ἕνεκα Σουανίας;” „ἐπειδὴ τηρι-
 καῦτα,” ἔλεξεν ὁ Πέτρος, „καὶ Λαζικῆς κύριος ἐγεγόνεις. καὶ
 εἶπερ ἔφη· ὡς δεῖ παραχωρῆσαι μοι Σουανίας, ἀντέλεξας C
 10 ἄν· τίνος χάριν· καὶ εἶπερ αὐτίς ἔφη· ἐπεὶ Λαζικῆς ἐστὶ
 κατήκοος, ἀπεκρίνω τίνα γάρ σε γνωρίζομεν Λαζικῆς; καὶ
 λοιπὸν ἀντερεῖν εἶχομεν τὸ παράπαν οὐδέν.” „τοῦτο φῆς,”
 εἶπεν ὁ βασιλεὺς, „ὅτι Σουανία Λαζῶν ὑποχείριος ἦν. εἶπερ
 ἐν γράμμασιν οἴοσθε εἰ τεκμηριῶσαι τὸ τοιόνδε, ἥμιστα
 15 ἀποτεύξῃ τοῦ δέοντος.” καὶ ὁ Πέτρος „οὐ τι μελλήσω, ἀνα-
 διδάξω δὲ σε τάληθές. ἀρχαῖον ἔθος, ᾧ δέσποτα, τότε ἐκρά-
 τησε παρὰ Λαζοῖς. ὁ Σουανίας ἡγεμὼν ὑπῆκουε τοῦ Λαζῆ,
 καὶ ἀνάγραπτός οἱ ἐπεφύκει ἐς δασμοφορίαν. καὶ τοίνυν
 20 ἐκομίζετο παρ' αὐτοῦ ὁ Λαζὸς καρπούς τε μελιττῶν καὶ δέυ-
 ροῖς καὶ ἕτερα ἄττα. ὀπηνίκα δὲ οὖν ὁ Σουάνος ἀρχων ἀπε- D
 βίω, ἐχειροτόνει ὁ τοῖς Λαζοῖς ἐφειστῶς τὸν διαφυλάζοντα
 τοῦ ἀποικομένου τὴν ἀρχήν. ἐν τούτῳ γράμμασιν ἐχρῆτο

2. οὐδ' N., δ vulg. 3. εἶπεν H., εἶδεν vulg. 9. δεῖ N., δα
 vulg. 21. ὑφειστῶς vulg.

ctum non est, quia Suani a nobis non defecerunt, quemadmodum
 Lazi, quibus subiecti erant. Hoc igitur affirmo, servos servorum
 nostrorum nunquam a nobis descivisse." At rex: „Hodie praeterie-
 runt decem anni, ex quo Suaniam occupavimus. Legatos saepius
 a vobis excepimus, et ad vos misimus. Cur tandem nullam unquam
 mentionem de Suania fecistis?" „Quia, Petrus ait, Lazices dominium
 eras adeptus. Etenim si te adidissem, ut mihi Suaniam cederes,
 causam, cur id faceres, interrogasses; quam si reddidissem: quia
 Laziis est subdita: An nescis me Lazicae dominum effectum esse?
 respondisses, neque nobis quicquam reliqui fuisset, quod ultra
 eloqui potuissemus." „Ain tu, inquit rex, Suaniam Laziis fuisse
 subiectam? Hoc si tu tabulis scriptis probare poteris, impetrabis
 quod iustum est." Et Petrus: „Haud cunctabor. Docebo te verum.
 Vetus mos, o domine, obtinuit, apud Lazos hicc: quum Suaniae
 dux subesset Lazo, inter hos, qui illi tributa pendebant, adscriptus
 erat. Quamobrem Lazu accipiebat ab ipso fructus, mella, pelles
 et alia quaedam. Quando autem Suaniae princeps vita excedebat,
 suffragio eius, qui Laziis praecerat, eligebatur, qui in locum defuncti
 regionis administrationem susciperet. Tunc Lazorum praefectus lit-

- A. C. 582 ὡς τῶν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα τῶν ζυμβεβηκότων πέρι· καὶ
 Ind. 10 αὐτὸς ἀντιγράφῳ ἐπιστολῇ ἐνεκελεύετο οἱ ἐκπέμψαι τὰ σύμ-
 Iustin. 36 βολα τῆς τῶν Σουάνων ἡγεμονίας ὅτι μὲν βούλοιο, Σουάνῳ δ' ὁμῶς ἀνδρὶ. τοῦτο τὴν ἰσχὺν ἔλαβεν ἐκ τῶν Θεοδοσίου τοῦ καθ' ἡμᾶς βασιλέως χρόνων μέχρι Περόζου τοῦ ἑμετέρου πάππου καὶ Λέοντος τοῦ καθ' ἡμᾶς." εἶτα ἐκ τῆς χλαμύδος ὁ Πέτρος ἐν φανερῇ προκομίζει βιβλίδιον τι, ἐν ᾧ στοιχηδόν τε καὶ διηρημένως ἐδηλοῦντο Λαζῶν βασιλεῖς, οἱ Σουάνων ἐχειροτόνησαν ἡγεμόνας. εἶχε δὲ οὕτω τοῦ γραμματείου ἢ δύναντις, εἰ καὶ μὴ οὕτω τὰ ἔηματα. „οἶδε Λα-10
- P. 147 ῶν βασιλεῖς, οἱ γε βασιλίσκοις ἐπέστησαν Σουάνοις, εἰς οὗ χρόνον Θεοδοσίος τὸ Ῥωμαίων διήνησε κράτος καὶ Οὐαράνης τὸ Περσῶν ἄχρι Λέοντος αὐτοκράτορος καὶ Περόζου." καὶ διεξελθὼν ὁ Πέτρος ἔφη· „ἄχρι τούτων ἴσμεν ἐν γράμμασι Λαζῶν τε βασιλεῖς καὶ τοὺς ὅσοι ὑπὸ Λαζοῖς ἄρχοντες 15 ἐγένοντο Σουάνων." καὶ ὁ βασιλεὺς „εἰ ζυγχωρήσομέν σοι τὸ παρὰ σοῦ προκομισθὲν γράμμα ζυναιρόμενον τῇ κατὰ σὲ πολιτείᾳ ἔχειν τὸ πιστόν, ἄρα καὶ τὰ ἡμέτερα συμβόλαια πιστευθῆσονται δικαιοτάτα;" — „οἶμαι." — „πλὴν," ἡ δὲ Βό βασιλεὺς, „ὅπερ ἔφης, ἔχεται πειθοῦς, ὅτι δῆτα οὗτοι οἱ 20
- V. 99 βασιλεῖς οἱ μὲν οὕτως, οἱ δὲ ἄλλως ἐγένοντο. ἐπειδὴ δὲ νῦν περὶ ἀμφηρίστου διαλεγόμεθα δούλου, εἰ μὲν ἐναργέστατά 19. ἢ δὲ N., ἤδεν vulg., εἶπεν H.

teris Imperatorem certiore faciebat de his, quae evenerant. Et Imperator Lazicae praefecto per epistolam iubebat ipsum mittere insignia praefecturae Suaniae cui vellet, modo Suanus esset. Quod iam a tempore Theodosii, Imp. nostri, usque ad Perosem, avum vestrum, et Leonem, qui apud nos imperavit, invaluit." Deinde e chlamyde Petrus in medium protulit libellum, in quo numerabantur ordine et distincte Lazorum reges, qui Suanis duces elegerant. Haec autem erat huius tabulae vis: verba enim non id expresse continebant: „Hi erant Lazorum reges, qui regulos Suanis constituerunt a tempore, quo Theodosius Romanum rexit imperium, et Varanes Persarum, ad Leonem Imperatorem et Perosem usque." Hos postquam Petrus recitaverat, dixit: „Ad hos usque habemus in scriptis Lazorum reges, et omnes, qui ab eis Suaniae praefecti constituti fuerunt." Et rex: „Si concesserimus, libellum a te exhibitum, qui vestrae rei publicae causam tuetur, fidem facere, nonne nostris quoque fidem haberi aequissimum est?" — „Opinor." — „Quare, sicut dicis, inquit rex, haec res in fide posita est, utrum sic, an aliter illi reges creati sint. Sed quoniam de servo inter nos contentio est, qui cuius sit, dubium est: si claris et manifestis argumentis probare potes tuum esse, accipies: sin minus id potes, et Suanus

πως δυνήθεις ἀποφῆναι, ὡς πέφυκε σὸς, λήψῃ γε αὐτόν· εἰ A. C. 562
 δὲ τὸ τοιόνδε οὐχ οἴσῃτε εἶ πιστώσασθαι, καὶ ἄλλως βού- Ind. 10
 λεται ὁ Σουάνος ὑποτετάχθαι τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, ἥμισα Iustin. 36
 ἔσομαι ἐμποδῶν. τούτου περαιτέρω οὐδὲν ἐτιοῦν δυνήσομαι
 ἔποιεῖν." ὁ δὲ Πέτρος· „οὐχὶ πένυση, ὃ δέσποτα, πρὸς τοῦ
 Σουάνου, ὅποι βούλεται εἶναι; ἐξουσιάζει γὰρ αὐτός, ὅσον
 ἐπὶ ταύτῃ γε δήπου τῇ μοίρᾳ." „ἄθρει δὲ," ὁ βασιλεὺς, „ὡς C
 οὐ βούλομαι περὶ Σουανίας τῆς χώρας τι πυθέσθαι πρὸς
 τῶν Σουάνων, ἐπεὶ οὐδὲ ὅσιον οὔτε μὴν ἄλλως δίκαιον [τὴν]
 10 περὶ τῆς γῆς αὐτῆς ἐν δούλου κινδυνεύεσθαι κρίσει." οἷδα
 μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον ἐξ ἀμφοῖν.

δ'. Ὅτι οὐδὲν προέβη περὶ τῆς Σουανίας, ἀλλ' ὁ Πέ-
 τρος ἄπρακτος ἀνεχώρησε τῶν Μηδικῶν ὄριων. ὁμως δ' οὖν
 ἐσπέισατο Πέρσαις, καὶ κατέθεντο τὸν πόλεμον ἀμφοτέραι
 15 πολιτεῖαι. καὶ οἱ μὲν Μῆδοι ἐκ τῆς τῶν Κόλχων γῆς ἐπ'
 οἶκον ἀνεχώρησαν· ἀτὰρ ἐς τὸ Βυζάντιον ἀφικόμενος ὁ Πέ-
 τρος οὐ πολλῷ ὕστερον κατέλυσε τὸν βίον.

ε'. Ὅτι Ἰουστίνος ὁ ἀνεψιὸς Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐπεῖνο και- A. C. 565
 ροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλον ἐς τὰ Περσῶν ἤθη ἔστειλε πρε- Ind. 13
 20 σβευσόμενον. παρενεγγύησε δὲ οἱ ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακῆ- Iustin. 1
 ρυξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως P. 148
 κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῳ δὲ, εἶγε V. 100

2. οἴσῃτε H., οἶδῃτε vulg. 6. ὅποι] ὅτου Cantocl. 9. τὴν
 uncis inclusimus. 11. Sequebantur quae exstant in ecl. 11. de
 sent. p. 428, 17. 14. ἐσπέισατο Val., ἐπίστατο vulg. 20. Σο-
 μενεντιόλου vulg., Κομεντιόλον Labb. ad Theoph. ap. Photium
 cod. 61. 21. οἱ Val., μοι vulg.

tamen velit Romanorum imperio subesse, non intercedam. Nec
 est ultra id quicquam, quod facere possim." Tum Petrus: „Non
 percontaberis e Suano, o domine, cuius velit esse? hac enim condi-
 tione delata se in libertatem assereret." „Noli hoc rogare, respon-
 dit rex; non enim in animo habeo, quantum ad regionem Suaniam,
 quicquam Suanorum voluntati credere. Etenim neque fas, neque
 iustum est, de terra ipsa servi iudicii periculum subire." Atque
 hi inter utrosque habitus sermones.

4. Nihil vero quicquam Petrus de Suania obtinuit, sed infecto
 negotio a finibus Medorum recessit; pacem tamen cum Persis com-
 posuit, et utraque regna bellum deposuerunt, et Medi quidem a
 Colchorum finibus domum reverterunt. Nec multo post Petrus cum
 Byzantium rediisset, mortuus est.

5. Iustinus minor, Iustiniani nepos, illo tempore misit Io-
 annem Comentiolum in Persiam, ut legatione fungeretur. Mandavit
 ei; ut ad speciem quidem pro more inter Romanos et Persas
 recepto nuntiaret, Iustino imperium delatum: simul autem, si

A. C. 565 καλέσῃ καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινήσαι λόγους. ταύτην
 Ind. 13 γὰρ οὐπω Χοσροῆς ἀπεκατέστησε Ῥωμαίοις, καίτοι τῆς Λα-
 Iustini 1 Βζικῆς παραχωρήσας, ἧς ὑπήκοος οὐσα ἡ Σουανία ἐτύγγανεν.
 ἀλλ' αἱ μὲν πεντηκοντούτιδες σπονδαὶ ἦσαν, ἃς ἔθετο Πέτρος
 ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμῶν· τὰ δὲ περὶ Σουανίας⁵
 ἐπ' ἀμφιβόλῃ ἦν. Ἰουστίνος δὲ ὁ βασιλεὺς ἐνεκελεύσατο
 Ἰωάννην, ὡς, εἶγε βούλοιντο Πέρσαι καὶ ὄνιον ἀποδίδουσαι
 τὴν χώραν, ἐτοιμότηα φῆσαι ἔχειν. ἡ γὰρ Σουανία ἀξιό-
 λογος μὲν οὐδαμῶς, ὅμως δὲ ἐπιτηδείως ἔχουσα θάσεως ἐς
 τὰ μάλιστα ὀνύησι τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν τῷ μὴ δι' αὐτῆσι¹⁰
 ἐπιτιθεμένους Πέρσας τὰ τῶν Κόλχων ὄρια λυμαίνεσθαι.
 Ἰωάννης οὖν ἐκ Βυζαντίου ἄρας, καὶ ὡς τάχιστα τὴν πο-
 ρεῖαν ἀνύσας, ἐν ταῖς κατὰ τὴν πάροdon πόλεσι τῶν ἀναγ-
 P. 149 καίων φροντίδα θέμενος πολλήν, τοῦτο προειρημένον αὐτῷ
 ἐκ βασιλείως, ἀφίκετο εἰς τὸ Λάρας. ἐνταῦθα τὸν κατὰ πό-¹⁵
 λιν ὄλκον τοῦ ὕδατος ἐπεσκεύασε καὶ ὑδροχοεῖα ἐπενόησε,
 καὶ μὲν οὖν ἄλλα ἅττα τῶν ἐν ἄστει ἀναγκαῖα εἰργάσατο.
 διήγαγε δὲ αὐτοῦ ἡμέρας δέκα τῷ τὴν ἐν τῇ Νισίβει τῇ
 πόλει πανηγυρίζειν τε καὶ ἄγειν ἑορτὴν, καὶ τούτου τὴν πρε-
 σβείαν μὴ ὑποδέξασθαι. ὁ δὲ Ἰωάννης δεχθεὶς μετὰ τὴν²⁰
 ἑορτὴν τὴν Φουρδίγαν προσαγορευομένην, ὃ ἔστιν Ἑλληνιστὶ

2. ἀπεκατέστησε B., ἀπεκράτησε vulg. 3. παραχωρήσας ἧς N.,
 παραχωρησάσης vulg. 5. καταλόγων H., κατὰ λόγον vulg.
 6. ἐνεκελεύσατο B., ἐνεκαλέσατο vulg. 10. δι' αὐτῆς Val., διὰ
 τοὺς vulg. 17. ἀναγκαίων con. B. 18. τὴν] τοὺς N. 18. et
 p. 375, 1. Νισίβη vulg.

se offerret occasio, in sermonem de Suania incideret. Nondum enim eam iuri Romanorum Chosroës cesserat, quamvis Suania ditioni Lazicae subiecta esset, quae ipsa Romanis tradita erat. Foedera quidem, quae in quinquagesimum annum Petrus, magister officiorum, pepigerat, observabantur: sed quoad Suaniam res adhuc in suspensio remanserant. Iustinus vero Imperator Ioanni in mandatis dederat, si Persae illam regionem vendere vellet, ut se paratum esse diceret. Erat Suania non ipsa quidem magni momenti aut pretii, sed situ valde commodo et apto, ut magnum adiumentum adferret ad arcendos Persas ab invadendis Colchorum finibus. Itaque Ioannes Byzantio profectus, cum urbium, per quas iter illi erat, ut ab Imperatore praescriptum fuerat, multa cura et diligentia rebus subvenisset, ad Daras pervenit. Illic aquae ductum reficiendum curavit, et aquae receptacula condidit, et alia quaedam opera necessaria extruxit. Ibi per decem dies est commoratus, tantisper dum Nisibi festum celebraretur et perageretur. Haec causa erat, cur legatio admitti non poterat. Festo peracto, quod apud eos Furdigan dicitur, seralia diceret, exceptus Ioannes a

νεκρία, ἐκ τῶν ἐν τῇ Νισίβει ἀρχόντων ἐξεπέμφθη σὺν τῇ A. C. 565
 νομιζομένη τιμῇ πρεσβεύειν ἐς τὰ βασίλεια Περσῶν· καὶ Ind. 13
 ἅπαντα, ὧν ἕνεκα ἔσταλτο, ἐν δέοντι καταστησάμενος, ἐν B Iustini I
 τούτοις ὑπῆρχεν. ὁ δὲ Χοσρόης ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν τῶν
 5 Σαρακηνῶν περὶ αὐτῷ ἐκίνησε λόγους. τὰ γὰρ Σαρακηνικὰ
 φύλα μυριάδες ταῦτα, καὶ τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἐρημονόμοι
 εἰσὶ καὶ ἀδέσποτοι· καὶ μὲν οὖν τῆς Ῥωμαίων, ἐστὶν ἃ
 καὶ τῆς Περσῶν ὑπήκοα πολιτείας. οὕτω δὲ διακεκριμένων
 αὐτῶν, Ἰουστινιανός, μεγαλόφρων ἀνὴρ καὶ βασιλικώτατος,
 10 τοὺς μὴδίζοντας Σαρακηνῶν δώροις ἐδέξιουτο κρατούσης εἰ-
 ρήνης. ὁ δὲ Ἰουστίνος, ἐμβριθῆς τε ὢν καὶ βαρβάρων φρο-
 νήματι ἤκιστα ὑποχαλῶν, ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποίησατο τοὺς
 ὄσοι ἐμῆδιζον τῶν Σαρακηνῶν. οἱ δὲ (πλεονεκτικώτατον γὰρ C
 τὸ φύλον) ἀπόκοπῆν τοῦτο ἡγησάμενοι τῷ βασιλεῖ ἐνέκειντο
 15 Περσῶν μὴ περιδεῖν αὐτοὺς αὐτῷ ἀνακειμένους. τῷ τοι
 ἄρα καὶ Πέτρου ἐκεῖσε πρεσβευσάμενον, ὥσπερ τοῖς Σαρα-
 κηνοῖς ὑπευθύνους ὄντας Ῥωμαίους ἔλεγε δεῖν ὁ Χοσρόης
 ἀποδίδουθαί σφισι τὸ χρέος. εἶτα καὶ Ἰωάννου αὐτόσε ἀφι-
 κομένον τοῖς αὐτοῖς ἐχρήσατο ῥήμασι. δισχυρίζοντο γάρ
 20 πως οἱ Σαρακηνοὶ, ὧς ὑπὲρ τοῦ εἰρήνην ἄγειν καὶ μὴ κατα- V. 101
 θέειν τὴν Ῥωμαίων τὰ τοιαῦτα ἐκομίζοντο χρήματα, ἐντεῦ-
 θεν τε ἐβιάζοντο τὴν τοῦ πράγματος φύσιν. ὁ δὲ Ἰωάννης,

3. ἅπαντα, ὧν B, & πάντων vulg. 6. μυρία δὲ τ. Val. 7.
 καὶ μὲν] τὰ μὲν conl. B. 11. Ἰουστίνος Val., Ἰουστινιανός
 vulg. 14. ἀνέκειντο vulg.

primoribus Nisibis cum solenni honore ad exsequendam legationem in regiam Persarum est dimissus. Is eo accessit, et omnibus, quorum causa missus fuit, rite peractis, responsum manebat. Chosroes autem quadam die sermonem movit de Saracenis. Gentes enim Saracenicæ innumerae sunt, quarum maxima pars per deserta pascentes et sine domino vagantur, aliae Romanorum, aliae Persarum imperio parent. Ita divisae cum essent, Iustinianus, magni iudicii vir, et qui magnum usum regiae administrationis habebat, Saracenos, qui in Medorum partibus erant, per pacem donis prosecutus fuerat. Sed Iustinus, vir gravis et constans neque quidquam barbarorum superbiae cedens, Saracenos, qui Persis favebant, contemptui habuit, et nihili fecit. At illi (est enim gens avidissima) cum tanquam quod suum esset, sibi eripi existimarent, Persarum regem, ne se ad sua genera prostratos contemneret, supplices orant. Itaque Chosroës, cum Petrus apud eum legatum ageret, Romanos Saracenis debitum solvere aequum censebat. Deinde cum Ioannes ad eum accessisset, iisdem verbis est usus. Saraceni enim asseverabant, se ob eam causam, ut quietem agerent, neque Ro-

- Δ. 9. 505 ὡς ἑώρα σφῶς οὐ κατὰ τὸ δέον τὸ ἐπίκλημα ποιουμένους,
 Ind. 13 εἶπεν „εἰ μὲν ἕτερός τις, καὶ οὐχὶ Χοσρόης ὁ πάνυ, ξυνο-
 Iustini 1
 D πελαμβάνετο τοῖς ἀδίκως ἐπεγκαλοῦσι Σαρακηνοῖς, ἦττον ἂν
 ὑπῆρχε δεινόν. τοσοῦτον δὲ βασιλέα Περσῶν, περὶ πλείστον
 ποιούμενον τὰ μὴ ἐναντία τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως, προσ-5
 θῆσω δὲ καὶ τὰ Ῥωμαίων ἀσπαζόμενον, συνηγοροῦντα τοῖς
 ἐθέλουσιν ἀδικεῖν θανατάσαιμι λίαν καὶ ὑπερεκπλαγείην. ὅμως
 δὲ θάθυμιά τὸν νοῦν οὐκ ἐπιτρέψω, Ῥωμαῖος πεφυκῶς,
 ἀναδιδάξω δὲ τὸ πᾶν, καίτοι τοῦ βασιλέως οὐ δεομένου δι-
 δασκαλίας, ἀλλ' ἐν εἰδόσι τῆς διηγήσεως προϊούσης. ὁ γάρ 10
 προεγνώκως ἤδη τὰ ὅσα τῷ δικαίῳ ξυγάδει, ταῦτα πάλιν
 P. 150 ἀναδιδαχθεῖς ἐπιθῶρώσει τῷ ἀδικάστῳ τὸ συνειδός. Πέτρος
 μὲν γὰρ ὁ πρὸ ἡμῶν πρεσβευτῆς, ὃς ἔναγχος παραγενόμενος
 ἐβεβαίωσε τὰ τῆς εἰρήνης, ἐμπειρία λόγων καὶ δεινότητι
 πειθοῦς καὶ τὰ περὶ τῶν νῦν ἐπεγκαλούντων Σαρακηνῶν, 15
 καὶ ἕτερα ὅσα διημφισβητήθη, οἷος ἐγένετο παρακρούσασθαι.
 ἐγὼ δὲ ῥητορεύειν τε καὶ κείθειν ἡσχημένος οὐδαμῶς, ὅμως
 τῷ περιεῖναι τῇ δίκῃ τῶν Σαρακηνῶν ἔξω πρὸς ὑμῶν, τῷ
 μὴ στέργειν ὑμᾶς ἀντὶ Ῥωμαίων Σαρακηνοῦς, καὶ ταῦτα
 τοὺς ἀδικωτάτους, καὶ ἀντὶ τοῦ συνοίοντος τοῖς καθ' ἡμᾶς 20

2. μὲν Cl., μὴ vulg. 11. ξυγάδει H., ξὺν αἰδεῖ vulg. 18. τὸ
 περ. τ. δ. τ. Σ. ἔξω conl. H., πρὸς τῷ περ. et τὸ μὴ στέργειν N.
 20. ὑμᾶς conl. B.

manorum terris infesti essent, eas pecunias accipere, et hac ra-
 tione in causa defendenda maxime nitebantur. Itaque Ioannes, ut
 vidit Saracenos, praeterquam quod fas erat, criminari et accusare
 Romanos, dixit: „Si quis alius, quam Chosroës, Saracenorum cau-
 sam, qui Romanos iniuste criminantur, tueretur, minus id quidem
 grave et molestum esset. Persarum vero tantum regem, qui quae
 rerum naturae consentanea sunt, plurimi facit, addam etiam, qui
 bene de Romanis rebus sentit, consentire his, qui volunt iniusta
 facere, simul et admirarer, et quererer: sed animum non socor-
 diae dabo: Romanus enim sum: et docebo omnia: tametsi regem
 doceri minime necesse est, sed ad haud inscios narratio mea con-
 vertitur. Qui enim semel ea, quae iustitiae et aequitati sunt con-
 sentanea, cognovit, si eadem iterum docetur, immutata veritate
 perspecta, conscientiam suam firmabit. Petro quidem, qui ante me
 legatus fuit, et pacem stabilivit, facile fuit, cum eloquentia et per-
 suadendi vi polleret, ea, quae nunc obiciuntur de Saracenis, et
 reliqua, quaecumque adhuc controversa erant, diluere et refutare.
 Ego vero, qui nunquam eloquentiae et persuadendi arti operam de-
 di, tamen et causae nostrae aequitate Saracenos vincam, et hoc
 saltem a vobis impetrabo, ut ne Romanis Saracenos, omnium mor-
 tallium iniustissimos, neque vestrae utilitati manifesta incommoda

πολιτεύμασι τὸ ἀξύνφορον. οἱ καθ' ἑμᾶς γὰρ Σαρακηνοὶ A. G. 665
 (ὅταν δὲ λέγω Σαρακηνοὺς, ἀναλογίζεσθε, ὡς Μῆδοι, τὸ ἀλλό- Ind. 13
 κοτόν τε καὶ παλίμβολον τοῦ ἔθνους,) οὗτοι δῆτα οὖν πρὸς Iustini 1
 βασιλέως Ἰουστινιανοῦ δῶρα μὲν λαμβάνειν εἰώθεισαν, τὸ
 5 δὲ ἔθος αὐτοῖς τῷ τοῦ παρέχοντος ἐβειβαιοῦτο βουλήματι.
 ὑπερηδόμενος γὰρ τῇ εἰρήνῃ, καὶ οἷς οὐκ ἔχρην τὸ μεγαλό-
 δωρον ἐπεδείκνυτο. καὶ μᾶλλον ἔκαινιζεν ἔκουσίως φιλαν-
 θρωπίας ὑπερβολῇ πρὸς τὸ μὴ ἀναγκαῖον τὰ πράγματα,
 ἥπερ ἀκουσίως, εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐποιεῖτο τῶν ἀναγκαίων τὴν
 10 οὐσύστασιν. μαρτύριον δὲ μοι σαφέστατον τοῦ δῶρα τοὺς Σα-
 ρακηνοὺς, καὶ οὐχ ὡς ὑπὲρ σπονδῶν, ὡς φασί, κομίζεσθαι
 τὰ τοιαῦτα χρήματα, καὶ αὐτοὺς ἀντιδωροφορεῖν τὸν καθ' C
 ἡμᾶς βασιλέα. καὶ πρὸς ταῦτα μὲν οἶμαι μῆδ' ὄντιναοῦν
 ἀντερεῖν. εἰ δὲ καὶ δοίημεν, ὡς Ἰουστινιανὸς αὐτοὺς κατὰ
 15 ἕνθεός τε ἐφιλοφρονεῖτο τοῖς χρήμασι, συνεμετρήθη τῷ βίῳ
 τοῦ δωρουμένου βασιλέως καὶ συνανεπαύσατο τούτου τῇ τε-
 λευτῇ τὸ δωρούμενον. οὐ γὰρ ἐνὸς ἀνδρὸς ἔθει, φημί δὲ
 (τὸ πλεόν) καὶ νόμφ μὴ λυσιτελοῦντι, καὶ εἰ πέφυκε βασι-
 λέως ὁ τὸ ἔθος ἰσχυροποιήσας ἤγουν νομοθετήσας, πολιτεία
 20 καταδικασθήσεται ποτε. ἡμεῖς δὲ τοσοῦτον ἀπέχομεν τοῦ δι-
 δόναι τι τὸ λοιπὸν Σαρακηνοῖς, καθόσον Ἰουστινιανὸς μὲν

1. ἡμᾶς vulg. 5. ἔθος N., ἔθνος vulg. 6. ὑπερηδ. Val.,
 ὑπερεῖδ. vulg. 9. ἥπερ Val., εἶπερ vulg. 14. δὲ B., γε vulg.

praefertis. Qui enim apud vos sunt Saraceni, (cum Saracenos dico, animo perpendite, o Medi, gentis perfidiam et inconstantiam,) dona quidem ab Imp. Iustiniano accipere consueverant; sed haec consuetudo liberalitate eius, qui dabat, invaluit. Cum enim pace magnopere laetaretur, se quoque liberalem erga eos, quos non oportebat, exhibebat, et eo tempore liberalitatis modum sponte sua, cum minime opus erat, excedere maluit, quam ut invitus, si dicere fas est, necessitati rerum cederet. Sed manifestissimum argumentum eius rei, quod pecunias non ex conventionem, ut dicunt, sed dono acceperunt, illud est, quod illi vicissim Imperatorem nostrum muneribus coluerunt. Neque quemquam istis contradicendum puto. Quodsi concederemus, Imperatorem Iustinianum ex conventionem illis pecunias largitum, haec conventio spatio vitae eius, qui pecunias solveret, esset terminata et circumscripta, et morte eius donatio finem accepisset. Neque unius hominis consuetudine, aut lege minime utili, (dico autem ut plurimum,) licet rex ipse sit, qui hanc consuetudinem aut legem constituerit, tota gens aut res publica teneri debet. Nos vero eo magis abest, ut quicquam dono dare Saracenis velimus, quod quantum Imperator Iustinianus erga barbaros benignus et beneficus fuit, is, qui nunc Romanis imperat, tanto magis constituit se cunctis praebere formidandum. Ita-

- A. C. 565 καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἡπιώτατος, ὁ δὲ νῦν Ῥωμαίων αὐ-
 Ind. 13
 Iustini 1 τοκράτωρ πρὸς πάντας εἶναι βούλεται φοβερώτατος. οὐ χρεῶν
 D οὖν ταῦτα τοὺς Σαρακηνοὺς ὄνειροπολεῖν· οὐ γὰρ τι τοιοῦ-
 τον ὁ καθ' ἡμᾶς βασιλεὺς ἔλοιτο ποιεῖν. εὐκτὸν δὲ ὕμῃν
 γενήσεται τὸ τὴν εἰρήνην αὐτὸν ἐθέλειν ἐρῶσθαι, καὶ μὴ 5
 οἶεσθαι γε αὐτὸν ἔλαττον ἔχειν Ῥωμαίους ἐν ταῖς ἤδη γεγε-
 νημέναις σπονδαῖς. ταύτῃ γὰρ ἀνέξεται μὴ ὄπλα κινεῖν.”
 οὗτος μὲν οὖν οὕτως ἔλεξε. καὶ περὶ μὲν τῶν Σαρακηνῶν τὸ
 λοιπὸν οὐδεμίᾳ τις ἐφέρετο μνήμη. ἐπιτηρήσας δὲ τῷ δο-
 κεῖν οὐκ ἐργωδῶς ἀμφὶ Σουανίας ἀπέρῳξε λόγους, ὡς δέον 10
 ὑπὸ Ῥωμαίους αὐτὴν καθεστάναι, εἰ γε καὶ Λαζικῆς ἐπε-
 P. 151 λάβοιτο ἐνομώτατα αὐτοί. ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τοὺς
 περὶ Σουανίας μὲν λόγους ἔδοξε παραδέχεσθαι, χρῆναι δὲ
 αὐτὸν ἔφη περὶ ταύτης ἅμα τοῖς ἐν τέλει τῶν Μήδων βου-
 λεύεσθαι. μετὰ ταῦτα ὁ Ἰωάννης λόγους προσήγαγε τῷ Ζίχι 15
 τῷ καὶ Ἰεσδεγουνάφ, καὶ μὲν οὖν ἑτέροις τισὶ τῶν παρὰ
 Πέρσαις ἡγεμόνων. οἱ δὲ ἔλεξαν, ὡς ἐτοιμώτατα ἔχουσιν Σου-
 ανίας παραχωρῆσαι Ῥωμαίοις, οὕτω μὲντοι ἐφ' ᾧ χρήματα
 λήψεσθαι καὶ ὄνιον θέσθαι τὴν ἀπαλλαγὴν. καὶ πρὸς γε
 V. 102 συνθήκας ἄλλας τινὰς δεῖν ἔφασκον γενέσθαι, ἀισχυρὰς τε 20
 καὶ ἀναξίας τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ βεβαιούσας οὐδαμῶς
 Βτὴν περὶ βασιλείως Ἰουστίνου κρατήσασαν δόξαν, ὡς ἔστι
 μάλα ἐμβριθῆς τε καὶ κατηκριβωμένος. Ἰωάννης δὲ τὰ τοι-
 4. ἡμῖν vulg. 9. τὸ conl. N.

que non oportet Saracenos haec sibi somnia fingere. Nunquam enim Imperator haec facere sustinebit. Vobis autem optandum est, ut pacem servare in animum suum inducat, neque existimet foederum conventiones in aliqua re Romanorum maiestatem laedere et minuere. Si enim id existimaret, ab armis inferendis non abstineret.” Atque hic ad hunc modum est locutus, neque deinceps ulla mentio de Saracenis est facta: sed mox devenit in sermonem de Suania: cum magnopere cavisset, ne id de industria facere videretur, quandoquidem Lazica optimo iure illis restituta esset, oportere quoque ipsam Suaniam Romanorum potestati permitti. Visus est autem Persarum rex sermones de Suania excipere, et sibi amplius de ea re cum principibus Medorum deliberandum dixit. Nec multo post Ioannes colloquium habuit cum Zicho, qui etiam Iesdegusunaph nominabatur, et reliquis Persarum primoribus. Illi quidem dixerunt, paratos se esse Romanis cedere Suaniam hac conditione, ut pretium eius acciperent et eius cessionem venderent, multasque alias conventiones in medium proponebant turpes et indignas Romani imperii maiestate, et quae minime existimationi, quam Iustinus ad-
 ruptus erat, consentiebant. Gravis enim et elati animi vir, et qui

ἀδε ἀπηκωῶς, καὶ οὐ σφόδρα τῆς τοῦ αὐτοκράτορος στοχα- A. C. 565
ζόμενος γνώμης, ἀβουλότατα διεπράξατο· ἔστειλε γὰρ παρὰ Ind. 13
Σουάνους, τὸν σφῶν βασιλέα βουλόμενος δεξιόσασθαι, δελ- Iustini 1
ώσαντος οὖν αὐτὸν ἐς τοῦτο ἀτοπίας ἐλθεῖν αὐτοῦ Χωσρόου,
ἤσκητετο δὲ τὸ τοιονδε καὶ ἐμηχανᾶτο, ὅπως ἔσοιτό γε αὐ-
τῷ ἐς δικαιολογίαν τινὰ, ὡς αὐτοὶ Σουάνοι, καίτοι προτρα-
πέντες, οὐκ ἀνάσχετα ποιοῦνται Ῥωμαίοις ὑπακούειν. ἐξη-
πίστατο γὰρ ὅτι οὖν ὤνησαν οἱ πρὸς Ἰωάννου σταλέντες.
μετὰ ταῦτα ἐπηγγεῖλατο Χωσρόης στέλλειν πρεσβευτὴν ὡς C
10 βασιλέα Ῥωμαίων, τὸν ταῦτα ἅπαντα ἐν δέοντι καταστησό-
μενον· καὶ ἀνέξευξεν Ἰωάννης ἐς τὸ Βυζάντιον.

5. Ὅτι Ἰουστίνος ὁ βασιλεὺς ἐπεὶ ἐπύθετο, ὡς ἐν Σου- A. C. 566
ανίᾳ εἶη πέμπσας, καὶ ὅτι τοῖς Ῥωμαίων οὐ προσέθεντο Σου- Ind. 14
άνοι, ἐχαλέπαινε, οἷα εἰκόσ. καὶ παραπρεσβείας ἐκρίνετο Iustini 2
15 Ἰωάννης, ἅτε οὐ πρὸς τὸ συνοῖσον τῇ πολιτείᾳ διαπραξάμε-
νος. οὐδὲ γὰρ χρῆναι αὐτὸν ἔφασκε στεῖλαι, εἰς μὴ τοῦτο
ἐνεκελεύσατο ὁ βασιλεὺς· καὶ τούτου δοῦναι πρόφασιν Πέρ-
σαις τὸ ἀδίκημα ξυσκιάζειν, καὶ προσφέρειν λόγους, ὡς αὐτοὶ D
Σουάνοι ἀπηγήναντο τὰ Ῥωμαίων. ἀλλ' οὐδὲ ἐν ἀρχῇ τὴν
20 τοιαύτην προσδέξασθαι πρόκλησιν, ἢ Σουάνους προτρέψασθαι
εἶναι ὑπὸ Ῥωμαίους, ἢ τούτου γε ἔνεκα πρεσβευτὴν ἐν Βυ-
ζαντίῳ γενέσθαι. οὐδέτερον γὰρ ἐξ ἀμφοῖν εὐπρεπὲς εἶναι

5. ἔσοιτό Val., ὅσοι τὸ vulg. 10. ἐν δέοντι H., ἐνδέον vulg.
21. πρεσβευτῆς vulg.

omnia diligenter perpenderet, habebatur. Quae cum Ioannes au-
disset, neque satis ad ea, quae Imperator illi praeceperat, advertis-
set, imprudenter fecit, et ad Suanos misit, qui regem eorum saluta-
rent eiusque gratiam conciliarent. Eo absurditatis eum pellexerat
Chosroës. Qui callide hoc commentus ita instituit, ut haberet, quod
quasi iure suo diceret, Suanos ipsos quamvis rogatos Romanis pa-
rere recusasse. Noverat enim, quantum qui a Ioanne missi fuerant,
efficerent. Nec multo post Chosroës pollicitus est, se legatum ad Ro-
manorum Imperatorem missurum esse, qui haec omnia componeret
et reversus est Ioannes Byzantium

6. Iustinus Imperator ubi accepit, Ioannem legatos in Suaniam
misisse, Suanos autem se non imperio Romanorum subiecisse, gra-
viter molesteque tulit et Ioannem legationis non ex utilitate rei
publicae gestae condemnavit. Nec enim se inscio, aut non iubente,
debuisse mittere et ex hoc occasionem Persis praebere, qua suam in-
iustitiam tegerent, et palam praedicarent, Suanos ipsos Romano-
rum imperium detrectasse. Nec enim hanc ab imperio suscepisse
provinciam, ut aut Suanis suaderet, ut se Romanis subderent, aut
huius rei gratia Byzantium legatus veniret. Neutrum enim imperio

A. C. 566 τῇ πολιτείᾳ ἡγήσατο. Ἰωάννην οὖν περιφροσήσας ὁ αὐτοκράτης—
Ind. 14 τῶρ ἐν τῇ τῶν ἀνεπιτηδείων ἔταξε μοίρα, ἐγνωμάτους δὲ
Iustini 2 ὅπως τὰ ἡμαρτημένα εὖ διαθείη.

A. C. 568 ζ. Ὅτι τῶν Τούρκων, τῶν Σακῶν καλουμένων τὸ πά-
Ind. 29 λαι, πρῶσβείας ποιησαμένων πρὸς Ἰουστινόν περὶ εἰρήνης, 5
Iustini 4 ἐν βουλῇ ἐποίησατο ὁ βασιλεὺς ἐκπέμψαι πρῶσβείαν ὡς Τούρ-
κους. καὶ δὴ Ζημάρχῳ τῷ Κίλικι ἔλεγε παρασκευάζεσθαι
ἐπὶ τούτῳ, ὅς τῶν πρὸς ἑω πόλεων τηνεκαῦτα ὑπῆρχε στρα-
τηγός. ἐπεὶ οὖν ἅπαντα αὐτῷ τὰ ὅσα πρὸς μακρὰν ὁδὸν ἐξηρ-
τυμένα ἦν, ἠνίκα πρὸς τὸ πέρας ἠνύετο τῆς Ἰουστίνου βασι-
10

P. 152 λείας τὸ τέταρτον ἔτος, τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντεκαί-
δεκαετηρίδος περιφορᾶς, περὶ τὰ προοίμια τοῦ παρὰ Λατί-
νοις Αὐγούστου μηνός, ὁ μὲν Ζημάρχος ἀπῆρεν ἐκ Βυζαν-
τίου ζὺν αὐτῷ Μανιάχῳ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν.

η. Ὅτι πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν διανύσαντες οἱ περὶ Ζη-
15 μαρχον, ἐπειδὴ παρῆσαν ἐν τοῖς τῶν Σογδαϊτῶν τόποις,
δηνήικα τῶν ἵππων ἀπέβησαν, τῶν Τούρκων ἔνιοι (ὡς εἴκεν,
ἐς τοῦτο ἀνείμενοι,) ὄνιον σφισι προῖσχοιτο σίδηρον, οἶμαι
τῷ ποιήσασθαι ἔνδειξιν τινα ὡς μέταλλα αὐτοῖς ὑπάρχει σι-
δήρου. λέγεται γὰρ, ὡς παρ' αὐτοῖς οὐκ εὐπόριστόν τι χρῆμα 20
ὁ σίδηρος· ταύτῃ ἔνεστι τεκμηριῶσαι, ὡς ὑπαινιττόμενοι
ἔχειν γῆν σιδηροφόρον τῷ τριῶδε ἐχρήσαντο κόμπῳ. ἔτερον

9. ἐξηρημένα vulg.

14. αὐτῷ] αὐ τῷ H.

Μανιάχῳ H.,

Μανιάχον vulg.

16. ἐν τοῖς N., αὐτοῖς vulg.

22. κόμπῳ H.,

κόμπῳ vulg.

Romano dignum esse existimabat. Itaque Ioannem Imperator a se abalienatum dimisit et eorum numero habuit, qui minime commodi suis rebus essent: tum excogitavit, qua ratione inconsulte facta in melius corrigeret.

7. Iustinus, cum Turci, qui Sacae antiquitus vocabantur, legatos ad eum de pace misissent, consilium cepit legationem quoque ad eos mittere. Itaque Zemarcho Cilici, qui tunc temporis erat praefectus urbium Orientis, iussit, ut ad eam se praepararet. Is cum necessaria ad tam longum iter comparasset, circa finem quartae anni imperii Iustini, exacto secundo quindecennalis periodi anno, initio mensis, qui Latinis vocatur Augustus, profectus Byzantio, viam ingressus est una cum Maniacho et suis comitibus.

8. Multorum dierum itinere peragrato, Zemarchus et qui cum eo erant, cum in regionem Sogditarum pervenissent, ut ex equis descenderunt, obvios habuerunt ex Turcis nonnullos, ad id missos, qui ferrum vendendum offerrent, opinor, ut indicarent, apud eos reperiri ferri fodinas. Ferchatur enim ferrum apud eos esse rem minime paratu facilem. Ea de causa hoc commento usi sunt, ut

δέ τινες τοῦ φύλου τὸ κατὰ σφᾶς αὐτοὺς ἀναφανέντες, οὓς A. C. 548
 εἶναι ἔλεγον τῶν ἀπαισίων ἐλατῆρας, ἀγχοῦ ἦλθον τῶν περι^{Ind. 2}
 Ζήμαρχον. καὶ τοίνυν ἅπαντα ὅσα ἐπεφέροντο φορτία ἀρά^{Instina 4}
 μνοι, ἔδεσαν ἐν μέσῳ. εἶτα τοῖς τοῦ λιβάνου κλάδοις πῦρ
 5 Δανάσαντες, τῇ Σκυθικῇ φωνῇ βάρβαρα ἅττα ῥήματα ὑπεψιδέ-
 ριζον, ἐπικαταγοῦντες δὲ κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ ὑπερθεῖν
 τοῦ φόρτου περιέφερον τὸ φυλλῶδες τοῦ λιβάνου τῇ φλογὶ
 λακίζόμενον, καὶ ἅμα γινόμενοι μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι
 τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν· οὕτω γὰρ ἀποτρόπαιοί τινες
 10 οεῖναι καὶ ἀλεξίκακοι ἐδόκουν. ἀποδιοπομπησάμενοι δὴ οὖν,
 ὡς ᾤοντο, τὰ δυσχερῆ, Ζήμαρχόν τε αὐτὸν δι' αὐτῆς πα-
 ρήγαγον τῆς φλογός· ὧδέ τε ἔδοξαν καὶ σφᾶς ἀφαγνίζειν.
 τούτων δὲ ταύτῃ γεγενημένων, ἔπειτα ἐπορεύοντο ζῦν τοῖς
 15 ἔς τὸ τοιόνδε τεταγμένοις, ἵνα ὁ Χαγάνος αὐτὸς ἦν, ἐν ὄρει C
 5 τινὶ λεγομένῳ Ἐκτάγ, ὡς ἂν εἶποι χρυσοῦν ὄρος Ἑλλην ἀνήρ.
 καὶ τοίνυν αὐτοῦ ἀφικόμενοι, ὅπῃ τηνικαῦτα τῷ Διζαβούλῳ
 ἦσαν αἱ διατριβαί, κατὰ δὴ κοιλάδα τινὰ τοῦ προσαγορευ-
 ομένου χρυσοῦ ὄρους ἐπεὶ οὖν οἱ περὶ Ζήμαρχον ἐκεῖσε
 20 ἔφροίτησαν, μετὰ κλητοὶ γινόμενοι παραχορήμα τοῦ Διζαβούλου
 20 ἦλθον ἐς ὕψιν. ἦν δὲ ἄρα ἔνδον σκηνῆς, καθῆστο δὲ ἐπὶ δι-
 τρήχου καθέδρας χρυσῆς, ἔλκομένης, ὀπηνίκα ἔδει, ὑφ' ἱπ-V. 103
 που ἑνός. προσειπόντες δὲ τὸν βάρβαρον, ὡς ἔθος αὐτοῖς,
 τὰ δῶρα προῖσχοντο. καὶ τοίνυν οἷς γε τοῦτο ἐν φροντίσιν

2. ἀπαισίων N., ἀπουσίῳ vulg. 3 — 5. Verba ἐπεφέρον-
 το — βάρβαρα, quae in Ecl. exciderunt, ex Suida s. v. φορ-
 τία restituit Toupius I. p. 552. (ed. L.) N. 5. ἔαττα vulg.
 εἶατο H. Recte Val.

ostenderent, in sua regione ferri fodinas esse. Alii quoque homines
 ex eadem gente se ipsos sponte exhibuerunt, quos dicebant esse
 averruncos. Hi cum ad Zemarchum accessissent, sarcinis depositis,
 thuris folia incenderunt, Scythicaque lingua nescio quae verba su-
 surrarunt, et tintinnabulis atque tympanis resonantes, folium thuris
 igne cum strepitu laceratum circumferebant, et furore perciti fre-
 mentesque, daemones depellere videri volebant. Adversa igitur, ut
 existimabant, alio aversuri, Zemarchum ipsum per flammam duxe-
 runt, quo ritu se ipsos quoque lustrasse sibi videbantur. His ita con-
 fectis, deducantibus quibus hoc munus incumberebat, ad locum, ubi
 erat Chaganus, in monte, qui vocatur apud ipsos Ectag, montem au-
 reum diceret, profecti sunt. In huius convalle tum temporis erat Dias-
 bnli domicilium. Illuc cum venissent, vocati statim ad Chaganum ac-
 cesserunt. Is vero intra tentorium suum sedebat in sella duabus ro-
 tis suffulta, quae, si opus esset, uno equo trahebatur. Quem cum
 salutassent, munera, ut mos est, protulerunt, quae hi, quibus hoc
 mandatum erat, susceperunt. Tum Zemarchus: „Tibi, inquit, o

- A. C. 568 ἦν ὑπεδέξαντο. ἀτὰρ ὁ Ζήμαρχος, „σοὶ δῆτα,” ἔφη, „ὃ τῶν
 Ind. 2
 Iustini 4
 Δυελοφόρω χρησάμενος ἐμοί, ἐσήμηνεν εἶναι ἑσαεὶ τὴν τύχην
 αἰσίαν τε καὶ ἀγαθὴν, ἐν ἡδονῇ ποιουμένη σοὶ τὰ Ῥωμαίων,
 καὶ πρὸς γε φιλοφρονουμένῳ ἡμᾶς. ἔστω δέ σοι κρατεῖν αἰεὶ τῶν
 τῶν δυσμενῶν καὶ λαφυραγωγεῖν τὸ πολέμιον. ἀπέστω δὲ
 βασκανία τις ὡς ποδῶτάτω ἡμῶν, ὅσα τε οὕσα διαδῶρνύ-
 ναι τοὺς τῆς φιλίας θεσμούς. ἐπιτήδεια ἔμοιγε τῶν Τούρκων
 τὰ φῦλα, καὶ ὅσα κατήκοα Τούρκων· ἔξετε δὲ τὴν κατ’ ἡμᾶς
 καὶ ὑμεῖς οὐκ ἄλλως.” τοιαῦτα ἅττα ἐλεξεν ὁ Ζήμαρχος· ὅτι
 δὲ δὴ Διζάβουλος καὶ αὐτὸς προσήρσειεν ἐχρήσατο ὁμοίαις.
- P. 153 εἶτα τὸ λοιπὸν ἐτράπησαν ἐς Θοίνην, καὶ πανημερία εὐωχοῦμενοι
 διετέλουν ἐν αὐτῇ δῆκου τῇ σκηνῇ. κατεσκευάστω δὲ αὐτῶ
 ἐξ ὑφασματίων σηρικῶν τε καὶ διαπεποικιλμένων τοὺς χρώ-
 μασιν ἀτέχνως. οἶνω μὲν οὖν ἐχρήσατο, οὐχ ὁμοίῳ δὲ
 τῶ παρ’ ἡμῖν ἐκθλιβομένῳ ἐκ τῆς ἀμπέλου· οὐ γὰρ δὴ ἀμπε-
 λοφόρος αὐτοῖς ἡ γῆ, οὐδὲ μὴν ἐγχωριάζει παρ’ αὐτοῖς τὸ
 τοιόνδε γένος· ἐτέρου δὲ τινος βαρβαρικοῦ ἐνεφορήθησαν
 γλεύκους. καὶ ἀνεχώρησαν, ὅποι αὐτοῖς ἡ κατάλυσις ἦν. εἶτα
 ἐς τὸ αὐριον ἐν ἑτέρα τινὶ καλύβῃ ξυνηλθον, ἡμφιεσμένη δὲ
 καὶ καταπεποικιλμένη οὐκ ἄλλως ἐξ ἱματίων σηρικῶν· ἐνθα
 B καὶ ἀγάλματα διάφορα τῇ μορφῇ εἰστήκει. ὁ δὲ Διζάβουλος
 ἐνίζανεν ἐπὶ κλίνης τινὸς, ὅλης ἐκ χρυσοῦ. κατὰ δὲ δὴ τὰ
 2. κατ’ B., παρ’ vulg. 9. τὰ x. ἡ. conī. N. 12. πανημε-
 ριοι. conī. B. 15. ἐντέχνως et mox ἐχρήσαντο conī. N. δὲ vulg.
 ponitur post οἶνω, deest post ὁμοίῳ. 17. μὴν B., μὲν vulg.

tot gentium dux, quia Romanos diligit, et eorum te secundae res delectant, noster magnus Imperator, me internuntio, precatur, ut in perpetuum felix sis, faustaque fortuna utaris. Detur tibi inimicos semper superare, et praedas agere ex hostibus. Invidia autem quam longissime a nobis absit, quae amicitias dissolvere potest. Equidem Turcos et gentes illis subditas necessariorum loco habeo: et vos eodem erga nos animo eritis." Cum Zemarchus huiusmodi orationem habuisset, Disabulus ad eandem sententiam respondit. Inde se ad convivium converterant, et quod reliquum fuit diei in eodem tentorio genio indulgentes transegerunt. Erat autem illud tentorium instructum sericis tapetibus, affabre per colores variegatis. Vinum praebitum quidem illis est, non autem id genus, quod ex uvis exprimitur: neque enim eorum regio vitium ferax est, neque huius generis potu uti assueti sunt; sed alio barbaricae potionis genere, ad musti similitudinem factae satiati ad hospitium, quo diverterant, redierunt. Postridie etiam in alio tugurio convenerunt, quod erat simili tapetum sericorum genere adornatum, et in quo effugies varia

μέσον τοῦ ἐνδιαπήματος κάλπεις τε χρυσαὶ καὶ περιραντήρια, A. C 568
 ἔτι τε πίθοι χρυσοί. θοινησάμενοι δ' οὖν καὶ ἀΐθρις, καὶ τὰ ^{Ind. 2}
 ὄσα ἔχρην ἐν πότιν εἰπόντες τε καὶ ἀκηκοότες, ἀνεχώρησαν. ^{Iustini 4}
 τῇ ἑξῆς ἐν ἑτέρα ἐγένοντο διαίτη, ἔνθα ξύλινοι κίονες ἤσαν
 ὅτινες, ἐνδεδυμένοι χρυσῶ, χρυσήλατός τε κλίνη ὁμοίως, ἦν-
 τινά γε δήπου καὶ τάωνες χρυσοὶ τέτταρες ἠώρου. κατὰ
 δὲ δὴ τὸ ἐμπρόσθιον τῆς διαίτης ἐπὶ πολὺ παρετέταντο ἄμα-
 ξαι, ἐν αἷς πολὺ τι χρῆμα ἀργύρου ἐπῆν, δίσκοι τε καὶ κανῶ· C
 οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τετραπόδων ἰνδάλματα πλεῖστα, καὶ αὐτὰ
 ἵογε δήπουθεν ἀργυροποίητα, οὐδέν τι ἀποδέοντα τῶν παρ'
 ἡμῖν. τοῦτο μὲν οὖν τῷ τῶν Τούρκων ἡγεμόνι ἔνεστι χλιδῆς.
 τῶν δὲ περὶ Ζήμαρχον ἔτι ἐκεῖσε ἐνδιατριβόντων, ἔδοξε τῷ
 Λιζαβούλῳ, ὥστε αὐτὸν μὲν Ζήμαρχον ἅμα εἴκοσι θεραπευ-
 ταῖς τε καὶ ὀπαδοῖς ἐπεσθαί· οἱ ἐκστρατευομένων κατὰ Περ-
 ἰσῶν, τοὺς δὲ ἄλλους Ῥωμαίους ἐπαναστρέφοντας κατὰ δὴ
 τὴν χώραν τῶν Χολιατῶν ἀναμένειν τὴν Ζημάρχου ἐπάνο-
 δον. καὶ δὴ ὅς [τῷ] προὔβη, δώροισι τε φιλοφρονησάμενος
 αὐτοὺς ἀφῆκε· τὸν δὲ Ζήμαρχον καὶ Θεραπαίνῃ ἐτίμησε δο- D
 ριαλώτῳ, ἣ δὲ ἦν ἐκ τῶν λεγομένων Χερσίς. καὶ ὁ Ζήμαρ-
 χοχος σὺν τῷ Λιζαβούλῳ ἐπορεύετο μαχησομένῳ Πέρσαις. ἐν
 ταύτῃ δήπου τῇ πορείᾳ γενόμενοι, ἐν χώρῳ τινὶ καταλυ-
 σάντων αὐτῶν ἐπικαλουμένῳ Τάλας ὑπαντιάζει τῷ Λιζαβού-

11. τοῦτο H., οὕτω vulg. 11. μέτεστι conl. Cl. 16. Χολια-
 τῶν] Χολιατῶν H. lidem supra pag. 300., 12. Χλιδαί dice-
 bantur. 17. τῷ unciis inclusit H.

forma cernebantur. Sedebat autem ipse Disabulus in lecto, qui totus erat ex auro confectus, et in medio conclavis erant urnae, aquiminaria et dolia aurea. Postquam iterum convivati erant, et inter potandum quae convivio conveniebant dixerant et audierant, discesserunt. Postridie in alio tentorio convenerunt, in quo erant columnae lignae, auro involtae: auratum etiam cubile, quatuor pavonibus aureis fultum. Ad vestibulum eius loci, ubi commorabatur, disposita erant plaustra, quibus inerat multa argentea supellex, disci et lances, et plurimae statuae animalium argento elaboratae, quae venustate et elegantia non concedebant nostris. Eo usque opulentia ducis Turcorum processit. Quum Zemarchus et qui cum eo erant illic moram traherent, placuit Disabulo, ut se proficiscentem contra Persas Zemarchus sequeretur cum viginti ex suis, qui illi ministrarent: interea reliqui Romanorum eius reditum in Chliatarum regione opperirentur. Atque is eos in discessu muneribus donatos a se dimisit. Zemarchum quoque honoravit captiva concubina ex his, quae Cerechis dicuntur. Ita Zemarchus cum Disabulo bellum cum Persis gesturo profectus est. Iter emensi in loco, qui dicitur Talas, consederunt.

- A. C. 568 *λαρ Περσῶν πρεσβευτῆς. καὶ τοίνυν ξυνεκάλεσε παρ' αὐτῶν*
 Ind. 2 *ἑστιασομένους τοὺς τε Ῥωμαίων καὶ Περσῶν πρέσβεις. καὶ*
 Iustini 4 *δὴ παραγενομένων αὐτῶν, τοὺς Ῥωμαίους ὁ Διζάβουλος ἐν*
τιμῇ πλείονι ἐποίησατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνα-
κλίνειν στιβάδα. πρὸς γὰρ καὶ πλείστα ἐπιμεμφόμενος ἦν τοὺς
Πέρσας, ἅτε δὴ πρὸς αὐτῶν ἄδικα πεπονθῶς, καὶ ὡς τού-
του ἕνεκα ἔρχεται πολεμῆσων. ὁ δὲ Περσῶν πρεσβευτῆς,
τοῦ Διζαβούλου συντονώτερον ἐπεγκαλοῦντος, περιφρονήσας
τὸν νόμον τῆς σιωπῆς τὸν ἰσχύρτα παρ' αὐτοῖς ἐν ταῖς ἐστι-
άσεσιν, ἐπιτροχάδην ἤρξατο διαλέγεσθαι, τοῦ Διζαβούλου
 P. 154 *γενναίως τὰ ἐπικλήματα ἀπωθούμενος, ὡς καὶ θανατῶσαι τοὺς*
παρόντας τὸ ὑπερβάλλον τῆς αὐτοῦ θρηγῆς, ὡς παρ' οὐδὲν
θέμενος τὸν νόμον πολλοῖς τε καὶ ἀκολούτοις ἐχρήσατο. ἐν
τούτοις ἀπαλλαγέντων, ὁ μὲν Διζάβουλος παρεσκευάζετο τὴν
ἐπὶ Πέρσας. τῷ τοι ἄρα τοὺς ἀμφὶ Ζήμαρχον μετακαλεσά-
 15 *μενος, καὶ ὡς ἐνῆν, πρὸς τοὺς Ῥωμαίους φιλίαν ἐμπεδώ-*
σας, ἀφῆκεν αὐθις ἀπονοστήσοντας, ἕτερον πρεσβευτὴν αὐ-
τοῖς συναποστείλας τῷ τὸν πρότερον λεγόμενον Μανιάχ τε-
θνάται. ἦν δὲ ἐπὶ κλησις τῷ μετ' ἐκείνον πρεσβευτῆ Ἰάγμα
αὐτῷ, ἀξίωμα δὲ Ταρχάν. οὗτος δὴ οὖν ἐστάλη ὑπὸ Διζα-
 20 *βούλου ὡς Ῥωμαίους πρεσβευσόμενος. καὶ μὲν οὖν σὺν αὐ-*
τῷ ὁ τοῦ ἤδη ἀποιχομένου παῖς, φημὶ δὴ τοῦ Μανιάχ, κο-

16. πρὸς et φίλιαν N., περὶ et φιλίας vulg.

17. ἀπονοστήσοντας B., ἀπονοστήσαντας vulg. 19. ἐπέλτων vulg. πρεσβευτῆ H., πρεσβευτὴν vulg. 22. ὁ τοῦ H., δτου vulg.

Hic obviam venit Disabulo Persarum legatus, quem una cum Romanorum legato ad coenam invitavit. Ad eam cum accessissent, multo plus honoris detulit Disabulus Romanis, quam Persicis legatis, et Romanorum legatum honoratiore loco accumbere iussit. Quin etiam multum de Persis est questus; tanquam ab his multa iniusta passus esset, quae ut bello et armis vindicaret, venerat. Cum Disabulus acerbius inveheretur, Persarum legatus legem silentii apud ipsos in conviviis observari solitam transgressus, summatim coepit disserere et magno animo Disabuli criminationes refutavit, ut qui aederant mirarentur, quum in tam violentam iram exardescere, ut, nulla habita legis ratione, multis intemperantibus verbis uteretur. Post haec cum discussissent, Disabulus in Persas contendit. Et Zemarcho et eius comitibus ad se vocatis, ubi amicitiam cum Romanis confirmasset, eos, ut ad sua redirent, missos fecit. Cum his quoque alium a se ad Romanos legatum misit, quia Maniach, de quo supra diximus, vita excesserat. Huic legato nomen erat Tagma, dignitas vero Tarchan. Hic igitur ut legationem apud Romanos obiret, a Disabulo missus est: una cum eo Maniach eius, qui nuper

μειράκιον, ὁμῶς δὲ τὸ πατρῶον διαδεξάμενος γέρας, ^{A. C. 568}
 ἔτι μὴν καὶ τὴν μετὰ τὸν Ταγμαὶ Ταρχὰν κληρωσάμενος ἀξίαν. ^{Ind. 1}
 οἶμαι δὲ τῷ ἐπιτηδείατάον τε καὶ εὐνοούστατον γενέσθαι τῷ Δι- ^{Iustini 4}
 ζαβούλῳ τὸν Μανιάχ τοῦ πατρῶου τὸν παῖδα τυχεῖν ἀξιωματος.
 Ἐπεὶ οὖν ὁ Διζάβουλος διαφῆκε τοὺς περὶ Ζήμαρχον, ἐπικατα-
 λαμβάνουσι τοὺς πρότερον ἀφεδέντας Ῥωμαίων, οὓ ἦν ξυντε-
 θειμένον αὐτοῖς, καὶ τοίνυν ἐν τῷ αὐτῷ γενόμενοι τῆς ἕς τὰ οἰ-
 κεία ὀδοιπορίας ἀπῆρξαντο. καὶ δὴ καταλελοιπότες τὴν προ-
 κεύουσιν πόλιν τῶν Χουλιτῶν, διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο.

19 **Σ.** Ὅτι ὁ Βαϊανὸς ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγεμῶν ἐν βουλῇ. ^{A. C. 568}
 ἐποιήσατο πρεσβεύσασθαι καὶ περὶ σπονδῶν λόγους προσαγα- ^{Ind. 1}
 γεῖν. τὸν δὲ Βιταλιανὸν ἐζήτει χρυσίον οἱ παρασχεῖν, ὡς ^{Iustini 4}
 ἂν μὴ ληλασίᾳ χρήσοιτο κατὰ δὴ τὸν τῆς ἐκχειρίας καιρὸν.
 ὁ δὲ Ἰοβουλήδας, καὶ εἰληφῶς ἐκ τοῦ τῆς Ἰλλυριδος ὑπάρ-
 15 χου νομίσματα οὐ μείον ἢ ὀκτακόσια, παρέσχετο τῷ Βαϊανῷ.
 ταύτη τοι καὶ ἔστειλε τὸν Ταργίτιον ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγού-
 μενος, ξὺν τῷ καὶ Βιταλιανὸν τὸν ἐρμηγέα, τῷ βασιλεῖ λέ-
 ξοντας ὥστε τὸ Σίρμιόν οἱ ἐνδοθῆναι, καὶ τὰ συνήθη χρή-
 20 ματα, ἃ Κουτρίγουροι καὶ Οὐτίγουροι πρὸς Ἰουστινιανοῦ
 ποῦκομίζοντο βασιλέως, οἷα δὴ αὐτοῦ ἄμρω τὸ φύλω τούτω
 καθελόντος· πρὸς τοῖς καὶ Οὐσδίβαδον τὸν Γήπαιδα. ἔφασκα
 γὰρ τοὺς Γήπαιδας ἅπαντας αὐτῷ ἀνήκειν, αἵτε δὴ καὶ αὐ-
 τοὺς πρὸς αὐτοῦ καταπολεμηθέντας. ἀφικομένων δὴ οὖν τῶν

1. γῆρας vulg. 3. τῷ ἐπιτ. Val., τὸ ἐπιτ. vulg. 16. ταύτη H.,
 ταύτην vulg. 19. δ N., οἱ vulg. Κουτρίγουροι vulg. 22. αὐ-
 τοὺς Cl., αὐτοῦ vulg. 23. καταπολεμηθέντος vulg.

mortuus erat, filius admodum adolescens. Is patri in magistratu
 successerat, et dignitate proxime ad Tagma Tarchan accessit. Ideo,
 puto, hic honor puero obtigit, quia pater eius Disabulo carissimus
 et fidelissimus fuerat. Dimissus a Disabulo Zemarchus, assumptis
 his ex Romanis, quos certo loco consistere iusserat, cum primum
 coniuncti erant, viae se commiserunt, et Chliatarum primaria urbe
 relicta, per castella iter direxerunt.

9. Baianum, Avarum ducem, voluntas coëgit legatos ad Romanos
 mittere, qui de foederibus verba facerent. A Vitaliano etiam sibi
 aurum dari petiit, ut a praedis agendis per inducias abstineret. At
 Iobulides, acceptis a praefecto Illyrici nummis non minus octingentis,
 ea Baiano tradidit. Quamobrem Avarum dux misit Targitium, qui
 una cum Vitaliano interprete Imperatori denuntiarent, ut Sirmium
 et pecunias, quas Cotriguri et Utiguri a Iustiniano accipere soliti
 erant, quia utramque gentem subegerat, illi traderet, et praeterea
 Usdibadam etiam Gepidam. Dicebat enim, et omnes Gepidas in
 suum ius dominiumque venisse, quia eos devicerat. Itaque legati

Dexippus, Eunapius etc.

25

f. A.C. 568 *πρέσβειον κατὰ δὴ τὴν βασιλίδω πόλιν, παρελθόντων τε ὧς*
 Ind. 1 *τὸν αὐτοκράτορα, ἔφη ὁ Ταργίτης· „ὦ βασιλεῦ, πάρειμι στα-*
 Iustini 4 *λαίς ὑπὸ τοῦ σοῦ παιδός· πατὴρ γὰρ αὐτός ἀληθῶς Βαϊα-*
νοῦ τοῦ καθ' ἡμᾶς δεσπότου. πέποιθα δὴ οὖν, ὡς ἐπιδείξα-
*σθαι προθυμηθείης τὴν περὶ τὸν παῖδα στοργὴν τῷ δίδοναι*⁵
τὰ τοῦ παιδός. οὕτω τοίνυν ἔχόντων ἡμῶν, τάχα δὲ σοῦ
καὶ ἡμῶν, ἄρα οὐχὶ παραχωρήσεις αὐτῷ τῶν γερωῶν; οὐ γὰρ
ἔς ἀλλότριον οὔτε μὴν πολέμιόν τινα τὰ διδόμενα μεταθή-
σοις σχεδόν· οὐδὲ μεταβήσεται τῶν παρεχομένων ἢ κυριότης,
ἢ πάλιν εἰς σὲ ἀναδραμεῖται διὰ τοῦ παιδός, εἴγς παρὰ-10
 P. 155 *σχοις αὐτῷ τὰ ἐφ' οἷς ἤκω, τὴν τε πόλιν τὸ Σιρμιον καὶ τὰ*
χρήματα κατ' ἔτος, ὅσα βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς τοῖς Κουτρι-
γούροις καὶ Οὐτιγούροις ἐδίδου [οἷ], Βαϊανοῦ τήμερον δεσπό-
ζοντος τούτων γε δῆπου τῶν ἐθνῶν. ἔτι καὶ Οὐσδίβαδον τὸν
*Γῆπαιδα καὶ τοὺς περὶ αὐτόν· οὐδὲ γὰρ περὶ τούτων ἀντερεῖ*¹⁵
τις, ὡς οὐχὶ πεφυκάσιν ἀνδράποδα Βαϊανοῦ.” ταῦτα ὁ Ταργίτης
ἔλεξεν. ἀτὰρ ὁ βασιλεὺς· „οὐ πρεσβευσόμενος ἤκεις, ὡς ἔοικεν,
ὦ Ταργίτα· μᾶλλον μὲν οὖν πρὸς ἀγνοοῦντας ἡμᾶς τεκμηριώ-
σασθαι βουλόμενος τῶν Ἀβύρων τοὺς τρόπους. εἰ γὰρ, ὡς
 B *ῥφατε, δοίημεν ὑμῖν τὰ ὅσα τοῖς πρώην Οὐννοις, οἴκτω μᾶλ-*²⁰
λον καὶ οὐ φόβῳ, τῷ μὴ ἐθέλειν αἷμα ἐκχεῖν, Ἰουστινιανὸς
ἐδίδου, γελοῖον γε ἂν εἴη, καὶ οἷς τὸ φιλάνθρωπον ἀπονέ-

12. Κουτραγούροις vulg. 13. οἱ uncis inclusimus.

nbi in regiam urbem ad Imperatorem venerunt, Targites sic eum
 est affatus: „O Imperator, adsum a tuo filio missus. Tu enim
 vere pater es Baiani, eius, qui apud nos dominatur. Confido igitur,
 te affectum paternum exhibiturum esse filio in eo, quod reddes
 ea, quae filii sunt. Cum igitur nos hoc animo simus, et fortasse
 tu aequae ac nos, nonne tu illi sua praemia praebebis? Quod si
 feceris, ea non in extraneum, neque in hostem contuleris, neque
 earum rerum mutabitur dominium. Etenim rursus ad te redibit
 per filium, si ea iudulseris, quae a te petatum venio. Scilicet Sir-
 mium et pecunias, quotannis quas dabat Imperator Iustinianus Uti-
 guris et Cotriguris, cum Baianus hodie dominium sit adeptus ha-
 rum omnium gentium; deinde Usdibadum et eius comites sibi tradi
 poscit. Nec enim Usdibadum quisquam negarit factum esse Baiani
 mancipium.” Haec Targites; cui Imperator: „Tu quidem, ut vi-
 detur, minime, ut legationem faceres, venisti, sed magis, ut mo-
 res Avarum, antea nobis penitus ignotos, cognitos perspectosque
 efficeres. Si enim, ut dicitis, concesserimus vobis ea, quae nup-
 per Iustinianus, commiseratione potius quam terrore adductus, quia
 ab effundendo sanguine abstinere volebat, Hunnis largitus est, ri-
 dicula res sane erit, * si etiam liberalitatem et humanitatem in eos

τμειν δει, και οἷς ἀντιτάττεσθαι φανῶμεν οἱ αὐτοί· ὁπότε οἱ f. A. C. 508
 δειλαιοι Κουτρίγουροι τε και Ουτίγουροι, οὖς διαβιβαιοῦσθε ^{Ind. 1}
 πρὸς ἡμῶν κομιζέσθαι χρήματα, τουτο μὲν φυγόντες ἡμᾶς, ^{Iustini 4}
 τουτο δὲ πεπτωκότες ὑφ' ἡμῶν τυγχάνουσιν ἄρσθην ἠφανισμέ-
 δυοι. τί οὖν παράσχοιμεν ὑμῖν τὰ τῶν ἠσσωμένων; ἀλλ' οὐ
 τῇ φύσει ξυγάδει τῶν πραγμάτων και κρατεῖν ἅμα, και
 ὑπὲρ τῶν κεκρατημένων ἑτέροις χρήματα καταθεῖναι. οὐ
 γὰρ ἀποχρῶν, εἰ φανείημεν ἅπαξ τοῦ τὰ δέοντα φρονεῖν C
 ἑστερημένοι, ἀλλὰ γὰρ και εἰς συνήθειαν ἔλκειν τὴν ἀφρο-
 10 σσύνην οἴεσθε δεῖν; τί οὖν ποιῶμεν τὸν Ουσδίβαδον; ὑμῖν
 ἀποδοίημεν; οὐχ οὕτω πεφύκαμεν ἡλίθιοι, ὥστε τὰ ἡμέτερα
 καταπροέσθαι, και ταῦτα βαρβάρους και λυμαινομένοις τῇ καθ' V. 105
 ἡμᾶς πολιτείᾳ. ὁ γὰρ πρὸ ἡμῶν τὸ βασιλεῖον ἀναδεδεγμέ-
 νος κράτος Γῆπαιδας ἐπήλυδας ὄντας εἰσεποίησατο, και χῶ-
 15 ραν αὐτοῖς ἀπένειμε τὴν περὶ τὸ Σίρμιον, εἰτα και πολέμου
 κινήθέντος αὐτοῖς ὡς Λογγοβάρδους, ὥσπερ εἰκός, ξυνεπε-
 λαβόμεθα τοῦ κινδύνου τοῖς οἰκείοις. και ἂν ἐκράτουν οἱ
 Γῆπαιδες τῇ Ῥωμαίων χειρὶ, εἶγε μὴ ἀνδραποδώεις ὤφθη-
 σαν και τῇ τῆς γνώμης δολερῶ τούς εὐεργέτας ἐλύπησαν. D
 20 ἀνθ' ὧν ἐπιβουλεύσαντας ἡμῖν ἀσύγγνωστα οὐ Ῥωμαίοις ἔδο-
 ξε μετελθεῖν τούς ἀγνωμονήσαντας, οἷς ἔνεστι μὴ ἀντιτιθέ-
 ναι εἰς τιμωρίας ἰσοδρόπους τοῖς πλημμελήμασι, μᾶλλον
 2. Κοτρίγουροι vulg. 10. οἴεσθε N., οἴεσθαι vulg. 14. ἐ-
 πῆλυδας H., ἐπελύδας vulg.

exercere oporteat, contra quos in acie stare, nemo est, qui nos
 non viderit, quando miseri Cotriguri et Utiguri, quos affirmatis a
 nobis accepisse pecunias, modo fugientes, modo caesi, a nostro
 exercitu sunt ad internecionem usque deleti. Cur igitur vobis
 largiemur bona eorum, quos vicimus? Hoc enim abhorret a com-
 muni sensu, simul et vincere, et eorum, quos viceris, bona aliis
 tribuere. Nonne satis est, si semel visi sumus prudentia destituti?
 An censetis, imprudentiam nobis etiam ad consuetudinem trahen-
 dam esse? Quid igitur de Usdibado faciemus? vobisne eum red-
 demus? non sumus adeo dementes et stolidi, ut nostra profundamus,
 maxime in barbaros, et eos, qui nostrae rei publicae gravia damna
 intulerunt. Qui enim Imperatoriam maiestatem ante nos admini-
 stravit, Gepidas vagantes excepit, et illis regionem circa Sirmium,
 quam incolerent, distribuit. Deinde exorto inter ipsos et Longobar-
 dos bello, sociis nostris, ut par erat, opem tulimus, et Romanorum auxi-
 lio Gepidae vicissent, nisi servilem animum prodidissent. Nam mala
 mente beneficioribus suis infesti fuerunt, et pro beneficiis in eos
 collatis insidias, in quo nulla venia digni sunt, nobis struxerunt;
 Romanis tamen minime visum est homines ingratos persequi, qui
 nunquam dignas poenas pro peccatis dare possunt; sed potius pati,

f. A.C. 568 μὲν οὖν περιιδεῖν, ὡς ἂν ὑφ' ἑτέρων ἐς τὸ παντελὲς δια-
 Ind. 1 φθαρήσονται. εἰ τοίνυν ἄλλως οὐκ ἔχει ταῦτα, ἐπέειπε
 Iustini 4 ἡμεῖς ἐπεγκαλεῖν ἄξιοι καθεστήκαμεν, ὅτι τοὺς ἡμῖν ἀνήκον-
 τας ἔχετε Γήπαιδας, ἀπέστραπται καθ' ἡμῶν τὰ τῶν ἐγκλη-
 μάτων. ὑμεῖς μὲν γὰρ τὸν Οὐσδίβαδον, ἡμεῖς δὲ καὶ τοὺς 5
 Γήπαιδας ὑμᾶς τοὺς λοιποὺς εἰσπράξοιμεν. Ῥωμαῖοι γὰρ
 P. 156 ἄνωθεν τε καὶ ἐξ ἀρχῆς σωφρονίζειν ἐτάχθημεν τὸ ἀνόητον,
 οὐ μὴν ἀνόητοί τινες εἶναι νομίζεσθαι. ἀλλὰ τὸ Σίρμιον
 ἐγχειρίσωμεν βαρβύροις; οὐκ ἀρκέσει γὰρ ὑμῖν τὸ περιεῖναι
 μέχρις ὄπλα κινεῖν οὐ βούλοιντο Ῥωμαῖοι. ἀλλ' ἐρεῖς, ὡ 10
 Ταργίτα, ὅτι διαβήσεται Ἰστρον ὁ Χαγάνος, ἔτι γε μὴν καὶ
 τὸν Ἐβρον· καὶ ὅτι τὰς ἐπὶ Θράκης αὐτοβοεὶ παραστήσε-
 ται πόλεις. ἀλλὰ προφθάσουσιν αἱ Ῥωμαϊκαὶ δυνάμεις, καὶ
 B τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ἀφαιρήσονται, καὶ μᾶλλον αὐτοὶ σκενα-
 γωγήσουσι τὰ Ἀβάρων. καὶ οὐ πανσόμεθα καταβάλλοντές 15
 τε καὶ χειρούμενοι, ἕως ἂν ἐφρυβρίσῃ τὸ βάρβαρον. λυσι-
 τελήσει δὲ Ῥωμαίοις ἀντὶ τῆς εἰρήνης ὁ πόλεμος. Ἀβάρων
 γὰρ τῶν νομάδων τε καὶ ἐπηλύδων καθεστάναι φίλους τῆς ὡς
 αὐτοὺς δυσμενείας βαρύτερον, ἄλλως τε καὶ φιλίας ὑπόουλον
 καθεστώσης. κρεῖσσον ἐν τοῖς σώμασι καὶ οὐχὶ κατὰ ψυχὰς 20
 φέρειν τὰ τραύματα. πρὸς ταῦτα, ὡ Ταργίτα, καὶ τόξα
 C καὶ ἵπποι καὶ μυρία δυνάμεις ὀπλιτῶν ἕστωσαν ἐν παρα-
 σκευῇ· οὐ γὰρ ἡσυχία τοῦ συνοίσοντος αἰρετώτερον." τσααῦ-

12. Ἐμβρον vulg.

18. καὶ om. Par.

ut ab aliis funditus everterentur. Cum igitur non aliter se res ha-
 beant, si nobis iure de vobis conqueri licet, quod eos, qui nostri
 optimo iure fuerunt, possideatis, nunc a vobis eadem in nos re-
 torquentur. Vos enim Usdibadum, nos Gepidas, qui reliqui sunt,
 a vobis repetimus. Etenim nos Romani ab initio et ab omni ho-
 minum memoria imprudentes coercere officium nostrum duximus,
 non ipsi imprudentes habebamur. Nosne Sirmium barbaris trade-
 mus? Non igitur satis vobis superesse videtur, quousque Roma-
 nis nondum arma ferre placuit? Sed ais, o Targita, Chaganum
 Istrum traiecturum et Hebrum quoque, et Thraciae urbes primo
 impetu occupaturum. At praevient et occurrent Romanorum co-
 piae, et cum spe depellent sua, imo agent et rapient quae Ava-
 rum erunt. Neque grassari et praedas agere cessabimus, dum bar-
 bari superbient; et certe longe Romanis utilius bellum quam pax.
 Etenim cum Avaribus et Nomadibus et advenis amicitiam tenere gra-
 vius et acerbius est, quam eos hostium numero habere. Nam sub-
 dola est eorum amicitia, et praestat vulnera corpore, quam ani-
 mo, gerere, Quamobrem, o Targita, et arcus et equi et infinitae
 copiae armorum in apparatu erunt. Nec enim quies utilitate po-

τα εἰπὼν ὁ αὐτοκράτωρ, μεγαληγορία τε χρησάμενος πολλῇ, f.A.C.568
 τῶν Ἀβάρων ἀφῆκε τοὺς πρέσβεις, πρότερον Βῶνῃ τῷ στρα- Ind. 1
 τηγῷ ἐν γράμμασι πλείστα ἐπιμεμψάμενος, ὅτι γε ὅλως ὡς Iustini 4
 αὐτὸν τοιαύτε προῖσχομένους ἔστειλεν ἐς Βυζάντιον· πρὸς γε
 5καὶ σημήνας ἔργου ἔχεσθαι καὶ πάντα τὰ πολεμιστήρια ὄρ-
 γανα ἐπισκευάζειν, σαφῶς ἐπιστάμενον, ὡς ξυγκροτηθήσεται
 ὁ πρὸς Ἀβάρους πόλεμος καὶ μάλα αὐτίκα. καὶ δὴ ὁ Βῶ-
 νος, ἐπεὶ τὸ βασιλεῖσιν ἀνελέξατο γράμμα, τὰ πρὸς τὸν πό-
 λεμον ἐξηρτύετο.

10

Ἐκ τοῦ ε' λόγου.

ι'. Ὅτι ἡ βασιλὶς Σοφία Ἰουστίνου πρέσβυν στέλλει ὡς A.C. 574
 τῶν Περσῶν βασιλέα Χοσρόην, ἐν τοῖς βασιλείοις ἰατροῖς Ind. 7
 καταταττόμενον. καὶ οὗτος μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενος, τεσσα- D
 ρακονταπέντε χιλιάδας χρυσοῦ νομίσματος παρασχών, τίθε-
 15ται τὰς ξυνθήκας ἀνὰ τὴν ἑὸν ἐνιαυσιαίας, ὡς ἂν ἔσοιτο
 ἐκεχειρία. ἐν τοσοῦτῳ γὰρ ἄφασκε σταλήσεσθαι πρὸς τῆς
 βασιλίδος μέγιστον πρεσβευτὴν τὸν τελεώτερά πως περὶ
 ἀπάντων διαλεχθῆσόμενον, ἕτι μὴν καὶ τὸν πόλεμον διαλύ-
 σοντα, τυχὸν ἐν μέσῳ καὶ τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως μεταβα-
 20λόντος ἐς τὸ ἐρήθόμενον. οὕτω μὲν τὰς ἐπ' ἐνιαυτὸν ποιησά-
 μενος σπονδὰς περὶ τῆς κατὰ τὴν ἑὸν Ῥωμαίων ἐπικρατείας,
 οὐ μὴν καὶ περὶ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καταθέμενος δήπουθεν

3. ὡς αὐτὸν H., αὐτὸν vulg. 5. ἔργου H., ἔργον vulg. 11.
 πρέσβυν] Ζαχαρίαν πρέσβυν N. 20. ποιησάμενον vulg.

stor." Haec cum Imperator alto spiritu dixisset, Avarum legatos dimisit. Prius tamen Bonum ducem per litteras magnopere inorepavit, quod ad se illos legatos, qui talia proponerent, Byzantium misisset. Ad haec illum monuit, quia certus erat, quamprimum bellum contra Avaros erupturum esse, ut omni opera et studio bellicas machinas praepararet. Et Bonus, lectis Imperatoris litteris, omnia, quae ad bellum pertinebant, diligenter curavit.

Ex libro secundo.

10. Imperatrix Sophia Iustini (Zachariam) legatum misit ad Chosroem, Persarum regem, ex medicis Imperatoris. Is ubi ad Persas accessit, quadraginta quinque millia aureorum dedit et inducias annuas per Orientem fecit, tantisper, ut dicebat, dum ab Imperatrice maximus legatus mitteretur, qui de omnibus rebus accuratius ageret et bello finem imponeret, si forte etiam interea accideret, ut Iustinus convalesceret. Itaque in Oriente, qua Romanis parebat, excepta tamen Armenia, per annum, ut ab armis cessaretur, est

A. C. 574 αὐτοῦ καὶ μόνου ἕνεκα μὲ χιλιάδας χρυσῶν νομισμάτων,
 Ind. 7 ἐπανῆκεν. ἐμπεδωθέντων δὲ ἄρα τῶν τοιούτων Εὐσέβιος ὁ
 Iustini 10 στρατηγὸς ἐς Βυζάντιον μεταστέλλεται.

P. 157 ια'. Ὅτι δὴ στέλλεται κατὰ τὴν Περσῶν χώραν πρε-
 σβευτῆς Τραϊανός, ἐν τοῖς βασιλείοις πατράσι τελῶν καὶ τῆν⁵
 λεγομένην τοῦ Κοιαιστορος διέπων ἀρχὴν, ἣν οἶμαι ἐκ τοῦ
 ἀναζητεῖν ὡς λελέχθαι Ῥωμαίοις. Ξυναπεστάλη δὲ καὶ Ζα-
 χαρίας, οὗ ἔναγχος ἐμνήσθην, ἐφ' ᾧ, εἰ μὲν οἴοιτ' ἔσονται,
 ἅμα ἐμπεδῶσι κατὰ τὴν τε ἑώραν καὶ τὴν Ἀρμενίαν ἐντὸς

V. 106 τριῶν ἐνιαυτῶν ἐκχειρίαν. ἐν τοσοῦτῃ ξυνέλθοιεν ἐξ ἑκα-¹⁰
 τέρας πολιτείας ἐν τοῖς ὁρίοις, οἱ διαλύσουσι τὰ ἀμφίβολα,
 βουλεύσασιντό τε καὶ τρόπον τῷ καταθήσουσι τὰ ὄπλα ἐς τέ-
 λσον· εἰ δέ γε μὴ οὕτω προχωροῖη, τοῖς γοῦν πρὸς ἧλιον

Βοικοῦσιν τὴν τοιάνδε ἐκχειρίαν παντὶ τρόπῳ ποιήσασθαι.
 παραγενόμενοι τοίνυν οἱ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Περσῶν, ἐς¹⁵
 ἐκκλησίαν τε καταστάντες, ἐλεξέτην τοιάδε. — πολλῶν δὲ
 κεκινημένων λόγων, καὶ τῶν μὲν Περσῶν μακροτέραν ποιῆ-
 σθαι τὴν εἰρήνην ἰεμένων, ἄχρι δὲ πέντε ἐνιαυτῶν βεβαιοῦν
 τὴν ἐκχειρίαν, τῶν δὲ Ῥωμαίων τριετηρίδας εἶναι βουλομέ-
 των τὰς σπονδῆς, τέλος οὗτ' ἴσχυσαν οἱ πρέσβεις, καθά²⁰
 ἔπετέτραπτο, σφᾶς ποιήσασθαι τὰς συνθήκας· ἐπὶ πέντε
 ἐνιαυτούς εἶναι ἐρῆσόμενας συνήρσεν ἀμφοτέρῃ πολιτεία,

8. οἴοιτ' H., οἴοις (sic) vulg. 10. ἐν] ὡς ἂν ἐν con. B. 11.
 οὗ N., δ vulg. 16. In margine codicis adscriptum est: Ζῆτει ἐν
 τῷ περὶ δημηγοριῶν. 20. οὐκ con. N. 21. ἐπὶ δὲ πέντε N.

statutum. Cum igitur huius rei tantummodo consequendae gratia
 quadraginta quinque aureorum millia numerasset, rediit. Et his
 transactis Eusebius dux Byzantium arcessitur.

11. Mittitur deinde in Persarum regionem legatus Traianus, inter
 patricios ascriptus, qui quaestoris magistratu fungebatur, quem a quae-
 rendo a Romanis sic dictum esse puto. Missus est una quoque Za-
 charias, cuius antea meminimus, ut, si possent, trium annorum in-
 ducias per Orientem et Armeniam facerent, tantisper dum alii ex
 utroque regno in finibus convenirent, qui controversias dirimerent
 et consilium haberent, qua ratione in perpetuum arma deponeret:
 si hoc minime succederet, induciae saltem tanti temporis pro his,
 qui ad Orientem incolunt, omni ratione obtinerent. Legati ubi ad
 regem Persarum accesserunt, in concionem vocati haec dixerunt. —
 Multis ultro citroque motis sermonibus Persae in quinquennium in-
 ducias, Romani per triennium tantum valere volebant. Postremo
 legati Romanorum, sicut ipsis mandatum erat, in eo non perstite-
 runt, ut trium annorum induciae fierent; sed in quinquennium in-
 ducias esse placuit utrique civitati tantummodo per Orientem, ob

κατὰ δὴ τὴν ἑξὼ μόνον, τριάκοντά τε χιλιάδας νομισμάτων A. C. 574
 χρυσῶν κατατιθέναι Ῥωμαίους ἔτει ἑκάστω. ξυνήρεας δὲ τὰ Ind. 4
 τοιάδε, εἰ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων ἐπιψηφίσειτο. Iustini 10
 C

ιβ'. Ὅτι ἐπειδὴ Τιβερίῳ ἤδη τὰ τῆς πολιτείας περιεπέ- A. C. 575
 ἔχυτο πράγματα, Τραϊανὸς τε καὶ Ζαχαρίας πρὸ πρόσβει ὡς Ind. 5
 αὐτὸν ἐγεγράφεσαν μὴ βούλεσθαι Πέρσας ἄχρι τριῶν ἐτῶν Iustini 11
 ποιήσασθαι τὰς ξυνηθήκας, πεντασηρίδας δὲ εἶναι μᾶλλον
 καὶ οὐκ ἐπινεύσας (οὐ γὰρ αὐτὸν ἤρεσκε μακροτέραν ποιῆ-
 σθαι τὴν ἐκχειρίαν,) ἐσήμαινεν ὡς αὐτοὺς μάλιστα μὲν ἄχρι
 10 οὐδὲ ἐνιαυτῶν τὰς τοιάσδε βεβαιῶσαι σπονδὰς· εἰ δέ γε ἀδύ-
 νατα ἔχοιεν, περαιτέρω μὴ ἀνέξεσθαι ἢ τριετίας. σταλείσης
 δὴ οὖν [ὡς] τοῖς πρόσβεσι τῆς τοιαύτης ἐπιστολῆς, καὶ δὴ D
 ἀναλεξαμένων ὅτι δὴλον τὸ γράμμα, Μεβώδου ἐπὶ τούτῳ
 ἀφικομένου ἐν τοῖς ἀμφὶ τὸ Δάρας ὄροις, αἰσθατομένου τε
 15 ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Τραϊανῷ καὶ Ζαχαρίῳ δοκιμασθεῖσαις
 σπονδαῖς οὐ στέγγουσι Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταχόσδρον
 κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. καὶ ὅς ἀθρόον ἐπιδραμῶν
 ἐπέπρασε τὰ ὄσα πλησιόχωρα τοῦ Δάρας, ἕως ἐπέισθη Με-
 βώδης δέξασθαι τὰς τριάκοντα χιλιάδας τῶν χρυσῶν νομι-
 20 σμάτων ἀν' ἔτος τῆς τριετηρίδος ἕνεκα εἰρήνης, ἐφ' ᾗ ἐν
 τοσοῦτῳ τοὺς ἄρχοντας ἑκατέρας πολιτείας εἰς ἐν ξυνιόντας
 βουλευσάσθαι ὅπως δὴ τὰ ὄπλα καταθέσθαι τελέως. προνοίῳ
 δὲ δὴ τινι στοχαζόμενος τοῦ συνοίσοντος, τὰ τοιάδε ἐπετέλει
 ὁ Καῖσαρ· ἠπίστατο γὰρ, ὡς ἄχρι ἐνιαυτῶν τριῶν ἀποχωρῶσα
 6. ἐγεγραφέτην Par. 12. ὡς unclis inclusimus. 14. αἰσθα-
 ναμένους vulg.

quas quotannis Romani triginta millia aureorum penderent; quae
 pacta tamen non alia conditione, nisi ea Imperator suffragio suo
 comprobasset, rata forent.

12. Ut Tiberius negotiorum administrationem suscepit, Trai-
 anus et Zacharias legati ad eum rescripserunt, Persas nolle ad tres
 annos, sed ad quinque inducias pacisci. Quae cum non approbas-
 set, (nec enim ei in tam longum tempus inducias facere placebat,) mandavit, ut in duos annos paciscerentur, si non obtinere possent,
 nihil ad tres annos adlicerent. Missa est igitur haec ad legatos epi-
 stola, et cum ea, quae continebat, legissent, Mebodes, qui ad res-
 ponsum accipiendum ad fines Daras venerat, satis intellexit, Ro-
 manos inducias, quas Traianus et Zacharias fecerant, non approbare.
 Itaque Tachosdronem immisit, qui terras ditionis Romanorum sub-
 bito invasit, et propinqua loca Daras igne vastavit. Sed fide Me-
 bodi data, illi numeratum iri quotannis per tres annos triginta
 millia aureorum pro induciis, statutum est, ut interea principes viri
 utriusque regni in unum convenirent, et aliqua ratione firmam pa-
 cem constituerent. Id utile suis rationibus fore Caesar existimabat,

A. C. 575 *ἀντιφ* ἔσται ἡ παρασκευὴ Πέρσαις τε *ἀξιόμαχος ἀναφανήσ-*
 Ind. 8 *ται.* ξυνησθάνοντο δὲ καὶ Πέρσαι τῆς τοιαύτης προμηθείας
 Iustini 11 τοῦ Καίσαρος, ὡς οὐδενὸς ἑτέρου ἕνεκα γίνεται *ἀντιφ* ἀνα-
 P. 158 βολὴ ἢ προορωμένῳ τοῦ μέλλοντος, ὅπως ἐς τὸ δέον *ἀντιφ*
 προπαρασκευασθήσονται αἱ δυνάμεις. κατεφρόνουσι δὲ ὁμοῦς
 τῶν Ῥωμαίων, ἅτε ἀναμαχήσασθαι οὐ δυναμένων, εἰ καὶ
 πλείων αὐτοῖς ἐνδοθεὶ χρόνος. ἐπεὶ οὖν ἀνακωχὴ ἐγγεγονέ-
 ἀνὰ τὴν ἔω, μετενήνεκτο δὲ ἅπας ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν ὁ Θύ-
 ρυβος, ἄλλου ἄλλα αὐτῆς διακληρωσαμένων, ἦρος ἐρχομένου
 συνέστη πόλεμος. 10

A. C. 576 *ιγ*. Ὅτι ὁ Τιβερίος ὁ Καίσαρ στέλλει Θεόδωρον τὸν
 Ind. 9 Βάκχου προσβυσόμενον ὡς βασιλέα Περσῶν, τῷ δοκεῖν μὲν
 Iustini 12 *Β* ὁμολογήσοντα χάριτας ἀνθ' ὧν τὸν μέγιστον Ῥωμαίων προ-
 σβευτὴν ἐς τὰ μάλιστα ἐτίμησε Τραϊανὸν, ἥνικα ἐναγχός γε δή-
 που τὴν δι' αὐτοῦ ἐδέξατο προσβίαν, ἔκπαισι τὸ τοιόνδε
 νομισθὲν ὡς ἀμφοτέρας πολιτείας, ὥστε μετὰ τοὺς μεγάλους
 πρέσβεις στέλλεσθαι ἑτέρους ἡσσοντας τῆς τῶν μεγίστων πρέ-
 σβειῶν ἀποδοχῆς τε ἕκατι καὶ φιλοφροσύνης. ἅμα δὲ ἐντεί-
 λατό οἱ διαλεχθῆναι, ὡς ἐτοιμότητα ἔχοι, κατὰ τὸ ἤδη ἐμ-
 πεδωθὲν, ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς ἔω στείλαι τοὺς Ῥωμαίων
 ἄρχοντας γνωματεύοντας ξὺν τοῖς ὑπ' αὐτοῦ ἐκπεμφθησο-
 μένοις ἡγεμόσι Περσῶν ἀμφὶ τῆς εἰρήνης καὶ τὰ ἀμφίβολα
 C διευκρινήσοντας. Θεόδωρον μὲν αὐτοῦ ἀφικόμενον, βασιλεὺς
 2. ξυνησθάνοντο N., ξυριστάγοντο vulg.

et providentia quadam faciebat: confidebat enim, se intra tres annos idoneas copias coacturum, quibus se satis munitum et instructum ad Persis resistendum ostenderet, ut etiam ex aequo cum eis pugnare posset. Praesenserant et Persae hanc Imperatoris providentiam, quod nulla alia ratione tantopere de hac dilatione impetranda laboraret, quam ut per id temporis spatium idoneas copias praepararet. Contemnebant tamen Persae Romanos, tanquam qui adversum se in acie stare et pugnando pares esse non possent, etiamsi longius tempus iis indulgissent. Quamobrem postquam belli cessatio ad tempus rata per Orientem fuit, omnis motus in Armeniam est translatus, et cum alius aliud munus in illa regione obiret, ineunte vere bellum est exortum.

13. Tiberius Theodorum, Bacchi filium, legatum ad regem Persarum mittit, specie quidem gratias agendi causa, quod Traianum, nobilissimum Romanorum legatum, summo honore affecisset, cum paulo ante legationem eius accepisset. Iam diu enim in more erat apud utrumque principem, post magnos legatos mittere alios minores, qui gratiam agerent ob priores legatos benigne receptos, et amicitiam testificarentur. Huic autem simul praeceperat, ut regi exponeret, se esse paratum, (iam enim id convenerat,) mittere in fines utriusque dittonis viros nobiles, qui de pace cum his, quos

ὁ Περσῶν καταλέλοιπεν ἐν τῷ Δάρας τῆ πόλει τοὺς τε τὸν A. C. 576
 ἄνδρα ἄξοντας, ἐγκλευσάμενος, ἔνθα ἂν μάθοιεν τὸν βα- Ind. 9
 σιλέα εἶναι, ἐπικαταλαβεῖν, ὡς ἂν μὴ τὰ εἰθισμένα ἐπὶ Iastini 12
 πρεσβευτῆ πρᾶσσω ἀναβολῇ χρήσοιτό τι. ἅμα γὰρ ἠβού-
 5 λστο καὶ πολέμοις ὀμιλεῖν καὶ δέχεσθαι τὴν πρεσβείαν·
 ταύτη γὰρ ἐκφροβήσειν ᾤετο ἐς τὰ μάλιστα Ῥωμαίους. τῷ τοι
 ἄρα τὴν ὁδοιπορίαν διανύσας διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρῆεστῶν V. 107
 κλίματος καὶ τοῦ Μαρπετικῶν ἀφίκετο ἐν Περσαρμενία, οὐκ
 οἰομένων τῶν Ῥωμαίων οὕτω γε δήπου θῆπτον ἦξει αὐτόν.
 10 οἰωδότην γὰρ τῶν Περσῶν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις ἀμφὶ
 τὸ πέρασ τοῦ τὴν ἐπωνυμίαν Ἀγούστου κληρωσαμένου μη- D
 νὸς ἀναφαίνεσθαι κατὰ δὴ τῆς Περσῶν Ἀρμενίας καὶ τηρι-
 καῦτα τὸν πόλεμον συγκροτεῖν, προτερήσας αὐτὸς εἰσηρῆσεν
 αὐτόθι. ξυνηέχθη τοιγαροῦν ἕπαξ προκατελιγμένους καὶ
 15 ἔφουστερήσαντας τοὺς Ῥωμαίους δι' ὅλου τοῦ ἔτους οὐδὲν
 ἔτιοῦν σφᾶς διαπράξασθαι ἐν καιρῷ. οὔτε γὰρ τὸ στράτευμα
 ξυνηθροιστο τὸ Ῥωμαϊκόν, ἀλλ' οἱ μὲν περὶ Κοῦρσον καὶ
 Θεόδωρον τοὺς στρατιώτας, ἐπειδὴ αὐτοῖς ἀπήγγελο, ὡς νε-
 μεσᾶ τε καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Καῖσαρ, ὅτι δὴ ἐσβαλόντες ἐν Ἀλ-
 20 βανία μὴ ἀνέστησαν ἅπαντας Σαβείρους τε καὶ Ἀλβανούς,
 ἀλλ' ὅτι ὀμήροις πεποιθότες ἐξεχώρησαν· κατεγνωκότες τε ἐξ
 αὐτῆς τῆς πείρας, τῷ ἀφηνιάσαι αὐτίκα ἀπὸ Ῥωμαίων τὸν P. 159

2. ἐγκλευσάμενος B., ἐγκαλεσάμενος vulg. 15. ἔφουστερήσαν-
 τας vulg. 17. περὶ om. ed. Par. 18. στρατηγούς conl. B.
 ἀπήγγελο B., ἀπήγγελλον vulg.

ipse eo ad id mitteret, agerent et controversias dirimerent. Quam Theo-
 dorus ad Daras accessisset, Persarum rex ibi reliquerat, qui eum eo
 deducere, ubi regem commorari comperissent, ne, ulla re, quae le-
 gato praestari solebat, omissa, moram illi faceret. Volebat enim
 simul bellum gerere et legationem excipere: sic enim se Romanis
 terrorem iniecturum esse sperabat. Qua de causa cum iter per re-
 gionem, quae Arestorum et Marepticorum dicitur, fecisset, in Per-
 sarmeniam pervenit, inopinantibus Romanis, qui tam cito eo illum
 circumferant, nunquam credidissent. Solebant enim Persae antea
 circa finem mensis, qui Latinis vocatur Augustus, in Persarmenia
 apparere, et inde ad bellum accingi: nunc autem Chosroës prius
 illuc accessit. Accidit autem, ut Romani semel praeventi, cum tar-
 dius rebus suis prospexissent, nihil toto illius anni spatio feliciter
 et opportune gererent. Nec enim exercitus Romanorum collectus
 erat; sed militibus, qui sub Curso et Theodoro merebant, nun-
 tiatum erat, Imperatorem iratum esse propterea quod in Albaniam
 irruentes, Sabiros et Albanos non penitus sustulissent et extermin-
 assent, sed obsidibus confisi discessissent: quod quam impruden-
 ter fecerint, ipsos ex eventu cognitum habere: etenim confestim Sa-

A.C.576 *Σαβείρα*, ὡς οὐ κατὰ τὸ δέον ἐπεπράχεσαν, παρώφθη τε
 Ind. 9 ὑπὸ σφῶν τὸ συνόσον, ὥσπερ ἀμέλει ἐκ μεταμελείας αὐθις
 Iustini 12 ἐλάσαντες ἐν Ἀλβανίᾳ * πρεσβείας ἤγον τοὺς Σαβείρους τε
 καὶ Ἀλβανούς, πανοικίᾳ σφῶς μετοικίζοντες ἐς τὰ τῆδε τοῦ
 Κύρου ποταμοῦ, ὡς λοιπὸν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ διαιτᾶσθαι χά-5
 ρα. ἔτι οὖν Θεόδωρός τε καὶ Κοῦρσος ἐν τούτοις ἐνησχολη-
 μένοι ἐτύγχανον. εἶτα ἐγκαλεσαμένον τοῦ Καίσαρος Ἰουστινια-
 νὸν τὸν τῆς ἑω στρατηγὸν μεταφοικῆσαι καὶ ἐν Ἀρμενίᾳ γε-
 κέσθαι αὐτὸν ἠγησόμενον τοῦ πολέμου, οὐδὲν ἤττον καὶ Ἰου-
 στινιανὸς οὐπω παρῆν, τῷ σημῆναι τοῦτο αὐτῷ τὸν Καίσα-10
 Βρα ὁπὲρ καὶ οὐκ ἐν καιρῷ τοῖς πράγμασι χρῆσασθαι, πρός
 γε καὶ τῆς συνήθους διανομῆς τοῦ χρυσοῦ τοῖς ἐφόις κατα-
 λόγοις γεγενημένης οὐκ ἐπικαίρως, ἀλλὰ δῆτα ἐφυστερησάσης.
 ἐπ' ἀδείας οὖν οὕτω πως καὶ ἀκονιτὶ ἐλάσαντος ἐν Περσαρ-
 μενίᾳ Χοσρόου, μηδενὸς οἱ ἀντικαθισταμένον, οἱ μὲν δα-15
 αμοφόροι τῆς ἤττονος Ἀρμενίας οὔτε ἐχρήσαντο φυγῇ, ἐκλε-
 λοιπότες τοὺς ἀγροὺς οἶγε, ἀλλὰ γὰρ καὶ τὰ ὅσα ἐπιτηδεῖα
 ἔυνεκόμιζον τῷ στρατῷ. προβυίνοντι δὲ Χοσρόῃ ἀνὰ τὰ πρό-
 σω οἱ ἐν τῷ κλίματι Μακραβανδῶν καὶ Ταρανῶν ἥμιστοι
 ἔμενον, ὡς μηδένα πάμπαν, μήτε ἄνθρωπον μήτε μὴν ὑπο-20
 ζύγιόν τι ὀφθῆναι. ἄτε γὰρ πολέμου βασιλέως ἐπελθόντος
 Ὡπέδρασε πᾶν τὸ γεηπονοῦν, καὶ πάντη τὰ ἐκεῖνη ἐχίρευεν

21. τε pro τε vulg.

biri a Romanis defecerant. Itaque rebus tam male gestis, poen-
 tentia commoti, rursus in Albaniam impetum fecerunt, et legationi-
 bus Sabiros et Albanos suis sedibus excitos citra ripas Cyri amnis
 collocarant, ut in posterum in Romanorum ditionis regionibus ha-
 bitarent. Quibus rebus peragendis Cursus et Theodorus adhuc oc-
 cupati erant. Itaque Caesar Iustinianum ducem per Orientem pro-
 ficisci, et in Armenia bello gerendo praeesse iussit. Nihilominus
 neque Iustinianus venit, quia hoc illi serius Caesar significarat, ne-
 que rei in tempore gerendae opportunitate usus fuerat. Ad haec
 auri distributio, quod orientalibus exercitibus debebatur, non suo
 tempore, sed tardius facta fuerat. Itaque Chosroës Armeniam
 liber ab omni metu sine ulla difficultate occupavit, cum nemo
 inventus esset, qui illi resisteret. Neque vero etiam minoris Arme-
 niae incolae, qui Romanis vectigales erant, fugam ceperunt, neque
 agros dereliquerunt, sed commeatus exercitui subministrarunt. Sed
 cum Chosroës ulterius progrediretur, qui in regione Macrabando-
 rum et Tarannorum habitabant minime manebant, ut nemo
 mortalium, neque vero etiam ullum animal vecturae aptum in his
 locis conspiceretur. Cum enim rex hostiliter irrumperet, omnes
 agricolae aufugerunt et omnia late hominibus vacua erant, * neque

† ἀνθρώπων. ἀλλὰ καὶ γηράσαι βουλόμενον μηδὲν το τῶν A. C. 576
 πάντων ζώων ἐντυχέν. ἐν τούτῳ καὶ Θεόδωρος ὁ Βάχχου Ind. 9
 ἐφοίτησεν ὡς αὐτὸν, ἐδέξατό τε τὸν ἄνδρα καὶ ξυνόμιλός οἱ Iustini 12
 ἐγένετό [πως] ἡμερώτατά πως, τὸν μὲν Καίσαρα δι' εὐφη-
 μίας ἄγων, φάσκων τε ἀσπάζεσθαι τὴν ὡς αὐτὸν εἰρήνην τε
 καὶ φιλοφροσύνην· μηδὲ γὰρ γεγονέναι τῆς ἔχθρας τῶν
 σπονδῶν αἴτιον· Ἰουστινὸν δὲ τὸν βασιλέα ἐς τοῦναντίον
 λέγων κακῶς. εἶτα ἐς τὰ πρόσω ἤλαυνε διὰ τῆς καλουμέ-
 νης Βαδιανῆς, ἐπομένου οἱ καὶ Θεοδώρου· ἐσβάλλει τε εἰς
 101την Ῥωμαίων Ἀρμενίαν κατὰ Θεοδοσιούπολιν, λήγοντος ἤδη D
 τοῦ ἔαρος· ὥστε κατὰ ταυτὸν ξυνεγενθῆναι τοὺς τε ἀγγελια-
 φόρους ἀφικέσθαι ἐν Βυζαντίῳ τοὺς δηλώσοντας, ὡς ἀπρο-
 δόκητα ἐπέστη τῇ Ῥωμαίων Ἀρμενία βασιλεὺς ὁ Περσῶν
 καὶ ὄσον οὐπω προσεγενθῆσεται Θεοδοσιουπόλει, καὶ αὐτὸν
 15έκειλος παρεῖναι. ἐπεὶ οὖν ἐγένετο αὐτοῦ, ἐστρατοπεδεύσατε
 ἐς τὸ Ἀραβησσῶν ἐπικεκλημένον χωρίον, ἀμφὶ τὸ μισημβρι-
 νὸν κλίμα τοῦ ἄστεος, τὸ δὲ δὴ Ῥωμαίων στράτευμα, αὐτὸ
 γὰρ δῆπου τὸ συναθροισθὲν, ὡς πρὸς ἄρκτον περὶ τὸ κλίμα
 τὸ καλούμενον * συναγόμενον, ἐς ὑπώρειάν τινα ὄρους. ἀτὰρ
 20ὁ Χοσρόης αὐτοῦ περὶ Θεοδοσιούπολιν, ἐπ' ὄψεσι Θεοδώρου,
 ἐξέταττε τὰς ἵππικὰς δυνάμεις, ἐς λόχους τε καὶ φάλαγγας P. 160
 διακρίνων τε καὶ μετακοσμῶν. καὶ αὐτὸς τὸν ἵππον διελαύ-

1. θηρᾶσαι coni. Cantocl. 2. ζώων H., ζώων vulg. ἐτυχεν H.
 6. ἐχθρας] λύσεως N. 7. δὲ add. B. 11. κατὰ ταυτὸν B.,
 κατ' αὐτὸν vulg. 21. λόχους N., λόγους vulg., λοχαγούς H.

usquam aliquid vivi conspiciebatur. Interea Theodorus, Bacchi filius, venit ad eum; is hominem benigne excepit, et cum eo familiariter conversatus de Caesare bene locutus est, seque cum illo et pacem et amicitiam cupere dixit: nec enim eum inimicitiarum, quae ex violato foedere ortae erant, auctorem esse; Iustinum autem Imperatorem sermonibus male habebat. Deinde ulterius per Vadianam progressus est, et eum sequebatur Theodorus. Vere iam exacto, Armeniam, quae Romanis parebat et Theodosiopoli proxima erat, invasit: quo factum est, ut eodem tempore nuntii Byzantium pervenirent Persarum regem Armeniam, qua Romani dominabantur, ex improviso adortum, Theodosiopolim usque penetrasse nuntiarent; et ipse in his locis esset. Eo cum advenisset, e regione oppidi ad meridiem sita quae Abaessorum vocatur, castra posuit: Romanorum vero exercitus, quantum militum cogi potuit, septentrionali parte in regione * vocata, in radice cuiusdam montis constitutus est. Ceterum Chosroës in conspectu Theodori equitatum in aciem eduxit, quem in turmas et phalngas divisit, et ipse, equo conscenso, quasi id inopi-

A. C. 576ων ἐνδεικνύμενος ἦν, οἷα δὴ οὐκ ἐκ προνοίας τινός, ὡς ἔτι
 Ind. 9 ἔρξεται αὐτῷ καὶ σφριγᾷ τὸ σῶμα. διανοεῖτο δὲ πως Θεο-
 Iustini 12 δοσιούπολιν ἐκπολιορκῆσαι· ἔννοια γάρ οἱ ἀσφοδίτησε μὴ οἶ-
 όντε ἔσσεσθαι ἂν ἄλλως τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν ἀνακτήσα-
 σθαι καὶ Ἰβηρίαν, εἰ μὴ πῶ ὀχυρωτάτην ἐστί· Ῥωμαίων5
 V. 108 χειρώσοιτο πόλιν, ἐκεῖσέ τε καθεδόμενος ἀνασώσεται τὴν ἐς
 τοῦπίσω λοιπὸν ἐγκαταλελειμμένην Περσαρμενίαν τε καὶ Ἰβη-
 ρίαν. τοιγαροῦν ἀναμφιβόλως εἶχε Θεοδοσιούπολιν αἰρήσειν.
 Βῶστε ὑποφαίνων τε καὶ ἀνιττόμενος, ὡς ἀλώσεται γε αὐτῷ
 πάντως ἢ πόλις, ἤρητο Θεόδωρον ὅποια δὴ κατὰ τὸ μᾶλλονιο
 ἀνάλωτος εἶναι δοκεῖ πόλις, τὸ Δάρας ἢ δῆτα ἢ Θεοδοσιού-
 πολις; ὡς, εἶγε οὕτως ἀσφαλεστάτην, ἐδήλου δὲ τὸ Δάρας, ἐξ-
 εἶλε, πόσῳ μᾶλλον τὴν οὐχ οὕτως ἰσχυρὰν παραστήσοιτο
 Θεοδοσιούπολιν. Θεόδωρος μὲν οὖν ἀπεκρίνατο ἐμφρονέστα-
 τὰ πως, ἀνάλωτον εἶναι ἐκείνην φήσας τὴν πόλιν τὴν ἑσασί5
 φρουρουμένην ὑπὸ Θεοῦ. ὁ δὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν, πρὶν ἢ
 Θεόδωρον πρὸς αὐτοῦ ἀφεθῆναι, ὡς ἐγένετο ἀγχού Θεοδο-
 σιουπόλεως, κατενόησε τὴν πόλιν εὐ μάλα καὶ ὡς ἀληθῶς ἐς τὰ
 C πολέμια παρεσκευασμένην. καὶ τινων μεταξὺ γενομένων ἀφίησι
 βασιλεὺς ὁ Περσῶν Θεόδωρον ἐς Βυζάντιον ἐλευσόμενον, ἐπι-
 γραμμασι μὲν κατάδηλον ποιήσας τῷ Καίσαρι, ὡς ἦδεται καὶ

Ε. ἀνασώσεται Β., ἀναδώσει τε vulg. 11. ἀσφαλεστάτην Ν.,
 ἀσφαλεσιτάτη vulg. 12. εἶγε ὄντως et ἐδήλου ὁ εἰ τὸ Η.

nato et casu, non de industria faceret, quam valido et vigenti corpore esset, ostentabat. Sperabat autem, Theodosiopolin se aliquo modo expugnare posse: haec enim cogitatio illius animo occurrebat, se non alia ratione Persarmeniam et Iberiam posse sibi subiicere, quam si unam ex Romanis urbibus eamque munitissimam caperet, in qua belli sedem constituens, quod Persarmeniae et Iberiae post tergum esset, tueretur. Nec enim illi dubium erat, se Theodosiopolim expugnaturum. Idque indicans et iactans, se illam omni modo capturum, Theodorum interrogavit, quae illi urbs expugnata difficilior videretur? Daras, an Theodosiopolis? Quibus verbis significare volebat, quum Daras, oppidum munitissimum, cepisset, quanto magis Theodosiopolim, quae non aequae munita erat, caperet. Theodorus autem valde prudenter respondit: eam demum urbem esse inexpugnabilem, quam deus in suam custodiam tutelamque in perpetuum recepisset. At Persarum rex, priusquam Theodorum a se dimitteret, satis perspexit, urbem iis rebus omnibus, quae ad resistendum hostibus necessariae erant, egregie paratam esse. Cum autem multa interea contigissent, Theodorum Persarum rex Byzantium rediturum dimisit. Litteris Caesari significavit, se quoque magis delectari, et si antequam exercitum comparasset, Theodorus

αὐτὸς τῇ εἰρήνῃ, καὶ ὡς, εἰ πρὶν ἐκστρατεύσει ἀφίκετο Θεό- A. C. 579
 δωρος, οὐδὲ ἐξεταξάτο ἂν αὐτὸς οὐδέ γε ἐκίνησε τὰς δυνά- Ind. 9
 μεις. νῦν δὲ ἀκλεῆς αὐτῷ εἶναι δοκεῖ ἐκστρατευσαμένῳ ἤδη Iustini 12
 διαλυῖσαι τὸ στράτευμα· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους ἢ τοῦ κερδα-
 βλεῖν γε ἑκατὶ ἢ δύοξιν ὄρεγομένους ἅπαντα πράσσειν. ἐπηγ-
 γέλλετο δὲ, ὡς ἀπονοστήσας ἐς τὰ οἰκεῖα ἐκπέμψοι τοὺς ἐπι-
 τηδεῖους αὐτῷ ἄρχοντας ἐν τοῖς ὄρεοις τῆς ἕω, διαλεχθησο-
 μένους τε καὶ διαδήσοντας τὰ περὶ τῆς εἰρήνης ἅμα τοῖς D
 ἐκπεμφθησομένοις Ῥωμαίων ἡγεμόσιν. ταῦτα μὲν ὅν ἐση-
 20 10μηθη τῷ Καίσαρι. ἐκλιπαροῦντος δὲ αὐτὸν Θεοδώρου ὥστε
 ἐπισχεῖν τὴν εἰσβολὴν, ἔδοξεν ἐπινεύειν, εἴ γε ἄχρι λ' ἡμε-
 ρῶν ἀγγελία φοιτήσοι ὡς αὐτὸν σταλεῖσα ἐκ τοῦ Καίσαρος
 τὰ δέοντα βουλευσαμένου. ἐπειδὴ δὲ Θεόδωρον ἀφῆκεν, ὡς
 ἔγνω μήτε ἐξ ἐφόδου τὴν Θεοδοσιούπολιν οἶόντε ὃν αὐτῷ
 15 5 ἐξελείν, μήτε γε μὴν πολιορκία τε καὶ μηχανήμασιν ἐσεσθαι
 οἱ ἐς τὸ λυσιτελεῖς ἀποπειραθῆναι τοῦ τείχους, (ξυνηλεύσεσθαι
 γὰρ ἐν τοσοῦτῳ τὰς Ῥωμαϊκὰς δυνάμεις,) καὶ δὴ ἀφῆκε τὴν
 Θεοδοσιούπολιν.

Ἐκ τοῦ η' λόγου.

P. 161

20 11 12. Ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς Τιβερίου Καίσαρος A. C. 575

1. γρ. τῇ εἰρήνῃ mg. H., τὴν εἰρήνην vulg. 3. ἐκστρατευσα-
 μένῳ N., ἐκστρατευσαμένῳ vulg. 14. ὃν N., ὄντα vulg. 16.
 ξυνηλεύσεσθαι Cantocl., ξυνηλέσθαι vulg. 19. Errorem in nu-
 mero libri esse apparet, siquidem legatio ad Turcas anno se-
 cundo Tiberii Caesaris, superatitite Iustino, missa est. N.

advenisset, neque ipsum in aciem descensurum fuisse, neque copias educturum. Nunc quoniam cum exercitu moverit, sibi dedecori fore, si exercitum solvat et missum faciat. Omnia enim mortales facere aut quaestus gratia, aut quo sibi gloriam quaerant. Promisit autem, simulatque domum revertisset, se missurum in fines Orientis ex principibus sibi necessitudine coniunctis, qui cum primariis viris ex Romanis, quos Caesar eius rei gratia delegaret, de his, quae ad pacem facerent, inter se disceptarent et statuerent. Haec igitur ad Caesarem misit. Cum vero Theodorus eum suppliciter oraret, ut ab incursionibus abstineret, id quidem concedendum censuit, si intra quadraginta dies nuntius ad se a Caesare veniret, qui illum, quid suae voluntatis esset, certiore faceret. Dimisso Theodoro, ut cognovit in sua potestate minime situm esse, improvisa invasione Theodosiopolim capere, neque si obsidione aut machinis muros tentaret, quicquam profecturum esse, (Romanorum enim copias inter id temporis spatium conventuros,) ab obsidione Theodosiopolis discessit.

Ex libro octavo.

14. Secundo Tiberii Caesaris imperii anno, paulo ante, quam

A. C. 575 ἡγεμονίας, μικρῶ πρότερον ἢ τὰδε ξυνεχθῆναι τὰ περὶ
 Ind. 8 Χοσρόην, πρεσβεία δοτάλη αὐθις ἀπὸ Ῥωμαίων ὡς Τούρ-
 Instini 11 κους, Οὐαλεντίνου ἐς τοῦτο χειροτονηθέντος· εἰς δὲ οὗτος
 τῶν βασιλείων ξιφηφύρων. καὶ οὖν ἐπεὶ αὐτῷ ἐπετέθη ἡ
 πρῶξις, ἄρας ἔρχετο ξὺν τοῖς κατ' αὐτὸν ὀπαδοῖς, ἔτι γε μὴν 5
 Β καὶ Τούρκοις ἑκατὸν πρὸς τοῖς ἑξ. ἐνεδήμονον γὰρ τῆνικαῦτα
 Τοῦρκοι κατὰ τὸ Βυζάντιον ἤδη ἐκ πολλοῦ ὑπὸ τοῦ σφετέ-
 ρου ἄλλοτε ἄλλοι ἐκπεμφθέντες ἔθρους. ἐνίους μὲν γὰρ αὐ-
 τῶν Ἀνυγκάουτης ἐνταῦθα ἐπεκόμισεν, ἐς πρεσβείαν ἐκεῖσε
 ἀφικόμενος· τινὲς δὲ ἅμα Εὐτυχίῳ τὴν ἀφίξιν ἐποίησαντο 10
 κατὰ τὴν βασιλίδα πόλιν· ἄλλοι δὲ ἐτύγγανον κατὰ τὸ Βυ-
 ζάντιον διατρίβοντες μετ' αὐτοῦ δῆτα Οὐαλεντίνου πρότερον
 ἀφιγμένοι, (δὶς γὰρ Οὐαλεντίνος ἐπρεσβεύσατο ὡς Τούρκους,)
 ἄλλοι δὲ σὺν Ἡρωδιανῶ, ὁμοίως δὲ καὶ ἅμα Παύλῳ τῷ
 C Κίλικι, ὡς ἑξ ἀπάντων τούτων ξυναθροισθῆναι Σκύθας ἄν- 15
 θρας ἐκ τοῦ φύλου τῶν ἐπιλεγομένων Τούρκων ἑξ πρὸς τοῖς
 ρ'. οὗς δὴ ἅπαντας ἀναλαβὼν Οὐαλεντίνος ἀπῆρε τοῦ βασι-
 λείου ἄστειος. χρησάμενος δὲ ταῖς ταχυπλόοις τῶν ὀλκάδων,
 διὰ τε Σινώπης καὶ Χερσῶνος, ἧ ἔστιν ἄντικρυ ἡ ἰὸν τοῦ
 ἡλίου ἀνατολῶν πέφυκεν ἰδρυμένη· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἀπα- 20
 τούρας, ἔτι τε καὶ διὰ φύλων. κατὰ δὲ τῆς ψαμαθῶδες
 τῆς παρῆθει τὰ ὄρη τῆς Ταυρικῆς τὰ νεύοντα

17. ἀπῆρε H., ἀπειρε vulg. 19. Locum fractum et foedissime
 depravatam, ita ut ab Hoeschelio editus est, relinquere cogor:
 nihil enim de Apatura et Phylis, locisve, quorum nomina in has
 formas mutari potuissent, equidem invenio. De Chersones ta-
 men suspicor scriptum fuisse: ἧ ἔστιν ἀντικρυ Σινώπης [καὶ
 τῶν τοῦ Ἰστροῦ στομάτων πρὸς τῶν Ἰσημερινῶν] τοῦ ἡλίου κ.
 τ. λ. N. Ἡῖόςος pro ἡ ἰὸν H. 21. τὸ ψαμαθ. H.

ea, quae de Chosroë narravimus, gererentur, legatio denuo missa
 est a Romanis ad Turcos. Valentinus (is erat unus ex Imperatoris
 satellitibus) ad id muneris est delectus, quod ubi illi demandatum
 fuit, cum his, qui eum comitabantur, profectus est. Una quoque
 centum sex Turcos assumpsit. Turci enim Byzantii iamdudum con-
 sederant, a sua gente alii alia de causa missi. Nonnullos Anan-
 castes, cum illuc ad legationem profectus esset, secum adduxerat.
 Alii cum Eutychio ad imperatoriam urbem accesserant; alii circa
 Byzantium commorabantur, qui cum ipso Valentino prius venerant.
 Bis enim Valentinus legatus ad Turcos est profectus. Erant et alii,
 qui cum Herodiano et cum Paulo Cilice illuc devenerant. Ex his
 omnibus igitur collegit centum sex Turcos, et a regia urbe citis
 navibus profectus Tauricae montes, qui ad meridiem ver-
 gunt, praetervectus est. Inde Valentinus campos, circa quos stan-
 gantes aquae decurrerant, equis peregravit, et alios plures arun-

ἐπὶ μεσημβρίαν. ἐκεῖνα δὴ οὖν τὰ ἐκ τῶν λιμναίων ὑδάτων A. C. 575
 περιθιόμενα πεδία οἱ γε ἀμφὶ Οὐαλεντίον ἰππασάμενοι, καὶ Ind. 8
 ἐτέρους δὲ πλείστους δονακῶδεις τε καὶ λοχμῶδεις, ἔτι τε Iustini 11
 V. 109
 καὶ ὑδατῶδεις διεληλυθότες χώρους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ D
 5τῆς λεγομένης Ἀγκάγας, (ὄνομα δὲ γυναικὸς ἀρχούσης τῶν
 ἀνὰ τὰ ἐκεῖνη Σκυθῶν, χειροτονηθείσης τηρικαῦτα ἐς τοῦτο
 ἐπὶ Ἀναγαίου, ὃς ἐκράτει τοῦ φύλου τῶν Οὐτιγιούρων,) ὡς
 δὲ ξύμπαν εἶπελν, πολλαὶ ἀτραποὶς ὁμιλήσαντες καὶ δυσ-
 χωραῖαι, παρεγένοντο ἔνθα τὰ πολεμικὰ σύμβολα τοῦ Τουρ-
 10ξάνθου ἐτύγγανεν ὄντα· οὗτος δὲ εἰς τῶν παρὰ Τούρκους
 ἡγεμόνων. ἐν ὅκτῳ γὰρ μοίραις διεδάσαντο τὰ ἐκεῖνη ἀπαν-
 τα, οἷς γε τοῦ φύλου τῶν Τούρκων ἔλαχε προσεστίαι. Ἀρ-
 σίλας δὲ ὄνομα τῆ παλαιτέρῃ μονάρχῃ Τούρκων. ὁ γοῦν
 Οὐαλεντίνος παρὰ τὸν Τούρξανθον ἀφικόμενος, ὃς πρὸ τῶν
 15ἄλλων ἡγεμόνων ὑπαντιάζων ἐτύγγανε τοὺς ἐκεῖσε παραγενο-
 μένοις, εἶτα συνησθῆναι φράσας τῆ Καίσαρι Ῥωμαίων. ὃς
 τοῦτο γὰρ ἀφίκετο ἐκεῖσε, προσφθεγγόμενος τοὺς προεστώτας
 τοῦ φύλου τῶν Τούρκων, Τιβερίου ἤδη ἐς τὸ τῶν Καισάρων
 ἀναβεβηκότες κράτος· πρὸς τοὺς καὶ ὡς ἂν ἡ φιλοφροσύνη
 20οὐχ ἦττον ἐν βεβαίῳ ἔσοιτο καὶ αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων τε καὶ P. 162
 Τούρκων προελθοῦσαι σπονδαί, ἕς ἔθετο Διλιζιβουλός τε καὶ
 Ἰουστινός ὁ βασιλεὺς, Ζημάρχου πρώτου ἐκεῖσε φοιτήσαντος,
 ἠνίκα δσήμανεν ὁ Διλιζιβουλός, ὡς Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἦ-

2. Οὐαλεντινιανὸν vulg. 6. τὰ om. ed. Par. 7. Οὐτιγιούρων
 vulg. 9. Τουρξάθου vulg. 11. διεδάσαντο N., διεδαίσατο
 vulg. 14. Τούρξαθον vulg. 21. ἔθεντο N. Διλιζιβουλός
 idem est, qui supra cap. 8. Διζάβουλος dicebatur.

dinosos, fruticosos et palustres locos superavit. Regionem quoque,
 quae dicitur Accagas peragravit, (est autem nomen mulieris quae il-
 lius partis Scythis imperabat, suffragio Anagaili, qui Utiguris prae-
 erat, regnum adepti,) et ut breviter dicam, multa et difficilia iti-
 nera emensi, ad ea loca pervenerunt, ubi Turxanthi bellicae sta-
 tiones erant. Erat hic unus ex Turcorum ducibus: etenim in octo
 partes regnum diviserant qui Turcorum principatum tenebant; se-
 niori autem Turcorum duci nomen erat Arcesilas. Itaque Valenti-
 nus ad Turxanthum accessit, qui primus Turcorum ducum obvius
 factus erat venientibus, eumque gaudere iussit novo Romanorum Cae-
 sare creato: idcirco enim venerat, ut Turcorum duces saluaret,
 Tiberio ad Caesarum potentiam evecto; ad haec, ut non minor inter
 eos benevolentia esset, et foedera eadem valerent, quae inter Dis-
 abulum et Iustinum per Zemarchum, qui primus ad eos venerat,
 pacta conventaque fuerant. Disabulus enim Romanorum amicos sibi
 quoque amicos fore, et hostes itidem, idque immutatum et firmum

A. C. 575 τον καὶ ἀπὸ ἐπιτίθειος καὶ δυσμενῆς ὁμοίως, καὶ ὅπως τῶ
 Ind. 8 τοιαύδε ἄνωγιά τε καὶ ἀπερίσπαστα μένοι. τῷ τοι ἄρα ἐπε-
 Iustini 11 δὴ τηρικαῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσας ἐπολέμουν, ἐπὶ τῇ προσρή-
 σει ἔφη Οὐαλεντίνος, δέον εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέ-
 σθαι Πέρσαις. ταῦτα πρεσβεύοντος αὐτίκα ὁ Τούρξανθος, 5
 „ἄρα οὐδὲν οὐχὶ ὑμεῖς,” ἔφη, „οὗτοι ἐκεῖνοί ἐστε Ῥωμαῖοι, δέ-
 κα μὲν γλώσσαις, μᾶ δὲ χρώμενοι ἀπάτῃ;” καὶ ἅμα λέγων
 Βέπέβυσε τοῖς δέκα δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ. εἶτα ἔλε-
 ξεν αὖτις „ὡσπερ νῦν ἐπὶ τῷ κατ’ ἐμὲ στόματι δάκτυλοί
 εἰσι δέκα, ὡσαύτως δὲ καὶ ὑμεῖς οἱ Ῥωμαῖοι πλείοσι κέχηρη- 10
 σθε γλώσσαις· καὶ ταύτη μὲν ἐμὲ ἀπατάτε, τῇ δὲ ἄλλῃ τὰ
 κατ’ ἐμὲ ἀνδράποδα τοὺς Οὐαρχωνίτας. καὶ ἀπλῶς ἅπαντα τὰ
 ἔθνη, ῥημάτων τε ποικιλίᾳ καὶ τῷ δολερῷ τῆς διανοίας, ἐρ-
 ρωνευόμενοί τε καὶ ὑποθωπεύοντες αὐτὰ μὲν ὡσπερ ἐπὶ κε-
 φαλῇ ὡσθέντα τῇ βλάβῃ περιφρονεῖτε, ὑμῖν δὲ αὐτοῖς τὸ 15
 λυσιτελὲς ἐκπορίζετε. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὑμεῖς οἱ πρόσβεις ἡμ-
 φιεσμένοι τὸ ψεῦδος ἤκετε ὡς ἐμὲ, καὶ ὁ στείλας ὑμᾶς οὐχ
 ἦκιστα πέφυκεν ἀπατεῶν. καὶ ὑμᾶς μὲν διαχειρίσομαι πα-
 Cραχηρῆμα καὶ οὐκ ἔς ἀναβολὴν· ὀθνεῖον γὰρ τι καὶ ἔκφυλον
 ψεύδεσθαι Τούρκῳ ἀνδρὶ. ὁ δὲ καθ’ ὑμᾶς βασιλεὺς ἐκτίσει 20
 μοι δίκας ἐν δέοντι, ἐμοὶ μὲν φιλίας ἐχόμενα διαλεγόμενος,
 τοῖς δὲ δὴ Οὐαρχωνίταις τοῖς ἡμετέροις δούλοις,” (ἐδήλου δὲ
 τοὺς Ἀβάρους,) „ἀποδράσασι τοὺς δεσπότης γενόμενος ἐν-

10. κέχηρησθε H., κεχηρησθαι vulg. 12. Οὐαρχωνίτας N., ὄντας
 vulg. 15. ὡσθέντα H., ὡς θέντα vulg.

esse pronuntiaverat. Quare quum Romani eo ipso tempore bellum cum Persis gererent, Valentinus oratione sua ostendit, oportere illum quoque, cum tempus opportunum venerit, Persas bello aggredi. Haec legato dicente, confestim Turxanthus, „Num, inquit, vos estis illi Romani, qui decem quidem linguis, sed una fraude utimini?” Haec simul ut dixit, decem digitos in os suum coniecit, deinde rursus sic est locutus: „Ut meo ori decem meos digitos nunc admoveo, ita et vos Romani pluribus et variis utimini linguis, quibus modo me, modo eos, qui mea mancipia sunt, decipitis. Et sane omnino omnes gentes verborum illecebris et ingenii versutia demulcetis et deluditis, deinde eas, ubi damnis afflicti sunt, negligitis, et ipsi partis eorum labore commodis fruimini; et vos quoque legati undique fraude et dolo succincti ad me venitis, et nihilo secius is, qui vos ad me mittit, fraudulenter et insidiosè mecum agit. Ego vero vos statim interficiam, neque cunctabor: inusitatum enim est a gente nostra alienum, ut homo Turcus mentiat̄ur et fallat. Qui autem apud vos regnat, mihi debitas persolvat poenas. Dum enim mecum amica verba loquitur, foedera iniit cum Var-

σπονδος. οἱ μὲν Οὐαρχωνταί, ἄτε κατήκοι Τούρκων, ἤνθ' A. C. 575
κα βούλομαι, ὡς ἐμὲ ἤξουσιν· καὶ εἶγς τὴν κατ' ἐμὲ ἰκπεί- Ind. 8
αν ἐσαθρήσουσι μύστιγα ὡς αὐτοὺς ἐκπεμφθεῖσαν, ἐς τὰ Iustini 11
κατώτατα φεύζονται τῆς γῆς· ἀντιβλέποντες δὲ ἡμῖν, ὡς
Σεῖκος, οὐ φρονεθῆσονται ξίφεσι, μᾶλλον μὲν οὖν ταῖς ὄπλαις
καταπατηθήσονται τῶν ἡμετέρων ἵππων, καὶ δίκην ἀπολοῦνται D
μυρμηκῶν. καὶ περὶ μὲν τῶν Οὐαρχωνιτῶν ταῦτα ὑμῖν ἐν βεβαίῳ.
ὑμεῖς δὲ, ὦ Ῥωμαῖοι, τί δῆτα ἄρα τοὺς κατ' ἐμὲ πρέσβεις διὰ
τοῦ Καυκάσου ὁδοιποροῦντας ἐπὶ τὸ Βυζάντιον ἄγετε, ὡς
10 ἐμὲ φάσκοντες μὴ εἶναι ἑτέραν ἀτραπὸν, δι' ἧς αὐτοῖς ἔσται
ἡ πορεία; ταῦτα δὲ ἐπιτελεῖτε, ὡς ἀπέποιμι διὰ τὰς δυσχω-
ρίας ἐπιθέσθαι τῇ Ῥωμαίων ἐπικρατείᾳ. πλὴν ἔγωγε ἐξεπί-
σταμαι μάλα ἀκριβῶς ὅποι τε ὁ Δάναπρις ποταμὸς, -οὐ μὴν
ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰστρος ἔνθα καταρρέει, καὶ ἵνα ὁ Ἑβρος, ὁπό-
15 θεν τε ἐπεραιώθησαν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν τὸ ἡμέτερον δουλι-
κὸν οἱ Οὐαρχωνταί. οὐκ ἀγνοῶ τὴν κατ' ὑμᾶς δύναμιν.
ἐμοὶ γὰρ ὑποκέκλιται πᾶσα ἡ γῆ, ἀρχομένη μὲν ἐκ τῶν τοῦ
ἡλίου πρώτων ἀκτίνων, καταλήγουσα δὲ ἐς τὰ πέρατα τῆς P. 163
ἑσπέρας. ἐσαθρήσατε, ὦ δειλαιοὶ, τὰ Ἀλανικὰ ἔθνη, ἐτι
20 γογε μὴν καὶ τὰ φύλα τῶν Οὐτιγούρων, οἳ γε ἐπὶ πολὺ θαρ-
ράλοιοι τέ τινες ὄντες καὶ τῇ οἰκείᾳ πίσυνοι δυνάμει ἀντετά-
ξαντο μὲν τῷ ἀκαταμαχῆτῳ τῶν Τούρκων, οὐκ ἀπώναντο δὲ
τῶν ἐλπίδων. ταύτῃ τοι καὶ ὑπακούουσιν ἡμῖν, καὶ ἐν μοίρᾳ V. 110

3. ἐσαθροῖσουσι vulg.

11. ἀπέποιμι Val., ἀν εἶποιμι vulg.

20. Οὐτιγούρων vulg.

23. ὑμῖν vulg.

chonitis, servis nostris, (indicabat autem Avars,) qui a dominis suis aufugerunt. Et Varchonitae quidem, tanquam Turcorum subditi, cum voluero, ad me redibunt, et si flagellum meum, quo equos impello, conspexerint, aufugient, et in interiora terrae se abdent: si consistere ausi fuerint, caedentur, ut par est, non gladiis, sed formicarum instar conterentur unguibus equitatus nostri; de Varchonitis igitur res sunt in tuto. Vos autem Romani, quid est quod legatos meos per Caucasum iter Byzantium instituire iubetis, et dicitis aliam viam non esse? Id vero facitis, ut propter itineris difficultatem ab invadendis Romanorum finibus abstatam. Sed ego probe scio, qua Danapris fluvius, qua Ister, qua Hebrus fluat, qua transierint in Romanorum ditionem Varchonitae, servi nostri, ut ipsam invaderent. Neque ego sum nescius vestrarum virium. Omnis enim terra inde a primis solis radiis usque ad ultimos occidentis terminos mihi paret: vobis, o miseri, ob oculos ponite Alanorum gentem atque Utigurorum. Hi insigni fortitudine et audacia pradi et domesticis copiis freti contra invictam Turcorum gentem acie congressi, nihil quicquam eorum, quae speraverant, con-

Dexippus, Eunapius etc.

26

A. C. 575 καθεστήκασι δούλου." τοσαῦτα μὲν ὄν τῷ Τουρξάνθῳ ἐκ-
 Incl. 8 κόμπαστο ὑπαγόρας γὰρ τις ἀνὴρ καὶ ἀλαζονεῖα χαίρων. ὁ
 Iustini 11 δὲ Οὐαλεντίνος ἀκηκοὼς ἔλεξεν ὧδε· „εἰ μὴ χαλεπωτάτον
 πῶς καὶ ἀνιαρὸν ὑπῆρχεν, ὃ Τούρκων ἡγεμῶν, καὶ παντὸς ὀλε-
 Β θρωότερον θανάτου τὸ τεθνάναι ἡμᾶς ὑπὸ σοῦ, ζῶσαν δὲ 5
 παρὰ πῦσιν ἀνθρώποις τὴν κακηγορίαν περινοστεῖν καὶ τοῦ-
 το δὴ μὴ πώποτε πραχθὲν, καινοτομούμενον ὑπὸ σοῦ, τῇ
 πράξει τὴν μαρτυρίαν διασαφηνίζειν ἔμελλεν, ὡς ἀπέκτεινας
 ἀνδρας πρέσβεις, καὶ τὸ τῇ ἀκοῇ καὶ μόνῃ φοβερὸν ἔργον
 δειχθήσεται φοβερώτερον εὐδαίμην ἂν τῷ κατὰ σὲ ξίφει τῆ-10
 μερον τὴν τελευταίαν ἰδεῖν, τοῦτο μὲν ψευδολογία χαίρειν
 ἀκηκοὼς τὸν κατ' ἐμὲ βασιλέα, τοῦτο δὲ ψευδομένουσ ἀν-
 τῷ τοὺς πρέσβεις. διὸ δὴ ἐκλιπαροῦμεν πρῶτερον ἡμῖν προσ-
 βλέπειν, καὶ ὑποχαλᾶν τῆς ὀργῆς, καὶ τὸ λίαν δξύθυμον
 C φιλανθρώπων καταμαλάττειν, ἔτι γε μὴν τῷ κοινῷ τῶν πρέ-15
 σβειῶν πεῖθεσθαι νόμῳ. εἰρήνης γὰρ ἔσμεν ἐργάται, καὶ
 πραγμάτων ὀσίων ταμίαι καθεστήκαμεν. ἄλλως τε δεῖ σὲ
 καὶ τῆς πατρῴας κληρονομοῦντα γῆς τε καὶ τύχης καὶ
 τοὺς πατέρας διαδέχεσθαι φίλους, καὶ ὡσπερ ἡγεῖσθαι καὶ
 αὐτοὺς κτῆμα πατρῶν εἶναι, ὅποτε καὶ Διλλίβουλος ὁ πα-20
 τῆρ ὁ σὸς, ἀνθαίρετα προσδραμὼν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ,
 τὸ φιλορῳμαιοσ μᾶλλον ἢ φιλοπέρσης ἡσπάσατο. μεμένηκε
 4. ἡγεμὸν con. B. 7. καινοτομούμενον H., καινοτονοῦμενον
 vulg. 17. ταμίαι Val., ταμεία vulg. 22. ἡσπάσατο] εἶναι
 ἡσπάσατο N.

secuti sunt, sed nobis parent, nostrorumque servorum numero ha-
 bentur." Haec Turxanthus cum magno fastu iactavit et effudit;
 erat enim homo vanae gloriae cupidus: cui Valentinus ita respon-
 dit: „Nisi gravissimum foret et maxime nefandum, o Turcorum
 dux, et qualibet morte perniciosius, nos a te occidi, ex quo nun-
 quam interitura apud omnes homines te maneret infamia, et quo
 facto tu facinus nunquam antea commissum ausus, si legatos neca-
 res, re ipsa omnibus notum testatumque relinqueres, quod audita
 ipso horrendum, facto longe horribilius et detestabilis appareret;
 ego hic ense tuo traiectus optarem extremum diem videre, cum au-
 dio a te dici, tum Imperatorem nostrum mendacio delectari, tum nos
 legatos eius. Itaque te supplices oramus atque obtestamur, ut nos
 benignis oculis intuearis, et tuae irae modum faciens, acerbio-
 rem animi tui mctum aequitate et humanitate mitiges et places,
 et legi, quae sacrosanctos legatos esse constituit, pareas. Su-
 mus enim pacis ministri et sanctis rebus dispensandis praesumus.
 Atque etiam cum tui patris morte eius regni et omnium fortunarum
 hereditas ad te pervenerit, paternos quoque amicos, tanquam pa-
 ternam possessionem, tibi ex eius successione obvenisse existimes

τοιγαροῦν ἔμειν τὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἄχρι καὶ νῦν ἀφθαρτά τε A. C. 575
καὶ ἀσάλευτα, καὶ δὴ τῆς αὐτῆς ἐχόμενοι φιλοφροσύνης δι- Ind. 8
ατελοῦμεν ἡμεῖς. οὐκ ἄλλως δὲ καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς, εὖ οἶδα, Iustini 11
τῷ βεβαίῳ στήσεται ὀρθότατα γὰρ διάνοια προσφερομένη
Ἐπρὸς τὸν πέλας, καὶ μὴ ἐκτραπέυσα τοῦ πρέποντος, οὐκ ἀ-
γνωμονηθήσεται τῷ ἀδήλῳ τῆς ψυχῆς ἀνταλλάγματι." Οὕτω
δὲ Οὐαλεντίνου εἰρηκότος, ὁ Τούρξανθος ἔφη, ὡς „δέον ὑμᾶς
ἐνταῦθα ἀφειγμένους, ὡς Ῥωμαῖοι, ἐν μεγίστῳ τε πένθει
εὐφρόντας ἐμὲ, (ἀρτιθανῆς γάρ μοι Διλιζιβουλος ὁ πατήρ,) κα-
τοταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις, ἐπομένους τῷ
παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσιν ἰσχύοντι νόμῳ." καὶ δὴ αὐτίκα
Οὐαλεντίνος, καὶ ὅσοι γε αὐτῷ ἐπηκολούθησαν, τοῖς αὐτῶν
ξίφειδιόις διεχαράξαντο τὰς σφᾶς αὐτῶν παρειάς. τότε δὲ ἐν
μῆ τῶν πενθίμων ἡμέρᾳ τέτταρας δορυαλώτους Οὐννους
15 δεσμοῦτας ἀγαγὼν κατοικομένην ἤδη τῷ πατρὶ, (δόχια δὲ τῆ P. 164
αἰκέλα γλώττη προσαγορεύουσι τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι νόμιμα,)
τούτους δὴ οὖν τοὺς δειλαίους ἐς μέσων ἀγαγὼν ἅμα τοῖς
πατρύοις ἵπποις, τῇ βαρβάρῳ ἐνεκελεύετο φωνῇ ἐκεῖθεν ἀπι-
οῦσιν ἀναγγεῖλαι Διλιζιβούλῳ τῷ πατρὶ, ὀπόσῃν αὐτῷ
20 ἐπειδὴ δὲ τὰ τῆς πατρύας ταφῆς ἐπέτελεσεν ὁ Τούρξανθος,

1. ἡμῖν vulg. τοῦ del. B. Verum post ἡμᾶς inser. βασιλέως N.
4. Haec verba: ὀρθότατα — ἀνταλλάγματι in Excc. de senten-
tiis p. 361, ed. Rom. leguntur: quo loco in nostra editione prae-
termissa sunt. 6. ἀδήλῳ H. et ed. Rom., ἀδείλῳ vulg. ψυχῆς]
τύχης coni. B. Non var. ed. Rom. 13. διεχαράξαντο N., διε-
χάραξαν τε vulg. 19. ὅπως ἦν αὐτῷ Cantocl.

oportet. Etenim pater tuus sponte sua ad nostrae rei publicae ami-
citiā accurrens, magis Romanorum amicus, quam Persarum esse
cupiebat. Itaque et vobis foedera nobiscum ad hoc usque tempus
inviolata manebant, et nos in eadem benevolentiae voluntate persta-
mus. Vos quoque in nos eodem animo perseveraturos esse confidimus.
Nam vera animi probitas, quae nunquam ab honesto aberravit, non
propter incertam aliquam iudicii mutationem fidem fallit." Haec
Valentinus, et Turxanthus, „Quandoquidem, o Romani, inquit, huc
venientes me in maximo luctu constitutum offendistis, (nuper enim
pater meus est mortuus,) oportet vos facies vestras gladiis dera-
dere, et legi, quae apud nos in iustis mortuorum invaluit, obtem-
perare." Tum confestim Valentinus et omnes, qui cum eo erant, gla-
diolis genas suas lacerarunt. Uno etiam ex luctus diebus quatuor capti-
vos Humnos vinctos adducens, patri mortuo (dochia eorum lingua vo-
cant, quae in iustis mortuorum observari apud eos solent,) illos,
inquam, miseros in medium proferens una cum paternis equis, bar-
bara voce iussit hinc abeuntes patri suo renuntiare, quantam ipsi
. . . . Funere patris curato, Turxanthus multos alios sermones ha-
buit cum Valentino, et eum dimisit in interiora dominatus Turco-

A. C. 575 ἕτερα πλεῖστα ὄσα διαλεχθεῖς Οὐαλεντίνῳ, εἶτα ἀφῆκεν ἐς τοὺς
 Ind. 8 ἐνδοτέρῳ ἡγεμόνας Τούρκων, ἔτι τε καὶ ὡς τὸν αὐτοῦ ὄμαιμον,
 Iustini 11 τὸν λεγόμενον Τύρδου, ποιούμενον τὰς διατάξας κατὰ δὴ τὸ Ἐκτέλ
 ὄρος δύναται δὲ τὸ Ἐκτέλ χρυσοῦν. ἐκεῖσε τοίνυν κατὰ τὸ
 Β' Ἐκτέλ ὄρος ἀπιόντος Οὐαλεντίνου, ἠπειλησεν ὁ Τούρξανθος ἡ5
 † μὴν αὐτίκα ἐκπολιορκῆσειν τὸν Βόσπορον ἀρξάμενων. τοιγαροῦν
 παραχρῆμα ὄγε σὺν πλείστῃ δυνάμει Τούρκων ἐξέπεμψε τὸν
 Βώχανον καθαιρήσοντα Βόσπορον, Ἀναγαίου ἤδη περὶ τὰ
 ἐκεῖσε στρατοπεδεομένου σὺν ἑτέρᾳ δυνάμει Τούρκων.

ιέ. Ὅτι ἐν ᾧ ἡ πόλις [καί] ὁ Βόσπορος ἦλῶ, οἱ πρὸς-10
 σβεις ἔτυχον παρὰ Τούρκοις οἱ τῶν Ῥωμαίων, κακ τούτου γέ-
 γονε δῆλον, ὡς Τούρκοι ἐξεπολεμήθησαν Ῥωμαίοις. τῇ τοι
 ἄρα καὶ τοὺς σταλέντας, ἐν οἷς Οὐαλεντίνος ὑπῆρχε, κατέσχεν
 ὁ Τούρξανθος, ἐφρυβρίζων τε ἐς αὐτοὺς καὶ ἀποφρακίζων, καὶ
 Cτὰ ἄλλα κακῶς χρώμενος, εἶτα οὕτως ἀφῆκεν. 15

A. C. 576 ις. Ὅτι κεραϊζομένης τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σκλαβητῶν
 Ind. 9 καὶ ἀπανταχόσε ἀλλεπαλλήλων αὐτῇ ἐπηρητημένων τῶν
 Iustini 12 κενδύων, ὁ Τιβέριος οὐδαμῶς δύναμιν ἀξιόμαχον ἔχων οὐ-
 V. 111 δὲ πρὸς μίαν μοῖραν τῶν ἀντιπάλων, μὴ τί γε καὶ πρὸς
 πᾶσαν, οὔτε μὴν οἶδοιτε ὧν πολέμοις σφισὶν ὑπαντιάζειν τῶ20
 ἀνὰ τοὺς ἐφόους πολέμους τὰς Ῥωμαίων τετραφῆθαι δυνάμεις,
 πρὸςβέβηται ὡς Βαϊανὸν τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀβάρων, τηγι-

10. καὶ uncis inclusit N.

11. Τούρκοις N., Τούρκους vulg.

12. ἐξεπολεμώθησαν coni. Cl.

13. σταλέντας H., ταλέντας

vulg. 20. πᾶσαν] πάντα B.

rum, et ad Tardu, consanguineum suum. Is sedes suas habebat in monte Ectel; Ectel autem significat aureus. Eo cum Valentinus proficisceretur, ei minatus est Turxanthus, se quam primum Bosphorum expugnaturum. Et revera Bochanum statim cum valida Turcorum manu miserat, qui Bosphorum caperet. Praeterea Anagaeus iam dudum cum alio Turcorum exercitu castra in his locis habebat.

15. Dum Bosphorus oppidum caperetur, crant Romanorum legati apud Turcos; ex eo inde tempore Turci adversum Romanos aperte bellum gerebant. Eos igitur, qui missi fuerant, inter quos erat et Valentinus, Turxanthus retinuit, neque prius dimisit, quam omni ludibrii genere eos illuserat et exagitaverat.

16. Quum a Sclavinis Graecia vastaretur, et undique alia ex aliis pericula imminerent, neque Tiberius satis copiarum haberet, quibus ne unam quidem partem hostium, nedum coniunctas eorum vires sustineret, neque ullo modo hostibus obviam ire posset, propterea quod Romanorum vires ad Orientis bellum conversae erant, legatum misit ad Baianum, Avarum ducem. Is tunc temporis non erat erga Romanos male animatus, imo quo tempore primum Tiberius imperium suscepit, iure rei publicae nostrae frui cupiebat. Huic igitur persuasit, ut cum Sclavinis bellum susciperet, quo illi, qui Romano-

καῦτα οὐ δυσμενῶς ἔχοντα πρὸς Ῥωμαίους, ἄλλως δὲ τῆ A. C. 576
καθ' ἡμᾶς πολιτεία χαίρειν ἐθέλοντα δῆθεν εὐθύς ἐκ προου- Ind. 9
μίων τῆς αὐτοῦ Τιβερίου βασιλείας. ταύτη τοι καὶ πείθει Iustini 12
γε αὐτὸν κατὰ Σκλαβηῶν ἄρασθαι πόλεμον, ὡς ἂν ὁπόσοι D
5τῆν Ῥωμαίων δροῦσι, τοῖς οἰκείοις ἀνθελκόμενοι κακοῖς,
ἐπαρκέσαι τε βουλόμενοι τῆ πατρῴᾳ κατὰ τὸ μᾶλλον, παύ-
σαιντο μὲν τοῦ τῆν Ῥωμαϊκὴν λεηλατεῖν, οἱ δὲ περὶ τῆς
οἰκείας τὸν κίνδυνον ἀναδέξονται. τοῦ Καίσαρος τοίνυν τῆν
τοιάνδε ὡς αὐτὸν στείλαντος πρεσβείαν, οὗ τι ἠπέιθρησεν
10ὁ Βαϊανός. ἐκπέμπεται δ' οὖν ἐπὶ τούτῳ Ἰωάννης, ὃς δὴ
τῶν νῆσων διήνευε τῆν ἀρχὴν τηνικαῦτα καὶ τὰς Ἰλλυρίδος
ἰθύνειν ἔλαχε πόλεις. οὗτος παραγενόμενος ἐν Παιονίᾳ τῆ
χωρᾶ, μετήγαγεν ἐς τῆν Ῥωμαίων αὐτὸν τε τὸν Βαϊανὸν
καὶ τὰς τῶν Ἀβάρων δυνάμεις, ἐν ταῖς δὴ λεγομέναις ὀκτά-
15οι μακραις τὰ βαρβαρικά διαβιβύσας πλήθη. καὶ λέγεται
ἀμφὶ τὰς ἕξι χιλιάδας ἰππέων θωρακοφόρων ἐς τῆν Ῥω-
μαίων διαπορθμευθῆναι. ἐνθὲνδεν αὐθις διὰ τῆς Ἰλλυριῶν P. 165
διαγαγὼν, εἶτα ἐς τῆν Σκυθῶν ἀφικόμενος, ἔμπαλιν διελθεῖν
παρεσκεύασε τὸν Ἴστρον ἐν ταῖς καλούμεναις ἀμριπρῦνοις
20τοῦ νεῶν. ἐπειδὴ δὲ ἐπεραιώθη ἐς τὸ κατάντικρον τοῦ ῥεί-
θρου, παραχρῆμα τὰς τε κόμας ἐνεπίμπρα τῶν Σκλαβηῶν
καὶ εἰσίνετο τοὺς ἀγροὺς, ἥγέ τε καὶ ἔφερεν ἅπαντα, οὐδε-
νός πω τῶν ἐκεῖσε βαρβάρων θυρῶρήσαντός οἱ ἐς χεῖρας ἐλ-
θεῖν, ἐς τὰ λάσια δὲ καὶ κατηρεφῆ τῆς ὕλης καταπεφευ-
10. τοῦτῳ B., τοῦτῳ vulg. 11. Ἰλλυριδας coni. N.

rum terras invaserant, ad sua defendenda propriis malis revocaren-
tur, et cum patriæ suae opitulari potius ducerent, rapinas agere
ex Romanae ditionis terris desinerent. Hac igitur legatione ad Ba-
ianum a Caesare decreta, ei nequaquam non obtemperavit. Ad ea
procuranda Ioannes mittitur. Huic tunc insularum, quae in eo tractu
erant, praefectura et Illyricarum urbium administratio erat deman-
data. Is cum Paconiam accessisset, Baianum et Avarum copias,
longis navigiis flumine traiecto, in Romanorum fines traduxit. Sexa-
ginta fere equitum armatorum millia transiisse dicuntur: quae ubi huc
perduxerat, ea rursus per Illyricum Scythiam versus iter facere,
et iterum Istrum navigiis, quae utrimque puppim habebant, trans-
vehi iussit. Baianus in ulteriorem fluminis ripam transgressus, con-
festim vicos et pagos Sclavinorum igni ferroque vastavit, et cum
nemo barbarorum auderet cum illo manus conserere, (etenim in
silvas et cavernas aufugerant,) omnia, quae potuit, rapuit. Atque
huic Avarum in Sclavinis eruptioni non solum Caesaris legatio cau-
sam dedit, aut quod Baianus Romanis gratiam ferre vellet, quod
eum Caesar liberalitate prosecutus fuerat, sed etiam eum privatae
inimicitiae movebant, quia Baianus Sclavinis vehementer erat in-

A. C. 576 γότων. ἢ δὲ τῶν Ἀβάρων κίνησις κατὰ Σκλαβηνῶν οὕτως γὰρ
 Ind. 9 μόνον τῆς τοῦ Καίσαρος ἐνεκα πρεσβείας καὶ τῆ βούλευσθαι
 Iustini 12 τὸν Βαϊανὸν Ῥωμαίοις ἐκτίσαι χάριν ἀνθ' ὧν ἐς τὰ μάλιστα
 ἐφιλοφρονεῖτό γε αὐτὸς ὁ Καίσαρ, ἀλλ' ὅτι γε αὐτῷ καὶ
 Βῆχθιστοι ὑπῆρχον ἰδίως ἑκατὶ δυσμενείας. ἔπειτα γὰρ ὡς 5
 αὐτὸν Δαυρέντιον καὶ τοὺς ὅσοι ἐν τέλει τοῦ ἔθνους ὁ τῶν
 Ἀβάρων ἠγούμενος, σφᾶς τε ὑπακούειν κελεύων Ἀβάροις,
 καὶ ἐς φόρον ἀπαγωγὴν ἔσεσθαι ἀναγράφτους. Δαυρέτας δὲ
 καὶ οἱ γε ζῆν αὐτῷ ἠγεμόνες, „καὶ τίς ἄρα,“ ἔφασαν, „οὗτος
 πέφυκεν ἀνθρώπων, καὶ ταῖς τοῦ ἡλίου θέρεται ἄκτινας, ὅς 10
 τὴν καθ' ἡμᾶς ὑπῆρχον ποιήσεται δύναμιν; κρατεῖν γὰρ
 ἡμεῖς τῆς ἀλλοτρίας εἰδώμεν, καὶ οὐχ ἕτεροι τῆς ἡμεδαπῆς.
 καὶ ταῦτα ἡμῖν ἐν βεβαίῳ, μέχρι πόλεμοι τε ὡς καὶ ἕξιν.“
 οὕτως ἀπαυθαδισαμένων τῶν Σκλαβηνῶν, οὐκ ἄλλως καὶ οἱ
 ἸΑβαροι διετίλουν χρώμενοι μεγαληγορίαις. εἶτα ἐκ τούτου 15
 προπηλακισμοὶ καὶ ὕβρεις. καὶ ἅτε βάρβαροι, τῷ σκληρῷ τε
 καὶ ἄγνώστῳ φρονήματι ἔχειν, τὴν ὡς ἀλλήλους ἀνεσώβησαν
 ἔριν. καὶ οἱ Σκλαβηνοὶ τὸ σφῶν αὐτῶν ὄργιλον οὐχ οἷοιτε
 ὄντες ἐγγαλιῶσαι τοὺς ἐκεῖσε ἀφιγμένους πρέσβεις ἀναιροῦ-
 σιν, ὡς ἐτέρωθεν ἀμέλει ἐκπυστα γενέσθαι ταῦτα Βαϊανῶν. 20
 τοῦτο τοιγαροῦν κατὰ Σκλαβηνῶν ἐπίκλημα ποιούμενος ἐκ
 πολλοῦ ὁ Βαϊανός, καὶ ὑποκρύφιον ἔχων ὡς αὐτοὺς τὸ ἔ-
 χθος, καὶ ἄλλως ἀσχάλλων, ὅτι αὐτῷ ὑπήκοοι οὐκ ἐγένεοντο,
 μὴ τί γε πρὸς αὐτῶν καὶ τὰ ἀνήκεστα πεπονθέναι, καὶ ἄμα
 4. ἐγένετο post Καίσαρ add. N. 6. et 8. Δαυρέντιον et Δαυ-
 ρίτας sine causa dedit Parisina. 9. ἠγεμόνες B., ἠγεμόνων
 vulg. οὗτος H., οὕτως vulg. 15. μεγαληγορίας vulg. 16.
 τῷ B., τὰ vulg.

sensus. Miserat enim Avarum dux ad Daurentium, Sclavinorum
 ducem et eos, qui apud gentem auctoritatem habebant, ut Avari-
 bus dicto audientes essent, et eorum numero se adscribi sinerent,
 qui tributa illis pendebant. At Dauritas et gentis principes: „Quis
 hominum, inquit, est? num quis solis radiis tepescit, qui no-
 stram potentiam possit sibi subigere et domare? Aliorum enim
 regionis dominatum acquirere solemus, non alii nostrae; hoc nobis
 certum manet, donec erunt bella et enses.“ Ad hunc modum su-
 perbe et arroganter loquentibus Sclavenis, non minori superbia et
 arrogantia erga eos Avarae sunt usi. Hinc in probra et convicia
 itum, et ut barbarorum est ferox et impotens ingenium, in rixas
 et contentiones inter se praecipites ferri. Sclavini cum irae moderari
 nequirent, legatos, qui ad se venerant, occiderunt, quod ipsum per alios
 Baianus rescivit. Cum igitur a multo inde tempore hoc haberet, quod
 illis obilceret, reconditum odium in pectore gerebat, atque adeo, quia
 imperata facere noluerant, moleste ferebat, praeterquam quod summam

μὲν χάριν εἶδέναι βουλόμενος τῷ Καίσαρι, ἅμα καὶ πολυ- A. C. 576
 χρήματων τὴν χώραν εὐρήσειν οἰόμενος, ἅτε ἐκ πολλοῦ τῆς Ind. 9
 Ῥωμαίων ὑπὸ Σκλαβηγῶν . . . , τῆς δὲ κατ' αὐτοὺς γῆς D Iustini 12
 πρὸς ἑτέρου τινὸς πάντων ἔθνων οὐδαμῶς.

5 ιζ'. Ὅτι ἤνικα Τραϊανὸς καὶ Ζαχαρίας ὁ βασιλεὺς Ια- A. C. 578
 τρὸς τὰς σπονδὰς ἐτίθεντο, παρ' ἑκαστον τῆνικαῦτα τῶν δ- Ind. 11
 κωσοῦν προϊόντων λόγων ἢ καὶ γραφομένων ἐν ταῖς ξυνθη- Tiber. 1
 καίς, εἶπε Τραϊανὸς ἢ Ζαχαρίας, ἐφ' οἷς οἱ Πέρσαι ἔκρασ-
 σον, οἷος οὐκ ἤβουλοντο ξυνομολογεῖν, Μεβώδου τῆνικαῦτα
 10 ἢ σιωπῆν καὶ μόνον τὸ προσταττόμενον δέχεσθαι κελεύοντος,
 ἢ τουτοῖν τὸν ἄνδρα ἀπειλοῦντος αὐτοῖς ἐπαφήσειν, καὶ ἅμα
 τῷ λόγῳ ἐπιδεικνύοντος τὸν Ταναχοσρῶ τῆνικαῦτα τοῖς ὀρίοις
 ἐφροσθηκότα τῆς ἐφίας, καὶ δὴ τέλος ἐπαφέντος, καὶ πλει-
 στας ὄσας κῆμας τε καὶ ἄγρους ἐμπρήσαντος, ἕως οἷ γρ P. 166
 15 ἄμφι Τραϊανὸν αὐτοὶ τὸ χρυσίον ἦκον κομίζοντες τῶν σπον-
 δῶν. καὶ τοσαύτη δῆπου χρησαμένον κατὰ Ῥωμαίων ὕβρει
 Μεβώδου, ὥς μηδὲ ἀξιώσαι τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐν τοῖς V. 112
 μεθορίοις κομίσασθαι, ἐγκαλεῦσασθαι δὲ Ῥωμαίοις ἐς τὴν Νίσιβιν
 ἀποσῶσαι, ἑτερά τε οὐκ ἀνεκτὰ περὶ τὴν τοῦ χρυσοῦν παράλη-
 20 ψιν καταυθαδισαμένου τε καὶ ἐπεντροφῆσαντος αὐτοῖς ὕστερον
 δὲ ἐς τοῦτο αὐτὸ περιελθεῖν καὶ δεηθῆσασθαι Ῥωμαίους Χοσ-

3. Σκλαβηγῶν] πεπορθημένης add. N. 4. ἑτέρον H., ἕτερον .
 vulg. 12. Ταναχοσρῶ: idem, qui p. 329. l. 3. et 416. l. 3.
 Tachosdro dicitur. 16. χρησαμένου H., χρησάμενοι vulg. 18.
 Νίσιβιν H., Νίσιμιν vulg. 21. Ῥωμαίοις Par.

injuriam ab illis acceperat; tum quoque Caesari gratificari volebat. Accedebat quod multum auri se in eorum regione reperturum sperabat, quia Selavini vicinas Romanorum terras saepe vastaverant, ipsorum autem fines a nulla alia gente unquam infestati erant.

17. Traianus et Zacharias, Imperatoris medicus, quum de induciis componendis agerent, neque ullam conditionum earum, quae tum a Persis verbis aut scripto paciscendi causa proponebantur, sive Traianus sive Zacharias, probarent, Mebodes tandem aut silere eos et praescripta accipere iussit, aut se hunc hominem (demonstrabat autem Tachosdrum) immissurum minatus est, qui tum prope fines Orientis, qua Romanis parebat, constitutus erat. Postremo immisus Tachosdrus, plurimos vicos incendit, et agros populatus est, donec Traianus ipse cum comitibus advenit, qui aurum pro foederibus adferrent. Et Mebodes tanta erga Romanos usus est contumelia, ut non dignaretur pecunias pro foederibus conventas in limitibus accipere, sed iuberet Romanos ipsorum periculo Nisibim deportare, multaque alia non toleranda in exactione pecuniae erga Romanos superbe et contumeliose se gerens, commisit. Choroës

A. C. 578 ρόης ἐλπίας, εἶγε καταπροτερήσοι τὸν τῆς ἐφόδου καιρῶν
 Ind. 11 τῶν σπονδῶν ἀφροντιστήσας, ἣ καὶ δράσειν ἴσως τι μέγα,
 Tiber. 1 B καὶ καταπλεγέντα τὸν Καίσαρα τελέως τῆς Περσῶν Ἀρμε-
 νίας τε καὶ Ἰβηρίας καὶ τῶν ἐκείνη χωρίων ἀποστήσεσθαι,
 παρὰ πολὺ τὴν τῆς ἔω δῆωσιν τῆς Περσαρμενίων τε καὶ 5
 Ἰβήρων προσχωρήσεως ἡγούμενον· ἅμα δὲ καὶ ἐπέκυστο
 Χοσρόης παρασκευάζειν στρατιὰν ἐς τὰ μάλιστα πολλὴν τὸν
 Καίσαρα, καὶ ἤδη στέλλειν κατὰ τὴν ἑώραν ἰππαγωγούς ὀλκάδας·
 ὀλίγω πρότερον ἢ αἱ τριετηρίδες σπονδαὶ τελευτήσεσθαι ἔμελλον,
 πρὸ ἡμερῶν δῆπου τεσσαράκοντα ἐπαφίησι κατὰ τῆς Ῥωμαί- 10
 ῶν γῆς τῆς ἐκ τῶν ὀρίων τοῦ Δάρας ἐς τὴν μέσση τῶν πο-
 C:ταμῶν στρατιὰν ἰππικὴν, ἀμφὶ τὰς εἴκοσι χιλιάδας, ἧς περὶ
 τὰς δώδεκα μὲν ἦσαν Πέρσαι, θυρεοφόροι τε καὶ ἰπποτοξό-
 ται, Σαρακηνοὶ δὲ καὶ Σαβεῖροι.... σὺν τοῖς Ῥωμαίων ἀρχουσι
 περὶ τοῦ πῶς δεῖ προελθεῖν τὴν ἐν γένει ὀρεινὴν διασκεπτό- 15
 μενοι. ὃ δὲ καὶ μάλιστα ἀλαζονείας τε καὶ ἀναισχυντίας οὐ
 μικρὰν προσῆψε τῷ Χοσρόῃ δόξαν, τὰς τε ξυνθήκας οὕτω
 πῶς ἀναίδην οὐκ ὀκνήσαντι ξυγγέαι, καὶ ταῦτα ὀλίγης πρὸς
 τὸ πέρασ ἀντὶ ἑνδαψιλευομένης παραδρομῆς ἡμερῶν· καὶ
 ὅτι γε τὸν αὐτὸν, ἅτε δὲ ἐπεγγελῶν Ῥωμαίοις, ἅμα τε καὶ 20
 D περὶ εἰρήνης διαλεχθῆσόμενον ἐν τοῖς ὀρίοις ἐχειροτόνησεν, καὶ

5. Περσαρμενίων H., περὶ σαρμενίων vulg. 14. Σαβῆροσ
 vulg. 14. Post Σαβεῖροι excidisse coni. N. ὦν συμπαίων ἡρ-
 χον οἱ, et 15. scr. τὴν ἐν γένει (ut sit idem quod γενική) εἰ-
 ρήνην. 18. ἀναίδην H., ἀναίδειν vulg.

enim in spem adducebatur, si, neglecto foedere, opportune incursionem facere auderet, fore, ut eodem quoque postea res recideret, et Romani supplicarent, aut si forte aliquod egregium facinus ederet, Caesarem perterrefaceret, qui tandem Persarmenia et Iberia et locis finitimis cederet, et pluris vastationem Orientis Persarmeniorum et Iberorum cessione faceret. Certior etiam Chosroës factus erat, Caesarem quam maximum praeparare exercitum, et iam navigia ad equites transvehendos in Orientem mittere. Itaque paulo antequam triennales induciae finiturae essent, quadraginta fere dies, Chosroës ex finitimis locis Daras immittit in mediam regionem fluviorum viginti millia equitum, quorum duodecim millia erant Persae scutiferi et sagittarii; Saraceni autem et Sabiri.... cum ducibus Romanorum, qua breviorum per montes viam ingrederentur, dispiciebant. Hoc autem non parvam attulit Chosroï vanae gloriae et impudentiae apud omnes optationem, quod inducias, tametsi pauci admodum dies usque ad exitum restabant, impudenter violare non est cunctatus. Accedebat quod, quasi Romanos irridens, eundem delegerat, qui in continuis cum iis de pace ageret, quique in iisdem locis eodem tempore et belli et tumultus et violandarum inducia-

ἄμα ἐν τοῖς αὐτοῖς χωρίοις, ἐν αὐταῖς ὡς εἰπεῖν ταῖς ἡμέ- A. C. 578
 ραῖς πολέμου τε καὶ ταραχῆς καὶ σπονδῶν συγγύσεως αἴτιον. Ind. 11
 τοῦτον δὴ οὖν τὸν Μεβώδη βουλευμάτων τε ἡγούμενον καὶ τοῦ
 παντὸς ἔχοντα κύρος ὀπλίσας ἐξέπεμψε πρὸς γε καὶ Σαπόην
 5 τὸν Μαιράνου, ἀνδρὸς οὐκ ἀγενοῦς ἀπενεγκάμενον δόξαν.

17. Ὅτι ὁ Τιβέριος καὶ ἕτερόν τι προστιθήσῃ τῷ δεδο- A. C. 579
 γμένῳ, καὶ ἐς τὰ μάλιστα θεῶν κεχαρισμένον, πολλοὺς γὰρ Ind. 12
 τῶν παρὰ Ῥωμαίοις δορυκτῆτων Περσῶν, μάλιστα τοὺς
 ἐν τέλει, ὧν ἔνιοι καὶ τῷ βασιλείῳ γένει ξυνημμένοι
 10 ἦσαν, ἔστειλε Χοσρόη δωροφορήσας. εἶτα πρέσβεις ἐπὶ τῷ
 τοιῷδε ἐξέπεμψε Ζαχαρίαν τε αὐθις, τὸν βασιλεῖον λα-
 τρὸν, ἅτε πολλάκις χρησιμώτατά τε καὶ εὐνούστατα ἐξυπη-
 ρητησάμενον ταῖς κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον πρεσβείαις. τοῦ-
 15 τον δὴ οὖν τὸν ἄνδρα τῇ λεγομένῃ ἀπὸ ἐπάρχων ἀξία δια-
 15 κοσμήσας ἐχειροτόνησε καὶ πάλιν, καὶ δὴ πρεσβευσόμενον
 ἀφῆκεν, ὅσα δὴ καὶ αὐτοῦ Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην P. 167
 γενέσθαι ξυνωθήσαντος· σὺν τῷ καὶ Θεόδωρόν τινα, ἕνα
 τῶν βασιλείων μαχαιροφόρων, ἀξίωμα καὶ αὐτῷ στρατηγοῦ
 περιθείς. τοῦτω τῷ ἄνδρι πρεσβευσομένῳ ἀπονείμας Χοσρόη
 20 ἐξέπεμψεν, ἔγραψέ τε ἐπιεικείας ἀνάπλα ῥήματα. ὁ δὲ νοῦς
 τῆς ἐπιστολῆς „ἐγὼ καὶ βούλομαι τὴν εἰρήνην καὶ διὰ τὸ
 θεόσδοτον οὖσαν ἀσπάζομαι καὶ ὥσπερ φύσει τινὶ προσιζά-
 νει μοι τὰ τῆς φιλίας ὑμῶν. τοιγαροῦν ἐτοιμῶς ἔχω τῆς

5. Μαιράνης supra appellatus est p. 329. l. 8.

22. προσι-
ζάνοι vulg.

rum auctor esset. Is erat Mebodes, dux et auctor omnium eorum consiliorum. Hunc, qui summam omnium rerum haberet auctoritatem, cum exercitu misit, et una cum ipso Sapoem Meaerani, viri, qui magnam virtutis laudem reportaverat, filium.

18. Tiberius addidit decreto aliud deo maxime gratum. Multos enim Persas Romanorum captivos, praecipue ex primariis viris, quorum numero erant nonnulli ex regio genere orti, dono dedit Chosroï. Deinde legatos ad haec misit, inter eos Zachariam iterum, regium medicum. Hic plures et admodum Romanorum rebus utiles legationes in hoc bello fecerat. Itaque cum ad hanc legationem Imperator elegit, et dignitate exconsulis ornatum ad illam obeundam dimisit, quod et ipse Zacharias legatos mittendos esse, inprimis admonuerat, una quoque Theodorum quendam ex Imperatoris satellitibus, quem ad ducis dignitatem extulit. Hos igitur duos viros, quibus hanc legationem attribuit, ad Choesroën misit, ad quem quoque litteras humanitatis plenas scripsit. Sententia huius epistolae haec fere erat: „Ego pacem opto, et a deo datam colo et tamquam naturali quodam instinctu ad vestram amicitiam feror. Itaque pa-

- A. C. 579 Περσαρμενίας τε πάσης ἀφίστασθαι καὶ Ἰβηρίας, οὐ μὴν
 Ind. 12 τῶν βουλομένων ἡμῖν ὑπακοῦειν Περσῶν Ἀρμενίας τε καὶ
 Tiber. 2 Β' Ἰβήρων. ἀναδίδωμι δὲ καὶ τὸ Ἀφουμῶν φρούριον, καὶ τῆς
 Ἀρζανηνῆς ὑμῖν παραχωρήσω, τὸ Δάρας μόνον ἀντὶ τοσού-
 των ἀνακομιζόμενος πρὸς ὑμῶν." ταῦτα Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ
 Χοσρόη σημήνας, ἐφῆκε Ζαχαρία τε καὶ Θεοδώρῳ καὶ με-
 γάλωτων πρέσβειων ἔχειν ἰσχὺν καὶ τὴν εἰρήνην ὡς ἂν οἰοίτε
 ἔσονται διατιθέσθαι μετὰ ταῦτα τῆς ὁδοιπορίας ἔτι σχομένω,
 σταλάντε ἄνδρες οὕτω παρασχόν, καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν βα-
 σιλεὺς καταπλαγείς τοῖς ξυμβεβηκόσι, προφθιάσας ἐπέμπευε
 C. 110 ὡς τὸν Ῥωμαίων αὐτοκράτορα πρεσβευτήν, καὶ ἀφικνεῖται
 χειμῶνος ἀρχομένου ἤδη ὃς ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ ἐχειροτονήθη
 Πέρσης ἀνὴρ, τοῦνομα Φερογδάθης, οὐχ ἦττον καὶ αὐτὸς
 V. 113 φιλανθρωποτάτους ἐν ἐπιστολῇ διακομιζῶν λόγους πρὸς τοῦ
 Περσῶν βασιλέως, ἐν ᾗ ἐγγράπτο ὡδε: „εἰ μὲν τὸ δίκαιον
 ποιῆσαι βουληθείης, ὡς Ῥωμαίων βασιλεῦ, καλῶς ἂν πρί-
 ζοις τοὺς τε τὴν ἀποστασίαν τῆς Περσαρμενίας βουλευσαν-
 τας γενεάρχας ἐκδιδοὺς ἡμῖν ὑπέξοντας ποινὰς, ἐν τοῖς ὄρι-
 οῖς τε τῆς Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων ἀναρτηθησομένους δι-
 δούς δὲ καὶ τὴν ἐντεῦθεν συμβῆσαν ζημίαν Πέρσαις. εἰ δὲ
 D. πρὸς ταῦτα ἐναντίως ἔχεις, πρᾶξιαι τὸ φίλοις πρόπον τοῦ-
 το δὲ ἔστι ξυνδραμεῖν ἐν τοῖς ὄριοις αὐτῆς τοὺς ἐκατέρως
 4. Ἀρζανικῆς vulg. 9. παρῆσχην ms. ed. Par. 11. τὸν Β,
 τῶν vulg.

ratus sum, omnem Persarmeriam et Iberiam vobis concedere, prae-
 ter eos Persarmerios sive Iberos, qui nobis parere malint. Restituo
 et Afumum castellum, et Arzanenem vobis cedo, modo oppidum Da-
 ras pro his omnibus a vobis obtineam." Haec Tiberius Imperator,
 per Zachariam et Theodorum, quibus maximorum legatorum pote-
 statem dedit, Chosroï litteris significavit. His etiam pacem pro
 arbitrio, ut res ferrent, facere permisit. Et illi quidem, dum ad-
 huc iter faciebant, accidit, ut Chosroës quoque, Persarum rex, iis,
 quae illi contra sententiam evenerant, perculsus, propere ad Roma-
 norum Imperatorem legatum mitteret, qui iam hieme ineunte pro-
 fectus erat. Is erat vir Persa, qui ad hanc legationem fuit delectus,
 nomine Pherogdates, et a Persarum rege ad Imperatorem litteras
 non minus humanas et officiosas detulit. Hae sic se habebant:
 „Siquidem rem iustam facere velles, imperator Romanorum, recte
 quidem te gereres, si Persarmerios genearchas defectionis auctores
 nobis traderes, ut meritas poenas mihi darent, et in finibus Persarum
 et Romanorum suspenderentur; et si damna Persis illata rependeres.
 Si ista improbas, amicis officia debita ne deneges. Hoc feceris, si de-
 deris operam, ut utriusque rei publicae primarii viri in confiniis con-
 veniant et pacem, si fieri possit, inter utramque gentem statuunt et

ἄρχοντας πολιτείας, τὰ τῆς εἰρήνης, ὡς ἂν δέχοιντο, με- A. C. 579
ταξὺ τῶν ἀλλήλων διαθησομένους. ἐφ' ᾧ δὲ τὰ τοιαῦτα Ind. 12
προελθεῖν, ἀνακωχὴν γενέσθαι τινά." ὧδε μὲν οὖν καὶ ἡ Tiber. 2
Χοσροῦ ἐδήλου ἐπιστολὴ πλείστων δὲ ἡμερῶν κατὰ τὴν βα-
55σιλίδα πόλιν διαγενομένων ἐν ταῖς ἐν μέσῳ συνουσίαις Τιβερίου
τοῦ βασιλέως καὶ Φερογδάτου τοῦ Περσῶν πρεσβευτοῦ, γρά-
φεται μὲν ἀπιούσιν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν Ζαχαρία τε καὶ Θεο-
δώρου τοῖς πρέσβεσιν ἐνδιατρίψαι κατὰ τὴν ἔω, καὶ οὐ τι
μῦλα ἐν σπουδῇ θέσθαι δηλώσαι σφῶν αὐτῶν τὴν παρού-
100σίαν βασιλεῖ τῶν Περσῶν, πρὶν ἢ ἐκ τῆς βασιλίδος ἀφεσθῆ
Φερογδάτης ὁ Περσῶν πρεσβευτής. προσελθόντων δὲ καὶ κε-
κινημένων ὁσῶτι πλείστων λόγων, ἐκπέμπει τὸν Φερογδάτην
ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τούτοις, οἷς δὴ καὶ πρὸ τοῦ ἐγγράφει διὰ P. 163
τῶν Ῥωμαίων πρέσβεων. ἐπεχειρίαν δὲ οὐ τι ᾤετο δεῖν ἐπὶ
15μῆκιστον χρόνον ἐνδιδόναί Πέρσαις ἀποχρῆν γὰρ ἔφασκε τῷ
βουλομένῳ τὴν εἰρήνην καὶ μὴ διὰ τῆς τοῦ χρόνου πλείστονος
ἀπάτης προμηθευομένῳ παρασκευῆς ἀφορομῆν, καὶ δύο μη-
νῶν ἢ τριῶν παραδρομῆν. καὶ οὖν ἀπῆρεν ἐπὶ ταῖς τοιοῦ-
δε ὁ Φερογδάτης ἐκ τοῦ Βυζαντίου.

20 19'. Ὅτι Ῥωμαῖοι καὶ Πέρσαις ξυνεστήσαντο ἂν τὴν εἰ- A. C. 580
ρήνην, εἰ μὴ Χοσροῦς ᾤχετο εἰς ἀνθρώπων καὶ Ὁρμισδας Ind. 13
ὁ Χοσροῦ, ἀποσιουργὸς ὄντως ἀνὴρ, τὴν κίδαριν ἀνεσθῆσα- Tiber. 3
το. οἶμαι μὲν σὺν ἐγῶγε οὐκ ἄλλως, πλὴν ἀλλὰ καὶ ὡς B
2. τῶν del. N. 15. ἀπεχρῆν vulg. 22. ὄντως H, οὐτως vulg.
23. ὡς vulg.

stabiliant. Quae, ut ad exitum perducantur, oportet belli inter-
missionem fieri." Atque haec epistola Chosrois continebantur. Dum
Pherogdates, Persarum regis legatus, in regia urbe cum Tiberio Im-
peratore plures dies transigit, Zachariae et Theodoro, qui in legationem profecti erant, per litteras significatur, ut in Oriente sub-
sistant, neque suum adventum Persarum regi indicare festinent,
priusquam a regia urbe Pherogdates sit dimissus. Tandem Imperator
Pherogdaten dimittit, cum multis cum illo habuisset sermones
de his, quae prius ad Romanorum legatos scripserat. Inducias in
longissimum tempus Persis concedendas esse non putabat. Sufficere
enim duorum aut trium mensium spatium ei, qui bona fide pacem
tueri instituisset, neque per fraudem longioris temporis apparatus
faciendi occasionem quaereret. His ita confectis discessit a Byzantio
Pherogdates.

19. Romani et Persae sane pacem fecissent, nisi Chosroës ex
hominum numero sublatus, et Hormisdas, eius filius, ferocis in-
genii vir, cidari redimitus fuisset. Sed tum quoque, opinor, nihil
aliud decernitur, quam ut Zacharias et Theodoros, tamquam adhuc
superstite Chosroë, Persidem intrarent. Etenim tunc temporis non-

A. C. 580 ἐκυρώθη, ὅτε Χοσρόου ἔτι περιόντος, Ζαχαρίαν τε καὶ †
 Ind. 13 Θεόδωρον ἐφοιτῆσαι ἐς τὴν Περσῶν πρεσβευσομένους. οὐπω
 Tiber. 3 γὰρ τὴν τῶν Σύρων παραμειψάμενοι ἦσαν, καὶ οὐδὲν ὅ,τε
 τῆς Ῥωμαίων ἐνηλλάγη πρεσβείας. διὸ καὶ ἐκ βασιλέως αὐ-
 τοῖς γράμματα ἐστάλη ἔχεισθαι τῆς ὀδοιπορίας ἐπὶ τοῖς αὐ-5
 τοῖς γνῶναι μὲν γὰρ ἐν μέσῳ τὴν Χοσρόου τελευτὴν, ὁμως
 δὲ καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου παῖδα οὐκ ἄλλως φρονεῖν, ἐτοιμῶς δὲ
 ἔχειν τὸν πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἤδη Χοσρόῳ γραφεῖσι καταλύσαι.
 Ὅτι γε μὴν καὶ τοὺς ἀφεθέντας αἰχμαλώτους ὡς ἂν ἐγχειρί-
 σωσι τῷ Περσῶν βασιλεῖ, προσημύνατες τοίνυν οἱ Ῥωμαίωνιο
 πρέσβεις σὺν πολλῇ τε τιμῇ καὶ εὐφημίᾳ κατὰ τὴν Νίσιβιν
 ἐγένοντο ἐν θυμάτι τε μεγίστῳ ἐποιοῦντο Πέρσαι τὴν Ῥω-
 μαίων ἀμφὶ τοὺς δοριαλώτους φιλανθρωπίαν. ἐν τούτῳ δὲ
 καὶ Τιβέριος ὁ αὐτοκράτωρ στέλλει αὐθις, τοῦ ἤρος ἀρ-
 χομένου, Μαυρίκιον κατὰ τὴν πρὸς ἀνίσχοντα ἡλίον ἀπο-15
 παραδοκῆσοντα τὸ ἐσόμενον, ἐγκελευσάμενός οἱ, πρὸς ὅπερ
 ἂν ὁ Περσῶν βασιλεὺς τραπῆ, ὑπαντιάζειν τε καὶ παρα-
 σκευάζεσθαι πρὸς ἐκατέραν τῶν πραγμάτων ῥοπήν. καὶ ὁ μὲν,
 καθὰ βασιλεῖ ἐδόκει, ἀνὰ τὴν ἑω ἔμενε, τὸ πρακτέον ἐπιτη-
 D ρῶν προϋόντων δὲ τῶν πρέσβειων ἐς τὰ ἤδη Περσῶν, ἐπει-20
 γομένων τε θεάσασθαι τὸν ἄρτι τῷ βασιλείῳ θρόνῳ ἐπιβεβη-
 κῶτα, οἰομένων τε ἐς τὰ μάλιστα τεύξεσθαι τιμῆς, οὐ μὴν
 1. ἐκυρώθη ἂν εἶτε X. Val. 2. Post Θεόδ. ins. συνέβαινε Val.
 22. τεύξασθαι vulg.

dum Syriam transgressi erant, neque quicquam ideo ex eorum legatione mutatum est. Itaque litterae ab Imperatore illis redditae sunt, ut continuarent iter: sibi quidem nuntiatum esse, inter id temporis Chosroëm mortem obiisse. Verumtamen, se esse eodem in filium animo, et paratum secundum ea, quae a Chosroë scripta erant, a bello discedere; neque propterea omitterent Persas captivos, libertate donatos, in manus regis Persarum tradere. Itaque Romanorum legati, nuntiis praemissis, cum honore et faustis acclamationibus Nisibim pervenerunt. Et Persae quidem Romanorum erga captivos humanitatem magnopere sunt admirati. Interea Tiberius Imperator, vere incunte, rursus misit Mauricium in orientalem imperii partem, qui, quod eveniret, exspectaret, et illi imperavit, ut regi Persarum, quocumque se verteret, occurreret: et in quamcumque partem res caderent, ad omnes casus se praepararet. Et ille quidem, ut rex praeceperat, in Oriente substitit, et observabat, quid facto opus esset. Cum igitur legati in Persidem venissent, Persarum regem, qui recenter in regium solium ascenderat, salutare magnopere cupiebant, et spem habebant, sibi non solum multum honoris et humanitatis impertitum iri, sed etiam, quae peterent, sese impetraturos. Etenim post tam insignem victoriam sermones adferebant ab Imperatore Romano comitate et humanitate plenos et ab omni inso-

ἀλλὰ καὶ τῶν σπουδαζομένων οὔτε ἀποτεύξεσθαι, (οἷα μετὰ A. C. 580
 τοσαύτην νίκην πρᾶνους τε καὶ πάσης ἀνθαθείας ἀπηλλαγμέ-^{Ind. 13}
 νους τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως ἐπικομιζόμενοι λόγους· καὶ ὡς ^{Tiber. 3}
 οὐ μόνον ἄχρι ῥημάτων αὐτῶ τὸ φιλόανθρωπον, μᾶλλον μὲν
 50 ἄνθρωποι ἐπιδεικνυμένοι, τῇ τοσοῦτους δοριαλώτους τοῖς
 Πέρσαις αὐτοὺς ἐπαναγαγεῖν,) τούτων ἐπιζήτων γε αὐ-
 τῶν κερῆσαι ἀναμφιβόλως, ἐς τὸνναντίον ξυνέβη ἅπαν. πρῶ-
 τον μὲν γὰρ κατὰ μέσον τῆς ὁδοιπορίας τῶν τις παρὰ
 Πέρσαις τοῖς βασιλικοῖς τε καὶ δημοσίοις πράγμασιν ἐξυ-
 10 ἰοηρητουμένων (οὗς, εἴ τις τῇ Λατίνων χρήσοιτο φωνῇ,
 ἀσηκρητῆς τε προσαγορεύσειεν,) ὑπαντιάσας ἤρετο σφᾶς ὅ,τι p. 169
 βούλοιντό τε καὶ ὅ,τι ἤκοιεν, καὶ ὅποιαν ὑποκομιζοίεν ἀγγε-^{V. 114}
 λίαν. ἀλλὰ τούτῳ μὲν οἶγε ἀμφὶ Ζαχαρίαν τε καὶ Θεόδω-
 ρον ὥδε ἀπεκρίναντο, ὡς τὰ τοιαῦτα τῷ παρὰ Πέρσαις μα-
 15 γιστῶ (καθὰ τοῦτον καλοῦσι Ῥωμαῖοι) ῥητέον, καὶ οὐχὶ
 αὐτῶ. ταῦτα εἰπόντες εἶχοντο τῆς ὁδοῦ. εἰς ἐκείνου ἦκεν ἔτε-
 ρός τις ἐκ Περσῶν, ὃς ἔτριβε τὴν ὁδοιπορίαν αὐτοῖς καὶ
 διαμέλλειν ἐποίει, βραδυτῆτος χρώμενος ἐπινοίαις, ἵεναι τε
 20 ἐς τὰ πρόσω μὴ συγχωρῶν. σταθμοῖς τε γὰρ πλησιατέροις
 καὶ παρασύγγαις ὀλίγοις ἐχρῆτο, ἄλλοτε ἄλλους χώρους πε-
 ριφέρων τε καὶ ἀποπλανῶν, καὶ τούτου τὰ κάκιστα σφισι B
 προεδήλου, καὶ ἐδείκνυ τῇ περὶ τὴν ὁδοιπορίαν πλάνη οὐ-
 δέν τι φιλοφροσύνης ἐχόμενον ἢ τῆς προσηκούσης αἰδοῦς
 πρέσβειαν. ἦν δὲ τὸ πραττόμενον εἰς ἐπιβουλῆς τε καὶ μελέ-
 1. οὐθενός con. N. 11. τε del. N. 21. κάκιστα σφ.σι H.,
 κάκιστα πρ.σι cod.

lentia remotos. Neque vero solum se verbis comem et benignum
 praebebat Imperator, verum etiam re ipsa, cum tot captivos Persis
 restitueret. Et ex eo putabant fore, ut quae sperabant, sine con-
 troversia consequerentur. Sed universa res in contrarium vertit.
 Primum enim unus ex his, qui regi in negotiis et regis et publicis
 ministerium praebent, quos Latini a secretis vocant, obvium se
 media via legatis tulit, et eos est percunctatus, quid vellent,
 qua de causa venirent, et quid nuntii adferrent. Huic Zacharias
 et Theodorus responderunt, id non illi, sed magistro (ut loquuntur
 Romani) dicendum. Haec ubi dixerant, viam perrexerunt. Post
 hunc alius quoque ex Persis venit, qui peregrinationem illis im-
 pediebat: tardius enim de industria incedebat, et eos cunctari fa-
 ciebat, neque ulterius progredi sinebat; propiores stationes elige-
 bat et paucas parasangas conficiebat, et ex aliis locis in alia loca
 huc illuc errantes et palantes traducebat: et in eo se illis male cu-
 pperere satis indicabat. Etenim eos nulla humanitate colebat, et nulla
 habita ratione observantiae, quae legatis debetur, viarum erroribus
 fatigabat. Et id quidem Persae data opera et praemeditato consi-

A. C. 580 της, ὥστε ἐπισχεῖν σφῶς ὅσον ἂν χρόνον οἴοιτε ὧσιν, ἐν
 Ind. 13 τούτῳ τὴν κατὰ δύναμιν ποιησομένους τοῦ πολέμου παρα-
 Tiber. 3 σκευὴν, τὰ ἐπιτήδεια τε συναθροίζοντας ἀποτεθησόμενα κα-
 τὰ δὴ τὸ ὅσον οὐκ ἄναγκατον ἐς Νίσιβιν τε καὶ τὸ Δάρας
 τὰς πόλεις, ἔτι γε μὴν καὶ τὰ πέραν τοῦ Τίγριδος ποτα-
 5 μῶ καὶ τὰ τῆδε φρούρια ἀνάπλασθαι τῶν ἐδωδύμων,
 ὡς ἀκριδὸς οὕτω ξυμβῆν καταδηλησαμένης τοὺς ἐκείνη καρ-
 πούς, καὶ ἅμα ἐρημωθέντων κατὰ τὴν προλαβοῦσαν Ῥωμαίων
 ἐπιδρομὴν ἀπάντων τῶν κατὰ ταῦτα χωρίων, λιμοῦ τε σφο-
 10 δροτάτου τοῖς ἐκείσε ἐνσκήψαντος, πρὸς δέ γε ἐφ' ᾧ καὶ το
 στρατολογῆσαι, ἅτε πολεμησείοντος ἐς τὸ ἐμβριθὲς τοῦ βα-
 σιλέως Περσῶν. ἐπεὶ δὲ ταῦτα αὐτοῖς ἐβεβούλευτο, μόλις
 μετὰ πλείστας ὕσας ἡμέρας ἐδόθη τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὰ βα-
 σιλεια ἐσφοιτῆσαι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα, καθὰ τῆ συνηθείᾳ
 15 ἐδόκει, θοινησάμενοι καὶ τὸ ἐκ βασιλέως γράμμα ἐγχειρί-
 20 σαντες, πρὸς γε καὶ τοὺς δοριαλάτους ἀποδεδωκότες, ἐνθένδε
 ἀνεχώρησαν, φιλοφροσύνῃς μηδὲν ὀτιοῦν εὐρηκότες. τῆ δὲ
 ὄστεραίᾳ ὁ παρὰ Πέρσαις τῆς ἀγλῆς ἡγεμὼν καὶ Μεβώδης
 ἐπυθάνθη τὴν δύναμιν τῆς πρεσβείας. τῶν δὲ εἰπόντων,
 ὅτι δὴ περὶ εἰρήνης ἤκοιεν πρεσβευσόμενοι, αὐτίκα οἱ γε οὕτω
 25 δὴ προσίεντο τοὺς περὶ τούτων αὐτῶν λόγους, φάσκοντες
 οὐκ ἐπιτετράφθαι τι τοιοῦτον δὲ, ἀλλὰ συλλαβὰς ἀποδόντας

3. ἀποτεθεισόμενα vulg. 11. ἅτε πολεμησείοντος H., ἥτε πο-
 λεμήσει ὄντος vulg. 17. εὐρηκότες N., εἰρηκότες vulg. 22.
 τοιοῦτα H.

no faciebant, quo legatos morarentur, et quam diutissime detine-
 rent, ut maximum interea belli apparatus facerent, et copias
 frumenti ad quamvis necessitatis occasionem paratas in urbibus
 Nisibi et Daras congererent, atque etiam ultra Tigrim amnem ca-
 stella necessariis copiis implerent; quia locustae in illis regionibus
 omnes agrorum fruges consumserant, et proximis Romanorum incur-
 sionibus agri desolati permanserant. Itaque acerbissima fames in-
 stabat, praesertim quum rex Persarum ad grave bellum suscipien-
 dum exercitus pararet. Cum Persae hoc consilii cepissent, vix post
 multos dies permissum est legatis, in regiam pedem inferre. Et
 primum quidem, ut moris est, sunt convivio excepti, quo facto,
 postquam litteras ab Imperatore tradidissent, et captivos reddidissent,
 cum eos Persae nullo liberali et benigno sermone dignati essent,
 discesserunt. Postridie aulae apud Persas praefectus et Mebodes eos
 interrogaverunt, quae esset ipsorum legationis potestas. Cum legati
 respondissent, se, ut de pace agerent, venisse, nullos de ea re ser-
 mones Persae admisserunt, nihil eiusmodi sibi demandatum esse,
 dicentes. Itaque litteras eos proferre, et vicissim accipere, et quam

ἀντιλαβεῖν χρῆναι, καὶ ὡς θῦτόν γε δήκου τῆς Περσῶν A. C. 580
 ἀπαλλαγῆναι. ἐν φανερῷ τοίνυν ποιησαμένων τὴν ἐφίθεισαν Ind. 13
 αὐτοῖς τοῦτο κέλευσιν, ἔγνωσαν ἐν βραχεῖ, ὅτι δύναται ἢ Tiber. 3
 ἐπιστολῇ τοῦ Ῥωμαίων αυτοκράτορος, καὶ τὴν ἄφιξιν τῆς προ-
 5 σβετίας ἀπασαν, ὡς ἔτοιμος εἶη κατασβεννύναι τὰ ἐκ τοῦ πολέμου
 χαλεπὰ, καὶ τὴν περιμάχητον αὐτοῖς Ἀρμενίαν ἀπασαν ἀμα-
 χητὲ ἐνδοῦναι, παραχωρῆσαι δὲ σφισι καὶ Ἀρζακηῆς, ἀν-
 10 τιχαριζόμενος τοῦ Δάρου τὸ Ἀφουμῶν φρούριον. ἐδέξατο P. 170
 μὲν οὖν καὶ αὐθις αὐτοὺς βασιλεὺς ὁ Περσῶν, τραχύτητι
 15 οὐδὲ χρώμενος πρὸς ἕκαστα τῶν φιλανθρώπως γεγραμμένων
 οὔτε ἀποστήσεσθαι ἔφη πώποτε τοῦ Δάρου, οὐ μᾶλλον γε ἢ
 τῆς Νισίβιδος ἢ Σηγγάρων, ἅπερ καὶ αὐτὰ ἐκ Ῥωμαίων
 ἀπισχυρίζετο ἔχειν Πέρσας, οὔτε μὴν ἑλαττώσειν τι τῶν
 πατρῴων κτημάτων, ἀλλ' εἰ μὲν οἴοντέ ἐστιν, ἐς αὐξήσειν
 15 αὐτὰ ἐνεγκεῖν, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ γὰρ καταλειμμένα φυλά-
 ξειν. Χοσρόην μὲν γὰρ τὸν πατέρα ἔφη, ὡς, εἶγς περιῆν,
 ἴσως τὸ τοιόνδε ἐπραξεν ἂν καὶ τὸ Δάρου ἀφῆκε Ῥωμαίοις.
 τῆ γὰρ προσκησαμένῳ τι καὶ τοῦτο ἀποβεβληκῶτι οὐχ οὐ- B
 τως αἰσχρὸν αἰσχύνῃ δὲ ὁμοίως ἅπασιν ἀνθρώποις κατα-
 20 προέσθαι τὰ πατρῶα. ταῦτα εἰρηκῶς, διὰ Μεβόδου πάλιν
 αὐτοῖς ἐποίησε κατάδηλον ὡς „ἐπὶ τίνι μέγα φρονοῦντες
 ἀξιούσι πρὸς ἡμῶν ἀνακομιζέσθαι τὸ Δάρου; ποίον νενικη-

2. ἀπαλλαγῆναι vulg. 13. μὴ B., μὴ vulg. 17. ἀφῆκε N.,
 ἐφῆκε vulg. 21. ἐπὶ τίνι vulg.

primum a Persarum finibus excedere iusserunt. Et cum legati man-
 data sua exhibuissent, Persae omnia, quorum causa legatio decreta
 esset, cognoverunt: ut Imperator paratus esset, mala ex bello orta
 sopire et Armeniam, de qua tot certamina fuissent, sine proelio
 eorum iuris et potestatis facere; quin et Arzanenem cedere, et pro
 Daras oppido Afumorum castellum illis tradere. Denuo Persarum
 rex legatos excepit, et ad ea, quae Imperator ad illum perhumano
 scripserat, acerbe admodum et arroganter respondit, se nunquam
 urbe Daras cesserum non magis, quam Nisibi aut Singaris, quas
 urbes a Romanis per vim captas haberent Persae, neque quicquam
 ex possessionibus, quas illi pater reliquerit, se diminuturum, sed pot-
 tius, si non auctiores faciat, saltem quantum in se esset, intacta
 conservaturum. „Pater Chosroës, inquit, si vixisset, fortasse eo
 descendisset, et Daras Romanis restituisset. Ei enim, qui ipse im-
 perii fines protendit, parta rursus amittere, non tam turpe est.
 Pudori autem est omnibus hominibus paterna profigare.” Haec ubi
 dixisset, rursus per Mebodem alia fere huiusmodi suggessit: qua-
 nam de causa elati Romani Daras ab ipsis recipere possant, qua
 victoria potiti, quibus tropaeis se iactantes? ubi denique superiores

- A. C. 580 πότες πόλεμον; ποίοις ἐγκαλλωπιζόμενοι τροπαίοις; ποῖ δῆκα
 Ind. 13 καθυπέριεροι γενόμενοι Περσῶν; ἀλλ' ὅτι ἀπειρίας δραξά-
 Tiber. 3 μενοι τοῦ Ταχσοδρῶ, καὶ περιαγαγόντες αὐτὸν ἐς ἄλλοτε
 ἄλλους χώρους, ἐπειδὴ περιπλανωμένου ἐξ Ἀρμενίας ἐκείνου
 εἰς Ἀρζανηνὴν καὶ ἀπὸ Ἀρζανηνῆς ἐς Ἀρμενίαν ἄδειαν⁵
 ἔσχον οἱ Ῥωμαῖοι καταδραμεῖν τὴν ἐν Περσῶν τῇ τοι ἄρα
 C βρενθύνονται ἴσως καὶ μεγαλαυχοῦσιν, ὑποτοπούντες ἐν ἐλάτ-
 V. 115 τονι μοῖρα τὰ ἡμέτερα κείσθαι. ἴστωσαν οὖν, ἔφη, Ῥωμαῖοι,
 ὡς οὐδὲ ἄλλως ἀνέξομαι τῆς εἰρήνης, εἰ μὴ πω κατατιθέσθαι
 μέλλοιεν καὶ τὰ ὄσα πρὸς βασιλέως Ἰουστινιανοῦ ἐκομιζό-¹⁰
 μεθα χρήματα ἀν' ἔτος." τοσαύτη μεγαληγορία χρησαμένου
 Ὁρμισδα, μόλις ἀφείθησαν Ζαχαρίας τε καὶ Θεόδωρος, ἄκρι
 τριῶν ἤδη φθινότων μηνῶν ἐκεῖσε ἐνδιατρίψαντες, πάντων
 δὲ τῶν δυσχερῶν ἐς πείραν ἐλθόντες καὶ γὰρ οὐδὲ ὅσον
 ἀέρα καθαρὸν ἀναπνεῦσαι, οὐ μὴν προκῦψαι ἐκ τοῦ τέγου,¹⁵
 D ἵνα ἐνδιαιτώμενοι ἦσαν, ξυνεχώρουν οἷς ἡ φυλακὴ τῶν πρέ-
 σβων ἀνειμένη ἐτύγγανε τό τε δωμάτιον αὐτὸ ζοφῶδες τε
 ἦν καὶ διάπνευστον καὶ ὄρα θέρους ἐς τὰ μάλιστα ἀναρμό-
 διον, ὡς δοκεῖν εἶναι τὸ χοῦμα εἰρκτῆν. τοῖς τοιοῖσδε τοίνυν
 δεινοῖς ἐκτετριμμένους διαφῆκαν, πολλῶ δυσκολώτερον αὐθίς²⁰
 πρὸς τὴν ἐπάνοδον αὐτοῖς χρησάμενοι, ὡς μήτε τῶν ἀναγκαί-

7. βρενθύνονται H., βρενεύονται vulg. 9. ἄλλως N., ἄλλων
 vulg. 10. βασιλέως H., βασιλέα vulg. 11. ἀν' ἔτος H., ἀνε-
 τος vulg. 14. ἐλθόντων vulg. 18. διάπνευστον H., ἀδιάπνευ-
 στον N.

Persis evaserunt? Imperitia quidem et imprudentia Tachosdri res bene gesserunt, dum ipsum ex una regione in aliam circumagunt, et modo ex Armenia in Arzanenem, modo ex Arzanene in Armeniam excurrere cogitur, regionem Persarum, quae est ad Orientem, depopulati sunt. Hoc est fortasse, quod magnos spiritus gerunt, quo superbiunt, existimantes deteriore conditione res nostras prostratas iacere. „Sciant Romani, inquit, me non aliis conditionibus pacem fieri permissurum, quam si persolvant omnes pecunias, quas Iustinianus singulis annis nobis pendere erat solitus.” Hac insolenti oratione Hormisda uso, vix tribus demum post mensibus elapsis, Zacharias et Theodorus difficillima et gravia quaeque experiendo perpassi, missionem obtinuerunt. Neque enim purum aëra haurire, neque libere ex tecto, sub quo diversabantur, in apertum exire eorum custodiae praepositi permittebant. Domus vero, in qua habitabant, erat obscurior, et cum in eam ex omni parte venti perflarent, aestate inprimis valde molesta erat; denique re vera domus carcer esse videbatur. His igitur malis et incommodis attritos et confectos multo graviora in reditu passuros dimisit. Nam nec illis rerum necessariorum copiam, quoad satis esset, administrabant,

ων ἐς τὸ ἀποχρῶν σφισι μεταδιδόναι, τριβειν τε τὸν χρῶ- A. C. 580
 νον καὶ μακροτέραν αὐτοῖς τὴν πορείαν ἐργάζεσθαι. μιᾶς Ind. 13
 γὰρ ἡμέρας ὁδὸν σφῶς ἀγκυρόντες ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφε- Tiber. 3.
 ξῆς δὲ ἑτέρας ἄτρακτοῦ ἐς τοῦμπαλιν ἐπανῆγον, ἕως πολλῶν
 ἡμερῶν αὐτοὺς ἀναπλήσαντες, ὡς καὶ ἑκάτερον ἀμέλει νό-
 σφ βαρυτάτη περιπεσεῖν, ἐξώθησαν τῆς Περσῶν. ἀφικομέ-
 τῆς δὲ ταύτης τῆς ἀγγελίας παρὰ βασιλέα Ῥωμαίων καὶ P. 17,
 παρὰ τὴν πάντων ἐλπίδα προσπεσοῦσης, (οὐ γὰρ φήθη πώ-
 ποτε Πέρσας ἐπὶ μικροῖς οὕτω καὶ λίαν συμμετροῖς τὴν
 10 ἐπιρῆνῃ μὴ προσδέξασθαι,) Μαυρικίῳ μὲν εἰκότως ἐσήμαινεν
 ἔχεσθαι τοῦ πολέμου κατὰ τὸν προχωροῦντα τρόπον, καὶ τὰ
 ἄλλα περισκόπει, ὡς ἂν ἀμνηγέη οἴοιτο ἔσοιτο βοηθῆσαι
 τοῖς πράγμασιν. οἱ δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε κακῶς τὸ στρά-
 τευμα· καὶ γὰρ τὴν διανομὴν τῶν χρημάτων ἐπεποιήτο.

15 κ'. Ὅτι παρεσκευάζετο ὁ Τιβέριος διαλύσαι τὸν πρὸς A. C. 581
 Πέρσας πόλεμον. τοιγαροῦν οὕτως ἀρέσαντα βασιλεῖ, ἀφίη- Ind. 14
 σιν ἐπὶ τούτῳ Ζαχαρίαν ἐν τοῖς Ῥωμαίων τε καὶ Περσῶν B
 μεθορίοις πρεσβευσόμενον καὶ αὐθις ὃν δὴ καὶ πολλάκις ἐπὶ
 ταῖς τοιανύταις ἐχειροτόνησε χρεῖαις. ὁ δὲ ἀφικόμενος, καὶ
 20 ποδῆλον καταστήσας ἐφ' ᾧ ἐποιήσατο ὡς Πέρσας τὴν ἄφιξιν,
 ὁ μὲν ὑπῆρχεν ἐν τούτοις, βασιλεὺς δὲ Περσῶν ἐκπέμπει
 Ἀνδίγαν. οὗτος δὲ ἀνῆρ κατὰ τοσοῦτον ἐχέφρων τε ἦν καὶ

5. Quae vulgo post verbum ἀναπλήσαντες ex proxime superioribus absurde repetuntur: ἐπὶ τὰ πρόσω, τῇ ἐφεξῆς, del. B.
 6. ἐξώθησαν] ἐξώσθησαν H.: at ne hoc quidem verum videtur.
 13. οἱ] τῷ coni. B.

dlem de die ducebant, et longioribus itineribus eos fatigabant. Etenim quam viam uno die confecerant, eam postridie retro eos ducebant, donec multis aerumnis confictati, ita ut uterque in gravissimum morbum incideret, tandem Perside excesserunt. Cuius rei nuntius quum ad Imperatorem afferretur, et praeter omnem expectationem illi accideret, (non enim existimaverat, cum Romani ita faciles et moderatos se praebuissent, fore, ut Persae a pace abhorrerent,) iure et merito Mauricio praecepit, ut bellum strenuo pararet, et cetera omnia ita instituit, ut omni modo suis rebus consuleret. Neque vero exercitus quoad cetera male habebat. Stipendia enim persoluta fuerant.

20. Tiberius bellum contra Persas finire in animo habebat. Itaque, hoc consilio capto, iterum Zachariam elegit, quem ad limites Romanorum et Persarum legaret. Iam enim et saepius antea eius opera in huiusmodi rebus usus fuerat. Is quum advenisset, quaque de causa ad Persas profectus esset, exposuisset, ipse in iis locis manebat, et Persarum rex Andigan eodem mittit. Hic vir erat admodum prudens, et multorum

Desippus, Eunapius etc.

A. C. 58: *πράγμασι πλείστοις ὁμιλήσας, καθύσον τε αὐτῷ ἐπὶ μακρό-*
Ind. 14 *τατον καὶ τὰ τοῦ χρόνου ξυνέβαινεν ἐπισφραγίζοντι τῷ πάνυ*
Tiber. 4 *γρηατέῳ τὸ νουνεχές. ἐπειδὴ δὲ συνηλθέτην ἀγγοῦ τῆς πό-*
κλεως τοῦ Δάρας, ξὺν τοῖς καὶ οἱ τῶν ἐκείνη πόλεων Ῥωμαί-
ων τε καὶ Περσῶν ἡγεμόνες, οἱ μὲν δὴ ἐξηρτύοντο ἑκα-
στοι διαλεχθῆσόμενοι περὶ τοῦ ὅπως δεόν καταθέσθαι τὸν
πόλεμον· ὁ δὲ γε τῶν μεθορίων λεγόμενος προτίκτωρ (δηλοῦ
δὲ παρὰ Ῥωμαίοις τὸν ἐς τοῦτο καταλεγόμενον ἀξίας, τὸν
βασιλειον προσκεπαστήν,) οὗτος δὴ οὖν κατεσκευάσε καλύβας,
ἐν αἷς ἐμελλον ἑκατέρας πολιτείας πρέσβεις τὰ εἰρημένα δια-
σκέπτεσθαι τοῦτο γὰρ τὸ λειτούργημα ἄνωθὲν τε καὶ ἔξ ἄρ-
χῆς τῷ προτίκτωρι ἐπιτέτραπται. παρασκευασθέντων οὖν τῶν
τοιῶνδε ἐνδαιτημάτων, καὶ γενομένων ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Ἄν-
D *δίγαν τε καὶ Ζαχαρίου καὶ τῶν τῆς περιοικίδος ἀρχόντων,*
τοῦ μὲν Ἄνδίγαν τὴν συνέλευσιν ποιουμένου ἐκ τοῦ Δάρας, 15
Ζαχαρίου δὲ ἐκ τοῦ Μάρδης, καὶ αὐθις οὐχ ἦπτον ταῖς
αὐταῖς χρωμένων δικαιολογίαις, ἀλλ' ὅπως καὶ ἐν ταῖς προτέραις
προσβείαις· καὶ τῶν μὲν Περσῶν βουλομένων κομίζεσθαι
ἀπὸ Ῥωμαίων τὰ ὅσα περ ἐκ πλείστου χρόνου εἰώθεσαν χρή-
ματα τοῦ διομολογηθέντος ἐπὶ τῶν Ἰουστινιανοῦ χρόνων, πρὸς 20
τούτοις ἔχειν καὶ τὸ Δάρας· τῶν δὲ δὴ Ῥωμαίων ἐξεναν-
τίας ἀπισχυριζομένων ὥστε μηδὲν κατατιθέσθαι μήτε μὴν
ὡσπερ τιμῆματός τινος πρίασθαι τὴν εἰρήνην, ἀλλὰ γὰρ καὶ

1. καθύσον H., καθόν vulg.
 20. Ἰουστινιανῶν vulg.

3. ἐπειδὴ δὲ H., ἔτεε δεῖ δὲ

negotiorum peritissimus, quia diuturnum temporis spatium (erat enim aetate longe proventus) senectute ipsa sapientiam eius firmaverat. Postquam autem ad Daras convenerunt, et cum his urbium tam earum, quae Romanis, quam earum, quae Persis parebant, primarii viri: utrique in ea disquisitione versati sunt, quomodo bello finis imponi posset. Ille, qui confinium protector erat, (sic Romani eum appellant, qui ad dignitatem praefecti regii electus est,) ille, inquam, tentoria praeparanda curavit, (hoc enim munus est illius magistratus a primis inde temporibus,) sub quibus ab utraque re publica missi convenirent et colloquerentur. Itaque istis praeparatis diversoriis, cum in illis Andigan et Zacharias et principes confinium viri congressi essent, (eo enim Andigan ex Daras, et Zacharias ex Mardis oppido venerant,) iisdem rursus rationibus ius suum ab utraque parte defenderunt, quibus in superioribus colloquiis erant usi. Volebant enim Persae a multo tempore pecunias, quas soliti erant ex conventionione et pacto temporibus Iustiniani inuito, a Romanis accipere, et praeterea retinere Daras. Romani vero contra, ne quid pecuniarum darent, pugnabant; neve quasi poena et multa

ἀνασώσασθαι ἀπὸ Περσῶν τὸ Λάρας, ἀντάλλαγμα μέντοι Α. C. 581
 παρέχοντας τὴν ἐξ ἀρχῆς Περσαρμενίαν τε καὶ Ἀρζανηνῆν, Ind. 14
 ἄνευ τῶν ἀμφοτέρων χωρῶν οἰκητόρων τῶν ὅσοι τῇ Ῥωμαί- Tiber. 4
 ῶν προσεχώρησαν πολιτεία, — πλείστον οὖν, ὥσπερ εἰκὸς, ἐπὶ P. 172
 Στηλίκιῳ πράγματι προσηνεγμένων λόγων καὶ ἥκιστα εἰς ἔργον
 ἀχθέντων, μήτε μὴν τῇ συμφωνίᾳ ἀφοῦν τοῖν μεροῖν ζυμ-
 βαινόντων ἀλλήλοις, τὸν Ἀνδίαν παρακρούσασθαι Ζαχα-
 ρίαν ὑποτοπήσαντα ἐφ' ᾗ θέσθαι συνθήκας οὐκ ἐς τὸ εὐπρε-
 πές, ἀλλὰ γὰρ πάντῃ ἀσυμφόρους τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ, φάναί
 10 λέγεται τῷ αὐτῷ „τείχη καὶ πύλαι, καὶ εἴτι τοιοῦτον, ὃ ἄν-
 δρες, φυλακτήριον, φυλάττειν μὲν, ὡς εἰκὸς, δυνήσεται καὶ
 πόλιν καὶ πολιτείαν ὄλην. ἐν οἷς δὲ τυγχάνουσιν οἱ τῆνους
 περιπεφραγμένοι, κρύπτειν οὐ ῥάδιον. φήμη γὰρ αἰεὶ χει-
 ροῦται τὰ πράγματα, καὶ τὰ δοκοῦντά πως ἄδηλα καθεστᾶ- B
 15 ναι προτίθησι ταῖς ἀκοαῖς, ὥσπερ ἐπ' ἀγορᾶς ἐν φανερῇ τῷ
 βουλομένῳ πείσασθαι ὄνια. τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς ἐξεπιστάμε-
 θα τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν πολέμοις ἀντερείδουσιν πλείστοις,
 καὶ πολλαχόσε τῆς οἰκουμένης ὄπλα κινουῦσαν, καὶ τῇ δυνά-
 μει μεμερισμένην σχεδὸν ἐφ' ἑκάστῳ βαρβάρῳ γένει, καὶ τὴν
 20 κατ' ἡμᾶς πολιτείαν οὐκ ἄπο τρόπου Ῥωμαῖοι γινώσκουσι
 μηδενὶ τῶν πάντων ἀνθρώπων νῦν πολεμοῦσαν ἢ Ῥωμαίοις
 μόνοις. ὡς οὖν ὑμῶν μὲν πολλοὺς ἔθνεσι μαχομένους, ἡμῶν δὲ

γ. Ζαχαρίαν Ν., Ζαχαρία vulg. 13. οὐ add. Ν. Verbat
 φήμη — ὄνια in Excc. de sent. p. 363. ed. Rom. paulum
 mutilata exstant.

quadam pacem redimere viderentur. Daras quoque recuperare cupiebant, et eam Persarmenia et Arzanene commutare volebant, modo earum provinciarum incolae, qui se ad rei publicae Romanae auctoritatem contulissent, ea deditioe non continerentur. Quum multi de ea re sermones habiti essent, neque ulla res ad finem pervenisset, quia neutiquam partes inter se conveniebant: Andigan in Zachariam, qui illum pacis condiciones minime honestas, imo Romanorum rebus ex omni parte damnosas et inutiles ferre, suspicatus erat, his verbis invecus esse fertur: „Moenia et portae et aliud, o viri, munimentum poterit quidem et urbem et universam rem publicam tueri: sed qua conditione ii se habeant, qui inclusi continentur, non facile occultari potest. Fama enim in omnibus rebus dominatur, et vel ea, quae abscondita esse videbantur hominum auribus, sicut merces in foro emtoribus, exponit. Quamobrem et nos certo scimus, Romanum imperium cum multis populis bello contendere, et per plerasque terrae oras arma circumferre. Ex quo fit, ut eius copiae late dispersae sint adversus unumquodque fere barbarorum genus. At vero Romani sciunt nostrum imperium, non sine ratione, cum nullo alio hominum genere, quam cum Romanis,

A. C. 58₁ μόνοις ὑμῖν, οὕτω καὶ τὰς ξυνηθῆκας ἀνάγκη διατιθέναι. βέ-
 Ind. 14₁ βαιον γὰρ ἂν γένοιτο Ῥωμαίοις τε τὸ περιεῖναι καὶ πρὸς
 Tiber. 4₁ Ἐπολλὰ διαγωνιζομένοις ἔθνη καὶ πρὸς μίαν τῶν Περσῶν πο-
 λιτείαν, καθάπερ καὶ ἡμῖν ἐν βεβαίῳ γενήσεται τὸ κρατεῖν
 πρὸς οὐδένα τῶν ἄλλων ἢ πρὸς Ῥωμαίους μόνοις ἔχουσι τὴν⁵
 διαφορὰν, καὶ τῷ πρὸς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν παρατάττεσθαι
 πόλεμον." ταῦτα ἐπεὶ ἔλεξεν ὁ Ἀνδίγαν, ἀκηκοῦτα Ζαχαρίαν
 λέγεται ὑπομειδιᾶσαι καὶ ὧδε εἶπεῖν „εὖ σοι γένοιτο, ὦ
 Ἀνδίγαν, καὶ Πέρσῃ πεφυκότι καὶ μαρτυροῦντι Ῥωμαίοις
 τῆς ἀνδρείας καὶ πυρατρῶσαντι τὴν ἀλήθειαν σὺδαμῶς. εἶπο
 D γὰρ μὴ, ὡς ἔφησ, ἡ Ῥωμαίων περιεσπᾶτο δύναμις, καὶ τὴν
 πολυχειρίαν τοῦ κατ' αὐτὴν στρατοῦ κατὰ πολλὰ τῆς οἰκου-
 μένης ἐξέτεινεν ἔθνη, καὶ ὡς ἐγεφύρωσε τῇ δυνάμει τὴν
 θάλατταν καὶ τὰς ἠπείρους ἐξευξε τῷ πανταχοῦ παρεῖναι τε
 καὶ περιεῖναι, τί ἂν οἶε πεπονθέναι Πέρσας ἢ ἐπὶ πόσον¹⁵
 ἀντισχεῖν τῷδε τῷ πολέμῳ; οἶμαι μὲν οὖν ἔγωγε καὐτό γε
 δήπου τοῦνομα συμφθαρῆναι Πέρσαις, καὶ μόνῳ νικῆσαι
 τῷ μηδέποτε φέρεσθαι τῇ μνήμῃ." τούτων Ζαχαρία εἰρη-
 μέτων ὁ Ἀνδίγαν τῇ σιγῇ ἐδήλωσε τὸ νενικῆσθαι τῷ λόγῳ.
 τοιαῦτα μὲν οὖν ἄμφω διελεγέσθην. ἐν τοσοῦτῳ δὲ ὁ Ταχοσ-²⁰
 δρῶ, Περσῶν στρατηγός, ἅμα τῇ Περσικῇ στρατιᾷ ἐς τὰ ἱππά-
 P. 173 ῖμα τὰ περὶ τὴν Νίσιβιν ἐστρατοπεδεύετο κατὰ τὸν Μυγδόνιον

12. τῆς om. vulg. 14. ἠπείρους ἐξευξε H., ἠπεριέξευξε vulg.
 19. τὸ νενικῆσθαι H., τῷ γεν. vulg. 22. Μυγδόνιον vulg.

bellum gerere. Itaque quoniam vos cum multis gentibus bello de-
 certatis, nobis autem cum vobis solis bellum est, ad hunc modum
 etiam induciae faciendae sunt. Nam Romani se victuros esse con-
 fidunt, etiam cum multis nationibus, et contra unum Persarum im-
 perium bellum gerentes, sicut nobis certa explorataque erit victoria,
 quandoquidem cum nullis aliis, quam cum solis Romanis, nobis
 erit certamen; et contra unum eundemque hostem unum idemque
 bellum instruemus." Quae cum Andigan dicentem Zacharias audiis-
 set, dicitur subrisisse et ita locutus: „Bene tibi sit, o Andigan, et
 homini in Persia nato, qui fortitudinis et virtutis testimonium Ro-
 manis praebes, neque a veritate aberras. Nisi enim, ut dicis, Ro-
 mani ingentem multitudinem suorum exercituum ad tam multas gen-
 tes terrae extendissent, et copiis, tanquam ponte, mare iunxissent,
 et omnes terras praesenti imperio continuissent; quid existimas Per-
 sas passuros, aut quandiu hoc bello tolerando pares futuros fuisse?
 Iam nunc ipsum nomen Persicum cum Persis interiturum eosque
 nulla alia re, quam aeterna oblivione, victuros fuisse." Haec ubi
 dicta sunt a Zacharia, Andigan satis silentio indicavit, se dicendo
 a Zacharia superatum. Dum autem inter se colloquerentur, Tachos-

ποταμόν. Μανρίκιος δὲ χαρακώσας ὑπῆρχε τὰς ἀμφ' αὐτὸν δυ- A. C. 581
νάμεις ἐν τῷ δὴ λεγομένῳ Μονόκαρτον, ἐν ἀγχιθύρῳ Κωνσταντί- Ind. 14
νης τῆς πόλεως. ἔστι γὰρ δήπου τὰ περὶ τὸ Μονόκαρτον ἅπαντα Tiber. 4
ἔνδρά τε καὶ ἰππόβωτα καὶ στρατῶ ἐνοσκηνησασθαι ἀγαθὰ.
50ῦτω μὲν οὗτοι ἀπεταφρεύοντο. ἀτὰρ ὁ Ἄνδιγαν ἔτι ξυνε-
στώσης τῆς ἐκκλησίας ἐχρᾶτο καὶ πτοίαις τισὶ καὶ φενακι-
σμοῖς, Ζαχαρία ὑποδηλῶν, ὡς αὐτὸς εἶη μόνος ὁ διακωλύων τὸν B
Ταχοσδρῶ τὴν Ῥωμαϊκὴν γῆν κατασεῖσαι ἅπασαν. τυχὸν γὰρ,
ἐν ᾧ διαλεγόμενος ἦν, ἀνεφαίνετό τις τούτων δὴ τῶν ἐς
10 τιάχος ἰππιζομένων τε καὶ τὰς ἀγγελίας τῷ τάχει τῶν ἵππων
διακομιζόντων, πλαττόμενος ἐκ τοῦ Ταχοσδρῶ ἐστάλθαι. καὶ
δὴ τὸν Ἄνδιγαν ἰδίᾳ λαμβάνων ἐνεχείριζε οἱ ἐπιστολὴν, ἐν
ᾗ ἐνεφέρετο, ὡς Ταχοσδρῶ δῆθεν γεγραφότος, οἷα ἀκαθέκτου
οὔσης τῆς Περσῶν στρατιᾶς, μάλα τε ὀρμώσης μὲν δὴ ἐμ-
15 βαλεῖν ἐς τὴν Ῥωμαϊκὴν. τοιαῦτα ψευδομένης τῆς ἐπιστολῆς,
συνεψεύδετο τοῖς γεγραμμένοις καὶ ὁ κονιορτὸς, ὃς τῷ ἀγγε-
λιαφόρῳ, ἅτε ἄρτι ἀφιγμένῳ ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, συμπεπλα- C
σμένος τε καὶ ἐνιζάνων πολὺς περὶ τὴν κόμην ὑπῆρχεν. ἄμα V. 117
δὲ καὶ ὁ Ἄνδιγαν διαλεγόμενος τῷ ἦθει ὑπεκρίνετο, καὶ τῇ
20 ἄλλῃ κινήσει τοῦ σώματος ὑπεφαίνετο οἷα μὴ ἐφιέμενος πο-
λέμου. τὸ μετὰ ταῦτα κατὰ δὴ τὸν ζύλλογον ἑαυτὸν ἀναμι-

4. ἰππόβωτα Par. 13. ἀκαθέκτου H., καθέκτου vulg.

drus, Persarum dux, cum exercitu Persico castra habebat ad Mygdonium amnem, circa Nisibim in campis equestri pugnae et alendo equitatu perquam opportunis. Mauricius vero vallo continebat suos milites in loco, quem vocant Monocartum, prope portas arbis Constantinae. Sunt enim omnia loca circa Monocartum aquosa et equorum pastioni commoda, et exercitui sub pellibus habendo apta. Ad hunc modum illi se fossa et vallo muniterant. Ceterum Andigan, dum adhuc in concilio essent, exterrere Zachariam et deludere est aggressus: se enim solum impedimento fuisse praedicabat, quominus Tachosdrus omnes Romanorum agros igni ferroque proscinderet. Tum forte eodem tempore, quo cum illo verba faciebat, ex composito in eorum conspectum venit unus ex his, quorum sunt partes citis equis adequitare, et nuntios equorum velocitate perferre, qui se a Tachosdro missum fingebat. Is Andigan secreto abducit, et epistolam, tanquam a Tachosdro scriptam, tradit. Hac continebatur, exercitum Persarum minime contineri posse, quin Romanorum terras invadat et in eas impetum faciat. Huic mendaci epistolae et his, quae in illa scripta erant, congruebat pulvis, qui nuntio, tanquam recens de via adventanti, ex fictione capillis multus inerat Andigan quoque cum nuntio disserens, vultum componebat, et omni corporis motu simulabat, se minime bellum appetere. Et paulo post quum ad colloquium rediisset, Zachariae dixit,

- A. C. 58: γγὺς, καὶ ἔφασκε Ζαχαρία, ὡς ἐνοχλοῖτο ὑπὸ τοῦ Ταχοσδρῶ
 Ind. 14 } καὶ ὡς ἐσημηνέν οἱ, τὴν προθυμίαν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἀφρό-
 Tiber. 4 } ρητον, ἐγχαλινοῦσθαι τε ἀδύνατον, τοῦτο μὲν ἐν πολλαῖς
 μυριάσι ξυνησταμένης τῆς Περσικῆς δυνάμεως, τοῦτο δὲ καὶ
 ἐς τὰ μάλιστα ἰεμένης τὴν Ῥωμαίων ἄπασαν καὶ δὴ παρα-5
 D τικά πυρπολήσειν καὶ ὡς, εἰ μὲν Ῥωμαῖοι ἔλοιτο, καθ' ὃν
 ἂν βούλειτο τρόπον Πέρσαι, ἐμπεδῶσαι τὰς σπονδὰς, ἀφά-
 ξεσθαι τῶν ὄπλων εἰ δέ γε οὐ βούλονται, ξυγχορήσειν αὐτῶ ἐμ-
 βαλεῖν παραχρῆμα ἐς τὴν εἴηαν Ῥωμαίων οὐδὲ γὰρ ἀνδρέξειν
 αὐτοὺς κἄν γοῦν τὸν κτύπον τῶν φαρετρῶν τοῦ Περσικοῦ¹⁰
 ἀκούσεσθαι πλήθους. ἄλλως τε δὲ δεδιέναι τὴν τοῦ κατ'
 αὐτοὺς βασιλέως ὄργην ἐς χρόνον τοσόνδε ἀναβαλλομένους
 τὸν πόλεμον. οὕτω μὲν οὖν ὁ Ἄνδιγαν δολερωτάτῃ τε καὶ
 ἀλαζονικώτατῃ τῷ κόμπῳ χρησάμενος τῶν ῥημάτων, ἐπλάτ-
 τετο ἐκοντὶ μὴ προσίεσθαι τοῦ πολέμου τὸ αὐτεξούσιον. συν-15
 εἰς δὲ καὶ Ζαχαρίας τὸ ἀπατηλὸν τῶν εἰρημένων, καὶ τὴν
 κομπολογίαν παραπέτασμα εἶναι τοῦ ψεύδους, „ὡ Ἄνδιγαν,”
 P. 174 ἔφη, „οὐκ ἐν τῇ ἀπατῇ τὸ ἐχέφρον δηλοῦται, μάλιστα τοῦ
 ἀπατωμένου ξυνειδότος. ἢ γὰρ οἶε με μὴ ἐξεπίστασθαι, ὡς
 πλάσματά ἐστι τὰ ὑπὸ Περσῶν πρασσόμενά τε καὶ λεγόμε-20
 να, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἢ δόκησις καὶ ἀποσκιάσματα καὶ
 φενακισμοί; καὶ ὡς σὺ αὐτὸς ἅπαντα ταῦτα ἐδραματούργη-

sibi molesta esse, quae a Tachosdro nuntiarentur: etenim per literas significare, incredibilem esse Persici exercitus ad pugnandum alacritatem, quae nullo modo comprimī posset. Constare Persarum aciem multis hominum millibus, quibus nihil aliud sit in animo, quam in Romanorum fines impetum facere, eosque igni ferroque vastare; illos quidem armis temperaturos, si Romani ea conditione, qua Persae voluerint, foedera fecerint. Sin recusarint, se illis permissurum, ut Romanos ad Orientem aggrederentur. Quod si accidat, Romanos ne auditu quidem ipso strepitem pharetrarum Persicae multitudinis sustenturos esse. Ni faciant, timere ne in se iram regis sui commoveant, quod tanto tempore distulerint bellum gerere. Ad hunc modum Andigan doloso et magniloquo verborum fastu utens, simulabat minime se volente bellum fieri, quod sponte erupturum esset. Cum autem Zacharias satis intelligeret fraudem, quae suberat his, quae Andigan dixerat, et exquisito verborum ornatu quaeri colorem et praetextum mendacis, „O Andigan, inquit, non in decipiendo prudentia declaratur, maxime si is, qui decipitur, id, quod agit, intelligat. Num enim existimas me ignorare, ista omnia, quae Persae dicunt et faciunt, esse res fictas, neque aliud, quam simulationem, et artes et tectas fraudes, quas tu ipse commentus es, ut Romanos perterrefacias? Sed non faciam,

σας, ἔγνωσθαι ἐκφοβήσιν Ῥωμαίους; ὡς ἂν οὖν βούλει καὶ A. C. 581
 ἀρεστόν σοι εἶη, ἐφίημι ποιεῖν. πλὴν εὖ ἴσθι, ὡς ἐν ἀρχαῖς Ind. 14
 τοῦδε τοῦ πολέμου Ῥωμαίοις τε δπλοφορεῖν φορτικώτατόν τι Tiber. 4
 ἐφαίνετο· ὥστε ἀμέλει καὶ ἰκεταίαις χρώμεθα ὡς ὑμᾶς, μὴ
5 αἰσχυροσθῆναι σφᾶς ἐπιλαβέσθαι ὄπλων. κατὰ τοσοῦτον γὰρ
 ἐς τὸ ἀπόλεμον ἐπιβρέπέστατα εἶχον, ὡς καὶ ἄχρις Ἀπαμεί- B
 ας ἐλάσαι Πέρσας, καὶ μὲν οὖν ἄχρι αὐτῆς γε δήπου Ἀν-
 τιοχείας. ὑμῶν τε πρὸς ταῦτα μὴ ὑποχαλασάντων, ἀφ' οὗ
 ἤσπιάσαντο Ῥωμαῖοι τὸ ἐθελοκίνδυνον, οἶμαι μὴ ἀγνοεῖν Πέρ-
10 σας, ὡς οὐδὲ μέχρις αὐτῶν τῶν μεθορίων ἀναιματι οἶοι ἐγέν-
 νησθε ἀφικέσθαι. νῦν γοῦν πεπαιδευμένων ἀκριβῶς Ῥωμαίων
 τὸν πόλεμον, θαρσάλοιοι τέ ἐσμεν καὶ εὐελπίδες, ὡς, εἴγε
 κινήσοι ὁ Ταχσοδρῶ, ὑπαντιάσειεν οἱ ἐν αὐτοῖς γε δήπου
 τοῖς ὄροις δόρυ Ῥωμαϊκὸν εὖ μάλα τεθηγμένον, διατιτρεῖν
15 τῆς λαπίρας οἷοντε ἂν αὐτοῦ. ὡς οὖν εὖ ἐξεπισταμένων
 Ῥωμαίων τοὺς Περσῶν δόλους, πρᾶϊτε οὕτω." τούτων οὖν C
 καὶ ἑτέρων πλείστων εἰρημένων μὲν, μάτην δὲ ὁμως, (προηλ-
 θε γὰρ οὐδὲν ἔτιοῦν,) τότε Μαυρικίῳ ἐν γραμμασι δημοῦ
 Ζαχαρίας ἀφικέσθαι ἐς τὰ πρὸ Κωνσταντίνης πεδία, οἷα δὴ
 ποδκέϊσε τὸν πόλεμον ξηχροτήσονται. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Τα-
 χσοδρῶ κινήσας τὰ Περαικὰ στρατεύματα ἐπαγόμενος ἦει ἐς
 τὰ περὶ Κωνσταντίνην.

13. ὑπαντιάσει. N.

14. διατιτρεῖν τὰς H., διατιτράντα vulg.

mihi crede, quod voles et tibi libitum erit. At tu scito, initio quidem
 huius belli Romanis grave et durum fuisse ad arma gestanda deve-
 nire. Etenim vos deprecati sumus, ne eo rem adduceretis, ut nos
 arma capere eogeretis. Tunc enim Romani ad cessationem a bello
 tam propense ferebantur, ut Apameam, immo et Antiochiam usque
 Persae cum manu militari progressi sint. Cum autem Romani, vo-
 bis non cedentibus, sponte periculum subirent, scire vos opinor,
 vos non sine sanguine ne ad fines quidem pervenire potuisse. Nunc
 enim artes bellicas necessario edocti, audaciores facti sumus, et
 spe ducimur, si se commoverit Tachosdrus, obviam eius contibus
 in ipsis confiniibus ituram Romanorum acutam hastam, quae latus
 eius facile transfigat. Quare sic age, ut memineris, Romanos probe
 nosse Persarum dolos." Hos et plures huiusmodi inter se habue-
 rant sermones, sed frustra, nihil enim inde est consecutum. Tum
 Zacharias Mauriciam per litteras monuit, ut in planitiem, quae est
 ad Constantinam, descenderet, et proelium committeret. Similiter Ta-
 chosdro movens cum omnibus Persarum copiis, eas ad Constanti-
 nam adduxit.

A. C. 581 κα'. Ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας πόλεμος Ῥωμαίοις καὶ Ἀβά-
 Ind. 14 ροῖς συνεκροτήθη, μηδεμιᾶς δυνάμεως Ῥωμαϊκῆς κατὰ τὴν
 Tiber. 4 πρὸς Δαλματία γέφυραν ἐπιφανείσης, καίτοι σαθρότατα
 ἔχουσαν. ἀλλὰ γὰρ καὶ ὁ Ἀψίχ καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Ἀβαρι-
 D κὸν αὐτοῦ ἐφεδρεύοντες πρότερον τοσαύτην καταφρόνησιν ἔπε-
 5 δείξαντο κατὰ Ῥωμαίων, ὥστε μετενεχθῆναι σφᾶς κατὰ δὲ
 τὴν ἑτέραν γέφυραν, ἄλλην τε δύναμιν προστεθῆναι τῇ δο-
 νάμει Βαϊάνου· πιεζομένων τοιγαροῦν τῶν ἐν τῷ Σιρμίῳ λι-
 μῷ μεγίστῳ, ἤδη τε ἀπτομένων ἀθεμίτων τροφῶν τῷ ἑστε-
 ρησθαι τῶν ἀναγκαίων καὶ γεγεφυρωσθαι τὴν διάβασιν τοῦ
 10 Σαοῦ, καὶ Σολομῶνος τηνικαῦτα προσσιῶτος τοῦ Σιρμίῳ
 ἐκμελέστατά πως διατελοῦντος, καὶ μηδὲν ὅτιοῦν στρατηγίας
 ἔχοντον ἐπιδεικνυμένον· πρὸς γὰρ καὶ τῶν τῆς πόλεως ἀπει-
 ρηκῶτων τοῖς χαλεποῖς, δλοφυρωμένων τε καὶ ἐς τὰς ἐσχάτας
 15 ἐλπίδας ἐξωλισθηκῶτων, καταμειφομένων τε τοῖς Ῥωμαίων
 P. 175 ἡγεμόσι Θεόγνιδός τε αὐτοῦ ὀλιγοχειρίαν νοσοῦντος· ταῦτα
 V. 118 Τιβέριος ὁ βασιλεὺς κατέμαθεν, αἰρετώτερον ἡγησάμενος μὴ συν-
 αιχμαλωτισθῆναι τῇ πόλει τῶν οἰκητόρων τὸν ὄμιλον, ἐν γράμ-
 μασι κελεύει Θεόγνιδι καταλύσαι τὸν πόλεμον ἐπὶ σπονδαῖς,
 ὡς ὑπέξελθεῖν παμπληθεῖ τοὺς τῆδε οἰκοῦντας, μηδὲν ἐπιφε-
 20 ρομένους τῶν οἰκείων ἢ μόνον τὸ ζῆν καὶ παρασχόν οὕτω πε-
 ριβόλαιον ἔν· καὶ δὴ συνέβησαν ἐπὶ ταῖς τοιαῖσδε ξυνθή-

1. τρεῖς ἐνιαυτούς N. 4. ἔχουσαν B., ἐχούσης vulg. 8. τῶν
 add. N. λοιμῷ vulg. 11 τοῦ τηνικ. N. 16. ταῦτα ἐπεὶ Τιβ. N.

21. Romani et Avares per tres dies in expectatione decertandi fuerunt, sed cum nullae Romanorum copiae apparerent, quae pontem, qua itur in Dalmatiam, tametsi parum munitus esset, oppugnarent, Apsichus et qui cum eo erant Avares, qui illic prius ad pontis custodiam conserderant, tam parvi Romanos faciebant, ut ad alium pontem se conferrent, et novas copias copiis Baiani adicerent. At qui in Sirmio erant ingenti fame oppressi, cibis nefandis se sustentabant, quia rerum necessarium inopia laborabant, et hostes pontem in Sao fecerant. Praeterea Salomon, qui tunc temporis Sirmio praerat, parum diligenter res administrabat, neque se ullum rei militaris usum habere ostendebat. Itaque cives et urbis incolae hac calamitate afflicti, eiulabantur, et cum ad extremas spes redacti essent, omnium istorum malorum causam in duces Romanos reiciebant. Postremo Theognis paucitate militum laborabat. Haec ubi Tiberius didicit, potius esse duxit, civium multitudinem non cum ipsa urbe in ditionem venire: itaque per litteras iussit Theognidem bellum his conditionibus solvere, ut liceret omnibus, qui in urbe habitabant, salvis et incolumibus exire, neque quicquam suarum rerum inde asportare praeter vitam et unam vestem.

καις, και τὰ τοῦ πολέμου ἐλώφησεν, ἐφ' ᾧ παρεχωρήσασαι μὲν A. C. 581
 Ῥωμαίους Ἀβάροις τῆς πόλεως, Ἀβάρους δὲ Ῥωμαίους τοῦ Ind. 14
 ἐν τῇ πόλει πλήθους, ἄνευ τῶν ὅσα ἐκάστῳ ἐν περιουσίᾳ B Tiber. 4
 ὑπῆρχεν. ἐπεζήτηε δὲ ὁ Χαγάνος καὶ τριῶν ἐτῶν παρῳχη-
 5 μένων χρυσίον, ὧν οὐκ εἰλήφει τι κατὰ τὸ σύνηδες, τῶν
 παρεχομένων αὐτῷ ὑπὲρ τοῦ μὴ χρῆσθαι ὄπλοις. ἦσαν δὲ
 τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἐκάστῳ ἕτοι ἀμφὶ χιλιάδας ὀγδοήκοντα
 χρυσίου νομισμάτων. ἔτι γε μὴν καὶ ἓνα τινὰ τῶν ἐπ' αὐτῷ
 10 ταττομένων, ὃς προσεχώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ, καθὰ
 15 λέγεται, τῇ γυναικὶ τοῦ Βαϊανοῦ ἐς ἀφροδίσια συνελθῶν.
 ταύτῃ τοι κατάδηλον ἐποίησε Θεόγνιδι ἐκδοθῆναι οἱ τὸν αὐ- C
 τόμολον ἧ γὰρ ἂν ἄλλως μὴ ἀνέξασθαι ἰδεῖν ἐς σπονδάς ὁ
 δὲ γε ἀντεσήμηεν, ὡς ἡ γῆ τοῦ Ῥωμαίων βασιλείως μεγίστη
 20 τέ ἐστι καὶ ἄπλετος, καὶ ὡς δυσεύρετόν τι φυγὰς ἀνὴρ ἐν
 25 αὐτῇ ἀλώμενος, τυχόν δὲ ὅτι καὶ ὀλέθρῳ ἦλω. πρὸς ταῦτα
 ἀντέλεξεν ὁ Βαϊανὸς ὀμνῦναι τοὺς Ῥωμαίων ἡγεμόνας, ὡς
 ἀναμαστεύσωσι, καὶ εἴ τι εὐροίεν τὸν φυγάδα, ἀπακρύ-
 ψοινοτο οὐδαμῶς, ἀλλ' ἐκ παντὸς τρόπου ἐγχειριεῖν αὐτὸν τῷ
 τῶν Ἀβάρων μονάρχῳ. εἰ δὲ γε τετελευτηκῶς εἶη, καὶ οὕτω
 30 σσημῆναι.

1. ἐλώφησε vulg. 9. προσεχώρησε Val., προσειώρησε vulg.

Itaque in has conventiones consenserunt, et bellum his conditionibus desit, ut Romani Avaribus urbem dederent, et Avares Romanis omnem, quae in ea erat, multitudinem absque his, quae unusquisque eorum in bonis habebat, concederent. Exegit etiam Chaganus trium praeteritorum annorum aurum, quod non acceperat, et illi Romani solvere solebant, ut armis abstineret. Erant vero pecuniae, quae pro pace unoquoque anno pendebantur, ad octoginta millia nummorum aureorum. Praeterea unus ex his, qui sub eo militabant, in Romanorum regiones fugerat, quia dicebatur adulterium cum Baiani uxore commisisse. Hoc significavit Theognidi, et sibi transfugam reddi postulavit, seque non aliter foederum conditiones ferre posse affirmavit. Theognis respondit, Romani Imperatoris ditionem longe lateque patere, in qua, propterea quod amplissima et vastissima esset, res difficilis inventu foret vir exul in ea errans, qui fortasse etiam iam periiit. Ad ea Baianus dixit: „Iurent igitur Romani duces, se perquisituros, et si transfugam repererint, non occultaturos, sed omnino eum in manus Avarum regi tradituros; sin autem fato functus sit, eius rei ipsum certiozem facturos esse.”

ΕΚ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΠΡΟΤΙΚΤΟΡΟΣ
ΕΚΛΟΓΑΙ ΠΕΡΙ ΓΝΩΜΩΝ.

EX HISTORIA
MENANDRI PROTECTORIS
EXCERPTA DE SENTENTIIS.

ARGUMENTUM.

Fragmentum prooemii (1). Silzibulus adversus Ephthalitas et Avaros bellum parat (2. 3). Prudentia Catulphi Ephthalitas (4). De victoriae inconstantia, de libertate dicendi, de animi constantia (5 — 10). Petri Patricii uberior historia de legatione ipsius ad Chosroem laudatur (11). Breves sententiae de inconstantia fortunae, de periculis belli civilis, de providentiae commodis (12 — 20). Baiani impudentia adversus Romanos (21. 22). De maledicentiae turpitudine (23). Menandri epigramma in Isaozitam Magum, qui ad fidem Christianam se convertit (24). Isaozitas constantia inter mortis cruciatus (25). Sententia (26). Procopii laudes (27). Varias sententiae (28 — 34). Romani poenas luunt pro iniuriis adversus populos vectigales (35). Mauricius in Iberia rem male gerit (36. 37). Varias sententiae (38 — 41). Tachosdro Persa graviter vulneratur (42). Mauricius a Persis vincitur (43).

R. 353 α'. . . . λέξεως εὐγενεῖ ὄσον τῇ τῶν πραγμάτων ἀφη-
Cod. 341 γήσει καρποῦσθαι θαρσύνουσας· πῶς γὰρ οἴοντε ἦν ἐμὲ ἐς το-
σοῦτον ἀφιχθαι παιδείας, ὡς καὶ ἐς τὸ συγγράφειν ἴεναι;

1. λέξεως] οὐ τοσοῦτον τῷ τῆς λέξεως N.

1. *Nequaquam tantum elocutionis nobilitate, quantum rebus narrandis me consecuturum esse speravi. Nam qui fieri potest, ut*

ἀμέριμος γὰρ ἐστὶ ἐμοί γε ὁ βίος καὶ ἐκδεδιητημένος ὑ-
πῆρχεν.

β. Ὅτι ὁ πρὸς τοῦ κρατοῦντος ἡδικημένος χαλεπαίνει R. 354
ὡς τὰ πολλὰ τῷ κοινῷ.

5 γ. Ὅτι ὁ Σιλζιβουλός ὁ τῶν Τούρκων ἡγεμῶν, (ἡκησίως
γὰρ ἦδη τῶν Ἀβάρων τῆς φυγῆς πέρι, καὶ ὡς τὰ Τούρκων
διαδηλησάμενοι ᾤχοντο,) οἷα φύσει φρονήματι ἐπεταὶ βαρ-
βάρῳ, ἀπαυθαδισάμενος ἔφη, ὡς „οὔτε ὄρνεις πεφύκασιν,
ὅπως τῇ πῆσει ἀνὰ αἴθερα διαφύγοιεν τῶν Τούρκων πρὸ ἕλ-
10 φη, οὔτε μὴν ἰχθύες, ὡς ἂν ὑποβρύχιοι γενόμενοι ἐς τὰ
κατώτατα τοῦ θαλαττίου ἀφανισθῆσονται κλύδωνος, ἀλλ' ὑ-
περθε περιουστοῦσι τῆς γῆς· καὶ ἤνικα μοι ὁ κατὰ τῶν
Ἐφθαλιτῶν διανυσθήσεται πόλεμος, ἐπιθήσομαι καὶ Ἀβάροις
καὶ τὰς ἐμὰς ἡκιστα φεύξουσι δυνάμεις.” ταῦτα λέγεται ἐπι-
15 κομπάσαντα τὸν Σιλζιβουλον ἔχεσθαι τῆς ἐπ' Ἐφθαλίτας
ὄρμηξ.

δ. Ὅτι ὁ Κάτουλφος κωλύων τὸν τῶν Ἐφθαλιτῶν ἡγε-
μόνα τῆς πρόσω πορείας, ἐφθέγγετο βαρβαρικὸν μὲν τι καὶ R. 355
παροιμιῶδες, ὅμως δ' ἐχόμενον πειθοῦς, ἕνα κύνα ἐν τοῖς
20 οὐκίκοις ὄθνεϊον δέκα ῥωμαλεώτερον εἶναι.

ε. Ὅτι περ οὐδὲν οὔτω βέβαιον ὡς τὸ τῆς νίκης ἀβέ-
βαιον.

5. Σιλζιβουλός: idem, qui in Excc. de Legg. Σιλζιβουλός νο-
catur. 7. φρονήματι ed. 8. ἀπαυθαδισάμενος ed. 13. Ἀβάρ-
ροις corr. M., Ἀζμιροῖς cod. 15. ἔχεσθαι N., ἔλεισθαι ed.
19. δ'] γ' ed.

ego eruditionem adquisiverim historiae componendae necessariam,
qui rudem vitam et sine disciplina duxi?

2. Qui a principe iniuriam passus est, is rem publicam ple-
rumque odit.

3. Silzibulus, Turcorum dux, audita Avarum fuga, in qua hi
res Turcorum detrimentis adfecerant, solita barbarorum superbia
iactanter ait: neque aves eos esse, ut aërio volatu Turcorum gladios
effugere possent: neque pisces, ut profundo pelago submersi undis
occultarentur, sed supra terram eos vagari. Quare, inquit, simul-
atque Ephthaliticum bellum absolvero, Avarum adgrediar, qui meis
profecto viribus non resistunt. Haec aiunt iactantem Silzibulum,
adversus Ephthalitas esse profectum.

4. Catulphus ut averteret Ephthalitarum ducem, quominus
agmen ulterius duceret, dixit barbaricum quidem proverbium, aptum
tamen ad persuadendum, unum canem in propriis aedibus externis
decem esse validiorem.

5. Nihil est adeo constans ut victoriae inconstantia.

δ'. Ὅτι ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις πολλάκις παραπέσῃ γε τῇ τόλμῃ τὸ ἐλπίζεσθαι.

ζ'. Οὐ γὰρ ἐμοί γε τάληθῆ σιγητέον, ἀλλ' οὐδὲ πρὸς χάριν ἂν εἶποιμι τῶν μέγα δυναμένων. οἷς γὰρ οὐκ ἔνεστα τὸ εὐκλεές, τούτοις ἐγκώμια προσφέρων τις παρὰ τὴν πᾶν-5 των δόξαν καταγέλαστον τίθῃσι τὸν ἐπαινούμενον, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπισκιάζειν βουλόμενος κὰν τοῖς ὁμολογουμένοις ψεύ- δεσθαι δόξει.

η'. Ὅτι ἀναπερωτόν τι χρῆμα ἢ νίκη, καὶ διαδιδράσκειν οἶατε οὐσα ῥαδίως, ταυτά τοι καὶ Ὅμηρος αὐτήνιο φησιν ἐπαμείβεσθαι τοὺς ἄνδρας.

θ'. Ὅτι ψυχὴ τυραννομένη πρὸς φόβου τῶν δεόντων κατ' οὐδὲν ὀτιοῦν προμηθεύσεται.

ι'. Πᾶν γὰρ ἀγαθόν τε καὶ κακὸν τῇ ἀνθρωπίνῃ ταλαντεύεται γνώμῃ, καὶ τῷ βουλομένῳ προσδέχεται τὴν 15 ῥοπῆν.

A. C. 562 ια'. Ὅτι φησὶ Μένανδρος ὁ ἱστορικὸς περὶ Πέτρου τοῦ
Ind. 10 πρέσβεως καὶ Χοσροῦ· „οἶδε μὲν οὖν οἱ λόγοι προῆλθον
Justin. 36 ἐξ ἀμφοῶν, καὶ οὐχ ἕτερα νοήματα ἐλέχθη Σουανίας πέρι·
Cod. 342 οὐδὲ μὴν ἀνθ' ἑτέρων ἑτέροις λέξεσιν ἐχρησάμην, ἢ τὸ χθα-20
R. 356 μαλώτερόν πως ἔστιν ἢ τῶν λόγων, καθόσον οἴοντέ μοι, με-
τέφρασα ἐς τὸ Ἀττικώτερον. οὐ γὰρ ἐμοί γε θυμηῆρες τὰ

1. παρέπεται τῇ τόλμῃ τὸ λογίζεσθαι conl. B. 4. ἂν om.
ed. 9. ἀναπερωτόν B., ἀναπερωτώτατόν ed. 18. οἱ add. B.
21. ἔστιν ἢ N., ἔστιν ἢ ed.

6. In maximis periculis saepe audacia spem superat.

7. Neque a me veritas reticenda est, neque ad gratiam potentium loquendum. Etenim si hominibus, qui nihil commendabile habent, laudes contra omnium sententiam quisquam tribuat, tum is, qui laudatur, ridiculus evadit, tum qui veritati fucum facere nititur, in manifestis etiam rebus mentiri postea videbitur.

8. Volucris admodum victoria est, et facile aufugere solet; atque ob id mihi videtur ipsa ab Homero dici inter homines alternare.

9. Animus timore oppressus nullum officii respectum habebit.

10. Namque omne bonum malumque in humano libratur iudicio, atque a voluntate inclinationem accipit.

11. Menander historicus de Petro legato et de Chosroë sic loquitur: „Hi ergo utrimque habiti sunt sermones, neque aliis sententiis actum est de Suania. Neque enim ego alia aliis verba substitui; neque siquid humiliter dictum fuit, id ego conatus sum pro meis viribus in Attici sermonis elegantiam transferre: neque mihi libuit, quae proprie dicta sunt quaeque ad me incorrupta, ut arbitror, de-

εἰρημένα κυρίως καὶ ἐς ἐμὲ ἦκοντα, ὡς οἶμαι, ἐς τὸ ἀκριβὲς, A. C. 56a
 μεταφέρειν ἐς ἑτερολογίαν, καὶ τῷ γλαφυρῷ τῶν ῥημάτων ^{Ind. 10}
 οὐχὶ τὰ ὅσα ἐρρήθη, ἀλλὰ γὰρ τὴν τῆς ῥητορικῆς ἐπιδείκνυ
 Justin. 36

σθαι δύναμιν, μάλιστα καὶ περὶ σπονδῶν οὕτω μεγίστοι
 5 δούον βασιλείων καὶ πολιτείων ποιουμένων μοι τὴν ἀπαγγελί-
 αν. εἰ δέ γε ἄρα βούλεται τις τὰ ὅσα Περσῶν βασιλεὺς
 καὶ Πέτρος τῆνικαῦτα ἀκριβολογησαμένω ἦσθην εἰδέναι, ἀ-
 ναλεξάσθω ταῦτα ἐκ τῆς αὐτοῦ Πέτρου συναγωγῆς· ἅπαν-
 τα γὰρ αὐτῷ ἀναγγέλλονται ἐς τὸ ἀκριβὲς ὅποσα Χοσρόης
 10 καὶ πρέσβεις Ῥωμαίων καὶ Περσῶν ἔλεξαν τε καὶ ἤκουσαν, αὐ-
 τοῖς τοῖς λόγοις τῶν φθεγξαμένων εἰρημένα, εἴτε κατὰ θωπεί-
 αν τινὰ ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τυγχάνουσι λεγόμενα, εἴτ' οὖν
 κατασοβρευόμενοι σφῶν ἔλεξαν ἅττα ἢ εἰρωνευόμενοι ἢ καὶ
 ἐπιτωθύζοντες ἢ καὶ ἀποφλαυρίζοντες· καὶ ἀπλῶς ὅσα ἐνῆν
 15 καὶ ὅπως περὶ τόσου πρῶγματος διαλεγόμενους τοὺς ἀμφοτέ-
 ρας πολιτείας ἄνδρας ἔπειν, ἐνθένδε ἀναλεκτέον. τῶχος γὰρ
 μέγιστον ἐστὶ τῶν τοιῶνδε πεπλήρωται, οἶμαι, ζῦν ἀληθεί-
 ᾱς λόγων, εἰ μὴ Πέτρῳ κεκόμψενται τι τῆς αὐτοῦ χάριν εὐκλείας,
 ὡς ἂν τοῖς μετέπειτα δειχθεῖν ὡς μάλα ἐμβριθῆς καὶ ἀνάλωτος
 20 ἐν τῷ ῥητορεύειν τῷ καταμαλάξαι φρονήματα βαρβαρικὰ σκλη- R. 357
 ρὰ τε καὶ ὀγκώδη. ἅπαντα δὴ οὖν ἐν τῇ τούτου βίβλῳ [τ']
 ἀναλεγόμενος ὅστισούν εὐρήσει· οὐ γὰρ ἐμοὶ γε ὑπῆρχεν

4. μεγίστων ed. 5. ἐπαγγέλλαν ed. 7. ἀκριβολογησαμένους
 ed. 10. πρεσβευὲς ed. 18. κομψεύεται ed. 20. τὸ κα-
 ταμαλάξαι ed. 21. τούτων ed.

venerunt, ea deinde in alia verba convertere: ita ut splendore vo-
 cabulorum non singula, quae reapse dicta fuerunt, sed rhetoricam
 potius vim repraesentarem: praesertim quum foedera narrem tan-
 torum duorum regum atque imperiorum. Quodsi quem scire etiam
 delectat, quidquid diserte inter Persarum regem Petrumque actita-
 tum est, is adeat Petri ipsius commentarios, in quibus cuncta dili-
 genter scripsit, quaecumque Chosroës legatice tum Romanorum
 tum Persarum locuti sunt vel audierunt, conceptis ipsis loquentium
 verbis: sive haec adsentatione quadam utrimque dicta fuerunt, sive
 serio, sive ironice, sive etiam irridenter et contemptum: atque
 omnino quae de re tanta et quomodo dicenda habuerint utriusque
 imperii viri, ea indidem repetere oportet: est enim volumen maxi-
 mum, plenum veridicorum, ut puto, sermonum: nisi forte Petrus
 aliquantulum ostentat se, famae suae gratificans; ut nimirum poste-
 ritati demonstret, se fuisse praevalidum atque invictum in arte
 rhetorica ad emoliendos duos atque elatos barbarorum spiritus.
 Lector igitur omnia eo in libro inveniet. Neque enim mihi ne-
 cessarium, immo neque concinnum est, scribenti historiam lon-

A. C. 362 ἀναγκαῖον οὐδὲ ἄλλως ἀρμόδιον ἐν ξυγγραφῇ περιητολογεῖσθαι
 Ind. 10 χρῆσθαι τὸ ἐφ' ἐνὶ κεφαλαίῳ ἐμφιλοχωρεῖν· ὡς, εἴ γε ἔ-
 Iustia. 36 παντα ἀνιγραψάμεν τὰ ὅσα κατ' ἐκείνην γε δῆπου φέρεται
 τὴν διφθέραν, ἀπέχρησέ μοι ἂν ἢ τῶν σπονδῶν ῥαψιδία
 ἐς μεγίστης ἱστορίας ὑπόθεσιν. ἐγὼ δὲ ἐκείθεν ἀρυσάμενος
 ὅ,τι χρειώδες ἐν ὀλίγῳ ἔλεξα."

ιβ'. Ὅτι ἐν ταῖς εὐπραγίαις τῶν δυσμενῶν διπλασιάζε-
 σθαι πέφυκε τὸ ἔχθος.

ιγ'. Ὅτι τὸ εὐτυχεῖν οὐκ οὐκ ἐχρῆν ὑπόθεσις γίνεται
 Cod. 351 τοῦ μὴ τὰ δέοντα φρονεῖν τοῖς μὴ λογισμῷ βεβηκότι χρωμέ-10
 ροις τῇ τύχῃ.

ιδ'. Ὅτι φιλοτάραχον χρῆμα ὁ δῆμος, καὶ φύσις αὐτῆ
 ἢ προπέτεια.

ιε'. Ὅτι χαλεπὸν ἀμελούμενον τὸ χρῆμα καὶ δυσκατα-
 γώνιστον ἐμφύλιος πόλεμος. 15

ις'. Ὅτι ἀνδρείας ἐπίδειξις προερχομένη κατὰ τῶν φύ-
 σει δυσμενῶν καὶ οὐ κατὰ τῶν ὁμοδιαιτῶν ἐνδοξότερον τί-
 θησι τὸν ἐπιδεικνύμενον.

ιζ'. Ὅτι οἱ Γότθοι παντελῶς ὑπὸ Ῥωμαίων ἠττήθησαν.
 καὶ ἐγὼ γε τὰ τοιαύτα ἄγαμαι οὐδαμῶς· χρόνῳ γὰρ συμμορ-
 φοῦσθαι πέφυκε τὰ ἀνθρώπεια, εὐροις τε σχεδὸν ἅπασαν
 ἱστορίαν τῶν τοιῶνδε χαλεπῶν ἀνάπλεων, γένη τε μέγιστα

2. τὸ] καὶ vel ἢ v. τῆ v. τοῦ conl. B.

14. ἀμελούμενος παραχρῆμα conl. B.

21. ἀν πᾶσαν conl. B.

gis sermonibus uti, atque in uno rerum capite tamdiu versari.
 Nam si omnia referrem, quae membranis illis continentur, sufficeret
 foederis illius tractatus ad copiosissimae historiae argumentum.
 Ego igitur illinc haustis, quae utiliora esse videntur, breviter rem
 expeditivi."

12. Sicubi res prospere eveniunt, tunc malivolorum odium
 duplicari solet.

13. Indignorum hominum felicitas in causa est, quominus illi
 congruos spiritus mente agitent, qui non satis firmo animo fortunam
 suam ferunt.

14. Populus tumultuandi amans est et natura sua temerarius.

15. Incuria difficile et vix superabile bellum civile.

16. Ea demum fortitudo facit hominem inclytum, quae adver-
 sus naturales hostes, non quae contra cives exseritur.

17. Gothi a Romanis penitus domiti fuerunt. Neque ego id mi-
 ror: nam aequae, ut tempus, res humanae mutabiles sunt. Cunctam
 vero propemodum historiam gravium huiusmodi casuum plenam
 invenies: et quidem maximas gentes urbesque modo felicissimas,

καὶ πόλεις νῦν μὲν ἐς ἄγαν εὐημερήσαντα, νῦν δὲ ἐς τὸ μὴ εἶναι κατολισθήσαντα παντελῶς. ταῦτα μὲν οὖν καὶ τοιαῦδε ἢ R. 358 περιφορὰ νεοχομῶσα τοῦ χρόνου καὶ πρὸ τοῦ ἐπεδειξάτο, καὶ μὴν ἐπιδειξεται αὐθις, καὶ ἐπιδεικνυμένη οὐ παύσεται, ἔστ' ἄν ἄνθρωποι τε ὄσι καὶ μάχαι.

ιη. "Οτι μέχρι τοσούτου δέον πονεῖν, ἄχρι τῆς ἐκ τῶν πόνων ὠφελίας ἐν ἀποκαύσει καθεστάναι δύναίτο τις· ὁ γὰρ μὴ οὕτω βιοτεύων, εἰ καὶ πλεον ἔσχε τῶν ἄλλων, ἦττον ἔχει τῶν ἀγαθῶν.

ιο ιθ'. "Οτι ὁ ζῆν τῇ δυνάμει τῶν πέλας νικήσας οὐδὲν ἦττον ὥσπερ νενικηκόσι τοῖς ἡσημένοις παραχωρήσει μεγαλαυχεῖν τῷ πρὸς διττὴν αὐτοὺς ἀγωνίζεσθαι δύναμιν.

κ'. "Οτι κινδύνων ἐλπίς ἄνευ κινδύνων τίθησι τὸν ἐλπίζοντα τῷ προησφαλισθαι τῶν δυσχερῶν τῇ δοκῆσει τὰ πράγματα. πολλάκις γὰρ καὶ τό γ' ἀληθὲς ἐν ὑπονοίᾳ γενόμενον ἀσφαλές.

κα'. "Οτι καὶ αὐθις ὁ τῶν Ἀβάρων ἡγούμενος ταῖς πρώην ἐχρήσατο ἀπειλαῖς. καὶ ἐπειδὴ κομπάζων καὶ μεγαλορημῶν ἐστί ὑπάρχων οἷόστε οὐκ ἐγένετο ἐκδειματῶσαι τοὺς Ῥωμαίους· οὗτοι γὰρ δὴ πρὸς οἷς οὐκ ὀρθῶδιά τις αὐτοῖς ἐνέσκηψε, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπεφλαύριζον καὶ περιεφρόνον τὸν βάρβαρον, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κομπωδεστέραις ἐχρῶντο ταῖς ἀντιλογίαις.

4. μὲν ed.

modo ad nihilum redactas. Haec et similia, inquam, temporis circumactio ac perpetua novitas tum ante nos demonstravit, tum et deinceps, donec hominum genus erit et bellandi usus, spectanda exhibebit.

18. Eatenus laborandum est, quatenus laborum utilitate frui quis potest: nisi enim ita vivit, is etiamsi ceteros divitiis superet, ubertate tamen verorum bonorum inferior est.

19. Qui finitimorum viribus adiutus vicit, is occasionem praebet victis, ceu si essent victores, gloriandi, quasi ipsi contra vires duplo suis maiores pugnaverint.

20. Periculorum expectatio extra periculum expectantem collocat; propterea quod suspitione malorum rebus suis cavet: saepe enim id etiam, quod reapse impendet, si suspitione praeoccupetur, tuto cavemus.

21. Avarum dux praedictas denuo minas intentavit: neque tamen iactantia tumidisque verbis Romanos territare potuit. Porro hi, nullo timore correpti, non solum barbarum contemnebant ac flocci faciebant, sed ultro etiam iactantioribus responsis non temperabant.

κβ. Ὅτι μεμίσηται τυραννίς, καὶ ἀντίπαλος εἶη ὁ τυραννούμενος.

κγ. Ὅτι τῇ κακῆγορίᾳ ἐνεστὶν ὡς τὰ πολλὰ ἐπιχαιρέ-
R. 359 κάκῳ οὐσῇ ἀόκνως περιουστεῖν τε καὶ ὑπευρύνεσθαι. τὸ
ἐαυτῆς οὖν ἐπιτελοῦσα ἐφότου ψιθυρίζουσα κατὰ τούτου.⁵
ἐπεὶ δὲ ἐνεφώλευε τοῖς ὡσί, τὸ ἀστυάμητόν τε καὶ ἀλλόκο-
Cod. 352 τον τούτου ἐκτραγωδοῦσα, οἱ ὑπήκοον ἤχθοντο,
καὶ περιέφερον ἐν στόματι τὸν ἡγεμόνα ἅτε ἀνοσιουργόν.

κδ. Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι Μένανδρος περὶ Ἰσαοζίτου
τοῦ ἐν Περσίδι σταυρωθέντος, τραγωδίῳν θέμενος καὶ τόνιο
ἄνδρα ἐσοῖτι ἀγαθοεῖς· „ἐν γῶ ἐβαλόμην, ὡς καὶ ἄξιον τῶ
τοῦ θεοῦ θεραπευτῆ τῶ βαρβάρῳ ἐν ἑξαμέτρῳ ἐπίγραμμα
λέξει. καὶ δὴ λέλεκται μοι ἐπίγραμμα ὧδε

Ἦν πάρος ἐν Πέρσῃσιν ἐγὼ μάγος Ἰσαοζίτης
εἰς ὅλοῃν ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμύσας.

εὔτε δὲ πυρρὸς ἔδαπτεν ἐμὴν πόλιν, ἤλθον ἀρῆξαι,
ἤλθε δὲ καὶ Χριστοῦ παρσθενέος θεράπων.
κείνῳ δ' ἐσβέσθη δύναμις φλογός, ἀλλὰ καὶ ἔμπης
νικηθεῖς νίκην ἤνυσα θειοτέρην.”

1. εἰη] αλεῖ B. 3. ἐπιχαιρέκῳ οὐσῇ N., ἐπὶ χαιρέκῳ
δοσῇ ed. 5. ἐφότου] ἐφοῖτα con. B. 7. οἱ . . . ὑπήκοον]
οἱ κατὰ τὴν Περσῶν Ἀρμενίαν καὶ Ἰβηρίαν ὑπήκοοι con. N.
10. τοῦ N., τούτου ed. 11. ἐς τό τι ed. ἐβαλόμην N., ἐβου-
λόμην ed. 14. Hoc epigramma editum est in Anthologia Gr.
T. I. p. 27., ubi hominis nomen scribitur Ἰσβοζήτης.

22. Tyrannis invisā est, fitque inimicus, qui tyrannidem patitur.

23. Maledicentia, quae aliorum miseriis gaudere solet, impu-
denter grassatur, atque in eo suum officium exsequitur, quod alic-
nae famae obtrectat. Postquam vero aures hominum insedit,
inconstantiam et iniquitatem eius supra modum incusans; (*qui Per-
sarmeniam et Iberiam incolebant*), eum oderant, ac veluti sceler-
stum differebant sermonibus ducem.

24. Ait historicus Menander de Isaozita, qui apud Persas in
crucem actus est, postquam multa de luctu suo et de laudibus ho-
minis praemisit: „Eidem destinaveram sex versiculorum epigramma,
prout famulo Dei, quamquam barbaro, dignum erat, inscribere.
Est autem epigramma hoc:

Eram olim inter Persas magus ego Isaozita,

Qui perniciose in fraude spem collocaveram.

Cumque urbem meam ignis corripuit, veni auxiliaturus;
Veniitque simul Christi invicti famulus.

Ille sane vim igneam exstinxit; sed tamen ego
Victus victoriam retuli diviniorem.”

κ'. "Ὅτι ὁ αὐτὸς Ἰσαοζίτης, παραινούτων αὐτὸν ἐσταυρωμένον ὄντα ἐς τὰ πάτρια μεταθεῖναι νόμιμα καὶ σώζεσθαι, ἔφη μεταμελεῖσθαι οὐχ ὅτι ἐς τοῦτο ἔγνω σωτηρίας ἐλθεῖν, R. 360 ἀλλ' ὅτι ἔγνω ὀψέ. ταῦτα ἔλεγε γλιχόμενος κατὰ τὸ ἀπα-
5 ραίτητόν τε καὶ καρτερόν τῶν οὐρανίων ἐκ . . διὰ παλαιῶν
στεφάνων τὰ ἀκήρεια ἀνακεῖσθαι νικητήρια, καὶ ἠξίωσ τὸ
βραχὺ καὶ ἀνόνητον τοῦ βίου δοκεῖν τίθεσθαι ἐπὶ ῥῆ . .
δια . . ἐς αἰί.

κζ'. "Ὅτι ἡ εἰς τὰ μέγιστα τῶν ἐγχειρημάτων ὁρμὴ πλέ-
100ν πέφυκε τὸ ἀναχαιτίζον τοῦ παρορμῶντος ἔχειν, ἄλλως
τε καὶ ἦν ἀνδρὶς ὧσιν οἱ ἐς πρὸν πτόν κίνδυνον εἰθέλοντες
ἀφιέναι.

κζ'. "Ὅτι περὶ Προκοπίου τοῦ ἱστορικοῦ καὶ δικηγόρου
φησὶν ὁ Μένανδρος· „οὐ γὰρ ἐμοί γε δυνατὸν, οὐδὲ γε ἄλ-
15 λως πέφυκε θυμῆρες, τοσαύτη λόγων ἀκτὴν τὴν ἐμαυτοῦ θου-
ἀλλίδα ἀντανασχεῖν. ἀρκέσει δέ μοι ἐν μικροῖς [πάγκαλον
δεῖσθαι] τοῖς ἐμαυτοῦ, καὶ τῷ Ἀσκραίῳ [ἔπεσθαι] ποιητῇ
ἠλιθιὸν τινα καὶ παράφρονα εἶναι φάσκοντι τὸν ἐς τοὺς
κρείττους ἀμιλλώμενον."

20 κη'. "Ὅτι μετὰ τὴν τῶν Ἀβάρων η . . . λέγεται καὶ
τὴν . . . ὁ τῶν Ἀβάρων . .
. . . μὲν ἐπενεγκεῖν ἐτόλμησ . . . γράμματά τε καὶ διφ . . .

15. Pro ἐμαυτοῦ θουαλλίδα membr. exhibere visae sunt ἐκάστου
θρούαμα., μεσημβρινὴν δῆδα ed. 16. 17. uncis inclusa Maius
ita edidit. 20. Ἀβάρων ἦταν conl. N. 22. καὶ διφθέρας
conl. N.

25. Idem Isaozita, quum quidam hortarentur eum cruci iam
adixum, ut ad patria sacra revertens fatum supremum declinaret,
poenitere se ait, non quod salutis adoptandae consilium cepisset,
sed quod sero cepisset. Haec aiebat cupiens per suam firmitatem
atque constantiam coelestes coronas adipisci . . . et brevem hanc
et inutilem vitam parvi aestimare videri volebat.

26. Magna ausa animum potius reprimere, quam excitare, so-
lent; idque praecipue si ii praesentes sint, qui ad apertum discrimen
hominem impellunt.

27. De Procopio historico et iuridico ait Menander: „Neque
mibi possibile est, neque alioquin animo destinatum, ut contra
tantum eloquentiae splendorem exiguam meam candelam attollam.
Satis erit mihi tenuitas mea; Ascræoque poetae audiens ero, qui
eum potioribus cortantem stultitiae insimulat atque dementiae."

Dezippus, Eunapius etc.

28

εἰσὶν· ὄθεν ἀναλεγόμενοι γινώ

χωτάτω ἐς τὰ φύλα . . Τιβέριον δὲ φάναι ἀμοιβαίῳ . . .

R. 361 κθ'. . . εἶναι ἐπιτήδειον .

Cod. 321 λ'. Ὅτι ἐλπίδι τοῦ νικᾶν τοῦ πλείονος ὀρηγόμενος, τῆς ἀδήλου ῥοπῆς ἀναλογισάμενος τὸ σφαλερὸν, ἔξει τὴν αὐτοῦς δόκησιν ἀβουλίας ὑπόθεσιν.

λα'. Ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐ καθ' αὐτοὺς ἀδικοῦνται μόνον, ἀλλὰ συναδικοῦνται καὶ φίλων, ὡς εἰκὸς, ὑφ' ἐτέρων πασχόντων κακῶς.

λβ'. Ὅτι οὐχ ὅστις ἀντεπιβουλεύει τοῦ δικαίου κατόπιον ὀφθῆσεται, ἀλλ' ὅς ἐπιβουλεύει τῶν χαλεπῶν ὑπόθεσις γίνεται.

R. 362 λγ'. Ὅτι ἀφιλοπρωτεῖα μόνη καὶ φθόνου κατάλυσις τὰ καιριώτατα συνιστᾷ.

λδ'. Ὅτι τὸ εὐδαιμον οὐκ ἐξ αὐτομάτου τινὸς ἐπιρρέει, ἵ5 ἀλλ' ὅτι τῆς ἀληθοῦς εὐτυχίας οἱ πόνοι γονεῖς· ὄθεν καὶ ἡδυντέρα τις ἢ ἐκ τῶν πόνων ἀπόλαυσις.

c.A.C.580 λε'. Ὅτι ὡς ἔοικε, πρὶν ἢ Μανρίκιον ἡγεμονεῦσαι τοῦ
Ind. 13 στρατοῦ, τὰ κατὰ τῶν δασμοφοροῦντων ἀδικήματα ἔσφηλε
Tiber. 3 Ῥωμαίους. ταύτῃ τοι κατὰ τινα θεήλατον ὀργὴν τὰ δοκη-20
θέντα οὐκ ἐτελέσθη, ἀλλὰ γὰρ καὶ ἀπέσκηψεν εἰς τὸν ἀν-
τίον. φιλεῖ γὰρ πως τὸ θεῖον τοῖς ἄδικα πεπραχόσιν οὐτ'

5. αὐτοῦ N., αὐτὴν ed.
22. οὐδ' conl. Cl.

6. ἀβουλίας cod., εὐβουλίας ed.

28.

29. . . . esse idoneum.

30. Qui spe victoriae animum ad plura cupiendā adiicit, is si incertorum eventuum lubricitatem secum reputet, falsa de se ipso opinione ad prava consilia ducetur.

31. Homines non in propria tantum persona laeduntur, verum etiam in aliena, cum amici nostri videlicet ab aliquo iniuriam patiuntur.

32. Non qui insidias pari astu repellit, iustitiam deserere videtur; sed qui prior insidiatur, is mali causa est.

33. Sola ambitionis fuga et invidiae omissio res deploratissimas corrigunt.

34. Felicitas haud a caeco eventu fluit, sed reapse bonae fortunae parentes labores sunt. Quare et suavior est post exantlatam laborem voluptas.

35. Antequam Mauricius ductaret exercitum, iam iniuriae, ut arbitrator, adversus stipendiarios populos rem Romanam labefactaverant. Eam ob rem atque ob coelestem nescio quam iram suscepta consilia successu caruerunt, immo contrarium exitum nacta sunt.

ολομένοις τὰς ποινὰς ἐπιφέρειν, ὡς ἂν τῆ παραλήγῃ τῶν c.A.C. 580
ἀποβάντων σωφρονίζοιτο πλέον.

λδ'. Ἀφροσθηκότος γὰρ ἔτι τοῦ τῶν πολεμίων στρατοῦ
καὶ τὸ πλήθος τῆς Ῥωμαϊκῆς δεδιότος, καιροφυλακοῦντος δὲ
5εῖ πη διασπασθεῖεν καὶ δάσοιεν αὐτοὶ τῆς καθ' ἑαυτῶν ἐφό-
δου καιρὸν ἀσύμφορον ἔδοξε δὲ τισι τοὺς ἅμα πάντας ἀ-
προσμάχους νομιζομένους, τούτους κατὰ τὴν πολεμίαν διαι-
ρεθέντας εὐεπιχειρήτους ποιῆσαι.

λε'. Ὅτι εἰπὼν περὶ τῶν ὀκτακοσίων λευκῶν ἵππων τῶν
10φθὸ Ἀζαρέφθου ἀλόντων καὶ ἐς Θριάμβον ἀχθέντων, φησὶν
ὁ ἱστορικὸς Μένανδρος „ταῦτα μὲν ἢ ἀβουλίᾳ καὶ ἢ κατα-
φρόνησις ἤλικα κατεργάζονται κακὰ παραστῆσαι βουλομένη
λέλεται, καὶ ὡς ὁ θεὸς, ἠνίκα ἂν οὐ ξυνεπιλαμβάνηται, καὶ
τὰ δοκοῦντα εὐ βεβουλεῦσθαι περιώγεται ἐς τούναντίον, καὶ
15ὡς ἄγαν χαλεπὸν καὶ πολιτεῖαν διαφθεῖραι δυνάμενον τὸ
τῶν ὑπηκόων ἀνήκοον. Μαυρίκιος μὲν γὰρ ὁ τῶν Ῥωμαίων R. 363
στρατηγὸς εὐ βεβουλεμένος, καὶ καθ' ὅσον οἶοντε ἦν ἀν-
θρῶπῳ πρόβῳ τὰς ἀδήλους τῶν πράξεων ἀποβάσεις, τῇ δὲ
τῶν ἄλλων στρατηγῶν ἀκοσμία τὸ μὴ φυλάξαι τὰ πρὸς αὐ-
20τοῦ εἰρημένα τε καὶ παρεγγυηθέντα ἐς ἔσχατον κινδύνου τὰ
Ῥωμαίων ἤλασε πράγματα. καὶ οὐχ ἢ σταλεῖσα μὲν πρὸς Cod. 322
τοῦ ἡγεμόνος κατὰ τε τὸ Δούβιον καὶ Ἰβηρίαν ταῦτα ἐδυσ-

4. Ῥωμαϊκῆς] δυνάμει add. B. 7. κατὰ N., καὶ τὸ ed. 9.
τῶν post ἵππων add. B. 12. κατέργαζον τὰ κακὰ ed. 18.
δὲ B., τε ed. 19. τὸ] τῆ conl. B.

Solet enim numen iniquis nec opinantibus poenas infligere, ut subit-
tis casibus modestiores reddantur.

36. Nam quum adhuc hostilis procul esset exercitus, copia-
rumque Romanarum numerum pertimesceret, atque idoneum tem-
pus exspectaret, dum hae fortasse dispergerentur, atque incursioni
hostili cum ipsorum damno patescerent; visum est nonnullis opti-
mum fore, si, qui coniunctim invicti essent, eos per hostilem agrum
palantes periculis irretirent.

37. Postquam narravit de octingentis albis equis ab Azarephtho
captis atque in triumpho ductis, Menander historicus ait: „Quan-
ta quidem mala a stultis consiliis et negligentia manaverint, intel-
ligentibus satis demonstratum est: quodque deus, nisi in partibus
nostris sit, ea quoque, quae recte excogitata videntur, in contra-
rium vertat: et quod gravis sit ac pessumdae rei publicae idonea
subditorum inobedientia. Mauricius enim, Romanorum dux, quam-
quam consilio praestans, et quantum homini licet, incertos rerum
exitus praevidens; tamen ducum ceterorum incomposito ordine, qui
eius dicta et monita neglexerunt, res Romanas in extremum disci-

τύχησιν στρατιὰ μόνον, αὐτὸς δὲ ὁ Μαυρίκιος ἀπαθῆς πα-
κῶν ἔμεινεν, [ἀλλὰ] πικεῖνος εἰς τελευταίας διαώλισθησεν ἐλ-
πίδας, ὅμως διεσώθη μόγις.”

λη'. "Ὅτι ἡ τῶν προσδοκηθέντων ἀνάγκη τὸν προσδο-
κῶντα ῥαθυμώτερον διατίθησιν. 5

λθ'. . . ἠλλάξατο τοῦ πονεῖν βίον τινὰ α μενόν-
των φησὶ καὶ τοῦ ἐνδοξοτέρου τὸ ἄδοξον.

μί'. "Ὅτι οὐκ ἐν ῥώμῃ σώματος, ἀλλ' ἐν ἀνδρίᾳ ψυχῆς ἡ
τοῦ πολέμου ῥσπὴ κινδυνεύεται.

μα'. "Ὅτι οὐδὲν οὕτω ῥαστώνης ἢ τρυφῆς καὶ ἀνακαύλησι-
ως κίνδυνοι καὶ πόνοι καθέστηκε αἴτιον· πόνοι μὲν γὰρ τῶν
προκτηθέντων ἀπόλαυσι, ὥσπερ ταμείον τι τῆς εὐκλείας καθε-
στήκασιν· τρυφή δὲ ἄνευ τοῦ προπαιδεύεσθαι παντὸς τοῦ
κάκιστα ζῆν ἡγεμών· ἔστι δὲ καὶ αὐτοῦ τοῦ ζῆν μετὰ τῆς
ἀδοξίας ἀπώλλη. 15

R. 364 μβ'. "Ὅτι Ταγχοσδρῶ ἐβλήθη ὑπὸ τινος ὀλεθρίαν τινὴ
πληγῆν. καὶ ἔμοί γε οὐκ ἀπότροπον φαίνεται τὸ τοιόνδε
γενέσθαι· ἐργάτις γὰρ τῶν τοιούτων ἡ τύχη· πολλοὶ γὰρ
πολλάκις τῶν λίαν εὐδοκίμων ἐσφύλησαν, καὶ φύσει τῶν
παράδοξα τῶ ἀνθρωπιῶ συμπεριφέρεται γένει. 20

2. ἀλλὰ add. M. 5. ῥαθυμώτερον ed. 6. τινὰ ἀμέριμον,
Μένανδρος φησιν, coni. N. 11. αἴτιον B., ὅτι αἰ ed. 12. πα-
θιστάσι coni. Cl. 13. πάντως coni. B. 14. ἔστιν ὅτι καὶ
coni. B. 17. πληγῆν N., ἀλγῆν ed. 18. πο τρέπος coni. B.

men adduxit. Neque solum exercitus, quem dux in Dubium et Ibe-
riam miserat, rem improspere egit, ita tamen, ut Mauricius incolumis
esset; verum et ipse in summis terroribus fuit, atque aegre
vitam servavit.”

36. Cum ea, quae impendent, vitari nequeant, tunc ille, qui
rem fatalem exspectat, audacior fit.

39. Laborem commutavit cum vita et decus cum
dedecore.

40. Belli cardo non in corporum robore, sed in animorum for-
titudine vertitur.

41. Nihil aequae, ut pericula ac labores, quietis et deliciarum
et otii facultatem comparat. Et quidem labores ipsam acquisitionum
honorum voluptatem, seu praecleara custodia, conservant. Nam vo-
luptas, quae disciplina non regitur, pessimae vitae dux est: quia
adeo vitam quoque ipsam turpiter eripit.

42. Tachosdrus ab incerto homine letale vulnus accepit: quae
res mihi haud insolita videtur; tatum quippe casuam fortuna ope-
ratrix est: multi enim clari homines ab ignobilibus interempti fue-
runt. Casus enim admirabiles et vulgo inopini naturam humanam
comitantur.

μγ. Ὅτι Μανρίκιος ἡττηθεὶς ὑπὸ Περσῶν μεγίστη κα-
τείχετο ἀνία· οἷς γὰρ παρεν . . . τι ἀποβαίνει· καὶ ἐν
μὲν τῷ καιρῷ τῆς πράξεως ἀνθέλκονται τῇ τοῦ περισσεύε-
σθαι ἀνάγκῃ, παραπάσης δὲ τῆς τιμῆς τοῦ ἔργου ἐν ἡσυχίᾳ
ἔγενόμενοι τὸ λοιπὸν ἀθυμώτατα διατελοῦσι ἄρα λογιζόμενοι . . .
μδ. Ὅτι Θεόγνις * * *

3. ἀνθέλκονται ed. 4. παραπάσης conl. Cl. 5. ἀθυμώ-
τατα ed.

43. Mauricius a Persis victus, in magno versabatur moerore . . .
Nam in ipso actionis momento vincendi necessitate abripiuntur: sed
ubi laus victoriae avolavit, in desidiam incidunt et animum despon-
dent.

44. Theognis . . .

Α Π Ο Σ Π Α Σ Μ Α Τ Ι Α
 ΤΗΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
 ΕΚ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ

352 α'. *Μένανδρος Προτίκτωρ, ιστορικός, δε λέγει περι εαυτού· „έμοι πατήρ Εύφρατᾶς ἐκ Βυζαντίου ὀρμώμενος ἦν· ὁδτος δὴ ὄν ἤκιστα τῆς τῶν λόγων μετείληχει παιδείας· Ἡρόδοτος μὲν ὄν μοι ὁμόγνιος, τῆς πρὸς τὸν νόμον ἀπογευσάμενος παιδείας· εἶτα ἀφηγίασε τῆς περι πάντα σπουδῆς· ἀλλ' ἔγωγε οὔτι χρῆναι φόβην μὴ καὶ νόμοις ὀμιλῆσαι, καὶ ἐς τέλος ἰκέσθαι τῶν πόνων· καὶ δὴ ἀφικίμην, ἵνα ὡς μοι ὑπῆρχε δυνατόν· ἤκιστα δὲ ἐχρησάμην τῇ ἐπαγγελίᾳ*

F R A G M E N T A

HISTORIAE MENANDRI

E S U I D A.

1. *Menander Protector, historicus, de se ipso ita scribit: „Pater mihi fuit Euphratas, Byzantio oriundus; minime ille quidem eruditus. Herodotus vero mihi frater germanus erat, qui legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit. Ego vero et leges minime negligendas esse, et ad finem laborum perveniendum mihi esse existimaui: idque feci, ut licuit. Minime tamen huius*

τοῦ ἐπιτηδεύματος· οὐ γὰρ μοι θυμῆρες ἦν ἀγωνίζεσθαι δίκας, οὔτε μὴν ἐν τῇ βασιλείῳ στοᾶ θάμιζειν, καὶ δεινότητι λόγων τὰς τῶν ἐντυγχανόντων οἰκειοῦσθαι φροντίδας· καὶ τὰ σπουδαῖα τοιγαροῦν παρὲς καὶ τὰ χεῖριστα ἐλόμενος, κεχηρῶς περιθενόστων· καὶ μοι καταθύμιοι ἦσαν οἱ τε θόρυβοι τῶν χρωμάτων καὶ οἱ ἀμιλλητήριοι τῶν ἵππων ἀγῶνες, ἔτι γε μὴν καὶ ἡ παντόμιμος ὄρχησις· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ παλαιστραῖς ἐναπεδυόμην· καὶ ἐς τοσοῦτον ἐξώκειλα ἀφροσύνης, ὡς καὶ τὸν φαινόλην ἀποδύσασθαι, συναποδύσασθαι δὲ αὐτῷ καὶ τὸ νουν- R. 35
 10εχῆς, καὶ ἄλλο ὅ,τι ἐς βίον ἀγλαΐσμα· ἐπεὶ δὲ Μαυρίκιος τὸ βασιλείον διεδήσατο κράτος, τῷτο μὲν προμηθέστατα ἔχων ἐς τοὺς ἐπηκόους, τοῦτο δὲ καὶ Μουσῶν ἐραστὴς, ποιημάτων τε καὶ ἱστορίας ἡδιστα ἐπαίων, ὡς καὶ τὸ πολὺ τῆς νυκτὸς μέρος καταναλίσκειν περὶ τὰς τοιαύτας φροντίδας,
 15καὶ παρορμαῖν ἐντέυθεν καὶ δξύνειν τοῖς χρήμασι τοὺς ἀμβλυτέρους τὸν λογισμόν, ἀγαπητῶς ἐν τῷ τότε ἔγωγε αἰών, καὶ δυσανασχετῶν τῷ μὴ τὰ δεόντα ἔχειν, ἀναλογιζόμενος ἦν ὡς οὐκ ἦν χρεῶν ἀνόνητά με περινοστεῖν· ὡς οὖν ἂν μὴ διὰ παντὸς κενεμβατοίην, ὠρμήθην ἐπὶ τήνδε τὴν συ-
 20γογραφὴν, ἄρξασθαι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ Ἀγαθίου, καὶ τῆς ἱστορίας ποιήσασθαι τὴν ἀρχήν.”

β. Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. — ἐν ταύτῃ τῇ γῆ πρεσβεύς τις ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ ατήθους ἀπώλετο· καὶ ἐντεῦ-

11. προμηθέστατον cod. Vatic. 18. ὡστ' οὖν ἂν cod. Vat.

studii professione sum usus. Haud enim mihi cordi fuit causas in foro agere, vel regiam porticum frequentare, et eloquentiae facultate aliorum studia mihi conciliare. Quare neglectis rebus seriis, deteriora sectari, et otiosus circumire coepi. Ac placuere mihi strepitus musici, et decursiones equestres: praetercaque saltationes pantomimorum. Ad haec et in palaestris frequenter me exercui, eo amentiae processi, ut paenulam quoque, et cum ea sanam mentem omuemque modestiam, quae vitam ornat, exuerem. Posteaquam vero Mauricius imperium capessivit, princeps, qui et populi salutem provide curabat, et Musas amabat, poematibusque et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, utpote qui magnam noctis partem ipse in iis studiis commeret, et ingenia hebetiora munificentia excitaret atque acueret. Tunc ego merito dolens et animo aeger, quod ea, quibus opus esset, non haberem; mecum reputare coepi, quare ne oportere me vitam adeo inertem et otiosam tradere. Quare ne prorsus nihil agerem, ad hanc historiam animum appuli, eiusque conscriptionem ab obitu Agathiae auspiciatus sum.”

2. Menander libro primo. — Hac in regione legatus quidam

- R. 354 *θεν Ἰωσι καὶ Αἰολεῦσιν αἰνιγμα ἐγένετο· Θραῖκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται· vos. Θραῖκες.*
- R. 364 γ'. *Εἰς τοῦτο ἀβέλτηρίας ἤλασεν αὐτοῖς ὁ νοῦς, ὥστε θάτερον μέρος τὴν κατὰ θατέρου μάλλον, ἢ τὴν κατὰ τῶν πολεμίων, εὖχεσθαι νίκην· vos. ἀβέλτερος.* 5
- R. 365 δ'. *Ἄλλ' οὐκ αἰσίως αὐτοῖς ἐπέπνευσεν ἡ τύχη· οἱ γὰρ ἐθελοκακοῦντες οὐχ ὑπεστάλησαν· — καὶ τοῦτο οὐκ αἰσιον δόξαι ἂν βασιλεῖ· vos. αἰσιος.*
- 4 ε'. *Ὠδίγαρ Οὐννων ἡγεμῶν μέγιστος ἔτυχεν ἀναπαύλης· vos. ἀνάπαυλον.* 10
- R. 366 ς'. *Κατιόντων τῶν Ἀβάρων κατ' ὀλίγους, οἱ στρατηγοὶ γνώμη ἐχρῶντο παραχορῆμα ἐπιθέσθαι σφισί, κακ τούτου ἀνάρροπον τιθέναι τὴν τῶν Ἀβάρων κατάβασιν· vos. ἀνάρροπον.*
- R. 364 ζ'. *Οἱ Ῥωμαῖοι γὰρ οὐκ ἀπετάφρυσεν τὸ πρότερον, 15 οὔτε μὴν ἐν ἐπιστήμη πάμπαν τὸ τοιόνδε εἶχον πρότερον, ἢ Μαυρικίον τὸν Παύλου ἠγήσασθαι τοῦ εἶσθαι πολέμου· ἐπειδὴ δὲ, ὅτε τὴν στρατηγίαν εἶχεν ἡγεμονεύουσαν αὐτῷ τῆς ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀτραποῦ, τὸ τοιόνδε ῥαθυμῶ παρὰ τὸν ἐς τὸ δέον ἐπανήγαγε· Ῥωμαίοις γὰρ μὴ βουλομένοις ἦν τὸ 20 χορῆμα, καὶ εἰς λήθην κατώλισθεν· πόνοσ γὰρ ὄκνη πολέμιος· vos. ἀπετάφρυσεν.*

6. ἐπέπνευσεν N., ἀπέπν. vulg. 7. οὐχ delendum censet Küst.
9. Ὠδίγαρ e conl. N., ὠδί γὰρ vulg. 18. ὅτε ed. Küst.

iculo per pectus transfixo interiit. Atque hinc apud Ionas Aeolesque proverbium ortum est: Thraces foedera nesciunt.

3. Eo yasaniae progressi sunt, ut a sese invicem magis, quam ab hostibus, victoriam reportare optarent.

4. Verumtamen iis feliciter non adspiravit fortuna; refractarii enim milites obsequium et operam denegaverunt. — Hoc sane regi suorum non videbitur.

5. Odigar, maximus Hannorum dux, quietem mortis consecutus est.

6. Quum Avarae manipulatum descenderent, visum est ducibus illico eos adgredi, atque ita retrogradam efficere illorum in-eursionem.

7. Romani antea castra sua fossis non muniebant, nec rei eius rationem ullo modo norant, priusquam Mauricius, Pauli filius, in oriente belli dux constitueretur. Ille vero imperio recepto, quod ipsi viam ad imperium munivit, rem praedictam per socordiam iamdiu intermissam in usum revocavit. Quippe Romani laborem eiusmodi defugiebant, remque oblivioni tradiderant. Labor enim ignaviae inimicus est.

η. Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου, καὶ μᾶλα εὐ- R. 365
στοχώτατα τὸ κέρας ἐκτείνας ἀφίησι τὸν ἄτρακτον κατὰ τοῦ
Κῶχ· τὸ δὲ βέλος ἀνεργυμένον προφθάσαν τὸ στόμα, ἐκεί-
σε ἐμπροσθεν, κατέπαυσε τὴν πτῆσιν· καὶ δὴ ὁ Κῶχ εὐθυω-
5 ρὸν ἀπεβίω. voc. ἄτρακτον, εὐθυωρὸν et Κῶχ.

θ. Μαδῶν ὡς ταῖς ἤδη ὑπὸ Ζαχαρίου δοκιμασθεύσαις
σπονδαῖς οὐ στέργουσι. Ῥωμαῖοι, ἐπαφίησι τὸν Ταγχοσδρῶ
κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. voc. δοκιμάσας.

ι. Ὁ δὲ Ταγχοσδρῶ, ὁ τοῦ Χοσρόου στρατηγός, οὐχ ἔ-
10 λέφαντάς τε καὶ ἀγροίκων ὄμιλον καὶ ἕτερα ἄττα φόβητρα,
κόμπω μὲν ἀρμόδια, ἐνεργά τε καὶ ἐμβριθῆ οὐδαμῶς, ἀλλὰ
τοῦς μαχιμωτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους ἀγείρας, πλήθους τε
ἀγενοῦς ἀντάλλαγμα τοῦς τὰ πολέμια δεινοῦς ἀποκρίνας. voc.
ἐμβριθῆ νοῦν et Ταγχοσδρῶ.

15 Καὶ αὐθις ἑστάναι τε ἐμβριθέστατα καὶ ἐπαμύνειν
ἢ πόλει. *idem s. voc. ἐμβριθῆ νοῦν.*

ια. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἐν ἐνὶ τῶν ἑπτὰ λόφων ἀνελθὼν, ἐπε-
θείαζε ἐήμασι βαρβάροις, καὶ γαυρῶ τῷ φρονήματι μεγαλη-
γορία ἐχρῆτο. voc. ἐπεθείαζε.

20 ιβ. Οἱ δὲ Ἄβαροι κατὰ τὸν εὐ πολέμου κίνησιν ἐβού- R. 360
λοντο ἤχον ἐγείραι ξυμμιγῆ τε καὶ ἄγριον, ἔτι δὲ οὖν ζῶν
τῷ ἀλαλιγμάτι ἐπιδουπήσῃαι τοῖς τυμπάνοις, ὅπως ἂν ἐς το-

6. Menandri haec esse, quum sine auctoris nomine prolata sint, perspexit Valesius. 7. τὸν Χοσρόω vulg. 11. ἐνεργά s. v. Ταγχοσδρῶ, ἐναργῆ s. v. ἐμβριθῆ νοῦν. 15. Hoc fragmentum Menandri esse affirmare non ausim.

8. Ille vero arcum in barbarum intendens, iactu haud vano cogitatum in Cochum emisit. Porro telum, cum per os apertum intrasset, in gutture haesit. Cochus vero statim vita excessit.

9. Comperto Romanos non acquieturos legibus foederis, quod Zacharias sanciens, Tanchosdrum provinciis Romanis immittit.

10. Tanchosdro autem, Chosrois copiarum dux, non elefantas turbamque rusticorum, et huius generis terriculamenta, ad ostentationem quidem apta, verum nullo modo firma et secunda, collegit, sed viros bellicosos et egregie armatos: selectis his, qui in re bellica excellērent imbellis multitudinis loco.

Et rursus: Firmiter stare in acie, et pugnare pro moenibus.

11. Dux vero in unum septem collibus conscendit, et lymbatici instar barbara verba proloquens, insolenti fastu orationem iactantiae plenam habuit.

12. Avaros autem sub initium proclii dissonum et horridam clamorem tollere, et cum fremitu bellico tympana quoque pulsare statuerant, ut inopinō illo vehementique strepitu Romanos percolle-

- R. 361 σουτον αὐτοῖς ὁ κτύπος ἐξαρθεῖν, ὡς καταπληξάει τε καὶ δεδίζασθαι τὸ Ῥωμαϊκόν· ταῦτα ἐπεὶ προέγνω ὁ Βῶνος, προαφηγήσατο τοῖς στρατιώταις, ὥστε αὐτοὺς τῷ ἀθρόω μὴ καταπληγῆναι, ἀλλὰ προανατιπούντας ὅπερ ἐμελλεν ἔσασθαι ἐθίζεσθαι τῇ δοκῆσει καὶ τῷ μήπω παρόντι πρὸς τὸ ἐσόμενον⁵ καὶ ὅταν αἰσθῶντο τὸν πάταγον τῶν τυμπάνων, ἀντιπαταγεῖν καὶ αὐτοὺς ταῖς ἀσπίσι, καὶ ἐπαλαλάζειν τὸ ἐννύλιον, καὶ παιανίζειν, καὶ τοῖς ὑδροχοοῖς ἀγγείοις ξυλίνοις οὖσιν ἐπικτυπεῖν. *voc.* ἐπιδουπῆσαι et δεδίζασθαι.
- R. 358 ιγ'. Ὁ δὲ Ναρσῆς, ὃς εἰώθει τῶν πολεμίων αἰεὶ κρα-¹⁰τεῖν, κατὰ τινα θεήλατον ὁργὴν ἔφωγε² προτροπαδῆν. *voc.* θεήλατος.
- R. 365 ιδ'. Ταύτη τοι, καὶ τῆς Νισίβιος πολιορκίας οὐ μέλλον αὐτῷ. *voc.* οὐ μέλλον αὐτῷ.
- ιε'. Δεδιώτες καὶ διανοοῦμενοι μηχανᾶσθαι τι Ῥωμαί-¹⁵ους, καὶ προκαλύμματι ἀποδράσεως περιπέττειν ὃ, ¹⁶εἴ ἂν εἴ αὐτοῖς τὸ πανούργημα. *voc.* περιπέττουσι.
- R. 354 ις'. Ἐσήμενος Σιλξίβουλος ὁ Τούρκων ἡγεμὼν, ἐπὶ τῇ προσρήσει, ὡς ὁ Ῥωμαίων φίλος οὐχ ἦττον καὶ αὐτῷ ἐπιτήδειος, καὶ ὁ ~~δοσ~~μενῆς ὁμοίως. ἐπειδὴ οὖν ~~αὐτῷ~~²⁰ καῦτα Ῥωμαῖοι Πέρσαις ἐπολέμουν, δεόν εἶναι ἐν καιρῷ καὶ αὐτὸν ἐπιθέσθαι Πέρσαις. *voc.* προσρήσει et Σιλξίβουλος.

11. ὁρμὴν coni. Küst. 18. Σιλξίβουλος] Idem, quod supra Σιλξάβουλος et Σιλξίβουλος vocatur. Verba ἐπὶ τῇ προσρήσει vulg. post tres versus, inter ἐπολέμουν et δεόν, ponuntur N.

rent ac territarent. At Bonus id praecognitum militibus iam praecogitauerat, ne re subitanea consternerentur; sed opinione praecipientes id, quod futurum erat, assuescerent ei, quod pondum acciderat: et ubi strepitum tympanorum audissent, ipsi quoque vicissim scutis concreparent, et paeana canerent, et citulis lignis inter se collisis strepitum ederent.

13. Narses autem, qui semper hostes vincere consueverat, tunc immisso divinitus impetu tergum hostibus dedit.

14. Hac de causa, quum Nisibenae urbis obsidio ipsi curae non esset.

15. Timentes autem suspicantesque, ne quid forte Romani molirentur, fugaeque sub obtentu fraude aliquam occultarent.

16. Turcarum dux Silzibulus significaverat, Romanorum amicos et hostes sibi etiam non minus tales esse. Quoniam igitur tunc Romani bellum cum Persis gererent, illum quoque ex foedere Persas pro oblata occasione adgredi debere.

15. Παρὰ δὲ Μενάνδρῳ σπαλίῳνες εἰσι μηχανήματα, R. 366
καλύπτραι τινὲς βοείοις δέρμασιν ἐκτάδην ζυντεθειμέναι, ξύ-
λοις τε ἀνδρομήκεσιν αἰωρούμενοι· ὧν ἐνερθεὶν ὑπεισδύντες
ὀπλῆται, ἐν χρῶ τὴν τείχει προσπελάζοντες, ὄργανά τε
5. λαβρόμα καὶ τοιχωρῶχα μεταχειριζόμενοι ὑπὸ γῆν αὐλῶνας
ἐργάζονται, ἐγκείμενοί τε καὶ διορύττοντες, εἰ που τείχους τὸ
μέρος καταρῶίψαιεν, ἢ ἄλλῳ τινὶ τρόπῳ ἐντὸς πενωμάτων
γενόμενοι, δυοῖν ἀνύσουσί γε τὸ ἕτερον, ἢ τὴν γῆν ἀναρῶή-
ξαντες τοῦ περιβόλου γένοιτο εἴσω· ἤγουν κατὰ τοῦ ἔνδον
10. φρεάτος τοὺς σήραγγας ἀγαγόντες, ἐπ' εὐθείας ἐκκενώσαιεν
ἐφαλύσαντες τὸ ἔσω εἰς τὰ γλαφυρή τε καὶ κοῖλα τοῦ ὀ-
ρύγματος. voc. σπαλίῳνες.

17. Τὸ γὰρ φίλερι τῆς φιλοπρατίας μεταξὺ αὐτῶν συμ- R. 365
πεσὸν, διέλυσε τὰς δυνάμεις. voc. φιλεριστῆσαι.

15. 18. Πολλοὶ γὰρ ἐκλελειπότες τὸν χάρακα, τὰς κόμας R. 366
ἐπόρθουσι. voc. χάρακα.

*Praeterea Valensius cum magna veri specie ad Menandrum scripto-
rem refert quae apud Suidam de Mauricio Imperatore leguntur,
'sequentia :*

20. Οὗτος προχειρίζεται στρατηγὸς τῆς ἐφίας ὑπὸ Τιβερίου
Καίσαρος. ὃς, Μαυρίκιος, πολέμοις μὲν καὶ ἀγῶσιν οὐκ

17. Apud Menandrum autem spaliōnes sunt machinae, seu
secta quaedam ex pellibus bubulis expansis confecta, quae contis
viri longitudinem habentibus attolluntur. Ea cum milites armati
subierunt, ad moenia accedentes, et instrumenta lapidibus caeden-
dis murisque subruendis tenentes, sub terra cuniculos agunt, ter-
ram continuo fodientes, ut vel partem aliquam murorum deiciant,
vel si alio aliquo modo in loca excavata penetrarint, duorum alte-
rum efficiant; aut, terra perfossa, intra muros perveniant; aut cuni-
culis ad puteum intra urbem situm perductis, aquam recta inde
efficiant, et in excavatis fossas derivent.

18. Nam contentio de principatu inter eos orta, copias belli-
cas dissolvit.

19. Multi enim derelicto vallo pagos diripiebant.

Hic a Tiberio Caesare dux copiarum per Orientem constitutus
est: non ille quidem in bellis atque certaminibus innutritus, sed

ἦν ἐντεθραμμένος, ἔμφρων δὲ ἄλλως καὶ ἐμβριθῆς, καὶ κα-
τηκριβωμένος, ζυγχεράσας τε ἐν ἑαυτῷ ἄμφω τὰ ἐναντίας
ἔχοντα ἀλλήλοις, ὄγκον φρονήματος, καὶ προότητος, πάσης
δπεροψίας τε καὶ ὀφρύος εὐλεύθερον. τοιοῦτον δὲ τινα τὸν
Μαυρίκιον ὄντα ἢ τῶν πραγμάτων ἡγεμονία παραλαβοῦσα,⁵
ἐνέδειξε παρὰ εὐκλεέστερον τῆς πείρας. voc. Μαυρίκιος — ἐπὶ
ὄγκος.

prudens vir et gravis, eruditusque. Qui duas res maxime inter se
contrarias in se coniunxit, summam dignitatem et mansuetudinem
arrogantia et supercilio ~~liberam~~ liberam. Talis quum esset Mauricius
natura, adepto imperio ~~etiam~~ etiam inclaruit.

Quae Suidas sub vocibus ἀνδριστος et εὐψυχος Menandro histo-
rico tribuit, Polybii Appianique esse iam tenuit Kusterus. At ne-
que eum, neque Portum vidisse, quae sub voce ἀπ' ἐχθρῶν legun-
tur, transcripta esse e Scholiis ad Aristophanis Aves v. 375 seqq.
et ita quidem, ut ipsi versus 378—380 appareant, id vero in viris,
quorum uterque poetam cum Scholiis ediderat, levitatem arguit vix
credibilem. Menander, cuius verba afferuntur, comicus est.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΤΟΥ ΦΩΤΙΟΥ
ΕΚ ΤΩΝ ΙΣΤΟΡΙΩΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ,
ΚΑΝΔΙΔΟΥ ΙΣΤΥΡΟΥ,
ΝΟΝΝΟΣΟΥ
ΚΑΙ
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΩΝ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ.

EX HISTORIA
OLYMPIODORI
EXCERPTA.

² *Ανεγνώσθησαν Ὀλυμπιόδωρου ἱστορικοὶ λόγοι κβ'. ἄρχεται* A.C. 407
ἀπὸ τῆς Ὀνωρίου τοῦ βασιλέως Ῥώμης τῆς ὑπατείας τὸ ε' Ind. 5
βδομον, καὶ Θεοδοσίου τὸ δεύτερον, κατέρχεται δὲ μέχρις Hon. 13
Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Κωνσταντίνου πατρὸς εἰς A.C. 425
Ἰουλιανὸν τῆς Ῥώμης ἀνεξόδητον ἀρχὴν. οὗτος ὁ συγ- Ind. 8
γραφεὺς Θεβαῖος μὲν ἔσται, ἐκ τῶν πρὸς Αἴγυπτον Θεβῶν Theodos.
τὸ γένος ἔχων· ποιητὴς, ὡς αὐτὸς φησι, τὸ ἐπιτήδευμα. Jun. 18
Ἕλληνας τὴν θρησκείαν· σαφῆς μὲν τὴν φράσιν, ἄτονος δὲ καὶ P. 3
ἐκλελυμένος, καὶ πρὸς τὴν πεπαιτημένην κατενηνεγμένος χυ- V. 145
δοαιολογίας. ὥστε μὴδ' ἄξιός τις συγγραφὴν ἀναγράφεσθαι
ὁ λόγος· ὃ καὶ αὐτὸς ἴσως συνιδὼν, οὐ συγγραφὴν αὐτῷ
ταῦτα κατασκευασθῆναι, ἀλλ' ὅλην συγγραφῆς ἐκπορισθῆναι
διαβεβαιοῦται· οὕτως ἄμορφος καὶ ἀνίδεος καὶ αὐτῷ τοῦ

Lecti sunt Olympiodori historiarum libri duo et viginti, ducto initio ab Honorii, Romani Imperatoris, consulfatu septimo, et Theodosii secundo: deducitque historiam ad id usque tempus, quo Valentianus, Placidiae et Constantii filius, Romanus Imperator declaratus est. Scriptor hic ortum ducit Aegyptiacis Thebis, poeta, ut de se ipse profestetur, religione vero gentium imbutus. Dictio illi clara, remissa tamen ac dissoluta, et in protritam devoluta verborum affluentiam. Oratio itaque indigna, ut historiae adnumeretur: cuius ipse fortasse conscius, non historiam hanc a se adornari, sed materiam dumtaxat, seu commentarium historiae suppeditari contendit: adeo informis ac specie

λόγου ὁ χαρακτήρ κατεφαίνεται. καὶ γὰρ οὐδεμίᾳ τῶν ἰδιοῶν καλλωπίζεται, πλὴν εἴ τις ἐν τισὶ τῇ ἀφελείᾳ πλησιάζειν ἐκ-
 P. 4 βιάσσοιτο. τῷ γὰρ λίαν ταπεινῷ καὶ ἐξευτελισμένῳ καὶ ταύ-
 της ἐκπίπτων, εἰς ἰδιωτισμὸν ὄλωσ ὑπενήνεκται. ὕλην δὲ
 αὐτὸς ἱστορίας ταῦτα καλῶν ὁμῶς καὶ λόγοις διαιρεῖ, καὶ 5
 προσιμίῳις πειράται κοσμεῖν. καὶ πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασι-
 λέα, ὃς ἀνεψιὸς ἐχρημάτιζεν Ὀνωρίου καὶ Πλακιδίας, Ἀρ-
 καδίου δὲ παῖς, πρὸς τοῦτον τὴν ἱστορίαν ἀναφωνεῖ.

A. C. 395 Διαλαμβάνει τοίνυν περὶ Στελίχωνος, ὅσην τε περιεβέ-
 Ind. 8 βλητο δύναμιν, καταστάς ἐπίτροπος τῶν παίδων Ἀρκαδίου 10
 Honor. 1 καὶ Ὀνωρίου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν Θεοδοσίου τοῦ
 μεγάλου. καὶ ὡς Σερῆναν νόμφ γάμου ἡγάγετο, Θεοδοσίον
 Βκαὶ ταύτην αὐτῷ κατεγγυήσαντος. ὅτι τε μετὰ ταῦτα Στελί-
 χων εἰς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα Θερμαντίαν τὸν βασιλέα Ὀ-
 νώριον γαμβρὸν ἐποίησατο. καὶ ὡς ἐπὶ πλείστον ἔτι μᾶλλον 15
 ἤρθη δυνάμεως, καὶ πολλοὺς πολέμους ὑπὲρ Ῥωμαίων πρὸς πολλὰ
 τῶν ἔθνων κατώρθωσε. καὶ ὅτι μαιφόνῳ καὶ ἀπανθροῶπῳ
 A. C. 408 σπουδῇ Ὀλυμπίου, ὃν αὐτὸς τῷ βασιλεῖ προσηκείωσε, τὸν
 Ind. 6
 Honor. 14 διὰ ξίφους ὑπέμεινε θάνατον.

A. C. 410 Ὅτι Ἀλάριχος ὁ τῶν Γότθων φύλαρχος, ὃν Στελίχων 20
 Ind. 8 μετεκαλέσατο ἐπὶ τῷ φυλάξαι Ὀνωρίῳ τὸ Ἰλλυρικόν (τῇ γὰρ
 Honor. 16 αὐτοῦ ἦν παρὰ Θεοδοσίου τοῦ πατρὸς ἐκνενεμημένον βασι-

carens etiam ipsimet dictionis suae character visus est. Et vero
 nulla idea hic enitet, nisi quis eum alicubi simplicitati accedere
 contendat. Etsi neque hanc attingat, dum nimis humili ac vili
 dictionis genere usus, in idiotismum plebeiumque sermonem prorsus
 delabatur. Et licet silvam suum ipse opus appellet, libris tamen
 distinguit, praefationibusque ornare nititur. Historiam inscribit
 Theodosio [Minori] Imperatori, qui Arcadii filius, Honorii ac Pla-
 cidiae patruelis fuit.

Narrat itaque, Stilichonem ad magnam pervenisse potentiam,
 cum eum Theodosius Magnus parens ipse suis liberis, Arcadio atque
 Honorio, tutorem imposuisset, ac praeterea uxorem Serenam duxisset,
 a Theodosio aequae ipsi responsam. Post etiam, filia sua Therman-
 tia nuptui Honorio Imperatori data, illum sibi generum adscivisse:
 indeque ad summam prorsus evectum potentiam. Multa pro Roma-
 nis cum variis gentibus bella gessisse feliciter, donec sanguinaria
 immanique Olympii opera, qui per Stilichonem Imperatori familiaris
 factus fuerat, ferro mortem excepit.

Addit, Alarichum, Gothorum praefectum, quem olim evocarat
 Stilicho, ut Honorio Illyricam armis teneret, (haec enim illi pro-
 vincia a parente Theodosio in partitione regni obvenerat,) tum ob
 Stilichonis caedem, tum quod promissum illi datum non esset, cin-

λαίμα· οὗτος δ' Ἀλάριχος, διὰ τε φόνον Στελίχωνος, καὶ A. C. 410
 ὅτι ἄ συνέκειτο αὐτῷ, οὐκ ἐλάμβανε, πολιορκεῖ καὶ ἐκπορ- Ind. 8
 θεῖ τὴν Ῥώμην. ἐξ ἧς χρήματά τε ἄπειρα ἐξεκόμισε, καὶ Honor. 16
 τὴν ἀδελφὴν Ὀνωρίου, Πλακιδίαν, ἐν Ῥώμῃ διάγουσαν, ἡ-
 5 χμαλώτισε. καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως δὲ ἔνα τινὰ τῶν κατὰ τὴν
 Ῥώμην ἐπιδόξων, (Ἄτταλος ἦν ὄνομα αὐτῷ,) τὴν ἐπαρχότητα
 τότε διέποντα εἰς βασιλεῖα ἀνηγόρευσε. ἐπράχθη δ' αὐτῷ
 ταῦτα διὰ τε τὰς προειρημένους αἰτίας, καὶ ὅτι Σάρων, καὶ
 αὐτὸν Γότθον ὄντα, καὶ πλήθους μὲν ὀλίγου ἐπάρχοντα, (ἄ-
 10 χρι γὰρ διακοσίων ἢ καὶ τριακοσίων ὁ λαὸς ἐξετείνετο,) ἄλλως
 δὲ ἡρωϊκόν τινα καὶ ἐν μάχαις ἀκαταγώνιστον, τοῦτον ὅτι
 Ῥωμαῖοι ἠταιρίσαντο δι' ἔχθρας Ἀλαρίχῳ ὄντα, ἄσπονδον D
 ἐχθρὸν Ἀλάριχον ἐποίησαντο.

Ὅτι ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Ῥώμης ἀλληλοφαγία τῶν ἐνοι- A. C. 408
 15 κούντων ἐγένετο. Ind. 6
 Honor. 14

Ὅτι Ἀλάριχος, ἔτι ζῶντος Στελίχωνος, τεσσαράκοντα
 κεντηνάρια μισθὸν ἔλαβε τῆς ἐκστρατείας.

Ὅτι μετὰ θάνατον Στελίχωνος ἀναιρεῖται ἐναποπι-
 γεῖσα καὶ Σερῆνα ἢ τοῦτου γυνή, αἰτία νομισθεῖσα τῆς
 20 ἐπὶ Ῥώμην ἐφόδου Ἀλαρίχου. ἀναιρεῖται δὲ πρότερον με-
 τὰ τὴν ἀναίρεσιν Στελίχωνος ὁ ταύτης κάκεινου παῖς ὁ
 Εὐχέρους.

Ὅτι τὸ Βουκελλάριος ὄνομα ἐν ταῖς ἡμέραις Ὀνωρίου
 ἐφέρετο κατὰ στρατιωτῶν οὐ μόνων Ῥωμαίων, ἀλλὰ καὶ

xisse et cepisse Romam, in eaque urbe incredibilem argenti vim
 praeda avertisse. Quin et Honorii Placidiam, Romae tum agentem,
 captivam habuisse. Ante captam vero urbem illustrem tum virum,
 cui Attalo nomen, summam praefecturam gerentem, Imperatorem
 renuntiasse. Actaque esse haec ob eas, quas diximus, causas, et ob
 Sarum, Gothum item genere, sed paucorum hominum praefectum,
 (vix enim ducentos, aut summum trecentos ductabat,) cetera ge-
 nerosum virum armisque invictum, quem quod socium sibi Romani
 adiunxissent, Alaricho exosum, hunc sibi implacabilem fecerunt
 inimicum.

In hac urbis obsidione mutua carne pastos obsessos.

Alarichum, vivente etiamnum Stilichone, militiae mercedem
 centenarios quadraginta accepisse.

Post Stilichonis interitum suffocatum periisse et Serenam, eius
 coniugem, quod Alarichi ad urbem adventus causa exstitisse puta-
 retur, interfectum antea, interempto iam Stilichone, filium eius ex
 Serena, Eucherium.

Buccellarii vocabulum Honorii Imperatoris temporibus tributum

Dexippus, Eunapius etc.

Γότθων τινῶν· ὡς δ' αὐτως καὶ τὸ φοιδεράτων κατὰ δια-
φόρον καὶ συμμιγοῦς ἐφέρετο πλήθους.

P. 5 "Ὅτι Ὀλύμπιος ὁ ἐπιβουλεύσας Στελίωνα μίγιστρος
τῶν ὀφφικίων γέγονεν· εἶτα ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς. εἶτα πά-
λιν ἐπέβη ταύτης. ἔπειτα ἐξέπεσεν. εἶτα ἐκπεσὼν, ῥοπάλοις
ὑστερον ὑπὸ Κωνσταντίου, δς ἠγάγετο Πλακιδίαν, παιόμε-
νος ἀναιρεῖται, τὰς ἀκοὰς πρότερον ἐκκοπεῖς. καὶ ἡ δίκη
τὸν ἀνοσιουργὸν εἰς τέλος οὐκ ἀφῆκεν ἀτιμώρητον.

A. C. 406 "Ὅτι τῶν μετὰ Ῥοδογαῖσον Γότθων οἱ κεφαλαῖωται ὁ-
Ind. 4 πτίματοι ἐκαλοῦντο, εἰς δώδεκα συντείνοντες χιλιάδας, οὗς
Honor. 12 καταπολεμήσας Στελίων Ῥοδογαῖσον προσηταιρίσατο.

A. C. 410 "Ὅτι Ἀλαρίχου νόσφ τελευτήσαντος, διάδοχος αὐτοῦ Ἀ-
Ind. 8 δάουλφος καθίσταται ὁ τῆς γυναικὸς ἀδελφός.

Honor. 16 B "Ὅτι τὸν ξηρὸν ἄρτον βουκέλλατον ὁ συγγραφεὺς καλεῖ-
σθαί φησι· καὶ γλευάζει τὴν τῶν στρατιωτῶν ἐπωνυμίαν, 15
ὡς ἐκ τούτου Βουκελλαρίων ἐπικληθέντων.

"Ὅτι Κωνσταντῖνος εἰς τυραννίδα ἀρθεὶς πρεσβεύεται
πρὸς Ὀνώριον, ἄκων μὲν καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν βιασθεὶς
ἀπολογούμενος ἄρξαι, συγγνώμην δὲ αἰτῶν, καὶ τὴν τῆς
βασιλείας ἀξιών κοινωνίαν. καὶ βασιλεὺς διὰ τὰ ἐνεστηκότου
δυσχερῆ τέως καταδέχεται τὴν τῆς βασιλείας κοινωνίαν, κατὰ
τὰς Βρετανίας δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἐτύγχανεν ἀνηγορευμένος,

militibus, non Romanis solum, sed et Gothicis quibusdam. Eodem modo et foederatorum nomen attributum inconditae et e diversis conflatae multitudini.

Olympium illum, qui Stilichoni insidiatus erat, officiorum magistrum factum, ea post dignitate excidisse. Dehinc iterum potitum, rursum privatum esse: tandem fustibus a Constantio, qui Placidiam uxorem duxerat, mactatum occubuisse, cum ei ante caedem auriculae resectae fuissent. Ita impium illum non impunitum obiisse.

Gothorum, qui cum Rodogaiso erant, primarios viros Optimatos appellatos ait, duodecim fere millium numero, quibuscum Stilichonem, Rodogaiso debellato, societatem iniisse.

Alaricho morbi vi extincto, successorem datum Adaulphum, uxoris fratrem.

Panem siccum scriptor hic buccellatum vocari tradit, illuditque militum cognomini, ut qui hinc Buccellarii sint appellati.

Constantinus ad imperium tyrannice sublatus, ad Honorium legatos mittit excusantes, invitum illum et a militibus coactum imperium suscepisse. Veniam igitur postulare societatemque imperii. Imperator propter impendentes molestias tantisper suscepit in societatem. Constantinus hic in Britannia renuntiatus fuerat, mi-
litari tumultu ad imperium adactus. Etenim ante Honorii consula-

στάσει τῶν ἑκείσε στρατιωτῶν εἰς ταύτην ἀνηγμένος τὴν ἀρ-
 χήν· καὶ γὰρ ἐν ταύταις ταῖς Βρεττανίαις, πρὶν ἢ Ὀνώ-
 ριον τὸ ἕβδομον ὑπατεῦσαι, εἰς στάσιν ὀρμησαν τὸ ἐν αὐ-
 ταῖς στρατιωτικόν, Μάρκον τινὰ ἀνείπον αὐτοκράτορα. τοῦ
 5 δὲ ὑπ' αὐτῶν ἀναιρεθέντος, Γρατιανὸς αὐτοῖς ἀντικαθίσταται. C
 ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος εἰς τετράμηνον, αὐτοῖς προσκορῆς γεγωνῶς,
 ἀπεσφάγη, Κωνσταντῖνος τότε εἰς τὸ τοῦ αὐτοκράτορος ἀνα-
 βιβιάζεται ὄνομα. οὗτος Ἰουστινόν καὶ Νεοβιγιάστην στρατη-
 γοὺς προβαλλόμενος καὶ τὰς Βρεττανίας ἐάσας, περαιούται
 10 ἄμμα τῶν αὐτοῦ ἐπὶ Βονωνίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, πα-
 ραθαλασσίαν καὶ πρώτην ἐν τοῖς τῶν Γαλλιῶν ὄρεισι κειμέ-
 νην. ἔνθα διατρίψας, καὶ ὅλον τὸν Γάλλον καὶ Ἀκύτανον
 στρατιώτην ἰδιοποιησάμενος, κρατεῖ πάντων τῶν μερῶν τῆς
 15 Γαλατίας μέχρι τῶν Ἀλπεων τῶν μετὰξὺ Ἰταλίας τε καὶ
 Γαλατίας. οὗτος δύο παῖδας ἔσχε, Κώνσταντα καὶ Ἰουλιαν-
 ρόν· ὃν τὸν μὲν Κώνσταντα καίσαρα χειροτονεῖ, εἶτα ὕστε-
 ρον κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν νοβελίσσιμον.
 Ὅτι Ἀτταλος βασιλεύσας κατὰ Ὀνωρίον ἐπὶ Ῥάβενναν A. C. 409
 ἐκστρατεύεται, καὶ πέμπεται πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐκ βασιλέως Ind. 7
 20 Ὀνωρίου πρὸς βασιλέα, Ἰοβιανὸς ἑπαρχος καὶ πατρίκιος, καὶ
 Οὐάλης στρατηγὸς ἐκατέρως δυνάμεως, καὶ Ποτάμιος ὁ κοι-
 αίστωρ, καὶ Ἰουλιανὸς πριμικήριος τῶν νοταρίων· οἱ ἐδή-
 λουν Ἀττάλῳ ἐπὶ κοινωσίᾳ τῆς βασιλείας ἀπεστάλθαι παρὰ
 Ὀνωρίου. ὁ δὲ ἀπένευσεν, ἀλλὰ νῆσον οἰκεῖν ἢ ἕτερόν τινα

tum septimum in seditionem illic versus exercitus, Marcum quendam Imperatorem crearat: quo ab ipsis sublato, Gratianus suffectus est. Hic ubi menses quatuor, illis iam fastidio ductis, praefuisset, interficitur. Tum Constantinus Augusti nomine salutatur. Is Iustinum et Neovigasten militarium copiarum duces creans, relicta Britannia, cum suis traiecit, venitque Bononiam, maritimam urbem sic dictam, primam in Galliae finibus positam. Ibi moratus, Gallum omnem et Aquitanum militem sibi adiungens, omni est Gallia potitus ad Alpes usque, quae Italiam a Gallia separant. Huic filii duo erant, Constans et Iulianus. Illum Caesarem constituit, Iulianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit.

Attalus contra Honorium imperans, ad Ravennam castrametatus est, missusque ad illum tamquam ab Honorio Imperatore ad Imperatorem Iovianus, praefectus atque patricius, et Valens, utriusque militiae dux, et Potamius quaestor, et Iulianus, notariorum primicerius. Hi Attalo significant, ab Honorio sese missos, ut cum illo de imperii societate tractent; abnuvit vero ille: concedere tamen se, ut insulam inhabitet malorum experts Ho-

A. C. 409 τόπον, ὃν ἂν βούλοιο, συγχωρεῖν Ὀνώριον, κακῶν ἀπαθῆ.

Ind. 7 ἀποκρίνεται δὲ Ἰοβιανὸς ἡσθεῖς, ἐπυγγελλόμενος καὶ σινῶσαι
Honor. 15 καθ' ἐνὸς μέλους τὸν βασιλέα Ὀνώριον. ἐφ' ᾧ ἐπετίμησεν

P. 6 Ἄτταλος Ἰοβιανῷ, ὡς οὐθενὸς ἔθους ὄντος σινουῦσθαι βασιλέα,

V. 147 ἔκοντι τὴν βασιλείαν ἀποτιθέμενον. ἀλλὰ Ἰοβιανὸς μὲν πολλὰ-5
κις πρεσβύσας, καὶ μηδὲν ἀνύσας, καταμένει πρὸς Ἄτταλον,
πατρίκιος Ἀττάλου ὀνομασθεῖς. μετέρχεται δὲ κατὰ τὴν
Ῥάβενναν ἐπὶ τὸν πραιπόσιτον Εὐσέβιον ἢ δυναστείᾳ. ὃς
μετὰ ἱκανὸν χρόνον Ἀλλοβίχου ἐπηρεῖα καὶ ὑποθήκη δημο-
σίᾳ καὶ ἐπ' ὕψει τοῦ βασιλέως ῥάβδοις ἀναιρεῖται· χρό-10
νος ἔρρῆσεν ἱκανὸς, καὶ μὴ πειθόμενος Ἄτταλος Ἀλαρίχῳ,
σπουδῇ δὲ μάλιστα Ἰοβιανῷ, ὃς ἦν τὴν Ὀνωρίου πρεσβείαν
προδεδωκῶς, καθαιρεῖται τῆς βασιλείας· καὶ μένει, τὸν ιδιω-
την παρὰ Ἀλαρίχῳ βίον ἀνθηρομένους. ἔπειτα μετὰ χρόνον

B τινὰ βασιλεύει. εἶτα καθαιρεῖται, καὶ μετὰ ταῦτα ὕστερον¹⁵

A. C. 412 ἐπὶ Ῥάβενναν παραγεγονῶς, καὶ τοὺς τῆς δεξιᾶς χειρὸς δα-

Ind. 10
Honor. 18 κτύλους ἀκρωτηριασθεῖς ἐξορία παραπέμπεται.

Ὅτι Ἀλλόβιχος μετὰ βραχὺ, τὴν ἐφ' ᾧ τὸν πραιπόσιτον
Εὐσέβιον ἀνείλε δίκην τιννὺς, γνώμη τοῦ βασιλέως κατὰ
πρόσωπον αὐτοῦ ἀναιρεῖται. καὶ Κωνσταντῖνος ὁ τύραννος²⁰
τὸν Ἀλλοβίχου θάνατον μαθὼν, ἐπειγόμενος πρὸς Ῥάβενναν,
ὥστε σπεύσασθαι Ὀνωρίῳ, φοβηθεῖς ὑποστρέφει.

Ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολις ἐστὶ τῆς Βρεττίας, ἐξ οὗ

norius, vel alium certe, quem velit, locum. Respondet ad haec
laetabundus Iovianus, indicatque, exutum iam ab Attalo una re-
gni parte Honorium Imperatorem. Quare Iovianum Attalus incre-
pando, nullum ferre morem dixit, ut spoliari dicendus sit Imperator,
qui sponte sua imperio abdicaret. Verum Iovianus saepenumero
legatione obita, neque quidquam proficiens, mansit tandem apud
Attalum, illiusque patricius est appellatus. Ravennae interim de-
labitur ad Eusebium praepositum potestas: qui post non diu Allo-
vichi violentia ac decreto publico in oculis Imperatoris fustibus
est occisus. Post etiam dum Alaricho non acquiescit Attalus, et
vero maxime Ioviani opera, qui Honorii legatos prodiderat, imperio
deicitur: manetque privatam apud Alarichum vitam degens. Deinde
non multo post iterum imperavit, ac rursus abdicare coactus est.
Post haec tandem ad Ravennam profectus et summis dexterarum ma-
nus digitis truncatus proscribitur.

Allovichus item post paulo, quod Eusebium praepositum sustu-
lisset, Imperatoris sententia poenas dedit, atque in eius conspectu
occiditur. Constantinus tyrannus, cognita Allovichi morte, Raven-
nam accedens, ut cum Honorio foedus iniret, metu percussus revertit.

Rhegium metropolim esse Bruttiorum, e qua refert historicus

φησὶν ὁ ἱστορικὸς Ἀλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλόμενον περαιοθῆναι ἐπισχεθῆναι. ἄγαλμα γάρ φησι τετελεσμένον ἰστάμενον ἐκάλυψε τὴν περαιοσιν. τετέλεστο δὲ, ὡς μυθολογεῖ, παρὰ τῶν ἀρχαίων, ἀποτρόπαιόν τε τοῦ ἀπὸ τῆς Αἴ-
 5της πυρὸς καὶ πρὸς κώλυσιν παρόδου διὰ θαλάσσης βαρβάρων. ἐν γὰρ τῷ ἐνὶ ποδὶ πῦρ ἀκοίμητον ἐτύγχανε, καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ ὕδωρ ἀδιάφθορον. οὐ καταλυθέντος ὕστερον ἔκτε τοῦ Αἰτναίου πυρὸς καὶ ἐκ τῶν βαρβάρων βλάβας ἡ Σικελία ἐδέξατο. κατέστρεψε δὲ τὸ ἄγαλμα Ἀσκληπίος ὁ τῶν
 10ἐν Σικελίᾳ κτημάτων Κωνσταντίου καὶ Πλακιδίας διοικητῆς καταστάς.

Ἵτι Κωνσταντίνου τοῦ τυράννου καὶ Κώνσταντος τοῦ Α.Β. 411
 παιδός, ὃς πρότερον μὲν καῖσαρ, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς ἔκ-
 χειροτόνητο, τούτων ἡττηθέντων καὶ πεφηνγόντων, Γερόντιος
 15ὁ στρατηγός, τὴν πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀσμενίσας εἰρήνην, Μάξιμον τὸν ἐαυτοῦ παῖδα, εἰς τὴν τῶν δομωστικῶν τάξιν ὀ
 τελοῦντα, βασιλέα ἀναγορεύει· εἶτα ἐπιδιώξας Κώνσταντα, κατεπράξατο ἀναιρεθῆναι, καὶ κατὰ πόδας εἶπετο, διώκων καὶ τὸν πατέρα Κωνσταντίνου. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα ἐγίνετο, Κων-
 20σταντίος καὶ Οὐλφιλᾶς ἀποστέλλονται παρὰ Ὀνωρίου κατὰ Κωνσταντίνου. καὶ καταλαβόντες τὴν Ἀρήλατον, ἔνθα τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο Κωνσταντίνος σὺν Ἰουλιανῷ τῷ παιδί, ταύτην πολιορκοῦσι. καὶ Κωνσταντίνος καταφυγὼν εἰς εὐ-

Ind. 9
 Honor. 17

Alarichum, dum in Siciliam traicere parat, retentum fuisse. Statua enim, inquit, inaugurata, ibi stans, traiectionem vetabat. Fuerat vero haec, ut fabulatur, ab antiquis inaugurata, cum ut Aetnae montis ignes averteret, tum ut maris transitu barbaros prohiberet. Altero enim pede perpetuum ignem, altero vero perennem aquam gestabat. Ea igitur statua contracta, tandem ex Aetnae igne et a barbaris detrimentum Siciliae cepiss. Eversam vero statuam ab Aesculapio, qui in Sicilia possessionum Constantii et Placidiae curator erat.

Constantino tyranno et Constante filio, qui primum quidem Caesar, post etiam Imperator creatus fuerat, victis fugaque dilapsis, Gerontius, belli dux, cum barbaris pace libens inita, filium suum Maximum, qui inter domesticos numerabatur, Caesarem renuntiat. Constantem deinde insecutus, e medio sustulit, et vestigia consecutus, Constantinum quoque patrem persequeretur. Dum haec geruntur, Constantinus et Ulphilas ab Honorio adversus Constantinum missi: cumque Arelatem pervenissent, ubi Constantinus cum Iuliano filio agebat, hanc obsident. Constantinus ad templum confugiens, sacerdos ordinatur, iureiurando de salute illi dato. Sic urbis

- A. C. 411 κτήριον προσβύτερος τότε χειροτονεῖται, ὄρκων αὐτῷ ὑπὲρ σω-
 Ind. 9 τηρίας δουθέντων. καὶ τοῖς πολιορκουῦσιν αἱ πύλαι τῆς πό-
 Honor. 17 λεως ἀναπετιάννυνται· καὶ πέμπεται σὺν τῷ υἱῷ Κωνσταν-
 τίνος πρὸς Ὀνώριον. ὁ δὲ μνησικακῶν αὐτοῖς ὑπὲρ τῶν α'-
 P. 7 ημεσιῶν αὐτοῦ, οὓς ἐτύγγανε Κωνσταντίνος ἀνελῶν, πρὸ τριά- 5
 κοντα τῆς Ῥαβέννης μιλίων παρὰ τοὺς ὄρκους προστάττει
 τούτους ἀναιρεθῆναι. Γερόντιος δὲ, παραγενομένων Οὐλφιλᾶ
 καὶ Κωνσταντίου, φεύγει· καὶ καταληφθεῖς, ὅτι ἐγκρατεῶς
 ἦρχε τοῦ οἰκείου στρατοῦ, ὑπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐπιβουλεύεται.
 πῦρ γὰρ κατὰ τῆς οἰκίας αὐτοῦ ἀνῆψαν. ὁ δὲ πρὸς τοὺς 10
 ἐπαναστάοντας κρατερῶς ἐμάχετο, ἕνα συναγωνιστὴν ἔχων
 Ἄλανόν τὸ γένος, εἰς δούλους αὐτοῦ ἀριθμούμενον. τέλος
 τὸν τε Ἄλανόν καὶ τὴν γυναῖκα, τοῦτο προθυμονομένους,
 ἀναιρεῖ, ἐπικατασφάζει δὲ καὶ ἑαυτόν. Μάξιμος δὲ ὁ παῖς
 ταῦτα μαθὼν, πρὸς τοὺς ὑποσπόνδους φεύγει βαρβάρους. 15
 A. C. 412 Ὅτι Ἰοβῖνος ἐν Μουνδιακῇ τῆς ἐτέρας Γερμανίας κατὰ
 Ind. 10 σπουδῆν Γωᾶρ τοῦ Ἄλανοῦ, καὶ Γυντιαρίου, ὃς φύλαρχος
 Honor. 18 Β ἐχρημάτιζε τῶν Βουργουντιόνων, τύραννος ἀνηγορεύθη. πρὸς
 ὃν παραγενέσθαι Ἄτταλος Ἀδαύουλφον παραινεί. καὶ παρα-
 γίνεται ἅμα τοῦ πλήθους. καὶ Ἰοβῖνος ἀνιᾶται ἐπὶ τῇ Ἄδα- 20
 ούλφου παρουσίᾳ καὶ μέμφεται δι' αἰνιγμάτων τῷ παραινέ-
 σαντι Ἄττάλῳ τὴν ἄφιξιν. καὶ Σάρος δὲ ἔμελλε πρὸς Ἰοβῖ-

8. Κωνσταντίνου vulg. 16. Olympiodorum Μογουντιακὸν νο-
 minasse, extra dubium est: de Photio idem asseverare non au-
 sim.

portae obsidentibus militibus apertae sunt, missusque est cum Iu-
 liano filio Constantinus ad Honorium. Ille vero minime ipsis igno-
 scens ob interfectos a Constantino cognatos suos, ad triginta a
 Ravenna milliaria contra inruiurandi fidem interfici eos iubet.
 Gerontius dein, accedentibus Ulphila et Constantio, fugam capescit:
 deprehensusque, quod impotentius exercitui praefuisset, suorum
 insidiis petitus est. Ignem itaque ipsius aedibus iniecerunt; at ille
 fortiter in a lversarios pugnat, uno adiuvante famulo, qui Alanus
 erat. Re tamen tandem desperata, Alanum illum suamque uxorem,
 ut ipsi postularant, interimit, ac denique etiam sibi mortem con-
 sciscit. Maximus, eius filius, re intellecta, ad foederatos confugit
 barbaros.

Iovinus apud Mundiacum, Germaniae alterius urbem, studio
 Goaris Alani et Guntiarrii, Burgundionum praefecti, tyrannus crea-
 tus est. Cui ut sese adiungeret, Adaulpho auctor fuit Attalus. Et
 vero hic cum copiis ad illum se confert. Iovinus tamen Adaulphi
 adventu offensum, obscure et veluti per aenigmata Attalum accusat,
 quod adventum suavisset. Sarus item ad Iovinum venturus erat,

νον παραγενέσθαι. ἀλλ' Ἀδαούλφος τοῦτο μαθὼν, προῦ- A. C. 412
 παντιάζει χιλιάδας δέκα συνεπαγόμενος στρατιώτην, ἔχοντι Ind. 10
 ἄνδρας περὶ αὐτὸν Σάρῳ ὀκτωκαίδεκα ἢ καὶ εἴκοσιν. ὃν ἔρ- Honor. 16
 γα ἠρωϊκὰ καὶ θανμάσαι ἄξια ἐπιδειξάμενον, μόλις σάκ-
 5κοις ἐζώγησαν, καὶ ὕστερον ἀναιροῦσι. Σάρος δ' ἦν ἀπο- C
 στὰς Ὀνωρίου, ὃτι Βελλερίδου, ὃς ἦν αὐτῷ δομέστικος, ἀναι- V. 148
 ρεθέντος οὐδεὶς λόγος τῷ βασιλεῖ τῆς ἀναιρέσεως, οὐδὲ τοῦ
 φόνου γίνεται εἴσπραξις.

Ἵτι διαλαμβάνει περὶ Δονάτου, καὶ περὶ τῶν Οὐννων,
 10καὶ περὶ τῶν ῥηγῶν αὐτῶν τῆς εὐφροσυνίας τοξείας, καὶ
 ὡς πρὸς αὐτοὺς καὶ Δονάτον ὁ ἱστορικὸς ἐπρέσβευσε. καὶ
 τὴν διὰ θαλάσσης αὐτοῦ πλάνην ἐκτραγωδεῖ καὶ τὸν κίνδυ-
 νον καὶ ὅπως ὄρακ' Δονάτος ἀπατηθεὶς, ἐκθέσμως ἀποσφά-
 ζεται. καὶ ὅπως Χαράτων ὁ τῶν ῥηγῶν πρῶτος ἐπὶ τῷ φό-
 15νω εἰς θνυμὸν ἀνάπτεται, ὅπως τε πάλιν βασιλικοῖς δόμοις
 διαπραῖνεται καὶ ἡσυχάζει. ἐν οἷς καὶ ἡ πρώτη τῆς ἱστο-
 ρίας δεκάλογος.

Ἄρχεται δὲ ἡ δευτέρα ὡδε· ὅτι Ἰοβλῖνος παρὰ γνώμην A. C. 413
 Ἀδαούλφου τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Σεβαστιανὸν βασιλεῖα χειρο- Ind. 11
 20τονήσας, εἰς ἔγθραν Ἀδαούλφῳ κατέστη. καὶ πέμπει Ἀδά- Honor. 19
 D ούλφος πρὸς Ὀνώριον πρέσβεις, ὑποσχόμενος τὰς τε τῶν τυ-
 ράννων κεφαλὰς καὶ εἰρήνην ἄγειν. ὧν ὑποστρεψάντων, καὶ

3. Σάρῳ N., Ἀσάρῳ vulg. 4. σάκοις ed. Bek.

sed Adaulphus, cognita re, collectis decem millibus militum, oc-
 currit Saro, viros octodecim aut viginti apud se habenti, quem
 gesta heroica et stupore digna edentem, scutis adhibitis, vivum
 acgre capere potuerunt, tandemque occidunt. Desciverat autem ab
 Honorio Sarus audito, Belleridem, domesticum suum, interfectum,
 nullam tamen caedis rationem duxisse Imperatorem, nec in percu-
 sorem inquirendo vindicasse.

Refert item de Donato et Hunnis deque regum eorum sagit-
 tandi peritia. Se ipsum ad illos et Donatum oratorem missum scri-
 ptor ait, multisque maris erroribus periculisque iactatum, tragice
 narrat. Donatum quoque iureiurando circumventum, contra fas
 iugulatum esse: et Charatonem inter reges primum, ob caedem ira
 incensum, Imperatoris donis rursus mitigatum placatumque fuisse.
 Et haec quidem prima operis decade continentur.

Alteram vero hinc auspicatur. Iovinus fratrem suum Sebastia-
 num, invito Adaulpho, Imperatorem creans, in eius odium incurrit.
 Adaulphus itaque per internuntios, capita se tyrannorum missurum
 pacemque initutum, Honorio pollicetur. Hi domum ubi redierunt,
 et iniurandum praestitum est, Sebastiani mox caput Imperatori
 mittitur. Iovinus etiam ipse ab Adaulpho obsessus se dedit, mis-

A. C. 413 ὄρκων μεσιτευσάντων, Σεβαστιανοῦ μὲν πέμπεται τῷ βασι-
 Ind. 11 λεῖ ἡ κεφαλὴ· Ἰοβίνος δὲ ὑπὸ Ἀδαούλφου πολιορκούμενος,
 Honor. 19 ἑαυτὸν ἐκδίδωσι, καὶ πέμπεται κἀκεῖνος τῷ βασιλεῖ, ὃν αὐ-
 θεντήσας Δάρδανος ὁ ἑπαρχος ἀναιρεῖ. καὶ ἀποτίθενται ἄμφω
 αἱ κεφαλαὶ Καρθαγένης ἔξωθεν, ἔνθα καὶ ἡ Κωνσταντίνου καὶ
 ἡ Ἰουλιανοῦ ἀπειμήθησαν πρότερον, ἣ τε Μαξιμίμου καὶ ἡ
 Εὐγενίου, οἱ ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ μεγάλου τυραννίδι ἐπιθέμε-
 νοι, εἰς τοῦτο τέλους κατέστρεψαν.

P. 8 Ἀδαούλφος δὲ Πλακιδίαν ἀπηγεῖτο κατὰ σπουδὴν μάλι-
 στα Κωνσταντίνου, ὃς ὕστερον αὐτῇ καὶ εἰς γάμους ἐξευξεν.¹⁰
 ἀλλὰ τῶν πρὸς Ἀδαούλφον ὑποσχέσεων μὴ περαινόμενων,
 καὶ μάλιστα τῆς σιτοπομπίας, οὔτε ταύτην ἀπέδιδου, καὶ εἰς
 μάχην ἐμελέτα τὰ τῆς εἰρήνης διαλύεσθαι.

f.A.C. 413 Ὅτι Ἀδαούλφος ἀπαιτούμενος Πλακιδίαν, ἀνταπήτες
 Ind. 10 τὸν ὀρισθέντα σῖτον. ἀπόρων δ' ὄντων τῶν ὑποσχομένων¹⁵
 Honor. 19 εἰς τὸ δοῦναι, οὐδὲν δὲ ἤττον ὁμολογούντων, εἰ λάβοιεν Πλα-
 κιδίαν, παρασχεῖν, καὶ ὁ βάρβαρος τὰ ὅμοια ὑπεκρίνετο, καὶ
 πρὸς Μασσαλίαν, πόλιν οὕτω καλουμένην, παραγενόμενος,
 Βδύλω ταύτην λαβεῖν ἤλιπεν. ἔνθα πληγεῖς, Βονηφάτιου τοῦ
 γενναιοτάτου βαλόντος, καὶ μόλις τὸν θάνατον διαφυγῶν, εἰς το-
 τὰς οἰκείας ὑπεχώρησε σκηνῆς, τὴν πόλιν ἐν εὐθυμίᾳ λιπῶν,
 καὶ δι' ἐπαίνων καὶ εὐφημίας ποιουμένην Βονηφάτιον.

6. Μαξιμίμου vulg.

10. Κωνσταντίνου vulg.

susque ad Imperatorem est: quem Dardanus praefectus sua manu percutiens interimit. Utriusque caput extra Carthaginem palis infixum: ubi et Constantini ac Iuliani antea resectum, Maximini item et Eugenii, qui sub Theodosio Magno tyrannidem affectantes, eundem sunt exitum sortiti.

Postulatum est ab Adaulpho, studio maxime Constantii eius, qui illam postea uxorem duxit, Placidiam Honorio fratri ut redderet. Sed quod Adaulpho promissa, praesertim de curanda annona, perfecta non fuissent, neque ipsam reddidit, et pacem bello commutaturus videbatur.

Adaulphus ergo, cum Placidia repeteretur, frumentum vicissim ipse promissum petiit. Cuius conferendi etsi qui promiserant copiam nullam haberent, nihilo tamen secius consentiunt, si Placidiam reciperent, accepturum. Ad quae simili fere et ipse barbarus simulatione utebatur. Massiliam interea sic dictam urbem profectus, dolo eam intercipere tentavit: sed a Bonifacio, nobilissimo viro, vulneratus, et vix salvo capite fugiens, in sua se tentoria recepit, urbe omissa, quae laetitiae plena, laudibus ac bonis omnibus Bonifacium est prosecuta.

Ἔστι Ἀδαούλφος τὸν γάμον μελετῶν Πλακιδίας, Κωνσταντίου ταύτην ἀπαιτοῦντος, βαρύτερας προὔτεινεν αἰτήσεις, ἵνα διὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν αἰτήσεων εὐλογον δόξῃ τὴν κατὰσχεναι αὐτῆς πεποιηκέναι.

5 Ἔστι Κωνσταντίος διαίγνατος πάλαι γεγονὼς ὕπατος κατὰ A.C. 414
τὴν Ῥάβενναν προέρχεται, μεθ' οὗ κατὰ τὴν Κωνσταντινού- Ind. 12
πολιν ὑπατεύει Κώνστας. καὶ χρυσίον μὲν σύμμετρον καὶ Honor. 20
ἱκανὸν πρὸς τὸ τῆς ὑπατείας ἀνάλωμα εὔρηται ἐκ τῶν τοῦ
Ἡρακλείανου, ὃς τυραννίδα μελετῶν ἀνήρηται. οὐ μὴν γε
ιοιοσοῦτον εὔρεθῃ, ὅσον καὶ ἠλπίζετο. χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲ
μέχρι κεντηναρίων εἴκοσιν εὔρηται. ἡ δὲ ἀκίνητος αὐτοῦ
οὐσία, καὶ αὕτη εἰς δισχιλίαις λίτρας συνέτεινε. καὶ ταύ-
την ἅπασαν τὴν ὑπόστασιν Κωνσταντίος ἐκ μιᾶς αἰτήσεως
15 παρα Ὀνωρίου εἰλήφει. ἦν δὲ Κωνσταντίος ἐν μὲν ταῖς
πρὸς τοὺς 15 προόδοις κατηφῆς καὶ σκυθρωπὸς, μεγαλόφθαλμὸς τε καὶ
μεγαλαύχην, καὶ πλατυκέφαλος, νεύων δι' ὄλου ἐπὶ τὸν τρά-
χηλον τοῦ φέροντος αὐτὸν ἵππου, καὶ οὕτω τῆδε κάκεῖσε λο-
ξὸν ἐκπέμπων τὸ ὄμμα. ὥς, τὸ τοῦ λόγου, πᾶσι φαίνεσθαι,
„εἶδος ἄξιον τυραννίδος.“ ἐν δὲ δειπνοῖς καὶ συμποσίοις τερ-
20 ποπνὸς καὶ πολιτικὸς, ὡς καὶ ἐρίζειν τοῖς μίμοις πολλάκις, παί-
ζουσι πρὸ τῆς τραπέζης.

Ἔστι Ἀδαούλφῳ σπουδῇ καὶ ὑποθήκῃ Κανδιδιανου ὃ A.C. 414
πρὸς Πλακιδίαν συντελεῖται γάμος, μὴν ὃ Ἰανουάριος ἐνε-

Adaulphus idem de Placidiae nuptiis satagens, Constantio eam postulanti graviores praetexit postulationes, ut, si compos illarum non fieret, illa iuste retenta videretur.

Constantius olim designatus, consul aliquando Ravennae creatur, cum quo Constantinopolitanum consulatum Constans gerit. Auri vis iusta et sufficiens ad consulatus sumptus tolerandos reperta in Heracliani bonis, qui tyrannidis affectatae nomine est interemptus, etsi tamen tantum pecuniae repertum non est, quantum speratum erat: auri enim nondum duo millia [denariorum] inventa, et immobilium insuper honorum ad bis mille libras. Quas quidem facultates omnes una postulatione ab Honorio Constantius accepit. Erat ipse Constantius, cum prodiret, subtristi vultu ac tetrico, ingentibus oculis, sublataque cervicc, et plano capite, inclinans se omnino in equi, quo vehabatur, collum, et sic huc illuc oblique torquens oculos, ut, quod veteri verbo dicitur, imperio digna forma omnibus appareret. In coenis tamen atque symbolis iucundus adeo civilisque fuit, ut et cum mimis interdum ad mensam ludentibus contenderit.

Adaulpho studio ac consilio Candidiani nuptiae cum Placidia conveniunt. Ianuario mense nuptiis dictus dies, Narbone, Galliae

A. C. 414 στήκει, ἐπὶ δὲ τῆς πόλεως Νάρβωνος, ἐν οἰκίᾳ Ἰγγενίου τι-
 Ind. 12 ρός πρώτου τῶν ἐν τῇ πόλει. ἐνθα προκαθεσθείσης Πλακι-
 Honor. 20 δίας ἐν παστάδι τε Ῥωμαϊκῶς ἐσκευασμένη καὶ σχήματι βα-
 σιλικῶ, συγκαθίζεται αὐτῇ καὶ Ἀδάουλφος, ἐνδεδυμένος
 χλανίδα καὶ τὴν ἄλλην Ῥωμαίων ἐσθῆτα. ἐν οἷς μετὰ τῶν⁵
 ἄλλων γαμικῶν δώρων δωρεῖται Ἀδάουλφος καὶ πενήκοντα
 P. 9 εὐεΐδεις νεανίας σηρικὴν ἐνδεδυμένους ἐσθῆτα, φέροντος ἑκά-
 V. 149 στου ταῖς χερσὶν ἀνὰ δύο μεγίστων δίσκων, ὧν ὁ μὲν χρυ-
 σίου πλήρης, ὁ δὲ τιμίων λίθων, μᾶλλον δὲ ὑτιμήτων ἐτύγ-
 χανεν, ἃ τῆς Ῥώμης ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῖς Γόιθοις¹⁰
 ἀποσυληθέντα. εἶτα λέγονται καὶ ἐπιθαλάμιοι, Ἀττάλου
 πρῶτον εἰπόντος, εἶτα Ῥουστικίου καὶ Φοιβαδίου καὶ συν-
 τελεῖται ὁ γάμος, παιζόντων καὶ χαιρόντων ὁμοῦ τῶν τε
 βαρβάρων καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς Ῥωμαίων.

Ὅτι μετὰ τὴν ὑπὸ Γόιθων ἄλωσιν τῆς Ῥώμης Ἀλβίνος¹⁵
 ὁ τῆς Ῥώμης ἑπαρχος, ἥδη ταύτης πάλιν ἀποκαθισταμένης,
 B ἔγραψε, μὴ ἐξαρκεῖν τὸ χορηγούμενον μέρος τῷ δήμῳ, εἰς
 πληθος ἥδη τῆς πόλεως ἐπιδιδούσης. ἔγραψε γὰρ καὶ ἐν
 μιᾷ ἡμέρᾳ τετέχθαι ἀριθμὸν χιλιάδων δεκατεσσάρων.

Ὅτι Ἀδάουλφος, τεχθέντος αὐτῷ ἐκ τῆς Πλακιδίας παι-²⁰
 δός, ᾧ ἐπέθετο κλῆσιν Θεοδύσιον, πλέον ἠσπάζετο τὴν πρὸς
 Ῥωμαίους φιλίαν. Κωνσταντίου δὲ καὶ τῶν περὶ Κωνσταν-
 τίου ἀντιπραττόντων, ἔμενεν ἄπρακτος ἡ τούτου καὶ Πλα-

urbe, in domo Ingenii cuiusdam, primarii eius urbis viri. Hic digniore loco residente Placidia in atrio, Romano more adornato, habituque regio, assedit ipsi et Adaulphus lzena indutus omnique alio amictu Romano. Inter alia nuptiarum dona donatur Adaulphus etiam quinquaginta formosis pueris, serica veste indutis, serentibus singulis utraque manu ingentes discos binos: quorum alter anri plenus, alter lapillis pretiosis vel pretii potius inaestimabilis, quae ex Romanae urbis direptione Gothi depraedati fuerant. Hinc versus canuntur epithalamii, Attalo praecinente, dein Rusticio atque Phoebadio, nuptiisque finis datus lusu gaudioque ingenti barbarorum simul, et Romanorum, qui cum iis erant.

Post Romam a Gothis captam Albinus, urbis praefectus, quod iam eadem ad pristinum rediret statum, scripsit, non sufficere praebitam populo partem, multitudinem iam aucta civitate: additque, uno die numerum natum esse civium quatuordecim millium.

Adaulphus, nato sibi e Placidia filio, cui Theodosio nomen dedit, Romanam amplius rem publicam amare videbatur. Verum Constantio eiusque asseclis repugnantibus, eius et uxoris Placidiae [pacis incundae] conatus frustra fuerunt. Exstinctum autem postea

κιθίας ὄρη. τελευτήσαντος δὲ τοῦ παιδός, πένθος μέγα ποι- A. C. 415
 οῦσιν ἐπ' αὐτῆ, καὶ θάπτουσιν ἐν λάρνακι καταθέντες ἀργυρᾶ Ind. 13
 πρὸ τῆς Βαρκέλλωνος ἐν τινι εὐκτηρίῳ. εἶτα ἀναιρεῖται καὶ Honor. 20
 Ἀδαούλφος, εἰς ἐπιτήρησιν τῶν οἰκείων ἵππων, ὡς εἰδίστο αὐ- C
 5 τῆ, διατριβῶν ἐν τῇ ἵππωνι. ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν εἰς τῶν οἰκείων
 Γότθων, Δούβιος τοῦνομα, ἔχθραν παλαιὰν καιροφυλακίᾳ
 πάλαι γὰρ ἦν ὁ τοῦτου δεσπότης, μοίρας Γοτθικῆς ῥῆξ, ὑπὸ Ἀδα-
 ούλφου ἀνηρημένος· ἐξ οὗ καὶ τὸν Δούβιον λαβὼν Ἀδαούλφος
 φεικώσατο. ὁ δὲ τῷ πρώτῳ δεσπότη ἀμύνων τὸν δευτέρου διε-
 10 χορήσατο. τελευτῶν δὲ Ἀδαούλφος προσέταττε τῷ ἰδίῳ ἀδελ-
 φῷ ἀποδοῦναι τὴν Πλακιδίαν, καὶ, εἴτι δύναιντο, τὴν Ῥω-
 μαίων φιλίαν ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι. διάδοχος δὲ ὁ τοῦ
 Σάρου ἀδελφός, Σιγγέριχος, σπουδῆ μᾶλλον καὶ δυναστεία
 ἢ ἀκολουθία καὶ νόμῳ γίνεται. ὅς τὰ τε παιδία, ἃ ἐκ τῆς
 15 προτέρας γυναικὸς ἐτύγχανεν Ἀδαούλφῳ γεγεννημένα, ἀνεῖ- D
 λε, βία τῶν τοῦ ἐπισκόπου Σιγησάβου κόλπων ἀποσπάσας,
 καὶ τὴν βασιλίδα Πλακιδίαν εἰς ὕβριν Ἀδαούλφου ἐκ ποδός
 προηγῆσασθαι τοῦ ἵππου ἅμα λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐπέταξε.
 καὶ τὸ διάστημα ἦν τῆς προπομπῆς ἐκ τῆς πόλεως μέχρι δω-
 20 δεκάτου σημείου. ἐπτά δὲ ἡμέρας ἄρξας, ἀναιρεῖται. ἡγεμῶν
 δὲ τῶν Γότθων Οὐαλίς καθίσταται.

Ὅτι ὁ ἱστορικός φησι παρὰ Οὐαλερίου τινὸς τῶν ἐπισή-
 μων ἀκοῦσαι περὶ ἀνδριάντων ἀργυρῶν τετελεσμένων εἰς

infantem vehementer uterque parens luxit, argenteaque capsula condi-
 tum iuxta Barcinonem in templo quodam sepelierunt. Interficitur
 deinde et Adaulphus ipse, dum equos suos in stabulo de more con-
 templat, a Gotho quodam, eius domestico, Dubii nomine, cum
 hanc veteris odii vindicandi occasionem ille captasset. Huius enim
 prior dominus, Gothicae partium rex, fuerat ab Adaulpho e medio
 sublatus, exinde Dubium receptum Adaulphus in suam familiam
 adsciverat: qui in ultionem prioris domini alterum hunc, iniecta
 manu violenta, sustulit. Moriens Adaulphus fratri suo iniunxit,
 Placidia ut [Honorio] redderetur, utque, si quo modo possent, Ro-
 manae sibi gentis concordiam [Gothi] societatemque conciliarent.
 At qui successit, Sari frater, Singerichus, studio potius ac vi, quam
 successione aut lege creatus, Adaulphi e priore coniuge liberos vi
 e sinu Sigesari episcopi abreptos, occidit; atque ipsam Placidiam
 reginam, in Adaulphi scilicet contumeliam, pedibus ante equum una
 cum ceteris captivis ambulare coegit, idque toto illo spatio, quod
 est ab urbe ad duodecimum usque lapidem. Septem ille dies cum
 imperasset, interemptus est, et Gothorum dux Valia constituitur.

† Refert hic scriptor, audisse se e Valerio, clarissimo viro, de
 argenteis statuīs ad barbaros arcendos inauguratis. „Nam Constantii,

βαρβάρων ἀποκάλυψιν. ἐν γὰρ ταῖς ἡμέραις, φησὶ, Κων-
 P. 10 σταντίου τοῦ βασιλέως, ἐν τῇ Θράκῃ Οὐαλερίου ἄρχοντος,
 τὸν τόπον παραγεγόμενος μανθάνει παρὰ τῶν ἐπιχωρίων ἱερὸν
 εἶναι τὸν τόπον, καὶ ἐξ ἀρχαίας τελετῆς ἀνδριάντας ἐν αὐ-
 τῷ ἀφιερῶσθαι· εἶτα ἀναφέρει ταῦτα τῷ βασιλεῖ, καὶ δέ-
 χεται γράμμα ἐπιτρέπον αὐτῷ ἀναλαβεῖν τὰ μινυθέντα.
 ἀνορθθέντος τοίνυν τοῦ τόπου εὕρισκονται τρεῖς ἀνδριάντες
 δι' ὅλου ἐξ ἀργύρου πεποιημένοι, ἐν σχήματι βαρβαρικῆ κα-
 τακείμενοι, καὶ ἐξηγκωνισμένοι κατ' ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἐν-
 δεδυμένοι δὲ βάρβαρον πεποικιλμένην ἐσθῆτα, καὶ κομῶντες
 τὰς κεφαλὰς, νεύοντες ἐπὶ τὸ ἀρκτῶν μέρος, τουτέστι κατὰ
 Βτου βαρβαρικοῦ γώρου. ὧν ἀνδριάντων ἀναληφθέντων, πάσαν-
 τα καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρῶτον μὲν τὸ τῶν Γότθων ἔθνος
 πᾶσαν ἐπιτρέχει τὴν Θράκην· ἔμελλε δὲ μικρὸν ὕστερον καὶ
 τὸ τῶν Οὐννων, καὶ τὸ τῶν Σαρματῶν καταδραμεῖσθαι
 τό,τε Ἰλλυρικὸν καὶ αὐτὴν τὴν Θράκην. ἐν μέσῳ γὰρ αὐ-
 τῆς τε Θράκης καὶ τοῦ Ἰλλυρικοῦ κατέκειτο τὰ τῆς τελετῆς.
 καὶ ἐπέκει τῶν τριῶν ἀνδριάντων ὁ ἀριθμὸς κατὰ παντὸς
 ἔθνος τετελέσθαι βαρβάρου. 20

Ἵτι ὁ ἱστορικὸς περὶ τοῦ οἰκείου διαλαμβάνων διά-
 πλου, πολλὰ παθεῖν καὶ δυστυχῆσαι φησι. λέγει δὲ καὶ εἰς
 C τὰς Ἀθήνας κατᾶραι, καὶ τῇ αὐτοῦ σπουδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ
 V. 15 εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ἀναχθῆναι Λεόντιον οὕτω

inquit, Imperatoris temporibus, praefecto in Thracia Valerio, in-
 dicitur factum thesauri referiundi. Valerius vero ad locum acce-
 dens, sacrum illum esse religione ex incolis cognovit, et antiquo
 ritu statuas ibidem consecratas. Retulit haec ad Imperatorem, re-
 scriptumque accepit, quo iuebatur indicata illa bona tollere. Igitur
 effosso loco, tres solidae ex argento fabricatae repertae sunt statu-
 ae, specie barbarica sitae, et utroque brachio ansato, veste praeterea
 variegata barbarico ritu indutae, et comam capite gestantes atque
 in septentrionem, quae barbarorum regio est, obversae. Quae si-
 mulatque statu-ae sublatae sunt, paucos post dies Gothorum pri-
 mum gens universam incurrit Thraciam, futuraeque post paulo erant
 Hunnorum ac Sarmatarum incursiones in Illyricum et ipsam Thra-
 ciam: uti Thraciam inter et Illyricum sita sunt haec consecrationis
 loca, et trium statuarum numerus adversus omnes gentes barbaras
 inauguratus videbatur."

De sua scriptor hic navigatione refert, multa se adversa pertu-
 lisse. Athenas quoque appulisse tradit, suoque studio et cura ad
 sophisticam etiam sedem evehctum Leontium, tametsi id ille nequa-
 quam vellet. Sed et de pallio sophistico memoriae prodidit, nemi-

ἔφελοντε. λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ τρίβωνος, ὃς οὐκ ἔξῃν κατὰ τὰς Ἀθήνας περιβαλέσθαι αὐτόν τινα, καὶ μάλιστα ξένον, ᾧ μὴ τῶν σοφιστῶν ἢ γνώμη ἐπέτρεπε, καὶ αἱ κατὰ τοὺς σοφιστικοὺς νόμους τελεταὶ ἔβηβαίουν τὸ ἀξίωμα. ἦν δὲ τὰ 5τελοῦμενα τιαυῖτα. πρῶτον μὲν κατήγοντο ἐπὶ τὸ δημόσιον βαλανεῖον ὅσοι νεηλυδες, ἄν τε μικροὶ, ἄν τε μεγάλοι. [ἔξ ὧν καὶ οἱ πρὸς τὸν τρίβωνα ἐπιτήδειοι ἡλικίας ἤδη καιροῦ γεγονότες οὐς εἰς μέσον ἔβαλλον οἱ κατάγοντες σχολαστικοί. εἶτα τῶν μὲν ἔμπροσθεν τρεχόντων καὶ κωλυόντων, τῶν δὲ 10ὠκθούτων καὶ ἐπεχόντων, πάντων δὲ τῶν κωλυόντων ταῦτα βωόντων „στᾶ, στᾶ, οὐ λούει,” κατακρατεῖν δῆθεν τοῦ ἀγῶνος ἐδόκουν οἱ ἀντωθούντες εἰς τιμὴν τοῦ καταγομένου σχολαστικοῦ. ὅστις μετὰ πολλὴν ὄραν στάσεως πολλῆς ἐπὶ τοῖς 15προαχθεῖσιν ἐδίμοις ῥήμασι προγενομένης, εἰσάγεται εἰς τὸν 15θερμόν οἶκον καὶ ἀπολούεται. εἶτα ἐνδυσόμενος ἐδέχετο τὴν τοῦ τρίβωνος ἔξουσίαν, καὶ αὐτόθεν μετὰ τοῦ τρίβωνος ἐκ τοῦ βαλανεῖου ἐντίμη καὶ περιδόξῃ δορυφορούμενος πομπῇ ἀπῆει, δαπάνας ἐπιγνοὺς φανεράς εἰς τοὺς τῶν διατριβῶν προστάτας, τοὺς λεγομένους Ἀκρωμίτας.

20 Ὅτι οἱ Οὐάνδαλοι τοὺς Γότθους Τρούλους καλοῦσι, διὰ τὸ λιμῶν πιεζομένους αὐτοὺς τροῦλαν σίτου παρὰ τῶν Οὐανδάλων ἀγοράζειν ἐνὸς χρυσίνου. ἡ δὲ τροῦλα οὐδὲ τρίτον P. 11 ἔξοτου χωρεῖ.

ni, praesertim vero extero homini, Athenis id gestare licuisse: nisi sophistarum suffragio eius gestatio illi concessa, dignitasque ista sophistarum legum ritibus esset confirmata. Ritus autem, qui peragebantur, tales erant. Primum ad publicum balneum deducebantur qui novitii advenissent, sive parvi, sive grandiores, atque inter hos etiam ii, qui per aetatem ad pallium sumendum apti erant, quos in medium protrudebant scholastici, a quibus deducebantur, deinde aliis praecurrentibus atque prohibentibus, aliis protrudentibus et contra tendentibus: quotquot autem prohibebant vociferantibus: „Sta, sta, non lavat:” nihilominus tamen in certamine ii videbantur obtinere, qui in honorem scholastici, quem deducebant, obsistentes retrudebant. Tandem post longam moram multamque ob illata ex more ultro citroque verba contentionem is, qui deducitur, in calidam cellam inducitur, ibique abluitur. At postquam se induit, pallii dignitatem accipit, atque exinde cum pallio e balneo, celebri et honorifica stipatus pompa, digreditur, decretis luculentis sumptibus in scholarum antistites, qui dicuntur Acromitae.

Vandalis Gothos appellant Trulos, propterea quod hi enecti aliquando fame, tritici trulam a Vandalis aureo uno redimerent. Trula vero nondum tertiam sextarii partem capit.

a.A.C.414 ^{Ind. 12} ^{Homor.20} Ὅτι κατὰ τὰς Ἰσπανίας τῶν Οὐανδάλων καταδραμόντων καὶ τῶν Ῥωμαίων εἰς τὰς τετειχισμένας πόλεις καταφυγόντων, τοσοῦτος αὐτῶν λιμὸς κατεκράτησεν, ὡς εἰς ἀλληλοφραγίαν ἐκβιασθῆναι. καὶ γυνὴ τέσσαρα τέκνα ἔχουσα πάντα κατέφαγε, πρόφασιν ἐφ' ἐκάστου ποιουμένη τὴν τῶν ὑπολοιπῶν τροφήν καὶ σωτηρίαν, ἕως ἂν πάντα καταφαγοῦσα λίθοις ὑπὸ τοῦ δήμου ἀνηρέθῃ.

c.A.C.416 ^{Ind. 14} ^{Homor.22} Ὅτι Εὐπλούτιος ὁ μαγιστριανὸς πρὸς Οὐαλίαν, ὅς τῶν Γότθων ἐχρημάτιζε φύλαρχος, ἀποστέλλεται, ἐφ' ᾧ σκοπδὰς τε θέσθαι εἰρηνικὰς, καὶ ἀπολαβεῖν τὴν Πλακιδίαν. ὁ δέιτο ἐτοίμως δέχεται, καὶ ἀποσταλέντος αὐτῷ σίτου ἐν μυριάσι ἐξήκοντα, ἀπολύεται Πλακιδία παραδοθεῖσα Εὐπλουτίῳ πρὸς Ὀνώριον τὸν οἰκεῖον αὐτῆς ἀδελφόν.

Ὅτι ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακίψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων μαθεῖν τοῖς ἐπιζητοῦσι τὸ μέτρον τοῦ 5 κόλλου, Φιλτάτιος ὁ τοῦ ἱστορικοῦ ἐταῖρος, εὐφυῶς περὶ γραμματικὴν ἔχων, τοῦτο ἐπέδειξε. καὶ εὐδοκιμήσας τυγχάνει παρὰ τῶν πολιτῶν εἰκόνας.

Ὅτι περὶ τῆς Ὁάσεως ὁ συγγραφεὺς πολλὰ παραδοξολογεῖ, περὶ τε τῆς εὐκρασίας αὐτῆς καὶ ὅτι οἱ τὴν ἰσρὰν νό-20 στον ἔχοντες οὐ μόνον ἐκεῖσε οὐ γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχόθεν παραγινόμενοι ἀπαλλάττονται τοῦ νοσήματος διὰ τὴν τοῦ ἀέρος εὐκρασίαν· καὶ περὶ τῆς ψάμμου τῆς πολλῆς ἐκεῖνης, καὶ τῶν ὀρυσσομένων φρεάτων, ὡς εἰς διακοσίους καὶ τρια-

8. Οὐάλιον vulg. 24. Putei Atrebatenses (*des puits Artésiens*). N.

Dum Vandali Hispanias vastassent, qui in muratas se urbes Romani receperant, eo inediae adacti sunt, ut invicem se laniando edere cogerentur. Ibi mulier una, quatuor liberorum mater, omnes devoravit, ad singulos praetextens, reliquos se alere ac salvare velle, donec omnibus illis absumptis, lapidibus a plebe obruta est.

Euplulius Magistrianus ad Valiam, Gothorum praefectum, mittitur, qui pacis foedera iniret, Placidiamque reciperet. Ille vero commode recepit, missaque frumentatione sexcentorum millium, Placidia Euplulio tradita, ad Honorium fratrem remittitur.

Cum Athenis inquiri coeptum esset, quonam modo conglutinari possent libri, discere quaerentibus modum glutinis, Philtatius, scriptoris huius socius, in re litteraria bene industrius, ostendit: quare et honoris gratia statuae illi cives collocant.

De Oasi auctor multa narrat incredibilia. De eius primum temperie: et quod sacro ibi morbo non modo nulli laborent, sed etiam si qui aliunde adveniant, eo liberentur ob benequam acriis temperiem. De copiosa deinde quae ibidem est arena, deque puteis, qui fossione ad ducentos et trecentos, nonnunquam vero etiam

ποσίους, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ εἰς πεντακοσίους πήχεις ὀρυσσόμε-
 να, ἀναβλύζουσι τὸ ῥεῖθρον, αὐτοῦ τοῦ στομίον προχέομενον
 ἔξ οὗ κατὰ διαδοχὴν ἀρνούμενοι, ἅσοις κοινὸν γέγονε τὸ ἔρ-
 γον, τὰς οἰκείας ἀρούρας ποτίζουσι οἱ γεωργοί. καὶ ὅτι
 5αὶ ὀπώραι αἰεὶ τοῖς δένδροισι φέρονται· καὶ ὅτι ὁ σίτος παν-
 τὸς κρείσσων σίτου καὶ χιόνος λευκότερος, καὶ ὅτι ἔσθ' ὅτε
 δις τοῦ ἔτους σπείρεται ἡ κριθή, τρεῖς δὲ αἰεὶ ἡ κέγγρος. D
 ἀρδεύουσι δὲ τὰ γήδια αὐτῶν ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέ-
 ρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἑκτης, ἔξ οὗ καὶ ἡ εὐφορία γίνεται.
 καὶ ὅτι οὐδέποτε συννεφία γίνεται. καὶ περὶ τῶν ποιουμένων
 αὐτοῦ ὥρολογίων. λέγει δ' ὅτι νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν, καὶ
 ἀπεχερσώθη, καὶ οὗ τὴν καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νή-
 σους· Ἡρόδοτος δὲ, ὁ τὴν Ὀρφείως καὶ Μουσαίου συγγρά-
 ψας ἱστορίαν, Φαιακίδα ταύτην καλεῖ. τεκμηριοῖ δὲ νῆσον
 15αὐτὴν γεγενῆσθαι ἔκ τε τοῦ ὄστρακα θαλάσσια καὶ ὄστρακα
 λίθοις τοῦ ὄρους προσπεπλασμένα εὐρίσκεσθαι τοῦ ἐπὶ τὴν
 Ὀασιν ἀπὸ τῆς Θηβαΐδος φέροντος, δεύτερον ὅτι ψάμαθος
 πολλὴ ἐπεχεῖται αἰεὶ, καὶ τὰς τρεῖς ἀναπληροῖ Ὀύσεις. V. 151
 20τρεῖς γὰρ φησὶν Ὀύσεις καὶ αὐτὸς εἶναι, δύο μεγάλας, τὴν
 20μὲν ἔξωτέρω, τὴν δὲ ἔσωτέρω, καταντικρὺ κειμένας ἀλλήλαις,
 συντείνοντος εἰς ἑκατὸν σημεῖα τοῦ μεταξὺ διαστήματος. P. 12
 ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τρίτη μικρὰ, πολλῶν διαστήματι τῶν δύο
 κειμένη. λέγει δὲ εἰς πίστιν τοῦ νῆσον γενέσθαι, ὅτι καὶ

ad quingentos cubitos facta, scaturiginis rivos per officium effun-
 dunt: unde per vices ii, qui communi labore opus fecerunt, hau-
 riunt, et arva sua rigant, agricolae. Arborea perpetuo ibi poma
 ferre: et frumentum illic natum omni frumento esse praestantius
 niveque candidius. Interdum bis quotannis hordeum ibi seri, mili-
 um autem perpetuo ter. Rigare incolas ruscula sua aestate tertio
 quoque die, hieme sexto, atque hinc tantam terrae fertilitatem con-
 ciliari. Nunquam ibi coelum nubes contrahere. Ad haec de ho-
 rologiis, quae ibidem conficiuntur. Oasim memorat insulam olim
 fuisse, atque a continente divulsam, eandemque ab Herodoto vocari
 Beatorum insulam, ab Herodoro autem eo, qui Orphei ac Musaei
 conscripsit historiam, nominari Phaeacidem. Insulam ante fuisse ex
 eo coniecturas ducit, quod testae marinae et ostrea lapidibus ad-
 haerentia in eo monte inveniuntur, qui ex Thebaide in Oasim ducit.
 Deinde etiam, quod perpetuo copiosa ibi arena scatet, tresque Oa-
 ses replet. Nam etiam ipse tres Oases esse tradit, duas magnas, ex-
 teriorem unam, alteram interiorem, e regione sibi invicem opposi-
 tas, centum miliarium spatio interiecto, cum tertia parva, longo
 interstitio ab alteris duabus separata. Insuper hoc etiam argu-
 mento insulam fuisse tradit, quod saepe numero accidit, ut pisces

ὑπὸ ὀρνέων δρᾶσθαι συμβαίνει πολλάκις ἰχθύς φερομένους
καὶ ἰχθύων ἄλλοτε λείψανα, ὡς ἐντεῦθεν εἰκάζεσθαι, μὴ
πολύ πόρρω εἶναι τὴν θάλασσαν. φησὶ δὲ καὶ Ὅμηρον ἐκ
τῆς πρὸς ταύτην Θηβαΐδος ἔλκειν τὸ γένος.

A. C. 417 Ὅτι ἕπατος ὁ βασιλεὺς Ὀνώριος προελθὼν τὸ ἐνδέκατον,⁵
Ind. 15 καὶ σὺν αὐτῷ Κωνσταντίος τὸ δεύτερον, τὸν Πλακιδίας γά-
Honor. 23 μον ἐπιτελοῦσιν, ἐφ' ᾗ πολλὰ μὲν αὐτῇ ἀνανεύουσα, Κων-
Βοστάντιον παρεσκεύασε κατὰ τῶν αὐτῆς ὀργίζεσθαι θεραπόν-
των. τέλος ἐν τῇ τῆς ἕπατείας ἡμέρᾳ ἀπὸ χειρὸς ταύτης
ὁ βασιλεὺς καὶ ἀδελφὸς Ὀνώριος ἄκουσαν λαβῶν, ἐγχειρίζετο
παραδιδούς Κωνοταντίῳ. καὶ ἐπιτελεῖται εἰς τὸ λαμπρότα-
τον ὁ γάμος. εἶτα καὶ παῖς αὐτοῖς τίκεται, ἣν ὀνομάζουσιν
Ὀνωρίαν, καὶ ἕτερος πάλιν, ᾗ κλήσιν ἔθεντο Οὐαλεντινιανός
ὁς ζῶντος μὲν Ὀνωρίου νωβελίσσιμος γίνεται, βιασαμένης
τῆς Πλακιδίας τὸν ἀδελφόν· μετὰ δὲ θάνατον τοῦ βασιλέως,¹⁵
καὶ ἔτι μετὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ τυραννήσαντος Ἰωάννου, καὶ
Ῥώμης βασιλεὺς ἀποδεικνύται. ὁ δὲ Κωνσταντίος συμβασιλεύ-
C ει τῷ Ὀνωρίῳ, αὐτοῦ μὲν χειροτονοῦντος, ἀλλὰ σχεδὸν τι
ἄκοντος. χειροτονεῖται δὲ καὶ ἡ Πλακιδία Ἀνγούστα, τοῦ
τε ἰδίου ἀδελφοῦ καὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρὸς χειροτονησάντων.²⁰
εἶτα πέμπεται πρὸς Θεοδοσίον, ὃς ἀδελφιδούς ὦν Ὀνωρίον,
τῶν πρὸς ἑω μερῶν ἐβασίλευσεν, ἡ ἀνάρῃσις μηννομένη
τῆς Κωνοταντίου βασιλείας καὶ μένει ἀπαράδεκτος. ἐφίστα-
ται νόσος Κωνοταντίῳ, καὶ μετέμελεν αὐτῷ ἡ βασιλεία, ὅτι

ab avibus eo delati visantur, aut certe arrosorum piscium reliquiae:
ut inde coniectare liceat, non admodum longe abesse mare. Ait
autem, et Homerum ex vicina huic Thebaide genus ducere.

Honorius Augustus undecimum et Constantius iterum consules
creati, Placidiae nuptias conciliant. Sed has ipsa nuptias cum ve-
hementer detrectaret, effecit, ut ipsius famulis indignaretur Con-
stantius. Tandem nihilominus ipso, quo consulatum iniiit die, manu
ipsam arreptam Honorius Imperator, frater eius, invitam Constantio
in manum tradit, nuptiaeque splendide celebrantur. Hinc nata filia,
quam Honoriam nominarunt: filius item, cui Valentiniano nomen
datum, qui superstite etiamnum Honorio Nobilissimus dictus, im-
pellente fratrem Placidia. Quin et mortuo Honorio, disiectaque Io-
annis tyrannide, Romanorum idem Augustus creatus est Constantius
vero Honorii in augustali imperio collega sit, ab illo quidem ipso,
sed paene repugante, constitutus. Placidia quoque Augusta a fra-
tre et marito dicta est. Dein ad Theodosium, qui fratre Honorii
genitus Orientis partibus Augustus imperabat, de Constantii Impce-
ratoris electione nuntius mittitur, minimeque receptus est. Hinc

οὐκέτι ἦν αὐτῷ ἐπ' ἀδείας, ὥσπερ πρότερον, ἄξιμας τε A. C. 421
καὶ ἀπιέναι ὅπη καὶ ὅπως βούλοιο, καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν Ind. 4
αὐτῷ χρῆσθαι βασιλεύοντι οἷς ἔθος εἶχε χρῆσθαι παιγνίαις. τέ- Honor. 27
λος ἐπὶ βασιλεύσας μῆνας, ὥσπερ αὐτῷ καὶ ὁ ὄνειρος εἶ-
πεν „ἔξ ἤδη πεπλήρωνται, καὶ ἄρχονται ἐπτά,” πλευριτικῆ δ
νόσῳ τελευτῆ, συντελευτησίῳ αὐτῷ καὶ τῆς κατὰ τὴν
ἀνατολὴν ὁργῆς καὶ ὁρμῆς, ἣν ὠδινεν ὅτι τὴν ἀναγόρευσαι
τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐ προσήκαντο.

Ἵτι Οὐαλίῳ τοῦ φυλάρχου τελευτήσαντος, Θεουδέριχος
ιοτήν ἀρχὴν διαδέχεται.

Ἵτι κατὰ Θάλασσαν πολλὰ παθῶν ὁ συγγραφεὺς μό-
λις διασώζεται. ἐν ᾧ καὶ περὶ ἀστέρου τινὸς τερατολογεῖ
ἐπιβρίσαντος τῷ ἰστίῳ τοῦ πλοίου, μέλλειν αὐτοὺς βυθίζε-
σθαι. οὐρανίαν δὲ τὸ φαινὲν παρὰ τῶν ναυτῶν καλεῖσθαι.
15 λέγει δὲ περὶ ψιττακοῦ, ᾧ εἴκοσιν ἔτεσι συνδιῆγεν, ὡς σχεδόν
τι οὐδὲν τῶν ἀνθρώπων πραγματοποιέων ἀμίμητον κατελίμπανεν.
ὠρχεῖτό τε γὰρ, καὶ ἦδε, καὶ ἐκάλει ἐξ ὀνόματος, καὶ τᾶλλα P. 13
ἔπραττεν.

Ἵτι ὁ ἱστορικός φησι, διάγοντος αὐτοῦ κατὰ Θήβας καὶ
20 τὴν Συήνην ἱστορίας ἔνεκα, ἐν ἐπιθυμίᾳ γενέσθαι τοὺς φυ-
λάρχους καὶ προφήτας τῶν κατὰ τὴν Τάλμιν βαρβάρων, ἧτοι

13. μέλλον coni. N. 20. Συήνην Labb., Σοήνην vnlg.

morbum Constantinus contraxit, suscepti poenitens imperii, quod
non iam, ut antea, eundi redeundique, quo et quando vellet, libertas
esset: neque ludicris, ut moris eius erat, operam dare iam Impera-
tori permetteret. Igitur septimo imperii mense, quemadmodum
et insomnium sic indicaverat: „Sextus abiit: septimus inchoatur,”
pleuritide extinctus est, extincta simul cum ipso in Occidentem
ira atque expeditione, quam, quod ad imperii societatem admissus
non esset, animo agitabat.

Valia, principe Gothorum, morte absumpto, imperium Theude-
richus suscepit.

Scriptor varia maritimo itinere passus, vix salvus evasit. Ubi
et prodigiosa quaedam de sidere commemorat, in ipsum navigii
malum magno cum pondere ingruente, ut iam mergendi viderentur.
Uraniam vero meteorum illud a nautis appellatum. Refert de psit-
taco, quocum annos ipse viginti vixerit, ut nullam fere humana-
rum actionum, quam non imitaretur, omiserit. Saltabat enim, et
canebat, et suo quemque nomine compellabat, aliaque id genus
exprimebat.

Refert item historicus, cum apud Thebas et Syenem lustran-
dorum locorum cognoscendique studio versaretur, fama excitationis
praefectos ac vates eorum barbarorum, qui ad Talmuin incolunt,
quos Blemmyas vocant, ipsius optasse congressum atque colloquium.

Dexippus, Eunapius etc.

30

τῶν Βλεμμέων, τῆς ἐντυχίως αὐτοῦ· ἐκίθει γὰρ αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο ἢ φήμη. καὶ ἔλαβόν με, φησι, μέχρη αὐτῆς τῆς Τάλμεως, ὥστε κικείνους τοὺς χώρους ἰστορήσθαι, διέχοντας ἀπὸ τῶν Φιλῶν διάστημα ἡμερῶν πέντε, μέχρη πόλεως τῆς λεγομένης Πρίμα, ἧτις τὸ παλαιὸν πρώτη πόλις τῆς Θεβαΐδος ἔστι ἀπὸ τοῦ βαρβαρικοῦ ἐτύγχανε· διὸ παρὰ τῶν Ῥωμαίων Ῥωμαία φωνῆ Πρίμα, ἧτοι πρώτη, ὠνομάσθη. καὶ νῦν οὕτω καλεῖται, καίτοι ἐκ πολλοῦ οἰκειωθεῖσα τοῖς βαρβάροις μεθ' ἑτέρων τεσσάρων πόλεων, Φοινικῶνος, Χίριδος, Θάπιδος, Τάλμιδος. παρὰ τούτους τοὺς χώρους φησι καὶ σμαράγδου μέ-¹⁰ταλλα εἶναι μαθεῖν, ἐξ ὧν τοῖς Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν ἡ σμα-
 V. 152 ραγδος ἐπλεόναζε. καὶ ταυτά, φησιν, οἱ προφηταὶ τῶν βαρβάρων προὔτρεπόν με θεύσασθαι. ἀλλ' οὐκ ἦν τοῦτο δυνατὸν γενέσθαι χωρὶς βασιλικῆς προσταξέως.

A. C. 421 Ὅτι Αἰβάνιον τινα τερατολογεῖ, Ἀσιανὸν τὸ γένος, κατὰ¹⁵
 Ind. 4 τὴν βασιλείαν Ὀνωρίου καὶ Κωνσταντίου ἐπὶ Ῥάβενναν πα-
 Honor. 27 ραγενέσθαι. ἄκρον δὲ τοῦτον εἶναι τελεστικόν. καὶ δυνα-
 σθαι δὲ φησι καὶ ὑπισχεῖσθαι αὐτὸν χωρὶς ὀπλιτῶν καὶ κα-
 τὰ βαρβάρων ἐνεργεῖν. εἶτα πείραν δούς, φησίν, οὗτος τῆς ὑποσχέσεως, καὶ τῆς φήμης δραμούσης, ὥστε καὶ Πλακιδίαν²⁰
 τὴν βασιλίδα μαθεῖν, ἀναιρεῖται ὁ τελεστής· ἠπέλει γὰρ, φησιν, ἡ Πλακιδία Κωνσταντίνῳ χωρισμὸν τοῦ γάμου, εἰ τοῖς ζῶσι περιλίποιο Αἰβάνιος, ἀνὴρ γόης καὶ ἄπιστος.

18. καὶ χ. ὀπλ. κατὰ conl. N. 21. τάλας susp. N.

„Abriperunt itaque me, ait, ut illas quoque regiones perlustrarem, in ipsam usque Talmis, a Philis quinquē dierum intervallo distan- tem, ad urbem, quae dicitur Prima. Haec olim prima Thebaidis urbs, proxime a barbarico solo aberat, eamque ob causam a Romanis latino vocabulo Prima nominata: quo etiam nunc nomine vocitatur, quamvis longo iam tempore barbari eam sibi vindicarent cum aliis quatuor oppidis, Phoenicone, Chiride, Thapide et Talmide.” In hac regione Smaragdi se fodinas reperisse scribit: unde Aegyptiorum regibus olim Smaragdi illa tanta copia suppeditabat. Et haec quidem barbarorum vates inspicere invitabant: verum id sine bona regis venia non licebat.

De Libanio quodam admiranda refert, Asianum genere huic, Honorio et Constantio Imperatoribus Ravennam venisse, summumque veneficum ac magum fuisse. Dicit enim professum esse, admiranda posse se absque armatis hominibus etiam adversus barbaros patrare. At cum deinde experimentum promissi dedisset, et fama longius manans ad ipsas usque Placidiae aures rumore detulisset, necatum illum esse: comminante Placidia coniugi Constantio divortium, nisi e vivis tolleretur Libanius praestigator atque infidelis.

Ἔστι Κωνσταντῖος, Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος, ἀπὸ Ναισσοῦ πόλεως τῆς Δακίας, καὶ πολλὰς στρατείας ἀπὸ τῶν Θεοδοσίου χρόνων τοῦ μεγάλου διεληθὼν, ὕστερον καὶ τὴν βασιλείαν ἀρχὴν, ὡς ἐρέθη, ὑπέδου. ἦν δὲ τὰλλα μὲν ἐπαινετὸς καὶ ὕψους δὲ κρείττων, πρὶν ἢ συναφθῆναι Πλακιδίᾳ. ἐπεὶ δὲ αὐτῇ συνέζευκτο, εἰς φιλοχρηματίαν ἐξώκειλε. μετὰ μὲν ρ.Α.Α. 421 τοι τὸν αὐτοῦ θάνατον δεήσεις κατ' αὐτοῦ τῶν εἰς χρήματα ἀδικηθέντων ἐπὶ Ῥάβενναν παταχόμεν συνέζυγον. ἀλλ' ἡ τοῦ Ὀνωρίου, φησί, κουφότης, καὶ ἡ τῆς Πλακιδίας πρὸς ἰσαυτὸν οἰκειότης ἀπράκτους αὐτῶν τὰς αἰτήσεις καὶ τὴν ἰσχὺν τοῦ δικαίου ἀπέφηνεν.

Ἔστι τὸσαύτη διάθεσις Ὀνωρίῳ πρὸς τὴν οἰκίαν ἀδελφ.Α.Α. 421 φησὶ, ἐξ οὗπαρ ὁ ταύτης ἀνὴρ Κωνσταντῖος ἀπεβίω, παρεμπεφύκει, ὡς τὴν ἄμετρον ἀγάπην αὐτῶν καὶ τὰ συνεχῆ κα-
 15 τὰ στόμα φιλήματα εἰς ὑπόληψιν αἰσχρὰν αὐτοῦς τοῖς πολλοῖς ἐμβαλεῖν. ἀλλὰ τὸσαύτη πάλιν αὐτοῖς ἐναπετέθη ἔχθρα P. 14 σπουδῆ Σπαδοσύης καὶ Ἐλπιδίας, (τροφὸς δ' ἦν αὐτῇ Πλακιδίας,) αἷς καὶ τὰ πολλὰ προσεῖχε, συμπράττοντος αὐταῖς καὶ Λεοντέως τοῦ ταύτης κουράτορος, ὥστε στίσεις μὲν πολλὰς ἐν τῇ Ῥα-
 20 βοβέννῃ συστήναι, (περιῆν γὰρ κακείνῃ πλῆθος βαρβάρων ἐκ τῆς πρὸς Ἀδαούλφον συναφείας, καὶ ἐκ τῆς πρὸς Κωνσταντίον συζυγίας,) καὶ πληγὰς δὲ προσελθεῖν ἐξ ἑκατέρου μέρους. τέλος ἐκ τῆς ἀναφθείσης ἐκείνης ἔχθρας καὶ τοῦ ἀντιζήλου

1. Ναισσοῦ et 2. Δακίας Labb. Πανατσοῦ et Καδίας vulg.

Constantius genere Illyrius fuit, e Naisso urbe Daciae, qui multis obitis iam inde a Theodosii Magni temporibus militiae muneribus, ad summum tandem, ut diximus, imperii apicem evectus est. Is cum cetera fuit laude dignus, tum quod auri nulla cupiditate flagraret, antequam quidem Placidiae coniungeretur; nam ea uxore ducta, pecuniarum avidus evasit. Ipso ergo mortuo, cum postulatis homines Ravennam undique confluxerunt, quos bonis ille per iniuriam exuisset. „Verum Honorii, inquit, lenitas, et Placidiae cum eo arcta nimis familiaritas, frustra ut essent hae querimoniae omnisque adeo iuris vis ac potentia, effecit.”

Honorii erga sororem insita affectio tanta fuit, ex quo Constantius, eius maritus, vita decessit, ut perditae nimis amando et assidue os eius osculando turpis apud multos consuetudinis suspicionem non effugerit. Sed hic amor in tantum brevi vertit odium, allaborantibus Spadusa atque Elpidia, Placidiae nutrice, quibus illa tribuebat plimum, adiutante item ipsas Leonteo, illius curatore, ut et seditiones Ravennae frequenter existerent, (adhaerebat enim ipsi adhuc barbarorum turba, cum ex Adaulphi, tum ex Constantii Imperatoris coniugiis,) et vulnera etiam utrinque inferrentur; donec tandem

A. C. 423 τῆς πρὶν φίλας μίσους, εἰς Βυζάντιον Πλακιδία, τοῦ ἀδελ-
 Ind. 6 φοῦ ὑπερισχύσαντος, σὺν τοῖς οἰκειοῖς παισὶν ἐξορίζεται. καὶ
 Ηουορ. 29 μένος αὐτῇ Βοηφάτιος τὰ πιστὰ φυλάττων, ἀπὸ τῆς Ἀφρι-
 Β κῆς, ἧς ἤρχε, καὶ χρήματα ὡς ἐδύνατο ἔπεμπε, καὶ πρὸς τὴν
 ἄλλην αὐτὸς ἔσπευδε θεραπεύειν. ὕστερον δὲ καὶ εἰς τὴν τῆς 5
 βασιλείας ἀνάληψιν ἅπαντα συνεβάλετο.

A. C. 423 "Ὅτι Ὀνώριος ὑδερικῶ νόσηματι ἀλοῦς, πρὸ ἕξ καλα-
 δῶν Σεπτεμβρίων τελευτᾷ· καὶ πέμπονται γράμματα πρὸς τὴν
 ἀνατολὴν, τὸν βασιλέως θάνατον μηνύοντα. ἐν ᾧ δὲ ταῦτα
 ἐπέμποντο, Ἰωάννης τις αὐθεντήσας τυραννεῖ· ἐφ' οὗ καὶ 10
 τῆς ἀναρῶρήσεως γινομένης, ἐρῶρήθη ὡσπερ ἀπὸ τινος προῶρή-
 σεως προαχθέν „πίπτει, οὐ στήκει." καὶ τὸ κληῖδος ὡσπερ
 ἀναλύοντες ἐπὶ τὸ ῥηθὲν ἀναφωνοῦσι „στήκει, οὐ πίπτει."

"Ὅτι Βοηφάτιος ἀνὴρ ἦν ἡρωϊκὸς καὶ κατὰ πολλῶν
 C πολλάκις βαρβάρων ἠρίστευσεν, ἄλλοτε μὲν σὺν ὀλίγοις 15
 ἐπερχόμενος, ἄλλοτε δὲ καὶ σὺν πλείοσιν, ἐνίοτε δὲ καὶ μονο-
 μαχῶν. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, παντὶ τρόπῳ πολλῶν βαρβάρων
 καὶ διαφύγων ἐθνῶν ἀπήλλαξε τὴν Ἀφρικὴν. ἦν δὲ καὶ δι-
 καιοσύνης ἐραστής, καὶ χρημάτων κρείττων. ἐπράχθη δὲ αὐ-
 τῷ καὶ τι τοιοῦτον. ἀνὴρ τις ἄγροικος, ἔχων ἀνθοῦσαν γυ- 20
 ναῖκα τὴν ὄραν, ὑπὸ τινος τῶν συμμάχων βαρβάρων ἐμοι-
 χεύετο· δεῖται τοιγαροῦν Βοηφατίου, τὴν ὕβριν ὀλοφυρό-
 μενος. ὁ δὲ Βοηφάτιος μαθὼν τὸ διάστημα τοῦ τόπου καὶ

ob eas ipsas inimicitias et priori amori par nunc odium Constanti-
 nopolim Placidia, fratre praevalente, cum liberis ablegatur. Solus
 Bonifacius fidem illi servans, cum ex Africa, cui praeerat, pecuni-
 am, ut poterat, submisit, tum ad alia ei obsequia praesto fuit. Qui
 post etiam, ut ad imperium haec rediret, nihil non fecit tulitque.

Honorius aquae intercutis morbo correptus, ante diem sextum
 Kalendas Septembris vitam finiit, missaque in Orientem litterae
 Augusti mortem nuntiantes. Quae dum ultro citroque mittuntur,
 Iohannes quidam tyrannidem occupavit, atque eius inauguratione im-
 perii, tanquam ab aliquo futurae rei oraculo, iactum est: „Cadit,
 non stat:" quod vulgus dictum invertens exclamabat: „Stat, non cadit."

Bonifacius vir erat heroicus, qui cum multis saepe gentibus
 barbaris strenue pugnavit, paucis interdum copiis adhibitioe inter-
 dum pluribus, nonnunquam vero et singulari certamine: et, ut ver-
 bo dicam, barbaras multas variasque gentes Africa expulit. Idem
 iustitiae vel imprimis studiosus et abstinens ac pecuniarum contemp-
 tor fuit, a quo etiam huiusmodi aliquando patratum facinus. Rus-
 ticus quidam praestanti forma uxorem suam cum barbaro quodam
 e confederatis milite consuescere cognovit: rogavit itaque Bonifaci-
 um, dedecus illud familiae deplorans, ut opem ferret. Ille cognito

τὸ ὄνομα τοῦ ἀγροῦ ἐν ᾧ τὰ τῆς μοιχείας ἐπράττετο, τὸν μὲν ἐκέτην τέως ἀπέπεμπε, προστάξας πάλιν τῇ ἐξῆς αὐτῷ προσελθεῖν· ὀψίας δὲ λαθῶν ἄπαντας, καὶ ἐπὶ τὸν ἄγρον D ἐλάσας, ἐβδομήκοντα διυστάμενον σταδίοις, καὶ εὐρῶν τὸν 5βύρβαρον τῇ μοιγενομένῃ συγκαθεύδοντα, τέμνει τε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καὶ δι' αὐτῆς ὑποστρέφει νυκτός. προσελθόντι V. 153 δὲ κατὰ τὸ πρόσταγμα εἰς τὴν αὐρίον τῷ ἀνδρὶ ἐπιδίδωσι τοῦ βαρβάρου τὴν κεφαλὴν, διαπυρρυνόμενος εἰ ἐπιγινώσκει αὐτήν. ὁ δὲ τοῖς παροῦσιν ἅμια καταπλάγεις καὶ ἀμυχανή- 10σας, ἔπειτα ἐπιγυνοὺς καὶ πολλὰ τῆς δικαιοσύνης εὐχαριστή- σας, σὺν χαρῇ ἀπῆει.

Ὅτι ἕκαστος τῶν μεγάλων οἴκων τῆς Ῥώμης, ὡς φησιν, ἅπαντα εἶχεν ἐν ἑαυτῷ ὀπόσα πόλις σύμμετρος ἠδύνατο ἔ- 15τραῖα διάφορα. διὸ καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀπεφθέγγετο·

Εἰς δόμος ἕστου πέλει· πόλις ἕστεα μυρία κεύθει.

ἦσαν δὲ καὶ λουτρᾶ δημόσια παμμεγέθη. αἱ δὲ Ἀντωνιαναὶ οὕτω καλούμεναι εἰς χρεῖαν τῶν λουνομένων καθέδρας εἶχον παρακειμένας χιλίας ἑξακοσίας, ἐκ μαρμάρου κατασκευασμέ- 20νας ζεστοῦ· αἱ δὲ Διοκλητιαναὶ ἐγγὺς διπλασίους. τὸ δὲ τετ- χος τῆς Ῥώμης μετρηθὲν παρὰ Ἀμμωνος τοῦ γεωμέτρου· καθ' ὃν καιρὸν Γότθοι τὴν προτέραν κατ' αὐτῆς ἐπιδρομὴν ἐποιή- σαντο, εἰκοσί καὶ ἑνὸς μιλίου διάστημα ἔχον ἀπεδείχθη. B

loci intervallo et agri nomine, ubi adulterium patraretur, homi- nem tum quidem dimisit, in posterum diem ad se redire iussum. Noctu autem, insciis omnibus, in agrum illum septuaginta stadiis dissitum profectus, deprehensi cum moecha barbari caput amputavit, eademque domum nocte revertit. Redenti dein, ut mandatum fuerat, postridie marito, barbari caput obtulit, percunctatus, an novisset. Ille spectaculo percussus, et quasi sensu motus, mox, ubi agnovit, multis iustitiae causa actis gratiis, domum laetus rediit.

E magnis Romanae urbis domibus, ut hic refert, omnia intra se unaquaeque habuit, quaecumque mediocris etiam urbs habere potuit, hippodromum, fora, delubra, fontes, varia balnea. Hinc et scriptor sic exclamat:

Est urbs una domus: mille oppida continet una urbs.

Sed et lavacra publica ingenti prorsus fuere magnitudine, e quibus, quae Antoninianae nominantur Thermae, ad commodiorem lavantium usum mille sexcenta habuerunt sedilia, e marmore polito fabricata, Diocletianae duplo fere plura. Romanae vero urbis moenia ex Ammonis geometrae dimensione, quo tempore Gothi illam priore incursione infestarunt, viginti et unius miliaris spatium in circuitu habere comperta sunt.

Ὅτι πολλοὶ οἴκοι Ῥωμαίων προσόδους κατ' ἐνιαυτὸν διέ-
 χοντο ἀπὸ τῶν κτημάτων αὐτῶν ἀνὰ τεσσαράκοντα χρυσῶν
 κεντηνάρια, χωρὶς τοῦ σίτου καὶ τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων
 ἀπάντων εἰδῶν, ἃ εἰς τρίτον συνέτεινεν, εἰ ἐπιπράσκειτο, τοῦ
 εἰσφερομένου χρυσίου. τῶν δὲ μετὰ τοὺς πρώτους δευτέρων
 οἴκων τῆς Ῥώμης πεντεκαίδεκα καὶ δέκα κεντηνάρια ἢ
 πρόσθετος ἦν. καὶ ὅτι Πρόβος ὁ παῖς Ὀλυμπίου, τελέσας τὴν
 οἰκίαν πραιτουῦραν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Ἰωάννου τυραννί-
 δος, δώδεκα κεντηνάρια χρυσῶν ἀνήλωσε. Σύμμαχος δὲ ὁ
 λογογράφος, συγκλητικὸς ὢν τῶν μετρίων, πρὶν ἢ τὴν Ῥώ-
 10 μιν ἀλῶναι, τοῦ παιδὸς Συμμάχου πραιτουῦραν τελοῦντος,
 εἴκοσι κεντηνάρια ἐδαπάνησε. Μάξιμος δὲ, εἰς τῶν εὐπόρων,
 εἰς τὴν τοῦ υἱοῦ πραιτουῦραν τεσσαράκοντα κατεβίβλετο κεν-
 τηνάρια. ἑπτὰ δὲ ἡμέραις οἱ πραιτωρεῖς τὰς πανηγύρεις ἐτέ-
 λουν. 15

Ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆ Ὀδυσσεὶ τὴν πλάνην οὐ κατὰ
 Σικελίαν φησὶ γεγενῆσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰ πέρατα τῆς Ἰταλίας
 καὶ τὴν εἰς ἄβου κάθοδον παρὰ τὸν ὠκεανὸν γεγενῆσθαι, ἐν
 ᾧ καὶ ἡ πολλὴ πλάνη. ἀγωνίζεται δὲ διὰ πολλῶν τοῦτο πα-
 ραστῆσαι. ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλους διαφόρους ἀνέγνωμεν ἐν τού-
 20 τοις αὐτῷ συμφωνοῦντας.

Ὅτι ἀποστέλλεται ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως παρὰ Θεο-
 25 δοσίου Πλακιδία, ἅμα καισὶ κατὰ τοῦ τυράννου καὶ ἐπα-

7. Ὀλυβρίου coni. Reines. Ep. 69. p. 643. Optime. N.

Multas Romae familias annuos reditus e bonis accepisse qua-
 draginta circiter auri centenarios, absque frumento et vino aliisque
 speciebus, quae tertiam aequabant auri partem, si venderentur.
 Alteras vero post has decem aut quindecim centenarios in censu
 habuisse. Probum, Olympii filium, in praetura, quam Ioannis tyran-
 ni temporibus gessit, auri centenarios duodecim expendisse: Sym-
 machum vero oratorem, mediocri censu senatorem, ante captam ur-
 bem filio Symmacho praeturam gerente, centenarios impendisse vi-
 ginti; Maximum dein, ex opulentis ac beatis unum; in filii pra-
 turam quadraginta centenarios impendisse. Septem autem diebus
 solemnes ludos praetores celebrabant.

Scriptor hic Ulyssem ait non circa Siciliam, sed ad extremas
 Italiae oras obrasse: et traiecto Oceano ad inferos descendisse,
 atque in eo mari variis illum erroribus iactatum fuisse. Quod multis
 confirmare nititur. Nos et alios plures legimus in his cum illo
 consentire.

Remissa est Constantinopoli a Theodosio Placidia cum liberis
 adversus Ioannem tyrannum: et illa quidem Augustae nomen, Va-
 lentinianus vero Nobilissimi titulum iterato suscepit. Submissas

παλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Ἀγνούστης, ὃ δὲ Οὐαλεντινια- A. C. 423
 νὸς τὸ τοῦ κωβελισσίμου αξίωμα. συνεκπέμπεται δὲ αὐτοῖς Ind. 6
 καὶ στρατὸς, καὶ στρατοπεδάρχης ἑκατέρας δυνάμεως, Ἄρδα- The. i. 16
 βούριος ἅμα τῷ παιδί Ἄσπαρι, καὶ τρίτος Κανδιδιανός. κα-
 5 τὰ δὲ τὴν Θεσσαλονικίην Ἡλίων ὃ τῶν ὀφφικίων μάγιστρος
 παρὰ Θεοδοσίου ἀποσταλεῖς ἐν δύνει Βαλεντινιανὸν ἐπ' αὐτῆς
 Θεσσαλονικίης τὴν τοῦ καίσαρος ἐσθῆτα, πέμπτον ἔτος ἄγον-
 τα τῆς ἡλικίας. κατιόντων δὲ αὐτῶν, Ἄρδαβούριος μὲν ἄλι-
 σκεται παρὰ τῶν τοῦ τυράννου καὶ ἀναπέμπεται πρὸς αὐτὸν,
 10 καὶ φιλιάζει αὐτῆ· ὃ δὲ τούτου παῖς ἅμα Πλακιδία ἐν Ἄ- P. 16
 θυνμῖα καὶ λύπη ἦσαν. Κανδιδιανός δὲ πολλὰς πόλεις αἰ-
 ρῶν καὶ εὐδοκιμῶν λαμπρῶς, τὸ λυποῦν διεσκέδαζε καὶ ἐψυ-
 γαγῶγει. εἶτα σφάζεται ὁ τύραννος Ἰωάννης, καὶ Πλακιδία A. C. 425
 ἅμα καίσαρι τῷ παιδί εἰσέρχεται εἰς τὴν Ῥάβενναν. Ἡλί- Ind. 8
 15 ων δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατρίκιος, καταλαβὼν τὴν Ῥώμην καὶ
 πάντων ἐκεῖσε συνδραμόντων, τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἐπταε-
 τηρὸν ὄντα ἐνδύνει Βαλεντινιανόν. ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς ἰστορίας.

17. τελευτῆ in f. add. N.

quoque exercitus, bellique imperator utriusque militiæ, Ardaburitis
 nimirum cum Aspare filio, addito et tertio Candidiano. Ad Thessa-
 lonicam [cum ventum esset,] Helion, officiorum magister, a Theodosio
 missus, Valentinianum in ipsa illa urbe Caesaris veste induit, annos
 natum non amplius quinque. Cum autem ad Italiam pervenissent,
 Ardaburius a tyranni militibus capitur, missusque ad illum amicitia-
 m cum eodem init. Eius interim filius [Aspar] una cum Placidia
 in magna rerum desperatione luctuque versabantur. Sed Candidia-
 nus, multis occupatis urbibus, partiaque rebus bene gestis nominis
 claritate, luctum dissipavit animosque reddidit. Caeso dein Ioanne
 tyranno, Placidia una cum Caesare filio Ravennam iniit. Helion
 vero, magister et patricius, Romam invasit, omnibusque eo confluen-
 tibus, Valentinianum iam septennem veste induit Imperatoria, ubi
 historiae finis est.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
ΚΑΝΔΙΔΟΥΡΙΑΣ ΑΡΡΟΥ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

EX HISTORIA
CANDIDI ISAURI
EXCERPTA.

P. 17 V. 154 *Ανεγνώσθησαν Κανδίδου ιστορίας λόγοι τρεῖς. ἄρχεται μὲν τῆς ιστορίας ἀπὸ τῆς Λέοντος ἀναζήτησεως, ὅς ἦν ἐκ Δακίας μὲν τῆς ἐν Ἰλλυριοῦς, στρατιωτικῆ παραγγελίας τάγματι καὶ τελῶν ἄρξας τῶν ἐν Σηλυμβρού, τὴν βασιλείαν δὲ σποδῆ Ἀσπαρος ἐγχειρισθεὶς, ὅς ἦν Ἀλανὸς μὲν γένος, ἐκ νεαρᾶς δὲ στρατευσάμενος ἡλικίας καὶ παιδοποιησάμενος ἐκ τριῶν γάμων Ἀρδαβούριον, Πατρίκιον, Ἐρμενάρικον, καὶ Θηλείας Βδύο. ποιεῖται μὲν ὁ συγγραφεὺς, ὡς εἴρηται, ἀρχὴν τῆς ιστορίας τὴν ἀρχὴν τῆς Λέοντος βασιλείας, τελευτᾷ δ' εἰς τὴν ἀναγόρευσιν Ἀναστασίου. ἔστι δὲ πατρίδος μὲν Ἰσαυρίας, ὡς αὐτὸς φησι, τῆς τραχείας ἐπιτήδευμα δὲ ἔσχετο ὑπογραφεὺς τῶν ἐν Ἰσαύροις πλειστον ἰσχυσάντων· τὴν δὲ Θρησκείαν Χριστιανὸς ἦν καὶ ὀρθόδοξος. τὴν τε γὰρ τε-*

Lecti sunt Candidi historici libri tres. Inchoat historiam ab electione Leonis, qui e Dacia Illyrica oriundus, cum militari agmini Selymbrianisque cohortibus praecesset, Asparis studio imperium adeptus est. Hic Aspar genere Alanus erat, a pueritia militiam secutus, qui ternis nuptiis totidem filios, Ardaburium, Patricium, Ermenarichum, duasque filias sustulit. Incipit ergo, uti diximus, historicus ab initio Leonis Imperatoris, desinit vero cum Anastasius Imperator renuntiatus est. Patria illi ea Isauria est, ut ipse fateatur, quae Trachea sive Aspera dicitur. Tabellio fuit vitae instituto sub iis, qui apud Isauros poterant plurimum: religione vero Christianus, et quidem Orthodoxus. Quartam enim Synodum la-

τάρτην σύνοδον ἐπαίνοις στέφει, καὶ τοὺς κατ' αὐτῆς καινοτομοῦντας καθάπτειται δικαίως. τὴν δὲ φράσιν οὐκ ἔχει πρόπουσαν λόγῳ ἱστορικῷ· ταῖς τε γὰρ ποιητικαῖς λέξεσιν ἀπειροκάλως τε κέχρηται, καὶ μειρακιωδῶς, καὶ ἡ συνθήκη αὐτῷ εἰς τὸ Στραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται, ὥσπερ αὖ πάλιν εἰς τὸ ἐκλελυμένον τε καὶ ἐκμελὲς ὑπτιάζει. νεωτερίζει δὲ καὶ ταῖς συντάξεσιν οὐκ εἰς τὸ γλαφυρὸν μᾶλλον καὶ ἐπαφρόδιτον, ὥσπερ ἕτεροι, ἀλλ' ὥστε δυσχερὴς ἀκοῦσαι, καὶ τοῦ ἡδέος ὑπερόριος. πλὴν αὐτὸς ἑαυτοῦ πολὺ βελτίων ἐνοιοαχοῦ τοῖς λόγοις πάντα γινόμενος, συμμιγῆ τὴν ἱστορίαν καὶ ἐξ ἀνομοιοτάτων ἀρμόζων ἀλίσκεται. οὗτος ἰσχυρίζεται τὴν P. 18 Ἰσαυρίαν ἀπὸ τοῦ Ἡσαῦ λαβεῖν τὴν ἔπωνυμίαν.

Διέρχεται δὲ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ λόγῳ τὴν Ἀσπαρος καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ δυναστείαν· τὴν ἀνάρρησιν διὰ τοῦ 15 Ἀσπαρος Λέοντος, τὸν σύμβαντα τῇ πόλει ἐμπροσημὸν, καὶ ὅσα Ἀσπαρι περὶ τούτου ἐπὶ τὸ κοινῆ συμφέρον ἰδιαπέπρακται· καὶ περὶ Τιτιανοῦ καὶ Βιβιανοῦ, καὶ ὡς περὶ αὐτῶν διηγήθη Ἀσπαρ καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ οἷα εἰς ἀλλήλους ἀπεφθέγγαντο· καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦτο ἡταιρίσατο τὸ 20 Ἰσαύρων γένος διὰ Ταρσικωδίσσα Ρουσσυμβλαδεώτου, ὃν καὶ Ζήνωνα μετονομάσας γαμβρὸν ἐποίησατο, τὴν προτέραν γυναῖκα θανάτου νόμῳ ἀποβαλόντα. καὶ ὡς Ἀρδαβούβριος εἰς τὸ ἐναντίον μελετῶν τῷ βασιλεῖ, καὶ αὐτὸς οὐκείποιήσασθαι τοὺς Ἰσαύρους διενοήθη. καὶ ὅτι Μαρτίνος, οἰκειὸς V. 155

17. Τιτιανοῦ Labb., Τιτιανοῦ vulg.

dibus ornat, meritoque perstringit eos, qui eam oppugnant. Stylum habet historiae non satis accommodatum. Nam et poetarum phrasibus sine defectu ac iuveniliter abutitur: et compositio eius durior et absoua, dithyramborum ritu, quae alias iterum in dissolutam atque inconcinnum dilabitur. Constructiones innovat non ad ornatum maiorem ac venustatem, ut reliqui solent, sed ita, ut auditu molestus fiat, omnisque adeo expers suavitatis. Interdum autem se ipso verbis melior prorsus evadens, promiscuam historiam, etiam ex admodum dissimilibus, concinnare deprehenditur. Hic Isauriam ab Esau nomen mutuatum dicere audet.

Primo libro narrat Asparis liberorumque eius potentiam, et Leonis per Asparem electionem. De urbis conflagratione exorta, quaeque hic ab Aspare rei publicae commodo gesta sint. De Titiano et Viviano, utque de illis Aspar cum Imperatore contenderit, et quae ac qualia inter eos verba tum iactata sint. Imperatorem ea ex causa cum Isaurorum genere societatem iniisse per Tarasicodissam, Rusumbladeotiam, quem etiam, Zenonem mutato nomine vocatum, generum sibi adscivit, cum is priorem coniugem mortalium

ὦν Ἀρδαβουρίον, μηνύει Ταρασικοδίσσα ἔπερ Ἀρδαβου-
 ρίω κατὰ βασιλέως ἐτυρεύετο· καὶ ὡς ἐντεῦθεν ἐς τὸ τρα-
 χύτερον τῆς ἐς ἀλλήλους ὑπονοίας προϊούσης, ἀναιρεῖ Λέων
 ὁ βασιλεὺς Ἀσπαρα καὶ τοὺς παῖδας, Ἀρδαβούριον καὶ
 Πατρίκιον τὸν καίσαρα. ἀλλ' ὁ μὲν καίσαρ τῶν πληγῶν⁵
 ἀνενεγκῶν, παραδόξως διεσώθη καὶ διέζησεν. ἀλλὰ καὶ ὁ
 ἕτερος τῶν παίδων, Ἀρμενέριχος, οὐ συμπαρῶν τῷ φόντι
 C τὸν φόνον τότε διέφυγε. Ταρασικοδίσσαν δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυ-
 γατρὶ Ἀριάδῃ Λέων ὁ βασιλεὺς ποιεῖται, καὶ μετονομαῖζει
 Ζήνωνα, στρατηγὸν τῆς ἑω χειροτονησας. καὶ τὰ κατὰ Ἀφρι-10
 κὴν Βασιλίσκου εὐτυχήματά τε καὶ δυστυχήματα. καὶ ὡς
 Λέων πολλὰ βουληθεῖς καὶ διαμηχανησάμενος Ζήωνα τὸν
 γαμβρὸν ἀνειπεῖν βασιλέα, τῶν ὑπηκόων μὴ παραδεχομένων,
 οὐκ ἴσχυσε. καὶ ὡς πρὸ τελευτῆς αὐτοῦ τὸν ἔγγονον μὲν αὐ-
 τοῦ ἐκ Ζήωνος φύντα τῇ Ἀριάδῃ· καὶ ὡς μετὰ τελευτῆν¹⁵
 Λέοντος ὁ παῖς Λέων Ζήωνα τὸν πατέρα, συναινέσει τῆς
 βουλῆς, βασιλέα ἔστησε. λεπτομερῆς τε τῆς Ἰσαύρων γενε-
 D λογίας ἀφήγησις, καὶ ὡς εἶησαν ἀπόγονοι τοῦ Ἡσαῦ, πολλὰ
 σπουδὴ καὶ διήγησις. ὅπως τε Ζήων ὑπὸ Βηρίνης ἀπατη-
 θεῖς, φεύγει γυναικὶ ἄμα καὶ μητρὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς βα-20
 σιλείας. καὶ ὡς Βηρίνα, ἐλπιδι τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ
 τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτὸν, τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυ-
 7. Supra Ἐρμενέριχος.

lege amisisset. Ardaburium item, quo Imperatori adversaretur,
 Isauros aequae suarum partium facere constituisse: atque Martinum
 quendam, Ardaburii familiarem, Tarasicodissae indicasse, quaecum-
 que in Imperatorem machinaretur Ardaburium. Quomodo exinde a-
 sperius in dies crescente mutua suspicione, Leo Imperator Asparem
 sustulit eiusque liberos, Ardaburium et Patricium Caesarem; etai
 Caesar excepta plaga, inopinato saluus evasit, vixitque: et alius
 item de Aspari filiis, Armenerichus, quod abesset tum forte a patre,
 caedem perinde effugit. Tarasicodissam ergo sibi generum, data
 Ariadna filia, Imperator adscivit, Zenonemque nominatum, exerci-
 tus in Oriente ducem creavit. Refert deinde quae in Africa secun-
 da adversaque gesserit Basiliscus. Leonem quoque multa volentem
 molientemque, quo Zenonem generum Imperatorem renuntiaret,
 subditis repugnantibus, minime id quidem efficere potuisse, sed
 paulo ante obitum nepotem ex Ariadna et Zenone natum creasse:
 ita post Leonis excessum a Leone filio Zenonem patrem, assentien-
 te senatu, esse Imperatorem coronatum. Hinc Isaurorum stemma
 per series descripsit auctor, atque illos esse Esau posteros ac sobo-
 lem, studiosae persuadere conatur. Ut a Verina deceptus Zeno su-
 gerit cum uxore ac matre ex urbe imperioque: utque Verina spe
 adlungendi sibi Patricium magistrum, foreque ut imperaret, gene-

γαδεύσασα ἐξ ἀπάτης, καὶ αὐτὴ τῆς ἑλπίδος ἑσφάλῃ, τῶν ἐν τέλει Βασιλίσκου τὸν αὐτῆς ἀδελφὸν ἀνειπόντων βασιλέα. περὶ τε τῆς Ἰσαύρων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμυθῆτου σφαγῆς. καὶ ὡς μετὰ Νέπωτα βασιλέα Ῥώμης Ἀυγούστουλον 5ὸ πατὴρ Ὀρέστης Ῥώμης κατεπράξατο βασιλεύειν. ταῦτα δὲ πρῶτος λόγος.

Ὁ δὲ δεύτερος, ὅπως Πατρίκιος ὁ μάγιστρος ὁ Βηρήνῃ P. 19
συμφθειρόμενος, ἐπαγανακτήσαντος αὐτῷ Βασιλίσκου, ἀπεβίω. καὶ διὰ τοῦτο Βηρένα δι' ἔχθρας πρὸς τὸν ἀδελφὸν
10κατασταῖσα, καὶ Ζήνωνι διὰ χρημάτων τὴν τῆς βασιλείας ἀνάληψιν συμπράττουσα, τὰ ἔσχατα ἔπασχεν ὑπὸ τοῦ ἀδελφου.
φου. καὶ εἰ μὴ διέκλεψεν αὐτὴν Ἀρμάτος ἐκ τοῦ ναοῦ, τάχα ἂν καὶ διεφθάρη. ὡς Ἀρμάτος τῇ γαμετῇ συνδιαφθειρόμενος Βασιλίσκου, ἐπὶ μέγα δυναστείας ἤρθη. καὶ ὡς
15ὔστερον τὸν κατὰ Ζήνωνος πιστευθεὶς πόλεμον, ἀπέκλεινεν ἐπὶ συνθήκαις δι' Ἰλλου πρὸς αὐτόν. καὶ εὐδοκιμῶν ἐπὶ Ζήνωνος,
ὡς καὶ τὸν υἱὸν Βασιλίσκου καίσαρα ἴδειν, ὕστερον B
ἐκρεουργήθη, καὶ ὁ παῖς ἐκ τοῦ κρησάρου εἰς τοὺς ἐν Βλαχέρναις ἀναγνώστας ἐτέλεσεν. ὡς πρὸ τούτων Βασιλίσκος
20Μάρκον τὸν ἴδιον υἱὸν καίσαρα ἀνείπεν, εἶτα καὶ βασιλέα. καὶ ὡς Ἰλλου συνέβη Ζήνωνι εἰς φιλίαν, καὶ πάλιν ἀναλαβεῖν
παρσκευάσας τὴν βασιλείαν. καὶ ὡς καταστασιασθεὶς

rum suum Zenonem fugaverit per fraudem, quae tamen spes eam fefellerit, cum ii, qui in magistratu erant, Basiliscum, eius fratrem, Imperatorem renuntiarunt. De Isaurorum incredibili Constantino-politana in urbe caede, utque post Nepotem, Romanorum Imperatorem, Orestes pater Augustulum Romano praefecerit imperio. Et haec fere libro primo narrat Candidus.

Altero vero libro ista. Patricius magister, qui cum Verina consuetudinem habebat, indignante ipsi Basilisco, periit. Ea propter in fratrem Verina odio concepto, ac Zenonem opibus ad recuperandum imperium adiuvens, extrema quaeque a fratre pertulit, ac nisi e templo Armatus eam clam subduxisset, forte et ipsa e medio sublata fuisset. Cum Basilisci deinde uxore adulteratus Armatus, ad summam pervenit potentiam, adeo ut tandem ei bellum, quod adversus Zenonem gerebatur, creditum fuerit, ad quem tamen certis pactis Hilli opera conditionibus defecit. Sub Zenone igitur tanti cum esset nominis Armatus, ut et filium Basiliscum Caesarem viderit, post nihilominus in frustra discerptus est, et puer ipse ex Caesare inter lectores in Blachernis profiteri coepit. Basiliscus ante haec Marcum filium Caesarem crearat, ac post etiam Imperatorem. Hillus, cum Zenone conciliata amicitia, imperium eidem recuperare studuit. Basiliscus itaque a seditiosis superatus, cum Zenonide coniuge ac

Βασιλεύσας σὺν τῇ γυναικὶ Ζηνωνίδι καὶ τέκνους καταφθόγει εἰς τὴν ἐκκλησίαν, κάκειθεν ἀπάτη Ἀρμάτου ἐκβληθεὶς, ἐξορίζεται εἰς Καππαδοκίαν, εἶτα παγγενεὶ κατασφάζεται. ὡς Πέτρου τοῦ δυσσεβοῦς τὰς τῆς ἀνατολῆς ταράσσοντος ἐκκλησίας, Καλανδίωνα Ζήνων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ ἱεραῖοθαι⁵ Ἀντιοχείας ἀπέστειλε, καὶ δεόμενος χρημάτων ἐκ μηνυμάτων ἐπέτυχε. καὶ πολλοὶ νεωτερίσαντες κατ' αὐτοῦ καὶ ἐαλωκότες δίκην ἔδωσαν. ὡς Ἴλλους πολλὰ τῇ Ῥωμαίων συνήνεγκε πολιτεία, ταῖς τε κατὰ πόλεμον ἀνδραγαθίαις, καὶ ταῖς κατὰ πόλιν φιλοτιμίαις τε καὶ δικαιοπραγίαις. ὡς μετὰ¹⁰ τὴν ἀναίρεσιν τοῦ βασιλέως Νέπωτος Ῥώμης καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ μετ' αὐτὸν Ἀγνουστούλου, Ὀδοάκρος Ἰταλίας καὶ αὐτῆς ἐκράτησε Ῥώμης. καὶ στασιασάντων αὐτῷ τῶν δυναμικῶν Γαλατῶν, διαπρεσβευσαμένων τε αὐτῶν καὶ Ὀδοάκρου πρὸς Ζήνωνα, Ὀδοάκρου μᾶλλον ὁ Ζήνων ἀπέκλινεν. ὡς Ἀλανός τις¹⁵ Ἴλλου ἀνελεῖν βουληθεὶς καὶ πλήξας, Ἐπινίκιον εἶπεν, ὃς ἦν οἰκέτιος Βηρίνη, τὴν ἀναίρεσιν ὑποθέσθαι. καὶ ὡς ἐξεδόθη Ἐπινίκιος Ἴλλου καὶ ὡς ὑποσχεθεὶς καὶ ἀμνηστίας καὶ εὐεργεσιῶν ἔξετεπε πάντα Ἐπινίκιος, ὅσα ἐπεβούλευε Βηρίνα κατὰ Ἴλλου. καὶ ὡς Ζήνων Βηρίναν διὰ τοῦτο ἐκδίδωσιν, ὁ δὲ αὐτὴν εἰς φρούριον Κιλικίας ὑπερορίσας ἠσφαλίσατο. ὡς Παμπρεπίῳ τῷ δυσσεβεῖ διὰ Μάρσου Ἴλλους φιλιωθεὶς, ἅπαντα κατὰ μι-

1. Βασιλεύσας N., βασιλεὺς vulg.

liberis in templum se recepit, unde Armati fraudibus extractus, et in Cappadociam relegatus, mox cum tota stirpe caesus est. Cum Petrus ille impius Orientis turbaret ecclesias, misit Zeno Imperator Calandionem, ut Antiochenae sedis episcopus sacraretur. Cum autem pecunia indigeret Imperator, quaerendae illi pecuniae rationes ostensae sunt. Multi rebus novis contra illum studentes, capti poenas dederunt. Multa Hillus Romanae rei publicae contulit, cum militiae rebus fortiter gestis, tum domi honestis studiis ac iustitiae cultu. Post interemptum Nepotem, Imperatorem Romanum, et eius successorem, Augustulum, expulsam, Odoacer Italia atque ipsa adeo urbe potitus est. Rebellantibus autem huic Occidentis Gallis, et legatione ab ipsis, aliaque ab Odoacro ad Zenonem missa, in Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit. Alanus quidam occidere Hillum conatus, cum eum percussisset, ab Epinicio, qui erat Verinae domesticus, subornatum se ad caedem ait; itaque traditus Hillo Epinicius est, qui data fide et oblivionis et praemiorum, ordine cuncta enarravit, quae in Hillum Verina moliretur. Quare Zeno Verinam Hillo tradidit, qui eam in Ciliciae castellum ablegavit, atque ita tutum sese reddidit. Hillus Pamprepio, homini impio, Marsi opera, factus carus, paulatim omnia ipsius negotia perturbavit. Ci-

κρὸν συνέχεε τὰ αὐτοῦ. ὡς ἐμφύλιος συνέστη Ζήνωνι πόλο-
μος, ἐξάρχοντος Μαρκιανοῦ καὶ Προκοπίου υἱῶν τοῦ βασι-
λεύσαντος Ῥώμης Ἀνθεμίου, καὶ κρατήσαντος Ζήνωνος δι' Ῥ. 20
Ἰλλου, πρεσβύτερος μὲν Μαρκιανὸς ἐχειροτονήθη, ὁ δὲ Προ-
κοπίος πρὸς Θεοδώριχον τὸν ἐν Θράκῃ διέφυγε. καὶ ὡς ὑπερ-
ορισθεὶς Μαρκιανὸς ἐν Καππαδοκίᾳ καὶ διαφυγῶν ἐτάραξε
τὴν κατ' Ἀγκυραν Γαλατίαν· εἶτα συλληφθεὶς εἰς Ἰσαυρίαν Β
διωκίσθη. καὶ ὡς ἡ πρὸς Ἰλλου ἐχθρα τῷ βασιλεῖ συνέστη
καὶ ἠϋξήθη. οὕτω μὲν οὖν καὶ ὁ δεύτερος.

10 Ὁ δὲ τρίτος ἄλλα τε περιέχει καὶ ὡς εἰς τὸ ἐμφανὲς Ἰλ-
λους ἐπαναστὰς Ζήνωνι βασιλεῦ Λεόντιον σὺν Βηρίνῃ ἀνέβην.
ὅπως τε δυσπραγήσαντες ἐπολιορκήθησαν, καὶ ἀλόντες ἀπε-
τμήθησαν, καὶ τὰλλα ἕως τῆς Ζήνωνος τελευτῆς.

vile Zenoni bellum fuit atque intestinum, insurgentibus Marciano
et Procopio, filiis eius, qui Romae imperaverat, Anthemii. Quos cum
Hillus Zenonis auspiciis devicisset, Marcianus quidem natu grandior
ordinatus est presbyter: Procopius vero ad Theuderichum in Thra-
ciam confugit. Quia et extorris in Cappadocia Marcianus, fuga
elapsus, quae ad Ancyram pertinet, Galatiam turbavit, donec captus
in Isauriam est relegatus. In Hillum quodque ab Imperatore odium
conceptum est auctumque. Atque haec libro secundo prodita.

Tertius deinde liber cum alia continet, tum quomodo palam
in Zenonem Hillus insurrexerit, Leontiumque Imperatorem cum Ve-
rina renuntiaverit, utque re infeliciter gesta, obsessi captique ca-
pitae truncati sint: aliaque ad exitum usque Zenonis.

Sequentia leguntur apud Suidam s. v. χειρίζω.

Κάνδιδος ιστοριογράφος φησιν ὅτι Λέων ὁ Μακέλλης περὶ
τὴν ἐκστρατείαν τὴν κατὰ Βανδήλων ἄπειρα χορήματα δεδα-
πάνηκε. ἦσαν γὰρ, ὡς οἱ ταῦτα ἐφανέρωσαν χειρικοτές,
διὰ μὲν τῶν ὑπάρχων χρυσίου λίτραι τετρακισμύριαι πρὸς
ἑπτακισχιλίας· διὰ δὲ τοῦ κόμητος τῶν Θησαυρῶν ἑπτακι-
σχίλιαι πρὸς μυριάς· καὶ ἀργυρίου λίτραι ἑπτακόσιαι χι-
λιάδες, ἕκ τε τῶν ἀνηλωμένων ἀρχόντων ἕκ δημευσίμων, καὶ
ἕκ τοῦ βασιλέως Ἀνθεμίου.

Candidus historicus refert a Leone Lanione in bellum adversus
Vandalos infinitam pecuniam erogatam fuisse. Fuerunt enim, testibus
illis qui eam tractarunt, per praefectos numerata auri pondo quadra-
ginta septem millia: argenti vero septingenta millia, quum ex bonis
publicatis, tum ab Imperatore Anthemio.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
Ν Ο Ν Ν Ο Σ Ο Υ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ

EX HISTORIA
NONNOSI
EXCERPTA.

Ἀνεγνώσθη Nonνόσου ιστορία ἐν ἣ διαλαμβάνεται πρεσβεία αὐτοῦ πρὸς τε Αἰθίοπας καὶ Ἀμερίτας καὶ Σαρακηνούς τὰ ἰσχυρότερα τῶν τότε ἔθνῶν, ἐτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικά ἔθνη. Τουστινιανὸς δὲ τὸ τηλικαῦτα τὴν Ῥωμαϊκὴν περιεῖπε πολιτείαν φύλαρχος δὲ τῶν Σαρακηνῶν ἐχρημάτισε Κάϊσος, ἀπόγονος Ἀρέθα, καὶ αὐτοῦ φυλάρχου γεγενημένου, πρὸς ὃν ὁ Nonνόσου πάππος ἐπρεσβεύσατο, παρὰ Ἀναστασίου τότε βασιλεύοντος ἀποσταλείς, καὶ τὰ πρὸς εἰρήνην ἐσπέισατο. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ Nonνόσου, (Ἀβράμης δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα,) πρὸς Ἀλαμούνδαρον φύλαρχον Σαρακηνῶν, ἐπρεσβεύσατο, καὶ δύο στρατηγούς Ῥωμαίων, Τιμόστρατον καὶ Ἰωάννην, νόμῳ πολέμου συλληφθέντας, ἀνεσώσατο. Ἰουτίνῳ δὲ τῷ βασιλεῖ τὴν τῶν στρατηγῶν διηκονεῖτο ἀναρρέν-

*L*ecta est Nonnosi historia, qua legationem suam complectitur ad Aethiopas et Homeritas atque Saracenos susceptam, populos tum potentissimos: et ad alias item Orientis gentes. Iustinianus Romanum tum imperium tenebat. Praefectus vero Saracenorum Caisus erat, Arethae nepos: qui et ipse praefectus fuit, ad quem Nonnosi avus ab Anastasio Imperatore legatus fuerat, et pacis foedera saxe-
rat. Quin et Nonnosi pater, cui Abramo nomen, ad Alamundarum, praefectum Saracenorum, orator aliquando profectus, duos Romanorum duces, Timostratum et Ioannem, belli iure captos, una liberavit: Iustino Imperatori in ducibus his liberandis subserviens. Porro Cai-

σιν. ὁ μὲντοι Κάϊσος, πρὸς ὃν ἐστέλλετο Νόννος, δύο γυνῶν ἤγετο τῶν παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς ἐπισημοτάτων, Χινδήνων καὶ Μααδηνῶν. πρὸς τοῦτον δὴ τὸν Κάϊσον καὶ ὁ Νόννος πατήρ, πρὶν ἢ Νόννον πρεσβεύειν αἰρεθῆναι, Ἰουστινιανοῦ πέμποντος, ἀπέσταλτο, καὶ εἰρημικὰς ἔθετο σπονδὰς· ὥστε καὶ τὸν υἱὸν Κάϊσου (Μαυίας δὲ ἑκαλεῖτο) δημῶρα λαβεῖν, καὶ πρὸς Ἰουστινιανὸν ἐς Βυζάντιον ἀποκομίσαι. μεθ' ὃν χρόνον ἐπρεσβεύσατο Νόννος ἐπὶ δυσὶ τούτοις Κάϊσον, εἰ δυνατόν, πρὸς βασιλέα ἀγαγεῖν καὶ πρὸς τὸν τῶν
 10 Αὐξουμιτῶν ἀφικέσθαι βασιλέα· Ἐλεσβαῆς δὲ τότε ἐκράτει τοῦ ἔθνους καὶ πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς Ἀμερίτας παραγενέσθαι. ἡ δὲ Αὐξουμις πόλις ἐστὶ μεγίστη, καὶ οἷον μητροπόλις τῆς ὅλης Αἰθιοπίας· κείται δὲ μεσημβρινωτέρα καὶ ἀνατολικωτέρα τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. ὁ δὲ Νόννος πολλὰς
 15 μὲν ἐπιβουλὰς ἔθνῶν ὑποστάς, πολλὰς δὲ θηρίων χαλεπότητας παρὰ τὴν ὁδὸν, καὶ πολλὰς δυσχωρῖαις καὶ ἀπορίαις πολλάκις περιπεσὼν, ὅμως καὶ τὰ δόξαντα ἔξετέλεσεν, καὶ ὥσως τῇ πατρίδι ἀποδίδεται.

Ἵτι Κάϊσος, Ἀβράμου πάλιν πρὸς αὐτὸν πρεσβεύσαντος,
 20 πρὸς τὸ Βυζάντιον παραγίνεται, καὶ τὴν ἰδίαν φυλαρχίαν Ἀμβρῶ καὶ Ἰεζίδῳ τοῖς ἀδελφοῖς διανεμιμάμενος; αὐτὸς τὴν Παλαιστινῶν ἡγεμονίαν παρὰ βασιλέως ἐδέξατο, κληῖθος πολὺ τῶν ὑποτεταγμένων αὐτῷ σὺν αὐτῷ ἐπαγόμενος.

sus, ad quem Nonnosus missus, duabus praeerat gentibus apud Sarcenos clarissimis, Chindinis et Maadenis. Ad quem ipsum Caisum Nonnosi quoque pater, antequam haec Nonnoso legatio mandaretur, a Iustiniano missus est, pacisque foedera ita instituit, ut Caisi filium; Maviam nomine, obsidem acceperit, et Byzantium ad Iustinianum adduxerit. Post quem duplici Nonnosus nomine legatus missus est: ut Caisum, si posset, ad Imperatorem adduceret: et ad Auxumitarum regem, cui genti Elesbaas tunc praeerat, itemque ad Homeritas proficisceretur. Auxumis permagna est civitas, et quasi Aethiopiae totius metropolis, magis ad meridiem et orientem vergens, quam Romanum imperium. Nonnosus vero, multis gentium superatis insidiis ferarumque periculis praeter vias incommoda multaque discrimina, in quae saepe numero incidit, tamen quae voluit perfecit, et salvus est patriae redditus.

Caisum refert, misso iterum Abramo ad illum legato, Byzantium profectum esse, suamque praefecturam Ambro et Iezido fratribus divisisse: ipsum vero Palaestinae praefecturam ab Imperatore administrandam suscepisse, infinitamque hominum subditorum secum multitudinem duxisse.

"Ὅτι τὰ σανδάλια, φησί, νυνὲ λεγόμενα ἀρβύλας ἔλεγον οἱ παλαιοί, καὶ τὸ φακιδόλιον φασώλιν.

"Ὅτι τῶν Σαρακηνῶν οἱ πλεῖστοι, οἳ τε ἐν τῷ Φοινικῶνι, καὶ οἱ τοῦ Φοινικῶνος καὶ τῶν ὀνομαζομένων Ταυρητῶν ὄρων ἐπέκεινα, ἱερόν τι χωρίον νομίζουσιν, ὅτι οὐδὲ θεῶν ἀνεῖ-5 μένον, καὶ ἐνταῦθα συλλέγονται κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον δίσ- ῶν τὴν μὲν τῶν πανηγύρεων αὐτῶν μὴν ὄλος μετρεῖ παρα- τείνων, σχεδὸν που τοῦ ἔαρος κατὰ τὸ μέσον τελουμένην, ὅτε τὸν ταῦρον ὁ ἥλιος ἐπιπορεύεται. ἡ δὲ ἕτερα πανήγυρις δυοὶ μῆσι παρατείνεται. μετὰ θεριναῖς τροπᾶς ἄγουσι ταύ-10 την. ἐν ταύταις, φησί, ταῖς πανηγύρεσιν πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην, οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους. φασὶ δὲ ὅτι καὶ τὰ θηρία πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ μόνον δὲ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πρὸς ἀλλήλα. λέγεται δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ παράδοξα καὶ μύθωνι⁵ οὐδὲν διαλλάττοντα.

"Ὅτι διεστηχέναι φησὶ τὴν Ἀδουλίαν τῆς Αὐξούμειος πεντε- καιδέκα ἡμερῶν ὁδόν, ἀπιοῦσι δὲ εἰς τὴν Αὐξουμιν Νοννόσων τε καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν μέγιστον ἐφάνη θεῖαμα περὶ χωρίον Αὐὴν προσονομαζόμενον· κείται δὲ ἡ Αὐὴ ἐν μέσῳ τῆς τε τῶν²⁰ Αὐξουμιτῶν καὶ τῆς τῶν Ἀδουλιτῶν πόλεως· ἐλεφάντων πλη- θος οὐκ ὀλίγον, ἀλλὰ σχεδὸν ὡς χιλιάδων πέντε· ἐνέμοντο δὲ οὗτοι οἱ ἐλέφαντες ἐν πεδίῳ μεγάλῳ, καὶ πελάζειν αὐτοῖς οὐ-

Quae nunc σανδάλια dicta, ἀρβύλας appellasse veteres ait: et φακιδόλιον φασώλιν.

Saracenorum, ait, plerique, tam qui in Phoenicone, quam qui ultra Phoeniconem et Taurenos, quos vocant, montes degunt, locum quendam pro sacro habent, alicui Deorum consecratum, quo bis quotannis conveniunt. Horum conventuum ipsorum alter mensem durat integrum, ad medium fere ver, quando Tauri signum sol in Zodiaco tenet: alter vero in duos alteros menses extenditur agiturque post aestivum solstitium. In his, ait, conventibus, summa viget tranquillitas, non solum inter ipsos, sed et cum omnibus advenis. Quin etiam feras cum hominibus, non tantum inter se, pacate tunc degere fabulantur. Narrat et alia multa inopinata et fabulis non absimilia.

Adulin scribit ab Auxumi quindecim itinere dierum distare. Pro- ficiscenti vero Auxumini Nonnoso cum suis maximum hoc obiectam spectaculum ad regionem Auen dictam, quae media est inter Auxuminet Adulin urbes: elephantorum nimirum vis non modica, immo millia ferme quinque. Pascebant hi elephantum maximo in campo,

δὲ τῶν ἐγγωρίων ἦν εὐκολον, οὐδὲ εἶργειν τῆς νόμῃς. τοῦ-
το μὲν οὖν μεταξὺ τὸ θέαμα αὐτοῖς προσεγεγόνει.

Χρῆ δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς κράσεως τῶν ἀέρων εἰπεῖν, οἷα
ἀπὸ τῆς Αὔης ἐπὶ τὴν Αὔξουμιν διαδέχεται. ἐναντίως γὰρ
ἑπὶ τε θέρος καὶ χειμῶνα διάκειται. τοῦ γὰρ ἡλίου τὸν
καρκίνον τε καὶ λέοντα καὶ παρθένον διερχομένον, μέχρι μὲν
τῆς Αὔης, ὡσπερ καὶ παρ' ἡμῖν, θέρος τε καὶ ξηρότης δια-
κρατεῖ τὸν ἀέρα· ἀπὸ δὲ τῆς Αὔης ἐπὶ τὴν Αὔξουμιν καὶ
τὴν ἄλλην Αἰθιοπίαν χειμῶν ἐπίκειται σφοδρός· οὐ δι' ὄλης
10 ἰοήμερας· ἀλλὰ γὰρ ἀπὸ μεσημβρίας ἀρχόμενος ἐκάστοτε,
συννεφῆ τε τὸν ἀέρα ποιῶν, καὶ ὄμβροισι ῥαγδαίοις τὴν χώ-
ραν ἐπικλύζων. τῆνικαῦτα δὲ ἄρα καὶ ὁ Νελλος πολὺς ἐπὶ
τὴν Αἰγυπτὸν ἐρχόμενος πελαγίζει τε καὶ κατάρθει τὴν γῆν.
ὅτε δὲ ὁ ἥλιος τὸν αἰγόκερῶν τε καὶ ὑδροχόον καὶ λχθύας
15 ἐπιπορεύεται, ἀνάπαλιν ὁ ἀήρ τοῖς μὲν Ἀδουλίταις μέχρι
τῆς Αὔης ὄμβροισι ἐπικλύζει τὴν χώραν· τοῖς δὲ ἀπὸ τῆς
Αὔης μέχρι Αὔξουμews καὶ τῆς ἄλλης Αἰθιοπίας θέρος
τε, καὶ τὰ ὄρατα τῆνικαῦτα τούτοις ἢ γῆ παραδίδωσιν.

Ὅτι ἀπὸ τῆς Φαρσῶν πλέοντι τῷ Nonnosῳ, ἐπὶ τὴν
20 δουχάτην τῶν νήσων κατηρηκότι τοιόνδε τι συνέβη, θαῦμα
καὶ ἀκοῦσαι. ἐνέτυχε γὰρ τισι μορφὴν μὲν καὶ ἰδέαν ἔχου-
σιν ἀνθρωπίνην, βραχυτάτοις δὲ τὸ μέγεθος καὶ μέλασι
τὴν χροάν· ὑπὸ δὲ τριχῶν δεδασυσμένοις διὰ παντός τοῦ
σώματος· εἶποντο δὲ τοῖς ἀνδράσι καὶ γυναῖκες παραπλήσι-

propiusque accedere nemini incolarum facile erat, neque pasta
prohibere. Hoc illis interim spectaculum occurrit.

De coeli quoque constitutione dicere oportet, quae est ab Aue ad
Auxumin; contra enim aestas illuc et hiems accidit. Nam sole Cancrum,
Leonem et Virginem obeunte, ad Auen usque, uti et nobis, aestas
est summaque coeli siccitas. At ab Aue Auxumin versus et reli-
quam Aethiopiam hiems est vehemens, non integro quidem illa die,
sed quae a meridie semper et ubique incipiens, coactis nubibus
aërem obducat, et horrendis imbribus oram illam inundet. Quo
etiam tempore Nilus late Aegyptum pervadens, maris in modum
terram irrigat. Cum autem sol Capricornum, Aquarium et Pisces
perambulat, aër viceversa Adulitis Auen usque imbribus regionem in-
undat, iis vero, qui ab Aue Auxumin ceteramque Aethiopiam versus
iacent, aestas est, et maturos iam fructus terra praebet.

Navigantia Pharsa Nonnoso et ad extremam usque insularum delato,
tale quid occurrit vel ipso auditu admirandum. Incidit enim in quos-
dam forma quidem et figura humana, sed brevissimos, et cutem ni-
gros, totumque pilosos corpus. Sequebantur viros aequales feminae,

Daxippus, Eunapius etc.

αι, καὶ παιδάρια ἔτι βραχύτερα τῶν παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν γυμνοὶ δὲ ἦσαν ἅπαντες· πλὴν δέρματί τινι μικρῷ τὴν αἰδῶ περιεκάλυπτον οἱ προβεβηκότες ὁμοίως ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες. ἄγριον δὲ οὐδὲν ἐπεδείκνυτο οὐδὲ ἀνήμερον ἀλλὰ καὶ φωνὴν εἶχον μὲν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον δὲ παντάπασι τῆς διαλέκτου τοῖς τε περιόικοις ἅπασι καὶ πολλῷ πλέον τοῖς περὶ τὸν Νόννοσον. διέζων δὲ ἐκ θαλαττίων ὀστρέων καὶ ἰχθύων τῶν ἀπὸ τῆς θαλάττης εἰς τὴν νῆσον ἀπορῥίπτομένων θάρσος δὲ εἶχον οὐδὲν, ἀλλὰ καὶ ὄρωντες τοὺς καθ' ἡμᾶς ἀνθρώπους ὑπέπτησον, ὥσπερ ἡμεῖς τὰ μείζω τῶν θηρίων.¹⁰

et pueri adhuc breviores. Nudi omnes agunt, pelle tantum brevi ad-
ultiores verenda tecti, viri pariter et feminae, agreste nihil neque
efferum quid prae se ferentes. Quin et vox illis humana, sed omni-
bus, etiam accolis, prorsus ignota lingua, multoque amplius Non-
nosi sociis. Vivunt marinis ostreis et piscibus e mari ad insulam
proiectis. Audaces minime sunt, ut nostris conspectis hominibus,
quemadmodum nos visa ingenti fera, metu perculsi fuerint.

ΕΚΛΟΓΑΙ
ΕΚ ΤΗΣ
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

EX HISTORIA
THEOPHANIΣ
EXCERPTA.

Ανεγνώσθη Θεοφάνους Βυζαντίου ιστορικῶν λόγοι δέκα. P. 21
 ἄρχεται δὲ ὁ πρῶτος λόγος ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ πολέμου τοῦ
 συστάντος μετὰ τὴν διάλυσιν τῶν σπονδῶν, ἃς Ἰουστινιανὸς
 ὁ βασιλεὺς καὶ Χοσρόης ὁ Περσῶν ἀλλήλοις ἔθεντο. ἔλυσεν
 ὁ Χοσρόης τε αὐτὸς, καὶ Ἰουστίνος, διάδοχος Ἰουστινιανοῦ
 καταστάς, δευτέρου ἔτους τῆς ἀρχῆς αὐτῷ περαιουμένου.
 ἀρχόμενος δὲ ἐντεῦθεν τῆς ιστορίας κάτεισι μέχρι δεκάτου
 ἔτους αὐτοῦ τοῦ πολέμου. μέμνηται δὲ ἐν τῷδε τῷ, πρώτῳ
 τοῦ βιβλίου λόγῳ καὶ τὰ κατὰ Ἰουστινιανὸν ἱστορηῆσαι. οὐ
 ἰομὴν ἀλλὰ δῆλός ἐστιν, ὡς καὶ ἐφεξῆς τῶν δέκα λόγων ἐτέ-
 ρους συνέταξε. διέξεισι δὲ ἐν μὲν τῷδε τῷ λόγῳ, ὅπως αἱ
 σπονδαὶ συνεχύθησαν Ἰουστίνου μὲν διὰ Κομεντιόλου Σου-

*Lecti sunt Theophanis Constantinopolitani historiarum libri decem,
 quorum primus initium ducit ab illo Persico bello, quod ruptis
 iam foederibus iis exortum est, quae Iustinianus Imperator et Chos-
 roës, Persarum rex, invicem constituerant. Solverat ea Chosroës ip-
 se, et Iustinus, Iustiniani iam successor, exeunte altero imperii an-
 no. Hinc ergo narrationem auspicatus, pergit porro ad annum us-
 que belli decimum. Meminit vero hoc ipso primo voluminis libro,
 scripsisse quoque se quae sub Iustiniano gesta sunt, imo et plu-
 res eum decem hisce subiunxisse libros, satis manifeste apparet.
 Narrat autem hoc libro, qua ratione pacta conventa sint dissoluta,
 cum Iustinus per Comentiolum Suaniam a Chosroë repeteret, ipse*

Βαρίαν παρὰ Χοσρόου ἀπαιτοῦντος, αὐτοῦ δὲ ἑποπιθεμένον, οὐ μέντοι διδοῦντος· ὅπως τε ἡ Μεσοποταμία πᾶσα ἐσειόθη, προοίμιον τῶν ἐπελευσομένων κακῶν γενομένη.

Ἵτι τὰ πρὸς εὐρον ἄνεμον τοῦ Ταναΐδος Τούρκοι νέμονται οἱ πάλαι Μασσαγέται καλούμενοι, οὗς Πέρσαι οἰκείας γλώσση Κερμιχίωνάς φασι. καὶ αὐτοὶ δὲ ἐν τῷ τότε δῶρα καὶ πρέσβεις πρὸς βασιλέα Ἰουστινον ἔστειλαν, δεόμενοι μὴ ὑποδέξασθαι αὐτὸν τοὺς Ἀβάρους. ὁ δὲ τὰ δῶρα λαβὼν καὶ ἀντιφιλοφρονησάμενος, ἀπέλυσεν εἰς τὰ οἰκεία. τοῖς δὲ Ἀβάροις ὕστερον ἐλθούσιν, καὶ Παννονίαν οἰκῆσαι καὶ εἰ-
P. 22 ρήνης τυχεῖν δεομένοις, διὰ τὸν πρὸς τοὺς Τούρκους λόγον καὶ τὰς συνθήκας οὐκ ἐσπέισατο.

Ἵτι τὴν τῶν σκολήκων γένεσιν ἀνὴρ Πέρσης, βασιλεύοντος Ἰουστινιανοῦ ἐν Βυζαντίῳ ὑπέδειξεν, οὕτω πρότερον ἐγνώσμενην Ῥωμαίοις. οὗτος δὲ ἐκ Σηρῶν ὀρμηθεὶς ὁ Πέρσης, τὸ σπέρμα τῶν σκολήκων ἐν νάρθηκι λαβὼν μέχρι Βυζαντίου διεσώσατο, καὶ τοῦ ἔαρος ἀρξαμένου ἐπὶ τὴν τροφήν τῶν συκαμίνων φύλλων ἐπαφῆκε τὰ σπέρματα· τὰ δὲ τραφέντα τοῖς φύλλοις ἐπτεροφύησέ τε καὶ τᾶλλα εἰργάσατο. ὦν τὴν τε γένεσιν καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ βασιλεὺς Ἰουστινός ὕστερον τοῖς Τούρκοις ὑποδείξας ἐτάμβησεν. οἱ γὰρ Τούρκοι τότε τὰ τε Σηρῶν ἐμπόρια καὶ τοὺς λιμένας κατεῖχον ταῦτα δὲ πρὶν μὲν Πέρσαι κατεῖχον Ἐφθαλάου δὲ τοῦ

vero verbo quidem promitteret, non tamen re praestaret. Refert et in tota Mesopotamia terram movisse, initium nimirum calamitatum, quae subsecutae sunt.

In Oriente ad Tanaim Turci degunt, qui Massagetae antiquitus dicti, a Persis sua lingua Kermichiones appellantur. Hi tempestate hac legatos cum muneribus ad Iustinum Imperatorem legarunt, ne Avaros reciperet, obsecrantes. Ille munera libenter accepit, omnique adeo benevolentiae atque humanitatis genere complexus, domum remisit. Cumque Avari mox accessissent, qui Pannoniam habitare, paceque frui Romanorum precabantur, ob datam Turciae fidem pactasque condiciones repulsam tulerunt.

Bombycum originem homo quidam Persa, Iustiniano imperante, Constantinopoli ostendit, nunquam antea Romanis cognitam. Hic Persa e Serum regione profectus vermium semen ferula inclusum, Constantinopolim salvum deportavit, ac vere ineunte in alimentum mori foliis semina imposuit: quae foliis nutrita, et in alas se induerunt, et mire coeperunt operari. Ergo bombycum ortum texendique artificium cum post Turcis Iustinus Imperator ostendisset, vehementer obstupuerunt: nam Serum illi tum emporia portusque tenebant, quae Persae prius tenebant. Ephthalanus enim, Ephthalitarum

Ἐφθαλιτῶν βασιλέως, ἐξ οὗ καὶ τὸ γένος ἔσχε τὴν κλήσιν, Περὸζην καὶ Πέρσας νικήσαντος, ἀφηρεθήσαν μὲν τούτων οἱ Πέρσαι, δεσπότηαι δὲ κατέστησαν Ἐφθαλίται. οὗς μικροῦ ὕστερον μάχη νικήσαντες Τοῦρκοι ἀφείλον ἐξ αὐτῶν καὶ Σταῦτα. Ἰουστίνος δὲ Ζήμαρχον ἐς τοὺς Τοῦρκους πρέσβην ἀπέστειλεν, ὃς καὶ λαμπρῶς ἐστίασας τε τοὺς Τοῦρκους, καὶ ἐς τὰ μάλιστα φιλοφρονηθεὶς, ἐς τὸ Βυζάντιον ἐπανήει. διὸ καὶ ὁ Χοσροῆς ἐπ' Αἰθίοπας, φίλους ὄντας Ῥωμαίοις, τοὺς πάλαι μὲν Μακροβίους, νῦν δὲ Ὀμηρίτας κελουμένους, ἐ-
 10ισοστράτευσε καὶ τὸν τε βασιλέα τῶν Ὀμηριτῶν Σανατούρηην διὰ C
 Μιράνους τοῦ Περσῶν στρατηγοῦ ἐξώγησε, τὴν τε πόλιν αὐτῶν ἐξεπόρθησε, καὶ τὸ ἔθνος παρεστήσατο. διέξεισι δὲ καὶ ὅπως Ἀρμένιοι ὑπὸ Σουρήνου κακούμενοι, καὶ μάλιστα περὶ τὴν εὐσέβειαν, τὸν τε Σουρήναν ὁμοφρονήσαντες διὰ Οὐάρ-
 15ιδάνου, οὗ τὸν ἀδελφὸν Μανουήλ, ἐτύγγανεν ἀνέλων, καὶ δι' ἑτέρου τινὸς Οὐάρδου ἀνείλον, καὶ Περσῶν ἀποστάτες Ῥωμαίοις προσεχώρησαν, τὸ Δούβιος τὸ πόλισμα, ἐν ᾧ κα-
 τῶκουν, ἀπολιπόντες, καὶ πρὸς τὰ Ῥωμαίων ἦθη γενόμενοι. καὶ τοῦτο μάλιστα γέγονε τῆς τῶν Περσῶν πρὸς Ῥωμαίους
 20σπονδῶν καταλύσεως αἴτιον. ἀπέστησαν δὲ παραντίκα καὶ Ἰβηρες, καὶ προσεχώρησαν Ῥωμαίοις, Γοργένους αὐτῶν ἡγε-
 μονεύοντος. ἦν δὲ τῶν Ἰβήρων τότε ἡ Τίφιλις μητρόπολις.
 "Ὅτι Μαρκιανὸς ὁ τοῦ Ἰουστίνου τοῦ βασιλέως ἐξάδελ-

rex, a quo et appellationem universam genus traxit, Perozen et Persas cum vicisset, submoti his locis Persae, rerum vero potiti sunt Ephthalitae: quos post paulo Turci proelio superantes, his etiam finibus pepulerunt. Iustinus Zemarchum ad Turcos legatum misit: qui et publice eos epulis excipiens, omnique adeo officii genere exceptus Constantinopolim remissus est. Quamobrem etiam Chosroës in Aethiopas, amicos populi Romani, olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos, expeditionem suscepit, regemque Homeritarum, Sanaturcen, opera Meranis, Persarum ducis, vivam cepit, urbeque eorum direpta, incolas subiugavit. Armenii a Surena male accepti, maxime in pietatis religionisque negotio, Surenam, coniuratione facta per Vardanum, cuius fratrem Manuelem ille interfecerat, et alium quandam Vardum occiderunt, et a Persis deficientes ad Romanos transiere, relictoque oppido, quod incolebant, Dubii nomine, in Romanorum regionem commigrarunt, atque haec ipsa potissimum causa Persis fuit rumpendi foederis induciarumque cum Romanis. Desciverunt post hos statim etiam Iberes, et Gorgene ipsos ducente, ad Romanos transierunt. Metropolis autem Iberorum Tiphilis tunc erat.

Marcianus, Iustini Imperatoris patruelis, Orientis dux iam re-

φος, τῆς ἑο χειροτονηθεῖς στρατηγός, εἰς τὸν πρὸς Χοσρόην πόλεμον ἀγθῶν ἔπει τῆς Ἰουστίνου βασιλείας ἐξαποστέλλεται. Ἰωάννης δὲ ὁ τῆς Ἀρμενίας στρατηγός, καὶ Μιράνης ὁ τῶν Περσῶν, ὁ καὶ Βαραμαάνης, τὴν στρατείαν συνήθροισον. καὶ τοὶς μὲν Ἀρμενίοις συνεμάχουν Κόλχοι, Ἀβασγοὶ, καὶ Σα-5 ρώης ὁ Ἀλανῶν βασιλεὺς. τῷ δὲ Μιράνῃ Σάβιροι καὶ Δαγάνες καὶ τὸ Διλμαϊνὸν ἔθνος. πολεμήσας δὲ ὁ Μαρκιανὸς τὸν Μιράνῃ περὶ τὴν Νισιβηνῶν πόλιν, αὐτὸν μὲν ἐς φυγὴν ἔτραψεν, ἀνέτε δὲ ἐν τῇ μάχῃ χιλίους καὶ διακοσίους, καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν ἑβδομήκοντα. Ῥωμαίων δὲ ἄν-10 δρες ἀνηρέθησαν ἑπτὰ. ἐπολιορκεῖ τε ἤδη καὶ τὸ τῶν Νισιβηνῶν τεῖχος. Χοσρόης δὲ ταῦτα μαθὼν, τεσσαράκοντα μὲν χιλιάδας ἰπέων, πεζῶν δὲ ὑπὲρ τὰς ἑκατὸν, συναγείρας, ἠπέιγετο βοηθεῖν καὶ πολεμεῖν Ῥωμαίους. ἐν τούτῃ δὲ διαβάλλεται ὁ Μαρκιανὸς τῷ βασιλεῖ ὡς ἐρῶν τυραννίδος, καὶ 15 ὁ βασιλεὺς πεισθεὶς αὐτὸν μὲν παρέλυσε τῆς ἀρχῆς, Θεόδωρον ἀντικαταστήσας τὸν τοῦ Ἰουστινιανοῦ παῖδα, Τζίρον ἐπέκλην. ἀταξίας δὲ διὰ ταῦτα συμβάσης, τῆς τε πολιορκίας Ῥωμαῖοι ἀπέσχοντο, καὶ Χοσρόης τὸ Δάρας πολιορκήσας παρεσθήσατο. 20

nuntiatus, in expeditionem adversus Chosroën octavo imperii Iustini anno missus est. Ioannes vero, Armeniae dux, et Meranes Persarum, qui et Baramaanes, exercitum colligebant. Et Armeniis quidem socios se coniunxerunt Colchi, Abasgi et Saroës, rex Alanorum: Meranae vero Sabiri et Daganas et Dilmaina gens. Marcianus ad Nisibenorum urbem, signis collatis, Meranem in fugam convertit: eoque proelio mille et ducentos cecidit, vivos cepit septuaginta, Romanis septem dumtaxat desideratis. Mox Nisibenorum moenia obsidione cinxit. Chosroës, re mature cognita, quadraginta equitum millia, peditum vero amplius centum conducens, auxilium ferre et cum Romanis configere properavit. Interea loci apud Imperatorem Marcianus affectati imperii accusatur, et calumniae fidem adhibens Iustinus, exercitus eum imperio submovit, Theodorumque, Iustiniani filium, Tzirum cognomento, suffecit. Hinc turbatis rebus Romani quoque obsidionem solverunt, et Chosroës Daras, oppugnata urbem, vi cepit.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΓΑΖΑΙΟΥ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

PRISCIANI CAESARIENSIS

PANEGYRICUS.

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ
ΣΟΦΙΣΤΟΥ ΓΑΖΗΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΝ.

PROCOPII
ORATORIS URBIS GAZAE
PANEGRICUS

IN IMPERATOREM ANASTASIUM.

ARGUMENTUM.

Prooemium (1). Laudes Epidamni, unde Anastasio origo (2). Eius mores, virtutes, educatio (3. 4). Fauste imperium capessit (5. 6). Vincit Arabes orientis provincias infestantes (7). Sui quoque imperii seditiosos populos et praecipue Isauros coercet, victis deinde parcit (8—10). Pace aequus ac bello praestat (11). Iustissimus et ipse iudex et in eligendis iudicibus iustus (12). Crudelis chrysargyri vectigal tollit (13). Aristidem et Pisistratum aequitate circa vectigalia superat (14). Circi spectacula et crudelia et obscurosa removet (15. 16). Magna eius in singulas urbes beneficia (17). Hierapolitanis aqua carentibus aquaeductum aedificat (18). Caesareae portum deficientem instaurat (19). Alexandriae pharum labantem firmat (20). Murum ducit a Ponto Euxino usque ad Propontidem (21). Civibus clemens, timendus hostibus, morum emendator (22). Ipse moribus castissimis, una coniuge contentus (23). Excellentes antiquitatis homines superat omnes, et singulas singulorum virtutes coniungit (24). Comparatur cum Cyro (25), Agesilao (26), Alexandro et Philippo (27). Peroratio (28—30).

α'. Ἡδὴ μὲν, ὦ κράτιστε βασιλεῦ, πῦσα πόλις ἐπὶ σοὶ φρονοῦσα, καὶ τοῖς σοῖς τροπαίοις ἀβρυννομένη, καὶ τὴν

1. **I**am quidem, optime Imperator, tota urbs propter te superbiens, ac tuis tropaeis luxurians, et felicitatem suam qualis sit usu

εὐδαιμονίαν ὄντως ἦτις ἐστὶ μαθοῦσα τῇ πείρᾳ, πάντα τρόπον μηχανωμένη μὴ κατόπιν ὀφθῆναι τῶν ὄψεων, ἀμοιβῆς ἀπορεῖ τοῖς ἔργοις ἀμιλλωμένης· καὶ τὸν εὐεργέτην ἐντεῦθεν μᾶλλον θαυμάζει δι' ὧν εὖ ποιεῖ, τῶν εὖ παθόντων νικῶντα τὴν ἀμοιβῆς. πρέπων γὰρ οὗτος βασιλεῖ κόσμος, μετὰ τῶν πολέμων καὶ τοὺς ὑπερκόους νικῶν, τοὺς μὲν τοῖς ὄπλοις, τοὺς δὲ τῷ πλήθει τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν, ἀμφοτέρους δὲ ταῖς ἀρεταῖς. ἡ δὲ ἡμετέρα πόλις, διὰ τῆς εἰκόνας αὐτὸν ἀπολαβοῦσα τὸν εὐεργέτην, ὥσπερ τις δεινὸς ἐραστής, ἀνίσταται πρὸς τὴν θέαν, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν ἐγείρει· καὶ πατρὶ τῆρ παιδὶ παραστῆς καὶ πρεσβύτης νεῖρ ἤκει καὶ δείκνυσι, καὶ σκιρτῶσιν ἅμα τῇ θεῇ. ἴσως μὲν οὖν δόξω μόνος παρὰ τοὺς ἄλλους ἐπὶ τηλικούτων ὄγκων πραγμάτων ἰέναι, καὶ τοσοῦτον εἶναι μοι θράσος, ὥστε καὶ θεάτρον μέσος ἀνέστηκα, καὶ τολμῶ τι λέγειν, κἂν ἀπειλῇ τις οὐ παύσομαι. τὸ δέ τίς οὐχ οὕτως ἔχει· ὅλη δὲ πόλις ἀνθ' ὧν εὖ πάσχει πρὸς ἀμοιβῆν κινεῖται δικαίαν· καὶ καθ' ἕκαστον ἄνδρα λέγειν οὐχ ἱκανὸν ἡγουμένη τὸν χρόνον, κοινῇ πάντες ψήφῳ τῇ τοῦ εἰρητοροῦ ἀκούονται φωνῇ· ὃ γὰρ ὑπὲρ πόλεως προβεβλημένος τῷ λόγῳ, μιᾷ γλώττῃ τὴν ἀπάντων ὑποκρίνεται γνώμας. ἐκ τούτων θαρσύνειν τε ἅμα καὶ δεδιέναι μὴ παραλόγως συμβαίνει· ὅτι μὲν γὰρ τὸ τῶν πραγμάτων, ταπεινὸν οὐδὲν ἐφελκόμενον, εἰς ὕψος ἐπαίρει τὸν λόγον, καὶ τῷ λέγοντι

experta, omni ratione contendens dona exaequare, quaerit, quomodo beneficia repenset gratia referenda, ideo vel maxime te admirans, quod munificentia tua ab iis, in quos eam contulisti, repensari nequeat. Is enim ornatus principe dignus est, una cum hostibus etiam subditos superare, illos armis, hos multitudine bonorum, utrosque virtutibus. Nostra vero urbs, quae, benefactoris imagine posita, ipso praesente fruitur, quemadmodum vehemens amator, conspecto quem diligis, surgit, omnisque aetatis homines excitat, et pater puero et senex iuveni cum ostendit, et omnes simul spectaculo exsultant. Ac fortasse quidem videbor unus propter ceteros ad tam inmensam rerum laudem me convertere, tantaque audacia instigare, ut vel medio ex theatro surrexerim, et recitare quidquam audeam, et quamvis minetur aliquis ab incepto non desistam. Verum hoc non est ita, sed tota urbs ad meritam pro benefactis gratiam referendam movetur; quae cum tempus non sufficere existimet ut pro se quisque dicat, unanimi omnes sententia oratoris voce contenti sunt: is enim ad dicendum pro urbe electus, una voce omnium cogitata exprimit. Inde autem, mira res, simul et bono me animo esse et timere, accidit: quod enim facta, quae nihil humile continent, in sublime auferunt orationem, et dicenti expedita sunt, magnam hoc est et

πρὸς εὐπορίαν καθίσταται, μέγα τοῦτο καὶ λαμπρὸν εἰς εὐ-
 τυχίαν ἐμοί· δέδοικα δὲ μὴ τῇ λίαν ὑπερβολῇ καὶ τῷ πλή-
 θει τῶν ὑπαρχόντων καταπλαγείς, οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσομαι
 τοῖς παροῦσιν, εἰς ἀφωνίαν μεταβάλλω τὸν πλοῦτον, καὶ
 5 ἀπορούμενος στήσομαι. ὥσπερ ἐν λειμῶνι τερπνῷ καὶ ποι-
 κίλην παρεχομένῳ τὴν θέαν, πάντα μὲν εἰς κύλλος ὀρῶται·
 ὁ δὲ θεατῆς, πάντων ὁμοίως εὐφραινόντων, οὐκ ἔχων ὅ,τι
 προτιμήσει καὶ δρῆσεται, πάντων ὁμοίως ἀπεχόμενος ἕστη-
 κεν. οὐ μὴν ἀλλὰ, καίπερ τούτων οὕτως ἐχόντων, πάντα
 10 τολμῶντες οἱ λόγοι καὶ νῦν ὁμοίως θρασύνονται, καὶ πηδῶ-
 σιν ἀτάκτως, καὶ ὥσπερ ὑφ' ἡδονῆς βακχεύοντες πάρειςι,
 τύχη μᾶλλον ἢ γνώμῃ θαρρόυντες, καὶ τῶν μελλόντων οὐδὲν
 λογιζόμενοι. ὅθεν τολμήσομέν τι καὶ παρὰ δύναμιν, ἀρκοῦ-
 σαν εἰς συγγνώμην τὴν προθυμίαν προβεβλημένοι.

15 β. Σοὶ γὰρ ὥσπερ ἡ τύχη καλῶς τὸ μέλλον μαντενο-
 μένη, πρέποντα πάντα παρέσχε τῇ Ῥωμαίων ἡγεμονίᾳ· καὶ
 πρῶτον, ὥσπερ ἔδει, χαρίζεται πατρίδα νικῶσαν τὴν τῶν
 ἄλλων εὐδαιμονίαν· τὴν γὰρ Ἐπίδαμνον ἄδουσι μὲν συγγρα-
 φεῖς, βοῶσι δὲ καὶ μετ' ἐκείνων αἱ φῆμαι, πόλιν ἐξ ἡπείρου
 20 ἀπροβεβλημένην εἰς θύλατταν, ὥσπερ ἐκάτερον τῶν στοιχείων
 οἰκουμένην, καὶ πλεονεκτοῦσαν οἷς φέρειν οἶδε γῆ τε καὶ θύ-
 λαττα· πάρεσι γὰρ ἐνταῦθα καὶ νῆσον ἕκ μέρους οἰκεῖν καὶ
 ἡπειρώτας εἶναι, καὶ τῶν κατ' ἀμφοτέρᾳ λυπηρῶν ἀφεστάναι,

20. ἐκάτερον. cod., ἐκατέρων Villois.

splendidum, meque adiuvat: metuo autem, ne rerum abundantia et
 multitudine obstupefactus, dicendi materia uti nesciens, non eloqui
 divitias possim, atque consilii inops appaream. Sicut in prato iu-
 cundo et varium spectaculum praebente omnia quidem pulcra sunt
 aspectu: spectator autem, cum omnia simul delectent, nescius quid
 praeferat et decerpat, ab omnibus simul abstinens consistit. Sed
 quamquam res sic se habeat, oratio tamen ad omnia audax fiducia
 impleta est, et petulantur salit, et prae voluptate bacchatur, for-
 tunaque magis quam consilio confidens, quae futura sunt nihil cu-
 rat. Qua de causa audebimus aliquid supra vires, quae indulgentia
 egent, animi studio excusati.

2. Tibi enim Fortuna quasi futura bene prospiciens, omnia
 dedit quae Imperatorem Romanum decerent. Et primum, ut par
 erat, donavit patriam, quae aliarum terrarum felicitatem superaret:
 Epidamnum enim canunt scriptores, et cum illis clamans collaudat
 fama, urbem ex continente proiectam in mare, quas utrumque ele-
 mentum habitantem, atque fruentem iis, quae proferunt mare et
 terra: licet enim ibi et insulam ex parte incolere et in continente
 vivere, et quae in utroque molesta sunt vitare, quae bona, iis placere

τῆ μὲν θωπέρον ψιλῶς ἀπολαύειν· πρόκειται γὰρ ὥσπερ χεῖρας προβυλλομένη τοῖς ἐκ πελάγους, καὶ φιλανθρωπῶς αὐτοῖς ἀπαντῶσα· καὶ τὸν Ἴονίον τις ἐκπλέων προκύπτει τῆς νεῶς, καὶ πρὸς αὐτὴν ἐπιστρέφεται, καὶ ἡδονῇ τῶν ὀρωμένων ἐστι-
 ᾶται τὴν θῆαν. αὐτόχθων Ἐπίδαμνος ἐντεῦθεν προῆλθε, καὶ τῇ πόλει τὴν ἐπωνυμίαν χαρίζεται, ὅστερον δὲ πρὸς ἔρωτα κινεῖ καὶ τὸν Ἀπόλλω τὸν Πύθειον, καὶ τῇ τῶν Ἑλλήνων ἀποικίᾳ ταύτην ἐκόσμει, ὅσα δὴ μάντις τάχα καλῶς τὸ μέλλον εἰδὼς, ὡς δεῖ πάσης γῆς καὶ θαλάττης κοινὸν εὐεργέτην ἐντεῦθεν ἀναφανῆναι. οὐκοῦν εἰ τοὺς Ἀθηναίους αὐτόχθονας ἰσχυροῦς ἀκούων τεθάνυμακας, πύρεστί σοι μετ' ἐκείνων φιλοτιμείσθαι· εἰ τὴν Θαιάκων φιλανθρωπίαν ζηλοῖς, ἐντεῦθεν ἡ πόλις. ἔχει δὲ καὶ Κορινθίων τὸ γένος, καὶ τὴν Σπάρτης φιλοτιμίαν, καὶ πρόγονον Ἡρακλέα, καὶ δι' ἐκείνου τὸν Δία.

notus e.
A. C. 438

γ. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῦ κρείττονος πρώταις δῶρα δεξάμενος, οὐκ ἤσχυνας, μὰ Δία, γένος οὕτω λαμπρὸν καὶ διὰ πάντων ἀδόμενον· ἀλλὰ γὰρ ἀπέκρουσας τοὺς προλαβόντας· καὶ τοὺς ἄλλους νικῶντες ταῖς ἀρεταῖς ἐπὶ σοῦ τὴν ἦταν μεταμανθάνουσι· καὶ νικῶνται νίκην ἡδίστην, καὶ ἦν ἂν εὐξαινο πατέρες νικᾶσθαι. ἐκ τοιούτων γὰρ προσελθῶν, καὶ τραφεῖς ὥσπερ εἰκὸς τὸν οὕτω τοῖς πῦσι νενικηκότα, καὶ προϊόντι τῆ χρόνῳ συναυξῶν τὰς ἀρεταῖς, πρέπειν ἡγοῦ-

8. μέλλον Villois., μέλον cod. 13. φιλοτιμίαν Villois., φιτιμίαν cod. 18. νικῶντες cod., νικῶν Villois.

frai. Iacet porro quasi manum porrigens a mari advenientibus, et amice eis obviam facta; et quisquis e mari Ionio navigat, e navi prospiciens se ad eam convertit, et voluptate e rebus, quas videt, animum pascit. Hic e terra Epidamnus ortus est, qui urbi nomen praeiuit; postea vero ad eius amorem commovit etiam Apollinem Pythium, Graecorumque colonia urbem ornavit; ut vates fortasse bene providens futura: oportere videlicet eum, qui omnes terras et mare beneficiis ornaturus esset, hic nasci. Si igitur Athenienses tanquam aborigines admiratus es, licet cum illis gloriari; si Phacaeum comitatem diligis, ab iis haec urbs originem habet: tenet etiam Corinthiorum genus, et Spartaee honoris cupiditatem, et inter maiores Herculem, et per hunc Iovem.

3. Haec et talia prima dona a numine cum accepisses, non dedecorasti, me Hercule, genus tam splendidum et ab omnibus celebratum, sed offecisti eorum, qui ante fuerunt, lumini: et qui alios virtutibus vincebant, a te superari discunt: et quidem vincuntur victoria suavissima, quomodo patres vinci optent. Talibus igitur prognatus et educatus, ut ei conveniebat qui omnibus rebus tantopere superaret, et cum temporis progressu virtutes augens, decere

μῆκος ἀρίστου βίου καλὴν ὑποκεῖσθαι κρηπίδα, τῆς εὐσεβείας τὸ κτῆμα ἐλογίζου· ταῦτα προσετίθεις τῷ πόθῳ, μετῆλθες τῇ πείρᾳ, καὶ πρὸς ἄκρον ἠπέλγου τοῦ πράγματος, καὶ θῦτον ἀφίξαι. εἰ κόμπος δὲ ταῦτα καὶ λόγων ἀλαζόνεια, πόρ-
 5 ῥῶς τῆς ἀληθείας πεπλάνημαι. ἀλλὰ τούτων μάρτυρες οὐκ ὀλίγοι τινὲς ἢ φαῦλοι, καὶ οὓς ἂν τις παραγράψαι τὸ τῆς γνώμης μεμψάμενος· ἀλλὰ πόλις ὅλη, καὶ βασιλέων ἢ πόλις, ἐπὶ σοι βοῶσα· καὶ πρὸς ἱερέως ἀνάγουσα σχῆμα· καὶ ἄπερ ἁμαρτύρει τοῖς ἔργοις βεβαιούσα τῇ ψήφῳ. οὐχ οὕτως Εὐ-
 10 μολλκος βασιλείας ἀποτηχίει, τὴν ἱερωσύνην λαβὼν, καὶ θεο-
 σύτητος οὐ βίου σώφρονος ταύτην καρπούμενος ἄθλον· καὶ γῦν μὲν ὄπλα φέρων, καὶ τελῶν εἰς Ἄρεος ὑπηρέτας, γῦν δὲ, μεταμπισχόμενος καὶ σχήματος μεταβολῇ, καὶ θύων ἐξαί-
 φνης καὶ βωμοῖς παριστάμενος.

15 δ'. Σὺ δὲ μέλλούσης βασιλείας προσῆκον προοίμιον καὶ πρόπευσαν μαρτυρίαν ταύτην ἐδέχου, καὶ ταῖς ἀρεταῖς ὀφει-
 λόμενον τὸ γέρας ἀπειλήφας, ἀλλ' οὐ μέχρι τοῦ πράγματος, ἀλλ' ὅσον καὶ τὴν ἀξίαν δειχθῆναι τὴν σὴν, καὶ φυλαχθῆναι πρὸς μείζω ψῆφον καὶ κοινοτέραν εὐεργεσίαν, καὶ πᾶσιν ὕστε-
 20 ρον δῆλον γενέσθαι, ὡς τὰ μέγιστα παρ' ἀνθρώποις, βασι-
 λέως σχῆμα καὶ ἱερέως γνώμην, εἰς ταυτὸν συλλαβῶν, ἄμφω

8. ἀνάγουσα Villois., ἀνήγου cod. 9. οὐχ ὡς Εὐμ. τ. βασι-
 ἀπέτυχε conl. N. — Cf. Pausaniam I. 38. 3.

existimans optimae vitae pulcrum fundamentum poni, id pietatis possessionem esse existimasti. Hoc tibi proponebas desiderio, petebas usu, et ad summum rei provehebaris; ac celerrime ad metam pervenisti. Si nugae haec sunt et verborum iactantia, multum a veritate aberravi. Sed horum testes mihi sunt, non pauci quidem et futiles, et quorum testimonium, ut vanorum hominum, aliquis impugnet, sed universa urbs, et quidem regum urbs, quae de te consentiebat: et ad sacerdotium te evehebat, et, quod re ipsa testabatur, suffragio confirmabat. Non ita Euwolphus, qui cum regnandi spe excidisset, sacerdotium arripuit, audaciae, non modestiae praemium; modo armatus et Martis cultoribus annumeratus, modo veste et habitu mutato sacra subito faciens, et altaribus adstans.

4. Tu vero ut commodum primordium et honorificum testimonium futuri imperii sacerdotis munus accipiebas. Et virtutibus debitum honorem quidem, et rem ipsam non attigisti; cum id tantum fieret, quod satis esset, ut dignitas tua conspiceretur, te servato ad maius suffragium et benefacta quae latius paterent; atque ut omnibus postea constaret, quomodo coniunctis quae summa inter homines sunt, regis dignitate et mente sacerdotis, utrumque alterius adiectione altius tolleres. Verum huius rei tempus nondum vene-

σεμνύνεις τῇ θατέρου προσθήκῃ. ἀλλὰ μήπωγε ταῦτα ἀλλ' ἔτι τῆς εὐσεβείας τοσοῦτον εἶχες τὸν πόθον, καλῶς εἰδὼς ὡς ταύτῃ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν ὁ σύλλογος ἐπακολουθήσει ῥαδίως, ὥσπερ αἰδοῦμεναι ταύτης τὴν πρὸς τὸ κρεῖττον συγγενεῖαν· καὶ οὐ διεψεύσθης τῆς γνώμης. εἰποντο γὰρ καὶ συνῆσαν ἀλλήλαις, ὥσπερ κοινὸν οἰκητήριον τὴν σὴν εὐτυχοῦσαι ψυχὴν· καὶ διὰ πάντων ἐνίκας, φιλάνθρωπος ὢν ἰδεῖν τε ἅμα καὶ πειραθῆναι, φροσῆσεως ἐμπειρᾶ τὸν βίον εὐδύνων, τοσαῦτα περισκοπῶν ὅσα σῶφρων ὀφθαλμὸς ἐπιτρέψει, καὶ φέρειν εἰδὼς εὐχερῶς ὅπως ἂν ἡ τύχη κηρύσσεται τοιγαροῦν ὄν ἐν τοῖς βασιλείοις διάγων εὐδαιμόνος βίον παράδειγμα σαυτὸν ἐδείκνυς τοῖς ἄλλοις, ἄρχεσθαι πρὶν ἄρχειν καλῶς ἐπιστάμενος· εἴπερ ἀρίστη μελέτη τὴν πρὸς τὸ δεόντως ἄρχειν ὁδὸν λαμβάνειν ἐκ τῆς τοῦ καλῶς ἄρχεσθαι πείρας. κερρῆν γάρ σοι καὶ δοκιμαῖζεν ἐπ' ἐξουσίας ὅσα τοῖς κρατούσινις ἐπλημμελεῖτο, καὶ ὅσα πρὸς τὴν τῶν ὑπηκόων εὐδαιμονίαν ἔτέλει· καὶ τὰς αἰτίας ἀνεσκόπεις, καὶ ἀσφαλῶς ἐπαιδεύου, ὥσπερ ἐν ἐτέρων τύχαις τὴν τοῦ μέλλοντος μελέτην ποιούμενος.

A. C. 491 ε'. Ἦδη δέ τοι παρῆν ὁ χρόνος, ὥσπερ τι χρέος τὸ προσῆκον ἀποδιδούς, καὶ πρὸς ἀρχὴν τοσαύτην ἀνέλαμπε· καὶ μετεβάλλετο τοῖς ὑπηκόοις τὰ πράγματα. ἄμεινον δὲ τῶν προλαβόντων μικρὰ ὑμᾶς ἀναμνήσαι, καὶ δεῖξαι, πῶς ποτε τούτων ἐχόντων εἰς ὄσσην ἡμῖν ἀφίεται μεταβολήν. οὐκ εἴσοι

8. Leg. ἐμπειρίᾳ vel ἐν πείρᾳ. N.

rat, sed adhuc pietatis insigni tenebaris desiderio, probe gnarus, fore, ut hanc facile omnes virtutes sequantur, quasi venerantes eius cum numine cognationem: neque te ea opinio fefellit. Sequebantur enim simul omnes, quasi commune domicilium animum tuum nactae. Et in omnibus praecellebas, humanus aspectu simul et consuetudine, intelligentia et experientia vitam dirigens, ea tenuis circumspiciens qua modestia oculum circumferre patitur, et facile tolerare sciens quaecunque fortuna affert. Itaque in regia cum versareris, vitae felicis exemplar te ipsum ceteris praebebas, parere ante imperandum bene edoctus; siquidem optima praeparatio ad recte imperandum consuetudo est bene pareni. Etenim licebat tibi cognoscere quae imperantes perperam administrarent, et quae ad civium felicitatem facerent; et in eorum rerum causas inquirebas, et egregie erudiebaris, quasi in aliorum casibus futuri exercitationem instituens.

5. Iam vero tempus aderat, quasi debitum exsolvens, et ad tantum imperium elucebas; et civium status mutabatur. Non alienum autem videtur, me paullulum in vobis prioris conditionis memoriam revocare, et ostendere quanta rerum mutatio facta sit. Nec

ὁ δὲ πάντως τὰ μετὰ ταῦτα χρηστὰ τῶν προλαβόντων λυπῆσαι
 τὴν μνήμην. ἦν γὰρ ὅτε τοῖς, ὅσοι τὴν τῶν Ῥωμαίων πλη-
 ροῦσιν ἀρχὴν, οὐκ εὐτυχῶς εἶχε τὰ πράγματα· ἀλλὰ τις
 ἄτακτος ἔρωσ πλεονεξίας ἤκμαζε, καὶ γνώμης ἀπιστία· καὶ
 δυσκοφάνται πάντων ἐκράτουν. ὁ δὲ νῦν εὐδαιμων, μικρὸν
 ὕστερον, τὰς χρηστὰς ἐλπίδας ἀποβαλὼν, εἰς ἀτυχούντων μα-
 τεβάλλετο σχῆμα. ἐν ἴσῳ δὲ ἦν ἔχειν τι καὶ ἀπορεῖσθαι, διὰ
 τὴν τῶν ὁμοίων ἐλπίδα. ξένον δὲ τι πρῶγμα καὶ παρὰ φύσιν
 ἐπῆρχεν· ὁ γὰρ πλοῦτος τοὺς κεκτημένους ἐλύπει. οὕτω δὲ
 ἰοτούτων ἔχόντων, καὶ πάντων ἀπειρηκότων ταῖς συμφοραῖς,
 ὡσπερ θεὸς ἐκ μηχανῆς ἀναφανείς χεῖρα προὔτεινες ἐλευθέρ-
 ριον· κἀκεῖνα πέρας εἶχεν· ἡ δὲ τῶν πραγμάτων ἀχλὺς διε-
 λύετο. δόγμα τι θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπὶ σοὶ τὴν ψῆφον ἐκίνεε
 καὶ ὡσπερ ἐκ μιᾶς γνώμης ὁ δῆμος ἅπας ἐβόα· μεγάλη βου-
 λή προσειδίθεο· βασιλεῖς ἐπένευεν· ἡ δὲ ψῆφος ἐφέρετο. αὐτῆ. C. 491
 τῆς ἡμετέρας εὐδαιμονίας ἀρχὴ καὶ κατάστασις πρώτη, τοῦτο
 πᾶσαν ἤγειρε πόλιν ταῖς εὐπραγίαις, ἐπτεῦθεν ἀκμάζει τὰ
 κατ' ἡμᾶς καὶ μεταβέβληται, καὶ τῶν λυπούντων λόγος οὐδεὶς.
 5'. Ἄλλοις μὲν οὖν ἐκ πρώτης γενέσεως ἀλοურγίδες καὶ
 λοιτὰ σπάργανα· καὶ βασιλεῖς εὐθὺς καλοῦνται, πρὶν αἰσθῆσθαι
 τῆς τύχης. ὕστερον δὲ πολλῶν ἀνάξιοι φανέντες τῆς δωρεᾶς
 κατηγοροῦς ἐφιστῶσι τῇ δαίμονι, ὡς οὐδὲν ἠπίστατο τῶν

16. κατάστασις Villois., κατάστα cod.

vero quae secuta sunt bona sinent nos contristari anteaactorum me-
 moria. Erat enim tempus, cum non bene se res haberent eorum
 qui imperio Romano continentur, sed immoderatus quidam lucri
 amor vigeat et animi perfidia; et calumniatores omnia tenebant.
 Qui modo felix, is paulo post, bona spe abiecta, miserorum habi-
 tum induebat. Nihilque intererat, rem haberes, an egeres, cum
 idem tibi exspectandum esset. Monstri similis et contra naturam
 conditio erat; divitiae enim possidentes angebant. Hiscē ita se ha-
 bentibus, omnibusque per miseriam desperantibus, sicut deus ex
 machina apparens manum liberatricem tendebas: et illa protinus finita
 sunt, et difficultatum caligo dissipata est. Divinum vere quoddam
 placitum versus te movebat suffragia, et quasi uno ore in te popu-
 lus universus clamando consentiebat, summus senatus assentiebatur,
 Augusta annuebat, et comitia perfecta sunt. Id nostrae felicitatis
 principium, haec prima quies; hoc omnem excitabat urbem felici-
 tatis sensu. Ab illo tempore florent res nostrae et mutatae sunt:
 atque nulla eorum vis est, qui nos laeserant.

6. Quibusdam inde a primo nascendi tempore ipsae fasciae de
 purpura sunt, ac statim reges vocantur priusquam Fortunam experti
 sunt. Postea vero saepius eo dono indigni visi excitant accusatores

μελλόντων, οὐδὲ κρίνειν οἶδε καλῶς, ἀλλ' εἰκῆ φιλοτιμῆται, καὶ δίδωσιν ἑαυτὴν οὐχ ὅσοις ἄξιον, ἀλλ' ὅσοις καὶ βούλεται· εἰ δὲ καὶ ἄξιοι φανεῖεν τοῦ πράγματος, ἀλλ' οὖν δοκοῦσι τῆ τιμῆς ἀνατάσει, καὶ τῷ μὴ κατόπιν ὀφθῆναι ταύτης, ἀπιτηδένειν τὰς ἀρετάς. ἐπὶ δὲ σοῦ παραδόξως κρίσιν ἔσχεθ' ἢ τύχη, καὶ ψῆφον ἔγνω δικαίαν. ἠκολούθει γὰρ ταῖς ἀρεταῖς, ἀμοιβὴν καὶ χάριν τὴν βασιλείαν ἀποδιδούσα, καὶ τὴν ἀναίμακτον, καὶ πάσης ἀπηλλαγμένην ἀπάτης· οὐ γὰρ ὡσπερ ἑτέροις ὄπλα καὶ μάχαι καὶ προσηκόντων σφραγαί, καὶ δόλος ἀπάτη νικῶν, τοσαύτην σοι περιτέθεικε τὴν τιμὴν. δευ-¹⁰ τυχοῦς ταῦτα βασιλείας δυστυχῆ τὰ προοίμια, καὶ τῶν ὅσοι πλεονεξίας ἀφορμὴν τὴν ἀλουργίδα περικείμενται. ἀλλὰ προσήκουσαν ταύτην προσηκόντως δεξάμενος, οὐκ ἤλεγξες, μὰ Δία, τῶν σε ψηφισμένων τὴν μαρτυρίαν, ἀλλὰ καὶ πε-¹⁵ ρῆλθες τὰς ἐκείνων ἐλπίδας νικῶν.

ζ. Ἐνταῦθα δὲ τοῦ λόγου γενόμενος, καὶ πρὸς τοσοῦτον πλῆθος πραγμάτων ὄρων, ταυτὸν ἔοικα πάσχειν ταῖς ὅσοι τὰ πελάγη περισκοποῦσι. πολλάκις γὰρ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιφέροντες, θάλατταν μόνην ὄρωσιν· οὐδὲν δὲ τούτοις ἐρίζει τὴν θέαν. ὁμως τολμητέον τὴν πείραν· οὔτε γὰρ ἐκείνοιο πλοῦν ἀποκνοῦσι· μήτε τὸν λόγον ἡμεῖς. ἐπειδὴ γὰρ θῦπτον ἀπειλήφεις τὰ σκῆπτρα, πρέπειν ἡγούμενος πᾶν ὅ,τι κῶδω

4. ἀνά cod., ἀνατάσει conl. Villois. 14. Leg. ἐψηφισμένων vel ψηφισαμένων. 19. περιφέροντες conl. Vill.

contra Deam, quasi nihil de his quae futura occultent sciverit, neque discernere possit, sed temere honores tribuat, et se dedat, non quibus oporteat sed quibus lubeat. Quin si digni appareant eo culmine, tamen honoris studio, et ne infra hunc relinquuntur, virtutes colere videntur. Sed in te eligendo praeter expectationem iudicium adhibuit Fortuna et iustum suffragium tulit. Sequebatur enim virtutes, imperium praemii loco et gratiae donans, et incrementum quidem, et omni fraude remota. Non enim, ut aliis, arma et proelia et cognatorum caedes et dolus fraude vincens tantum tibi dedit honorem. Haec infelicis imperii infelicia initia sunt, et eorum propria qui purpura ad explendam lucri cupiditatem induuntur. Tu tibi debitam pie accepisti, neque, me Hercule, frustratus es te eligentium testimonium, sed etiam illorum spes superasti.

7. Hactenus oratione progressus, tanta rerum multitudine conspecta, idem mihi accidere videtur quod illis qui pontum prospiciant. Saepius enim oculos eo vertentes, mare solum vident: nihil aspectum determinat. Nihilominus periculum est faciendum: neque enim illi navigationem reformidant, neque nos orationem. Nam cum primum sceptra accepisses, decere existimans omne peregrinum et

καὶ βάρβαρον πάρω τῆς σῆς ἀρχῆς ἀπελαύνειν, καὶ μετὰ τῆς
 ἄλευθρίας ἐπιφανῆναι τοῖς ὑπηκόοις, ἐπένευσας ταῦτα, καὶ
 πρὸς πέρας ἀφίκετο. ἔγνωσ γὰρ, ὡς τὴν ἐφάν λῆξιν, τῆς A. C. 498
 ἀρχῆς τὸ σεμνότερον, πρόσσοικοί τινες ἐπετάραττον βάρβαροι,
 5 ἄνδρες ὕβρισται καὶ θρασεῖς, καὶ μίαν ἀρετὴν εἰδότες τοῖς
 ἀλλοτριόις ἀγαθοῖς ἐπιτίθεσθαι· καὶ θᾶττον μὲν ἐπιόντες,
 θᾶττον δὲ μεδιστάμενοι, καὶ ὅποι ποτε γῆς εἰσι ἡράδιως
 λανθάνοντες· οἷς γὰρ μὴ χῶρος μὴ πόλις εἰς οἰκητήριον
 ὄρισταί, ἀλλ' ὅλην ἕκαστος ἐπάγεται τὴν οἰκίαν, αὐτοσχέ-
 10 διον καλύβην ὅπῃ τύχῃ συμπηγνύμενος, οἱ δὲ τοιοῦτοι τίνοσ
 ἂν ἀπόσχονται τόλμης; τούτοις εἰς ἀρπαγὴν προᾤκειντο πῶ-
 λεις, τὸ πρὶν μὲν εὐδαίμονες καὶ λαμπραί, τότε δὲ τῶν βο-
 θούντων ἔρημοι καὶ συμμαχίας ἔστερημένοι· καὶ ἡ μὲν εἶχε-
 15 το, ἡ δὲ ἐμελλεν, ἡ δὲ μετανίστατο· καὶ μᾶλλον τοῦ πάθους
 τῶν μελλόντων φόβος ἐλύπει· φήμη δὲ τις οὐκ εὐτυχῆς
 τὰς τῶν ἀπάντων διέσειεν ἀκοάς, ἐπ' ἄλλοις ἄλλα διηγουμένη,
 καὶ πάντα δεῖνα. ἦν γὰρ ἀκούειν πύλιν ἀλισκομένην, ἀρπα-
 ζομένην εὐδαιμονίαν, ἐλαυνομένας γυναῖκας εἰς ἀσέλγειαν
 ἠναγκασμένην, ὕβριζομένους παῖδας, αἰκιζομένην πολιὰν,
 20 ἔλκομένην νεότητα, καὶ παρθένους ἀγομένας, οὐ πρὸς εὐτυχῆ
 πασιτάδα καὶ νύμφιον εὐδαίμονα, κατὰ τὰς πρώην ἐλπίδας,

12. βοηθούντων Villos., βοθούντων cod. 20. ἔλκομένην Villos.,
 ἐλωμένην cod., καὶ ἔλκομένην rec. m.

barbarum procul a tuo imperio arcere, et una cum libertate sub-
 ditis apparere, fieri iussisti, et protinus res ad exitum venit. Nam-
 que compereras, orientem, praestantiorē imperii partem, a qui-
 busdam finitimis barbaris perturbari, hominibus superbis et feroci-
 bus, qui aliorum bona infestare unice pro virtute agnoscerent; et
 quidem celeriter ingruentes, celeriter quoque recedentes, et, quo
 se contulissent, facile latentes: quippe quibus neque locus neque urbs
 ad habitandum definita est, sed quisque totam domum secum vehit,
 tumultuariam casam ubicunque fuerit compingens. Tales vero ho-
 mines quo facinore abatineant? His ad praedandum exposita erant
 oppida prius fortunata et splendida, tum vero auxiliis destituta et
 propugnatoribus privata; e quibus hoc quidem iam captum erat,
 illud in eo, ut caperetur, erat etiam e quo cives migrarent. Et ma-
 gis quam ipsa calamitas futuri metus angebat; rumor autem infelix
 omnium aures perstringebat, alia super alia nuntians, cuncta hor-
 renda. Audire poteras urbem expugnari, divitias auferri, mulieres
 rapi ad stuprum, pueros nefandē tractari, foedari canitiem, trahi
 iuventutem, et virgines duci, non ad genialem lectum et fortuna-
 tum sponsum, secundum spes antea conceptas, sed ad libidinem ho-
 stis barbari et ipso aspectu foedi. His enim omnia patebant. Qui

Dexippus, Eunapius etc.

32

ἀλλὰ πρὸς ὕβριν ἐχθροῦ καὶ βαρβάρου καὶ μέχρι τῆς θείας
 λυποῦντος· πάντα γὰρ προῦκειτο τούτοις. ὁ δὲ μὴ παθῶν πρώην
 μὲν μόνῃ τῇ τύχῃ χάριν ἠπίστατο· νῦν δὲ σὲ πάντες ὑμνοῦ-
 σι μετὰ ταύτης, ὃ βασιλεῦ, οἱ μὲν διὰ σὲ μὴ παθόντες,
 οἱ δὲ μὴ προσδοκῶντες πάλιν παθεῖν. ὁ γὰρ βάρβαρος, τῆνδ'
 προσήκουσαν πληγὴν δεδεγμένος, κάτω νεύει, καὶ δεσπότην
 ἐπίσταται, καὶ σωφρονεῖ μὴ βουλόμενος. αἱ δὲ πόλεις τῶν
 δραμάτων ἐλεύθεραι· καὶ τείχη, τὰ μὲν γεγηρακότα νεάζει,
 τὰ δὲ νῦν πρῶτον ἀνίσταται· καὶ σωφρονοῦσιν αἱ πόλεις,
 ἀσφαλῆ κίβητον ἐπιδεικνύμεναι τοῖς βαρβάροις· φρούρια δέ τι
 πανταχοῦ τῶν ὑψηλῶν προβέβληται, καὶ στρατιωτῶν ἡλι-
 κία ῥώμη καὶ πλήθει συμπεφραγμένων· ἄνδρες ἀκμῇ ζέοντες,
 καὶ βλέποντές τι νεανικόν, καὶ ὡς ἂν Ὅμηρος εἶπε, θεράποντες
 Ἄρηος· οὐχ ὥσπερ πρώην ἀσθενεῖς καὶ γεγηρακότες, ἐν
 τοῖς δεινοῖς ὑπότρομοι, καὶ μεθ' ἡμῶν δεδιότες, καὶ τοῦ σώ-
 ζοντος μᾶλλον δεόμενοι· καὶ μάρτυς ἡμῖν ἐγγύθεν αὐτὸς,
 τοιαῦτα διατάττων τῷ βασιλεῖ, καὶ πρέπων ἐκείνῳ πρὸς κοι-
 νὴν εὐεργεσίαν ὑπηρετεῖν. ὅθεν γε σὲ πατέρα καλεῖ, καὶ πι-
 στὸν ἡγεῖται, καὶ πάσαις ψήφοις ἐπαινεῖ, καὶ τεθαύμαζε,
 καὶ οὐποτε παύσεται.

ἦ. Ἄλλὰ γὰρ ὁ λόγος, ἀεὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἀκο-
 λουθίας ἐχόμενος, ὥσπερ τι ῥέυμα φερόμενον, ἐνταῦθά ποῦ

4. οἱ μὲν Ritt., οἱ δὲ μὴ ed. 8. πραγμάτων coni. R. pro δρα-
 μάτων. 16. ὁ στρατὸς comi. Villois. pro αὐτὸς.

vero a malis immunis erat, is prius quidem soli Fortunae gratiam
 referebat; nunc vero te, Auguste, omnes canunt cum illa, alii te
 auctore nihil patientes, alii persuasi se nihil rursus passuros esse.
 Barbarus enim vulnere merito accepto oculos submittit, et domi-
 num agnoscit, et modeste agit quamvis invitus; urbes autem ac-
 rumnis liberae sunt; et moenia, quae consenuerant iuvenescent,
 alia nunc primum exoriuntur; civitates modeste agunt, securum
 ornatum ostendentes barbaris; castella ubique opposita sunt ad
 tuendos provinciales, et militum iuventus robore et multitudine
 munita: viri aetate florentes, et torvum intuentes, et, quomodo
 Homerus dicat, Martis satellites: non ut antea infirmi, et senio con-
 fecti, in rebus asperis trementes, et nobiscum timore perculti, et
 ipsi propugnatore indigentes. Et testis nobis prope adest ipse ex-
 ercitus, principi talia perficiens, et accommodatus servire illi ad
 communem salutem augendam. Quare te patrem appellat, et tibi
 confidit, et uno ore laudat, et admiratur, et nunquam admirari
 desinet.

8. Sed oratio, semper rerum seriem prosecuta, quasi fluminis

παρήνεγκε βία. τοιγαροῦν ἐπανιτέον ὄθεν ἐξέβημεν. ὁμοίως γὰρ πρέπειν ἐλογίσω τῇ μελλούσῃ καλῶς ἔχειν ἀρχῆν, μὴ μόνον τῶν ἀλλοφύλων κεκαθάρθαι, καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἀφεστῆναι δεινῶν, ἀλλὰ καί, εἴ τι μέρος αὐτῆς νοσοῦν ἐστὶν ἤδη καὶ ὑπουλον, καὶ κατὰ τοῦ λοιποῦ διανίσταται, καὶ τοῦτο πρὸς εὐρυθυμίαν μεταστῆσαι, καὶ μίαν διὰ πάντων δεῖξαι διήκουσαν ἀρμονίαν, ὥσπερ ἐν σώματι. ἦδεις γὰρ, ὡς ὁμονοοῦντες μὲν ἄνθρωποι καὶ μετ' ἀλλήλων ἰστάμενοι φοβεροί τε τοῖς ἀντιπάλοις εἰσὶ, καὶ τοὺς λυποῦντας θᾶπτον ἀμύνονται· αὐτοὶ δ' ἐν ἑαυτοῖς ἰστασιάζοντες οἰκοθεν ἔχουσι τὴν φθορὰν, καὶ οὐθενὸς πολέμου προσδέονται, μᾶλλον δὲ τούτῳ καὶ δυσμενεῖς καὶ μισοῦντας ἐπάγονται, καιρὸν ἡγουμένους οἰκείον τῶν ἐν αὐτοῖς νοσοῦντων τὴν συμφορὰν. ὡς οὖν εἶχε τὸ πρῶγμα, μικρὸν ἄνωθεν διηγῆσομαι.

15 9. Τὴν Κιλικίαν προσοικοῦσι δύσμαχοί τινες ἄνθρωποι, A. C. 492
Σολῶν ἔθνος, ἀπὸ θαλάττης ἀνατρέχον εἰς ἠπειρον. οὗτοι — 497
τοῖνυν, ὥσπερ οὐ δυνάμενοι μένειν εὐδαίμονες, ὑποῦ τε αἰρουσι τὴν αὐχένα, καὶ φρονοῦσί τι γαῦρον κατὰ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς, καὶ δυστυχεῖς ἀλάζονες ὑπῆρχον. μάλιστα δὲ τοιοῦτους ἐκίει καὶ θαρρῆεῖν ἐδίδου παρὰ καιρὸν ἢ τε χώρα, δυσάλωτον παρεχομένη τὴν φύσιν· ἄκρα γὰρ ἐνταῦθα παν-

16. Σολύμων coni. N.; cf. Priscian. 81. 82.

vi huc delata est; redeundum igitur unde digressi sumus. Similiter enim ad imperium bene constituendum oportere existimasti non solum a peregrinis id purgatum esse, et liberatum malis inde nascentibus, sed etiam, si quae ipsius pars morbida esset et ulcerosa, atque a ceteris discreparet, et hanc numeris suis restituere, et unum omnium partium efficere concentum, quemadmodum in corpore. Sciebas enim, homines concordēs et se invicem iuvantes hostibus esse metuendos, seque contra infestos facile defendere: contra autem inter se dissidentes domi perniciem habere, etsi hostes absint, excitare autem adversus se inimicos et infensos, ratos sibi oblatam esse occasionem per seditionis calamitatem. Verum res quomodo se habuerit, paulo altius ab origine enarrabo.

9. In Ciliciae finibus habitat gens ferox, Solorum natio, a maris littore in mediterranea pertingens. Hi itaque, felicitate sua frui nescii, verticem tollunt, et superbiunt contra Romanorum imperium, in suam perniciem iactantia elati. Maxime autem hos commovebat et confidere praeter rem faciebant et regio, ad expugandum sane difficilis: arx enim est, plura culmina ad coelum attollens: et hominum exercitatio. Sunt enim expediti, pernix genus,

A. C. 492 τοδαπὰς κορυφὰς εἰς αὐτὸν ἀνατείνουσα τὸν αἰθέρα· καὶ
 — 497 μέντοι καὶ τῶν ἀνδρῶν ἢ πρὸς τὰ τοιαῦτα μελέτη. εὐσταταεῖς
 γὰρ οὗτοι καὶ κοῦφα θύοντες, καὶ ὡσπερ πτηνοὶ τοῖς ὄρε-
 σιν ἐποχοῦμενοι. ὅθεν παραθέντες τὴν καθ' ἡμῶν συνίστα-
 ται σκευωρίαν· καὶ ἡγόν τε καὶ ἔφερον τὰ τῶν προσοικούν-
 των, καὶ δεινῶς ἠπέιλουν, κόμπη φημίτων ἐπηχούντες. βα-
 σιλέων δὲ ἦν αὐτοῖς προσταγμάτων, ἐκ μὴ προσηκόντων, στρα-
 τηγῶν τε ὄχλος, καὶ ἡ λοιπὴ παρασκευὴ· καὶ ταῖς βέλπειαι
 ἦσαν λαμπροί· ὡσπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁ μὲν Ἀγαμέμνων ἐξαιφνης
 εἶναι δοκεῖ· ὁ δὲ φέρει τὴν Ἀχιλλέως εἰκόνα τῷ σχήματι, 10
 καὶ ἄλλος ἄλλον μεμίμηται, πτωχοὶ τινες καὶ ἀνέστιοι· εἶτα
 πέρας τῷ δράματι, καὶ ἡ σκηνὴ διαλύεται.

A. C. 498 i. Καὶ οὗτοι τοίνυν οὐκ εἰς μακρὰν ἐμελλον γνώσε-
 σθαι, ὅσην βασιλέως φιλανθρωπίαν εἰς προσήκουσαν ὀργὴν
 ἐπεσπάσαντο, εἰ καὶ μὴ πρὸς ἀξίαν τῆς δίκης ἐτύχασον· 15
 ἀλλ' ἐνίκας πάλιν, ὃ βασιλεῦ, καὶ θρασυνομένους μάχη, καὶ
 δυνατυχοῦντας φιλανθρωπία· καὶ ἔδειξας ὡς ἀληθῶς ἐπομέ-
 νας ἀλλήλαις τὰς ἀρετάς. οὗς γὰρ ἀνδρία κατηγωνίσω καὶ
 φρονήσει στρατηγικῇ, καὶ πολεμικῇ τῶν ἀγῶνων εὐεργεσία,
 τούτους ἢ χρησιότης ἐπομένη ταῖς ἀδελφαῖς, σώζειν ἐκέλευε 20
 καὶ διπλοῦν ἔσθησας τρόπαιον, τοῦ δευτέρου νικῶντος τὸ
 πρότερον. τὸ μὲν γὰρ κρατῆσαι πολεμίων ἴσως ἂν καὶ τύχης

6. βασιλέων δὲ ἦν αὐτοῖς προστάγματα, ἐκ μὴ προσηκόντων,
 στρατ. conl. R., f. βασ. ἢ ἦν αὐτ. πρόσχημα: Imperatore
 gloriabantur — sc. Zenone — qui immerito ad summum fasti-
 gium evectus erat? N.

et alitum ritu super montes delati: unde delapsi nobis incidunt.
 Diripiebant igitur finitimorum bona, et horrendum in modum mi-
 nabantur, verbis superbientibus - - - - - : ducum turba ali-
 usque apparatus: spes eorum splendidae erant; sicut in scena ille
 Agamemno sibi factus videtur, alius autem Achillis imaginem habita
 repraesentat, et alius alium imitatur, homines mendici et laribus
 destituti; at dramate finito scena dissolvitur.

10. Et hi quidem mox experientia doceri debebant, quam be-
 nevolam Imperatorem ad iustam iram coegerint, quamquam poenam
 meritam non solverent. Tu vero, Auguste, bis vicisti; feroces pugna,
 et debellatos clementia, et ostendisti virtutes vere se invicem susti-
 nere. Quos enim fortitudine et imperatoris artibus subegeras, hos
 clementia, sorores suas consequens, servare iussit. Et duplex tropaeum
 statuisti, quorum a secundo prius vincitur. Vincere enim
 hostes fortasse etiam per solam fortunam contigerit; sed prioribus

γένοιτο μόνης· τὸ δὲ τοῖς προλαβοῦσιν ἀκόλουθα προσθεῖναι ^{A. C. 498}
 τὰ δευτέρα, τοῦτο καὶ τὴν τῆς μάχης ἐπεκόσμησε νίκην, καὶ
 μόνης ἀρετῆς τοῦτό γε τὸ τρόπαιον· οὐχ, ὡς περ Φίλιππος
 ὁ Μακεδῶν ὄντως καὶ βάρβαρος καὶ ταῖς Ἑλληνικαῖς συμ-
 ψοφαῖς ἐνακμάζων, ἀπάτη καὶ δόλῳ δύο καὶ τριακόσια Χαλ-
 κιδικὰς πόλεις ἐλὼν, οὕτως ἀνεῖλες ὡμῶς, ὡς διαλαθεῖν ἐδ-
 γεγόνασι πρόσθεν· καὶ σιωπῶ τοὺς σοφωτάτους Ἀθηναίους,
 ὅπως Μηλίους καὶ Σκιωναίους διέδηκαν. σὺ δὲ, δικαίως
 ἀφορμὰς τῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων ὀργῆς εἰληφῶς, οὐχ οὐ-
 10 τως μετῆλθες, ὡς βασιλεῦ· ἀλλ', οἷα πατὴρ ἀγαθός, ὡς σε-
 ασιτὸν ἐκάλεις, σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας, καὶ πόλιν ἐδίδ-
 δους ἦν αὐτὸς ἐδημιούργησας, καὶ χῶραν εὐδαιμόνα. καὶ
 νῦν δεόντως χρωῖται τῇ ῥώμῃ, καὶ τῶν ἄλλων προβέβλην-
 15 ται. πρέπων οὗτος βασιλεὺ κόσμος, καὶ πάσης κρείττων ἐλ-
 λήϊδος. καὶ μοι δοκεῖς Ἀλέξανδρον ἐκείνον βασιλικῶ φρονη-
 ματι παρελθεῖν· ὅς, ἐπειδὴ τὸν Ἰνδὸν νικήσας εἶχε τῇ μάχῃ,
 σύμβουλον αὐτῷ ἐπεποίητο τὸν πολέμιον, ὅπως αὐτῷ δέου
 κεχρησθαι· τοῦ δὲ „βασιλεῦς” εἰπόντος, ἡρώτα μὴ τι προσ-
 τιθέσθαι μέλλει τῇ συμβουλῇ· ὡς δὲ δι' ἐνὸς ῥήματος πᾶσαν
 20 ἔφη τὴν ἀρετὴν δεδηλωσθαι, αἰδεσθεῖς, οἶμαι, τὴν παραι-
 νειν, ἴσως ἄκων ὥφθη φιλάνθρωπος. σὺ δὲ φύσει τὸ καλὸν

4. ὄντως Villos., ὄντος cod. 8. Σκιωναίους R., Σκιωναίους
 ed. 10. Codicis verba: σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας, ὡς σεαυτὸν
 ἐκάλεις, ita transponenda esse iudicavit Villos. 11. πόλιν
 Villos., πάλιν cod. 12. δαιμόνα ed. 13. Ante τῶν ἄλλων
 Villos. perperam inseruit τῆ.

altera adlicere, hoc pugnae victoriam ornat, et unius virtutis hoc tropaeum est. Non, quemadmodum Philippus, vere Macedo et barbarus, et Graecorum calamitatibus florens, fraude et dolo expugnatis duobus et triginta oppidis Chalcidicis, sic crudeliter illos sustulisti, ut incertum sit, num antea fuerint. Taceo sapientissimos Athenienses, quomodo Melienses et Scionenses tractaverint. Tu vero, quum ad iram adversus hostes iustae impellebant causae, non talem, Imperator, ultionem sumisti. Sed quemadmodum pater bonus, ut ipse te appellabas, tantum modeste agere eos docuisti, et urbem a te aedificatam donasti et regionem fecundam. Et iam, ut oportet, fortitudine utuntur, et alios protegunt. Decet hic Imperatorem ornatus et omni spe maior est. Et mihi videris Alexandrum illum animo regio superare; qui, postquam Indum pugna vicerat, hostem consulebat, quomodo se tractari oporteret? Quo respondente: „regie”, iterum quaerebat, num quid adlicere vellet huic consilio? Quum vero is uno verbo se totam virtutem indicasse diceret, motus, puto, exhortationis pudore, fortasse invitus humanum

A. C. 498 ἐπιστάμενος, οἰκοθεν εἶχες τὴν συμβουλήν· καὶ χάριν ἴσασιν ἡττηθέντες, οἶμαι, καὶ μίαν ἡγοῦνται συμφορὰν τὸ τοιοῦτον ὄντα λελυπηκέναι.

ια'. Οἶμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ μόνα ταῦτα λέγειν ἦν ἐμοί, πρὸς ἱκανὸν πέρασ ἀφίχθαι τὸν λόγον, καὶ οὐ μετρίως τοῖς εἰρημένοις φιλοτιμεῖσθαι. νυνὶ δὲ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἀρετὴν φιλονεικοῦντες οἱ λόγοι δεινὸν ἡγοῦνται καὶ πάσης ἀνανδρίας μεστὸν, εἰ μὴδὲ λέγειν ψιλῶς καρτεροῦσιν, ἃ τοῖς ἔργοις εὖ ποιῶν ἐκεῖνος οὐ δυσχεραίνει τῷ πλήθει καὶ παύεται. δυοῖν γὰρ ὄντοι ἐν ἀνθρώποις καιροῦν, εἰρήνης τε καὶ πολέμου, πρὸς ἀμφοτέρω μερίζει τὴν ἀρετὴν, καὶ μέτεισιν ἐκάτερον, ὡς αὐτὸ μόνον εἰδὼς, θατέρου δὲ μηδὲν ἐπιστάμενος. καὶ τῆς μὲν ἐν πολέμοις ἀνδραγαθίας ἱκανὰ δείγματα περὶ ὧν λέγων ἐπαυσάμην ἀρτίως· τῶν δὲ κατ' εἰρήνην ἀγαθῶν μέγιστον ἔκεῖνο, καὶ πολλῶν τῶν κατὰ μέρος αἰτίων,¹⁵ καὶ ὃ μάλιστα πρὸς εὐδαιμονίαν ἄγει τὰς πόλεις· ἐξ οὗ γὰρ ἄρχεσθαι πεφύκασιν ἄνθρωποι, καὶ βασιλέως προῆλθεν ὄνομά τε καὶ πρᾶγμα, τῶν κρατούντων ἕκαστος, ἀπορῶν δι' ἐπὶ σώματος πανταχῆ παρεῖναι τοῖς ὑπηκόοις, διὰ τῶν κατὰ μέρος ἀρχόντων συνέχει τὰς πόλεις, διὰ τούτων εὐεργετῶν πᾶσι παρεῖναι δοκεῖ· καὶ ὅπερ ἐκλείπει τῇ φύσει, μηχανᾶται τῇ γνώμῃ, ταῦτα τοίνυν ἐξ ἀρχῆς οὕτω καλῶς ἐγνωσμένα νόθοι τινὲς ἄνθρωποι καὶ παρέγγραπτοι τῇ βασιλείᾳ, κέρδος ἴδιον

illi se praeiuit. Tu vero ex ingenio tuo pulcri gnarus, proprio usus es consilio. Et grati sunt victi, et hoc unum dolent, talem a se laesum esse.

11. Credo equidem, si haec tantum dicenda haberem, ad sufficientem finem venisse orationem, rebus expositis non mediocriter ornata. Nunc vero Imperatoris virtutem aemulans non ferendum esse arbitratur, remque omnium ignavissimam, si ne eloqui quidem valeat ea, quae ille dum agit propter multitudinem non fatigatur. Nam cum duo sint apud homines tempora, pax et bellum, ita ille dividit virtutem, ut utrumque administret quasi id solum didicerit, alterius ignarus. Et fortitudinis in bellis documenta satis multa ea suppeditant, de quibus modo dixi; nunc vero de eo dicendum, quod pacis bonorum maximum est, et multorum deinceps causa, et quod maxime ad felicitatem adducit civitates. Nam ex quo imperari hominibus coeptum, et regis nomen et imperium natum est, unusquisque regnantium, cum uno corpore omnibus sibi subiectis adesse non possit, per eos qui imperii partem administrant, civitates continet; et per illos benefacta tribuens omnibus adesse videtur, et quod na-

τὴν κοινὴν πολιτείαν πεποιημένοι, διέφθειράν τε καὶ πρὸς
 τοῦναντίον τῆς χρείας μετέβαλον· ὡς γὰρ οἱ ἐμπορίας τινὸς
 προσεσηκότες, τὰς ἀρχὰς ὠνίους ἔποιουν· καὶ ἦν ἰδεῖν ἐν
 ἀρχῆς σχήματι πιπρασκομένας τὰς πόλεις τοῖς χρήματα δοῦ-
 5 ναί και λαβεῖν ἐγνωκόσιν, οὐ τοῖς εὐ ποιεῖν δυναμένοις.
 τοιγαροῦν ἅμα τε ταῖς πόλεσιν ἐπεδήμουν, καὶ ἐφ' ᾧ παρῆ-
 σαν ἐπράττετο, καὶ τῆς κοινῆς συμφορᾶς οἱ τῶν ἀνθρώ-
 πων ἡγεμόνες ἐπλούτουσαν.

ιβ'. Ἐξ οὗ δὲ ἡμῖν τὰς πόλεις ἀνέχεις τῷ νούματι,
 10 ἔγνωμεν ὡς ὁ τῶν χρημάτων ἄπληστος ἔρως, ὁ τὴν δίκην
 ἀπείργων παρ' ἀνθρώποις ἐνδαιτᾶσθαι, οὐ πάντα νικᾶν ὡς
 εἴκεν εἶχεν, ἀλλὰ γὰρ ποτε καὶ παραδόξως ἠτᾶσθαι. καίτοι
 διὰ τοῦτον πατὴρ μὲν προδίδωσι παῖδα, γύναιον δὲ τὸν ἄν-
 15 δρα, καὶ τὰ γένη καὶ ἀλλήλων ὀπλίζεται. σοῦ δὲ παρακα-
 15 θημένου τῆ βήματι, πρὸ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν ἡ δίκη. ὥσπερ
 δὲ ταύτης ὀρώσης μέλλονσι δικασταῖς ἐπιφέρεις τὴν ψῆφον·
 καὶ εἶλε σοῦ τις τὴν γνώμην οὐ χρυσὸν προτεινόμενος, ἀλλ'
 ἀρετῇ πλουτῶν, καὶ μεταβάλλειν ἀνθρώπους εἰς εὐδαιμο-
 νίαν εἰδώς. ὁ δὲ Λύσανδρος, εἰ καὶ Σπαρτιάτης ἦν, καὶ
 20 σεμνὸν ἐφρόνει διὰ τὰ πρῶην εὐτύχηθέντα, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις
 τὸν Σπαρτιάτην ἐψεύδετο· τὴν γὰρ τῶν ἀρχόντων αἵρεσιν οὐ
 προσηκόντως ποιούμενος φόνου καὶ ταραχῆς τὸ τῶν Ἐλ-

7. καὶ διὰ τῆς con. N. 13. διὰ τοῦτον Villois., διὰ τοῦ-
 των cod. 15. ῥήματι cod., suprascr. al. man. β.

tura efficere non potest, id facere conatur prudentia. Haec igitur
 ab initio bene constituta spurii quidam homines et ad regiam digni-
 tatem praeter ius eveci, lucrum privatum e re publica imperii quae-
 rentes, perverterunt, et utilia damnosa fecerunt. Tanquam enim ne-
 gotiantes vendebant magistratus, et videre poterat sub magistratus
 titulo vendi provincias iis, qui pecunias dare et accipere vellent,
 non qui recte agere scirent. Quapropter simulatque in provinciam
 venissent, id agebant cuius rei causa aderant, et e publica calami-
 tate magistratus locupletabantur.

12. Sed ex quo tu civitates nobis nutu sustentas, cognovimus,
 divitiarum insatiabilem amorem, qui iustitiam apud homines habi-
 tare non sinit, non omnia, ut videbatur, vincere, imo vero praeter
 expectationem eum aliquando superari. Et tamen propter hunc pater
 filium prodit, uxor virum, et gentes invicem arma capiunt. Tu
 vero cum assides tribunali, ante oculos versatur iustitia, et tanquam
 ea cernente, iudices in suffragia mittis. Atque tuam sententiam sibi
 conciliat non qui aurum offerat, sed virtute dives, qui homines
 felices reddere noverit. Lysander vero, licet Spartanus, et propter
 res feliciter gestas animo elatus, factis Spartanum mentitus est:

λήνων ἐπέπλησε τὸ γένος, καὶ δι' ἐνὸς γνώμην ἐδυστύχουν αἱ πόλεις.

ιγ'. Ἀλλὰ γὰρ ἐν ᾧ δευτέρον εἰπὼν, ἔτι τῆς κοινῆς καὶ κατὰ πάντων ἐδεργείας ἐχόμενον, οὕτω καὶ πρὸς τὴν κατὰ μέρος φιλανθρωπίαν πέμψω τὸν λόγον. ἴστε γὰρ, — καὶ μοις μηδεὶς ταραττέσθω τὴν γνώμην, — ὡς φόρος τις δυσχερῆς ὥσπερ τι τῶν δεινῶν ἐκ περιόδου ταῖς πόλεσιν ἐπετίθετο, καὶ διὰ πάντων ἐφοίτα, πρόφασιν δικαίαν οὐκ ἔχων, ὄνομα δυστυχῆς τοῖς ὑπηκόοις, χρυσὸς καὶ ἄργυρος εἰς μίαν ἐλθόντες προσηγορίαν. οἷοι γὰρ ἀνθρώπων αὐτουργῶν τε καὶ τῶνιο καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς, καὶ ταῖς χερσὶ πᾶσαν ἐλπίδα πεποιημένοι τοῦ βίου, ὥσπερ ἰδρώτων καὶ δυστυχίας μισθὸν ἐτέλουν· καὶ τοῦτο μετὰ τῆς τύχης αὐτοῖς ἐπετίθετο. ἔστεινε γεωργὸς περὶ τὰ δένδρα· διπλῆν γὰρ εἶχε τὴν συμφορὰν, καὶ ποτῶν τῷ σώματι, καὶ μεμνημένος τῶν λυπηρῶν· ἀλιεὺς παρὰ τῆνιδ θάλατταν ἠφίει τὸ δίκτυον, θήραν εὐχόμενος λαβεῖν, ἧς μεθέξουσιν ἕτεροι. ἔμπορος δέ τις, μετὰ χειμῶνα καὶ θάλατταν καὶ τύχην ἀγρίαν μόλις τῆς γῆς ἐπιβάς, καὶ πόλιν ἰδὼν, οὐκ ἄμισθον εἶχε ταύτης πῆν θῆαν. καὶ τί δεῖ λέγειν τοὺς ἄλλους; αἲ γὰρ ἐπὶ τῶν οἰκημάτων γυναῖκες, ὄνειδος ἀναγκαῖον λαχοῦσαι τὸν βίον, οὐδὲ τὸ δυστυχεῖν ἐπ' ἀδείας ἐκέκτηντο,

10. αὐτουργοῦντες καὶ N. 17. δέ τις Villois., δὲ τῆς cod.

cum enim magistratus non ut par erat conferret, caede et turbis Graecorum gentem implevit, et unius consilio civitates misere vivebant.

13. Sed unum vel alterum, quo totam adiuvit rem publicam, ubi dixero, tunc ad ea quoque orationem convertam, quae in singulos munifice fecit. Namque scitis ipsi, — atque ut tranquilla me audiatls mente vos rogo, — tributum quoddam acerbum quasi malum horrendum certis temporibus invasisse civitates, singulosque cives corripuisse, alienum a iustitia, infaustum subditis nomen, aurum et argentum uno verbo comprehensa. Homines enim operarii, victu quotidiano egentes, qui omnem vitae spem in manibus repositam haberent, hi quasi sudoris et miseriarum mercedem solvebant: et hoc praeter fortunam illos premebat. Agricola circa arbores ingemiscebat: duplici enim infortunio afficiebatur, et labores corpore perferendo, et aerumnas secum commemorando. Piscator apud mare cum rete demitteret, iactum optabat, cuius pars in aliorum cederet lucrum. Mercator autem exantlatis tempestatis et maris periculis et fortuna saeva, aegre in terram egressus, et urbem conspicens, ne huius quidem aspectu gratis fruebatur. Quid opus est ceteros commemorare? cum ne ipsae quidem meretrices in lupanaribus prostantes, vitae opprobrium non evitandum sortitae, in turpitudine de-

ἀλλ' ὄνιον ἐποιούντο τὴν τοῦ σώματος ὕβριν· καὶ τοῦ μὴ σφρονεῖν μισθὸς κατεβάλλετο· καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐκ τῶν κοινῶν ἀτυχημάτων ὃ τοῦ βασιλέως θησαυρὸς ἐπληροῦτο. ταῦτα τῶν πρὶν κρατούντων τινὲς δόξαντες εἶναι φιλάνθρωποι ἡλέουν ἡμῶν, βοηθεῖν δὲ οὐκ εἶχον· ἀλλ' ἐβουλήθησαν μόνον, καὶ μέχρι τούτου τὴν ἀρετὴν ἐνεδείξαντο· τὸ δὲ πρὸς ἔργον ἐκφέρειν μετὰ τῶν ἀδυνάτων ἐθαύμαζον· ἔδει γὰρ σοὶ καὶ τοῦτο τηρεῖσθαι καὶ σὸν ἔργον γενέσθαι μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπως ἀρετὴ μὴ λανθάνῃ τσαύτη μὴ παρόντων αὐτῇ πρὸς ἀξίαν, ἰοδὶ ὧν ἑαυτὴν ἐπιδείξεται. ὅθεν παντὸς ἀτόπου κέρδους ἐνοιαν παριδῶν, καὶ ζημίαν θαυμάσας ἐπαινουμένην, ἡβουλήθης, ἐπένευσας, εἰς ἔργον ἀφίκετο. καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου τὰ τῆς εὐεργεσίας ἡμῶν· ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μετὰ ταῦτα πονηροῖς γενέσθαι πάλιν ἐπέτρεψας· πᾶσα γὰρ περὶ τούτου συγγραφή πυρὸς ἔργον ἐγένετο· καὶ μετὰ τῶν λυπούντων ἢ τούτων ἀνήρηται μνήμη. ταῦτα γὰρ προσέταττες ὥσπερ Ἴδρας κεφαλὰς ἐκκαίειν, ὅπως μὴ πάλιν ἀνίσχη, τὸν σὸν Ἡρακλέα μιμούμενος.

ιδ'. Πρώην μὲν οὖν Ἀριστείδης οὐκ εἰσθύτας φόρους ποταῖας τοῖς Ἑλλήσι, ὡς τι μέγα κατορθώσας, τὴν τοῦ Δικαίου προσηγορίαν ἠνέγκατο· καὶ τὸν Ἀριστείδην τις εἰπὼν

10. κέρδους Villois., κέρδος cod. 16. ταύτας pro ταῦτα conl. Villois. 17. ἐκκαίειν Villois., ἐχκαίειν cod.

spectae vitae vacarent iniuriis: sed cum vendendam proponerent corporis contumeliam, impudicitia mercede redimebatur. Ut brevi praecidam, ex publica calamitate Augusti thesaurus implebatur. Quare cum ex prioribus Imperatoribus nonnulli, qui humanitatis laude florent, misericordia afficerentur, mali tamen megalam inveniebant nullam. Sed optabant tantummodo, et ita virtutem suam ostendebant. Rem vero conficere, id tanquam supra humanas vires positum admirabantur. Oportebat enim et hoc tibi reservari et abs te perfici cum ceteris, ne tanta lateret virtus, deficientibus magni momenti rebus quibus se ostenderet. Itaque neglecta omni turpis lucri cogitatione et iacturae cum laude coniunctae cupidus, voluisti, rem fieri iussisti, et facta est. Nec vero intra hos fines tua in nos benevolentia se continuit, sed ne iis quidem, qui post regnabunt, pravis esse concessisti. Tota enim de ea re scriptio igne consumpta, et una cum illa peste eius memoria deleta est. Eam enim quasi Hydrae capita exuri iussisti, ne rursus enacerentur; quo Herculem tibi cognatum imitatus es.

14. Olim Aristides tributis insolitis inter Graecos describendis, quasi rem magnam perfecisset, Iusti cognomen accepit, et Aristidem, si quis appellaret, utique adiciebat, iustum. Tu vero tributa tam

πάντως προσετίθει τὸν δίκαιον. σὺ δὲ φόρους οὕτω μεγά-
λους, ὥσπερ Ἐριννύν τινα κοινήν, μεταστήσας τῶν ὑπηκόων,
τίνος ἂν εἰκότως τύχοις προσηγορίας; μικρὸν γὰρ πρὸς ταῦτα
καὶ Ἀριστείδης καὶ Πεισιστράτος, ἐν οἷς ἑκάτερος ἐθανμά-
ζετο· ὃς δεκάτην τῶν ἐκ τῆς χώρας γενομένων φόρους τάξας
τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπειδὴ παρὰ τὸν Ὑμηττὸν διερχόμενος Ἀπι-
κὸν εἶδε πρεσβύτην πέτραν ἐργαζόμενον, καὶ τοῖς μόχθοις ἀπει-
ρηκότα, πέπονθεν ὡς εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ· καὶ πέμψας ἡρώτα, τί-
νας αὐτῷ καρπούς ἢ πέτρα κομίζοι· ὁ δὲ καὶ λίαν στεναίξας,
„ὀδύνας,” ἔφη, „καὶ κακῶν πλήθος· καὶ τούτων τὴν δεκά-
10 την δεῖ γενέσθαι τῷ Πεισιστράτῳ,” εἶπε, παρεῖναι τὸν τυ-
ραννον ἀγνοῶν· καὶ εἰς Πεισιστράτον ἤλθεν ὁ λόγος. καὶ
θανμάσας ἐκεῖνος τῆς καρτερίας, μέγα τι νομίζων δωρεῖσθαι,
ἀτελεῖ τὴν πέτραν ἀφῆκε τῷ γεωργῷ· καὶ ὡς εἰς μνήμην ἀρε-
τῆς Ἀτελὲς ἐξ ἐκείνου τὸ χωρίον ἐπωνομάζετο. ἀλλὰ τί μοι¹⁵
λέγειν ἐπῆλθε Πεισιστράτον, καὶ πρεσβύτην ἕνα, καὶ δυσ-
τυχὲς ἐκεῖνο χωρίον, πρὸς πάντων ὑπηκόων ἐλευθερί-
αν, ὅθεν καὶ τῶν βαναύσων ἕκαστος παρ' ἐλπίδας εὐτυχῶν,
καὶ γεωργὸς περὶ τὰς ἀρούρας παραμυθίαν τῶν πόγων
ᾄδει τὰ σά;

20

16. Ἀκόλουθα δὲ τούτοις κάκεινα παρέσχον, καὶ πᾶσαν
ἀκοὴν νικῶντα τῷ θάυματι. πρότερον γὰρ θεῆας τινὰς ἤγον
ἀπανθρώπους αἱ πόλεις. ἄνδρες γὰρ δυστυχεῖς ἐν μέσῳ

23. ἀπανθρώπους Villois., ὑπ' ἀνθρώπους cod.

grandia quasi communem quandam Erinyn cum a subditis remove-
ris, quoniam cognomine digne appellari poteris? Parva enim prae
hiscis sunt, propter quae Aristides hominum admirationem excitavit
et Pisistratus. Qui postquam decumas pro vectigali Atheniensibus
solvendas imposuisset, prope Hymettum per agrum transiens senem
Atticum conspexit saxum fodientem et labore deficientem. Misertus
igitur, ut par erat, hominis, misit qui ex eo quaereret quos fru-
ctus saxum istud ferret. Ille autem graviter suspirans, „Acrumnas,”
respondit, „et malorum multitudinem; quorum decumae Pisistrato
debentur.” Scilicet tyrannum adesce nesciebat, cum haec loqueretur.
Qui, sermone hominis ad eum delato, miratus patientiam, et ma-
gnam aliquid se donare ratus, saxi immunitatem concessit colono:
et tanquam virtutis documentum ex illo tempore Immunis cognomi-
natus est agellus ille. Sed quid Pisistratum et unum senem et steri-
lem illum agrum commemoro potius quam omnium subditorum li-
bertatem, qua operarii adeo omnes praeter spem beati evaserunt, et
rustici in agris ad laborum solatium tuas cavunt laudes?

15. Hiscis convenienter et illa fecisti, quae omnem famam su-
perant. Antea enim civitates inhumanos quosdam ludos celebrabant,

δήμῳ παρεδίδοντο τοῖς θηρίοις, θεατὰς ἔχοντες τοὺς τὸ συγγενὲς τῆς φύσεως κεκτημένους· καὶ ἤδετό τις οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνὴρ ἄνδρα διασπώμενον θεωρῶν καὶ μηδὲ γῆ τὸ σῶμα κρυπτόμενον, ἀλλ' ὡσπερ ἀντὶ τάφου τὰς τῶν θηρίων πληθροῦντα γαστέρας.

15 ἰς'. Ἐτέρα δὲ τις παντελῶς πρὸς τὸναντίον ἀπένευσε θεά· ἄρῥενες γὰρ παῖδες, ὡσπερ τὴν ἰδίαν εἰς γυναῖκας ἀμειβόμενοι φύσιν, γυναῖκες ἤθελον εἶναι τῷ σχήματι, καὶ διεκλῶντο τοῖς μέλεσιν, ἀντὶ γλώττης κινουντες τὴν χειρῶν, καὶ δῆμον ὄλον πρὸς ἀσελγῆ θεᾶν ἐκμαίνοντες· ὄθεν ἐκκαϊόμενοι πρὸς ἔριν ἄνθρωποι καὶ μανίαν, ἐμερίζοντο τῷ μίσει, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθοῦντο. ταῦτα τοίνυν, οἷα δὴ τινα κηλῖδα τῶν ὑπηκόων ἀπεσόβεις· καὶ κατ' ἄμφω σωφρονεῖ τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσιν· αἱ δὲ πόλεις ἐσώζοντο.

15 ἰς'. Ἄλλ' ἵνα μὴ πόρρω τοῦ καιροῦ γένωμαι, πέρας τούτοις ἐπιθείς, καὶ δὴ πρὸς τὰ λοιπὰ βαδιοῦμαι τῷ λόγῳ. οὐ γὰρ ἀρκεῖν ἠγήσω μέχρι τῆς κοινῆς χρείας τὴν φιλοanthropίαν ἐκτείνειν, ἀλλ' ὡσπερ εὐεργετεῖν αἰεὶ ποθῶν ἐπισκοπεῖς τοὺς εἰς παθεῖν δεομένους, καὶ ὅσα κατὰ μέρος ἐλύπει σοτὰς πόλεις. γνοὺς δὲ ταῦτα προσετίθεις τὸ λείπον, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταβάλλειν ἠξίους· καὶ μετεβάλλοντο. ὦν τὰ πλεῖστα παρεῖς, μεῖζω γὰρ ταῦτα καὶ τοῦ καιροῦ νικῶντος

in quibus, praesente populo, feris tradebantur homines miseri, spectantibus iis quibus eiusdem naturae affinitate coniuncti essent. Atque delectabatur, nescio quomodo, homo hominem dilacerari conspiciens, et ne terra quidem eius cadaver occultari, sell pro sepulcro ferarum corpora illo impleri.

16. Porro alterum erat spectaculum, quod ad contrarium prorsus vergebat. Namque pueri, quasi suam naturam in femineam mutantes, corporis habitu feminae videri volebant, et incessu fracto, manumque pro lingua moventes, totum populum libidinoso aspectu ad furorem incendebant. Homines ita instigati, ad certamina et insaniam acti, odio dividebantur, et in se invicem irruebant. His igitur spectaculis quasi macula subditos purgasti. In utroque nunc homines caste agunt, et civitates salvae sunt.

17. Sed ne longius aberrem, hisce missis ad reliqua dicenda me convertito. Non enim satis esse putasti communem utilitatem munificentia tua complecti, sed quasi perpetuo benefaciendi desiderio motus, qui benefactis indigerent, quibusque premerentur singula oppida incommodis circumspicens, quod deesset suppeditare, atque in meliorem statum eorum rem convertere statuisti. Atque eventus voluntatem consecutus est. Quarum rerum plurimis praetermissis,

τὴν χρεῖαν, ὥσπερ ἐξ ἱερῶν πρέπουσαν ἀρχὴν ποιούμαι τῷ λόγῳ.

ιη'. Πόλις ἐστὶν ἱερὰ, τῶν πρὸς ἥλιον ἀνισχύοντων, πολυάνθρωπος, ἐκ τῆς εὐσεβείας φέρουσα γνώρισμα, καὶ ταῖς θεαίαις τελευταῖς τῶν ἄλλων προβεβλημένη· ὅθεν εἰς ταύτην φοιτῶσιν Ἴνδοι καὶ Πέρσαι καὶ Φοίνικες καὶ Σκυθῶν γένη καὶ τὰ σεμνὰ τῆς Ἑλλάδος, Ἰωνία τε πᾶσα· καὶ ὥσπερ τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους κοινὴν τις ἂν εἶποι πατρίδα. αὕτη τῶν ἐδάτων ἐνδεία μετὰ τῶν οἰκητόρων καὶ τοὺς πανταχόθεν ὄντας ἐλύπει. τσαυτὰ γὰρ παρεῖχεν, ὅσα τῶν ὄμβρων ἦτο τύχη· καὶ ἀντ' ἄλλον τινὸς ὑδάτων θησαυροὺς ἐπεποιήτο· καὶ τὴν ἐνδειαν σοφίζόμενοι πρὸς τὸ δεινὸν οὕτω μόλις ἀντεῖχον. ἀλλὰ μέχρι σοῦ καὶ τοῦτο πάλιν ἐλύπει· τὴν τε γὰρ πόλιν ἔφου δεῖν τιμᾶσθαι τὰ πρέποντα· καὶ δεινὸν ἠγούμενος διὰ μιᾶς ταύτης πάντας ἀνθρώπους πειρᾶσθαι τῶν δυσχε-
15
ρῶν, ὄχετοὺς ὑδάτων εἰς ὕψος ἐπάρας, καὶ εἰς ταυτὸν ἀγαγὼν τὰ μὴ διανεστηκότα τοῖς μετεώροις, καὶ δι' ἀνωμάλου καὶ τραχείας γῆς εὐθείαν ὁδὸν διατυπώσας τῷ ρεύματι, κηγᾶς διὰ ταύτης πύρρῳθεν συνηήτες· καὶ ἐν αὐτοῖς διαφανῆ καὶ ἄφθονα ρεύματα πέμπουσι, τῇ τῆς φορᾶς ὀξύτητι νικῶντα²⁰ τὴν θῆαν· ὡς καὶ τοὺς ἀφικνουμένους ἐπ' ἀδείας πανηγυρίζειν καὶ σὺν ἡδονῇ πάντας ἐνδιαιτᾶσθαι.

13. μέχρι σοῦ corrupta esse susp. N.

17. μὴ ante διανεστηκότα del. esse putat N.

(ampliora enim haec sunt, quibus enarrandis tempus non sufficiat,) quasi ex sacris initium orationi decorum petam.

18. Urbs est sacra, in orientis regionibus sita, frequens, pietate cognita, ac divinis mysteriis aliis praestans. Itaque hanc adveniunt Indi et Persae et Poeni et Scytharum nationes, Graeciaeque gentes nobiles, et tota Ionia: eamque quasi communem humani generis patriam dixeris. Quam aquae penuria laborare, id praeter cives etiam advenas undique affluentes vexabat. Tantum enim praebat quantum imbres forte demitterent: cumque terrae vena decesset, pluviae thesauros struxerant, qua ratione inopiam arte vincentes aegre se sustentabant. Sed et hoc rursus usque ad te angebat. Cum enim censeres urbem illum honore afflicto esse, graviterque ferres per hanc unam omnes homines incommodis laborare, aquae ductibus in altum exstructis et collectis fontibus, qui in superioribus locis scaturirent, et per salebrosam asperumque terrae solum ducto fluminis alveo, longinquos rivos confluxisti, qui per illos ductus pellucidam et largam aquae copiam effundunt, fluminis celeritate aspectum superante, ita ut nunc advenae ad voluntatem dies festos celebrent, omnesque hilariter ibi versentur.

15. Πάλιν τὰ καθ' ἡμᾶς. τοῦ Καίσαρος πόλιν ἐπό-
 νυμον, ἀπειρηκόςτος αὐτῇ τοῦ λιμένος τῷ χρόνῳ, καὶ πρὸς
 πᾶσαν ἀπειλὴν θαλάττης ἠνεργημένου, καὶ μηκέτι σώζοντος
 τὴν κατηγορίαν τοῖς ἔργοις, ἀλλ' ἐκ τῆς παλαιᾶς τύχης ψι-
 λὸν τοῦνομα κεκτημένου, οὐ περιεῖδες δεομένην καὶ θρηνοῦ-
 σαν αἰεὶ τὰς ὀλκάδας, αἱ πολλάκις διαφυγοῦσαι τὸ πέλαγος
 ἐν τῷ λιμένι τὴν ναυαγίαν ὑπέμειναν. καὶ οἱ δεόμενοι τῶν
 φορτίων ἐλεεινότερον εἶχον τὸ πάθος· διαφθειρόμενα γὰρ
 εἰσῶρων ὧν ἐν χρεῖα τυγχάνοντες ἀνόνητον εἶχον τὴν θῆαν.
 τοῦτ' ἀλλὰ γὰρ σοῦ βουληθέντος νεάζει, καὶ θαρσοῦσα δέχεται
 τὰς ναῦς· καὶ πλήρης τῶν ἐπιτηδείων ἡ πόλις.

κ'. Παραπλήσιον δέ τι πάθος μικροῦ δεῖν καὶ τὴν Ἀ-
 λεξάνδρον κατεῖληφε. πύργος γὰρ ἄγαν ἰψηλός, παλαιᾶς
 ἔργον εὐδαιμονίας, ἐπ' ἄκρου τοῦ λιμένος ἀνέχων, ἐγείρει
 15 φλόγα τοῖς ἐκ πελάγους σωτήριον. καὶ παραμυθεῖται τοὺς
 ἐκ θαλάττης, προμηνύων τὴν πόλιν. πρὸς τοῦτον κυβερνή-
 τῆς ὄρῳν ἰθύνει τὸ σκάφος, καὶ τὴν ναῦν ἀπείρατι σώζει
 τῶν παρακειμένων κινδύνων· οἱ δὲ ναῦται πρὸς τὴν θῆαν
 ἠδόμενοι κροτοῦσιν εὐθύς, καὶ δεικνυσιν ἄλλος ἄλλῳ, καὶ
 20 τὴν πόλιν ἔχειν κατεπαγγέλλονται καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἠδονὴν
 ἔμα καὶ σωτηρίαν τοῖς ἀφικνουμένοις χαρίζεται. τοῦτον ἡ
 θάλαττα κατὰ νότου προσβαλοῦσα καὶ γυμνοῦσα κατ' ὀλίγον
 τῶν προβλημάτων, πλησίον ἤδη γενομένη, διέσειέ τε καὶ

17. ἀπειράτον N.

19. Ad nostras regiones revertor. Urbs, quae Caesareo no-
 mine ornatur, re ipsa nomini non amplius respondebat, imo nihil
 praeter nudum nomen ex veteri fortuna servaverat; cum portus
 vetustate defecisset, omnibusque fluctuum minis pateret. Eam tu
 non contempsisti orantem, et continuo desilentem navigia, quae
 saepe post superata maris pericula in portu elidebantur. Quin ad-
 huc magis miserandi erant qui mercibus indigerent: perire enim vi-
 debant quae opus essent, incassum oculis oblata. Sed te volente
 urbs iuvenescit, et confidenter recipit naveq; et abundat rebus ne-
 cessariis.

20. Non multum absfuit, quin similis casus Alexandriam quoque
 corripere. Turris enim praealta, pristinae opulentiae opus, extremo in
 portu se attollens, excitat flammam e mari advenientibus salutarem, so-
 latium navigantibus, urbem adesse praeunntians. Oculis in hanc con-
 versis gubernator cursum dirigit, et navem servat expertem instantium
 periculorum. Nautae vero laeti aspectu statim plaudunt, et alius alii
 eam ostendit et ad urbem se venisse sibi iavicem narrant: atque ut uno
 verbo dicam, voluptatem simul et salutem praebet appropinquan-

μικροῦ δεῖν καθέλεν εἰς ἕδαφος. ἀλλ' ἔφθασας τῇ θερα-
πειᾷ τὸ πάθος. ἀρξάγεσι γὰρ προβόλοις τοῦτον ἀποφραξά-
μενος καὶ δυσμάχῃ θαλάττῃ μάχεσθαι δυναμένοις, ἀθάνα-
τον ἀπέδωκας τῇ πόλει τὸ κτῆμα.

κα'. Καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον ἀπαριθμεῖσθαι τείχη καὶ
λιμένας, οἰκοδομημάτων τε κάλλη καὶ χρημάτων ἀφθονίαν,
εἰς παρασκευὴν τροφῆς φιλοτιμούμενα; τί δὲ τὸ μέγιστον
καὶ κρεῖττον πάσης ἐννοίας τεῖχος ἐγειρόμενον, ὑψηλὸν τε
καὶ μέγα δι' ὄλης ἐν μέρει τῆς Θράκης ἀγόμενον; ἐκ θαλάτ-
της γὰρ εἰς θάλατταν ἔλκεται, τοῖς βαρβάροις ἀποκλείον τήντι
ἔφοδον, καὶ πῦσαν πολεμίων ἀποθούμενον προσβολὴν ὡς
μικρὸν πρὸς τοῦτο καὶ τὸ Θεμιστοκλέους εἶναι πλάτους ἐνε-
κα καὶ τὰς ἀμάξας ἀμφοτέρας φέρειν, εἰ καὶ πρὸς τούναν-
τίον ἀλλήλαις ἐπὶ τοῦ τείχους ἐχώρουν. οἶμαι γὰρ ἂν, εἰ
περιτῆν Ὀμηρος, καὶ τοιούτων ἔργων καθίστατο θεατῆς, ἀφέ-
15 μενον αὐτὸν τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλέως καὶ μιᾶς ἐμπιπλα-
μένης ὀλκῆδος, πολλάκις ἐνταῦθα καλέσαι τὴν Μούσας, ὅ-
πως ποιητικῇ μεγαλοφωνίᾳ μὴ τῆς ἀξίας ἄγαν ὑστερίζη τῶν
ἔργων.

κβ'. Πρὸς γὰρ αὖ τοῖς ἄλλοις καὶ τῶν προσιόντι φιλάν-
20 θρωπον ὑπέχεις τὴν ἀκοήν. καὶ διαλέγεται τις ἀδεῶς περι-

4. ἀπέδωκας Villois., ἀπέδωκε cod. 16. ἐμπιπραμένης con-
et vert. R., scilicet Odysseam μ. 415. respiciens.

tibus. Hanc maris fluctus a tergo assultans, ac nudatam paulatim
munimentis iam cominus invadens / concutiebat et in eo erat, ut
in solum deiceret. Sed tu eam calamitatem medela praevenisti.
Substructionibus enim indissolubilibus, quae saevi maris vim susti-
nerent, communitam, in perpetuum mansuram urbi restituisisti.

21. Sed quid opus est singulatim enumerare moenia et portus,
aedificiorumque pulcritudinem ac pecuniarum copiam ad comparan-
da alimenta liberaliter insumtam? quid maximi illius et omnem cogi-
tationem superantis muri exstructionem, qui altus et magnus per
totam fere Thraciam ductus est? Nam a mari usque ad mare pro-
tenditur, barbaros aditu arcens, omnemque hostium impetum re-
pellens. Itaque parvus prae hoc etiam Themistoclis murus est, licet
eius latitudo celebratur, quod duo plaustra sibi occurrentia ceperit.
Equidem existimo, Homerum, si viveret et haec opera conspiceret,
valere iussa Achillis ira et navi una incensa, Musas saepe advoca-
turum, ne poetica verborum magnificentia nimis infra rerum digni-
tatem subsistat.

22. Etenim praeter cetera clementer audis ad te accedentem,
qui sine timore de rebus quae opus sunt tecum loquitur, dignitatis

τῶν προσηκόντων, ὁρῶν ὡς τὸ τῆς ἀξίας ὑψηλὸν σοβαρὸν οὐδὲν ἐπιδεικνύται· ὅπερ Πανουσιανὸν τὸν Σπαρτιάτην ἀπειροκάλως εἰς ἀλαζόνειαν ἐπῆρεν, ὑπὸ Περσικῆς τρυφῆς ἐλεγχόμενον. σὺ δὲ λέγεις τε φιλανθρωπίως, καὶ λεγόντων ἀκούσεις· βλέμμα δὲ δεινὸν καὶ φρόνημα μέγα κατὰ τῶν βαρβάρων καὶ τῶν ἀδικούντων τετήρηται. κατὰ δικάζεις μὲν ἡμῖν εὐμενῶς· νομοθετεῖς δὲ τὰ προσήκοντα. καὶ διὰ τὸν σὸν ἔννομον φόβον δίκαια μὲν τὰ συμβόλαια· σώφρονες δὲ τοῖς ὑπηκόοις οἱ γάμοι· γνήσια δὲ τὰ γένη· καὶ οὐκ ἀμφίβολοι ἰοιοῖς πατράσι διὰ τὴν ὑποψίαν οἱ παῖδες.

κγ'. Ἀλλὰ γὰρ ἡμῖν τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο γένος, τὸ μέχρι λόγων ἀδόκιμον, μόλις ἀπέδειξε τοῖς ἔργοις ὁ χρόνος. οὐ μόνον γὰρ ἡμῖν τὰ βέλτιστα διὰ τῶν νόμων νομοθετεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν σὸν βίον νόμον ἔμψυχον καὶ παράδειγμα πρὸς σωφροσύνην τοῖς ἀρχομένοις ἀπέδειξας· φιλεῖ γὰρ πρὸς αἰεὶ τὸ ὑπήκοον πρὸς τὴν τῶν ἀρχόντων ἀπεικάζεσθαι γνώμην. μίαν γὰρ σύνοικον πεποιήσαι, κοινωτὸν βίου καὶ βουλευμάτων, ἣν σοι μετὰ τῆς βασιλείας ἡ τύχη δεδώρηται. εἰ δὲ τις ἄλλη καλή τισι δοκεῖ, καὶ λόγος ἐπ' αὐτῇ κινεῖται πολὺς, αὐτῇ σοι ὁπάντως μετὰ τῆς Ἑλένης ἡγήνηται. δεινὸν γὰρ σοι δοκεῖ τοσοῦτων μὲν ὑπηκόων κρατεῖν, δουλεύειν δὲ ταῖς ἡδοναῖς τὴν πάντων ἀποπωτέραν δουλείαν, καὶ τὴν ἔξουσίαν ὕλην ἀσελγείας ποιεῖσθαι.

21. τοσοῦτων Villois., τοσοῦτον cod.

magnitudinem ab omni fastu immunem conspiciens: quae tamen Pausaniam Spartanum stolidè ad iactantiam extulit, qualis esset, Persarum luxuria convictum. Tu vero clementer et loqueris, et dicentes audis; vultus terribilis et superbia adversus barbaros et hostes servantur. Nobis iudicia exerces benevole, legibus iubes necessaria: cumque tu legitime timeris, iusta sunt commercia, et pudica subditorum matrimonia, cognationes genuinae, neque ambigui propter suspicionem patribus filii.

23. Nobis sane aureum illud saeculum oratione celebratum, re ipsa tandem aevum ostendit. Neque enim legibus tantum nobis sancis optima, sed vitam tuam tanquam vivam legem et temperantiae exemplar civibus proponis. Solent enim plerumque ad principis mores se accommodare subditi. Unam conjugem tibi habes sociam vitae et consiliorum, quam tibi simul cum regno Fortuna dedit. Si qua alia pulchra videtur hominibus et sermonibus celebratur, ea tibi haud secus quam Helena ignoratur, quippe cui non ferendum videatur tot imperare subditis, servire autem voluptatibus servitutum omnium teterrimam, et potestate ad libidinem explendam abuti.

κδ'. Ἀλλὰ γὰρ πεπονθέναι τι ξένον ὁμολογῶ, καὶ ὑφ' ἠδονῆς τῶν σῶν ἀνδραγαθημάτων μὴ μητρεῖσθαι τῇ δυνάμει τοὺς λόγους, ἀλλὰ μακροηγοεῖν, ὡς οὐκ ἐν εἰδόσι τὰ σὰ διηγούμενος. ὁμῶς δὲ καὶ ὑμῶν ἡδιστον αἰεὶ περὶ τούτων ἀκούειν ὧν ποθοῦσιν ἡμῖν ἐγνώρισε πολλὰκις ἢ φήμη. ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἐρῶντάς φασι παντὸς μᾶλλον χρόνου ἐπισταμένους τὰ παρδικὰ, ἕσθαι καὶ μᾶλλον εἰδέναι φιλονεικοῦσιν, ὁμῶς μηδὲν ἠδέως λέγειν τε καὶ ἀκούειν, ὃ μὴ τούτων ἔχει τῆς μνήμης. τοὺς μὲν οὖν κύλαι λαμπροὺς ἔγωγε πολλάκις ἀκούων τεθαύμακα, καὶ πρὸς τὴν ἀκοὴν διανίσταμαι, καὶ τοὺς τοιούτους αἰεὶ τῶν πραγμάτων ἄρχην ηὔξασθαι, μηδ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν φορᾶς ἔρημον ἡμῖν γενέσθαι τὸν βίον. σὺ μὲν ἀλλὰ τοὺς τοιούτους ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ σεμνυνομένου εὐρίσκω. κῶ ἐν τις ἔχη μόνον, ὡς πάντα φέρων θαυμάζεται· σὺ δὲ τὰς ἀπάντων συλλαβῶν ἀρετὰς, καὶ τὸ ἐκάστη λεῖπον τῇ τοῦ ἐτέρου προσθήκῃ κοσμήσας, δι' ἐνὸς σαυτοῦ τὰς τῶν παραβόντων εἰκόνας δεικνύεις.

κε'. Κῦρον μὲν οὖν οἱ Πέρσαι θαυμάζουσιν, εὐεργέτην ἄμα καὶ πατέρα καλοῦντες· καὶ τὴν κρίσιν τέως οὐ μέμψομαι· εἰς ὧν γὰρ ἠτύχουν τὴν προσηγορίαν ἐδίδοσαν τῷ βασιλεῖ.

4. ἡμῖν *suprascr.* ὁ *cod.*, ἡμῖν *Villois*.

6. χρήματος *pro* χρέου *susp.* N.

24. Sed mirum quoddam mihi accidisse confiteor, meque voluptate de tuis egregie factis dicendi abreptum orationem viribus meis non metiri, sed longum sermonem texere, quasi ignavis hominibus res tuas enarrem. Quamquam vobis quoque semper iustissimum esse censeo de iis audire, quae facta esse nos fama relata saepius libenter audivimus. Hoc modo amantes ferunt, quamvis delicias suas melius quam cetera omnia noscant, unice scilicet de iis solliciti, nihil tamen libentius loqui neque audire, quam quo illorum memoria continetur. — Et homines quidem veteris aevi claros saepius, cum de iis audirem, admiratus sum, eorumque fama commotus tales semper rebus publicis praeesse, utque virorum honorum proventu humanum genus nunquam careret, precatus sum. Illos tamen alium de alia re se iactare invenio, et, si quis una sola excellat, tanquam omnia consecutum cum admirantur. Tu vero omnium coniunctis virtutibus, adiectoque ex aliorum ornamentis quod unicuique deest, in te uno omnium qui ante fuerunt imagines ostendis.

25. Cyrum quidem Persae admirantur, patrem et salutis auctorem appellantes: quorum iudicium hactenus non reprehendam: nam e felicitate sua, regi cognomen dederunt, non propter Medorum

ἀλλ' οὐκ ἐξ ὧν ἠδίκηθητο Μῆδοι καὶ Ἀστυάγης ὠδύρετο, μη-
τρὸς πατὴρ ὑπάρχων τῷ Κύρῳ, καὶ πολλὰν ἔχων δι' ἐκεῖνον
αἰγμάλωτον, καὶ, τὸ μέγιστον εἰς συμφορὰν, ἐξ ὧν αὐτὸς
ἐδυτύχει, τὸν ἐξ αὐτοῦ τρίτον παιδὸς ὁμοῦ παῖδα καὶ δεσπύ-
στην ἀποκαλῶν. καὶ οὕτως ἀδίκη πότῃ καὶ δράμασιν οικείοις
τὴν ἀρχὴν ἀνεδέξατο. καὶ ταῦτα σιδήρῳ καὶ μάχαις ἐπήει
τοὺς τῆς ἐλευθερίας ἐρῶντας, εἰς δουλείαν ἄγων καὶ νόμους
ἀήθεις· κακὰ τῶν προσηκόντων ἀνεδήσατο τὴν Ἀσίαν· σὺ
δὲ ἔρωτι μὲν οὐδενί, ψήφῃ δὲ δικαίᾳ τὴν βασιλείαν ἀπολα-
ιοβῶν, γέγονας ἡμῖν ἅπασιν, ὅπερ μόνοις τοῖς Πέρσαις ὁ Κύ-
ρος· καὶ πρὸς τοὐναντίον ἐκείνῃ τῶν συνήθων φόρων ἀπαλ-
λάξας. καὶ νῦν μία δοκεῖ πᾶσιν ἐλευθερία τὸ ὑπὸ σοὶ τε-
λεῖν ἐκόντας, καὶ φιλανθρώπῳ πείθεσθαι νεύματι.

κς'. Τὸν Ἀγησίλαον ὑμνοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, καὶ σε-
15 μνοὶ τινὲς εἰσιν ἐπ' ἐκείνῳ φρονούοντες· καὶ γὰρ μετ' ἐκεί-
νων ἄραστής εἰμι, καὶ τεθαύμακα μόνον τῶν πώποτε Σπάρ-
της βασιλέων ἄρχεσθαι πρῶτον καλῶς ἐγνωκότα, καὶ οὕτω
τὴν ἀρχὴν κομισάμενον. ἦν γὰρ ἰδεῖν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ
πνέοντά τι Λακωνικόν, καὶ τοὺς βαρβάρους παιδεύοντα σω-
20 φρονεῖν, καὶ πεπεῖσθαι καλῶς, ὅσον ἦν ἄρα χρῆμα τῆς Ἑλ-
λάδος ἢ φύσις. ἤδη δὲ καὶ τῆς πατρίδος τὸ προσῶν τε καὶ

5. ολιγοῖς con. Villos.
14. σεμνὸν con. idem.

6. μετὰ ταῦτα, 11. ἀπῆλλαξας, et

calamitates, et quas Astyages deslebat, Cyri avus, canitie consper-
sus captiva, cuius miseriarum culmen erat, quod nepotem suum,
natae filium simul et dominum appellabat. Quo quidem modo ille per
iniustam cupiditatem et domesticas tragoedias imperium adeptus est.
His peractis libertatis amantes ferro et bellis invasit, eosque ad
servitutem et leges insuetas adegit: itaque per victoriam de neces-
sariis Asiam obtinuit. Tu vero, nulla cupiditate sed iustis suffra-
giis ad imperium evectus, nobis omnibus idem factus es, quod Cyrus
solis Persis: tum vero contra quam ille, consuetis tributis nos li-
berasti. Et nunc quidem ea nunc libertas esse omnibus videtur,
tibi sponte obedire et tuis iussis obtemperare.

26. Agesilaum Spartani celebrant et de eo magnifice sentiunt.
Et ego quoque cum illis ipsum diligo et admiror unum ex omnibus,
qui unquam Spartaе reparavit: propterea quod, cum parare didice-
rat, ad imperium accessit. Conspiciebatur in illo vir bonus, spi-
ritus ducens Laconicos, qui barbaros docuerat modeste agere et
cognoscere, quae esset Graeciae indoles. Porro ille quod in pa-
tria morbosum et seditiosum esset compescuit, et Spartam consiliis

Δακίρρις, Ἐθναπίος etc.

33

στασιάζον κατέπαυσε, καὶ μίαν τὴν Σπάρτην ἐποίει ταῖς γνώμαις. ἀλλὰ μέχρι τούτων φρονεῖν οὐδὲν πλέον ἐπιτρέψομεν τοῖς Σπαρτιάταις, τὸν νέον ἔχοντες Ἀγησίλαον, δι' ὃν βάρβαρος ἤρεμεί, τὴν ἀσπίδα κρεμάσας, καὶ τὴν εἰρήνην, καίτοι μὴ φίλην οὖσαν, ἀσπάζεται· τῆς ἀρχῆς δὲ ὅσον ἄ-5 τακτον εἰς σωφρονοῦντας μεταβέβηται, καὶ φέρειν ἔντομον εἰδόμενος ἀρχήν. τὸ δὲ τοῖς φίλοις ἀδίκως παρίστασθαι καὶ παρὰ τὸ δέον φιλονεικεῖν, δι' ὃ καὶ πῦρ ποτε πολέμιον εἶπε πρῶτον εἶδεν ἢ Σπάρτη, καὶ τὸ ἄνθος ἐν Λεύκτροις ἀπέβαλε, ταῦτα δὲ Ἀγησίλαος ὁ πρῶην ἐχέτω, πόρρω δὴ τούτων 10 ἡμεῖς.

κζ'. Ἀλέξανδρον δὲ τὸν Φιλίππου πυθόμενος ἄξιαν γνώμην τῆς τοιαύτης παρέχεσθαι βασιλείας, χρυσοῦν ῥέουσας προτεινόντα χεῖρα τοῖς ὑπηκόοις, καὶ τῶν τοῦ σώματος ἡδονῶν κρατοῦντα, ἥδη δὲ καὶ κρείττονος γενέσθαι φύσεως, 15 πρῶην μὲν ἠπίστον, καὶ μῦθος ἄλλως ἐδόκει μοι τοῦτο καὶ πλάσμα. νῦν δὲ τοῖς ἔργοις ὁρῶ, ἃ τοῖς λόγοις ἀκούων ἐθαύμαζον. τοσοῦτον περὶ τούτου γινώσκω· εἰ τοιοῦτος ἦν ἐκεῖνος, οἷος ἡμῖν αὐτὸς προῆλθε τῇ πείρᾳ, πείθομαι τοῦτον τοῖς πᾶσι νενικημένοι, καὶ Διὸς εἶναι παῖδα, καὶ Φί-20 λίππου ἠπαύσθαι.

κη'. Καὶ οὕτως ἡμῖν προῆλθε, πάντας ἀποκρύπτων τῇ

1a. δὴ coni. Schop. πρῶην Villosis., πρῶν cod. 16. ἄλλος Villosis., ἄλλος cod.

ad concordiam adduxit. Iam vero superbiere Spartanis non ultra concedemus, cum novum habeamus Agesilam, per quem barbarus suspensio clipeo quiescit, et pacem quamvis ingratam amplectitur, quicquid vero in imperio turbatum erat ad temperantiam et legitimum ordinem revocatum est. Verumenim amicis iniuste adesse, ac praeter fas honori servire, unde tum primum hostium ignes Sparta vidit, floremque apud Leuctra amisit, haec antiquus ille Agesilaus sibi habeto, nos ab istis longe remoti sumus.

27. Cum vero audirem Alexandrum, Philippi filium, animum tanto imperio dignum exhibuisse, cum manum subditis porrigeret auro redundantem, et voluptatibus corporis imperaret, imo vero divina natura praeditum fuisse, antea quidem incredulus fabulam haec esse temere confictam putabam. Nunc vero expertus video quae verbis tradita mirabar. Sic de illo sentio, siquidem talis erat, qualem te usu compertum habemus, credo cum omnibus excelluisse, et Iovis fuisse filium, ac Philippum deceptum.

28. Atque sic nobis processisti, omnes miraculo occultans. Hinc

Θαύματι. ὄθεν ἡμῖν αἱ πόλεις εὐδαιμόνες, χοροῖς μῦμηλη-
 μέναι καὶ πανηγύρεσιν· εἰρήνη γὰρ ἡμῖν τοῖς πράγμασιν
 ἐπανθεί· Ἄρης δὲ καὶ στάσις πόρρω τῶν ἡμετέρων πλανᾶ-
 ται. πλεῖται μὲν τοῖς ἐμπόροις ἀκινδύνως ἡ θάλαττα· ἐπὶ
 5 δὲ κούφαις ἐλπίσιν ἡ γῆ γεωργεῖται· κράνος δὲ καὶ δόρυ
 καὶ ξίφος εἰς ἄροτρα μετεσκευάσται καὶ φίλας προσηγορίας·
 „τίκτουσι δὲ γυναῖκες δοικόντα τέκνα γονεῦσι.”

κθ'. Τὰ δὲ τῶν ὠρῶν τεταγμένα, καὶ πάντα κατὰ φύ-
 σιν προέρχεται. τὸ γὰρ θεῖον εὐμενές, ἐπ' εὐσεβέσιν ἔργοις
 10 οὐσίως τιμώμενον· καὶ φαιδραὶ μὲν αἱ πόλεις, ἄλλη κατ'
 ἄλλα σεμννομένη· πᾶσαι δὲ κοινὸν προβέβληνται κόσμον,
 τὰς σὺς εἰκόνας ἐπ' εὐεργεσίαις ἰστώσαι· καὶ μετ' ἐκείνων
 ἡμεῖς· ἐφ' αἷς δῆμον μὲν οὐ συνάγομεν θέατρα καὶ παρὰ
 σοί, κριτῆ σόφρονι, λίαν ἀπεβῆμιμένα· ἐν τούτοις γὰρ φορτι-
 15 κή τις ἡ τέρψις· καὶ ὄχλον ἀγοραῶν ἰδεῖν ἔστιν εὐφραϊνό-
 μενον. ὄθεν ταῦτα μὲν χαίρειν ἐῶμεν· λόγοι δὲ τὰς σὺς
 εἰκόνας τιμῶσι, καὶ λόγων ἀγῶνες, καὶ διὰ τούτων αἱ Μοῦσαι.

λ'. Ἀλλὰ τί ποτε ταύταις ἐπιγράψομεν; τί τῆς ἀξίας
 ἐχόμενον; ἢ πάντως ἐκεῖνα· „ἢ πόλις τὸν εὐεργέτην, δι'
 20 οὐδ' νῦν ἀσχένα τε γαῦρον ἐπαίρω καὶ πόλις εἰμί;” ἀλλ' εἴη
 σὲ μὲν ἔσαιε διέπειν τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν, πλείστους δὲ
 τοιούτους ἀγαθοὺς ἔχειν ἄνδρας τῶν πραγμάτων προσοτη-

8. ὠρῶν Villos, ὄρῶν cod. 12. εὐεργεσίαις N., εὐεργεσίας ed.

urbes nostrae felices choreis et ludis vacant. Pax enim in rebus nostris
 floret, Mars et seditio procul a nobis pulsus sunt, mercatores se-
 curi per mare navigant: laeta cum spe ager colitur; at galea cum
 hasta et gladio in aratra et grata mutata sunt nomina: mulieres ve-
 ro genitoribus similes pariunt natos.

29. Quae autem anni tempora ferunt, ex ordine et secundum
 naturam procedunt. Numen enim, cum factis piis caste cultum,
 propitium est. Splendent urbes, alia aliis superbiens; omnes autem
 communem ornatum induunt, tuis imaginibus benefactorum gratia posi-
 tis: et nos idem quod illae facimus. Ad quas inaugurandas non plebis
 concionem indicimus, rem a te, iudice prudenti, magnopere contem-
 ptam. Illic enim villis voluptas, et delectatio turbae forensis conspicitur.
 Quare haec missa fecimus: orationes autem tuas imagines veneran-
 tur, et orationum certamina et in illis Musae.

30. Sed quid tandem his inscribemus? quid pro dignitate satis
 esse poterit? Num haec utique: „Urbs auctori salutis, per quem nunc
 cervicem attollo superbam et urbs sum?” Utinam vero tu in ae-
 ternum tempus Romanorum imperium regere possis, plurimosque ta-

κόταφ τὰς δὲ πόλεις ἐπ' εὐτυχίαις στεφάνους πλέκειν, καὶ
 γραφὰς ἀνατιθέναι, καὶ ᾄδειν ὕμνους ποιητῶν δὲ παιδῶν
 καὶ ῥήτορας, ἀμφὶ σοὶ κινούντας τὴν γλῶττιαν, εὐπορεῖν αἰεὶ
 καὶ τοῖς σοῖς τροπαίοις ἀβρύνεσθαι.

2. ὕμνους conī. N.

les habere viros bonos, quos rebus praeficias : at civitates ob felix
 aevum nectant coronas, et tabulas dedicent et hymnos canant : desi-
 que vatum filii et oratores, tuas laudes celebrantes, semper ab-
 undent ac tuis tropaeis delectentur.

LAUDES SAPIENTISSIMI IMPERATORIS ANASTASII, ISAURICI ET PARTHICI ET GOTHICI VICTORIS, DICTAE A PRISCIANO GRAMMATICO.

ARGUMENTUM.

Prooemium (1 — 10). *Anastasius e stirpe Pompeii* (11 — 15). *Isaurorum sub Zenone violentia* (21 — 37). *Virtutes Anastasii, optimis Imperatoribus comparati* (33 — 49). *Bellum Isauricum* (50 — 132). *Delatores urbe eieci* (133 — 139). *Chrysargyri vectigal funditus sublatum* (149 — 170). *Triumphus Imperatoris* (171 — 179). *Iustitia redux* (180 — 183). *Oppida restaurata* (184 — 192). *Vitia in administranda re publica correcta* (193 — 205). *Horrea constituta* (206 — 217). *Circi crudelitas abolita* (218 — 227). *Multiplex Imperatoris clementia, qui Italis exulibus, virisque doctis favet* (228 — 253). *Arabes Scenitas repressi* (254 — 260). *Anastasius Deo dilectus, periculoque ereptus* (261 — 290). *Paulus, Imp. frater, Hypatius, sororis filius, Ariadna Augusta laudati* (290 — 308). *Peroratio* (309 — 312).

P R A E F A T I O.

Summi poëtae quae solent in versibus,
Quos Imperatorum modulantur laudibus
Proferre, caelum cum petunt et sidera,
Adversa naturae sequentes impie;
Tibi sciens quod displicent nimis pio,
Nihil nefandum, nil nisi verum loquar.
Nam qui tribuit mortalibus caelestia,
Sapientium damnatur arbitrio pari;
Et si qua vere praedicat, non creditur,
Cum falsa ceperit canens exordia.

5

10

9. *praedicant* cod.

Quare, precor, libenter audias tua,
 Quae cuncta non ego potero producere,
 Non mille dentur si mihi linguae, simul
 Fons ingeni si carmen effundens novum;
 Sed parte ferre qua valeo pro viribus,
 Descripta lucem conferat quae cantibus.
 Quod more miro fit; solent nam carmina
 Addere decus rebus magis quam sumere.

15

Deo favente iam subibo pondera
 Laudis, serenus quae relevat vultus mihi
 Praesens ubique cernitur qui sensibus,
 Arcana nudans principis mitissimi.

20

Accipe Romanum clementi pectore carmen,
 Accipe, quod soleo caelesti reddere Regi
 Munere pro vitae, pro pulchro lumine solis.
 Namque Deum sentis placari carmine tantum,
 Quem sequeris, princeps animo iustissime recto,
 Qui tibi regna dedit, cui debes omnia soli
 Prospera, quae bellis pariter vel pace tulisti.
 Audax nam venio praeconia dicere vestra,
 Quae finit caelum, quibus omnis cingitur orbis.
 Nec mirum tales ex tanta stirpe creatos
 Pompeii, proprio quem culmine Roma locavit,
 Cuius quis merito valeat numerare triumphos,
 Quos vidit Titan relinquens repetensque profundum,
 Quos medio veniens steterat miratus Olympo?
 Sed tamen egregio, Pompei, cede nepoti.
 Namque genus, quod tu, terrarum victor ubique,
 Indomitum Tauri linquebas collibus altis,
 Hic domuit, penitus convellens semina belli;
 Quod, celso positum fortunae vertice nuper,
 Et nullum finem credens felicibus esse,
 Impia condebat terris monumenta doloris,

5

10

15

20

Praef. 14. ingenii cod. Pan. 21. do . . . cod.

Vexatis domibus raptu stuprique furore,
 Cum similes omnes ad pessima damna putabant;
 Non honor aut aetas potuit defendere quemquam,
 Legibus eversis, certo munimine rerum, 25
 Vique potestatem telluris sola tenente.
 Tunc pravi scelerum capiebant praemia laeti,
 Iudiciis nimium iustos damnare coactis.
 Nam vanum nomen retinebant inrita iura,
 Umbraque iustitiae rebus restabat inanis. 30
 Paupertas nulli tenuis prodesse valebat,
 Quae solet esse salus raptorum tempore regum.
 Namque dabat poenas, ut non praesentia ferret,
 Et stupuit sese damnis maioribus esse,
 Quam plenos opibus largis gravibusque metallis. 35
 Corpora nam, spolia si copia nulla dabatur,
 Vexabant vinclis, vexabant stipite duro.

Cladibus his tandem caeli rex liberat orbem,
 Cum dominum, melius sed patrem dicere possum,
 Praebet Anastasium, tanta pietate vigentem, 40
 In cuius vita virtutes cernimus omnes.
 Est iustus, sapiens, castus, fortisque, piusque,
 Est clemens, stabilis, moderatus, mitis, honestus;
 Et, loquar ut breviter quod sentio corde sub imo,
 Possidet hic, veterum quidquid laudatur in ullo. 45
 Antoninum huius pietas, sapientia Marcum,
 Et mitem Nervam lenissima pectora vincunt;
 Promeruitque Titus non tantum mente benigna,
 Gloria magnanimi Traiani cesserat isti.
 Nam quis tot domuit simul uno Marte tyrannos? 50
 Rupibus adverso quos duxit Isauria fato,
 Quos bonitas domini placidissima cedere iussit
 Moenibus ex urbis, voluit nec laedere prorsus,
 Quamvis supplicium debentes solvere mundo. 55
 Sed non ille pater, qui sustinet omnia dextra,
 Atque pari libra iusti monumenta repensat,
 Advit impune sceleratam linquere gentem.
 Nam furor immissus commovit Marte nefando,

57. . . . uit eod.

Et Romae caecos rapiendas traxit ad arces,
 Vindicta ut pereant merita, lucemque relinquunt. 60
 Tristia nam rursus cupientes damna referre,
 Et Latius multo regnis peiora minantes,
 Principis invicti felix exercitus armis,
 Ductoresque fide nec non virtute potentes,
 Omnibus adiciunt caesos profugosque ruinis, 65
 Cum ducibus sceleris ducentibus improba signa.

Ut leo, qui regnans silva dominatur in alta,
 Per Libyae saltus, nisi nobilis ira cessat,
 Non movet arma, suas stimulat nec verbere vires;
 At si commoveat clamor, si turba coronae, 70
 Infremit horrendum; simul et distendit hiatus
 Sanguineis torquens ardentia lumina flammis,
 Et ruit in medium, prosternens arma virosque;
 Nec vis ulla potest venienti obsistere contra;
 Impetus hos frangit, pulsos hos emetit unguis, 75
 Pars lacerata iacent inimici dentibus oris;
 Hos metus exanimat pereuntes vulnere nullo:
 Viribus Augustus sic saevos perculit hostes,
 Per varios sternens casus non fanda furentes.
 Graecia iam taceat iactans mihi Bellerophontem, 80
 Qui vicit Solymos, ut rursus bella moverent.
 At semel hos dominus noster felicibus armis
 Sic domuit, post haec ne possint esse rebelles;
 Quod nec ductorum Servilius optimus olim,
 Pro merito laudum cui nomen Isauricus illo 85
 Marte datum fuerat, potuit praestare Latinis.

Non illos aurum, non vis, non copia ferri,
 Nec castella quidem praeruptis ardua saxis,
 Nec tantae validis munitae moenibus urbes,
 Quantas non ullus victorum ceperat ante, 90
 Exitis rapiunt dignis et principis ira.
 Et qui spe fluxa frustrati cuncta tenebant,
 Nil satis esse sibi credentes tela movendo,
 Cautibus angustis conclusi fata trahebant
 Peioremque famem crudeli morte tulerunt, 95

64. *Ductoresque* cod.

Quae plus corruptit, quam cetera funera, victos.
Et mentes avidas, orbis consumpsit, egestas.

Principe pro iusto faceat quis fulminis ictus?

Nam quos non valuit robur corrumpete Martis,
Nec tot ductorum circumdata moenia vallo, 100
Deiicit hos summi genitoris dextera flagrans,
Iniustos contra praesenti numine pugnans.

O pietas praestans, toto memorabilis aevo,
Pro qua cum ventis sociantur proelia nimbis,
Ignibus et rapidis armantur fulgura bello, 105
Percutiuntque sono concussa tonitrua montes.

Quid tempestates memorabo fluctibus ortas,
Atque hostis Lyciae proiectas littore classis?
Cum vice Romani functae sunt militis undae,
Sceptrafer et cepit pelago pugnante triumphum; 110
Omnia sic habuit virtus elegenta saluti.

Quis repetat totiens acies stragesque peractas,
Aequatasque solo sublimi tegmine tures?
Agminibus domitis cum parte cadentibus omni,
Flumina torrebant fluviis mutata cruoris; 115
Et prope corporibus raptis sunt ostia clausa.
Tunc mare confuso rutilavit sanguine victum,
Et saturi pisces tempere cadavera plura.

Sic qui sperabant captivas ducere matres,
Atque frui spoliis urbis sacrique palati, 120
Et reges iterum, infandum! se reddere nobis,
Lumine cum caeli terrae caruere sepulcra.

At reliqui patrias aedes urbesque relinquunt,
Orbati natis, lugentes pignora cara;
Moenia subvertunt, quaecumque reliquerat ignis, 125
Et vix aetherio poenas sentire Tonanti

Reddere se iustas, contempto mille per annos,
Ultoremque Deum post clades esse fatentur,
Atque sui casus se causam scire fuisse.
Sed tamen Augusti superat clementia cuncta, 130
Qui stratos relevat, domuit quos Marte superbos,
Hostibus et pacis concedit munera pacis,
Gaudens nunc proceres securos fidere vita,

Imperiumque suum vivendi ponere fructum.
 Insidias nemo diras metuitque venenum 135
 Linguae, quo multi ceciderunt crimine ~~to~~.
 Perdita res populi fuerat sub tempore diro;
 Restituit tamen hanc domini prudentia mira,
 Perficiens firmum, quod cepit debile, regnum.

Multa simul vario concurrunt ordine rerum, 140
 Diversosque trahunt angusto pectore sensus.
 Ae veluti Delphis Phoebas cum numipe plena
 Omnia quae fuerant, quae sunt, pariterque futura
 Conspicit et cupiens prohibetur prodere luci:
 Sic ego concipiens tua, Princeps, plurima facta, 145
 Quae tibi debentur diversis partibus orbis,
 Non possum verbis animo proferre parata.
 Quocirca laudum relego fastigia summa.

Nunc hominum generi laetissima saecula currunt,
 Quos inopes dudum faciebant iussa nefanda, 150
 Quae propter multi sedes fugere parentum,
 Quae pater et dominus terrae delevit in aevum,
 Argenti relevans atque auri pondere mundum;
 Perpetuoque parans sibi maxima praemia caeli
 Divitias temnit, quo prodest omnibus unus. 155
 Namque cibum poterant qui vix acquirere vitae,
 Oblato miseri thesauris munere flebant,
 Munere cum gemitu tristi lacrymisque coacto. ~~g~~
 Quippe dabat causas violentis lucra parandi
 Et mala, quae plures pridem dixere, canentes 160
 Romano vestras vel Graio carmine laudes.
 Et quo scepra loco dederat tibi rector Olympi,
 Quo caput ipse tuum primo diademate cinxit,
 Hic sibi donari librorum vidit acervos,
 Censibus infestos, servantes scripta dolorum, 165
 Munera suscipiens flammis aeterna beatis.

Ad quas accessit placidus magis omnibus aris,
 Aspexit vestros radiis sol aureus ignes;
 Et placuere diem violantia lumina fumo,
 Quae pura fulgens accendis mente serenus. 170
 Ipse locus vobis ostendit iure tropaea;

Obtulit et vinctos oculis domitosque tyrannos ,
 Ante pedes vestros mediis Circensibus actos.

Aemilius quondam Paulus , fortissimus ille ,
 Sic regem Persen , populo spectante Latino , 175
 Curribus invectus Tarpeiam traxit ad arcem ,
 Placavitque Iovem Capitolia templa tenentem.

Omnipotens sed te Superum conspexit ab arce ,
 Numina placantem caelestia , templa tenentis.
 Auspiciis gaude , Princeps , felicibus aulae ! 180

Cui Deus omniparens renovandum credidit orbem ,
 Iustitiamque iubet descendere rursus ab axe ,
 Et faciles precibus populorum praebeuit aures.
 Quorum prostratas recreasti funditus urbes
 Portibus et muris , undarum et tractibus altia. 185

Nunc tuto nautae repetunt hic ostia velis ,
 Qui dubio quondam peiora pericula ponto
 Iam patrias oras tolerabant nave tenentes ;
 Naufragium navibus fessis statione minante ,
 Disiectis claustris , quibus aequor frangitur altum. 190

Sed nunc vota Deo servati pectore toto
 Pro pietate tua , qua respicis omnia , fundunt.
 Agricolas miserans dispendia saeva relaxas ;
 Curia perversis nam cessat moribus omnis ,
 Nec licet iniustis solito contemnere leges. 195

Nunc equites horrent rectorum iussa vehentea ,
 Nec lucri causa commiscent sacra profanis.
 Iudicis ipse sedens iudex caelestis imago
 Per te respondes populis oracula sancta ,
 Proicis et nullos , nisi qui non iusta repossunt. 200

Aurum non adhibes , moderantes ante solebant
 Quod dare , ne liceat socios evertere furtis ,
 Exemploque doces quaestum contemnere turpem.
 Tirones forti numeros nunc milite complent ,
 Veraque non pretio , sed robore , signa merentur. 205

Quid , quod dispensas cerealia munera vitae ,
 Luxurie prohibens urbes cautusque futuram.
 Nec sensum populis caeli paenuria praebet ,

186. hic Endl. , *vix* cod.

Si desint imbres ; nec linquit copia victus ,
 Consiliisque tuis servamur saepe paternis. 210
 Aegyptum septem sic servat Iosiphus annos ,
 Ille, pudicitiae meruit qui sidera fama ,
 Cuius placavit sapientia numinis iras ,
 Memphitae regis solvens insomnia mira.
 Horrea nam primus Nili construxerat oris , 215
 Luxurie prohibens urbes cautusque futuri ,
 Atque famem potuit divina vincere cura.
 Per te seditio penitus deletur ab urbe ,
 Innocuos spolians sub terras sole retracto.
 Nam cives mediis caedebant moenibus ense , 220
 Bacchantes stimulis vini , plausuque frementes ,
 Et spoliis pacis gaudentes nocte paratis.
 Ipse vetas ludos , animarum damna , nefandos ,
 Atque voluptates prohibes a sanguine sumi ,
 Corporis et causa pascendi perdere vitam ; 225
 Humanos arcens lacerari dentibus artus ,
 Dentibus , armatur rabies quibus atra ferarum.
 Et superans omnes mentis novitate benignae ,
 Sufficis haud animo cupienti commoda cunctis
 Largiri , quamvis numerum vincencia donas , 230
 Ingenuos relevans , occulte munera praestans.
 Namque cupis Superi te cerni lumine solo ;
 Corruptique tuum non ulla superbia pectus ,
 Affectusque bonos minime fortuna novavit.
 Et quicumque, prius caperes quam sceptrata rogatus , 235
 Offendit propriae temeratus crimine culpae ,
 Felicis domini fruitur nunc tempore laeto ,
 Praemia pro poenis speratis sumere mirans.
 Omnia sed superat , Princeps , praeconia vestra
 Propositum sapiens , quo fidos eligis aulae 240
 Custodes , per quos Romana potentia crescat ,
 Et quo , Roma vetus misit quoscumque , benigne
 Sustentas , omni penitus ratione fovendo ,
 Provehis et gradibus praeclaris laetus honorum ,
 Ne damni patriae sensus fiantve dolores. 245
 Fortunam quare tibi debent atque salutem ,

Votaque suscipiunt pro te noctesque diesque.
 Nec non eloquio decoratos, maxime Princeps,
 Quos doctrina potens et sudor musicus auget,
 Quorum Romanas munit sapientia leges, 250
 Adsumis socios, iusto moderamine rerum,
 Et solus doctis das praemia digna labore,
 Muneribus ditans et pascens mente benigna.

Haec propter celsi dominator maximus axis
 Infestos vestris avertit ab arcibus hostes, 255
 Quos furor iniustus violato foedere movit
 Euphratis vasti prope maxima flumina rapit,
 Ex improvise latronum more ruentes.

Sed Deus in propriam cladem converterat illos,
 Consiliisque tuis iustissima damna tulerunt. 260
 Haec eadem cunctos, bello quicumque lacesunt
 Imperii columen vestri pacemque, manebunt;
 Ut sol oceano tollens mergensque iugales
 Cernat Anastasii florere per omnia nomen.

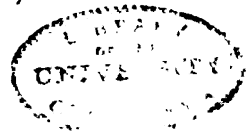
Utraque Roma tibi nam spes pareat uni, 265
 Auxilio summi, qui conspicit omnia, Patris,
 Quem placas omni stabilis pietate per orbem,
 Tempa novans renovansque Deo fulgentia semper,
 Lucraque vera putans aurum consumere iuste.

Experti nuper sumus ergo, Sceptrafer, omnes, 270
 Quanta tuum pectus servat praesentia regis
 Caelestis, propria bonitate pericula pellens.

Nam cum mole nova supra te navis iniqua
 Sese cum ventis veheret velisque nefandis,
 Atque salus dubiae penderet maxima vitae, 275
 Vitae, qua leges Latiac, qua cuncta tenentur:
 Ipse Deus pelago praesens exhausit ab alto,
 Quantus adest pro te, ostendens discrimine magno,
 Non aliter summum solitus monstrare favorem.

Sancta pios homines testantur scripta per aevum, 280
 In quibus historiae tales sunt mille bonorum,
 Quorum sic virtus praefulserat omnibus annis,
 Dextra quod eripuit divina e casibus illos.

270. *omnis* cod.

Nec prius enituit pietas , quam tecta salute ,
 Ex insperato dederat quam Numen Olympi. 285
 Hoc rex omnipotens in vobis ipse probavit ,
 Qui peperit mundum , qui lumine cuncta tuetur ,
 Quem recolens animo veneraris tempus in omne ,
 Pignoribus dignis decoratus sanguinis apti.

Nam quid commemorem Paali mitissima corda , 290
 Quem tibi coniungit munimen laudis honestas ,
 Non solum generis venerandi vincula sacra ?
 Nam mores sequitur mediocres pectore casto.

Ore canam quonam pietatis culmina tantae ,
 Qua fratrum natos animo complecteris aequo , 295
 Non patrii tantum , sed patris more colendo ?
 Indole quos nutris dignos et stirpe parentum.
 Hypatii vestri referam fortissima facta ,
 Qui Scythicas gentes ripis depellit ab Histri ,
 Quam vidit validum Parthus , sensitque timendum ? 300

Quas laudes meritas Augustae dicere possim ?
 Auctor quae fuerat tantorum et causa bonorum ,
 Dum patrium munit tam firmo principe reguum ,
 Permittitque viro mundum seseque tuendam. 305
 Ex omni sensus invicta cupidine prava ,
 Cuius fama piae vulgatur in omnibus oris.
 Plus fecit quam quod sexus concesserat illi ,
 Provida cum tantum Romano profuit orbi.

Numen , quod caelum , terram pontumque revisit , 310
 Ausoniis servet regnis haec munera semper ,
 Barbariaeque ferae capiant iuga vera subactae ,
 Votaque firmentur populi sanctique senatus.

NOTAE

HENRICI VALESII,

PHILIPPI LABBAEI

ET

IO. BAPT. CASP. VILLOISONIS.

HENRICI VALESII NOTAE

IN EXCERPTA

CONSTANTINI PORPHYROGENITI

DE LEGATIONIBUS.

E DEXIPPO.

Pag. 7. A. ed. Par. [Pag. 11. ed. Bonn. lin. 2. in P. 203 script.] Dubitari merito potest, an e Dexippi Scythicus, an vero V. 135 ex eiusdem Chronicorum libris haec fragmenta descripta sint. Nam praeter Scythica, quae laudantur a Photio, scripserat etiam Dexippus Chronicorum libros, quorum duntaxat epitomen legerat Photius. Eorum mentio fit a Constantino nostro in l. 2. de thematibus, ubi de Dyrrhachio loquitur. Sed in vulgatis editionibus perperam eius libri titulus scribitur: *Δέξιππος ἐν Χερρόνικῷ δεκάτῳ*, cum scribendum sit *Χρο- νικῶν δεκάτῳ*. Eiusdem operis undecimus et duodecimus liber citatur a Stephano et ab Auctore magni Etymologici, in voce *Ἐλουροι*. Eunapius quoque in vita Porphyrii id opus commemorat, cum ait: *Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας*. De Scythicis autem praeter Photium loqui etiam videtur Euagrius in fine libri quarti historiae Ecclesiasticae, ubi de historia Dexippi sic ait: *καὶ Δέξιππῳ δὲ πλεῖστα περὶ τούτων πεπόνηται, ἀπὸ μυθικῶν ἀρξαιμένων* etc. Sed non dubito, quin scribendum sit *ἀπὸ Σκυθικῶν*.

Pag. 10. A. B. [16, 5.] *Legē: μηδ' εἰς εὐεργεσίας λόγον προϊσχύμενοι τοῦ πολέμου τὴν καταλύσιν.* Vulgo μηδεὶς legitur nullo sensu: quod Cantoclarum Interpretem fefellit.

Pag. 11. A. [17, 16.] *Legō: νῦν τε καὶ ἔπειτα τῷ χρό- νῳ συμπαροθέουσιν. τὰς τε Γαλβιόνων συμφορὰς* etc., sed aliquid deest post haec verba. Qui sint autem Galbiones,

Dexippus, Eunapius etc.

quos Aurelianus cum Scythis a se victos esse gloriatur, obscurum est. Chabiones quidem seu Chaibones in vetere paenegyrico memorantur: sed an iidem sint cum his Dexippi Galbionibus, alii viderint. Paulo post lege: *ἡμεῖς δὲ ἐπὶ ταῖς.*

Pag. 11. C. [18, 21.] *ἐπιληπται γὰρ Ῥοδανού μὲν εἰσω καὶ τῶν ἡμετέρων θρίων.* Mendum est in v. Ῥοδανού, pro qua fortasse Ἡριδανού legendum est. Iuthungi enim Italiam invaserant, qui tum undique circumclusi ab Aurelio tenebantur fame oppressi.

EX HISTORIA EUNAPII.

P. 204 Pag. 19. C. [49, 4.] *οὐκ ἐνεγκόντες ἐπὶ τὸν θελον.* Totus hic locus pessime acceptus est ab Interprete. Verte igitur: *Tandem Imperator eos recipere decrevit, partim ex accumulatione adversus consortes imperii, (erant hi fratris filii, ut superius dictum est, qui paternum imperium inter se arbitrato suo dividerant inconsulto patre,) partim etiam, quod maxima virium accessione aucturus sibi imperium videbatur, has ob causas iussit etc.*

Pag. 19. D. [49, 10.] In fine legendum est continetur: *τοῖς σωμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι πολεμίους διέφθειραν,* ut recte ediderat Henricus Commelinus in editione sua Eunapii.

Pag. 20. A. [50, 3.] *τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφοτέρα θυσανοειδές.* Intelligit tapetes utrimque villosos, qui uno verbo ἀμφίμαλλοι dicuntur: qualia sunt stragula e lana, quibus lectos operimus. His opponuntur tapetes ἐτερόμαλλοι, cuiusmodi sunt ii, quos Turcicos et Persicos vocamus: sic Gaza vocem θυσανώδη interpretatus est in Theophrasti historia plantarum. Quodsi quis cum Cantoclaro maluerit interpretari stragula utrimque fimbriata, equidem non valde repugnabo.

Pag. 20. B. [50, 16.] *παῖδες ἐκείνων τὰ βασιλικά παράσημα ἔχοντες.* Male Cantoclarus vertit *signa regia gerebant*, cum potius insignia portare debuisset. Id enim sibi vult Eunapius, pueros Gothorum impuberes inter Imperatoris ministros adscriptos fuisse, et cultu regio vestitos. Nam paedagogiani pueri purpura induebantur, ut docet Marcellinus in rebus Procopii. Sunt igitur βασιλικά παράσημα quos colores regios vocamus vernaculo sermone, quos etiam in regalibus pedisequis magnopere Galli venerantur.

Pag. 20. D. [51, 17.] *ὥστε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ Θρακία πάθη τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν.* Verte: *Ut vetus illa Mysorum praedatio proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur.* Hanc Grae-

ei sermonis elegantiam non intellexit Interpres, ut ex ipsius versione satis apparet. Eadem phrasi usus erat Eunapius in gestis Carini Augusti. *Καρῖνος*, inquit, ὁ βασιλεὺς γενόμενος ἐν ἔξουσίᾳ, καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικούτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγηδομένην τυραννίδα. Quem Eunapii locum citat Suidas in v. *Μακροφ*, et in v. *Καρῖνος*; est autem phrasis elegans, et plane Attica, qua utitur etiam Plato in epist. 7. ad Dionis propinquos, ubi loquitur de 30. tyrannis, qui reip. constituendae causa ab Atheniensibus creati fuerant; sic ait: ὁρῶν δὴπον τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Similiter Dio in l. 47. historiae Rom.: οὕτω τὰ πράγματα πρὸς τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυτῶν διήγον, ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι. Male apud Ioannem Zonaram in tomo 2. Annal. pag. 141. legitur: ὥστε χρηστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι. Scribendum enim est χρυσῆν ex Dione, quem Zonaras exscripsit. Denique Conon, vetus scriptor, in narrat. 13. apud Photium: χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόσεις τὰ τῆς Τροίας κακά.

EX HISTORIA PETRI PATRICII.

Pag. 25. [121, 2. *inscript.*] Hic Petrus oriundus fuit Thessalonica, qui cum rhetor esset Constantinopoli, et omnium saeculi sui prudentissimus, et ad persuadendum aptissimus haberetur, legatus ad Amalasintham missus est a Iustiniano, ut refert Procopius l. 1. Gothicorum pag. 170.; idem postea ob legationem bene atque e rep. gestam magistri officiorum dignitate auctus est, teste Procopio in l. 2. Gothicorum pag. 244. Is ipse est, cuius meminit Theodadus in epist. ad Iustinianum Imp., quae relata est in l. 9. Variarum Cas- P. 205 siodori, ubi vir eloquentissimus dicitur. Missus est quoque legatus ad Chosroem, regem Persarum, ut tradit Procopius in lib. 4. Gothicorum pag. 333., ubi Patricius appellatur. Eiusdem meminit Stephanus Byzantius in v. *Ἀκόνα*. Memoratur etiam in epist. encyclica Vigilii Papae ad universam Ecclesiam, et in Synodo quinta.

Pag. 24. A. [122, 18.] Haec omnia de legatione Decebali ad Traianum missa iisdem plane verbis scripta habentur in Excerptis legationum ex historia Dionis Cassii, quae a Fulvio Ursino primum sunt edita, ut necesse sit, Petrum Patricium Dionis scribina compilasse. Ceterum *πιλοφόρους* Dacorum commemorat etiam Aurelius Victor in Traiano, ubi

pileatos Dacorum vocat, perinde ac Paulinus in Carmine de Niceta, Daciae Episcopo, his versibus:

*Et Getae currunt et uterque Dacus,
Qui colit terrae medio, vel ille
Divitis multo bove pileatus
Accola ripae.*

Sic enim in Paulino legendum esse monuit me Hadrianus Valesius frater, non, ut vulgo scribitur, *pelleatus*. De his Dacorum et Getarum pileis loquitur etiam Dio Chrysost. in orat. V. 13671. pag. 628.: *ἐνθα γὰρ ἐνίοτε βλέπουσιν ἀνθρώπους, τοὺς μὲν τινὰς πῖλους ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς ἔχοντας, ὡς πῶν τῶν Θρακῶν τινες τῶν Γετῶν λεγομένων.*

Pag. 25. C. [126, 1.] Lego: καὶ κατὰ τὴν τοῦ Μητροφίλου ἀρχὴν. Porro haec ante Valeriani Imp. tempora videntur esse gesta, quod docet caput sequens de Sapore, qui contento cursu Persidem repetisse dicitur: victus scilicet a Callisto et Odaenatho, ut docet Zonaras.

Pag. 26. C. [127, 18.] Lege continue absque ulla distinctione: οὐδὲ νῦν δύνασθαι κατ' ἀξίαν χάριτας ὁμολογεῖν, ὅτι ἐν ἀλχμαλωσίᾳ γενόμενοι etc. Male ὅτι vulgo scribitur a linea, quod Cantoclarum fefellit. Antea scribe: ἢ ὄπλοισι περιωρῶν etc. Post hanc legationem Narsaei, regis Persarum, ad Galerium Caesarem sequi debet caput illud, quod legitur pag. 29. D.: Ὅτι Γαλέριος, ut series historiae satis indicat.

Pag. 27. B. [129, 2.] τὴν βαστάγην αὐτοῦ κατὰ τῆς βασιλικῆς ὑπηρεσίας κατέσχον. Pessime hunc locum vertit Cantoclarum. Verte igitur: *Deinde cum belli incertos exitus reputaret Constantinus, cumque Liciniani occultis insidiis iumenta sarcinalia et suppellectilem regiam cepissent, eum in conspectum suum admisit.* Bastaga enim id significat, quod dixi. Eius mentio fit in Notitia imperii Romani, eratque sub dispositione comitis largitionum et rerum privatarum.

Pag. 27. B. C. [129, 15.] τὸν οἰκίον γαμβρόν. Sororium suum Licinium Constantinus γαμβρόν vocat. Sic Themistius in orat. 16. sub *γ*. Licinium Constantini γαμβρόν appellat, et auctor vitae Metrophanis in Bibliotheca Photii. Eodem modo Scholiastes Lycophronis p. 185. de Aenea dicit: γαμβρὸς αὐτῆς τῆς Κασσάνδρας ἐπὶ Κρεοῦση τῇ ταύτης ἀδελφῇ. Plura notavit Cuiacius in libro. 6. observ. et Boagarsius in Notis ad Iustinum.

Pag. 29. C. [134, 17.] ἀντιγραφέα τῆς μνήμης. Verte *Magistrum memoriae*, ut observavi in Notis ad Amm. Marcellinum. Menander in lib. 6. hist. p. 98. ἀντιγραφέας dici ait τοὺς βασιλικούς διαιτητὰς, id est, proximos sacrarum cognitionum.

Pag. 29. A. [134, 3.] ὅτι ὁ Λέναθος, scribe, ὅτι Ὀδαίναθος. Sic enim hoc nomen scribitur apud Libanium in epist. 999. et apud Suidam in Ὀδαίναθος, qui locus descriptus est ex Damascio in Isidori vita. Ita etiam scribitur apud Euagrium in fine libri V. Porro hoc fragmentum cum superiore collocandum erat pag. 24. D. aut 25. C.

EX HISTORIA PRISCI RHETORIS.

Pag. 33. A. [140, 1.] Ut ordo servetur historiae, collocanda est ante omnia legatio illa Ruae, regis Hunnorum, quae pag. 47. A. habetur. Nam Margus et Viminacium post obitum Ruae ab Attila captum est, ut docet pag. 59. D.

Pag. 47. A. [167, 1.] Ἀμιλζούροις καὶ Ἰτιμάροις etc. P. 206 Harum gentium nomina paulo aliter refert Iordanes in Gothicis: *Alipsuros, Itimaros, Tuncarsos et Boiscos Hunni rapuere.*

Pag. 48. B. [168, 7.] Post hanc legationem collocanda sunt ea, quae habes pag. 33. A. et sequentibus.

Pag. 35. B. [143, 3.] τοὺς κατὰ χρόνον τινὰ τὴν βαρβαρῆτην κουφισθέντας τῆς γῆς ἀποτίμησιν. Hunc locum fusius explicavi in Annotationibus ad lib. 19. Ammiani Marcellini, pag. 167., ubi de sensus relevatione affatim dixi. Graeci κουφισμὸν vocant. Sic Theodoretus in epist. 43. et 47. et vetus inscriptio apud Gruterum pag. 1116.:

Ἐσπερίης πάσης χρόνος ὄβριμον Ἰθνητῆρα
Μάρκελλον ὁ θρασὺς μάρψε μῶρος ταμίην
Ἑλλάδος ἀγλαὸν ἔρονος, ὅς εὐδοκίη Κυκλάδων γῆς
Κουφίζων πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας.

Ceterum haec relevatione aut principum beneficio concedebatur, aut iudicum sententia, ut ait Priscus. Iudices autem intelligo peraequatores aut censitores, qui ad inspiciendos ac relevandos provincialium census a principe mittebantur.

Pag. 35. B. [143, 6.] ἐν τῇ γερουσίᾳ ἄνω γεγραμμένοι. Videtur scribendum esse ἀναγεγραμμένοι. Omnes enim senatores aurum conferre cogebantur, tam nuper allekti, quam ii, qui pridem in Senatum adscripti fuerant. Conferre autem cogebantur Senatores certum auri pondus in praemium suae dignitatis. Sic enim vertenda sunt haec verba, ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν ἀξίας, non ut Cantoclarus vertit, *ultra quam facultates ferre poterant.*

Pag. 37. A. [146, 9.] Lege παντὶ ἐπήκουον ἐπιτάγματι.

Pag. 37. B. [146, 19.] Post haec verba, καὶ στρατηγούς χειροτονοῦντας, p. 37. B., videtur collocanda legatio illa: ὅτι

Θεόδωρος *ἔπεμπε Σηνάτορα*, pag. 48. B., nisi potius ante Cher-
ronense proelium locanda sit, quod verum puto.

Pag. 37. D. [147, 21.] De Chrysaphio, τῷ βασιλέως ὑπα-
σπιστῇ, verte, *Chrysaphium Imperatoris spatharium*. Sic
enim appellat Auctor Alexandrini Chronici.

Pag. 38. D. [150, 1.] καὶ στρατιωτῶν τῶν ἀμφὶ τὴν βα-
σιλείαν φυλακῆν ὑπ' αὐτὸν ταττομένων. Hunc locum uberius
explicavi in Annotationibus ad lib. 26. Marcellini pag. 317.,
ubi de magistri officiorum dignitate abunde dixi. His autem
postremis verbis Priscus intelligit scholas Palatii, quae erant
sub dispositione magistri officiorum. Ceterum post haec sequi
omnino debent ea, quae habes p. 48., quod quidem verba ipsa
his utrobique repetita satis superque demonstrant.

Pag. 48. D. [170, 2.] Lege ἀπέσταλκέν οἱ.

Pag. 51. D. [175, 14.] Scribe: κομίσαιτο διανεμηθῆσομε-
νον ταττομένοις ἀνδράσι. προδεδομένος δὲ ἑλληθῆι, id est,
verum infelix *Bigila proditus fuerat*.

Pag. 53. B. [178, 17.] Lege: πρὸς βορὰν οἰωνοῖς ἐδεδό-
κει ἂν, εἰ μὴ γε τῷ τῆς πρεσβείας θεομῶ λυμαινεσθαι ἐδόξε.
Simile mendum in Menandri Protectoris historia notavi, θεο-
μῶ, pro θεομῶ.

Pag. 54. A. [180, 3.] Lege: οἶα δὲ ἀμέτοχος ὤν. Ibid. h
item scribe Ἐδέκωνος δὲ πάντως etc.

Pag. 54. D. [181, 13.] Ἀκατιζήρων ἔθνος. Lege Ἀκατιζί-
ρων. Infra Κατιζήρων scribitur truncate. At p. 50. et 60. di-
cuntur Ἀκατίροι. Sed Iordanes in histor. G. Acatziros
nominat. Sic enim habent MSS. Palatini, quos Gruterus in-
spexit. Gens est Scythica, teste Prisco.

Pag. 57. B. [186, 2.] Σιλβανὸν ἀρμίου τραπέζης κατὰ
Ῥώμην προεσιτῶτα. Videtur scribendum esse ἀργυρίου τρα-
πέζης. Sic mensam argentariam vocat: erat enim hic Silva-
nus argentarius. Ita Euagr. in lib. 5. cap. 10. de Magno πω-
dam, πρώην μὲν ἀργυρᾶς τραπέζης προϊσταμένην.

Pag. 57. D. [187, 8.] Scribe: οὐ γὰρ ἐκδώσειν. Item
lege: σφᾶς δὲ βάρβαρος ἀναμείναντες, ibid. eod. Item scribe:
ὅ,τι καὶ ἀποκρινόμενος, ibid. eod.

Pag. 59. A. [189, 13.] Lege: κατεσκηνώσαμεν, ὡς ἦ etc.
Scribe: γνοίη οἱ βούλεται αὐτῷ, ibid. B. Item lege: ζηλοῦ-
σιν ἢ τὴν Οὐννων, ibid. eod.

Pag. 61. A. [193, 6.] τῶν παραστάντων τοῖς δικασταῖς.
Apparitores Magistratum intelligit, qui sententias iudicum exe-
cutioni mandabant. Quos etiam sportulas a litigantibus acce-
pisse testatur Priscus. Proinde haec, quae sequuntur verba,
P. 207 κακείνων εἶναι τοὺς πρόνοιαν ποιησομένους, interpretanda sunt
de iisdem apparitoribus seu officialibus, hoc modo, et ex
eorum numero, qui prospiciant etc.

Pag. 61. B. [193, 22.] ἀνατιθέντες ἀδικία σφετέρᾳ.
Scribe ἀνατιθέτων, more Attico, pro ἀνατιθέτων.

Pag. 61. C. [194, 7.] Scribe καὶ οὐχ ὡς τῆ αὐτοῦ etc.

Pag. 62. B. [195, 17.] ᾗ καὶ πότε βούλεται διαλέγεσθαι.
Scribe οἱ καὶ πότε, quod idem valet ac ποῖ. Sic supra pag. 59. B. Priscus dixit: ὅπως γνοίῃ, οἱ βούλεται αὐτῷ, καὶ ὁ πότε ἐς λόγους ἔλθειν.

Pag. 66. B. [203, 11.] καθάπερ ἐπὶ τῶν γαμούντων Ἑλληνας etc. Tori geniales tum apud Graecos, tum apud Latinos velis ac preciosis vestibus ornabantur. Erant quoque gradus eburnei, quibus ascendebatur in torum, Lucanus lib. 2. de lecto geniali:

— gradibusque acclivis eburnis

Stat torus, et picto vestes discriminat auro.

Claudianus quoque in l. 2. de raptu:

— alii praetexere ramis

Limina, et in thalamis cultas extollere vestes.

Vide Theophylactum in lib. 1., ubi thalamum Mauricii Augusti describit. Graeci παστάδας vocant huiusmodi geniales lectos; θάλαμοι vero apud eos sunt cubicula, in quibus collocati sunt hi lecti. Sic Basilius in l. 2. de Thecla cap. 5. et in l. 1. cap. 12.

Pag. 66. D. [204, 8.] Lege μεο periculo κατὰ τὴν τῶν θακῶν τάξιν, non Θαρκῶν, ut est in editione vulgata, quae Interpretem sefellit. Infra τῶν θρόνων dicit. Paulo post scribendum videtur τῶν τῆ μαγίδι ἰδίᾳ ἐπιτιθεμένων. Mensae enim ternis aut quaternis singulae erant appositae, ita ut quisque in sedili suo residens, de impositis mensae ferulis commode sumere posset.

Pag. 67. C. [205, 21.] Ζέρκων ὁ Μαυρούσιος. De hoc Zercone Mauro vide omnino Suidam, qui totam huius Zerconis vitam refert ex Prisci Rhetoris historia, ut satis constat.

Pag. 68. D. [207, 17.] παρὰ ἀδάμειτῶν. Leve mendum totam sententiam corrumpit, quod facillimum erat sola disiunctione litterarum emendare. Scribe igitur: παρὰ Ἀδάμει τῶν αὐτῆς πραγμάτων τὴν ἐπιτροπὴν ἔχοντι, id est, interim Rhecan, uxor Attilae, nos ad coenam invitavit in aedibus Adami, procuratoris ipsius.

Pag. 69. B. [208, 17.] τὸν δὲ Σατορνίλον ἀνηρόκει Ἀθηνᾶς V. 137 ἤ καὶ Εὐδοκία. Scribe Ἀθηναῖς. Sic enim vocata est Eudocia, Theodosii Iunioris uxor, teste Cedreno et Zonara. Pro Saturnilo quoque Saturninum scribi mallet. Fuit enim Saturninus Comes Domesticorum, qui Severum Presbyterum et Ioannem, Diaconum, quos Eudocia Augusta urbe Constantinopoli Hierosolymam secum abduxerat, missus ab Imperatore Theodosio occidit. Quod indigne ferens Eudocia mulie-

bri furore percita, Saturninum protinus obtruncari iussit anno Natalis Dominici 444., Theodosio 18. et Albino Coss., ut scribit Marcellinus in Chronico. Cedrenus supra dictos Clericos adulterii suspicione contactos fuisse prodit.

Pag. 69. B. [208, 20.] *Ζήνων ὑπατικός ἀνὴρ.* Flavius Zeno (sic enim vocatur in Actis Concilii Chalcedonensis) Consul fuit anno Natalis Dominici 448. Huius viri potentiam satis superque declarant ea: quae subiicit Priscus eum scilicet Imperatoris voluntati unum restitisse, cum magnas Isaurorum copias circa se haberet ad urbis CP. custodiam: et quae p. 72. D. Priscus commemorat, sopitis omnibus cum Attila dissensionibus, unicum Theodosio Imp. metum superfuisse, ne forte Zeno tyrannidem invaderet. Hic postea Marciani Augusti temporibus interit suspectus rerum novarum. Sic enim Iordanes de successione regnorum scribit de Marciano: *Obitumque Attilae, et Zenonis Isauri interitum, antequam moreretur, felix comperit.* Damascius in Isidori vita scribit, hunc Zenonem idolorum cultum restituere, et Christianorum religionem abolere voluisse, sed violenta morte fuisse praepeditum. Nam ex equo lapsus, crure confracto, non multo post expiravit. Et Damascius quidem eum magnum Orientalis militiae Magistrum appellat, ὁ μέγας τῆς ἐξω στρατηλατίας. Sunt ad hunc Zenonem Magistrum militum et Consulem duae Theodoretī epistolae, quibus illum nondum sacro baptisate initiatum fuisse testatur. Ceterum ex hoc Prisci loco manifeste sequitur, hanc Maximini ad Attilam legationem, quae hic luculente describitur, contigisse Zenone et Posthumiano Coss., sub exitum anni, quod confirmare etiam videtur Marcellinus in Chronico. Certe Priscus p. 70. C. de Areobindo tanquam adhuc vivente loquitur, qui sequenti Consulatu obiit, teste eodem Marcellino.

Pag. 71. C. [212, 20.] Post haec verba, *ἐς τὴν Κωνσταντινον*, collocari debent ea, quae habes pag. 59. A.: *ὅτι φωραθέντα*, ut satis manifestum est.

Legas: *ἐδήχθη τε ὁ Θεόδωρος τὸν θυμὸν*, 39. C. et post haec sequi debent, *ὅτι ὑπ' ἀμποτέρων*, quae leguntur 71. C., ut luce ipsa clarius est.

Pag. 71. C. [213, 2.] *Ἀνατόλιον τῶν ἀμφὶ βασιλέα ἄρχοντα τελαῶν.* Male Cantoclarus vertit, *regiorum tributorum praesectum.* Ego *Magistrum militum praesentalem* interpretor. Fuerat hic Anatolius antea Magister militum Orientis, ut testatur Theodoretus in epist. 45. et Marcellinus in Chronico. Quo revocato ut praesentale Magisterium acciperet, Zeno Isaurus in eius locum subrogatus est, ut indicat Priscus p. 69. B.

Pag. 71. D. [213, 6.] *οἱ δὴ τὰς ἀρχὰς ἀναβεβήκασι πύσας.* Haec verba perperam vertit Interpres, qui notionem verbi

ἀναβαθμῶν minime intellexit. Verte igitur: *Nomium* vero ex Magistro officiorum, utrumque Patricium, quae dignitas ceteris omnibus antecellit. Eodem sensu Priscus p. 49. D. dixit: Ἐδέκονα δὲ ἀναβεβηκέναι τὸν Ὀρέστην πολὺν, id est, *Edeconem* multum *Oresti* antecellere.

Pag. 71. D. [213, 9.] ὅτι γὰρ μάλιστα προσῆν αὐτῷ. Totum hunc locum, qui ab Interprete male acceptus est, ita verte: *Missus* vero est cum *Anatolio Nomus*, non solum ob dignitatis amplitudinem, sed etiam quia amicus erat *Chrysa-phio*, et barbarum numeribus capturus sperabatur. Erat enim oppido liberalis, nec pecuniae parcebat, ut negotium, quod semel susceperat, ad effectum perduceret.

Pag. 72. B. [214, 9.] Lege: σὺν τοῖς περ. ἐς τὴν Σκυδικὴν διαβάς, ut *Cantoclarus* legisse videtur.

Pag. 72. D. [215, 2.] τυραννίδι ἐπιθήσται. Post haec verba sequi debet legatio *Attilae* ad *Marcianum* Imp., qui *Theodosio* successerat, quae refertur pag. 39. D.

Pag. 40. C. [153, 7.] ἀγείρων πλήθος. Post haec sequi debent ea, quae habes p. 72. D.: ὅτι τοῦ Ἀτιήλα, ubi sermo fit de *Apollonio*, *Rufi* illius, cui *Zeno Saturnini* filiam dederat, fratre, Magistro militum, ad *Attilam* legato. Hic videtur esse *Apollonius*, qui postea Consul fuit cum *Magno*. Sunt ad illum aliquot *Theodoreti* epistolae, qui etiam *Rufi Comitis* mement in *epist.* 79.

Post illa verba, ἀπρακτος ἐπανήει, 73. B., collocanda sunt ea, quae leguntur 40. C.: ὅτι ὁ Ἀτιήλας et sequentia.

Pag. 40. D. [153, 16.] ὅτι Βλέμμυες καὶ Νουβάδες. De *Nubis* et *Blemmyis* sub *Marciano* devictis testatur *Iordanes* in lib. de success. regn.: Cum *Parthis* et *Wandalis* omnia infestantibus pacem instituit, *Attilae* minas compscuit, *Nubades Blemmyasque* *Aethiopia* prolapsos per *Florum*, *Alexandrinae* urbis procuratorem, sedavit ac pepulit a sedibus *Rom.* Erat hic *Florus* non solum Procurator sive Augustalis, sed etiam Comes rei militaris per *Aegyptum*, ut ex *Prisco* docet *Eua-grius* in lib. 2. cap. 5. Hi a *Procopio* Νοβᾶται dicuntur, a *Stephano* Νοῦβαι et *Νουβάδες*. Sic enim scribendum est, non autem *Νουμίδες*.

Pag. 41. A. [154, 12.] ἐν τῷ Φίλαις ἱερῷ. Scribe ἐν τῷ ἐν Φίλαις ἱερῷ. *Philae* insula est et oppidum in finibus *Aegypti*, circa *Elephantinem*, ubi maximum erat *Osiridis* templum, per quod *Aegyptii* iurare consueverant, μὰ τὸν ἐν Φίλαις Ὅσιον, teste *Scholiaste* *Lycophronis* p. 43., in quo male *Φήλαις* legitur: de *Isi Philis* culta loquitur etiam *Marinus* in *vita Procli*. *Procopius* in lib. 1. *Pers.* p. 33. ait, *Nubas* et *Blemmyas* *Isim* atque *Osirim* colere; adde et *Servium* in lib. 6. *Aeneidos*, ex *Seneca* in libro de sacris et ritibus *Aegyptiorum*.

Sed notandum est quod ait Procopius in lib. iam citato, Diocletianum scilicet, cum iuxta Elephantinam insulam in Nile reperisset, castro ibi exstructo, aras Romanis ac barbaris communes statuisset, ac sacerdotes ex utraque gente ordinasse, ut sacrorum communionem amicitia coalesceret, unde et locum Philae vocavit. In quo fallitur Procopius. Philae enim longe ante Diocletiani imperium dicebantur, ut constat ex Strabone et Ptolemaeo.

Pag. 41. B. [154, 23.] *χώραν κατέδραμον*. Post haec sequi debet legatio Martiani ad Gensericum, quae legitur pag. 73. B.

Pag. 74. A. [217, 21.] Post illa verba *Λαζούς καταφύγοντας* adscribenda sunt quae leguntur pag. 41. B.: *ὅτι Γοβάζης*, idque eadem serie, ut manifestum est.

Pag. 41. C. [155, 7.] Lege continue absque ulla distinctione: *τὸν πόλεμον, Εὐφήμιος διαφήμισατο*, id est, *ut autem alter tantum, aut Gobazes, aut eius filius, apud Colchos regnaret, Euphemius, Magister Officiorum, consilium dederat, qui et prudentia et eloquentia praestans cuncta administrabat. Ac multorum praeclare factorum et consultorum auctor Magiano Augusto fuit, qui et Priscum, huius historiae scriptorem, assessorem sibi adiunxit*. Vide quae notavi ad Amm. Marcellinum lib. 28. p. 353., ubi assessores Magistratum *κοινωνούς* dictos esse a Graecis observavi. Sic Greg. Nazianzenus in epist. 48. ad Asterium, et in epist. 175. ad Olympium.

Pag. 42. A. [156, 12.] *καὶ τὰ ὕδατα*. Post haec verba scribe quae leguntur pag. 74 B.: *ὅτι ὁ Γεζέριχος* usque ad vocem *συγγένειαν*, deinde recurre ad pag. 42. A.: *ὅτι οἱ ἰσπέριοι* etc.

Pag. 74. B. [218, 10.] Sic interpunge: *παρέλθαι αὐτὸν τῆς δυνάμεως ἐδέλησαντα, τοὺς* etc.; mox lege: *ἀφικέσθαι δὲ παρ' αὐτόν. εὐλαβηθεῖς δὲ τὴν ἐπιβουλήν* etc. *ὑπενόστησε*. Totum autem hunc locum pessime vertit Interpres, cuius versio ex his, quae dixi, facile emendari potest.

Pag. 42. B. [156, 17.] *Νεγιδίου*. Scribendum est *Αἰγιδίου*, ut iam dudum alii monuerunt. De quo vide libros rerum Francicarum Hadriani Valesii.

Pag. 42. C. [157, 12.] Lege: *δύο δι' ἑτοὺς ἑκάστου*.

Pag. 43. B. [159, 3.] *τῶν Μάγων, καὶ τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων γῆ*. Scribe absque coniunctiva particula *τῶν Μάγων τῶν ἐν τῇ* etc. Intelligit enim Magos, qui in Cappadocia degebant, per totam provinciam sparsi. Erant autem Magorum Persicorum coloni, de quibus multa scribit Basilius Magnus in epistola 325. ad Epiphanium, a quo consultus de illis fuerat.

Pag. 43. D. [160, 3.] *Κωνσταντῖνος*. Scribendum est *Κωνσταντῖος*, ut legitur in p. 74. D., ubi haec iisdem verbis *πετῖτα* habentur. Sed illic male *τρίτον μὲν τὴν ὑπατον* *λα*

βῶν ἀρχὴν, quae ex hac pagina sunt emendanda. Ad hunc Constantium Praefectum Praetorio sunt epistolae Theodoretī Episcopi a Iacobo Sirmondo editae.

Post haec verba, *πατρικιότητος τυχῶν*, p. 43. D., continuanda sunt ea, quae habes p. 74. D.: *καὶ Τατιανὸς μὲν* etc. Hic Tatianus Patricius Occidentalis imp. paulo post Consul fuit.

Post finem huius legationis, p. 76. A., scribe ea, quae edita sunt p. 43. D.: *ὅτι μετὰ τὸν ἐμπροσμὸν*. Quod quidem incendium contigit Basilio et Hermenerico Coss., anno 464. Natalis Dominici, ut scribit Marcellinus in Chronico. Huius incendii meminit etiam Candidus Isaurus in libro 1. historiae, atque in eo multa ab Aspare utiliter esse ordinata commemorat. Vide Zonaram.

Scribendum videtur: *ὑπὸ τῶν νέων τῶν Ῥωμαίων παρα- V. 138*
σπονδούμενον, p. 76. A. Ceterum post haec verba locanda sunt illa, quae habentur pag. 44. A.: *ὅτι Σκύθαι καὶ Γότθοι*, et sic deinceps usque ad finem.

Pag. 44. C. [161, 11.] Lege *ἀπαγόντων αὐτὸν πολέμων*. Item, *καὶ οὐ συγγωρούντων*. Paulo post lege continua serie *ἐπυνθάνετο δ, τι βουλόμενοι* etc., vel simpl. *τί βουλόμενοι*.

Pag. 44. D. [162, 6.] *ὁ Ὀρνιγίσκλου*. Scribendum puto, *Ἀνάγαστος ὁ Ἀρνιγίσκλου*. Hic enim Anagastus Comes ripam Istri tuebatur. De quo plura mox Priscus memorat. Hic etiam Dengesic, regem Hunnorum, tandem devicit, caputque eius Byzantium misit Zenone et Marciano Coss., ut est in Chron. Alexand. et Marcellini Chron. De hoc Anagasto Suidas in *ὑπο- P. 210*
στάς. Arnegisli meminit Marcellinus in Chronico in rebus Theodosii Iunioris, et Iordanes de successione regnorum.

Hoc igitur ordine haec Prisci Rhetoris fragmenta locanda sunt, scriptoris valde boni et utilis. Cuius elogium apud Suidam sic legi debet: *ἔγραψεν ἱστορίαν Βυζαντικὴν, καὶ τὰ κατὰ Ἀττήλαν* etc. Stephanus Byzantius in voce *Σύλων* laudat librum 6. huius historiae. Euagrius quoque in libro 2. hist. Eccl. cap. 1. et 5. Prisci Rhetoris historiam commemorat. Sed in cap. 1. corruptum est eius nomen: *Πατρίσκος* enim exaratur pro *Πρίσκος*; in 5. vero cap., ubi seditio Alexandrinorum describitur post abdicationem Dioscori, scribendum puto: *ἱστορεῖ γοῦν Πρίσκος ὁ Ῥήτωρ, φθῆναι τηνικαῦτε ἐς τὴν Ἀλεξάνδρου ἐκ τῆς τῶν Θηβαίων ἐπαρχίας* etc.

EX MALCHI HISTORIA.

Pag. 91. C. [231, 1.] Hinc inchoandam esse historiam Malchi, et series ipsa temporum docet, et Photius in Bibliotheca:

qui Malchum a 17. Leonis Aug. anno historiam ordiri testatur. Igitur recte ab hoc fragmento incipimus: "Ὅτι ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει. Prisci ergo Rhetoris historiam continuaverat Malchus.

Pag. 92. A. [232, 17.] Lege: τῶν ἐπὶ Πετραίαν ὑπὸ Ρωμαίοις ὄντων Σαρακηνῶν.

Pag. 92. B. [233, 3.] πόρρωθεν ὄντι. Optime Cantoclarus vertit e longinquo. Sic enim loquitur Tacitus in lib. 1. historiae: *Maiestate salva, cui maior e longinquo reverentia.* Sed et Nero reprehensus est a multis, quod Tiridati Persae interna imperii Romani nudavisset.

Pag. 92. C. [233, 6.] Scribendum videtur: καὶ γὰρ δὴ πολὺ κρείττον etc.

Pag. 92. C. [233, 13.] καθέδραν αὐτῷ τὴν πρωτοπατρικίων. Cantoclarus quidem legisse videtur τῶν πατρικίων. Sed vulgata lectio tolerari potest: nam πρωτοπατριάρχης erat primus Patriciorum, is videlicet, qui ante alios omnes Patriciatus dignitatem ab Imperatore acceperat. Sic Aspar primus Patriciorum dicitur in Chronico Marcellini, Leone IV. et Probiano Coss.

Pag. 93. B. [235, 8.] εἰς τὴν ἑτέραν γῆν. Haec Verba transposita esse videntur, et inferiore linea collocanda hoc modo: καὶ μηδένας ἐξ αὐτῶν ἀποστῆναι θέλοντας εἰς τὴν σφετέραν γῆν τὸν βασιλέα δέχεσθαι. Totus autem locus sic vertendus est: *Theodoricum Magistrum equitum et peditum praesentis militiae constitui, quae dignitas maxima habetur, solumque Gothorum regem esse: neque quemquam eorum, qui a Gothis transfugere vellent, ab Imperatore in regionem suam admitti.* Theodoricum porro Triarii filium hic intelligo, qui sedes in Thracia habebat, ut refertur pag. 80. A. et 88. B.

Pag. 93. D. [236, 3.] Lege: τῶν τε γεγενημένων συνησθησάμενοι τῷ Ζήνωνι, ut Cantoclarus legisse videtur. Paulo post legendum, κατιόντα προσδέχεσθαι, et locus sic vertendus: *Imperatore enim superstite, reliquum esse, ut eum redeuntem excipiant.* Nepotem Augustum intelligit, qui a Romanis expulsus fuerat. Hunc Leo copulata ei nepte sua per Domitianum, clientem suum, in urbe Ravenna Caesarem ordinaverat, ut refert Iordanes in lib. de successione regnorum. Ex quo intelligitur, quod ait Malchus, Nepotis uxorem Verinae cognatione iunctam fuisse.

Pag. 94. B. [237, 1.] καὶ τὸν τε κοινὸν τῆς τύχης. Lege καὶ τὸ κοινὸν τῆς τύχης.

Pag. 94. D. [237, 16.] Lege absque ulla distinctione: ἰκκὸν εἶναι συντάξεις τε καὶ μισθὸν ἐπαρχέσαι προγεύσας.

Pag. 94. D. [237, 21.] στρατιώτας κελύσας; melius legetur καλέσας.

Pag. 94. D. [238, 4.] ἕμα τῷ Ἀρματίῳ. Idem narrat

Suidas in voce Ἀρμάτιος. Hic est Armatus Magister militum, qui Basiliscum Augustum prodidit, de quo multa habet Suidas in v. Ἀρμάτιος et Candid. in lib. 3. hist., qui Armatum cum Basilisci Tyranni uxore stupri consuetudinem habuisse scribit: eoque ad maximam potentiam pervenisse, adeo ut filium suum Basiliscum Caesarem videret, ipse belli contra Zenonem administrationem solus habuerit. Ad quem, ab Hillo solli- P. 211 citatus, tandem defecit. Ceterum ex hoc Malchi fragmento colligitur, Theodoricum, Triarii filium, a Basilisci partibus stetisse. Quod confirmat etiam Suidas in Ἀρμάτιος.

Pag. 95. B. [239, 5.] ὁ Ζήνων ἐβούλετο. Post haec verba collocanda sunt ea, quae habes pag. 78. A.

Pag. 78. B. [245, 7.] καὶ αὐτὸν. Ioannem intelligit Praefectum Praetorio Illyrici. Erat autem Thessalonica sedes Praefectorum Praet. et Metropolis totius Illyrici.

Pag. 78. B. [245, 12.] καὶ οἱ ἐν ταῖς ἀξίαις. Verte: et honorati. Vide quae notavimus ad lib. 14. Amm. Marcellini, pag. 14.; sic et infra pag. 64.

Pag. 79. B. [246, 9.] ὡς οὐκ ἴδεις, lego ἔδεις, id est: quod facere non debueras.

Pag. 80. B. [248, 3.] ὁ δὲ τὸν Βαλαμήρον. Lege ὁ δὲ Βαλαμηρον.

Pag. 80. B. C. [248, 10.] Γηρόνης τε μάλιστα ὄντος οἰκειοτάτου. Scribe meo periculo Βηρόνης. Haec erat socrus Zenonis Augusti, soror Basilisci, mulier supra muliebrem modum ambitiosa et cupida dominandi.

Pag. 80. D. [249, 3.] εἰ ἔτι ἄπεισιν, scribe εἰς ἔτι.

Pag. 81. B. [249, 16.] καλοῦντα πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας. Hic locus prava interpunctione corruptus Interpretem in errorem induxit. Sic autem distinguendus est: καλοῦντα, πρὸς τοὺς Ἡρακλειώτας, ἐκλιπόντας μὲν τὴν πόλιν etc., πέμψας ἀπῆγει σῖτον. Heracleam Senticam intelligit.

Pag. 81. C. [250, 11.] οἱ δὲ κατὰ πολὺ ἐρημίαν. Scribe κατὰ πολλὴν ἡρημίαν προϊόντες.

Pag. 82. A. B. [251, 11.] καὶ στρατηγὸν ἀποφαίνουσι. Ex hoc loco discere possumus, quo anno Theodoricus Valamer Epidamnum occupavit, et quo cuncta haec acta sunt quae narrantur a Malcho. Nam Sabinianus Magister militum creatus est consulatu tertio Zenonis Augusti, ut scribit Marcellinus in Chronico, qui eum priscis illis exercituum ductoribus comparabilem fuisse dicit.

Pag. 82. B. [251, 16.] μετὰ τοῦ στρατηγοῦ ὁ Εὐούλφου. Scribe: μετὰ τοῦ στρατηγοῦ Ὀνούλφου, ut legitur in Bibliotheca Photii. Hic Onulphus ex infimae sortis barbaro primum Comes, deinde Magister militum Illyrici ab Armato factus fuerat. Idem postea per summam perfidiam Armatum,

a quo tantis beneficiis auctus fuerat, manu sua occidit, ut ex Malcho tradit Suidas in v. *Ἀρμάτιος*. Erat autem Onulphus patria Thuringus, ut docet fragmentum Malchi apud Suidam: ὁ δὲ Ὀνουλφος ἔφην ἕξ ἔθνων κατὰ πατέρα μὲν Θουρίγγων, τῶν δὲ Σκίρων κατὰ τὴν μητέρα.

Pag. 82. C. [251, 22.] λέγοντες οὖν αὐτὸν. Scribendum est ἄγοντες. Quod etiam Cantoclarus monuit.

Pag. 82. D. [252, 10.] περιμεῖναι ἐν Καμπία. Scribe ἐν Σκαμπία. Urbs est Epiri non longe a Lychnido. Scampis dicitur in Itinerario Antonini, apud Constantinum Porphyrogennetam in lib. 2. de Thematibus Scampa. Scampina civitas appellatur in exemplari suggestionis Germani et Ioannis Episcoporum ad Hormisdam Papam. In Itinerario Burdigalensi Mausio Scampis dicitur, et 52. millibus passuum distare dicitur a civitate Lychnido. Sic enim scribendum est, non ut est in vulgatis editionibus *Cledo*. Pari modo corruptum est huius civitatis vocabulum apud Constantinum in loco supra citato, *Ἀλγιδος* enim perperam scribitur pro *Λύχιδος*.

Pag. 83. C. [253, 21.] Κλαύδιον τὸν τοῦ Γοιθικῶν ταμίαν. Verte procuratorem stipendii Gothici. Erat haec dignitas sub Comite largitionum, ut videtur.

Pag. 83. C. [254, 3.] σὺν ἰππεῦσί τε ἰώνων. Scribendum est ἰών, et totus locus ita vertendus: *Ubi cum equitatu et curribus, et reliquo apparatu (ut mos est) iter faciens, irruentibus in me hostibus, parum abfuit, quin cum meis funditus interirem.*

Pag. 83. D. [254, 12.] Lege: μηδέποτε πρὸς αὐτὸν ἄλλως τως ἢ πρὸς πατέρα. Nihil certius. Et paulo post scribe: ἐν προεβείας ἐλπίδι καταλαβὼν τὰ Ῥωμαίων.

Pag. 84. D. [256, 8.] περὶ τούτων πείθεσθαι, scribendum puto πνθεσθαι. Et mox lege καὶ αὐτὸς ἐπιμενεῖν.

Pag. 85. A. [256, 14.] κατιάσειν ἀπὸ τῆς Κανδαμείας. Lege Κανδαβίας. Mons est in Illyrico, in via Egnatia, quae ab Epidamno incipit, unde Gothi veniebant. Vide Strabonem lib. 7. Montes Candaviae vocat Plinius lib. 3. ab Epidamno P. 212 79. millibus passuum distantes, et Ptolemaeus Haliacmonem fluvium ἀπὸ τῶν Κανδαουίων ὀρέων oriri scribit. Sic enim lego, non καναλουίων.

V. 139 Pag. 86. C. [259, 12.] ἐκπέμπει Πελάγιον. Hic est Pelagius Patricius, quem Zeno interfici iussit, eo quod scelera ipsius summa cum libertate reprehenderet. De laudibus eius multa referuntur a Cedreno et Zonara et in Chronico Alexandrino. Occisus est Faustino et Longino Coss., ut refert Marcellinus.

Pag. 86. D. [260, 4.] ὁ μὲν Θευδέριχος οὕτως ἀπεχώρησε. Contigit id Placido solo Consule, quemadmodum testatur Marcellinus in Chronico: *Theodoricus, Triarii filius, rex Gothorum, adscitis suis usque ad Anaphum quarto urbis milliario ad-*

venit : nulli tamen Romanorum noxius, continuo reversus est. Venerat autem Theodoricus usque ad Anaplum, audita seditione Marciani, ratus oblatam sibi esse opportunitatem urbis invadendae. Et causam quidem adventus sui prae se ferebat, ut Zenoni opem ferret, sed revera, ut Constantinopolim praedaretur, advenerat, ut Malchus in hoc loco docet. Porro hanc seditionem Marciani et Procopii, qui Anthemii Augusti filii erant, inculente describit Candidus Isaurus in Bibl. Photii, et Euagrius in lib. 5.

Pag. 87. B. [260, 16.] *Σευήρον*. Huius legationis Severi Patricii ad Gensericum, regem Wandalorum, meminit etiam Victor Uticensis in lib. 1. de persecutione Wandalorum, sub fin.

Pag. 87. D. [262, 1.] *Ἡρακλείου τοῦ στρατηγού*. Huius Heraclii Magistri militum elogium exstat apud Suidam in v. *Ἡράκλειος*, ex historia Malchi procul dubio descriptum. Eiusdem Heraclii meminit etiam Priscus p. 46. C.

Εἰς αὐτὸν ἐτηρεῖτο, 88. B. Post haec verba locanda sunt ea, quae habes 95. C. : *ὅτι τῷ αὐτῷ ἔτει*.

Pag. 95. C. [239, 7.] *Ἀλέξανδρος ἦγεν ὁ τῆς Ἀναρείου γυναικὸς ἐπίτροπος*. Scribe meo periculo *ὁ τῆς Ὀλυβρίου*. Haec Placidia Nobilissima dicebatur. Hanc Gensericus rogatu Leonis Augusti una cum Eudoxia matre, Valentiniani Placidi vidua, Constantinopolim remiserat, ut scribit Procopius in lib. 1. Wandalicorum, et Priscus in fine historiae. De Alexandro autem Procuratore Placidiae loquitur Victor Uticensis in lib. 2. de persecutione Wandalorum, qui hanc historiam valde illustrat.

Pag. 95. D. [239, 17.] *Lege τὰς σπονδὰς ἐμπεδώσειν*. Et paulo post scribo : *ἦν δὲ τοῦτο πρόσχημα εὐπρεπὲς, et locum sic interpretor : Et haec quidem in speciem dicebantur. Nam revera omnem belli suspicionem Wandali formidabant.*

Pag. 96. A. [240, 5.] *ἢ ὡς ἂν ἄλλοις βουλευσάιντο*. Scribe *ἄλλοι*. Sensus horum verborum non est assecutus Interpres. Hoc enim sibi vult Malchus, Gensericum regem classem semper ad omnes casus paratam habuisse, adeo ut celerius consilia sua executioni mandare solitus esset, quam alii consultare solent.

Pag. 96. A. [240, 8.] *τῶν προβάτων κόμητα*. Post haec verba locanda sunt ea, quae habes pag. 88. C. : *ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ* etc.

Pag. 88. D. [263, 13.] *ὅτι τὸν υἱὸν*. Scribe *ὅτι οὕτως τὸν υἱὸν*. Et paulo post scribe *σφόδρα σνοτελλομένῳ*.

Pag. 89. B. [264, 20.] *πρὸς ταῖς πύλαις τοῦ Ἄμμου*. Sutorum angustias intelligit, quas describit Amm. Marcellinus, ubi vide quae annotavi.

Pag. 89. C. [265, 2.] *πρὸς τῷ Εὐρώ*. Scribendum est *Ἐβρω*, id est, ad Hebrum flumen.

Pag. 89. D. [265, 11.] δι' ἡρεμίας. Scribendum videtur δι' ἡρεμίας.

Pag. 89. D. [265, 12.] εἰς τοὺς περὶ Σόρδιν παρ. χώρους. Scribendum puto περὶ Σούκιν. Σούκους enim procul dubio intelligit Malchus. Philostorgius Σούκεις appellat.

Pag. 90. A. [266, 2.] τὴν τοῦ λόγου, καὶ εἰς μίαν ἀποφέρονται νίκη. Hunc locum egregie mihi videor restituisse. Scribo enim: τὴν τοῦ λόγου Καδμείαν ἀποφέρονται νίκη. Proverbium est pervulgatum apud Graecos Καδμεία νίκη, de victoria victoribus simul ac victis funesta et exitiosa.

Pag. 90. A. [266, 4.] παρέσεσθαι καὶ αὐτῶν. Lege παρέσεσθαι τε αὐτοὶ καὶ κοινῇ συνοστρατεύειν. Paulo post lege: ὅτι προέδωκας γένει, ut legisse videtur Interpres.

Pag. 90. D. [267, 10.] πρόσβεις ἐπὶ τὸ Βυζάντιον. Post P. 213 haec verba dubium non est quin locanda sint ea, quae habentur pag. 96. A.: ὅτι συνθήκας etc., ut eadem verba utrobique demonstrant.

Pag. 96. B. [240, 17.] οὗς δομεστίκους καλοῦσι Ῥωμαῖοι. Hunc Malchi locum explanavi in Annotationibus ad librum 15. Amm. Marcellini p. 85.

Pag. 96. B. [240, 18.] εἰ μὴ ταῦτα ποιουμένων. Scribendum omnino est: ἢ, μὴ ταῦτα etc.

Pag. 96. B. [240, 20.] τῶ μὴ ὄθεν δύναιντο. Deest aliud quod verbum huiusmodi, τῶ μὴ ἔχειν ὄθεν etc., et pro δὲ ἀρπαγῆς videtur legendum esse χωρὶς ἀρπαγῆς.

Pag. 97. B. [242, 15.] εἰς χεῖράς τε ἔχοντες. Lege οἱ χεῖράς etc. De Zenonis Imp. ignavia iam locutus est Malchus p. 87. A. et B., cui assentitur etiam Damascius in vita Isidori Philosophi his verbis: δειλὸς δὲ ὢν ὁ Ζήνων φύσει.

Pag. 97. B. [243, 5.] ὅς τῆς παρουσίας λύμης ἀντικτᾶσθαι. Scribe τῆς παρ. λύμης ἀνακτᾶσθαι. Ceterum post hoc fragmentum sequi debent ea, quae habentur p. 90. D.: ὅτι Ζήνων ἐπεὶ διέλυσε: quod quidem nemini dubium esse potest.

Pag. 90. D. [267, 15.] καὶ κατατινάμενος. Legendum puto κατασινάμενος.

Pag. 91. A. [267, 21.] ὧν οὐδὲν φθειρομένων. Scribendum videtur: ὧν ὡς φθειρομένων Ζήνωνά τε καὶ Βηρίαν.

Pag. 91. A. [268, 3.] Διοῖν δὲ αὐτὸν σχολῶν προβ. ἀρχοντα. Verte: *duarum scholarum comitem fieri*. Comes scholariorum memoratur in Chronico Marcellini in rebus Anastasii Augusti.

Pag. 91. B. [268, 5.] τὴν ἑτέραν τῶν δύο στρατηγῶν τῶν περὶ βουσιλέα, id est, et Magister praesentis militiae fieret, sive equitum, sive peditum. De Theodorico, Triarii filio, loquitur et Malchus, quem fere Theodoricum simpliciter appel-

lat: alterum vero τὸν Βαλαμῆρον solet nominare. Haec autem gesta videntur Severino et Trocundo Cossa, anno Natalis Dominici 482., quo anno idem Theodoricus, Triarii filius, interit. Quamquam Marcellinus in Chronico mortem illius confert in annum praecedentem.

Porro fragmenta ex historia Malchi praeter haec, quae superius indicavi, exstant apud Suidam in v. ἀμοιβαῖα, et in v. Εφύθριος, et in v. Ζήνων, et in Παμπρέπιος, et in v. σύνταξις, et in v. ὑπολαβών.

EX HISTORIA MENANDRI.

Pag. 132. A. [344, 1.] ὅτι ἐπειδὴ. Hinc incipere debent Excerpta legationum e Menandri Protectoris historia. Nam cum Menander historiam Agathiae continuaverit, ut ipsemet testatur in prooemio historiae suae apud Suidam, in primo operis libro res gestas Iustiniani usque ad eius obitum retulerit necesse est, exorsus ab anno 33. eiusdem Iustiniani. Etenim Agathias in 32. illius anno desierat, in victoria scilicet Belisarū de Zabergane et Cutriguris. Quam quidem eo anno contigisse testantur Theophanes ac Cedrenus, et Auctor historiae Miscellae. Male ergo Victor Tununensis id refert anno 35. Imperatoris Iustiniani, post consulatum Basilii anno 20.; qui et in eo fallitur, quod eos Hunnos Bulgaros appellat. Sclavini in historia Miscella dicuntur maiori adhuc errore.

Pag. 133. A. [345, 17.] ὅτι Ἀμινγος. Hic Amingus dicitur a Paulo lib. 2. historiae Longobardorum: *Amingus vero dum Widino, Gothorum Comiti, contra Narsetem rebellare paranti auxilium esse non dubitat, victus Narsetis gladio perimitur, Widinus captus Byzantium mittitur.* Sic etiam nominatur ab Aimonio in lib. 2. hist. Franc. et ab Hermanno Contracto in Chronico, quod editum est a Canisio. In Appendice vero Marcellini Comitae, ex qua Hermannus haec desumpsit, *omnirugus* perperam exaratur, annusque, quo a Narsete devictus est, male designatur, cum haec clades anno 33. Iustiniani, ut minimum, contigerit.

Pag. 133. B. [346, 5.] ὡς οὐκ ἐνδύσασαι. Male haec verba vertit Interpres. Vide Collectanea veterum historicorum de Francis, quae ab Andrea du Chesne olim sunt edita in tomo 1. rerum Francicarum, ubi hunc locum et alios quosdam interpretati sumus.

Pag. 133. C. [346, 11.] στέλλει Πέτρον, ὃς τῶν κατὰ τὴν ἀσπλὴν ταγματῶν ἡγείτο. Verte: *Petrum Magistrum officiorum.* Sic enim Graeci eam dignitatem designare solent, ut P. 214 notavi ad librum 26. Ammiani Marcellini, p. 318. Sane Menander

Dexippus, Eunapius etc.

hunc Petrum infra *μάγιτρον* appellat, eumque omni genere doctrinae et praecipue iuris scientia instructum fuisse testatur, eiusque meminit p. 140. B.: *Πέτρος ὁ τῶν περὶ βασιλέα καταλόγων ἡγεμών*. Hic est Petrus Patricius et Magister, de quo multa annotavi in Excerpta ex eius historia. Vide et paginam 149. C.

Pag. 133. C. [346, 14.] *ὡς πάρεστιν ἐπικρουκευσάμενος*. Apparet legendum esse *ἐπικρουκευσάμενος*, quod non ponerem, nisi Canticularum in huius loci emendatione frustra aestuasse ex illius notis deprehendissem.

Pag. 133. C. [346, 18.] *Ἰεσδεγουνάφ*. Sic etiam appellatur infra p. 137. B. et 140. B. Is est omnino, qui a Procopio Isdigonnas dicitur, qui his legatus a Chosroë Byzantium venit. Zich vocatur ab Agathia in fin. lib. 4. ab officii, quod apud Persas gerebat, nomine.

Pag. 136. C. [352, 7.] *ἐνομάδι δεκαετίας*. Lege absque ulla dubitatione *ἐν ὀμάδι*. Idem enim est ac illud, quod supra dixerat, *ἐν ἐνὶ ξυναθροισμῷ*. Nam cum Persae pro ferienda pace annum tributum sibi a Romanis pendere vellet, Romani tandem assenserunt, ut quotannis quingenta auri centenaria penderent, ac decennii tributum duobus pensionibus praestaretur. At Persae decennii tributum unica pensione in antecessum sibi solvi cupiebant.

Pag. 136. C. [352, 8.] *ἔνια τῶν ἐπτά*. Scribe *ἐνιαυτῶν*, quemadmodum legisse videtur Interpres.

Pag. 137. D. [354, 22.] *οἱ ἐκεῖνοι βάρβαροι*. Lege *οἱ ἐκεῖνη βάρβαροι*.

Pag. 139. A. [357, 7.] *Ἐξισάτη καὶ τοῖς ἑτέροις ἡγεμόσιν*. Hic Exisatus supra *Δεΐτατος* vocatus est, unus e ducibus Romanorum in Suania. At Interpres nomen proprium esse haudquaquam putavit.

Pag. 140. C. [359, 21.] *τοῦ λεγομένου Χοροντζόν*. Procopius *Τζούρ* nominat. Scribit enim in lib. 6. Goth., Caucasum montem qua in ortum et meridiem vergit, in duas angustias desinere, quarum altera *Tzur* appellatur, altera *Caspiae portae*, et per has fauces Hunnorum gentes in Romanorum et Persarum ditionem irrumpero. Itaque haec castella diligenter servabantur a Persis, et Romani ad eorum custodiam sumptus et stipendia conferebant, teste Theophylacto in l. 3. cap. 9. et historia Misc. lib. 16., quod quidem iam inde a Leonis Aug. temporibus postulasse Persas ait Priscus pag. 43.

Pag. 144. A. [366, 15.] *οἰοίτο ἀδικεῖσθαι*. Addenda videtur particula negativa, hoc modo, *οἰοίτο οὐκ ἀδικεῖσθαι*.

Pag. 146. A. [370, 18.] *Σκάνδα καὶ Σαραπα*. Procop. in lib. 4. Goth. pag. 339. *Σκάνδα καὶ Σαραπανίς* vocat.

Pag. 146. B. [371, 2.] *τοῦ καθ' ἡμᾶς δούλου ὁ δούλος*.

Totus hic locus pessime acceptus est ab Interprete, quem ego sic interpretor: *Petrus contra respondit: Id quidem minime contigit, propterea quod Suani a nobis non defecerant, cum Lazi nobis servirent. Hoc igitur affirmo, servos servorum nostrorum minime a nobis defecisse.*

Pag. 147. C. [373, 13.] *ἄνωγος δ' οὖν ἐπίστατο Πέρσαις.* Scribe *ἄνωγος*. Haec legatio Petri Patricii foedusque Romanorum cum Persis contigisse videtur anno 36. Iustiniani, ut ex ipso Menandro colligere est: qui p. 145. et 146. scribit, decem annos tunc praeteriisse, ex quo Chosroës Suaniam occupaverat. Suaniam porro ceperant Persae anno 6. post foedus quinquennale initum cum Persis, ut docet Procopius in lib. 4. Goth., id est anno 26. Iustiniani: quippe foedus illud quinquennale cum Persis initum fuerat anno 20. Iustiniani, quemadmodum testatur Marcellinus in Chronico.

Pag. 147. C. [373, 17.] *κατέλυσε τὸν βίον.* Post haec verba collocanda sunt ea, quae habentur pag. 99. in tit. *περὶ Ἀβάρων* etc.

Pag. 100. A. [283, 2.] *ὁ γὰρ ἐσφρίγια οἱ τὸ σῶμα.* Scribe: *ὁ Κανδὶχ, ἀντίκα (οὐ γὰρ ἐσφρίγια* etc. et post vocem *ἐσφρίγια* claudenda est parenthesis). Idem de Iustiniano scribit Agathias in libro 5., illum scilicet, qui olim bellicosissimus fuerat, et qui Africam atque Italiam subegerat, ingravescente aetate paulatim emollitum fuisse: adeo ut bellicos labores formidare videretur. Proinde id potius studebat, ut barbaros inter se committeret, donisque interdum pacem redimeret. Quamobrem legiones imminui ac delabi patienter ferbat, perinde ac si nulli deinceps usui futurae essent. Nam cum universae imperii Romani copiae 645. militum millibus constare debuissent, aegre tum temporis 150. millibus constabant. Ita valde accisae et imminutae erant Romanorum copiae Principis negligentia, qua mox ipsi Praefecti Praetorio abusi ad quaestus proprios, partim stipendio militem fraudabant, partim serius persolvebant. Haec Agathias. P. 215

Pag. 100. B. [283, 11.] *οὐ γὰρ πολλὸν ἕστερον.* Haec prima legatio Avarum Constantinopolim introisse dicitur anno 30. Iustiniani in libro 16. historiae Miscellae. Iustinianus autem e vita decessit anno 40. imperii. Sed in historia Miscella annum huius legationis Avaricae male assignari existimo: quare potius assentior Victori Tununensi, qui id refert anno 36. Iustiniani; eodem anno, inquit, *Iustinianus Princeps legatos Abarorum, unde venerant, facit* (sic). Quae tamen verba referenda potius sunt ad secundam Abarum legationem, de qua Menander pag. 101. A.

Pag. 100. B. [283, 19.] *τῶν βασιλικῶν μαχαιοφόρων.* Menander initio libri 8. de eodem Valentino loquens, *εἰς δὲ*

οὗτος τῶν βασιλείων ξιφηφόρων. *Spatharii* a Latinis dicuntur, quos sic describit Corippus in lib. 3.:

Armiger interea domini vestigia lustrans

Eminet excelsus super omnia vertice Narses.

Pag. 100. C. [284, 3.] Οὐϊγούροις, εἶτα Ζάλοις. Pag. 109. B. Οὐϊγούροι dicuntur Turcis vicini.

Pag. 100. C. [284, 5.] ὅτι ἐπεὶ οἱ ἄρχοντες τῶν. Scribe meo periculo οἱ ἄρχοντες Ἀντῶν. Et paulo post, ubi legitur πιεζόμενοι δ' οὖν ταῖς τῶν πολ. ἐπιδρομαῖς οἴονται, lege ἐπιδρομαῖς οἱ Ἄνται. Nec multo post emendo: περιβέβληται δύνυμιν ἐν Ἄνταις; deinde in eodem capite scribe: ἔεμνον τὴν γῆν τῶν Ἀντῶν, quod quidem miror ab Interprete non animadversum fuisse. De Antis vide Procopium et Iordanem.

Pag. 101. D. [286, 21.] Lege ἐγκαθειργμένοι εἶεν. Quae deinde sequuntur, sunt ex libro 2. historiarum Menandri, de legatis Avarum, qui imperante Iustino Byzantium venire, ut solemnia munera, quae a Iustiniano ipsis dari consueverant, ab Iustino quoque acciperent; fascias scilicet auro variegatas; σειράς et καλωδία vocat Menander. Iis autem fasciis seu prandeis Abares comam vinciebant, ut docet historia Miscella lib. 16., unde Corippus in lib. 1. dicit:

— *colubrimodis Avarum gens nexa capillis.*

Porro haec legatio Avarum introducta est die 7. post inaugurationem Iustini Iunioris, teste Corippo in lib. 3.:

Septima lux aderat.

et mox,

Legatos Avarum iussos intrare Magister

Ante fores sacras divinae nuntiat Aulae,

Orantes sese vestigia sacra videre

Clementis domini: quos voce et mente benigna

Imperat acciri.

Reliqua Corippi narratio cum Menandri historia prorsus congruit.

Pag. 103. C. [290, 1.] ἐς τὴν τῶν Φράγγων χώραν. Abares post mortem Clotharii in Thuringiam irruerunt, et cum Sigisberto bellum gessere, ut scribit Paulus in hist. Longobardorum lib. 2. cap. 10. et Gregorius Turonensis lib. 4., quod notandum est contigisse anno primo Iustini Iunioris. Male ergo Hermannus Contractus anno 561. id refert quinquennio ante Iustiniani mortem.

Pag. 105. C. [290, 2.] ἀπολογίαὶν θανατάσαντες. Post haec verba sequi debet legatio Iustini ad Persas, quae refertur pag. 148. A., quod quidem manifeste convincitur ex illis verbis, quae ibi leguntur sub initium: παρενεγγύησε δέ μοι [scribe οἱ,] ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακλήρῳξιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τῆν

βασιλείαν ἀναγορεύσεως. Solebant enim tunc temporis Imperatores Romani, simul atque imperium adepti fuerant, id Persarum regi per legatos nuntiare, ut Theophylactus etiam testatur. Quam consuetudinem Iustinus quoque servare voluit in exordio imperii. P. 216

Pag. 148. C. [374, 10.] τῷ μὴ διὰ τοὺς ἐπιτιθεμένους. Scribe: δι' αὐτῆς, supple Σουανίας.

Pag. 149. B. [375, 6.] μυριάδες ταῦτα. Scribe: μυρία δὲ ταῦτα.

Pag. 149. B. [375, 11.] ὁ δὲ Ἰουστινιανὸς ἐμβριθῆς τε ὤν. Scribe Ἰουστίνος, quod confirmat etiam Suidas, qui locum Menandri profert ex pag. 151. B.

Pag. 150. B. [377, 6.] ὑπερειδόμενος γάρ. Scribe ὑπερηδόμενος. Et mox pro εἶπερ ἀκουσίως lege ἦπερ.

Pag. 151. B. [379, 5.] ὅπως ὅσοι τό γε αὐτῷ ἐς δικαιολογίαν. Dubium non est, quin Menander scripserit: ὅπως ἔσοιτό γε αὐτῷ, id est, ut aliquem inde praetextum haberet, tanquam Suanis Romano imperio parere nolentibus. Tametsi ad eam rem incitarentur. Et sic corrigenda est Cantocлари interpretatio.

Pag. 151. D. [380, 3.] εὖ διαθείη. Post hanc legationem recurrendum est ad pag. 105. C.: ὅτι ἠγγέλθη Ἰουστίνῳ. Haec enim omnia inter se connecti manifestum est.

Pag. 103. D. [290, 13.] τῷ ἅμα Ἰωάννῃ γενομένῳ. Scribendum puto: τῶν ἅμα Ἰωάννῃ γενομένων ἐνὶ κατὰ δὴ τὴν Περσῶν προτοῦ, id est, litterae Timotheo traditae sunt, uni ex iis, qui Ioannem in legatione Persica comitati fuerant.

Pag. 104. D. [292, 4.] προσβείαν, διαλεχθροσμένους. Frustra huic loco Hoeschelius asteriscum affixit. Usitata enim est locutio tam apud Graecos, quam apud Latinos: quae figura πρὸς τὸ σημαινόμενον dicitur.

Pag. 105. C. [293, 14.] οὐχ ὅσιον ἔφρασκεν εἶναι μετὰ ὄσα. Scribendum est: μὴ τὰ ὄσα etc., ut videtur legisse Cantoclarus.

Pag. 106. B. [295, 1.] εἰ Σαρακηνῶν ἔθνη καὶ ταῦτα Νομάδων. Leg. εἰ Σαρακηνῶν ἔθνει τούτῳ καὶ Νομάδων, id est, Saracenorum et Nomadum genti. Vox τούτῳ non mediocrem habet emphasin. Μίξει τῶν αἰρετικῶν φαρμάκων, leg. τῶν ἀναιρετικῶν.

Pag. 108. C. [299, 6.] ἄρα κατὰ κόμης. Scribe, κόμας. Paulo post lego: ἀναδιδάξατε, ὄση τῶν Ἀβάρων πληθῆς τῆς τῶν Τούρκων ἀφηνίασεν ἐπικρατείας. Qua quidem emendatione nihil certius.

Pag. 108. D. [300, 3.] ἐφοίτησαν πολιτεία. Post hanc Turcorum legationem, quae ineunte anno quarto Imperatoris Iustini Constantinopolim ingressa est, ut testatur Menander pag. 106. C., proxime sequi debet Iustini legatio ad Turcos,

quam habes pag. 151. D., cuius quidem legationis princeps fuit Zemarchus. De cuius ad Turcos legatione vide Theophanem Byzantium in Bibliotheca Photii cap. 64.

Pag. 151. D. [380, 4.] *Σακῶν καλουμένων τὸ πάλαι*. Theophanes Byzantius Turcos a veteribus Massagetas esse nominatos scribit: a Persis vero Kermichionas dici.

V. 141

Pag. 151. D. [380, 11.] *τῷ δευτέρῳ ἐνιαυτῷ τῆς πεντακαίδεκατηρίδος περιφορῆς*. Vertendum erat *Indictione secunda*. Hoc enim significant haec Menandri verba: quanquam Graeci frequentius *ἐπινέμησιν* vocant, quam Latini dicunt indictionem. Ceterum valde notandus est hic locus, qui insignes continet temporum characteres. Ait enim Menander Zemarchum, cui legatio Turcica ab Imperatore mandata fuerat, profectum fuisse Byzantio sub initium mensis Augusti, affecto iam anno quarto Imperatoris Iustini, indictione secunda: sed pro *δευτέρῳ* legendum est *τρίτῳ*. [Fallitur Val. N.] Nam Iustinus indictione quindecima imperium inierat, die quindecima mensis Novembris. Itaque tunc cum Zemarchus profectus est, indictio tertia paene ad exitum pervenerat, et Kalendis Septembris proximis inchoanda erat indictio quarta. Ex hoc etiam loco conicere est, Menandrum annos Imperatorum et indictionis tempora signare solitum esse. Quod utinam a Procopio et Agathia praestitum fuisset.

Pag. 152. B. [381, 3.] *ὅσα ἕαττα ῥήματα*. Scribe *ὅσα ἄττα ῥήματα*.

Pag. 152. D. [382, 8.] *ἔξετε δὲ τὴν καθ' ἡμᾶς*. Supple *πολιτείαν*. Sic supra locutus est Menander, pag. 108. D. de legatione Turcorum: *καὶ τῇ καθ' ἡμᾶς οὐχὶ ἄλλως ἐφοίτησαν πολιτεία*.

F. 217

Pag. 153. D. [384, 9.] *τὸν νόμον τῆς σιωπῆς*. De silentio Persarum in convivii vide quae notavi ad librum 25. Ammiani Marcellini, pag. 277.

Pag. 154. B. [385, 1.] *Lege τὸ πατρῶιον διαδεξάμενος γέρας*. Et paulo post: *οἶμαι δὲ τὸ*, scribe *τῷ*, id est: *hanc autem dignitatem paternam, ut equidem iudico, a Dizabulo obtinuerat eo, quod pater eius Maniach Dizabulo carissimus et fidelissimus fuisset*.

Pag. 154. C. [385, 9.] *διὰ φρουρίων ἐπορεύοντο*. Post finem huius legationis sequi debent ea, quae leguntur pag. 108. D.: *ὅτι διαθρυλληθέν* etc.

Pag. 109. A. [300, 16.] *ὃς ἀνείτο ἐς τὴν τῶν ἐπιτομωτέρων συλλαβῶν ἀπαγγελίαν*. Scribe *συλλαβῶν*. Sic enim Menander epistolas vocare solet. His autem verbis Veredarium designat, qui praemissus erat, ut veloci equorum permutatione reditum Zemarchi Iustino nuntiaret.

Pag. 110. B. [302, 21.] *ὅτι Ἀβάρων καὶ Θράκων*. De

pace Inter Sigibertum, regem Francorum, et Chaganum, Avaram principem, facta vide Gregorium Turonensem in libro quarto cap. 23. Ceterum notabis obiter Menandri religionem, qui Sigiberto βασιλέως vocabulum non tribuat, uti nec ceteris barbaris: timebant enim Romani, ne imperatoriam maiestatem laederent, si βασιλέως vocabulum barbarorum regibus communicarent, solisque Persarum regibus illud tribuere solebant: quos etiam Latini Persarum Imperatores vocabant, ut patet ex Chronico Abbatis Biclariensis.

Pag. 110. C. [303, 15.] τῶν Ῥωμαίων συμμαχοῦντων τοῖς Γήπαισιν. Cum Gepidae a Longobardis gravissima clade affecti fuissent, ad Iustinum Imperatorem confugerant, qui Baduarium generum cis auxilio misit, ut scribit Theophylactus in l. 6. cap. 10. De hoc Baduario loquitur Corippus in l. 3.:

*Dispositorque novus sacrae Baduarius aulae,
Successor soceri, factus mox Curopalates.*

Idem postea proelio victus a Longobardis, obiit in Italia, anno decimo Iustini Imperatoris, ut scribit Abbas Biclariensis in Chronico.

Pag. 110. D. [303, 17.] τὰς Ἰουστινιανοῦ τοῦ μὴ παραδέλφον σπονδὰς. Scribe τοῦ μητραδέλφον. Etenim Iustinianus Imperator avunculus erat Iustini, frater Vigilantiae, quam Iustinus matrem habuit, teste Corippo et Victore Tununensi.

Pag. 114. A. [310, 8.] ὅτι αὐτὸς ἦλθε Ταργίτιος. Haec legatio plenus refertur in p. 154. C. et seqq., quae hic locum habere debet. Porro ex huiusmodi repetitione satis apparet horum fragmentorum duas fuisse collectiones. Proinde nemo mirari debet, qua ratione fieri potuerit, ut haec fragmenta adeo confusa sint et perturbata.

Pag. 115. D. [313, 16.] στέλλει Σεβόχθην. Post hanc legationem Sebochthis quae sequuntur usque ad πολὺν ἀπεργάζονται φόνον, Menandri non sunt, sed Theophylacti Simocattae verba ex libro 1. cap. 3., quin et illa ἐκ τῆς βίβλου ad Menandrum non pertinent, sed ad Theophylacti historiam, ex qua legationes quoque Constantinus excerpterat, ut titulus docet, seu prooemium horum Excerptorum.

Pag. 119. A. [317, 14.] Post haec verba, ἐκ τῆς βασιλίδος, sequi debent ea, quae habes pag. 156. D. ex lib. 6. historiarum Menandri, ὅτι ἡ βασιλὶς Σοφία, usque ad illa verba: πῆρος ἀρχομένου συνέστη πόλεμος, quae leguntur pag. 158. A., ac deinde scribe quae habentur pag. 165. D.: ὅτι ἦν ἱκὰ Τραιανός, usque ad finem capituli: quo transcurso, redeundum est ad pag. 158. A., ubi legitur ὅτι ὁ Τιβέριος Καῖσαρ etc.

Pag. 119. B. [318, 5.] ὡς δ' Ἀβείρ ἀπόνη. *Legē δ' Σαβείρ*, id est Sabirorum regulus. Paulo ante non intellexit Interpres haec verba: *χάριν εἶδέναι τῷ κρείττονι*, id est, *grates agebant Deo*. Graeci enim Deum appellant τὸ κρείττον.

Pag. 160. D. [397, 17.] ἀφῆκε τὴν Θεοδοσιούπολιν. Post haec verba sequi debent ea, quae habes pag. 119. C.: *ὅτι τῶν στρατηγῶν*.

Pag. 120. A. [319, 8.] Θεόδωρος ὁ Πέτρον, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐτῇ καταλόγων etc. Hic locus sic vertendus est: *Theodorus, Petri filius, qui prius quidem Magister Officiorum fuerat, tum vero Comes erat largitionum*. Quod confirmat Theophylactus in lib. 3. cap. 15., ubi de hac legatione loquens, ait: *Θεόδωρόν τε τῇ μαγιστερίᾳ ἀρχῇ τιμώμενον*. Corippus in lib. 1. huius Theodori meminit:

Successorque boni redinvivae gloria Petri

Hinc Theodorus adest patria gravitate Magister.

De eodem loquitur historia Miscella in fine libri 16. Erat hic filius Petri illius Patricii ac Magistri, de quo toties locuti sumus. Iisdem temporibus fuit alter Theodorus, Bacchi filius, cuius supra meminit Menander.

Pag. 120. A. [319, 15.] Κωνσταντίαν. Id est *Constantinam, urbem Mesopotamiae*, de qua Procopius et Stephanus et Amm. Marcellinus.

Pag. 120. B. [319, 18.] Μεβόδην τὸν Σαρναχορῶγαν. Theophylactus in lib. 3. cap. 15., ubi hanc historiam persequitur, *Σαρναχορῶγαν* nominat.

Pag. 120. D. [321, 2.] καὶ οὐ τὸ τοιόνδε σιγηθῆναι. Locus prava interpunctione corruptus Interpretem fefellit. Sic enim erat distinguendus: *τίς αἴτιος καὶ οὐ, τὸ τοιόνδε etc.*, id est, *tandem legati eo devenerunt, ut de violatis induciis utriusque auctores violandi foederis, utri minime auctores fuissent, et huiusmodi omnia silentio involverentur*.

Pag. 121. A. [321, 8.] ἀποχωρῆσαι περὶ Ἀρμενίας τε καὶ Ἰβηρίας. Scribe *Περσαρμενίας*. Has enim regiones occupaverant Romani, ut scribit Abbas Biclariensis in Chronico anno 1. imperii Iustini: *Armeniorum gens et Iberorum, dum a Cosdra, Persarum Imperatore, ad cultum idololorum compelluntur, reuertes tam impiam iussionem, Romanis se cum suis provinciis tradiderunt. Quae res inter Romanos et Persas pacis foedera rupit*. Verum haec deditio Armeniorum non anno primo Iustini, sed sexto videtur contigisse. Septimo enim Iustini Imperatoris anno pax inter Romanos et Persas dissoluta est, ut scribit Theophylactus in libro tertio cap. 9., Theophanes et historia Miscella. Vide Euagrium in libro quinto cap. 7.

Pag. 121. D. [322, 13.] οὐδέ γε ἡ τελέως κατολισθήσῃ.
Scribe εἰ τελέως, quomodo saepe peccatum est in his libris.

Pag. 121. D. [322, 15.] γενεάρχας Περσαρμενίων. Sic etiam pag. 167. C. appellantur. Euaagrius in libro 5. ἄρχοντας simpliciter appellat. Plerique barbarorum in tribus et gentes erant divisi, ac singulae tribus suum habebant principem. Sic Priscus p. 55. A. de Scythicis gentibus: πολλῶν κατὰ φύλα καὶ γένη ἀρχόντων τοῦ ἔθνους. Ita tamen ut unus ex iis principem locum obtineret. Apud Malchum quoque p. 91. D. Amorcesus quidam dicitur τοῦ Νοκαλίου γένους.

Pag. 123. B. C. [325, 18.] Μοίρας τινὸς ὡς τὸν παρρασχόμενον ἄνδρα μούσης. Scribe meo periculo ἀνδρα μούσης, id est, pactum non esse, ut alterutri parti liceret, restituta integra pecunia, aut aliqua eius parte ei, qui dedisset, reddita, a foedere discedere. At Cantoclarus nescio quid de musica hic somniavit.

Pag. 123. C. [326, 1.] ἰσχυρότατά πως ἀπομνύμενος.
Scribendum videtur ἐπομνύμενος.

Pag. 123. D. [326, 7.] οὐδέ μείναι ἑτέρου. Scribe οὐδὲ μὴν ἑτέρου, et paulo post scribe: ὅς ἐν τῷ τότε τὸν βασιλείου Ἰθύνειν ἐκλήρωσατο λόγον. De Mauricio loquitur, Pauli filio, qui postea Imperator est factus; quem tunc temporis, id est circa annum 9. Iustini Imperatoris, ait Menander fuisse magnum Logothetam. Sic enim interpretor Menandri verba proxime allata. Vide Nicephorum Patriarcham in hist. p. 115., ubi Logothetam vulgo dictum esse scribit τῶν δημοσίων λογιστήν, sed in Menandro forte legendum est λόγον pro λόγον. Erat enim tunc Mauricius Comes Excubitorum, ut docet Theophyl. in lib. 3. cap. 15.

Pag. 124. C. [327, 18.] τοῦ ἔφου πολέμου ἐπ' ἀδήλοις.
Quae deinde sequuntur, prorsus alieno loco posita sunt, ut series ipsa temporum docet, et ad librum 8. Menandri referenda sunt, ut inferius dicam. His igitur resectis, post verba citata scribe ea, quae habes p. 124. D.: ὅτι οἱ Μῆδοι etc. deinceps.

Pag. 125. A. [329, 3.] ὅτι τὰ Χοσδρῶ. Lege ὅτι Τανχοσδρῶ. P. 219 Sic enim vocat Suidas in v. Τανχοσδρῶ. Infra p. 165. D. Ταγχοσρῶ scribitur, at in p. 173. C. Ταχοσδρῶ; apud Euaagrium in lib. 5. cap. 20. Ταμχοσρόης vocatur. Theophyl. in lib. 3. cap. 15. Ταμχοσρῶ vocat. Sed Tanchosdro vel Tanchosro scribi malim, quemadmodum apud Amm. Marcellinum Tansapor quidam dicitur Magister militum Saporis, regis Persarum.

Pag. 125. B. [329, 11.] ἐκτραπέις ἀπὸ τοῦ καθαρίζεν.
Scribe meo periculo τοῦ Κιθαρίζων, quod nomen est castelli, teste Theophylacto in lib. 3. cap. 15., ubi eandem, quam

hinc Menander narrat historiam, summa duntaxat capita delibans. Itaque quod Menander dixerat *ἐκτραπείς ἀπὸ τοῦ Κιθαρίζων*, ipse dicit *τότε Κιθαρίζων τὸ Ῥωμαίων φρούριον παραμείψας*. Eadem forma dicitur *Χλωμάρων*, castellum in Arzanene, cuius meminit Menander infra in hac pagina et Theophylactus in libro secundo. Similiter τὸ Ἀφουμῶν supra pag. 167. B., cuius mentio fit etiam a Procopio et Theophylacto.

Pag. 126. B. [331, 13.] *τῆς πολιορκίας οἱ Ῥωμαῖοι*. Post haec collocanda sunt ea, quae habes pag. 166. D.: *ὅτι ὁ Τιβέριος* etc. deinceps; quae quidem ad libr. 7. historiarum Menandri videntur pertinere.

Pag. 168. B. [412, 1.] *ἄτε Χοσρόου*. Scribendum videtur: *ἐκυροῖθῃ ἂν εἴτε Χοσρόου συνέβαινεν ἐπιπερίοντος*, quemadmodum legisse videtur Interpres. Ceterum ex hoc loco manifeste colligitur, Chosroën seniore[m] usque ad Tiberii Augusti principatum regnavisse, quod etiam confirmat Theophylactus in libro 3. cap. 16.; licet aliter sentiant Euagrius, Cedrenus, alique. Baronius Chosrois mortem optime ex Agathia collocavit anno Christi 579., qui est Tiberii Augusti annus primus, ut satis constat.

Pag. 168. C. [412, 10.] *προσημήναντες τοίνυν οἱ Ῥωμαίων πρόσβεις*. Non intellexit hunc locum Interpres. Mos erat legatorum, non Romanorum modo, sed etiam Persarum, ut, cum ad imperii limitem accessissent, adventum suum significarent iis, ad quos veniebant, quod *προσημαίνειν* dicit Menander, cuius consuetudinis exemplum habes in lib. 1. historiarum Menandri pag. 133. C. et apud Libanium in oratione consulari ad Iulianum Imperatorem p. 244.

Pag. 174. C. [423, 22.] *ἐς τὰ περὶ Κωνσταντίνου*. Post haec verba collocanda sunt Excerpta ex lib. 8., quae leguntur pag. 161. A.: *ὅτι περὶ τὸ δεύτερον ἔτος*.

Pag. 161. B. [398, 9.] *Ἀναγκάστης ἐνταῦθα*. Anagastus Patricius memoratur in Chronico Abbatis Biclariensis.

Pag. 161. D. [399, 11.] *ἐν ὄκτῳ γὰρ μοίραις*. Atqui Menander supra in pag. 108. B. quatuor duntaxat principatus esse Turcorum dixerat, ut alterutro in loco mendum latere necesse sit; apud Theophylactum in lib. 7. cap. 7. Chaganus Turcorum septem se gentium dominum vocat.

Pag. 162. C. [401, 3.] *ἰππείαν ἐσαθρήσουσι*. Scribe *ἐσαθρήσουσι*, ut videtur legisse Cantoclarus; sed hic locus prava interpunctione corruptus est, quod quidem miror ab Interprete non animadversum fuisse. Quis enim non videt, legendum esse continue: *εἶγε τὴν κατ' ἐμὴ ἰππείαν ἐσαθρήσουσι μάστιγα*. Verte igitur: *et Varchonitae quidem utpote Turcorum famuli, cum voluero, ad me redibunt, et simulatque flagellum*

piem equestre conspexerint in ipsos immissum, in interiora terrae sese abdaturi sunt. Verba sunt Turxanthi, Turcorum reguli, plena fastus et arrogantis barbaricae adversus Abaros, quos Varchonitas appellat; hoc enim erat verum nomen Abarorum, teste Theophylacto in libro septimo cap. 8. *Οὐαρχοῦται, seu Οὐάρ καὶ Χουννί.*

Pag. 162. D. [401, 11.] *ὡς ἂν εἶποιμι διὰ τὰς δυσχωρίας.* Scribe *ὡς ἀπέποιμι.*

Pag. 163. C. [402, 17.] *καὶ πραγμάτων ὁσίων ταμεῖα.* Legendum est *ταμίαι.*

Pag. 163. D. [403, 9.] *καταχαράττειν τὰ πρόσωπα ταῖς μαχαίραις.* De hoc Hunnorum more plura notavi ad lib. 31. Amm. Marcell. p. 415.

Pag. 164. C. [404, 15.] *εἶτα οὕτως ἀφῆκεν.* Post hanc P. 220 Romanorum ad Turcos legationem collocanda sunt ea, quae habes p. 124. C. de Sclavis, *κατὰ δὲ τὸ τέταρτον ἔτος,* usque ad illa verba *πολλὰ ληΐσασθαι;* deinde redeundum est ad p. 164. C.: *ὅτι κεραιζομένης τῆς Ἑλλάδος etc.* In Chronico quidem Abbatis Biclariensis haec Sclavorum in Thracias irruptio refertur anno 5. Tiberii Augusti, sed Menandri potior est auctoritas.

Pag. 164. D. [405, 11.] *τῶν νήσων διήνυσ τὴν ἀρχήν.* Provincia insularum olim quidem sub Proconsule Asiae, ut testatur notitia imperii Romani. Tunc vero aliter videntur constitutae fuisse provinciae. Insularum provincia passim memoratur in subscriptionibus Conciliorum.

Pag. 165. D. [407, 4.] *πάντων ἐθνῶν οὐδαμῶς.* Post haec scribe quae habentur p. 124. C.: *ὅτι ὁ Καῖσαρ etc.,* ubi Caesaris nomen abusive positum videtur pro Augusti nomine, eo quod Tiberius olim sub Iustino Caesar fuisset. Transcurso deinde hoc capite, collocanda est legatio, quae legitur p. 126. B.: *ὅτι Ἰταλία etc.* consequenter.

Pag. 127. A. [333, 2.] *πρὸς τὴν βουλὴν ἐς τὸ φανερόν ἐκπεσεῖν.* Scribendum est *πρὶν τὴν βουλὴν.*

Pag. 127. D. [334, 5.] *ὑβρίσθαι μὲν ἔλεγε πρὸς αὐτόν.* Lege *πρὸς αὐτῶν,* id est a Sclavis.

Pag. 129. D. [338, 7.] *κατὰ τὴν Ἰλλυριῶν αὐτὸν διοδεύειν τὰ μετὰ τῶν.* Scribe *διοδεύοντα μετὰ τῶν.*

Pag. 130. D. [340, 4.] *ἦν δικαιοῦματα καὶ προσήκειν αὐτῆ.* Scribe *ἦν δικαιοῦματα.*

Pag. 132. A. [342, 9.] *ἐπὶ τούτοις ἀπηλλάγησαν.* Post haec verba sequi debent ea, quae leguntur p. 174. C.: *ὅτι ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας,* et hic historiam suam clauserat Menander, in expugnatione scilicet Sirmii, aut potius in eius deditione, et in obitu Tiberii Imperatoris. Etenim Sirmium Abaris deditum

est paulo ante Tiberii mortem, ut a Menandro scriptum esse testatur Theophylactus in lib. 1. cap. 3.

Pag. 175. B. [425, 9.] ὃς προσειώρησε τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ. Scribe ὃς προσεχώρησε. Is Bocolabra dicebatur, qui cum una e Chagani pellicibus congressus, timensque ne graves poenas lueret, ad Turcos confugere statuerat. Sed in itinere captus a Romano duce, ad Mauricium Imperatorem transmissus est, ut refert Theophylactus in cap. 8. libri primi.

Haec sunt, quae ad Menandri historiam olim in schedis annotaveram, scriptoris eximii, cuius elogium habes apud Theophylactum in lib. 1. cap. 3., qui etiam eius historiam continuavit. Sunt et alia Menandri fragmenta luculenta apud Suidam in v. *Μένανδρος*, quod fragmentum descriptum est ex Prooemio historiarum Menandri, in quo de suo genere praefatus fuerat, proinde ut Agathias, cuius historiam continuabat. Est et aliud fragmentum illius apud Suidam in v. *ἀπετάφρονον*, et in v. *δοκιμάσας*, et in *ἐμβριθῆς*, et in v. *ἐπιδουπῆσαι*, de tympanis Abarum et de Boni ducis antistrategemate. Item in *Μαυρίκιος*, de laudibus Mauricii Magistri militum Orientis. Item in voce *σπαλλῶνες* et in *Τανχοσδρῶ*. Ne quis autem miretur, haec fragmenta adeo confusa ac perturbata ad nos pervenisse, meminisse debet Lector, hanc editionem ex duobus MSS. codicibus a Davide Hoeschelio esse concinnatam, Boico scilicet et Andreae Schotti, quorum alter altero integrior fuit, ut in praefatione monuit Hoeschelius. Duae proinde horum Excerptorum collectiones fuerunt, quod supra in notis observavi. Atque huic operi idem videtur contigisse, quod Bibliothecae Photii, cui altera eiusdem argumenti adiecta est, ut patet ex iisdem auctoribus, qui bis in illa Bibliotheca descripti reperiuntur.

P H I L I P P I L A B B E I
NOTAE HISTORICAE ET ANIMADVERSIONES
I N E C L O G A S
OLYMPIODORI THEBAEI, CANDIDI ISAURI,
ET
THEOPHANIS BYZANTII.

EX OLYMPIODORO.

*Pag. 3. A. ed. Par. [447, 1.] Olympiodorus hic no-P. 88
ster natione Aegyptius, patria Thebaeus, religione genti-V. 199
lis, professione poeta, non tam omnibus suis numeris
absolutam historiam, quam collectorum tumultuaria opera
commentariorum libros duos ac viginti, ἔλην inscriptos, po-
steritati reliquit; exorsus ab anno Dominici Natalis 407., quo
Honorii Augusti VII. Consulis collega fuit Theodosius Iunior,
ex fratre Arcadio nepos, usque ad annum 425., quo Valentinianus,
eius nominis tertius, ex Caesare Imperator iussu patru-
elis sui Theodosii Augusti Romae renuntiatus est. Zosimus
Comes, non ignobilis historicus, lib. 5. p. 803. editionis Syl-
burgianae, meminit Olympiodori Thebani, quo fit, ut merito
arguendi sint, qui Olympiodoro Zosimum praemittunt. Huius
verba eo libentius exscribo, quod vix ulli alteri ex antiquis,
si a Photio Patriarcha discesseris, cuius incredibili diligentiae
huius aliorumque plurium, qui iniuria temporum perierunt,
Excerpta debemus, notus fuisse videatur. Ἐν δὲ τῇ Ῥαβέν-
νη, μητρόπολις δὲ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαία, Θεσσαλῶν ἀποι-
κος, Ῥῆγη κληθεῖσα διὰ τὸ πανταχόθεν ὑδασι περιρρέεισθαι,
καὶ οὐχ ὡς Ὀλυμπιόδωρος δὲ Θεβαῖός φησι διὰ τὸ Ῥῶμον
etc. Ab hoc vero nostro diversus omnino fuit tum Olym-
pidorus Philosophus, quem Aristotelis dogmata exponentem,
teste Suida, audivit Proclus Lycius, cuiusque exstant aliquot
in Platonem eiusque discipulum Stagiritam commentarii partim P. 89
editi, partim calamo duntaxat exarati; tum alius ille, sive
Monachus, sive Alexandrinae Ecclesiae Diaconus, qui in Io-
bum, Ecclesiasten, aliosque nonnullos sacrae Scripturae li-
bros notationes catenasve conscripsit.*

Pag. 3. A. [447, 4.] *Valentinianus, Constantii et Placidiae filius.* Crebra hic mentio Constantini tyranni, Constantis, eius filii, et Constantii ex Magistro militum Imperatoris, Gallae Placidiae mariti, tenebras Graeco contextui offudit, incuria, ut arbitror, librarii, Constantinum aut Constantem pro Constantio sacpenumero subrogantis, ut hoc loco aliisque, quos in Latina interpretatione sanavimus. Idem quoque memini me observasse in Ildatio, Prospero utroque, Marcellino similibusque Fastorum, Chronicorum Annaliumque auctoribus, quod modo monuisse sufficiat, ne quis ad hunc scopulum posthac offendant. Sylburgius in brevibus illis Olympiodori Eclogis, quas a Francisco Pithoeo communicatas Iuliani Aug. Caesaribus subiecit, et Vitis Imperatorum ex Suida collectis praefixit, *Κωνσταντίου* diserte ediderat.

Pag. 4. A. [448, 7.] *Patruelis.* Sic vertit Interpres *ἀνεψιόν*, cum hoc loco fratre genitum, atque, ut vulgo dicimus, nepotem significet. Theodosius quippe ex Eudoxia Arcadii filius fuit, cuius frater Honorius, soror Placidia, Valentiniani III. mater, quod nemo ignorat. Vide Anastasii Bibliothecarii historiam pag. 11. sub finem de genealogia Valentiniani Magni accurate disserentem, licet schema genealogicum, quod praemittitur, corruptum sit.

Pag. 4. A. [448, 8.] *ἀναφωνεῖ.* Lege *ἀναφωνεῖ.*

Pag. 4. A. [448, 10.] *Tutorem Stelichonem.* Recte Interpres expressit vocem *ἐπίτροπος*, quam Graeco textui inserendam docuit in notis David Hoeschelius. De Stelichone res protrita, notumque, quid Claudianus in eius laudes poëtica licentia effusus, aliique, praesertim Ethnici, conscripserint. Unum e nostris profero Orosium, qui Zosimi atque Olympiodori in commendando Stelichone suo effraenem coerceat audaciam. *Cum a Theodosio Imp. seniore, inquit cap. 37. lib. 7., Ruffino orientalis aulae, Stelichoni occidentalis imperii cura commissa esset, quid uterque egerit, quidve agere conatus sit, exitus utriusque docuit: cum alius sibi, alius filio suo affectans regale fastigium, gentes barbaras ille immisit, hic fovit. Tum c. seq. initio: Interea Comes Stelicho Vandalorum imbellis, avarae, perfidae et dolosae gentis genere editus, parvi pendens quod sub Imperatore imperabat, Eucherium, filium suam, in imperio substituere nitebatur. Et paulo post: occisus est Stelicho, qui ut unum puerum purpuram indueret, totius generis humani sanguinem dedit etc.*

Pag. 4. A. [448, 12.] *Serenam duxisset.* Genus tacet, quod docuit Zosimus p. 810. sub fin.: *Θεοδοσίου γὰρ τοῦ πρεσβυτέρου συνοικῶν ἀδελφιδῆ κ. τ. λ.* — licet enim filiae fratris Theodosii senioris matrimonio iunctus esset, amborumque Theodosii filiorum regna ei credita fuissent, et annos tres ac vi-

ginti militum Ducis munus gessisset etc. Ex quibus aliisque videas non tantum Eunapii Sardiani, quod monuit Photius, sed nostri etiam Olympiodori breviatorem Zosimum fuisse.

Pag. 4. B. [448, 14.] *Thermantiae.* Miror omissam ab Olympiodoro alteram Stelichonis filiam Mariam, cuius nuptias cum Honorio Imp. Epithalamio celebravit Claudianus, quamque cum sorore non omisit Marcellinus Comes in Chronico, sub Consulatu Bassi et Philippi: *Stelicho Comes, cuius duae filiae, Maria et Thermantia, singulae uxores Honorii Principis fuere, utraque tamen virgo defuncta etc.* Thermantiae mortem mense Panemo 5. Kal. Augusti feria 6. renuntiatam fuisse Constantinopoli Indict. XIII., Honorio X. et Theodosio VI. Coss., hoc est anno 415., testatur Chronici Alexandrini Auctor Anonymus.

Pag. 4. B. [448, 17.] *Olympii sanguinaria inmanique opera.* Zosimus iisdem in hunc Magistrum officiorum apud Christianos celeberrimum actus intemperii, plura de eo comminiscitur libro quinto a pag. 808. *Olympius oriundus a Ponto Euxino, splendida quadam militia Palatina donatus, quum sub specie pietatis Christianae magnam intra se malitiam tegeret, atque hominem se frugi modestumque simulans cum Principe colloqui frequenter solet etc.* Cetera non exscribo, neque P. 90 enim mihi animus est conciliare omnia, quae de Stelichonis caede prorsus ἀσύγκλιστα apud Philostorgium, Orosium, Sozomen., Marcell. aliosque.

Pag. 4. B. [448, 20.] *Alaricum Gothorum praefectum.* Marcellinus in Chron. Olybrio et Probo Coss. narrat: *Rufinum Patricium Arcadio Principi tendentem insidias, Alaricum, Gothorum regem, missis ad illum pecuniis, infestum rei publicae fecisse, et in Graeciam misisse.* Inde postea a Stilichone in Illyricum, quod Honorio in partitione imperii obvenerat, invitatus, teste Prospero in Fastis, cum Radagaiso perruptis Alpium claustris Italiae fines pervasit. Plura in eandem rem Orosius, Sozomenus, aliique, quibus iunge Philostorgii Excerpta a Iacobo Gothofredo edita initio libri 12.

Pag. 4. C. [449, 4.] *Honorii Placidiam.* Sororem intel- V. 200 lige, quod in Graeco expressum Latinae interpretationi deest. Huius longiorem apud Gothos moram, initasque cum Ataulfo rege nuptias videtur ignorasse Constantinus Manasses, qui sic canit pag. 51. editionis Regiae, quae brevi vulgabitur:

Καὶ πλοῦτον τὸν βασιλεῖον Ἀλάριχος λαμβάνει.
Καὶ Πλακιδίαν ἀδελφὴν ὄσαν τοῦ βασιλέως,
Ἦτις φρυγούσα παρεσθὲ τὰς χεῖρας τῶν βαρβάρων
Σπουδῇ πρὸς τὸν Ὀνώριον τὸν ἀδελφὸν ἐκτρέχει
Εἰς Ῥάβενναν στερόρῳπυργον πόλιν προσπεφυγότα,
Καὶ Κωνσταντίῳ ζεύγνυται τῇ ταύτην σεσωκότι.

Ἐξ ᾧν Οὐαλεντινιανὸς ὁ νέος ἀπετέχθη
 Ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς ἀναδειχθεὶς τῆς Ῥώμης.

Quae sic vertit Ioannes Leunclavius: *Rex Alaricus Imperatoris opibus politus, et ipsa Imperatoris sorore Placidia, quae mox de barbarorum manibus elapsa, celeriter ad Honorium fratrem se contulit, qui Ravennam, urbem munitam, profugerat: est autem in matrimonium collocata Constantio, per quem servata fuerat, de quo hic Valentinianus Iunior procreatus est, qui secundum haec Romae imperium consecutus fuit.*

Pag. 4. C. [449, 6.] Attalum illustrem virum, qui ab Alarico ad imperium promotus est, vere pila ludibriumque iocantis Fortunae, factus, relictus, non summam tunc gessisse Praefecturam, sed urbis Romanae duntaxat fuisse Praefectum, docet Philostorgius in Excerptis lib. 12., nemine, quod sciam, refragante: οὗτος δὲ Ἴων μὲν ἦν τὸ γένος, Ἕλλην δὲ τὴν δόξαν, τῆς αὐτῆς δὲ πόλεως ἐπαρχος. Viderint ergo qui ἐπαρχον καὶ ἐπαρχότητα Praefectum Praetorio, et summam Praefecturam ἀνεξέταστος interpretantur.

Pag. 4. C. [449, 8.] *Sarum.* De quo multa Sozomenus lib. 9. capp. 9. et 15. Philostorgius lib. 12. segmento 5. et Zosimus Comes lib. 6., qui in hoc, aut auctoris obitu aut temporum iniuria, deficit; neque vero auctiorem fuisse Photii tempore Zosimum, par est credere, ut discimus ex Codice 98. τοῦ μυριοβιβλου. Quod autem ad oram exteriorem notavit Interpres, Asarum quoque appellatum fuisse, id ex depravato per incuriam dormitantis amanuensis codice originem traxit; sic quippe legendum in Excerptis illis Photianis: ἀλλὰ Σαρος Γούθος καὶ αὐτὸς διάφορος ὢν Ἀλαρίχῃ, non vero ἀλλ' Ἀσαρος.

Pag. 4. D. [449, 16.] *Centenarios quadraginta accepisse.* Hinc tantum incipiunt Olympiodori Eclogae in Romanae historiae tomo 3. editionis Sylburgianae.

Pag. 4. D. [449, 19.] *Kaisarína.* Scribendum καὶ Σερήνα, de cuius et Eucherii filii morte, nec non de Romae gemina obsidione, et prae immani fame ἀλληλοφαγία plenae sunt Historicorum paginae. Inter ceteros Zosimus refert in Circensibus ludis, Attalum tum absente, succlamatum fuisse: *Pre-tium pone carni humanae.*

Pag. 4. D. [449, 23.] *Buccellarii vocabulum.* De buccellis, buccellato et buccellariis praeter Adriani Turnebi adversaria, et Nicolai Rigaltii V. C. Glossar. Tacticum, quae citantur a P. Andrea Schotto, consule sis Cuiacium, iurisperitorum principem, et Dionysium Gothofredum multis locis, Bonaventuram Vulcanium in notis ad Themata Porphyrogenetae, Glossar. P. 91 Meursii, Heriberti Rosueydi Onomasticon ad vitas Patrum, Claud. Salmasium in Notis ad auctores hist. August., Ioannem

Ludovicum de Lacerda, Ioannem Gerardum Vossium aliosque passim. Quam vero ob causam idem illud Buccellarii vocabulum inclinante iam Orientis imperio Hellenogalatis sive Gallograecis, quod ait Suidas, eorumque regioni adhaeserit, docebit te, si nescis, Constantinus Porphyrogenitus, cuius tamen hoc in argumento auctoritatem respuit Salmasius in Plinianis ad Solinum exercitationibus.

Pag. 4. D. [450, 1.] *Foederatorum nomen.* Quod Ioannes Meursius in Glossario ex Malcho Philadelphensi (cuius haec verba in Excerptis pag. 94. B. C. editionis regiae: ὅτι ἐν τῷ ἔξῃς ἔτει ἐπὶ Ζήνωνος πρέσβεις ἤλθον ἐν Θράκη τῶν ὑποσπόνδων Γόθων, οὓς δὴ καὶ φοιδεράτους οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι,) nec non ex Iordane de rebus Geticis colligere videtur, Gothis duntaxat hoc nomen tributum fuisse: — tum ex nostro hoc Olympiodoro, tum ex aliis scriptoribus antiquis refelli potest, ac nominatim Procopio lib. 1. Vandalicorum p. 106. sub initium: ἐν παρασκευῇ εἶχε πῆζους μὲν στρατιώτας μυρρίους, ἰππέας δὲ πενταμυριάδους ἕκ τε στρατιωτῶν καὶ φοιδεράτων ξυνηλεγμένους. ἐν δὲ δὴ φοιδεράτοις πρότερον μὲν μόνοι βάρβαροι κατελέγοντο, ὅσοι οὐκ ἐπὶ τὸ δουλοὶ εἶναι, (ἄτε μὴ πρὸς Ῥωμαίων ἠσσημένοι,) ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἰσῆ καὶ τῇ ὁμοίᾳ εἰς τὴν πολιτείαν ἀφίκοιντο. φοιδερα γὰρ τὰς πρὸς τοὺς πολέμιους σπονδὰς καλοῦσι Ῥωμαῖοι. τὸ δὲ νῦν ἀπασι τοῦ θνήματος τούτου ἐπιβατεύειν οὐκ ἐν κωλύμῃ ἐστὶ, τοῦ χρόνου τὰς προσηγορίας, ἐφ' ὧν τέθινται, ἤμισα ἀξιούντος τηρεῖν, ἀλλὰ τῶν πραγμάτων αἰεὶ περιφερομένων ἢ ταῦτα ἀγειν ἐθέλουσιν ἄνθρωποι, τῶν πρόσθεν αὐτοῖς ὀνομασμένων ὀλιγορῶντες. ἄρχοντες δὲ ἦσαν φοιδεράτων μὲν Δωρόθεος etc. Illustris plane locus, qui et lucem foeneretur Olympiodoro, et ab eo vicissim accipiat, qua refellantur ii, qui id demum Procopii tempore contigisse contendunt. Poterat etiam Meursius suffragantem opinioni suae Suidam adscribere: φοιδεράτοι· οὕτω καλοῦσι Ῥωμαῖοι τοὺς ὑποσπόνδους τῶν Σκυθῶν. Gothos autem vulgo Scythas dictos Traianus Patricius asserit, referente Anastasio Bibliothecario historiae ecclesiasticae pag. 53. editionis regiae. Plura de foederatis R. P. Sirmondus in notis ad Sidonii Apollinaris epistolas, Carolus Annibal Fabrottus Glossario ad Cedrenum, aliaque.

Pag. 5. A. [450, 5.] *Olympium a Constantio fustibus matatum.* Ῥωμαίοις παιόμενον habent Graeca, qua etiam dictione usus Photius in amplioribus ex historia Philostorgii eclogis initio libri 12.: ἀλλ' οὐκ εἰς μακρὰν καὶ αὐτὸν Ῥωμαίοις ἀναιρεθέντα (plumbatis caesum reddit interpret) τῆς μαιφονίας τὴν δίκην ἀποῖσαι τῷ Στελίχωνι. Quodsi paulo post Stelichonis obitum poenas dedit Olympius, ὃς ἡγάγετο Πλα-

κιδίαν verti debuit non *qui duxerat*, sed *qui Placidiam duxit uxorem*, anno scilicet dominici natalis 417.

Pag. 5. A. [450, 9.] *Rhodogaisus*. Vulgo Radagaisus aut Rhadagaisus dicitur sancto Augustino, Prospero utrique, Marcellino, Cassiodoro aliisque. Orosius hunc omnium antiquorum praesentiumque hostium longe immanissimum appellat, qui, ut mos barbaris, Romani generis sanguinem Diis suis propinare decreverat.

Pag. 5. A. [450, 9.] *κεφαλιῶται ὀπτιμάτοι ἐκαλοῦντο*. Fridericus Sylburgius *proceres*; Andreas Schottus *Primarios viros* reddit. Recentiores Graeci *κεφαλᾶδας* Praefectos castrorum aut militum duces ac centuriones appellant, de quibus consule Glossaria Rigaltii et Meursii.

Pag. 5. B. [450, 12.] *Ἀδαούλφος*. Latinis dicitur Ataulfus, imo et Graecis, Zosimo, Sozomeno et auctore Chronici, cui Alexandrino nomen est, Indictione XIII., Honorio X. et Theodosio VI. Augg. Coss.: *μηνὶ Γορπιαίῳ τῇ πρὸ τῆς Καλανδῶν Ὀκτωβρίων ἡμέρα παρασκευῆ ἐδηλώθη ἀνηρῆσθαι Ἀδαούλφον βάρβαρον*. Philostorgius *Ἀδαούλφον* appellat, et ab Olympiodoro nostro solo dissentit accentu.

P. 92 Pag. 5. B. [450, 17.] De Constantino Tyranno praeter Marcellinum Illyric. in Chron. sub consulatu Honorii IX. et Theodosii IV., Idatium in Fastis et Chron., Prosperum in Fast. similiter et Chron., Cassiodorum aliosque, qui brevitatis studio praecipua quaeque omiserunt, consulendos omnino censeo Orosium lib. 5. cap. 40., Sozomenum lib. 9. cap. 11. ac nominatim Zosimum, qui initio libri sexti eadem ferme omnia recenset, quae ex Olympiodoro perstrinxit Photius: 1) De militari tumultu in Britannia excitato, vel Honorio VII. et Theodosio iterum Coss., vel paulo ante, ut noster hic insinuat, vel etiam tardius, Basso nimirum Philippoque Coss., ut alii contendunt, biennio ante captam ab Alarico Romam. 2) De Marco, Gratiano ac Constantino subinde creatis Imp. 3) De Iustino sive Iustiniano et Neovigaste, ducibus Constantini. 4) De Bononia, urbe maritima, quam noster Olympiodorus recte primam in Galliae sinibus positam docet e Britannia venientibus, perperam vero Zosimus in inferiori seu secunda Germania collocat, *Γερμανίας οὐσα πόλις τῆς κάτω*. 5) De conciliatis sibi ad Alpes usque, quae Galliam Italiamque disterminant, exercitibus; quos Gallos et Aquitanos, observata iam aliis, certe familiari per illa tempora divisione, appellat Olympiodorus, cui subscripsit etiam Sozomenus. 6) De eisdem Constantini filio natu maiore Constante, quem a patre habitu Caesaris ornatum in Hispaniam missum docet Zosimus. Eum vero ex monacho factum esse Caesarem Orosius et Marcellinus, Christiani scriptores, graviter expostulant.

Pag. 5. D. [451, 17.] Iulianum deinde eo ipso tempore Nobilissimum nominavit. Sic quippe corrigendum mendum typographetae negligentia inductum. Nobilissimi dignitatem per ea tempora Augustorum filiis aut propinquis tributam videor mihi observasse quendam veluti gradum ad Caesaris nomen dignitatemque existisse. Neque longe abeundum, cum Olympiodorus noster paulo post aperte pronuntiet, Valentinianum III., qui superstite etiamnum Honorio dictus fuerat Nobilissimus, impellente fratrem Placidia, post Honorii mortem restituto V. 201 primum Constantinopoli Nobilissimi titulo, tum iussu Theodosii Thessalonicae Caesarem nuncupatum, ac deinde Romae ab Helione Patricio et officiorum Magistro Imperatoria veste indutum fuisse. De voce consule Iulium Caesarem Bullengerum de Imp. Romano, Iacobum Gutherium de officiis Domus Augustae, Meursium et Fabrotium in Glossariis, aliosque. Nec superfluum forte fuerit hic monuisse, duplici plerumque compendio nomen illud efferri, vel simplici N., ut in fastis nummisque veteribus, vel syllaba integra Nob., ut apud Idatium in fastis Consularibus, Ricimere et Clearcho Coss.: *Ipsa anno natus est Honorius Nob. in purpura die V. Id. Sept., pro quo quidam male substituunt Nobis.* Notandum quoque Philostorgium tmemate 10. lib. 12. non Latinam vocem, ut Olympiodorus, sed Graecam usurpasse, τὴν τοῦ ἐπιφανεστάτου ἀξίαν.

Pag. 5. D. [451, 20.] De Iovii, Praefecti Praetorio et Patriciatus dignitate sublimis, aliorumque ab Honorio missa ad Attalum legatione, eiusdemque Iovii perfidia legendus Zosimus, licet nonnulla omiserit, quae ad illustrandam temporum illorum historiam excerpserit Photius. Neque mihi placere potest Interpretis nostri nimia in eadem voce inconstantia, dum modo Iovium, modo Iobianum, modo Iovinianum vocat.

Pag. 5. D. [451, 21.] Valens utriusque militiae dux. Zosimus Dalmaticarum legionum Praefectum ac Magistrum equitum nominat, et ab Alaricho, dum adhuc in fide Attalo data perseveraret, ob proditionis suspicionem interfectum scribit.

Pag. 6. A. [452, 8.] Eusebium Praepositum φύλακα τοῦ κοιτῶνος, hoc est, προεστῶτα τῶν βασιλικῶν κοιτῶνων, appellat Zosimus lib. 5. pag. 821. editionis Sylburgianae; Allobichum vero sive Ellebichum τὸν τῶν ἰππέων ἡγούμενον καὶ μετὰ Βιγιλάντιον ὑπαρχον. Eius necem paucis perstringit Hermias Sozomenus lib. 9. cap. 12., ubi Alabichus corrupta voce dicitur. Alius vero ab eo existimandus est Edobecus, sive Edobincus, Constantini tyranni partibus addictus, de quo plura idem Hermias citati lib. capp. 13. et 14. et Renatus Profuturus Frigeridus, cuius non ignobile fragmentum in librum 2. Historiae Francicae coniecit Gregorius Turonensis. P. 93

Αναστέλειαν nihil est, quod cogat intelligere τὴν ἐπαρχίαν τῆς ἀνλῆς, cum nulla apud veteres exstent summae huius dignitatis Eusebio collatae vestigia. Displicet quoque Interpretis decretum illud publicum; verum in iis similibusque minutis persequendis non immoror.

Pag. 6. A. [452, 13.] Attali geminam depositionem opera perduellis Iovii procuratam non solus narrat Olympiodorus; consonat ei vel maxime Zosimus lib. 6. aliique passim. Tiro Prosper in Fastis, Honorio X. et Theodosio VI. Coss.: *Attalus* (qui superiore anno in Gallis tyrannidem resumpserat) a Gothis ad Hispanias migrantibus neglectus, et praesidio carens capitur, et Constantio Patricio vivus offertur. Marcellinus Comes triennio citius, quam par erat, Theodosio Imp. V. solo Cos. haec habet: *Attalus in mari captus atque Honorio exhibitus, truncata manu vitae relictus est.* Praeclare omnino Orosius lib. 7. cap. penultimo: *Quid de infelicissimo Attalo loquar, cui occidi inter tyrannos honor, et mori lucrum fuit? In hoc Alaricus Imperatore facto, infecto, refecto ac desecto citius his omnibus actis paene quam dictis, minus risit, et ludum spectavit imperii.* Plura subinde persequitur, quae in compendium a Marcellino Illyriciano redacta exhibuimus. Electum vero prae ceteris memoratum illud supplicii genus arbitror, quod, ut cum Zosimo, Sozomeno aliisque narrat Philostorgius, mandasset alias Attalus Honorio, τὸν ιδιώτην ἀνθελέσθαι βίον καὶ τῶν τοῦ σώματος ἀκρωτηρίων τῇ περιτομῇ τὴν τοῦ ὕλον σωτηρίαν ἀνήσασθαι. Quae de vera digitorum duorum aut integrae dexteræ abscissione intelligi nihil prohibet, imo id maxime persuadet Lipara insula, in quam relegatus est ἀκρωτηριασθεὶς Attalus, quidquid contra quidam viri docti scripserint. In hunc ergo merito quadrabit illud Adonibezeci Iud. 1. 7.: *Sicut feci, ita reddidit mihi Deus.*

Pag. 6. B. [452, 23.] Alarichum Campaniam vicinasque Rhegium usque Bruttiorum metropolim vastasse provincias, testantur et alii scriptores, S. Augustinus de Civitate Dei, Philostorgius, Iordanes sive Iornandes, Ravennatium Episcopus, Auctor Miscellae lib. 13., (qui Consentiae mortuum Alaricum, et in medio Basentii amnis alveo sepultum recitat,) quibus praeivit Orosius extremo capite libri septimi, ubi etiam observat, tentato ab eodem Alarico in Siciliam transitu, Gothos in conspectu suorum miserabiliter abreptos et demersos fuisse.

Pag. 6. B. [452, 23.] Βρεττίας pro depravata voce Βρετανίας apposite subrogarunt Hoeschelius et Schottus. De stantibus arte magica consecratis, quarum etiam paulo post meminit Olympiodorus noster gentilitiae superstitioni pertinacissime addictus, plura alias, si Deus otium dederit, exponentur. Il-

lud modo non omiserim, simulacrum illud ἀλεξίκαρον positum fuisse non in finibus Bruttiorum, sed in ipso Siciliae littore iuxta Messanam, ut quae de Asclepio, illius eversore, mox subdit, planum faciunt. Cum vero Asclepius, quem Aesculapium reddit Interpres, possessionum Constantii et Placidiae fuerit per Siciliam Procurator, necesse est eversionem statuae illius non contigisse ante annum Dominici Natalis 417.

Pag. 6. D. [453, 14.] *Gerontius, belli dux, Maximum, filium suum, Caesarem renuntiat.* Zosimus initio libri sexti meminit huius Gerontii cum ait: Iustiniano et Nevigaste ducibus a Saro interfectis, suffectos a Constantino tyranno Edobinchum, natione Francum, et Gerontium, ex Britannia oriundum, quos veritus Sarus ab obsidione Valentiae recesserit. Eundem Gerontium addit, conciliatis sibi militibus barbaris in regione Celtarum, adversus Constantium defectionem molitum fuisse. Cetera, quae ad Maximum, non eius filium, ut vertit Interpres delusus ambigua voce παῖδα, sed famulum, aut e familiaribus unum, in ordine sive schola domesticorum militan-tem, et ad generosam Gerontii cum uxore Nonnechia sive Nunichia et Alano quodam milite mortem pertinent, mutanda suadeo ex Orosio capite penultimo libri 7., ex Renati Profuturi Frigeridi fragmento, ex Miscellae historiae libro 14. aliisque, quibus longe certiora et uberiora scripsit Sozome- P. 94
nus lib. 9. cap. 13. et narrationi Olympiodori magis affinia.

Pag. 6. D. [453, 21.] *Constantinus Arelate obsessus ad templum confugiens sacerdos ordinatur.* Marcellinus in Chronico Constantium apud Arelatem, filium vero eius Constantem apud Viennam capite plexum asserit. Quae e diametro pugnant cum iis, quae Olympiodorus narrat, cuique συγχρόνως maior haud dubie fides habenda, quam illi, qui centum post annis scripsit. Idatius in Fastis: *Constantini tyranni in conto caput allatum fuit 16. Kal. Octob., Theodosio Aug. IV. Consule,* sed locum modumque necis non aperit. In Chronico intra Gallias occisum memorat ab Honorii duce Constantio, captum dicere debuerat. Propius rem attigit Prosper in Fastis: *Constantinus per Honorii duces Constantinum, (lege Constantium,) et Ulphilam apud Arelatense oppidum victus et captus est, cuius filium Constantem in Hispania regnare exorsum Gerontius Comes, in Maximum quemdam tyrannidem transfere-ns, interemerat.* Renatus Frigeridus Constantinum hunc supra Miniciun flumen, immissis a Principe percussoribus, capite truncatum profitetur, multaque alia subdit Lectori curioso non obfutura.

Pag. 6. D. [454, 4.] *Cognatos suos.* Zosimus lib. 6. quatuor nominatim designat ex Theodosii Magni familia Hispanias pro Honorio adversus Constantem collectis raptim militibus

propugnasse: Verinianum et Didymium, qui capti cum uxoribus, in custodiam dati et iussu Constantini interfecti sunt: Theodosium et Lagodium, qui, audita aliorum clade, hic in Italiam, alter in Orientem profugerunt. Videndi quoque de his Orosius, eiusque exscriptor Paulus, seu quis alius Miscellae consarcinator, lib. 13. extremo, nec non Sozomenus, apud quem cap. 11. lib. 9. Didymus, Verianus, Theodosiolus atque Lagodius appellantur quatuor illi Honorii Imperatoris propinqui.

Pag. 7. A. [454, 14.] *Maximus, eius filius (l. famulus), ad foederatos confugit barbaros.* Prosper in Chron.: *Maximo in Hispania regno ablato vita concessa, eo quod modestia humilitasque hominis affectati imperii invidiam non merebatur.* Olympiodoro consentit Orosius: *Maximus exutus purpura destitutusque a militibus, vivus inter barbaros in Hispania egens exulat.* Quae verba suo more sublegens Paulus Diaconus corruptit: *Maximus deinde purpura exutus in Hispania exulans obiit.* Neque enim obiisse tum dicendus est in Hispania Maximus, si idem ipse est, de quo paulo post eodem lib. 14. haec subdit: *Maximus apud Hispanias factione Ioviani, qui tunc in re militari clarus habebatur, tyrannidem assumpsit. Nec multo post separati utriusque, et capti ab exercitu Honorii, eidem, cum apud Ravennam tricennalia sua perageret, praesentantur. Certe eadem de Maximo referuntur a Prospero in Chron.: Maximus tyrannus de regno deicitur, ac Ravennam perductus*
 V. 202 *sublitem speculatorum pompam tricennialibus Honorii praebuit; et a Marcellino Comite: In tricennalia Honorii Maximus tyrannus et Iovinus ferro victi, (forte vincti,) adducti de Hispaniis atque interfecti sunt.*

Pag. 7. B. [454, 16.] *Moguntiacum sive Magontiacum, (sic enim Sylburgius, Hoeschelius aliique recte emendandum monuere,) alterius Germaniae urbem.* Primae utique ac superioris, τῆς ἀνω, non secundae, quam ad extremas Rheni Mosaeque ripas iacentem τὴν κάτω Γερμανίαν, inferiorem Germaniam Ptolemaeus, Zosimus aliique indigitant, cuique Metropolim praefuisse Agrippinensem Coloniam Ubiorum nemo nescit. Quid si alterius Germaniae nomine Belgicam cis Rhenum sitam, Minoremque dictam Germaniam denotare voluit ad discrimen Maioris, τῆς μεγάλης, quae a Rheno ad Arcton longissimis spatiis porrigitur. Urbem illam per ea tempora a barbaris vastatam deflet sanctus Hieronymus in epistola ad Gerontiam de monogamia: *Quidquid inter Alpes et Pyrenaeum est, quod Oceano et Rheno includitur, Quadus, Vandalus, Sarmata, Alani, Gipedes, Eruli, Saxones, Burgundiones, Alemanni et hostes Pannonii vastarunt: etenim Assur venit cum illis. Magontia-*
 P. 95 *cum, nobilis quondam civitas, capta atque subversa est, in ec-*

classia multa hominum millia trucidata, Vangiones longa obsidione deleti; Remorum urbs praepotens, Ambiani, Atrebates, extremique hominum Morini, Tornacum, Nemetae, Argentoratus translatae in Germaniam: Aquitaniae, Novemque populorum, Lugdunensis et Narbonensis provinciae praeter paucas urbes populata sunt cuncta; quas et ipsas foris gladius, intus vastat fames. Quae dâmma non culpa principum accidisse testatur, sed scelere semibarbari proditoris: Stelichonem intelligit, quem genere Vandalum fuisse Orosius, Paulus Diaconus aliique demonstrant.

Pag. 7. B. [454, 16.] De Iovino eiusque fratre Sebastiano dicturi sumus in Chronico nostro. Pauca haec, interim ex Orosio: *Iovinus, vir Galliarum nobilissimus, in tyrannidem mox ut assurrexit, cecidit. Sebastianus, frater eiusdem, hoc solum, ut tyrannus moreretur, elegit.* Manu Dardani interfectum noster hic paullo post affirmabit.

Pag. 7. B. [454, 17.] *Goaris Alani studio.* De eo Renatus Frigeridus apud Gregorium Turonensem: *Interea Respendial Alanorum* (sic enim legendum, non *Alamannorum*, ut habent vulgatae Gregorii editiones, etiam Duchesniana, ceteris licet emendatior,) *Goare ad Romanos transgresso, de Rheno agmen suorum convertit, Vandalis Francorum bello laborantibus, Godigisclo rege absumpto, acie viginti ferme millibus ferro peremptis, cunctis Vandalorum ad internecionem delendis, ni Alanorum vis in tempore subvenisset: qua ratione emaculandum arbitror locum illum vitiosa interpunctione aliisque mendis deformem. Tum quibusdam intermissis: Vixdum quartus obsidionis Constantini mensis agebatur, cum repente ex ulteriori Gallia nuntii veniunt, Iovinum adsumpsisse ornatus regios, et cum Burgundionibus, Alamannis, Francis, Alanis omnique exercitu imminere obsidentibus.*

Pag. 7. B. [454, 17.] *Guntiarium, Burgundionum praefecti.* Sic enim Interpres φύλαρχον reddit, quae vox regem alii sonat summumque principem: quod pluribus firmare possem veterum testimoniis: unum eligo Constantinum Manassem pag. 92. editionis regiae de Carolo Magno, cuius auxilium Leo Papa imploraverat:

Ἦν δὲ τῶν Φράγγων φύλαρχος ὁ Κάρουλλος ἐκεῖνος,
 Ἐῆγας τοὺς σφῶν κατάρχοντας οἶδαστ' Φράγγοι λέγειν.
 Δέγεται τοῦτον Κάρουλλος, ἣν γὰρ παπποπατρώθεν
 Ὑπὸ Χριστοῦ καλοῦμενος, καὶ σέβων Χριστοῦ νόμον.

Prosper in Fastis, Lucio V. C. Consule, Burgundiones partem Galliae propinquam Rheno obtinuisse refert, quo anno Iovinum et Sebastianum fratres in Galliis regno arrepto peremptos esse memorat. Gundicarius sive Cundicharius alii dicitur, non Guntiarium. Cassiodorus in Chronico, Theodosio

XIV. et Valentiniano IV. Coss.: *Cundicharium, Burgundionum regem, Aëtius bello subegit, pacemque ei reddidit supplicanti, quem non multo post Hunni peremerunt*: quae ex Tironis Prosperi Fastis derivata sunt, ubi Gundicarius scribitur. De Burgundionibus plura qui volet, adeat Orosium libri 7. cap. 31., Socratem libri 7. cap. 30., Idatum in Chronico, Paulum Diaconum Miscellae libro 14., Sidonium Apollinarem aliosque. Ibidem *παραινεῖ* scribendum, non *παραινεῖ*.

Pag. 7. B. [454, 22.] Sarus Alarico primum, tum Ataulfo infensissimus hostis, non scutis adhibitis, ut Interpres vertit, quasi *σάκεσι* haberent Graeca, sed saccis per tumultum temere arreptis, pannisque quibuscumque obviis, veluti quibusdam retibus ad feram capiendam iniectis, captus est vivus, Olympiodoro teste, cui non refragantur alii. Quis vero *Berberides* ille fuerit, cuius caedem ab Imperatore minime vindictam defectioni Sarus praetexuit, obscurum est. Neque maior lux affulget iis, quae de *Charatone*, primario Hunnorum rege, et de *Donato* contra iurisiurandi fidem iugulato, suaque ad Hunnos legatione historicus subiicit. Certe vix ex eius narratione elici potest, cuius fuerit Donatus ille, aut quis fuerit Imperator, a quo ad barbaros missus sit.

400 Pag. 7. D. [456, 4.] *Dardanus praefectus Iovinum sua manu percussit interim.* Prosper Pithoeanus in Chronico ad annum Honorii Imperatoris 19. Dardani huius meminit: sed quia locus vitiosa interpunctione laborat, quam auxit editio Andreae Duchesnii, nē incautis fraudi imposterum esse possit, integrum hic adscribere operae pretium censui: *Iovinus tyrannidem post Constantinum invadit. Industria viri strenui, qui solus tyranno non cessit, Dardani, Ataulfus, qui post Alaricum Gothis imperitabat, a societate Iovini avertitur. Salustius quoque et Sebastianus occisi. Valentia, nobilissima Galliarum civitas, a Gothis effringitur, ad quam se fugiens Iovinus contulerat.* Inde vero ad Imperatorem in Italiam missum Dardanus manu sua interemit, caputque eius ante portas Ravennae, regiae sub Honorio civitatis, palo affixum est. Quod enim *Carthago* dormitanti librario in locum *Ravennae* subreperit, res clara est ex iis, quae de Constantino tyranno, eiusque filio Iuliano, Maximo (sic enim legendum, non Maximo,) atque Eugenio tyrannis subiungit. Corrigendus quoque Theophanes ad annum Theodosii quartum: *τούτω τῷ ἔτει ἐσφάγησαν ἐν Γαλλίαις Ἰουβιανὸς καὶ Σεβαστιανὸς οἱ λαμπρότατοι, καὶ ἦλθον αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν ἐν Ρώμῃ, καὶ μεθ' ἡμέρας εἰ ἐσφάγησαν Σαλούστιος καὶ Ἡρακλειανός.*

Pag. 8. B. [456, 19.] Bonifacii laudes Tiro Prosper pluribus exsequitur in fastis, cum ad annum Christianae aerae 422., Coss. Honorio XIII. et Theodosio X., tum ad 427., Hierio et

Ardabure Coss., et 432. sub Consulatu Aëtii et Valerii. Adde Idatium ad annum ab obitu Honorii VIII., Marcellinum Illyricianum iisdem Valerio et Aëtio Consulatum gerentibus, Iordanem de rebus Gothicis, Anastasium Bibliothecarium p. 39. et 40. editionis regiae, et ex eo consarcinatorem Miscellae Historiae libro 14. ac priorem utroque Theophanem ad annum Mundi 5931.: δύο στρατηγοὶ ἦσαν Ἀέτιος καὶ Βοηφάτιος, et quae sequuntur suo tempore vulganda: ex hoc quippe fonte cetera prodierunt, quae posteriores Graeci Latini-que scriptores de ambobus a Theodosio Iuniore missis ad Valentianum falso tradiderunt. Ceterum Massiliam, Phocaensium in Narbonensi colonia nobilissimam coloniam, adversus Ataulfum industria et virtute Bonifacii τοῦ γενναιοτάτου strenue propugnata, nullus, quod sciam, praeter Olympiodorum observavit.

Pag. 8. B. [457, 5.] Constantii Constantisque Consulatus anno congruit Dominici Natalis 414., quamquam solius occur- rat Constantii mentio in Fastis Idatii et apud Tironem Prosperum. Designati vocem a Latinis ad Graecos transiisse, certum est. Meursius in Glossario, cui et hic Olympiodori locus poterit posthac interseri, ex Glossis Basilicorum illud unum in medium adducit: δεσιγυατεύεσθαι, ἀποδείκνυσθαι. Quod vero subdit non uno in loco noster hic Olympiodorus de immensis sumptibus in consulatu ac praetura fieri consue- tis, collatis aliorum scriptorum laciniis, illustrare nec otium nec animus est. Videndus Iustus Lipsius similesque Roma- nae magnitudinis admiratores.

Pag. 8. C. [457, 9.] *Heraclianus affectatae tyrannidis no- mine interemptus.* Paulo Orosio eiusque breviori Paulo Longobardo, seu Landulfo Sagaci initio lib. 14. Miscellae historiae iunge Idatium et Marcellinum in Chronicis, qui plura habent notata dignissima. Pauciora Prosper in Fastis Lucio V. C. Consule, cuius collegam vocat hunc Heraclianum. De eodem plura Zosimus suppedicaret eruditis, si integra ad nos illius histo- ria pervenisset, cum libro quinto extremo doceat, occiso *Bath- nario*, militum in magna Libya Magistro, quocum nupta Sti- lichonis soror erat, provinciam illam *Heracliano* traditam, qui manu sua Stilichonem interfecit, eiusque facinoris prae- mium honorem hunc tulit; et libro sexto Africam adversus submissos ab Attalo milites *Heracliani* opera in fide Honorii permansisse commemoret.

Pag. 8. C. [457, 19.] Quomodo Constantii forma digna im- perio, si torvis magnisque oculis et subtristi tetricoque vultu, nec non capite planò, incumbens equi collo, et oblique huc illucque respectans? Sola erecta cervix imperatorum quid re- praesentat, cum Magnus Constantinus inde etiam dictus fue- P. 97

rit *τραχηλίας*. Quid si *ειρωνικῶς* ab Olympiodoro poeticum illud epiphonematis loco adiectum sit? De Candidiano plura pag. 15. D., ex quibus colligas Placidiae semper favisse, cimo-
V. 203 que peregrinationum ac fortunae comitem et participem fuisse.

Pag. 8. D. [457, 23.] Ianuarius mensem nuptiis Ataulfi cum Placidia Narbone Marcio in aedibus Ingenii sive Eugenii cuiusdam celebratis praefigit Olympiodorus; alii vulgo annua designant Aerae Christianae 414. Idatius in Chronico de loco consentit: *Ataulfus apud Narbonam Placidiam duxit uxorem, in quo prophetia Danielis putatur impleta, qui ait filiam regis Austri sociandam regi Aquilonis, nullo tamen eius ex ea semine subsistente*. Qui enim ex iis natus est hoc vel sequenti anno Theodosius, morte paulo post obita prope Barcinonam tumultus est. Iordanes de origine Gothorum scribens aberrat a veritate longius, tum quod Gallam Placidiam post mortem ~~cluntaxat~~ Alarici Roma ab Ataulfo captivam abductam velit, tum quod nuptias antequam Alpibus superatis Gallias petiisset, coaluisse contendat Foro-Livii Aemiliae civitate, quam in Forum Cornelii Miscellae auctor, quisquis est, transformavit.

Pag. 8. D. [458, 3.] *Ἐν παρῳδῷ* in atrio reddit Interpres: quid, si *aula* potius aut *thalamus*? unde et *pastophoria*, de quibus alias. At *δωρεῖται* certo certius hoc loco agendi verbum est. Quis enim novis nuptis oblata munera ignorat et Morganegibam, de qua noster Gregorius aliique? Sic igitur interpretationem recense: *Aliis insuper nuptialibus donis adiecit Ataulfus quinquaginta formosos pueros, sericis indatos vestibus, quorum singuli utraque manu binos ingentes discos ferebant, alterum auro plenum, alterum gemmis etc.*

◆ Pag. 9. A. [458, 12.] Pro *Rustacio* sive *Rusacio* Interpres subrogare malit *Rusticium*: sed cavesis confundas cum Decimio Rustico, qui ex Magistro officiorum factus tyrannorum praefectus, apud Arvernos ante biennium a ducibus Honorianis captus et crudeliter interemptus est cum Agroecio, ex primicerio notariorum Iovini, multisque nobiles; ut memoriae prodidit Renatus Profuturus Frigeridus in iam saepe laudato apud Gregorium fragmento.

Pag. 9. A. [458, 15.] *Albinus urbi praefectus*. Gessit praefecturam urbanam anno 414., quo Placidiam duxit Ataulfus, ut miraculo proximum sit intra quadriennium Gothicae direptionis ruinas potuisse reparari. Cogitandum, an de hoc Albino egerit Rutilius Numatianus libro primo Itinerarii:

Iamque aliis Romam redeuntibus haeret eunti

Rufius Albini gloria viva patris,

Qui Volusi antiquo derivat stemmate nomen,

Et reges Rutulos, teste Marone, refert.

*Huius facundae commissa palatia linguae,
 Primaevus meruit Principis ore loqui.
 Rexerat ante puer populos pro consule Poenos,
 Aequalis Tyrannis terror amorque fuit.*

Albini praefecti urbis meminit antiquus Romae lapis, teste Onuphrio in commentariis ad librum tertium Fastorum:

D. N. FL. A R C A D I O

PIO FELICI VICTORI AC TRIUMPHATORI

SEMPER AUGUSTO

C A E C I N A D E C I U S A L B I N U S V. C.

PRAEFECTUS URBI VICE SACRA IUDICANS

DEVOTUS NUMINI MAESTATIQUE EIUS.

Pag. 9. B. [459, 3.] De Ataulfi nece eiusque successore Vallia Orosius, Philostorgius, Idatius, Iordanes, Chronicon Alexandrinum, Paulus Longobardus, Isidorus, nosque ex P. 98 iis aliisque historicis in Chronico novae Romae. Verum caedis illius auctorem Dubium Gothum plurimasque περιστασεις Olympiodoro nostro debent antiquitatis studiosi, ut quae de Singerichi barbara crudelitate brevique septem dierum imperio subnectit. Iordanes aliud intersectoris nomen aliamque memorat causam necis, his verbis: Tertio anno postquam Gallias Hispaniasque domuisset, occubuit gladio illo perforato Vernulfi, de cuius solitus erat ridere statura.

Pag. 9. C. [459, 13.] Singerichus, Sari frater. Corrupta voce in Gothicis Iordanis Originibus Sigerinus, Orosio, Isidoro aliisque melius Segericus sive Sigericus dicitur, quem plerique ob exiguum temporis intervallum ex albo Vesogothorum regum expungunt. Παῖδια lege, non παῖδια.

Pag. 9. D. [459, 16.] Sigesari episcopi e sinu. Ipus ille videtur Gothorum episcopus Sigesarius, qui teste Sozomeno lib. 9. c. similiter 9. Alarico regi carissimus sacris baptismi unde Christiano ritu abluerat Attalum et Arrianis spem faciebat, ut, si is firmum obtineret imperium, in ecclesiis, sicuti Constantii et Valentis tempore, primatum obtinerent.

Pag. 10. B. [460, 2.] Valerium Thraciae praefectum fuisse imperante Constantio et ab eodem effossas argenteas statuas, ut facile concesserim Olympiodoro, ita falsum esse existimo, quod subiicit: eo primum tempore et hac occasione in Thraciam erupisse Gothos. Discimus enim ex historico Anonymo, cuius excerpta quaedam de rebus Magni Constantini post Ammianum Marcellinum edita sunt, iam a pluribus annis Thracibus infestos fuisse Gothos. Verba ita se habent in codice MS. R. P. Iacobi Sirmondi: Item cum Constantinus Thes-

salonicae esset, Gothi per neglectos limites eruperunt, et vastata Thracia et Moesia praedas agere coeperunt.

Pag. 10. B. [460, 24.] Quo tempore Leontius iste Olympiodori cura ac studio ad sophisticum thronum evectus est Athenis, (siquidem ordine temporum per singula decurrat oratio,) iam fatis concessisse videtur celeberrimus ille Atheniensis philosophus Leontius, pater Athenaidis, quae ab Attico, patriarcha Constantinop., in baptismo Eudocia appellata Theodosii Imp. coniux fuit. Cuncta haec uberrima narratione explicat auctor Chron. Alex., cui suffragantem Theophanem ex MS. nostro cod. adiungo: *Λεοντίου τοῦ φιλοσόφου θυγατέρα Ἀθηναίδα λεγομένην ἐβάπτισεν Ἀττικὸς καὶ Εὐδοκίαν μετωνόμασεν. ἦτις κατὰ γνώμην Πουλχερίας γαμεῖται Θεοδοσίῳ, κάλλει σώματος καὶ συνέσει ψυχῆς καὶ ἐν λόγοις διαπρέπουσα:* quam periocham, ut plerasque alias, praetermittit in sua historia ecclesiastica Anastasius Biblioth. De solenni pallii sophistici concessionem, de balneari pompa, de sophistico throno, de pecunia danda scholarum antistitibus ac similibus, ne actum agam, consule Theatrum Rhetorum R. P. Ludovici Cressolii τοῦ μακαρίτου, ac nominatim cap. 16. lib. 3., capita priora lib. 4. et lib. 5. c. 5.

Pag. 10. D. [461, 19.] ἀκρωμίται, (sic enim legend. est) Olympiodoro dicuntur οἱ τῶν διατριβῶν προστάται, vel quod aliis praeesent ac tanquam humeris omnes supereminerent, (quo sensu οἱ μείζονες dicuntur Hesychio ἀκρωμίται,) vel quod laevo dextro humero, aut etiam utroque quoddam doctrinae ac magisterii insigne gestarent: certe τὸ μὲν ἔπερ-
*έχον τοῦ βραχίονος ἀκρωμία, καὶ ὤμον κεφαλῆ, καὶ ἐπὶ-
 μίς, καὶ ἀκροκωλία* dicitur Inl. Polluci lib. 2. c. 4. sect. 31. De Trullis ac Trulla nihil mihi aliunde subsidii; cum Trullo ac trulla nihil notius sit.

Pag. 11. A. [462, 8.] Euplutii magistriani opera redditam fuisse fratri a Vesogothorum rege Vallia Placidiam firmatasque pacis conditiones, aliis indictum fuit. De Magistrianis sive Magisterianis, qui et Agentes in rebus dicti sunt, praeter Glossaria consule quae magno studio ac lectionis varietate collegit noster Heribertus Rosneydus in Onomastico ad Vitas Patrum.

Pag. 11. B. [462, 19.] De Oasi sive Avasi magna et parva eiusque ulteriore eremo plura hic congerere possem ex Ptolemaeo, Strabone, Stephano aliisque geographis, quibus et addere possem historicos, Herodotum in Thalia, Hieronymum in vita sancti Hilarionis, Zosimum libri 5. p. 787., Theodorum Lectorem libro 2. Collectaneorum, Euagrium libri primi cap. 7. ex litteris Haeresiarchae Nestorii, qui ibi in exilio periiit. Verum tanto non est opus apparatu; sufficit digitum intendisse in fontes.

Pag. 11. D. [463, 15.] Herodori lucubrationes dum pro more diligenter colligit Io. Gerardus Vossius pag. 292. de historicis Graecis, miratus sum praetermissam fuisse citatam hoc loco ab Olympiodoro nostro historiam de Orptheo et Musaeo, in qua Beatorum insulam ἐπιθετικῶς *Phaeacidem* appellarat, ad similitudinem, ut opinor, Corcyrae Homericæ, quam incolebant

Φαίηκες δολιχόροστοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

Quod vero ad varios ipsius Homeri natales spectat, consule singularem doctissimi viri Leonis Allatii diatribam, qui totam hanc controversiam in favorem patriæ suæ ingeniose extricat.

Pag. 12. A. [464, 6.] Placidiae et Constantii nuptias Honorio Aug. XI. et Constantio iterum Coss., hoc est anno Christianae Epochæ 417., illigat Olympiodorus, a quo haud multum abludunt Idatius in Chronico et Tiro Prosper in Fastis. Natam eodem exeunte anno aut potius sub initium sequentis Honoriam, verisimile est; Valentinianum autem, eius fratrem, Iulio duntaxat mense anni 419. in lucem prodiiisse necesse est, ut anno 425., cum Imperator Romæ renuntiatus fuit, septennis esse potuerit; quod postea testatur noster historicus. Consentit Marcellinus Comes in Chronico indictione II., Monaxio et Plintha Coss.: *Valentinianus Iunior apud Ravennam patre Constantio et Placidia matre quinto Nonas Iulias natus est.* Prosper in Fastis diem hunc annum-V. 204 que natalem uno antevertit, et consulatu Honorii duodecimo ac Theodosii octavo temere consignat, cum a Calendis Ianuariis anni 417., quo die consulatum iniit Constantius, et, Honorio conciliante nuptias, Placidiae convenit in manum, ad Calendas Iulias anni 418., octodecim tantummodo numerantur menses, intra quos Honoriam ac Valentinianum natos affirmare non patitur naturalis partus humani conditio.

Pag. 12. B. [464, 17.] Constantium ab Honorio in consortionem imperii adscitum non 7. integros menses explevisse constans est Olympiodori aliorumque sententia, fatali illo somnio subnixâ: *Sextus abiit, septimus inchoatur.* Quo fit; ut assentiri nequeam Prospero, qui in Fastis Agricola et Eustathio Coss. Constantii mortem collocat, cum anno praecedente donatum imperatoria dignitate scribat; multo minus Idatio in Chron. Constantium Imp. Ravennae mortuum suo tertio consulatu affirmanti: cum certum sit ex libro 3. Cod. Theod., adhuc anno Christi 421., Coss. Agricola et Eustathio, superstitem fuisse cum Honorio et Theodosio Constantium paulo ante Calendas Augusti. Aberrat quoque in Chronico a V. C. Pithoeo edito sive idem, sive diversus Prosper, dum ad annum Honorii 29. differt Constantii obitum his verbis: *Constantio dignitas imperii ab Honorio (non) sponte (excusis negationem deesse arbitror) delata; qua vix octo mensibus*

usus interit *Valentiniano octo* (lege *duorum*, aut ad summum trium) *annorum filio derelicto*. Omnium accuratissime Theophanes in codice MS., quem penes nos habemus, nisi quod iugulatum fingat, quem ceteri pleuritide extinctum volunt: τούτη τῷ ἔτει Κωνσταντίος ὁ πατὴρ Οὐαλεντινιανοῦ ἐβασίλευσε πρὸ ἑξ εἰδῶν Φεβρουαρίου καὶ ἐσφάγη πρὸ ὀνομάτων Σεπτεμβρίου. Certe ab octavo Februarii die ad secundum diem Septembris non integri septem fluxere menses, sicque sua somnio et historicorum testificationi veritas constat, ut necesse sit falli plerosque omnes chronologos, qui cum Tirone Prospero duobus annis Iulianis, etsi non integris, Constantium imperasse asserunt, aut uno saltem anno mortem eius praevertunt, neque diem, quo diademate ornatus, aut quo vita simul re-
gnoque exutus est, ulla ratione designant.

P. 100. Pag. 12. B. [464, 21.] *De Constantii Imp. electione nuntius mittitur*. Philostorgius non nuntium duntaxat ad Theodosium Constantinopolim ab Honorio Constantioque ablegatum refert, sed ex recepto more missas simul asserit electi Augusti imagines, quas labrata sive laurata fuisse appellatas pluribus exemplis firmat Ioannes Meursius in Glossario mixobarbaro. Quibus addere possumus inter cetera Chronicon Alexandrinum de Anthemio: καὶ εἰσῆλθεν τὰ λαβράτα αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διὰ Φερεντίου ἐπαρχοῦ πόλεως. Quod vero *Occidentem* pro *Oriente* hoc quoque loco temere subrogatum vides, culpa potius librarii properantis, quam eruditi Interpretis *μνημονικῶ ἁμαρτήματι* tribuere soleo, quemadmodum in notis Theodori Douzae ad Acropolitae Logothetae Chronicon Constantinopolitanum, in emendationibus Friderici Morrelli ad librum alterum de thematibus Constantini Porphyrogeniti aliisque non semel me observasse memini.

Pag. 12. D. [465, 9.] *Theudericus Valliae suscepit imperium*. Hinc ergo confutare possis eos, qui Valliae regnum Vesogothicum ad 15. pluresve annos prorogant, qua de re adversus Iornandem aliosque disputavimus suo loco. Theodoricus vulgo dicitur, addito Maioris sive Senioris cognomine, ut a Iuniore Theodorico discerni facilius possit, qui, fratre Thorismundo interfecto, regnum Vesogothorum occupavit, pari scelere ab Eurico fratre postea peremptus anno Dominici Natalis 469.

Pag. 12. D. [465, 14.] *Uraniam*. Mihi dubium non est aberrasse Interpretem, qui ad infaustum hoc insolensque meteoron refert, quod Hispani nautae *san Telmo*, nostrates Galli *le feu saint Elme*, ou *sainte Helene* nuncupant. Neque enim Castor et Pollux, aut ipsum Helenae sidus inter prodigia numerantur, cum non raro appareant, neque tanta illis inesse vis perhibetur a physicis, ut malos suo pondere deprimant

navesque demergant pelago. De psittacis adi ex Plinio aliisque Gesnerum, Aldrovandum similesque racematores.

Pag. 13. A. [465, 21.] *Blemmyae barbari apud Talmin.* Noti Blemmyae sive Blemyes priscis scriptoribus, Theocrito Idyllio 7., Dionysio Characeno, Straboni, Melae, Plinio, Ptolemaeo, Stephano, Ammiano Marcellino lib. 14., Zosimo lib. primo, Heliodoro, Procopio, Prisco in Excerptis de legationibus p. 40. editionis regiae, aliisque passim. Unum hic Claudianum afferro, ut de *Syene* in locum *Soines* reponenda coniecturam Interpretis firmem:

*Et loca continuo Solis damnata vapore
Irrorat, populisque salus sitientibus errat*

Per Meroën Blemyasque feros atramque Syenen.

In Aethici sive Antonini Itinerario pag. 35. editionis Coloniensis: *Item per partem Arabicam trans Nilum: contra Pselcim, contra Talmis, contra Tahis,* (forte Tapis seu Thapis, in editione Iosiae Simleri Tafis, et paulo ante in codice regio Thafis seu Taphis,) *Philas,* (apud Simlerum mendose *Filas*), *Syenam, Ombos, contra Apollonos, contra Laton, Thebas etc.* Occurrit quoque in alio itinere *Peniconon*, vel, ut habet editio Simleri, *Phoenico Niconon*, quod forte in *Phoenicon iconon* mutare possis. In Notitia utriusque imperii: *Ex laterculo minore Ala VIII. Palmyrenorum Phoenicone;* et in vetusto exemplari, teste Hieronymo Surita, *Aulae Dei Foenitionis.*

Pag. 13. A. [466, 3.] *διέγοντος ἀπὸ τῶν Φιλῶν.* Sic legendum, non *φιλῶν*, aut *φύλων*, ut suspicabatur Interpres; a quo male acceptum locum hunc admodum difficilem et intricatum ita verjo: *Quae loca cum peragrarem, Talmin usque accessi et a Philis quinque dierum intervallo progressus aliam civitatem lustravi, quam Romani eam ob causam dixere Primam, quod in Thebaidem e barbarorum regione venientibus prima occurrat. Eodem nunc quoque nomine appellatur etc.* Ita quidem si *διέγοντα* legas; sin vero *διεχουσης* substituas et ad genitivum *τῆς Τάλμειως* referre malis, *Talmin quinque dierum spatio a Philis distantem* habebis, cum tamen in Antonini Itinerario inter utramque civitatem tantum millia pas- P. 101 suum 34. numerentur, et inter Talmin et Thebas septem supra ducenta, quae quinque dierum spatium superare videntur:

Contra Talmis.

Contra Tapis.

Philas.

Syenen.

Ombos.

Contra Apollonos.

Contra Laton.

Thebas.

M. P. X.

M. P. XXIII.

M. P. III.

M. P. XXX.

M. P. XL.

M. P. XL.

M. P. XL.

De Philis nihil addam ad ea, quae collegerunt duo subacti cum primis iudicii scriptores, Hieronymus Surita in notis ad Itinerarium Antonini, et Henricus Valesius in animadvers. ad Excerpta Prisci Rhet. p. 208. editionis regiae.

Pag. 13. C. [466, 23.] *Libanius praestigiator atque infidelis.* Haec ad annum 421. omnino pertinent, quo Constantius ab Honorio Augusto in communionem honoris atque imperii die 8. Februarii evectus, nondum elapsis septem mensibus integris, die secunda Septembris defunctus est, ut ex Theophanis Chronico paulo ante docebamus.

Pag. 13. C. [467, 1.] *Κωνσταντίος Ἰλλυριὸς ἦν τὸ γένος ἀπὸ Παναίσου πόλεως τῆς Καδίας.* Lege meo periculo ἀπὸ *Ναίσου*, sive, facta diphthongi solutione, *Ναίσου πόλεως τῆς Δακίας.* Naesus, sive Naïsus, Naïssus, aut Nainsus plerisque veterum nota civitas: Ammiano Marcellino tum lib. 26., tum maxime 21., ubi dicitur *copiosum oppidum et civitas circum- sessa quidem aliquoties, nunquam tamen excisa aut dedita;* Zosimo Comiti et Marcellino Illyriciano, ut ceteros omittam. Panaesus vero civitas, ut et Cadia provincia in Illyrico, omnibus incognitae. *Naïssum* inter *Pompeios* et *Remessianam* collocat Antonini Itinerarium, Moesiaequae videtur adscribere, si quae fides additis ad oram libri in editione Simleriana provinciarum nominibus. Stephanus Byzantius, seu potius eius brevior Hermolaus, Thraciae vindicat: *Ναίσος πόλις Θράκης, κτίσμα καὶ πατρίς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως:* quod ultimum de natali urbe Magni Constantini pluribus argumentis corroborat V. C. Henricus Valesius in notis ad Ammianum. Ego vero ceteris praeferendam arbitror Olympiodori nostri sententiam, qui Naïssum in Dacia collocat; nam, ut nihil dicam de Itinerario Burdegalensi a Petro Pithoeo primum edito, ubi in finibus Daciae Mysiam inter ac Thraciam ponitur, controversiam omnem decidit Hierocles Grammaticus in veteri provinciarum civitatumque Notitia.

Ἐπαρχία Δακίας μεσογείου ὑπὸ κομισουλάριον πόλεις εἰ.
Σαρδικὴ μητρόπολις.
Πανταλία.
Γερμούη.
Ναίσος.
Ῥεμεσιάνα.

V. 205 Neque otiosum fortassis fuerit addere, quod annotavit Hieronymus Surita ad Antonini Itinerarium: *Cedrenus de rebellionem in Pannonia a Bulgaris facta pag. 625.* (quae est 745. editionis regiae) *Ναίσου* meminit. *Et Ptolemaeo inter Dardaniae urbes Νεσὸς recensetur, forte pro Ναίσος: cui adiunguntur Ulpianum et Scupi; et Cedrenus Naissa adiungit Scupias, quam*

primariam Bulgariae urbem esse asserit. Haec ille, quae ad examinem revocanda erunt alio in opere.

Pag. 14. A. [467, 18.] *Leontio Placidiae curatore.* Mirum quid de cura Palatii, sive de officio Curopalatae hic in mentem venerit Interpreti, cum *κουράτωρ* idem sit, qui procurator et administrator, *διοικητής, κτημάτων ἀρχὴν εἰληγῶς*, qui postea *λογοθέτης*, aut saltem, auctore Hesychio, vox illa *τροφέα καὶ παιδοτρόφον* nonnunquam sonet. Elpidiam nutricem Placidiae omnes agnoscunt: de Spadusa, fuerit necne, ambigi potest. Hanc si expungas, aliam in eius locum sub P. 102 stitui postulat orationis ipsius contextus.

Pag. 14. B. [468, 1.] De Placidia Constantinopolim cum filio pulsa ac de obitu Honorii Imp. non 6., sed 18. Calend. Septembris, sive 15. Augusti anni 423., Asclepiodoto et Marignano Coss., passim omnes loquuntur historici et chronicorum factorumque scriptores: quemadmodum de Bonifacio, *ἀνδρὶ ἠρωϊκῷ*, et de Ioanne tyranno, de quo praeter Suidam consulendi Philostorgius, Socrates, Renatus Frigeridus, Sozomenus, Procopius aliique.

Pag. 15. A. [469, 12.] Romanarum aedium magnificentiam, Thermas publicas, civium opes moeniumque urbis amplitudinem copiose explicant Iustus Lipsius, Alexander Donatus aliique. De Probis vero, Olybriis, Maximis, Symmachis ceterisque eiusmodi Romanae urbis proceribus priscae inscriptiones, quas summa diligentia unum in corpus rededit Ianus Gruterus, plura subministrabunt; cum coetaneis scriptoribus, Ausonio, Symmacho, Prudentio, Claudiano, Paulino etc.

Pag. 15. C. [470, 17.] *Extremas Italiae oras.* Quid, si *Hispaniae* legas, et de freto Herculeo, Tartesso Gadibusque intelligas? quo sensu facilis tum erit atque expeditus per Oceanum ad inferos, hoc est, ad Antipodas, descensus.

Pag. 15. C. [471, 2.] Valentiniano redditum Constantinopoli a Theodosio Nobilissimi titulum, tum Thessalonicae collatam Caesaris dignitatem opera Helionis, magistri officiorum, exeunte anno 423. aut sequentis initio, quo quintum agebat annum, docet Olympiodorus, cui ferme in omnibus subscribit Philostorgius. Quae praeunt verba, sic clariius poterant reddi: *Submissus quoque exercitus, cui praeerant utriusque militiae dux Ardaburius, filius eius Aspar, et Candidianus.* Ardaburium captum in manus Ioannis tyranni venisse, priusquam Aspar, eius filius, ab Imperatore cum potestate mitteretur, multi referunt. Vide inter ceteros Socratem Scholasticum libri 7. cap. 23., ubi de Ravenna ductu Angeli pastoris habitum ementiti ab eodem Aspare capta longam narrationem textit, quam confirmat Theophanes in Chronico, atque ex eo Anastasius Bibliothecarius pag. 56. editionis regiae, et Paulus

Dexippus, Eunapius etc.

Diaconus, sive potius Landulfus Sagax Miscellarum historiarum lib. 14.

Pag. 16. A. [471, 14.] *Helion Magister officiorum et Patricius*. Helionis huius meminit Socrates tum lib. 7. cap. 20., ubi legatum ad Persas refert, ut cum illis pacem constitueret: *πέμπει οὖν Ἠλίωνα, ἄνδρα, ὃν πάνν διὰ τιμῆς ἤγεν*, tum eiusd. libri cap. 24., dum Valentiniano missam a Theodosio consobrino coronam imperatoriam testatur. Corrigendus interim Theophanis locus in MS. nostro codice, cuius haec sunt verba: *Θεοδόσιος διὰ Λήιτος πατρικίου στέφανον βασιλικὸν ἐπέμψεν τῷ Οὐαλεντινιανῷ ἐν Ῥώμῃ*: scribe *Ἠλίωνος*, ut res ipsa loquitur, quamquam Anastasius Bibliothecarius et Miscellae Auctor sententiam istam praeterierint. Corrigendus quoque is, quem mox appellavi, Anastasius, dum Heleonem vocat: *Mittit legatarios Heleonem Patricium, quem valde honorandum ducebat*, [non dicebat, ut excusum est in Miscella,] et *Anatolium, Orientis Stratigon*. Scio Socratem de tempore missae illius ad Persarum regem legationis cum Theophane eiusque interpretibus non convenire. Verum hanc litem dirimere non est huius operae, quam modo aggressi sumus. Ad Candidum itaque eique adiunctum Theophanem Byzantium transeamus.

E CANDIDO ISAURO.

Candidum ex Tracheotide sive aspera Isauria oriundum, ibidem exceptoris notariive officio apud magistratus functum fuisse ac religione Christianum Chalcedonensisque Synodi defensorem acerrimum praemittit Photius, qui in eius stylum pluribus censuram paulo post exercet. Nec plura de eo praefari hic possumus, cum nulla ipsius apud ceteros scriptores hactenus oblata sit mentio.

Pag. 17. A. [472, 2.] *Δέων ἦν ἐκ Δακίας τῆς ἐν Ἰλλυριοῖς*. Daciam fuisse duplicem, Trans-Danubianam scilicet sive veterem, quam Gothiam ac Gepidiam suo tempore dictam fatetur Iornandes, et novam cis Danubium sitam, in duas postea, Ripensem Mediterraneamque, divisam norunt eruditi. Hanc ad prioris distinctionem *Δακίαν τὴν ἐν Ἰλλυριοῖς*, Daciam Illyricam vocat sive Photius, sive is cuius verba sententiasque excerptit, Candidus, qui tribus libris historiam annorum 35. complexus est. Totidem quippe fluxerunt ab anno Domini Natalis 457., (quo, studio praesertim Asparis, genere Alani, Ardaburii, de quo ad Olympiodorum diximus, filii, Marciano Augusto suffectus est Leo Imperator,) usque ad mor-

tem Zenonis et Anastasii Silentiarum anno 491. factam Ariadnae opera inaugurationem. Leonem hunc alii Thracem appellant, et cognominatum fuisse Magnum, Seniore ac Μακέλλην volunt. Theodorus Anagnostes libro primo Collectaneorum: προχειρίζεται δὲ εἰς βασιλεῖα Λέων τις Θραξ μὲν τὸ γένος, τριβούνος δὲ τὴν ἀξίαν, quam dignitatem Candidus longa circuitione exponit: στρατιωτικῶ παραγγείλας τάγματι καὶ τελῶν ἀρχῆς τῶν ἐν Σηλυμβρία. De patria et officio consentit Theophanes in Chronico iisdem usus verbis, quibus subnectit: μηνὶ Φεβρουαρίῳ, Ἰνδ. ἰ σιφθρεῖς ὑπὸ Ἀνατολίου πατριάρχου, quod an verum sit, in Chronico videbimus.

Pag. 17. A. [472, 6.] *Ardaburium, Patricium et Heremnarichum.* Tres Asparis filios ex tribus uxoribus susceptos memorat Candidus. De quibus plura paulo post, cum ex ipsomet, tum ex aliis coetaneis scriptoribus dicentur a nobis; interim observa, implexam nimis apud Zonaram orationem levi mutatione sanari posse: εἶκων ἀνάγκη Καίσαρα ποιεῖ ἀπὸ πατρικίου (lege τὸν Πατρικίου) τὸν τοῦ Ἀσπαρος παῖδα, Ἀρδαβουρίου δὲ ἀδελφόν.

Pag. 18. A. [473, 12.] *Isauriam ab Esau nomen mutuatam.* Idem quoque infra eadem pagina inculcat. Sed de hac originatione mirum apud ceteros silentium.

Pag. 18. A. [473, 14.] *Leonis per Asparem electionem.* Auctor Chronici Alexandrini ab exercitu creatum Leonem Magnum testatur 7. Idus Februarii, Constantino et Rufo Coss., anno Dominici Natalis 457.: καὶ ἐπήρθη Λέων ὁ μέγας βασιλεὺς ὑπὸ τοῦ ἐξερκέτου μηνὶ Περιτίῳ πρὸ ζ' ἰδῶν Φεβρουαρίου. Propius ad Candidi narrationem accedit tum Suidas in voce Ardaburius, tum Priscus Rhetor apud Euagrium l. 2. cap. 16.: ἄπερ ἀκριβεστάτα Πρίσκῳ τῷ Ῥήτορι πεπόνηται. ὅπως τε δόλιῳ περιελθὼν ὁ Λέων μισθὸν ὥσπερ ἀποδιδόντος τῆς ἐς αὐτὸν προαγωγῆς ἀναιρεῖ Ἀσπαρα τὴν ἀρχὴν αὐτῷ περιθέντα, παῖδάς τε αὐτοῦ Ἀρδαβούριον καὶ Πατρικίου, ὃν Καίσαρα πεποίητο πρότερον, ἵνα τὴν Ἀσπαρος ἄνοιαν κτήσῃται, seu potius εὔνοιαν, ut iampridem emendavit doctissimus Iacobus Billius lib. 1. cap. 38. Observationum sacrarum. Aspari Senatium coniungit Constantinus Manasses in compendio Chronico pag. 58. editionis regiae:

Ἡ σύγκλητος σὺν Ἀσπαρὶ τῇ τότε πατρικίῳ

Εἰς Λέοντα κατάγουσι τὴν σκηπτροκρατορίαν.

Τὸν φροντιστὴν τὸν λογιστὴν τῶν Ἀσπαρος πραγμάτων,

Καθυποσχόμενος αὐτῷ θύττερον τῶν ἑῶν

Τῷ στέφει τοῦ Καίσαρος τὴν κεφαλὴν κοσμεῖσαι.

Οὐδὲ γὰρ ἦν τὸν Ἀσπαρα κράτους ἐπιλαβεῖσθαι

Τῇ λύσει κατεχόμενον Ἀρείου τοῦ βεβήλου

- P. 104 *Pag. 18. A. [473, 15.] De urbis conflagratione exorta.* Primum illud sub Leone Imperatore incendium regiae urbis fusissime describit Euagrius lib. 2. cap. 13.: *ἐν μὲν τῷ βορείῳ κλίματι, ἐν ᾗ καὶ νεώρια τῆς πόλεως καθεστῶσιν ἀπὸ τοῦ καλουμένου βοῦς πόρου μέχρι τοῦ παλαιοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν δὲ τῷ νοτίῳ ἀπὸ τοῦ Ἰουλιανοῦ λιμένος μέχρι οἰκιῶν οὐ πολὺ κειμένων τοῦ εὐκτηρίου τῆς ἐπὶ κλην ὁμονοίας ἐκκλησίας· ἐν δὲ τῷ μεσαιτέῳ τῆς πόλεως μέρει ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου προσαγορευομένου φόρου μέχρι τῆς τοῦ ταύρου καλουμένης ἀγορᾶς.* Quibus ac praecedentibus maxime verbis V. 206 significat, quam foede grassata sit haec clades et quantam urbis partem flamma populata sit. Eiusdem conflagrationis mentio apud Priscum in Excerptis Legationum pag. 43. D. editionis regiae, et Marcellinus Comes in Chron., *Basilisco et Hermenerico Coss.*, hoc est, anno Christi 465., *Constantinopolim magno invasam incendio facieque foedatam deplanxisse*, memorat. Diem praescribere videtur Theodorus Anagnostes Magnae Ecclesiae lib. 1. Collectan.: *ἐμπρησμός ἐγένετο μέγας τῇ δευτέρῃ τοῦ Σεπτεμβρίου μηνός ἀπὸ τοῦ νεώριου ἀρξάμενος, καὶ φθάσας ἕως τοῦ ἀποστόλου Θωμᾶ τοῦ Ἀμαντίου.* Quo tempore idem testatur, Marcianum Oeconomum super tegulas ecclesiae sanctae Anastasiae conscendisse, et Evangeliiis manu prehensis precibus lacrimisque templum illud illaesum servassé. Eadem habet Theophanes in Chronico iisdemque paene verbis, hoc duntaxat insuper addito, quod ad annum Leonis quintum atque indictionem XV., sive annum Dominici Natalis 461., incendiariam illam populationem referat, in quo, ut vides, quadriennio dissidet a Marcellini calculo. Chronicon Alexand. duplex distinguit incendium, et primum quidem accidisse refert Basilisco et Armenarico Coss., post dies 30. ab iniusta caede Menae, praefecti vigilum, ac vindicta numinis conflagrasse in urbe octo regiones 2. Sept. fer. 4. Indict. III., (seu potius IV.,) cum celebraretur memoria S. Mamantis. Alterum vero refert ad annum Christi 469., Zenone et Marciano Coss., quo arsisse urbem scribit a mari ad mare. Utrumque videtur confudisse Zonaras, apud quem leges, Asparem tunc vas aqua plenum humeris ferentem vicos percurrisse, populum cohortatum fuisse et singulis nummum argenteum pro mercede dedisse.

Pag. 18. A. [473, 17.] De Titiano et Viviano. Reponendus forte pro Titiano Tatianus, de quo Priscus Historicus in Excerptis Legationum pag. 74. editionis regiae: *ὅτι ἐπὶ Λέοντος βασιλέως Ῥωμαίων ἐπηρεσβέυετο παρὰ μὲν Βανδήλους ὑπὲρ Ἰταλῶν Τατιανὸς ἐν τῇ τῶν πατρικιῶν ἀξία καταλεγόμενος*, quae verba ibidem habentur p. 43. D. Vivianus vero sive Bibianus anno Dominici Natalis 463., Ind. 1., cum Felice,

aut, ut alii habent, Basilio Consulatum gessit, quemadmodum discimus ex Fastis Consularibus apud Cassiodorum, Marcellinum et Auctorem Chronici Alexandrini.

Pag. 18. A. [473, 20.] *Tarasiodisam, Rusumbladeoti filium.* Patrem Zenonis solus, quod sciam, commemorat Candidus: de patria nemo ambigit. Primigenium autem illius ac barbarum nomen varie a variis concipitur, ut fieri amat in peregrinis vocibus. Omnium maxime aberrat a recto tramite Euagrius lib. 2. cap. 15.: *Λέων δὲ γαμβρὸν ἐπὶ θυγατρὶ Ἀριάδῃ προσλαμβάνεται Ζήνωνα, Ἀρικμησον μὲν ἐκ σπαργάνων καλούμενον.* Rectius Agathias Scholasticus libro 4. pag. 135. editionis Graecae: *Ζήνων ὁ Ῥωμαίων βασιλεὺς δ' Ἰσαυρος, ὃς δὴ πρῶτον Ταραιοσκωδίσσος ἑπωνομαίετο, ὑπὸ Ἰλλου τε καὶ Βασιλίσκου καὶ Κόνωνος ἐπιβουλευθεὶς, συνεργούσης ἐς τὰ μάλιστα καὶ Βηρίνης, ἐκπέτωκε τῆς ἀρχῆς etc.* Interpres dialysi vitiosa usus sic vertit pag. 127.: *Zeno ille Isaurus Romanorum Imperator, qui antea Tarasis Codiseus cognominabatur, insidiis ei per Hillum et Basiliscum et Cononem structis, coadiuvante praecipue Berine, imperio excidit etc.* Auctor Chronici Alexandrini errandi ansam Vulcanio praebere poterat, si iam e tenebris in lucem editus fuisset: sic enim dimidiatam duntaxat vocem usurpat Ind. XII., sub Consulatu Leonis Iunioris: *ἐβασίλευσε Ζήνων ὁ Κοδιοσεὺς ὁ Ἰσαυρος μετὰ τοῦ ἰδίου ἐγγόνου Λέοντος ὀλίγον χρόνον.* Theophanes in Chronico ad annum Zenonis 8. sacram Verinae Augustae, Zenonis socrus, refert, in qua imperium se Zenoni tradidisse gloriatur: *ἴστε, ὅτι τὸ βασίλειον ἡμέτερόν ἐστι, καὶ ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ ἐμοῦ ἀνδρὸς Λέοντος προχειρισάμεθα βασιλέα Ταραιοσκωδίσσον τὸν μετακληθέντα Ζήωνα etc.* Certiora de his affirmare possemus, si iniuria temporum non periisset Eustathii Syri lucubratio, in qua, teste Euagrion mox citato, *unde iste Zeno ad tantam dignitatem ascendisset, et quam ob causam omnibus a Leone fuisset praelatus, commemorabatur.*

Pag. 18. B. [473, 22.] *Ardaburium.* Hunc maiorem natu Asparis filium avoque suo cognominem a Leone Aug. Caesarem creatum fuisse persuadebit Interpres Euagrii iis, qui, usitato plurimis more, Graeca consulere dedignantur. Locum vide, quem paulo ante exscripsimus. Priscus pag. 40. editionis regiae, ab eo superatos Saracenos ad Damascum, memorat. Eundem tyrannidem in Occidente molientem expulit Anthemius Imperator apud Cassiodorum in Chron., Marciano et Zenone Coss., Chronicon Alexandrinum, Rusticio et Olybrio Coss., anno Christi 464., Ind. II., scribit e vita migrasse sanctum Symeonem Stylitam, *ὄντος τότε κόμητος ἀνατολῆς Ἀρδαβουρίου τοῦ πατρικίου τοῦ υἱοῦ Ἀσπαρος τοῦ στρατη-*

λάτων. Videndus etiam Suidas in Excerptis nostris pag. 54. editionis regiae.

Pag. 18. B. [474, 5.] Patricium Caesarem, Asparis filium, excepta duntaxat plaga, praeter opinionem saluum evasisse ac fuisse superstitem, solus, quod viderim legerimve, testatur Candidus: alii quippe omnes una cum Aspare filios Ardaburium atque Patricium interemptos fuisse memorant: Marcellinus Illyricianus in Chron. Ind. IX. Leone Aug. IV. et Probiano Coss., hoc est anno Christi 471.: *Aspar, primus Patriciorum, cum Ardabure et Patriciolo filiis, illo quidem olim Patricio, hoc autem Caesare generoque Leonis Principis appellato, Arrianus cum Arriana prole spadonum ensibus in Palatio vulneratus interiit.* Chronicon Alexandrinum, etsi non suo loco, Pusaeo et Ioanne Coss., hoc est anno Christi 467.: *Τούτω τῷ ἔτει τυραννίδα μελετήσαντα (sic enim legendum est, non μελετήσας τις,) Ἀσπαρα τὸν πατρικίον, ὡς πρῶτον τῆς συγκλήτου, ἐφόνευσεν ἐν τῷ παλατίῳ ἔσω, καὶ Ἀρδαβούρου καὶ Πατρικίον τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ ἐν κομβένδῳ καὶ αὐτοὺς συγκλητικoὺς ὄντας, κατακόψας τὰ σώματα αὐτῶν.* Damascius in vita Isidori Philosophi apud Photium Cod. 242.: *ἡγεμόνα τῶν Γότθων Ἀσπερα βασιλεὺς Λέων ἐδόλοφόνησεν, αὐτὸν καὶ παῖδας, ut omittam ea, quae de spectro Anthusae in nubibus oblato fabulatur.* Theophanes in Chronico bis terve illud idem repetit, aperitque causas, cur Aspar Leoni suspectus fuerit: eamque praecipue aliis intactam, quod Zenoni, genero Imperatoris, in Thraciam misso, insidias tetendisset Aspar, occidissetque imparatum, nisi re detecta Sardicam Zeno aufugisset. Scio Procopium lib. 1. Vandalic. solius Ardaburii cum patre caesi meminisse, sed de Patricio salvo ne γὰρ quidem. Cur vero Patricius Caesaris dignitatem prae Ardaburio fratre natu maiore nactus sit, discimus ex eodem Theophane, qui quoniam nondum editus est, verba illius ex nostro Codice MS. tibi repraesentabimus: *Τούτω τῷ ἔτει Λέωντος ἱβ' Πατρικίος ὁ υἱὸς Ἀσπαρος, ὃν Κεῖσαρα ὁ βασιλεὺς Λέων πεποίηκε διὰ τὸ ἐλκῦσαι τὸν Ἀσπαρα ἐκ τῆς Ἀρειανικῆς δόξης καὶ εὐνοεῖν τῷ βασιλεῖ, παρεγένετο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μετὰ μεγάλης φαντασίας etc.* Quod si verum est, immerito Marcellinus Asparem eiusque filios, cum occisi sunt, Arianae haereseos crimine infamat. Porro, ne id fugiat ad alia properantem, Victor Tunnunensis in Chronico: *Ioanne et Severo Coss., hoc est anno 470., Leo Augustus Patricium, Asparis filium, Caesarem facit; tum anno sequenti: Leone Augusto V. et Probino Coss. Aspar et duo filii eius, Patricius Caesar et Ardaburius CP. praecepto Leonis occiduntur.*

Pag. 18. B. [474, 7.] *Alius item de Aspari filiis, Armenarichus, caedem effugit.* Nomen illud variis modis pingitur in

editis manuscriptisque codicibus. Damascius in vita Isidori Philosophi Armerichum vocat, docetque, Severiani adversus Zenonem coniurationem ab eo fuisse detectam: Ἀρμερίχου τοῦ Ἀσπερος παιδὸς ἐξειπόντος τὴν συνωμοσίαν τῷ Ζήνωνι. Basilium et Hermenericum Coss. anno Christi 465. assignat Marcellinus Comes: Herminericus dicitur Cassiodoro, Fastis P. 106 vero Siculis sive Chronico Alexandriῶ Ἀρμενάριχος. Theophanes in Chron. Armenarichi huius non meminit.

Pag. 18. C. [474, 8.] Zenonem data Ariadne filia generum adscivit et in Oriente ducem exercitus creavit. Iam ab anno Leonis Imp. septimo Theophanes Zenonem generum Leonis appellat et in Orientem missum scribit: Λέων ὁ βασιλεὺς Ζήνωνα τὸν γαμβρὸν αὐτοῦ στρατηγὸν τῆς εἰώας πάσης πεποίηκε etc., quae sic Latine reddidit Anastasius Biblioth. in Hist. Eccl. p. 44. edit. Lupar., quae sub praelo calet: *Per idem tempus Leo Imp. Zenonem, generum suum, Magistrum totius Orientis fecit, et Basiliscum, fratrem Verinae Augustae, Magistrum Thraciae constituit. Zeno autem veniens Antiochiam invenit in ea episcopum sacrum Martyrium. Petrus autem Cnapheus sequebatur Zenonem* etc., quae ad institutum nostrum non pertinent. Anno vero eiusdem Leonis 13. idem Chronographus, antequam caedem Asparis filiorumque eius referat, Zenonem similiter, generum Leonis, in Thraciam missum asserit. Theodorus quoque Lector lib. 1. Coll. Zenonem στρατηλάτην καὶ γαμβρὸν ἐπὶ Θυγατρὶ Ἀριάδῃ τοῦ Λέοντος appellat, eum Antiochiam venisse asserit cum Petro Cnaphéo, templi sanctae Bassae martyris, quod Chalcedone erat, presbytero. At vero Candidus noster, Marcellinus et quidam alii nuptias Leonis cum Ariadna post necem Asparis differre V. 207 videntur: *Sunt tamen quidam auctores, inquit Zonaras, Asparem et Ardaburium ea gratia a Leone interfectos, ut nepotem ex filia Leonem Iuniorum Imp. crearet, veritum illorum potentiam, ne despecta huius infantia imperium sibi vindicarent.*

Pag. 18. C. [474, 10.] Quae in Africa secunda adversaque gesserit Basiliscus. Huius aliorumque ducum infelicem in Africa expeditionem pluribus in Chronico exponemus ex Idatio, Marcellino, Theodoro. Lectore lib. 1. Collect., ubi inter cetera: Βασιλίσκος χρήματα λαβὼν πάντα προέδωκε παραγέσει Ἀσπαρος, Procopio lib. 1. Vandalic., Theophane, Zonara, Cedreno, Constantino Manasse, Nicephoro aliisque. Quaedam hic in antecessum verba Theophanis repraesento ex MS. nostro Codice: ναυμαχίας πολλάκις τοῦ Γεντζερίχου μετὰ τῶν νηῶν τῷ βυθῷ παραδόνς, εἶτα καὶ αὐτὴν ἠδυνήθη Καρχηδόνα κρατῆσαι, ὕστερον δὲ ὑπὸ Γεντζερίχου καὶ πλείστοις χρήμιοι δελεασθεῖς ἠττήθη ἐκὼν, ὡς Περσικὸς (forte Πρίσκος) ἱστορήσεν ὁ Θράξ.

Pag. 18. C. [474, 16.] *A Leone filio Zenonem patrem Imperatorem coronatum.* Videndi Theodorus Lector, Theophanes, Marcellinus, Euagrius, Chronicon Alexandrinum, Procopius lib. 1. de bello Vandalic., aliique passim. Unum hic tacere non possum, Victorem Tunnunensem in Chronico affirmare, Leonem illum Iuniolem ad necem a Zenone patre quaesitum, ab Ariadna matre servatum fuisse: *Alium, inquit, pro eo eius uxor similem puerum ad mortem obtulit, et Leonem eundem Augustum occulte totondit, eumque clericum unius ecclesiae CP. fecit. Qui Leo usque ad Iustiniani principis tempora vixit.* Eadem habet Isidorus Hispal. in Chronico, atque ex alterutro Gothefridus Viterbiensis in Pantheo parte 16., qui huic fabulae plura etiam de suo addidit.

Pag. 18. D. [475, 1.] *A Verina deceptus Zenon.* Causam illius in Zenonem odii Auctor Chronici Alex. hanc profert, quod Zeno socrum nescio quid petentem repulerit. Alteram memorat Candidus, quod in Patricium Magistrum derivare vellet imperii dignitatem, qua spe frustrata, Basiliscum fratrem Imperatorem renuntiavit. Plura Theophanes, Procopius, Agathias, Suidas, Euagrius, Theodorus Lector, Marcellinus, Victor, Anonymus post Ammianum editus, aliique, quos hic conciliare aut exscribere non est animus. Graeca sic distingue: *καὶ ὡς Βηρίνα ἐλπίδι τοῦ συναφθῆναι Πατρικίῳ τῷ μαγίστρῳ καὶ βασιλεύειν αὐτόν, τὸν γαμβρὸν αὐτῆς φυγαδεύσασα.*

Pag. 18. D. [475, 4.] *De Nepote, Oreste, filioque eius Augustulo, sive Romulo,* Graece apud Theophanem et Euagrium *Ῥωμύλλῳ*, (unde vulgaris de Momyllo erroris origo emanavit,) non est quod plura quis a me expectet in re contrita *καὶ καθημαξενυμένη.* Ex recentioribus de his consule Henricum P. 107 atque Hadrianum Valesios, par fratrum eruditissimum, hunc libro 5. Rerum Francicarum, illum in notis ad fragmentum Anonymi ex schedis R. P. Iacobi Sirmondi post Ammianum Marcellinum evulgati. Cabadem ac Zenonem imperiis spoliatos ea recuperasse observat post Agathiam aliosque Constantinus Manasses pag. 60. edit. regiae. Solum Nepotem deiectum fortuna benignis oculis non respexit.

Pag. 19. A. [475, 12.] *Armatus, sive Armatus,* (cui voci sunt, qui aspirationem praefigant,) non ignotus erit iis, qui Malchum Philadelphensem pag. 94. editionis regiae, Suidae Excerpta pag. 34. eiusdem editionis, Chronicon Alexandrinum, Procopium lib. 1. Vandalic., Theophanem similesque scriptores frequenti lectione familiares sibi fecerint. Malchus ac Suidas interfectorem Armati Onulphum sive Onulphiin nominant eundemque barbarum ac genere Thuringum fuisse testantur. Neque vero Armatus hic idem videtur cum altero

eiusdem nominis Praefecto Praetorio Galliarum, ad quem anno 425. Valentinianus III. rescripsit, ut habes tom. 1. Corrciliorum Galliae.

Pag. 19. B. [475, 18.] *Basiliscus ex Caesare inter lectores in Blachernis profiteri coepit.* Aliter rem narrat Auctor Chronici Alex. Theodorico et Venantio Coss., hoc est, anno Domini Natalis 484. *καὶ μετὰ τὸ φονευθῆναι Ἀρμάτον, τότε καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ Βασιλίσκον τὸν Καίσαρα νεώτερον ὄντα ἐπίσκοπον ἐχειροτόνησεν εἰς Κύζικον μητρόπολιν Ἑλλησπόντου, ἐπειδὴ ἦν φορέσας πορφύραν βασιλικὴν ὡς Καῖσαρ, hoc est, post caedem Armati Basiliscum, filium eius, Caesarem adhuc adolescentem, episcopum Cyzici, Hellesponti metropoleos, inauguravit, propterea quod purpuram gestaret regiam non secus ac Caesar.* Audi Constantinum Manassem pag. 61. editionis regiae:

Τὸν μὲν Ἀρμάτιον οἰκτρῶ θανάτῳ παραπέμπει
 Προδότῃν δολομήχανον φανέντα τῷ δεσπότη.
 Πληροῦ δὲ τὴν ὑπόσχουσι καὶ τὸν ἐκείνου παῖδα
 Κατακοσμεῖ τῷ Καίσαρος ὀλβιωτάτῳ στέφει.
 Μετ' οὐ πολὺ κάκεινον δὲ τὰς τρίγας ἀποκείρας
 Ἐπίστησι Κυζικηνοῖς ἀρχιερέα βίᾳ.

Euagrium paulo post citabimus. De celeberrimo Blachernarum templo plura, Deo dante, dicemus in nostris Annotati-onibus ad topographiam CP. Petri Gyllii.

Pag. 19. B. [475, 19.] *Basiliscus Marcum filium Caesarem tum Imperatorem facit.* Euagrius lib. 3. cap. 4. recitat illorum litteras ad Timotheum Aelurum hoc titulo: *Ἀντοκράτωρ Καῖσαρ Βασιλίσκος εὐσεβῆς, νικητῆς, τροπαιοῦχος, μέγιστος, ἀεισέβυστος, ἀγούστος, καὶ Μάρκος ὁ ἐπιφανέστατος Καῖσαρ Τιμοθέῳ τῷ εὐλαβεστάτῳ καὶ Θεοφιλεστάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ τῆς Ἀλεξανδρέων μεγαλοπόλεως:* tum cap. 5. subdit Episcoporum Asiae, qui Ephesi convenerant, libellum ad Impp. scriptum: *τοῖς κατὰ πάντα εὐσεβεστάτοις καὶ φιλοχρίστοις δεσπότηις ἡμῶν Βασιλίσκῳ καὶ Μάρκῳ αἰωνίοις νικηταῖς ἀγούστοις.* Ex quibus aliisque conficitur, errasse qui aut Marcum Caesarem duntaxat creatum, aut eodem cum Caesarea tempore Imperatoriam dignitatem a patre fuisse consecutum. In iis sunt Theodorus Lector, Marcellinus et Auctor Chronici Alexandrini, ut ceteros silentio premam, atque in primis Theophanem, ex quo Anastasius Bibliothecarius pag. 45. editionis regiae: *Basiliscus in campo acclamatur Imperator. Marcum filium Caesarem fecit, et Zenobiam, uxorem suam, Augustam coronavit, et statim contra fidem praeliatus est, Zenobia maxime incitante illum ad istud, Timotheumque Helurum revocavit per typum, et Petrum Chaphea, qui abstrusus erat in Monasterio Acoemetensium.* Tum paulo post:

Zeno cum Ariadne ad regiam perveniens urbem susceptus est a populo ac Senatu. Basiliscus vero veniens ad ecclesiam, imperiali deposita in divina mensa corona, ad baptisterium confugit cum Zenobia malae opinionis uxore sua. Ubi vides Zenobiam dici, quam passim alii omnes Zenonidem cum Candido nostro appellitant. Zenonidam vero Marcellinus, famulari per ea tempora dialecto, qua apsidam, lampadam, Helладam similisque formae nomina barbare per primam flectebant.

P. 108 Pag. 19. B. [476, 3.] *In Cappadociani relegatus cum tota stirpe caesus est.* Fame sitique periisse omnes ferme affirmant. De loco dissentiunt: turrim castris Limnarum in Cappadocia habet Chronicon Alex., cui accedit Marcellinus Illyricianus in Chronico: *In oppidulum, quod Leminis in provincia Cappadociae dicitur, trusus fame extabit.* Victor Tunnunensis: *Basiliscum cum filiis atque uxore exilio in Sasimis Cappadociae mittit etc.* At Theodorus Lector libro 1. Collect.: *Βασιλίσκος καὶ Ζηρώνης ἐν Βουσαίοις ἐπέμψθησαν.* Euagrius autem libri 3. cap. 8.: *ἐν Ἀκουσῶν δὲ τῷ σταθμῷ ἄμα γυναικὶ καὶ τέκνοις ἀποσφάιτται.* In Theophane nostro MS. locum adscriptum non reperi; en ipsa eius verba: *ἔλαβεν τὸν Βασιλίσκον, δοὺς αὐτῷ λόγον μὴ ἀποκρφαλίζεω αὐτὸν τε καὶ τὰ τέκνα αὐτοῦ, ὃν ἀποκλεισθῆναι προσέταξεν εἰς ἓνα πύργον σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, καὶ τῷ λιμῷ διαφθαρῆναι. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι ἐπαγόμενος ἀποσφάιτται: quibus haud dubie praeivit noster Candidus: εἶτα πάγγελϊ κατασφάιζεται.* Anonymus post Ammianum Marcellinum editus communi subscribit sententiae: *Basiliscus fugiens ad ecclesiam, intra baptisterium cum uxore et filiis ingreditur. Cui Zeno dato sacramento securum esse de sanguine, exiens inclausus cum uxore et filiis intra cisternam siccam ibidem frigore defecerunt.*

Pag. 19. B. [476, 4.] *De Petro Fullone et Calandione, obortisque in Oriente turbi Euagrius aliique historici.* Unum hic appellabo Theophanem, quem magna ex parte Latine reddidit Anastasius Bibliothecarius p. 46. et seqq.: *Anathematizabat eos, qui non dicunt Deum crucifixum esse, et scindens populum Antiochenum addit in Trisagio hymno: qui crucifixus est propter nos.* Quod ex tunc hodieque apud Theopaschitas dici obtinuit. Tum postea: *Zeno iussit Acacio CP. episcopum Antiochiae constituere, qui ordinavit Calandionem. Consecraverunt autem et Antiocheni per ignorantiam Ioannem, qui dicebatur Codonatus, quem Calandio in Tyrum, quae primus est thronus Antiochenae dioeceseos, translatum inthronizavit.* Tum ut videas versatile Zenonis ingenium, aut versipellis haeretici subdolum indolem in demulcendo sibi, quem Basilisco favens offenderat, Imperatore, subdit: *Zeno regis*

potitus a barbaris, ab Antiochena Calandionem pellit ecclesia, exulem faciens apud Oasin, Petrumque Cnaphrea constituit. Graeca sic se habent in MS. codice, quo utor: Ζήνων δὲ ὁ βασιλεὺς ἀνεθεῖς τῶν τυράννων ἐξέβαλε τῆς ἐκκλησίας Ἀντι- V. 208 οχέων Καλανδίονα, καὶ ἐξώρισεν εἰς Ὀασιν. Πέτρον δὲ τὸν Κναφρέα κατέστησε. Causam exilii aperit Euagrius lib. 3. cap. 16.: ὃς ὕστερον τὴν εἰς Ὀουσιν οἴκησιν κατακρίνεται, ἀμῦναι νομισθεῖς Ἴλλου καὶ Λεοντίῳ καὶ Παμπρεπεί περὶ τὴν Ζήνωνος τυραννίδα.

Pag. 19. C. [476, 8.] *Hillus multa Romanae rei publicae contulit.* Laudatur a Candido, quem alii ut Magum et incantatorem traducunt. Vide Suidae Excerpta p. 47. et 60. regiae editionis. At noster hic culpam omnem confert in Pamprepium, hominem impium, Aegyptium, Grammaticum et praestigiatorem. Hilli artibus Armatus a Basilisco ad Zenonem defecit, ut Candidus narrat, eiusdemque suasu, teste Euagrio, Zeno Armatum interfecit: ὁ δὲ Ζήνων Ἴλλου γνώμη καὶ τὸν Ἀρμάτον ἀναιρεῖ συγγενῆ Βερίνης τῆς βασιλίδος etc., lib. 3. cap. 24., ubi subiicit, Basiliscum, Armati filium, Caesarem Nicaeae creatum, sacerdotem primum, tum postea episcopum fuisse creatum. Illius quoque sedula opera ac promissis multi a Marciano et Procopio abstracti, ut docet Theophanes. De eodem Hillo plurima scripserat μύλα λογίως Eustathius Syrus, quem multis laudibus effert Euagrius lib. 5. capp. 26. 27. et 29., quae per otium consules: neque enim iuvat conferre quae de insidiis a Verina aut Zenone Hillo paratis uterque refert. Nec desunt, qui etiam ab Ariadna paratas illas scribant apud Suidam. Ceterum de Marso et Pamprepio qui singularia volet, adeat Damascium in vita Isidori Philosophi apud Photium pagg. 1050. 1058. 1071. edition. Genev.

Pag. 19. C. [476, 15.] *In Odoacrum magis Zenonis animus inclinavit.* Per Gallos Occidentis, qui Odoacro non acquiescebant, Romanos intellige, qui Galliarum partem aliquam incolebant, et adversus Francos, Vesogothos et Burgundiones, civitates aliquot propugnabant. Ita enim expono δυσ- P. 109 μικροὺς Γαλάτας, ad distinctionem Γαλατῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ. Eadem locutione propemodum usus Priscus Panites Sophista, pag. 57. Excerptorum de legationibus edit. regiae, meminit Γαλατῶν τῶν ἐν τῇ ἑσπερίᾳ. De Odoacre, Erulorum rege, qui pulso Roma Augustulo Italiae per 18. annos imperavit, plura alias ex coetaneis maxime scriptoribus proferemus. Interim lege ignoti fragmentum post Ammianum Marcellinum editum, alteriusque Anonymi a Cuspiniano Cassiodori Fastis inserti pretiosas reliquias.

Pag. 20. A. [476, 20.] *Verinam in Ciliciae castellum ablegavit.* Papyrium Isauriae nominatim designant Theodorus

Lector sub finem libri primi Collectaneorum et initio secundi, ac Theophanes, cuius sententiam integram curiosis lectoribus exhibebo : ἐβουλεύσατο Ἄλλος ὁ Μαῖστρος (dignitate Magistrum Officiorum Marcellinus appellat) τῷ βασιλεῖ Ζήνωνι, ὅπως Βερίναν τὴν πενθερὰν αὐτοῦ ἐκβάλῃ τῆς πόλεως, καὶ δόλωσεν τινὲ πέμψας αὐτὴν εἰς Χαλκηδόναν, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς τὸ Παρίου (corrigo Παπυρίου) καστέλλιν ταύτην ἀπέστειλε συνδιάγειν Μαρκιανῶ καὶ Λεοντίᾳ τῇ ἰδίᾳ θυγατρὶ. Reliqua ob prolixitatem omitto, in quibus de amputata auricula, et Orientis praefectura aliisque uberrime pertractatur, quibus illustrari possint, quae habet Marcellinus Comes in Chronico, Theodorico et Venantio Coss. sive anno Dionysiano 484. : *Illus natione Isaurus, amputata apud Comitatum auricula, Orientem Zenoni infestus invasit. Porro cum Leontio tyrannidem arripuit.*

Pag. 20. A. [477, 2.] *Marciano et Procopio, filiis Anthemii.* Civilis illius belli causam tacuit Candidus, quam Theodorus Lector extremo libro primo, Theophanes Chronico, alique pluribus explicant: Marcianus Leontiam duxerat Leonis ex Verina filiam, cui eo nomine regnum deberi asserebat, quod regnante patre nata esset, cum Ariadne, eius soror Zenonis coniux, antequam Leo imperaret fuisset in lucem edita. Idem bellum eleganter descriperat Eustathius Syrus et Malchus Philadelphiensis, ut tum ex pag. 86. Excerptorum de legationibus editionis regiae, tum ex cap. 26. libri tertii historiae ecclesiasticae Euagrii clarum est. Marciano et Procopio tertium adiungunt utriusque fratrem Romulum citati paulo ante Theodorus et Theophanes, quem silentio Candidus obvolvit, et Marcianum quidem in Papyrii castellum relegatum, Procopium vero ac Romulum in Occidentem sive Romam aufugisse testantur.

Pag. 20. B. [477, 10.] *Hillus insurrexerit et Leontium Imp. renuntiaverit.* Rebellionem Hilli ac casum referunt Theodorus Lector initio libri 2., Euagrius lib. 3. cap. 27., ex Eustathio Syro, quem vulgo Epiphaniensem nuncupant, ubi et Theodorici, Gothorum ducis, meminit, qui postea Romae regnavit, Damascius in vita Isidori loco supra indicato, Marcellinus Comes, Dynamio et Sifidio Coss., ann. Christi 488. : *Leontius rex et Hillus tyrannus in Papyrio, Isauriae castello, capti decollatique sunt. Capita eorum CP. allata praefixa hastilibus tabuere.* Victor Tunnunensis in Chronico, et Theophanes, qui uberrime singula quaeque persequitur, suo tempore alias proferenda, ex quibus haec pauca delibavit Anastasius Bibliothecarius pag. 46. edit. regiae: *Hillus Patricius cum Leontio et reliquis venit ad castellum Papyrii, et educta Verina Augusta in Tarsum Ciliciae fecit eam coronari extra*

*civitatem apud sanctum Petrum. Scribe eum, nempe Leon-
tium, ut Graeca manifeste edocent: ὁ δὲ πατρίκιος Ἴλλος σὺν
Λεοντίῳ καὶ τοῖς λοιποῖς παραγίνεται ἐς τὸ Παπυρίου κα-
σιτέλλιν καὶ ἐξαγαγὼν Βερίναν εἰς Ταρσὸν τῆς Κιλικίας
ἐποίησεν αὐτὴν στέψαι ἔξω τῆς πόλεως εἰς τὸν ἅγιον Πέτρον
βασιλέα Λεόντιον τὸν πατρίκιον. καὶ ἔγραψεν ἡ δέσποινα
Βερίνα σάκραν τοῖς Ἀντιοχεῦσι Σύροις etc. Quae vero ad
mortem Zenonis spectant repete sis ex vulgaribus historicis
Chronicorumque scriptoribus.*

E THEOPHANE BYZANTIO.

Byzantius hic Theophanes omnino diversus est tum a P. 110
Theophane Lesbio sive Mitylenaeo, cuius meminere Plutarchus
in Pompeio, Strabo, Paterculus aliique, tum a sanctissimo
Christi confessore Theophane, Monachorum Agri praefecto
sive Abbate (quem minus apposite Georgium nonnulli, et
post Leunclavium in Latina Michaëlis Glycae versione ruri
degentis coetus praefectum dicunt; cuiusque Chronicon ab
Anastasio S. R. E. Bibliothecario Latinitate mixobarbara ma-
ximam partem redditum, atque a Landulfo Sagaci Miscellae
Historiae sparsim insertum, regis typis in lucem publicam
nunc primum exit). Nulla ut iusta satis suspicio eruditissimis viris
esse potuerit, cur noster hic, qui res suo, ut videtur, tem-
pore sub Iustino Iuniore gestas, circa annum Dominici Nata-
lis 580. conscripsit, idem fuerit cum eo, qui post ducentos
et quod excurrit annos adhuc superstes erat.

Pag. 21. A. [483, 3.] *Iustinus Imperator et Chosroës, Per-
sarum rex.* Interpretationem sic recense: *quod ruptis foede-
ribus exortum est, quae a Iustiniano Imperatore et Chosroë,
Persarum rege, constituta solverunt Chosroës ipse et Iustinus,
Iustiniani successor, exeunte altero imperii anno.* Iustinianum
certe in locum Iustini subrogandum esse, dubitare non sinit
series orationis; firmantque omnia, quae de initis non semel
opera maxime Petri Patricii atque officiorum Magistri Roma-
nos inter ac Persas foederibus pluribus exponunt Procopius
tum lib. 2. Persicorum pag. 40., tum lib. 4. de bello Goth.,
et Menander Protector in Excerptis legationum pag. 133.,
ubi inter cetera dicitur Petrus ille *Ῥωμαίων πρεσβευτῆς
ἀποχρώντως ἔχων τῆς τε ἄλλης παιδείας καὶ τῆς τῶν νόμων,
et seqq. 137. 139. 140. 141., in quibus conditiones pacti in
annos quinquaginta foederis recitantur, quas quisvis percurrere
potest. Videnda quoque, quae de iis habent Agathias l. 4.
p. 137. et Theophanes Confessor in Chronico. Quae omnia,*

Deo dante, in suos annos digerentur a nobis in Chronico novae Romae.

Pag. 21. A. [483, 12.] *Iustinus per Comentiolum Suaniam a Chosroë repeteret.* Quem hoc loco Theophanes Comentiolum nominat, in Excerptis Menandri Protectoris pag. 148. editionis regiae dicitur Ioannes, Comentioli filius, ut necesse sit alterutri loco subesse mendum. Locum Menandri adscribam, tum quod legationis tempus causamque insinuet Theophanis nostri narrationi consentaneam, tum quod levi unius alteriusve litterulae mutatione sanandus videatur: *Ἰουστινὸς ὁ ἀνεμῖος Ἰουστινιανοῦ κατ' ἐκεῖνο καιροῦ Ἰωάννην τὸν Κομεντιόλου* (vel, quod non minus arridet, *τὸν Κομεντιόλου*, sic quippe legendum arbitror, non *Δομεντιόλου*, ut habent edita,) *εἰς τὰ Περσῶν ἤδη ἔστειλε πρεσβευσόμενον. παρεγγύησε δὲ οἱ, ἐκ μὲν τοῦ ἐμφανοῦς ἀνακλήρῃσιν ποιήσασθαι τῆς αὐτοῦ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἀναγορεύσεως κατὰ τὸ εἰωθὸς Ῥωμαίοις τε καὶ Πέρσαις, ἐν ταύτῃ δὲ, εἶγε καλέσοι καιρὸς, καὶ ἀμφὶ Σουανίας κινῆσαι λόγους. ταύτην γὰρ οὐπω Χοσρόης ἀπεκράτησε Ῥωμαίοις etc.*, quae Eclogas nostras mirifice illustrant nimio brevitatis studio subobscuras. Equidem sub ea tempora, Iustino, Tiberio Mauricioque imperantibus, crebram reperio Comentioli mentionem apud Euagrium Scholasticum, qui V. 209 lib. 6. cap. 14. genere Thracem fuisse, et Martyropolim e Persis recepisse, Ochasque, munitissimam arcem, expugnasse docet, et Theophylactum Simocattam lib. 1. historiae capite 4., ubi dicitur *ἀνὴρ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ βασιλέως ὑπερφερόμενος, ὃν Σκριβωνα τῇ Λατινίδι φωνῇ Ῥωμαῖοι κατονομάζουσι*, et 5. 6. 7. lib. 2. lib. 5. cap. 2. aliisque deinceps. Auctor Chronici Alexandrini narrat, Comentiolum, Patricium et Magistrum militiae, cum Mauricio pluribusque nobilibus iussu Phocae tyranni caesum fuisse trans urbem ad S. Cononis, additque ex Magno Chronographo, quisquis ille fuerit, divinae in Mauricio ultionis causam his verbis: *Μαυρίκιος ὁ βασιλεὺς τῷ στρατῷ Κομεντιόλου* (sic) *ὑπέθετο τὸ Ῥωμαϊκὸν στράτευμα παραδοῦναι πολεμίους etc.*

P. 111 Pag. 21. A. [484, 1.] *Suaniam repeteret.* Ex Menandri Protectoris Excerptis pag. 138. 143. 145. 146. aliisque discimus: 1) Suaniam fuisse provinciam Colchidi vicinam, partemque Lazices circa Caucasum, ubi transitus Scytharum; 2) Suanos, sive Soanos, (sic enim quibusdam dicuntur, et Prisco Sophistae *Σουάννοι* pag. 46) iuga Caucasi incolentes, esse *κλῶπας, λαφυραγωγούς καὶ χαλεπῶν ἔργων καὶ ἀνοσίων ἐργάτας*; 3) a tempore Theodosii usque ad Leonis Imp. tempora Lazorum reges Suanis duces principesque dedisse; 4) cum negata fuisset annona, quam rex Colchorum Suanis praestare solebat, eos iniquo animo tulisse, et Persis se sponte dedisse;

5) ut cetera praetermittam, vere Suaniam illam a Petro, sapientissimo oratore, vocatam fuisse fomitem malorum, *σινθη-ρα τῶν κακῶν*, ut quae *μεγίστη δυσμενείας ἐμπύρωσις*, et formidolosissimi belli Romanos inter ac Persas causa fuerit, quo Constantinopolitanum imperium totusque adeo Oriens ultimum in discrimen venit.

Pag. 21. B. [484, 4.] *In Oriente ad Tanain Turci degunt.* De Turcorum origine multa multi, neque satis consentanea. Noster hic dictos olim Massagetas asserit. Menander vero Sacas pag. 151. D. editionis regiae. Videnda de iis proluxa digressio Theophylacti Simocattae libro septimo historiae Mauricianae capp. 7. 8. et 9. a pagina 174. editionis regiae.

Pag. 21. B. [484, 6.] *Cermichiones.* Quid vox ista veteribus Persis significaverit, quamve ob causam Turcis imposita sit, mihi fateor incognitum. Menander Protector pag. 153. videtur innuere, Cherchos fuisse populos Turcis vicinos, unde forte Turcis inditum illud a Persis nomen, quasi Cherchorum victores, aut quid simile. Zemarchum quippe refert a Disabulo, Turcorum rege, donatum concubina captiva ex iis, qui Cherchis dicuntur. Theophanes Confessor in Chronico ad annum Iustiniani Imperatoris 36. haec habet: *ἐλθόντες πρόσβεις Ἀσκήλ τοῦ Ῥηγός Ἐρμιχιῶνων τοῦ ἔσωθεν κειμένου τοῦ τῶν βαρβάρων ἔθνους πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ, δεόμενοι μὲν (lege μὴ) ἀποδέξασθαι.* Quae sic interpretatur Anastasius Bibliothecarius pag. 67. editionis regiae: *Eodem anno venerunt legati Ascelti, regis Ermichionum, (corrigen- dum arbitror Chermichionum, quamquam eadem hic servanda regula, quae in Chunis et Hunis, Lotario et Clotario, similibusque barbaris recipitur,) qui positus est inter barbarorum gentem iuxta Oceanum.*

Pag. 21. B. [484, 8.] *Ne Abares reciperet obsecrantes.* Turcis olim subiectos fuisse Abaros sive Hunnos, plerique veterum scriptis prodidere, atque inprimis Menander in Excerptis non solum p. 99. et seqq., sed etiam 162. Corippus Grammaticus lib. 5. de laudibus Iustini Minoris, Avarum legatos ad Imperatoris praesentiam deductos, hac oratione usos fingit:

Crudus et asper Avar dictis sic coepit acerbis:

Rex Avarum Cagan debellans intima mundi,

Famosos stravit magna virtute tyrannos,

Innumeros populos, et fortia regna subegit etc.

Cui inter cetera respondit Iustinus, quae ostendant a potentioribus populis victos fugatosque in alias oras eomigrasse:

Quid profugos laudas, famaue attollis inani

Extorrem populum? quae fortia regna subegit?

Effera gens Avarum proprias defendere terras

Non potuit, sedesque suas fugitiva reliquit,

Tu velut ignarus falsis rumoribus audes

Vana loqui, turpique dolo nova somnia fingis etc.

Quantum vero damnum Romanae rei publicae intulerit repudiata Abarum amicitia, docent tum ceteri illius temporis scriptores, tum Ioannes ex Biclariensi Abbate Gerundensis Episcopus, ad annum Iustini X. et Tiberii I. ac III. Nam quae sub Mauricio, Phoca et Heraclio postea contigerunt, ex Si-
P. 112 mocatta, Chronico Alexandrino, utroque Nicephoro, Theophane, aliisque vix cuiquam ignota esse arbitror.

Pag. 22. A. [484, 13.] *Bombycum originem homo quidam Persa Iustiniano imperante Constantinopoli ostendit.* Procopius Caesariensis monachis quibusdam ex India profectis inventum hoc tribuit lib. 4. de bello Gothico paginis 345. et 346., ubi vocat *σκόληκας τῆς μετᾶξης δημιουργούς, τῆς φύσεως αὐτοῦ διδασκάλου τε οὐσίας, καὶ διηνεκῶς ἀναγκαζούσης ἐργάζεσθαι.* De bombycibus pauca admodum Theophylactus Simocatta cap. 9. lib. 7. p. 177. regiae edit.: in Excerptis apud Photium cod. 65. dicuntur *σκόληκες τίκτοντες τὴν ἐσοθῆτα τὴν Σηρικὴν*, cum Simocatta scripsisset *ἐξ ὧν τὰ Σηρώων* (forte *Σηρώων* — *Σηρικῶν*? N. — reponendum) *καθέστηκε νάματα*, quae pro more sublegit cum aliis plerisque Nicephorus Callisti l. 18. Historiae Ecclesiasticae cap. 30. De his videndus omnino Suidas in dict. *Σῆρες* et *Σηρικὴ*. Nec omittendus Menander Protector pag. 106. edit. regiae, ubi Cantoclarus Interpres ubique vertit *purpuram*, cum *μέταξυ sericum*, seu *bombycinum* pannum ex filis tenuioribus depexum, aut certe, quod alii malunt, sericum crudum, necdum lotum, neque tinctum, sed *αὐτοφνές* significet, vel ipsis Suida mox citato atque Hesychio testibus, ut plures non congeram. Quod insigne interpretationis mendum, plus quam duodecies intra duas paginas repetitum, miror viris doctis minime animadversum. Tanta porro ab eo tempore sericorum pannorum copia in urbe regia extitit, ut paulo post Corippus Africanus Grammaticus l. 4. de laudibus Iustini Imperatoris, Iustiniani nepotis ac successoris, canere vere potuerit:

Interea populus totas compleverat aedes,

Ornatas nexis diversa ex fronde coronis,

Serica per cunctas pendebant vela columnas,

Perque arcus vicosque omnes astabat utraque

Parte favens vulgus, palmasque sinusque parabat.

Pag. 22. B. [484, 23.] *Ephthalanus enim, Ephthalitarum rex, a quo appellationem universum genus traxit.* Quibusdam ergo codicibus corrupte dicuntur, litterula addita, *Nephtalidae*: de quibus consule Menandrum Protectorem pag. 106. et 137. editionis regiae, Theophylactum Simocattam lib. 7. cap. 7. pag. 174. editionis regiae: unde etiam, non secus atque ex

είας exscriptore Nicephoro, mendam, geminata per librarii dormitantis socordiam consonante ortam, expungendam moneamus: τῆ ὄντι γάρ τὸν ἐθνάρχηγ τῶν Ἀβδελῶν (φημί δὴ τῶν λεγομένων Ἐφθαλιτῶν) καταπολεμήσας αὐτὸς ὁ Χαγιάκος ἐνίκησε, τὴν τε τοῦ ἔθνους ἀρχὴν περιεβάλετο: et utroque antiquiorem Procopium, qui libri primi Persicorum initio haec habet a nostro instituto non aliena: Περόλης ὁ Περσῶν βασιλεὺς πρὸς τὸ Οὐννων τῶν Ἐφθαλιτῶν ἔθνος, οὐσπαρ λευκοὺς ὀνομάζουσι, πόλεμον περὶ γῆς ὀρίων διέφερε. Ἐφθαλιταὶ δὲ Οὐννικὸν μὲν ἔθνος εἰσὶ τε καὶ ὀνομάζονται· οὐ μέντοι ἀναμίγνυνται ἢ ἐπιχωριάζουσι Οὐννων τισὶν, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν. ἐπεὶ οὐδὲ χώραν αὐτῶν ἕμορον ἔχουσι, οὐδέ πη αὐτῶν ἀγχιεστα ἦκηται, ἀλλὰ προσοικοῦσι μὲν Πέρσαις πρὸς βορρᾶν ἄνεμον etc., in quibus Gorgo dictam florum civitatem asserit, neque more aliorum Hunnorum, mutatis in dies sedibus, vagari, sed civilem societatem legibus tueri, suisque regibus subiici; quae maximam partem in codicem suae Bibliothecae 63. retulit Photius Patriarcha CP.

Pag. 22. B. [485, 2.] *Perozem et Persas cum vicisset.* Peruzus sive Perozes, avus magni Chosroae, regnabat Leonis Macellae tempore, ut Isidigerdes et Varanes imperante Theodosio Iunior. Vide praeter citatum mox Procopium, Priscum pag. 75. et Menandrum Protectorem pag. 146. editionis regiae.

Pag. 22. B. [485, 2.] *Zemarchum ad Turcos legatum mittit.* Cilix genere fuit, teste Menandro pag. 151. edit. regiae. De tempore, quo legatio ista contigit, dubium esse potest, sed unius duntaxat anni. Qui anno Iustini quarto illigant, mendum irrepsisse putant in indictionis notam, et pro δευτέρῳ legendum edicunt: τρίτῃ ἐνιαυτῇ τῆς πεντεκαίδεκαετηρίδος περι- P. 113 φορᾶς. Qui vero in praecedentem annum reiicere malunt, pro τέταρτον ἔτος, quod mox sequitur, procliviori, ita me Deus amet, correctione substituunt τρίτον. Quam coniecturam nostram suis postmodum in Chr. novae Romae momentis examinabimus. Alteram ad Turcos legationem consignarat Menander Prot. libro 8., ut ex eius Excerptis discimus pag. 61. et sequentibus. Zemarchum Comitem Orientis exhibet Theophanes ad annum Iustiniani Imp. 34.: συνέβαλον κατ' ἀλλήλων οἱ ὀρθόδοξοι καὶ Σεβηριανοὶ, καὶ πολλοὶ φόνοι γεγόνασιν, καὶ ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς Ζήμαρχον τὸν κόμητα τῆς ἀνατολῆς ἐπέλυσε τοὺς ἀτάκτους: quae sic Latine reddit Anastasius Bibliothecarius pag. 66. editionis regiae: congressi sunt adversus alterutrum Orthodoxi et Severiani, et multa homicidia facta sunt, et misso Imperator Zimarcho, Comite Orientis, inhibuit inordinatos. Cogitandum, an idem sit cum hoc nostro. Certe et hic et ille diversus est ab altero, cuius meminit his

Dexippus, Eunapius etc.

38

verbis idem Theophanes ad annum Iustiniani 55., quae ex nostro MS. codice repraesentat ab Anastasio Bibliothecario praetermissa: καὶ τῷ Μαίῳ μηνὶ γ' κατηγορήθη Ζήμαρχος ὁ κουρῆται τῶν Πλακιδίας, ὃς κατὰ τοῦ βασιλείως πολλὰ λαλήσας etc.

Pag. 22. B. [485, 8.] *Aethiopas amicos populi Romani olim Macrobios, nunc Homeritas appellatos.* Marcianus in compendio Stephani Byzantii inter Aethiopas collocat: Ὀμηρίται, ἔθνος Αἰθιοπίων. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ α'. Plinius ac Ptolemaeus in Arabia felice, sed eodem plane sensu. Arabes enim dictos Aethiopas sacrae profanaeque litterae persuadent. Diversos fuisse Macrobios Aethiopas, non inficiamur, de quibus Dionysius Periegetes, aliique, at de iis hic non est disputandi locus. Procopius libro primo de bello Persico plurima affert de Homeritis ultra Maaddenos sibi subditos ad litus Oceani habitantibus scitu dignissima, ad quae Lectorem curiosum amantio, non secus atque ad Bibliothecam patriarchae Photii, cuius tmemate tertio habentur excerpta quaedam ex Nonnosi historia, qua legationem a se Iustiniani Imp. iussu susceptam ad Aethiopas, Auxumitas, Saracenos atque Homeritas fabulosos καὶ παραδοξοτάτοις narrationibus intertextam posterorum memoriae commendarat. Theophanes ad annum Iustiniani septimum revocati inter Romanos ac Persas belli causam hanc subiicit: πάλιν ὁ Περσικὸς ἀνεκαινίσθη πόλεμος διὰ τὸ προσβεῦσαι τοὺς Ὀμηρίτας Ἰνδοὺς πρὸς Ῥωμαίους, καὶ ἀποστεῖλαι τὸν βασιλέα Ἰουλιανὸν τὸν μαγιστεριανὸν τὰς σάκρας πρὸς Ἀρέθαν Ἴον βασιλέα τῶν Αἰθιοπίων etc., quae ex Anastasio sic Latine sonant: *iterum Persicum renovatum est bellum, eo quod Homeritae Indi legationem ad Romanos miserint, et Imperator Iulianum Magistranium cum sacra destinaverit ad Aretham, regem Aethiopum.* Reliqua brevi in editione regia legere licebit, utque Hunni per illud tempus, quos Turcos dicere consuevimus, legationem direxere ad Iustinum per Alanorum regiones. An vero Arethas ille, sive Aretas, sit Sanaturces, Homeritarum rex, a Persis opera Meranis ducis vivus captus, ut noster recitat, aliis inquirendum relinquo: certe alius ab eo fuit Sanaturces, rex Armeniorum, cuius hoc elogium legitur apud Suidam: *Σανατούρχης, Ἀρμενίων βασιλεὺς, ὃς τὸ μὲν σῶμα ξύμμετρον εἶχε, τὴν γνώμην δὲ μέγας ἐτύγγανεν εἰς ἅπαντα, οὐ γ' ἤκιστα δὲ εἰς τὰ ἔργα τὰ πολεμικὰ. ἐδόκει δὲ καὶ τοῦ δικαίου φύλαξ ἀκριβῆς γενέσθαι, καὶ τὰ εἰς τὴν δίκαιαν ἴσα καὶ τοῖς κρατίστοις Ἑλλήνων τε καὶ Ῥωμαίων κεκολασμένος.* Quid si quis paulo audacior ἀπὲ τῶν Ἀρμενίων legat Ὀμηριτῶν, deceptumque notiori dictione amanuensem contendat?

Pag. 22. C. [485, 13.] *Armenii a Surina male accepti.* Euagrius lib. 5. cap. 7. Persarmenios vocatos fuisse docet Ma-

ioris Armeniae incolas Persis subiectos, qui sub Iustino ad Romanos defecerunt: οἱ τῆς πάλαι μεγάλης Ἀρμενίας, ὕστερον δὲ Περσαρμενίας ὀνομασθείσης, ἢ πρώην Ῥωμαίους κατήκοος ἦν. Φιλίππου δὲ τοῦ μετὰ Γορδιανὸν καταπροδόντος αὐτὴν τῷ Σαπώρη, ἢ μὲν κληθεῖσα μικρὰ Ἀρμενία πρὸς Ῥωμαίων ἐκρατήθη, ἢ δὲ γε λοιπὴ πᾶσα πρὸς Περσῶν. Inter Theodoretī, Cyrensis episcopi, a R. P. Iac. Sirmondo editas epistolas exstant duae 77. et 78. scriptae ad Eulaliū et Eusebium, Περσαικῆς Ἀρμενίας ἐπισκόπους. Meminit quoque Persarmeniae Procopius paulo post citandus aliique.

Pag. 22. C. [485, 14.] *Surinam coniuratione facta per Vardanem.* Vardanem hunc apud Persarmenos cum ob generis honorisque splendorem, tum ob militaris scientiae peritiam singularem facile primas obtinuisse testatur loco mox citato Euagrius, quem vide, licet Surinae nomen, necemque reticuerit, de quo plura observavi scitu dignissima pag. 139. et 140. Excerptorum Menandri Protectoris de legationibus. Ceterum iustissimam fuisse defectionis causam edocent pacta conventa Iustinianum inter ac Chosroën utrumque Magnum, in quibus nominatim de religione Christiana non violanda cautum fuerat, ut habetur pag. 142.: *separatim pacta sunt interposita de Christianis, ut illis liceat templa construere, et sine ullo timore sacra peragere, et gratiarum actiones per hymnos Deo canere, neque cogi magicis caeremoniis interesse, aut inuitos colere et venerari Deos, qui apud Medos Deorum numero habentur.* Vexatos fuisse religionis causa Armenos demonstrat etiam Nicephorus Callisti cap. 37. lib. 17. Historiae Eccles., sed in hoc non leviter peccat, quod pro Vardane, Persarmeniorum duce, Ardaamanem substituat, quem tamen capite sequenti a Persarum rege Chosroa adversus Romanos missum cum copiis refert. Theophanes conquerentem quidem de defectione Armenorum Chosroën inducit, atque ex eo Anastasius Biblioth. et Auctor Miscell. hist., at causam non aperiunt.

Pag. 22. C. [485, 17.] *Relictoque oppido Dubii nomine.* Τὸ Δούβιος πόλισμα, inquit Theophanes: a quo videtur dissentire Procopius lib. 2. de bello Pers.: ἔστι δὲ τὸ Δούβιος χώρα τις, τὰ τε ἄλλα ἀγαθὴ, καὶ ἄερων τε καὶ ὑδάτων εὐεξίαν τινὰ διαρκῶς ἔχουσα. Θεοδοσίου πόλεως δὲ ὀδῶν ἡμερῶν ὀκτώ διέχει etc., tum in ultimo versu p. 89.: ἄλλω στρατῷ ἐς τὴν Περσαρμενίαν ἐλθῶν ἠσύχαζεν ἐν τοῖς ἀμφὶ Δούβιος χωρίοις etc.

Pag. 22. C. [485, 20.] *Desciverunt Iberes, Gorgone eos ducente.* Persarmenis Iberes ab Euagrio praetermissos iungit Ioannes Biclariensis Abbas in Chron. ad annum Iustini Imp. 1. communemque utrique populo rebellandi causam tribuit: Ar-

meniorum gens et Iberorum, qui a praedicatione Apostolorum Christi susceperunt fidem, dum a Chosdra, Persarum Imp., ad cultum idolorum compellerentur, renuentes tam impiam ussionem, Romanis se cum provinciis suis tradiderunt: quae res inter Romanos et Persas pacis foedera rupit. De Iberibus eorumque primaria urbe, quam Noster Tiphlim seu Tiphilim appellat, ex Geographis plura alias: unum praemitto, longe dissitam fuisse a Tibrica, Armeniae urbe, de qua inter ceteros Petrus Siculus in historia de vana et stolidia Manichaeorum haeresi, quam Matthaeus Raderus noster publicavit anno 1604.

Pag. 22. D. [485, 23.] Marcianus, Imperatoris patruelis, Orientis dux renuntiatur. Theophanes Confessor in Chronico ad annum Iustini Augusti septimum exeuntem haec habet in codice nostro MS.: ὁ δὲ Ἰουστίνος ἔλυσε τὴν εἰρήνην φάσκων ἐπονείδιστον εἶναι φορολογεῖσθαι ὑπὸ τῶν Περσῶν τοὺς Ῥωμαίους. διὰ τοῦτο χώραν ἀνέλαβεν ὁ μέγας οὗτος Περσῶν τε καὶ Ῥωμαίων πόλεμος, ὁ δὲ Ἰουστίνος Μαρτινὸν (corrigere Μαρκιανὸν) τὸν πατρικίον καὶ συγγενῆ αὐτοῦ στρατηγὸν χειροτονήσας τῆς ἀνατολῆς, κατὰ Περσῶν ἐξέπεμψεν: quae sic vertit barbaramente, ut ita loquar, Anastasius Bibliothecarius pag. 69. editionis regiae, atque ex eo Miscellae inseruit Ioannes Diaconus: Iustinus pacem dissolvit, asserens opprobrium esse sub Persis solvere tributa Romanos: propterea locum magnum hoc Persarum Romanorumque reperit bellum. Porro Iustinus Martinum (emenda similiter Marcianum), patricium et cognatum suum, praetorem creans Orientis, contra Persas direxit. De eodem Marciano videndi eiusdem temporis scriptores alii: Euagrius lib. 5. cap. 8. et sequenti, atque ex eo Nicephorus Callisti libro 17. Historiae Ecclesiast. capp. 137. et 138. vocant etiam συγγενῆ, quem Noster εἰσαδέλφον dicit. Corippus libro secundo Panegyrici in Iustinum Iuniorum Marcellum, fratrem eius, memorat cum Baduario, genero eiusdem Iustini, quem tamen fratrem Imperatoris, τὸν ἴδιον ἀδελφὸν, appellat Theophanes, atque ex eo Anastasius et Miscellae Historiae Auctor.

P. 115

*Ipse inter primos vultu praeclarus honore
Fratris in obsequium gaudens Marcellus obibat;
Dispositorque novus sacrae Baduarius aulae,
Successor soceri factus mox Curopalates.
His aetas dispar, sed par votum atque voluntas,
Ambo patricii, dilecti Principis ambo.
Fulgebant geminis similes radiantibus astris.*

Enimvero Marcianus, Marcellus et Martinus cognata valde nomina: quod tamen affirmare non ausim, nisi maior lux aliunde affulgeat. Certe proximus Corippo et Euagrio Theo-

phylactus Simocatta cap. 10. libri tertii Marcianum hunc patricium, ac propemodum de familia imperatoria appellat: *Ἰουστίνος ὁ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ βασιλεὺς εἰς τὴν ἑω ἐκπέμπει Μαρκιανὸν στρατηγόν, ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν πατρικίων ὄντα, περιβλεπτον ἄνδρα, οὐκ ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ βασιλείου τυχάνοντα*, pag. 75. editionis regiae.

Pag. 22. D. [486, 3.] *Meranes, Persarum dux, qui et Baramaanes*. Ductorem hunc Persici exercitus Euagrius l. 5. cap. 9. *Ἀδααρμάνην* appellat, Theophylactus Simocatta libri tertii cap. 10. et 17. *Ἀδορμαάνην*, Nicephorus lib. 17. c. 138. V. 211 *Οὐαρδαμαάνην*, Theophanes Confessor ad annum Iustini 9. *Ἀρδαβάνην*, Anastasius Bibliothecarius *Ardamenum*, pag. 69. editionis regiae, Ioannes Diaconus sive Landulfus Sagax Miscellae libro 16. *Arimardanem*: ut merito hic exclamare possis: *tot capita, tot sententiae*. Quod vero maioris est ad rem nostram momenti, illi omnes non prope Nisibim a Romanorum duce Marciano victum, sed victorem describunt, ac de Romanis toto paene Oriente triumphantem Meranem, neque ob affectati imperii suspicionem revocatum a Iustino Marcianum, sed propter parum faustos in bello successus et captas a Persae nobilissimas civitates. Ceterum paene omiseram observare ex Procopio lib. 1. Persicorum, Meranem nomen dignitatis atque officii fuisse apud Persas, quemadmodum et *Chanarangem*. Quod enim in editione Hoescheliana pag. 19. corruptum videtur hoc modo: *στρατηγὸς δὲ εἰς ἅπασιν ἐφειστήκει Πέρσης ἀνὴρ, Μιρρόάνης μὲν τὸ ἀξίωμα, (οὕτω γὰρ τὴν ἀρχὴν καλοῦσι Πέρσαι,) Περόζης δὲ ὄνομα*, in excerptis apud Photium codice 65. emendatius legitur: *Καβάδης δὲ Περόζην, ἄνδρα Πέρσην, Μηρόάνην δὲ τὸ ἀξίωμα, τοῦ οἰκείου στρατοῦ ἡγεμόνα κατεστήσατο*.

Pag. 22. D. [486, 5.] *Abasgi, et Saroës, rex Alanorum*. Anastasius Bibliothecarius aspirationem Habasgis praemittit pag. 93. editionis regiae, de quibus plura suo loco. Unum hic moneo, in Excerptis ex Theophylacti Simocattae lib. 7. apud Photium grave subesse mendum, quod ipsam etiam interpretationem inficit; quid enim Turcorum Chagano sive Imperatori per ea tempora potuit esse commercii cum Agarenis tota ferme Asia distantibus? *ἔτι δὲ τοὺς Ἀγάο τὸ ἔθνος καὶ δὴ καὶ τοὺς Κόλχους ἄχρι τριάκοντα μυριάδων διέφθειρεν*. Vel enim legendum *Ἀβασγῶν τὸ ἔθνος* suadebat Colchorum Abasgorumque vicinia, vel quod ipsum Theophylacti caput octavum expressissimis verbis docet, *Ἀβασγῶν* subrogandum omnino fuerat. Quod Davidi Hoeschelio, qui sollicitus de accentu, *Ἀγαο* legendum esse contendit, Pontano atque Schotto, interpretibus eruditissimis, fraudi fuisse saepe miratus sum. De *Sabiris, Saberis* aut *Sapiris* plura alias ex Procopio,

Prisco, Menandro ceterisque historicis ac geographis; interim consule Notas Caroli Cantocleri ad Menandrum. *Daganes* nobis ignoti: quid si *Dabanees*? Equidem Dabanam sive Davanam, Osroenorum urbem, legi in Notitia utriusque imperii, et apud Ammianum Marcellinum libro 23. Pro *Dilmainis* non *Dilmaenos* substituo, sed *Dilimitas*, quos Agathias Scholasticus Sabiris tanquam hostes obiicit libro tertio pag. 88. et sequentibus: οἱ δὲ Διλιμίται μέγιστον ἔθνος τῶν ἐντὸς Τίγρητος ποταμοῦ τῇ Περσίδι χώρα προσοικούντων μαχιμώτατοί τε εἰσιν ἐν τοῖς μάλιστα. Cetera curiosi loco a nobis indicato per otium legent. Urget quippe typographus, p. 116 clamatque manum tollendam de tabula, ne primum hoc volumen a plurimis expetitur diutius sub praelo laboret.

Pag. 23. B. [486, 16.] *Iustinus Marcianum exercitus imperio submovit, Theodorumque substituit.* Euagrius lib. 5. cap. 9. Marcianum ab Acacio, homine superbo ac contumelioso, spoliatum dignitate narrat. Theophylactus Simocatta lib. 3. cap. 11. patrem Acacii designat Archelaum: unde occasio erandi data Theophani Confessori, qui Archelaum pro filio eius Acacio subrogat, et in aliis plerisque a vero deficit: ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουστίνος ἐπὶ τοῖς πραττομένοις δεινοπαθῶν τὸν μὲν Μαρτίνον τῆς στρατηγίας ἀπελαύνει, Ἀρχέλαον δὲ χειροτονεῖ στρατηγόν. ὁ δὲ Ἀρδυμάνης τὸ Λάρας παρέλαβε, καὶ τοῦτο μαθὼν Ἰουστίνος, καταπλαγίς τῷ μεγέθει τῆς συμφορᾶς νόσῳ παραφορᾶς περιβάλλεται. Quem substituerit Marciani loco Iustinus, reticet Euagrius, neque Theodori huius meminit, sed Magni duntaxat cuiusdam, qui mensae argentariae praefuerat, unamque ex imperatoriis aedibus procurarat: eius haud dubie, de quo Corippus initio Panegyrici carminis mox citandus.

Pag. 23. B. [486, 16.] *Theodorum cognomento Τεῖρον.* Multi per ea tempora occurrunt Theodori. Corippus Grammaticus initio libri primi senatores palatinosque prae ceteris insignes commemorans, Theodorum Magistrum non omittit cum Magno, Demetrio, Anastasio etc.:

*Nec non magnanimus mentis, et nomine Magnus,
Mente placens Dominis, sacris rationibus aptus,
Rectorum Latii discussor providus orbis;
Successorque boni, recidivaque gloria Petri.
Hinc Theodorus adest patria gravitate Magister;
Hinc secreta sacrae tractans Demetrius aulae.*

Theophylactus Simocatta lib. 3. cap. 15. missum ad Chosroën narrat Θεόδωρον τῇ μαγιστερίᾳ ἀρχῇ παρὰ Ῥωμαίοις τιμωμένον τε καὶ γεραιρομένον. Ad hunc, ut videtur, Theodorum scripsit Childebertus, Francorum rex, epistolam, quae est 35. inter Francicas a Marquardo Frehero editas, sicque

incipit: *Praelati magisterii vestri dignitas excolenda, quae, licet magna per se sit, magis facta sit etc.* De eodem Menander Protector pag. 120. edit. regiae: ἦσαν δὲ οἱ σταλέντες Θεόδωρος ὁ Πέτρον, ὃς τῶν ἐν τῇ αὐλῇ καταλόγων πρὸ τούτου γενόμενος ἡγεμὼν, τηρικαῦτα τῶν βασιλεῖ ἀνειμένων προειστήκει Θησαυρῶν. Vide Notas Valesii. Idem Alexander pag. praecedenti, legationem a Theodoro quodam, Baochi filio, ad Chosroem ante haec tempora fuisse susceptam insinuat. Fuerunt et alii, sed paulo, ut arbitror, antiquiores Iustiniani Imp. tempore, de quibus hic nihil dicam, ut paucis complectar, ab his omnibus diversum videri nostrum hunc Theodorum, peculiari Tziri cognomento, et patris sui Iustiniani designatione ab historico abunde secretum.

Pag. 23. B. [486, 17.] *Iustiniani filium.* Satis hinc argumenti habuisse sibi visus est vir doctissimus Nicolaus Alemannus in Notis ad *Ἀνέκδοτα* Procopii, ut contra omnium opinionem ignotum hactenus Iustiniani filium patri suo superstitem obtruderet, spurium quidem illum, et ex concubina post obitum Theodoraē Imperatricis genitum. Quae omnia gratis conficta sola inficiatione everti possunt: praesertim cum *ἄπαιδα* Iustinianum obiisse veteres affirmant, ex quibus mutuatus est Constantinus Manasses, quae his versibus cecinit pag. 67. editionis regiae:

Ἀλλὰ τοιαύτας χάριτας τῷ βασιλεῖ πλουτοῦντι
 Οὐκ ἦν θυγάτηρ, οὐχ υἱὸς, οὐ διαδόχων γένος·
 Ἐνθεν τοι μέλλων τελευτᾶν, καὶ γῆθεν μεταβαίνειν,
 Ἐπὶ τὸν ἀδελφόπαιδα βλέπει τὸν Ἰουστίνον,
 Καὶ τοῦτον Ἀύσονάνακτα καὶ κράτορα δεικνύει.

Adde, quod, si quis fuisset Iustiniani superstes filius, eius nomen non tacuisset Corippus, cum Iustiniani funus tam operose describit: neque adeo diserte Alemanni opinionationem p. 117 iugulasset his versibus:

*Sustulit haec vox alma patrem: Fortissime surge,
 Te exspectat, Iustine, dies, tu proximus heres etc.*

Atenim a Theophane nostro Theodorus ille dicitur Iustiniani filius: quid ita? an nullus per ea tempora Iustinianus dictus fuit? certe, ut longius non recedam, ecce tibi in Chronico Ioannis Abbatis Biclariensis ad annum Iustini 9.: *Iustinianus, dux Romanae militiae et magister militum Orientis a Tiberio destinatus, bellum parat, castra Chosrois pervadit, et provinciae Persidae fines victor vastat, exuviasque eorum pro triumpho Constantinopolim dirigit: 24. elephantos inter cetera, qui magnum spectaculum Romanis in urbe regia exhibuerunt.* De eodem Euagrius libri 5. capp. 14. et 19., Theophylactus Simocatta capp. 12. et 15. libri 3. Mauricianae historiae, aki-

que. Verum mihi temperandum, ne annotata nostra nimiam excrescant in molem.

Pag. 23. B. [486, 19.] *Chosroës Daras oppugnatam urbem cepit.* Biclariensis Abbas in Chronico praepostere expugnationem huius civitatis sub anno Iustini octavo collocat, postquam iam ab anno in morbum incidisset, qui, ut ait, *ab aliis quâdem cerebri motio, ab aliis daemonum vexatio putabatur.* Euaagrius enim, Simocatta et Nicephorus testantur, ex nimio dolore de Daris captis concepto, tam insolita infirmitate concussum fuisse. Vide et quae ex Theophane Confessore paulo ante in medium attulimus.

Atque haec schediasmata e multis electa aequi bonique consulat candidus lector, quae, currente praelo et urgentibus operis typographicis, inter varias occupationes et apparatus nostri delineationem primam raptim deproperavimus. Quid quod paratas etiam in Suidae Excerpta Byzantina annotationes emendationesque nostras modo praecidere, atque in aliud tempus differre cogimur, ne multorum votis exoptatam primi huius Constantinopolitanae historiae voluminis editionem diuturniore mora retardare videamur. Tu quisquis haec legis, fave, et suo demum, si Deus dederit, tempore plura maioraque a nobis exspecta.

I. B. C. ANSSII VILLOISONIS

NOTAE

IN PROCOPII PANEGRICUM.

EX EIUSDEM DIATRIBA DE CODICIBUS GRAECIS ,

ANECDOTORUM TOMI II. P. 27. SEQQ.

Quas Photius cod. 160. laudat Procopii orationes varii generis, Fabricius VI. p. 259. exstare vix putat: licet Nic. Ale-Ed. Ven. mannus Praef. ad Caesariensis Procopii ἀνέκδοτα Declamationes Procopii Gazaei ineditas memorare videatur. Operae igitur pretium facturum me credidi, si, hac occasione data, e Cod. S. Marci CCCCXXVIII. hic depromerem unam huiusce Procopii Gazaei Orationem, quae et inedita, et Fabricio ignota, et elegantissima est, et maximam habet cognationem cum dicendi genere, quo usus est Choricus, Procopii discipulus, et Anastasii Imperatoris, quem celebrat, vitam illustrat, ac de eo multa nobis tradit, quae nusquam leguntur apud Theophanem, Cedrenum, Zonaram, Euagrium, Theodorum Lectorem, Anastasium Bibliothecarium, Ioëlem, Victorem Tunnunensem, Malalam, Chronicon Paschale, Comitem Marcellinum, Procopium historicum, Iornandem, Suidam, Baronium, Pagi, Canguium, Tillemont, le Beau, aliosque omnes auctores, quos de Anastasii rebus gestis agentes diligenter evolvimus.

Pag. 490, 2. ed. Bonn. Eodem sensu Choricus in illa oratione funebri, qua eundem Procopium, suum magistrum, celebrat, apud Fabric. Bibl. Graec. T. VIII. p. 862.: νῦν δὲ τίς οὐ κατόπιον χωρήσει τῶν εἰργασμένων, ὧν τί παρῆς τίνος μνησθῶ;

Pag. 491, 18. Euagrius Scholasticus, Ecclesiast. Histor. L. 3. c. 29. p. 357. ed. Vales. Amstelodam.: οὗτος δ' Ἀναστάσιος πατρίδα τὴν Ἐπίδαμον ἔχων, ἢ Ἀνδρόαχον νῦν προσηγόρευται, τὴν τε Ζήνωνος βασιλείαν καὶ γαμετὴν τοῦ αὐτοῦ Ζήνωνος, τὴν Ἀριάδην, ἐσοικίζεται. Idem ibidem paulo supra: ἢ Ἀριάδην Ἀναστασίῳ τὸν στέφανον ἐπιτίθεισιν, οὐκὼ μὲν ἤκοικε εἰς γερούσιαν, ἐν δὲ τῇ λεγομένῃ τῶν οὐλενταρίων σχολῇ καταλεγομένη: ex quo, ut ex iis, quae

infra notabimus, apparet Anastasium obscuro natum loco. Silentiarii autem, observante Iacobo Goaro p. 35. et 36. notarum in Cedrenum, Graecis sunt ἡσυχοποιοὶ, id est, qui ad Imperatoris latera silentium et quietem indicant, iuxta Agathiam ἐπιστάται τῆς ἀμφὶ τὸν βασιλέα σιγῆς. V. et Fabrott. in Glossario Cedreni. Epidamnus vero, illius patria, erat ἐκ τῆς νέας Ἠπειρὸν ἐπαρχίας, ut ait Chronicon Paschale, de Anastasio videndum p. 529. et seqq.

Pag. 491, 20. In Cod. ἐκάτερον. Hic Venetiarum descriptionem legere tibi videaris.

Pag. 492, 8. Male in Cod. τὸ μέλον.

Pag. 492, 13. Male in Cod. φιτιμίαν.

Pag. 492, 118. In Cod. νικῶντες; forte νικῶντας, id est: vicisti maiores tuos, qui et omnes alios sua virtute ipsi vincebant.

Pag. 492, 20. Cangius Famil. Byzantin. p. 85.: „Anastasi Imperatoris patris nomen hactenus incertum manet apud scriptores: ex quibus duntaxat docemur, Dyrrhachio oriundum; ac religione Arianum fuisse... mater vero Anastasii Manichaea et soror fuit Clearchi Ariani, uti habet Theophanes p. 117. Ex quo mirum videri haud debet, si haereticis parentibus natus, toto regni tempore haereticos ipsos (Eutychanos) tutatus, Catholicos tam acriter insectatus sit.” V. Victoris Tunnunensis Chronicon p. 325. De Anastasii parentibus vide et Theodor. Lector. Histor. Eccles. L. 2. p. 558.

Pag. 30 Pag. 493, 7. Legere mallet ἡ βασιλις τῶν πόλεων, quemadmodum Constantinopolim vocant Eudocia Imperatrix in sua ad Romanum Diogenem epistola nuncupatoria, et Auctor anonymus poematis de capta Constantinopoli in Cod. S. Marci CCCCVIII. p. 198. Catalogi.

Pag. 493, 8. Ἀνήγου σχῆμα: mallet ἀνάγουσα. Scilicet Anastasius, quod Baronium, Tillemont, le Beau etc. fugit, antequam imperium adipisceretur, Antiochiae episcopus non quidem consecratus, sed populi suffragiis electus et designatus fuerat. Theophanes in Chronographia p. 116.: τούτῳ δ' αὐτῷ ἔπει Πέτρος ὁ Γναφεύς (Antiochiae episcopus) τέθνηκεν, καὶ προσεβλήθη ἐπίσκοπος Παλλάδιος, πρεσβύτερος τῆς ἐν Σελευκίᾳ ἐκκλησίας τῆς ἀγίας πρωτομάρτυρος Θέλης, συνεψηφίσθη δὲ Παλλάδιῳ καὶ Ἰωάννης ὁ Κωνσταντίνου, καὶ Ἀναστάσιος ὁ σιλεντιάριος ὁ κακῶς βασιλεύσας. Quae ad verbum descripsit Cedrenus p. 354. et sic e Theophane, ut omnia fere, convertit Anastasius Bibliothecarius in sua Historia Ecclesiastica p. 48. Ed. Paris. ann. 1649. ed. Fabrotti: „Eodem anno, Petro Cnaphéo mortuo, promotus est episcopus loco eius Palladius, presbyter Leucensis (lege Seleuciensis) Ecclesiae sanctae primae Martyris Theclae, cum quo

eiectus est et Ioannes Constantini, atque Anastasius Silentarius, qui male posthac imperavit: ubi pro *eiectus* emendo *electus*, cum textus Graecus Theophanis, quem semper κατά πόδα sequitur Anastasius Bibliothecarius, habeat *συνεψηφίσθη*, id est, *simul electus fuit*. Cl. Tillemont, qui Anastasium designatum fuisse Antiochiae episcopum ignorabat, graviter lapsus est, haec Theophanis verba sic vertens, *Histoire des Empereurs* T. VI. art. I. p. 552. Ed. Venet. 1739. : *Anastase étoit à Antioche avec cette dignité (de Silentiaire en 448.) lorsqu'il contribua à élever sur le trône de cette Église Pallade Eutychien comme lui; scilicet per συνεψηφίσθη falso intellexit: suum calculum addidit, ut Palladius crearetur episcopus; cum potius significet, simul cum eo electus fuit. Idem Histoir. Ecclesiast. T. XVI. art. 51. p. 581. ed. Venet. 1732. : On mit en sa place (de Pierre le Foulon) Pallade, prêtre de l'Église de S. Thécle à Séleucie, par la faveur de Jean fils de Constantin et d' Anastase qui fut bientôt après Empereur. Scilicet non assecutus est vim vocis συνεψηφίσθη, quam optime declaravit Cangius in suo mediae Graecitatis Glossario, in Σύμψηφοι, quos dicit eos esse, qui populi clerique suffragiis simul ad episcopatum eligebantur seu proponebantur: nam, ut fieri solet in eiusmodi electionibus, alii alium postulabant, inquit Socrates L. V. c. 2. et L. VI. c. 11., tanquam τούς ἐπισκοπεῖν ἐπιτηδείους, ἢ προσδοκωμένους, ut loquitur Sozomen. L. VII. c. 3., donec, conspirantibus omnium suffragiis, unus eligeretur, vel e tribus ad Principem delatis horum unus ad episcopatum proveheretur; quod Cangius hoc ipso confirmat Theophanis loco, ubi observat tres hic συμψήφους appellari, licet plures forsitan essent; quod ex iis unum Princeps, vel certe Metropolitana seligeret pro arbitrio; quippe, uti docemur e Novella 138. Iustiniani c. 2., mortuo episcopo, coibant κληρικοί καὶ πρῶτοι τῆς πόλεως, iique, propositis sanctis Evangeliiis, ἐπὶ τρισὶ προσώποις ψήφισμα faciebant, ὡς ἐκ τῶν ψηφίζομένων τριῶν προσώπων ὁ βελτίων χειροτονηθῆ τῆ ἐπιλογῇ καὶ τῷ κρίματι τοῦ χειροτονουῦντος. Qui quidem tres electi invicem, sive, ut horumce temporum Latini dicebant, suffraganei, σύμψηφοι et interdum etiam ὑπόψηφοι appellabantur, quemadmodum apud eundem Socratem L. V. c. 5.: συναγαγόντες τοὺς ὑποψήφους εἰς ἐπισκοπὴν, εὐρίσκουσι τοὺς πάντας τὸν ἀριθμὸν ἑξ. In eundem ac Tillemontius errorem inciderunt doctissimi Bollandistae in Historia Chronologica Patriarcharum Antiochenorum p. 90. Col. 2. T. IV. Pag. 31 Actor. SS. Iulii, Ed. Venet. 1748., ubi sic loquuntur: „Hinc facile suspicari quis posset, imo deberet, non unum hic tantum electum esse Patriarcham Antiochenum, sed tres eodem tempore. Verum haec interpretatio omnino corrigenda est;*

neque enim Anastasius Patriarchatum, sed imperium in ipso etiam Patriarchas tyrannicum affectabat atque aliquanto post consecutus est. Seduxit interpretem vox illa *συνεψηφίσθη* passive posita. Sed exempla non pauca Grammatici proferunt, quibus tempus illud aoristum actionem significare ostendant. Sic igitur locus ille verti debuit: *Palladio vero suffragatus est et Ioannes, Constantini filius, et Anastasius Silentiaris, (nomen est dignitatis, de quo vide Cangii Glossarium,) qui postmodum pessime imperavit. Uterque autem in aula, cuius primi erant proceres, valebat plurimum; unde nihil mirum fuit, si, invitis haud dubie Catholicis, sedem illam Palladius obtinuit, quam tam potenti fultus patrocinio affectabat.*"

Sic supra in annotatione ad p. 8. observavimus, eosdem Bollandistas lapsos fuisse, cum inter CPolitanos Patriarchas recensuerant quendam Macarium, qui nunquam Patriarcha electus fuit, sed cum duobus aliis *συνψηφίους* Imperatori, qui Philotheum praetulit, indicatus et propositus fuit. Eundem autem Anastasium ante quam imperium adipisceretur, Patriarcha Euphemius, utpote haeticum et Eutychetis sectatorem, e templo eiecerat. Theophanes in Chronographia p. 115.: *Εὐφήμιος δὲ ὁ ὀρθοδοξότατος Ἀναστάσιον τὸν σιλεντιάριον τὸν κακῶς μετὰ ταῦτα βασιλεύσαντα τῆς ἐκκλησίας ἐδίωκεν, ὡς αἰρετικὸν καὶ ὁμόφρονα Εὐτυχοῦς, ἐνοχλοῦντα ὁρῶν τὴν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καθέδραν αὐτῷ ἀνέστρεψεν, ἀπειλήσας αὐτῷ, ὡς, εἰ μὴ παύσοιτο, ἀποκείραι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, καὶ τοῖς ὄχλοις αὐτὸν θριαμβεύσαι: ubi male Goar. καθέδραν αὐτῷ ἀνέστρεψε vertit: *eversa eius in Ecclesiae coetu sella; male etiam Anastasius Bibliothecarius, Histor. Ecclesiastic. p. 48. hunc locum vertens, habet *sedile ipsius, quod erat in ecclesia, subvertit: peius etiam Cl. Tillemont Histoire des Empereurs T. VI. art. 1. p. 532. ed. Venet. Nihil autem clarius; haec erat proprie cathedra in Ecclesia erecta, in qua publice docebat et suos errores spargebat Anastasius. Suidas, qui voce Πατριᾶ omnino videndus, eadem fere de Anastasio narrat: Ἀναστάσιος ὁ σιλεντιάριος ὁ μετέπειτα βασιλεύσας, ἐπὶ Εὐφήμιου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καθέδραν κατασκευάσας, (cathedra sibi constructa) μετὰ τινων ἐπατριάζεν κ. τ. λ., de quo vide et Georgium Cedrenum p. 354. Quae quidem Suidæ verba male ibidem interpretatur summus homo, sed in quo accuratorem Graecae linguae cognitionem desideres, Cl. Tillemont T. VI. art. I. p. 532. Magnam autem pictatis speciem prae se ferebat acerrimus ille Catholicorum persecutor. Cl. le Beau Histoire du Bas-Empire T. VIII. p. 310.: *Anastase étoit dévot sans être Chrétien; il alloit à l'église avant le jour, et n'en sortoit que quand le peuple s'étoit retiré; il jeta****

not, il faisoit de grandes aumônes. La multitude, toujours dupe de l'hypocrisie, admiroit sa vertu. De quo vide Cedrenum p. 537. et Cl. Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 557. Multas ecclesias Constantinopoli restauravit, referente Theodoro Lectore Histor. Ecclesiast. L. 2. p. 561. De hoc Victor Tunnunensis in Chronico p. 326. : „Messala Consule, Constantinopoli, iubente Anastasio, sancta Evangelia, tanquam ab idiotis Evangelistis composita, reprehenduntur et emendantur;” de quo adeunda egregia Petri Wesselingii. *Dissertatio*. Sic eodem fere tempore, teste Euagr. Histor. Ecclesiast. L. III. c. 31. p. 361. multi sanctorum Patrum libri corrupti sunt; multi quoque Apollinaris libri S. Athanasio et S. Gregorio Thaumaturgo falso adscripti sunt ab Haereticis, hac fraude multitudinem in sui erroris societatem inducentibus. Anastasius autem, cuius pietatem hic tantopere praedicat Procopius, non solis Eutychanismi, sed et Manichaeisini erroribus imbutus erat; de quo vide Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 450. sq. Theophanem in Chronographia p. 128. etc.

Pag. 493, 18. Haec demonstrant, Anastasium ad Antiochiae episcopatum propositum quidem, sed non electum fuisse.

Pag. 495, 5. Hos omnes ab urbe abegit Anastasius, re-Pag. 32 ferente Cedreno p. 357.

Pag. 495, 15. Ariadna, quae, referente Cedreno p. 355., vivente Zenone, suo primo marito, iam tum Anastasium amabat, et de qua v. Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 309. Theophan. p. 117. et Zonaram L. XIV. p. 53. et Cedrenum p. 357. Idem le Beau infra p. 311. et p. 318. sq. Supra nostrum Procopium audivimus praedicantem, non Pag. 33 quidem Anastasii gentis, sed omnium eorum, qui Epidamni nati sunt, antiquissimum et nobilissimum genus. V. Euagr. Eccles. Histor. L. III. c. 29. p. 357.

Pag. 495, 16. Sic emendavi pro *κατάστα*, quod in Cod.

Pag. 496, 4. Sic (*ἀνῶ*) in Cod. An *ἀναστάσει*, vel *ἀνατάσει*?

Pag. 496, 19. Mallem *περιφέροντες*.

Pag. 497, 10. Cf. Cl. le Beau *Histoire du Bas - Emp.* T. VIII. p. 339. sq. Quam quidem adversus Scenitas expeditionem ad annum 498. refert idem. V. Euagr. Histor. Ecclesiast. L. III. c. 36. p. 366. Theophan. in Chronographia p. 121.

Pag. 497, 12. Male in Cod. *βηθούτων*.

Pag. 497, 18. Hoc sic imitatur Choricus oration. in Summum ducem, apud Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VIII. p. 871. : *οὐ γὰρ ἐστὶ γλυκεῖαν ἄγειν εἰρήνην ὑποψία πολέμου • ἢ γὰρ*

ἐλπὶς εἰσιούσα τὸν λογισμὸν, κἄν βούληται τις αὐτὸς εἶσ-
τὸν ἀπατήσας ψυχαγωγεῖν, αὕτη παρακαθημένη, καὶ θύουσα,
καὶ φοβερὰς ἀναπλαττουσα φαντασίας, γῆρας οὐδαμῶς ἐλε-
οῦμενον, κόρην ἄβριζομένην, ἐλκόμενον εἰς δουλείαν παιδίον,
ἀγομένην ἐκ παστάδος γυναῖκα κ. τ. λ. Scilicet e communi
fonte ll. IX. 592.

Pag. 497, 20. Sic ad marginem emendatum, καὶ ἐλκόμε-
νην; in textu ἐλωμένην.

Pag. 498, 4. Prius μὴ, ut supervacuum, mihi videtur
tollendum; nisi veritas: qui non passi sunt, tibi debent, quod
nihil perpassi fuerint.

Pag. 35 Pag. 498, 16. Αὐτός. An ὁ στρατός?

Pag. 499, 5. Forte hic intelligit seditionem illam, de
qua loquitur Cl. le Beau, *Histoire du Bas-Emp.* T. VIII.
p. 319. Deinde post duos annos alia etiam concitata fuit se-
ditio, eo periculosior, quo saevius tunc incumbabat Isaurorum
bellum; cf. eundem T. VIII. p. 326. De prima autem
seditione hic loquitur Procopius. Ioannes Malala in sua
Chronographia lib. 15. p. 38. ed. Venetae: ἐφίλει δὲ ὁ αὐτός
βασιλεὺς τὸ Ρούσιον μέρος Κωνσταντινουπόλεως· τοῖς δὲ
Πρασίνοις καὶ Βενέτοις πανταχῇ ἐπέηρχετο στασιάζουσι.
V. Victor. Tunnunens. p. 337.

Pag. 500, 4. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 326.

Pag. 500, 6. Locus corruptus: forte post προσταγμά-
των deest σχῆμα, vel εἰκὼν, vel quid simile; nam eos ex-
hibet veluti actores tragicos, impositam regum personam in
scena sustinentes. Hi autem horumce Isaurorum duces, στρα-
τηγῶν ὄχλος, a Cl. le Beau recensentur *Histoire du Bas-
Emp.* T. VIII. p. 325. sq. Huiusce belli originem vide ibi-
dem p. 321 — 323.

Pag. 36 Pag. 500, 13. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 334. post Mar-
cellinum Comitem in Chronico pag. 284. T. 2. ed. Venet.
Operum Sirmondi.

Pag. 500, 16. Choricus in oratione in Aratum ducem
et in Stephanum: ἡ τοῦ πολέμου φύσις σωμάτων μὲν ἴσως,
γνώμης δὲ κρατεῖν οὐ φίλει.

Pag. 500, 17. Contra Cl. le Beau T. VIII. p. 335. et
supra p. 324. Vid. Malalam in Chronographia p. 38 et 39.
ed. Venet.

Pag. 500, 20. Ταῖς ἀδελφαῖς, id est ταῖς λοιπαῖς
ἀρεταῖς.

Pag. 501, 4. Male in Cod. ὄντος.

Pag. 501, 10. Lego: οἷα πατὴρ ἀγαθός, ὡς σεαυτὸν
ἐκάλεϊς, σωφρονεῖν μόνον παιδεύσας.

Pag. 501, 11. Forte hic vox omissa est, ut πόλιν, vel
quid simile; vel potius legendum καὶ πόλιν pro καὶ πάλιν.

Pag. 501, 15. Restitui τῆ, quod in Cod. ante τῶν ἀλλων exciderat.

Pag. 501, 16. Forte εἶλε pro εἶχε. Suspicerer Procopium hoc Pori exemplum ideo potissimum protulisse, quod unus ex Isaurorum ducibus vocabatur Indus; nisi hic supplicio affectus et minime βασιλικῶς tractatus fuisset.

Pag. 503, 2. De hoc cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 347. sq.

Pag. 503, 7. Vendebatur.

Pag. 503, 13. Lege διὰ τοῦτον, nempe ἔρωτα χρημάτων.

Pag. 503, 15. In Cod. ῥήματι, et alia manu supra τὸ ῥ scriptum est β.

Pag. 504, 9. Scilicet vocabatur χρυσάργυρος. Cf. Cl. le Beau, T. VIII. p. 345., qui videndos indicat Euagr. L. 3. c. 39. p. 368., Theodorum L. 2., Theophan. p. 123., Anastas. p. 50., Cedren. p. 357. 358. 363., Zonar. p. 54., Glycam L. 4. p. 265. 266., Manass. p. 63., Suidam voce Τιμόθεος, Pagi ad Baronium, Asseman Bibliothec. Oriental. T. I. p. 268. 269.

Pag. 504, 14. Mallem παρὰ τὰ δένδρα, ut infra δ ἀλιεὺς παρὰ τὴν θάλασσαν.

Pag. 504, 15. Subauditur ἔστεινε; nisi potius legendum sit: παρὰ τὴν θάλατταν ἤφει τὸ δίκτυον.

Pag. 504, 17. Male in Cod. δὲ τῆς, ut infra τῆ γῆς pro τῆς γῆς.

Pag. 504, 19. Imo singulis iumentorum, asinorum, pecorum, neque canum etiam exceptis capitibus impositum erat hoc tributum. V. Cedrenum p. 357. et Zonaram L. XIV. p. 34. Nescio cur Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. V. p. 341. dicat: *Je me ferois peu à ce que Cédrene ajoute p. 357., qu' Anastase abolit vers le même temps deux sortes de Chrysargyres*; nam de uno eodemque Chrysargyro hic loquitur Cedrenus.

Pag. 504, 20. Hic, ut alibi passim, τὰ οἰκήματα significant lupanaria. Euagr. *Histor.* Eccles. L. III. c. 39. p. 368.

Pag. 505, 5. Fecit hoc Imperator persuasus a Timotheo poeta, ut narrat Cl. le Beau T. VIII. p. 346., auctoribus Suida in v. Τιμόθεος, et Scholiaste Aristophanis ad Plutum p. 20. ibidem a Kustero laudato. Conf. et Henricum Valesium p. 96. notar. ad Euagrium L. III. c. 39., ubi describit elegantem Libanii locum in Oratione contra Florentium p. 427., quem hic ante oculos habuisse Procopius videtur. Ante Theodosium Iuniolem et Anastasium, Alexander Sever., referente post Lamprid. in ipsius vita Cl. Tillemontio T. VI. *Histoire des Empereurs* p. 539.

Pag. 505, 10. κέρδους. Male in Cod. κέρδος.

Pag. 505, 16. Forte ταύτας, id est, συγγραφαίς, pro ταῦτα.

Pag. 505, 17. Male in Cod. ἐκχαίειν. Cf. Cl. le Beau l. 1. p. 346. sq.

Pag. 506, 2. Ἐριννὸν κοινὴν. Sic apud Virgil. *patriae communis Erinnyes*. Hunc autem locum sic expressit Choricus oration. in Summum ducem apud Fabric. Biblioth. Graec. Vol. VIII. p. 871. : οἶσθα τὸν νέον, ὃν ἔναγχός μοι συνέστησας, φ' γνώρισμα μέγιστον ὁ πατήρ. οὗτος ἐμοῦ διηγούμενου ὅπως διένειμας τοῖς αὐτοῦ πολίταις τοὺς φόρους, ἀνέμνησέ με τοῖς περὶ σοῦ λεγομένοις Ἀριστείδου τοῦ Λυσισμάχου. ἐκεῖνος τοῖς νησιώταις τάξας τὸ σύμμετρον, ἦν ἐπεδείξατο τοῖς Ἕλλησιν ἀρετὴν, ταύτην ἔλαχεν ὄνομα· καὶ σὺ τῶν Ἀραβίων ἐκάστω τὴν ἐπιβάλλουσαν διώρισας οὕτω μοῖραν κ.τ.λ., ubi legere mallet οὗτος ἐμοὶ διηγούμενος, quam ἐμοῦ διηγούμενον; nam hic iuvenis ex Arabia redux Choricio narrabat, quomodo Summus suis civibus Arabibus tributa solvenda descripsisset. In eadem oratione Pausaniam et Lysandrum memorat Choricus, quemadmodum et in hac Procopius. Uterque eodem modo veteres heroes collatos deprimit, ut suum extollat; uterque eodem modo historias et fabulas nihil ad rem facientes attexere amat. Denique facile agnoscitur, Choricium sui praeceptoris dicendi genus semper expressisse, illiusque orationes in suum succum et sanguinem convertisse.

Pag. 40. Pag. 506, 23. Ἀπανθρώπους. Sic restitui pro ἡπ' ἀνθρώπους, quod in Cod. Cf. Cl. le Beau L. XXXVIII. T. VIII. p. 348. sq. Tillemont *Histoire des Empereurs* T. VI. art. IV. p. 538. ed. Venet. : *Il ôta des spectacles publics les combats des hommes contre les bêtes; à quoi je pense qu'on peut rapporter ce qu'écrit le Pape Gélase, qu'il employa son autorité à reprimer les folles passions du peuple pour des choses infames.* Quae quidem potius referenda viderentur ad haec turpia spectacula, quae ab Anastasio prohibita nullus alius auctor refert praeter nostrum Procopium, sic paulo infra dicentem: ἄρρενες γὰρ παῖδες, ὡσπερ τὴν ἰδίαν εἰς γυναικίας ἀμειβόμενοι φύσιν. . . δῆμον ὅλον πρὸς ἕσελγῆ θεῶν ἐκμαίγοντες κ. τ. λ. Sed Papae Gelasii, Anastasio Imperatori scribentis, verba sic se habent p. 311. T. V. editionis Conciliorum curatae a doctissimo Nicolao Coleti, dignissimo doctissimorum Coletorum patruo: „Taceo quod pro rebus ludicris populares tumultus nunc etiam vestrae pietatis auctoritas refrenavit.” Unde cum non in hac epistola de rebus turpibus, ut ait Tillemont, sed duntaxat de ludicris agatur, hic a Gelasio respici puto populares illos tumultus, factiones imo et caedes, ob aurigas eorumque ludicra certamina in

Circo obortas, de quibus Cl. le Beau *ibid.* p. 537. Cetera vide apud eundem p. 343. sq., ubi narrat horribilem in Circo stragem ex hac causa derivatam, in qua 3000. homines trucidati sunt. Conf. eundem p. 327. et 319.

Pag. 508, 3. Hierapolis.

Pag. 41

Pag. 508, 16. De hoc altum apud omnes historiae Byzantinae scriptores silentium.

Pag. 508, 9. Hoc, ut et quae sequuntur de Alexandria, a nullo Byzantinae historiae scriptore tradita sunt.

Pag. 510, 4. Forte ἀπέδωκας, nisi ἀποφραξάμενος sit Pag. 42 nominativus absolutus.

Pag. 510, 6. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 415—417., Malalam p. 46. ed. Venet. et Caesium in CPoli Christiana L. 2. pag. 114.

Pag. 510, 8. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 455. — et v. Enagr. Histor. Ecclesiast. L. III. c. 39. p. 367., et Petrum Gyllium in L. I. de Topogr. Urbis Constantinop. c. 21. Hic autem murus, ut observat Henricus Valesius ad Euagrium, ex conditoris nomine dictus est Anastasianus. V. et Procopium Caesariensem de Aedificiis L. IV. c. 9. p. 86. et Zonaram p. 58.

Pag. 510, 12. Forte hic deest καὶ ante πλάτους ἕνεκα; vel potius legendum φέρον προ φέρων, ut referatur ad Θεμιστοκλέους τείχος.

Pag. 510, 21. Contra Photius in Bibliotheca art. 69. p. 104. nescire se dicit, cur Hesychius Illustris, qui in sexto suae καθολικῆς ιστορίας libro Anastasii gesta narraverat, eum multis aliis clementia et benignitate praestitisse scripsit: ὃν οὗτος ὁ συγγραφεὺς παραύτητί τε καὶ ἡμερότητι, οὐκ οἶδ' ὅπως, πολλῶν ἀποσεμνύνει διενεγκεῖν; quod quidem Chrysargyro sublato tribuendum suspicatur Andreas Schottus.

Pag. 511, 13. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 320. Aliam Pag. 43 sapientissimam Anastasii legem vide *ibidem* p. 521. V. et Malalam in Chronogr. p. 42. ed. Venet.

Pag. 511, 15. Hinc Eudocia in sua Epist. nuncupatoria p. 11. nostrae ed.: φιλεῖ τὸ ὑπήκοον φύσει τῇ τοῦ ἡγεμόνος γνώμῃ διαιτῶσθαι, αἰεὶ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐπὶ σκοποῦ, στοχαζόμενον.

Pag. 511, 17. Scilicet Ariadnam, Zenonis Imperatoris, cui successit Anastasius, viduam. Cf. Cl. le Beau T. VIII. p. 317. sq. At idem *ibidem* Anastasii filium memorat, qui occisus est in seditione; ex concubina, ἀπὸ παλλακῆς, inquit Theophan. p. 126., natus erat ante huius Principis matrimonium; qui cum Ariadnam duxit, dicitur a Cedreno p. 357. et Theophane p. 117. οὐ πρότερον γαμετῇ συνοικῆσας, id est, qui nondum habebat legitimam coniugem.

Pag. 511, 21. Male in Cod. τοσοῦτον.

Dexippus, Eunapius etc.

39

Pag. 511, 22. Hoc, ut multa alia, sic è suo praeceptore Procopio imitando expressit Choricus in Declamatione avari patris, filio post rem fortiter gestam virginem amatam praemii loco petenti contradicentis: ἄτοπον ἐτέρων κρατοῦντα, μόνου μὴ κρατεῖν ἑαυτοῦ.

Pag. 512, 2. In Cod. *δν* per *compendium*.

Pag. 512, 4. In Cod. ἡμῖν, quod indicat variantem lectionem ὁμῖν.

Pag. 44 Pag. 513, 5. Forte οἰκτροῖς.

Pag. 513, 6. Forte μετὰ ταῦτα.

Pag. 513, 11. Hic mallet ἀπὸ ἡλλάδας.

Pag. 513, 14. Lege σεμνόν, quod refertur ad φρονοῦντες: ut supra: Λύσανδρος εἰ καὶ Σπαρτιάτης ἦν, καὶ σεμνὸν ἐφρόνει.

Pag. 514, 10. Male in Cod. πρών.

Pag. 514, 15. κρείττονος. Supra humanam naturam positae, divinae. Passim τὸ κρείττον pro numine dicitur.

Pag. 514, 16. In Cod. ἄλλος.

Pag. 514, 18. τοσοῦτον. Hoc tantum de hoc teneo.

Pag. 515, 8. Male in Cod. ὄρων.

Pag. 45 Pag. 515, 19. Sic et Choricus in fine orationis funebri, qua Mariam, Marciani, episcopi Gazae, matrem, celebravit, inscriptionem apposuit.

Pag. 46 Hactenus Oratio Procopii in laudem Anastasii, quem depingit Cl. le Beau T. VII. p. 311. — 314. Vide et Collectanea Constantini a Valesio edita p. 853. et Suidam, qui haec in vocem Ἀναστάσιος descripsit; ab his enim hoc de Anastasio iudicium mutuatus est Cl. le Beau. Cf. idem p. 316. Procopius in Historia Arcana c. XIX. p. 57. eum ter centum et viginti millia librarum auri rudis necdum signati in imperiali aerario reliquisse affirmat. Cf. Cl. le Beau Tom. IX. pag. 12 — 13.

I N D E X
HOMINUM ET RERUM,
QUAE HOC VOLUMINE COMMEMORANTUR.

Littera C. Candidum significat, D. Dezippum, E. Eunaplum, Ma. Malchum, Me. Menandrum, N. Nonnosum, O. Olympiodorum, Ps. Petrum, Pr. Priscum, Prisc. Priscianum, Proc. Procopium, Pro. Prooemium Eclogarii, Th. Theophanem.

- A**basgi, socii Armeniorum Th. 486, 5.
- Abires** (leg. Sabires) Me. 318, 5.
- Abrames**, Nonnosus pater, legatus ad Alamundarum Saracenum N. 478, 9.
- Abrogastes**, dux Francorum sub Theodosio Magno E. 111, 21. (Idem a Zosimo IV. p. 275. Abrogastes nominatur.)
- Abundantius**, vir consularis, ab Eutropio eunucho oppressus E. 87, 20.
- Acacius**, episcopus Byzantii, a Basilisco vexatus Ma. 274, 18.
- Acacius**, rhetor sub Iuliano E. 108, 10.
- Acatiri Hunni** a Saraguris victi Pr. 158, 13. 161, 12.
- Acatzires**, gens Scythica, Hunnis subiecta (f. iidem cum Acatiris) Pr. 181, 13. 182, 10. 191, 8. 197, 11.
- Accaga**, nomen Scythicae regionis Me. 399, 5.
- Acromitae Athenis** praefecti sophistarum vocabantur O. 461, 19.
- Adames**, procurator domus Crecae, Attilae uxoris Pr. 207, 7.
- Adamantius**, Viviani fil., patricius, legatus missus a Zenone Imp. ad Theuderichum, Valamiri fil. Ma. 247, 6. 248, 3. 249, 2. eius iter 251, 8. 252, 1. cum Theudericho colloquitur 253, 13. 254, 10. post Sabiniani victoriam a Zenone revocatur 258, 6. 11.
- Adaulphus**, Alarichi successor O. 450, 13. Sarum vincit et occidit 455, 1. cum Honorio Imp. in gratiam reddit 455, 20. Placidiam in matrimonium petit 456, 9. 457, 1. inter obsidionem Massiliae vulneratur 456, 19. nuptiae eius cum Placidia 458, 2. interficitur 459, 3. liberi eius a Singericho occisi 459, 15.

- Adrianopolis** Pr. 210, 15. Ma. 265, 3.
Adulis, portus Aethiopiae N. 480, 17.
Aedium regiarum Attilae descriptio Pr. 197, 13. sqq.
Aedoingus, Gothus, domesticus, Verinae familiaris Ma. 248, 9.
Aeëtis regia in Phasi opp. Me. 344, 6.
Aegidius, magister militum in Gallia, Italiae bellum minatur Pr. 156, 17.
Aegyptius medicus Cambysen contra patriam incitat Pro. 7, 11.
Aelianus Syedrius (ἐξ Συδραῶν), dux copiarum sub Valente Imp. E. 101, 6.
Aelius Bassus, Pannoniae praefectus sub Marco Imp. Pe. 124, 6.
Aethiopes, Romanorum socii, a Chosroë infestati N. 485, 8.
Aethiopiae inter Adulin et Auximin tempestatis vicissitudines mirae N. 481, 3.
Aethiopicae gentes bellum minantur sub Theodosio Min. Pr. 146, 16.
Aëtius foedus pangit cum Attila Pr. 147, 1. in discordia Francorum auxilio vocatur 152, 13. Constantium ad Attilam mittit scribae munere functurum 176, 19. 208, 10. Silvanum contra Attilam tuetur 186, 21. 206, 3.
Agathias continuatur a Menandro Me. 439, 20.
Agasilauus, rex Spartanorum, cum Anastasio comparatus Proc. 513, 14.
Agintheus, dux Romanorum in Illyrico sub Theodosio Min. Pr. 172, 5.
Alamanni ab Aureliano victi D. 17, 17. a Iuliano E. 109, 1.
Alamundarus senior, regulus Saracenorum: legatus ad cum Abrames, Nonnosi pater N. 478, 10. iunior ab Ambro bello petitus Me. 295, 14.
Alani, socii Romanorum Me. 282, 2. 317, 19. a Tureis devicti 401, 19.
Alania Me. 301, 16. 18.
Alarichus Romam captam devastat O. 449, 1. morbo decedit 450, 12.
Albani a Romanis sedibus suis exciti Me. 394, 4.
Albania a Romanis invasa Me. 317, 16. 393, 20.
Albinus, praefectus Romae, quum a Gothis expugnatur O. 458, 15.
Alboinus, rex Longobardorum, Avarum auxilium contra Gepidas quaerit Me. 303, 7.
Alexander Macedo D. 33, 14. E. 71, 12. Proc. 501, 3.
Alexander Severus Marciani filiam ducit D. 36, 16.
Alexander, Placidiae iunioris tutor, legatus missus ab Honoricho, Vandalorum rege, ad Zenonem Imp. Me. 239, 7. comes privatarum rerum ab Imperatore creatus 240, 8.
Alexandriae seditio a Floro, praefectio Aegypti, repressa Pr. 223, 2. pharus ab Anastasio restitutus Proc. 509, 12.
Alexandrinorum obsceni mores E. 94, 3. 95, 3.
Allobichus Gothus Eusebium occidit O. 452, 9. ipse occiditur 452, 18.
Ambrus, Alamundari filius, rex Saracenorum, legatos mittit ad Iustinum Imp. Me. 292, 4. 294, 15. Alamundarum incursionibus vexat 295, 4. a Romanis tributum poscit 358, 16. 369, 9. (sed hic non idem cum superiore esse videtur.)
Ambrus, Saracenus, Caisi regis frater N. 479, 21.
Ameritae, gens Aethiopica N. 479, 11.
Amilzuri, gens barbara, in Romanorum tutelam confugiunt Pr. 186, 1.
Ammigus Francus bellum contra Romanos renovat Me. 345, 17.
Ammon, geometra sub Honorio Imp. O. 469, 21.
Amorceus, Nocalius, ex Persia profugus, regnum sibi condit

- inter Saracenos Arabas Ma. 232, 5. vocatus a Leone Byzantium venit 233, 7. multis muneribus ornatus in regnum redit 233, 21.
- Anagaeus, dux Utigurosum Me. 399, 7. dux Turcorum (fort. non diversus a praecedente) Me. 404, 8.
- Anancastes, legatus Turcorum Me. 398, 9.
- Anastasio Imp. origo Proc. 491, 17. episcopus Antiochiae candidatus 493, 1. 8. eius renuntiatio 495, 13. beneficia erga imperium Rom. 497, 3. sqq. Prisc. v. 184—253. effigies Byzantii exposita 490, 8. genus ducit a Pompeio Prisc. v. 11. Deo dilectus periculoque ereptus v. 273.
- Anatolius, legatus Romanorum ad Attilam Pr. 142, 2. 144, 20. 175, 9. 178, 12. 202, 14. iterum 213, 2. 19.
- Andigan, Persa, legatus Hormisdæ Me. 417, 22. 418, 15. 419, 7. 420, 7. dolus eius 421, 8. sqq.
- Anolinus, praefectus praetorii sub Maximino, occisus D. 36, 27.
- Antae ab Avaribus eversi Me. 284, 5. 285, 2.
- Anthemius, Imp. Occidentis Pr. 221, 15. Ma. 236, 11.
- Anthimus, medicus, ob communicata cum Theudericho consilia ad supplicium vocatus Ma. 238, 19.
- Antiochia a Persis capta Me. 347, 20. 423, 7.
- Antiochus praepositus et patricius sub Theodosio Min. Ma. 227, 13.
- Antoninus Heliogabalus D. 36, 20.
- Apamea, a Persis oppugnata Me. 423, 6.
- Apatures, nomen corruptum gentis alicuius Me. 398, 20.
- Apharban, Narsaei legatus ad Galerium Caes. Pe. 126, 18. inter nobiles in aula regia 135, 5.
- Aphumon, castellum Armeniae in confinis Romanorum et Persarum Me. 410, 3. 415, 8.
- Apollonius, legatus ad Attilam a Theodosio Pr. 215, 5. 9. 16. infectis rebus revertitur 216, 2.
- Apsich, legatus Avarum ad Romanos Me. 311, 21. mox dux in bello adversus eodem 424, 4.
- Apsilia regio Me. 302, 13.
- Aquileia a Maximino obsessa D. 36, 33. 37, 26.
- Aquitani Constantini partes adversus Honorium Imp. sequuntur O. 451, 12.
- Arabes scenitae, quos Saracenos appellant Ma. 231, 3. ab Anastasio repressi Proc. 497, 2. Prisc. v. 255.
- Arabessi, populus Armeniae Me. 395, 16.
- Arabianus historicus D. 37, 12.
- Aral lacus (*λίμνη ἀπλετος καὶ εὐρεῖα*) Me. 300, 14.
- Arbazacius, Isaurus, sub Arcadii imperio, Harpazacius ludibrio dictus E. 117, 15.
- Arbitio, a consilii Valentis Imp. E. 73, 20. (v. Gibbon. c. 25.)
- Arcadiopolis a Gothis capta Ma. 234, 17. 262, 8.
- Archapetus, praefectus praetorio Narsaei, regis Persarum Pe. 135, 5.
- Ardaburius, Asparis pater Pr. 225, 5.
- Ardaburius, Asparis filius, dux Romanorum sub Marciano Imp., bellum gerit cum Saracenis Pr. 153, 12. 227, 17. Placidiam in Italiam revertentem comitatur O. 471, 3. C. 472, 6.
- Arelate opp. O. 453, 21.
- Areobindus, dux Romanorum sub Theodosio Min. Pr. 211, 6.
- Argibolus, dux Gothorum, cum Gaïna coniunctus contra Romanos rebellis E. 92, 2. (idem, qui Tribigildus apud Zosimum I, 304—312.)
- Ariadne, Leonis filia, Zenonis uxor C. 474, 9. postea Anastasio nupta Proc. 511, 16. Prisc. v. 301.
- Aristoteles citatur E. 47, 10.

- Armatus s. Armatus.**, Plinthaë fil., dux Romanorum sub Theodosio Min., in Africa moritur Pr. 214, 17. 21.
- Armatus**, Basilisci propinquus, - uxoris eius. Zenonidis, amator, vanitate et superbia plenus Ma. 272, 17. C. 475, 3. a Zenone supplicio affectus 475, 18. v. Harmatius.
- Armenii** a Persis ad Romanos deficiunt Th. 485, 13.
- Arreston**, pagus (in Sophene?) Me. 393, 7.
- Arrianus** historiae Augustae scriptor D. 36, 30. 36. (idem, ut videtur, qui Arabianus.)
- Arsilas**, dux Turcorum Me. 399, 12.
- Artabanus**, rex Parthorum, Tiridatem expellit Pe. 122, 7.
- Artemidorus**, legatus Zenonis ad Theuderichum, Valamiri fil. Ma. 246, 1.
- Arzanene** provincia, Romano imperio adiuncta Pe. 135, 10. sub Persarum ditione Me. 329, 19. 410, 4. 415, 7. 419, 2.
- Ascalon**, Syriae urbs E. 115, 21.
- Asclepius**, procurator honorum Constantii et Placidiae O. 453, 9.
- Aedingi**, regium Vandalorum genus D. 38, 8.
- Asiaticae** calamitates sub Arcadio imperio (*αι 'Ασιαται συμφοραι*) E. 96, 6.
- Asimuntum**, castellum Thraciae in Illyrici confiniis Pr. 143, 21. eius incolae fortiter contra Hunnos rem gerunt 144, 2. Hunnos captivos trucidant 145, 7. paucos superstites petenti Attilae remittunt 145, 16.
- Asini** sub imperio Theodosii Mai. magno pretio habentur E. 83, 11.
- Aspar senior** cum patre Placidiam sequitur O. 471, 4. iunior praefectus copiarum sub Theodosio Min. 211, 6. 225, 5. 226, 15. sub Leone Imp. Pr. 160, 15. 163, 14. 164, 10. 228, 5. Leonem ad imperium occupandum adiuvat C. 472, 5. 473, 15.
- Theuderichum**, Triarii fil., honorum suorum heredem instituit Ma. 234, 9.
- Asprudius**, fluvius Mediae Pe. 134, 21.
- Assyrius**, h. e. Persicus Me. 360, 22.
- Asterius** notarius (*ἀστρυγαρεὺς*) captus et a Chosroë interfectus Me. 319, 20.
- Astingi**, h. e. Vandali (v. Aedingi) P. 124, 14.
- Athenais** v. Eudocia.
- Athenis** grammaticorum schola floret Ma. 270, 16. schola sophistarum O. 461, 5.
- Athroëlon**, castellum in confiniis Romani et Persici imperii, ubi legati conveniunt Me. 320, 8.
- Attacam**, puer regis gentis Hunnicæ, ab Attila supplicio affectus Pr. 168, 22.
- Attalus** ab Alaricho Imperator Occidentis renuntiatus O. 449, 6. 451, 18. ab eodem destitutus 452, 13. in exilium pulsus 452, 17.
- Attila**, post Ruæ mortem rex Hunnorum Pr. 167, 15. Theodosio Minori bellum minatur 141, 9. in fines imperii Romani irrumpit 141, 20. magnis tributis extortis pacem facit 142, 2. 169, 2. postea quoque minaces mittit legationes ad Theodosium 145, 23. Edeconem mittit de tradendis captivis 146, 20. Istrum traicere parat 173, 4. Honoriam in matrimonium petit 151, 3. 14. bellum parat cum imperio Occidentali 152, 5. Francos aggreditur 152, 10. a maiore natu puerorum regionum apud Francos auxilio vocatus 152, 12. Italiam vastat 153, 8. eius tentoria 173, 17. 178, 2. Escami filiam, uxorem ducit 183, 2. regius eius vicus 187, 14. 224, 9. solennis in regiam suam introitus 188, 9. eius ius dicendi ratio 198, 12. Romani ducis dignitatem et stipendia accipit 201, 6. eius coenae descriptio, ad quam Maximinus et Priscus vocantur

- 203, 1. moderatio eius in cibo et vestitu 204, 18. adhortatione suorum ab invadendis Romanorum finibus deterretur 224, 30.
- Attilae filii** in patris coena accubant Pr. 203, 18. pacem et foedus petunt a Leone Imp. 160, 20.
- Attilas, fluvius** (Volga, Ethel) Me. 301, 3.
- Attisas fl.** (Athesis) Me. 345, 18.
- Aue**, in Aethiopia (aut ipse mons Taranta aut locus illi appositus. N.) N. 480, 20. 481, 4.
- Augustulus, Orestis fil.** (perperam ab eclogario pro Odoacro nominatus) Ma. 239, 12. Imperator factus C. 475, 4.
- Ausonica lingua** (Romana rustica) Pr. 190, 9. 206, 8. 17.
- Ausoriani, gens Africae**, cum Romanis bella gerunt Pr. 214, 20.
- Auxiliarium copiarum praefectus** (*ὁ ἐγγεμὼν τῶν ξενικῶν στρατοπέδων*) D. 20, 18.
- Auxumis, Aethiopiae metropolis** N. 479, 12.
- Avares, sedibus suis eiecti, ipsi Sabires expellunt** Pr. 158, 5. Romanorum amicitiam petunt Me. 282, 1. 3. societate cum Romanis inita, Utiguros et alias Hunnicas gentes invadunt 284, 3. 7. Antarum legatum interficiunt 286, 16. legatos mittunt ad Iustinum Imp. tributum petiuros 288, 23. qui infecta re revertuntur 290, 1. pars eorum Turcis subiecta 299, 12. foedus componunt cum Francis 302, 21. iterum tributum poscunt a Romanis 310, 16. victo Tiberio, duce Rom., pacem a Iustino impetrant 313, 4. legatos mittunt ad Tiberium Caesarem 336, 18. legatus eorum rediens a Sclavinis occiditur 338, 9. magna eorum multitudo in fines Romanos contra Sclavinos advocatur 405, 15. 406, 1. sub Tiberio Imp. bellum renovant 424, 1.
- Avito imperante Vandali Italiam vastant** Pr. 216, 4. idem Ricci-
- merum contra Genserichum in Siciliam mittit 217, 6.
- Azarephthus (?)**, octingenti eius equi albi Me. 435, 10.
- Badiana, provincia Armeniae** Me. 395, 9.
- Badomarius, princeps Germanorum** E. 45, 10.
- Baianus, chaganus Avarum, Romanis infestus** Me. 286, 18. a Sigisberto Franco auxilium implorat 302, 21. ipse ab Alboino Longobardo auxilio vocatus 303, 10. 304, 8. legatos Romanorum in vincula coniecit 305, 17. de Sirmio tradendo agit cum Romanis 306, 1. reiecta conditione Cotriguros in fines Romanorum immittit 310, 4. foedus eorum statim violat 332, 8. Saum fl. traicere conatur 333, 11. iurciurando ad pacem servandam sese obstringit 335, 10. Sirmium sibi tradi postulat 340, 2. Targitum Byzantium mittit 385, 10. cum Theognide, duce Rom., iterum de Sirmio tradendo agit 341, 3. frustra 342, 6. Sirmium in deditionem accipit 425, 2. eius uxor 425, 10.
- Balaam, oppidum Cidaritarum Hunnorum, a Persis captum** Pr. 165, 17.
- Balamirus v. Valamis.**
- Balbinus Imp.** D. 36, 25. 31. 37, 8. 12. 15. 21.
- Ballomarius, rex Marcomannorum, legatus missus ad Romanos** Pe. 124, 7.
- Balneae Antonisanae** (sic iam tum dictae pro Antoninianis) O. 469, 17. Diocletianae 20.
- Baramaanes, nomen Miranis, Persarum ducis** Th. 406, 4.
- Barcellon (Barcino) opp.**, ubi Adaulphi filius sepelitur O. 459, 3.
- Bargus** ab Eutropio eunucho insidiis circumventus E. 86, 20. sqq.
- Basich, dux Scytharum** (Hunnorum), Persas aggreditur Pr. 200, 2.
- Basiliscus, Verinae frater, a Leone**

- Imp. dux exercituum creatus** Pr. 162, 17. Ma. 274, 12. C. 474, 11. post expulsus Zenonem Imperator renuntiatus C. 475, 2. a Zenone reverso expellitur Ma. 235, 13. a Theudericho, Triarii f., ad imperium occupandum adiutus 238, 5. ab episcopis pecuniam exigit 274, 16. eius mores 274, 14. avaritia 275, 1. ab Armato expulsus et interfectus C. 476, 1.
- Basiliscus, Armati filius, Caesar factus** C. 475, 17.
- Baud Francus** E. 112, 1.
- Belleridas, Sari domesticus, ab Honorio interfectus** O. 455, 6.
- Berichus, vir nobilis inter Hunnos** Pr. 203, 15. ab Attila legatus Byzantium missus 209, 14. comes Romanorum legatorum 210, 4. Maximinum apud Theodosium Imp. calumniatur 211, 3.
- Betharmals opp. in Perside** Me. 365, 8.
- Bigilas v. Vigilans.**
- Binganes Persa, praefectus Chlo-
maronis castelli** Me. 329, 17. 330, 7.
- Blachernae, regio Byzantii** C. 475, 18.
- Bledas, rex Hunnorum cum Attila** Pr. 169, 2. 186, 5. 206, 1. una eius uxorum legatos Romanos hospitio excipit 184, 11. Zerconem Maurum secum ducit 225, 9. eius mors 226, 13.
- Bledas, Arianorum episcopus, legatus missus a Marciano Imp. ad Genserichum** Pr. 216, 13.
- Blemmyes, gens Aethiopiae supra Aegyptum, de pace agunt cum Maximino** Pr. 153, 16. post eius mortem bellum renovant 154, 22. ad eos Olympiodorus proficiscitur 466, 1.
- Bochanus, dux Turcorum sub Turxantho** Me. 404, 8.
- Boisci, gens barbara, sub Romanorum tutelam confugiunt** Pr. 166, 2.
- Bombyces a Persa quodam Byzantium translati** Th. 484, 13.
- Bonifacius, Africae praefectus, Placidiae filius** O. 468, 3. eius laudes 468, 14.
- Bonifacius (fortasse idem) Adaulphum in oppugnatione Massiliae vulnerat** O. 456, 19.
- Bononia, opp. Galliae (Boulogne)** O. 451, 10.
- Bonus (Βῶνος, Agath. 54, 9. Βό-
νος), dux domesticarum copia-
rum sub Iustiniano** Me. 286, 7. 389, 2. Sirmium contra Avars defendit 306, 10. vulneratus 306, 14. Baiani legatis respondet 307, 12. 312, 18.
- Bosporus, urbs a Turcis oppug-
nata** Me. 404, 8. capta 404, 10.
- Buccellarii, genus militum sub Honorio** O. 449, 23. 450, 16. (dicti a buccellato h. e. pane bis cocto.)
- Bunus, comes rei privatae Imperatoris sub Iustiniano (ὁ προεστὴς τῆς αὐτοῦ (I. τοῦ) βασιλέως περιουσίας)** Me. 345, 20.
- Busalbus, profugus ad Theuderichum, Triarii fil., a Zenone expositur** Ma. 260, 5. a Theudericho non traditur 260, 12.
- Byzantium fide Christiana insigne** Ma. 271, 1.
- Byzantini urbis defensionem contra Theuderichum, Val. fil., acriter parant** Ma. 242, 3. mox a Zenone avocantur 243, 1.
- Caesareae portus ab Anastasio Imp. reffectus** Proc. 509, 1.
- Caisus, Arethae filius, regulus Saracenorum** N. 478, 6. Byzantium venit 479, 19. Palaestinae regimen a Iustiniano accipit 479, 22.
- Calandio, a Zenone Imp. Antiochiam missus** C. 476, 5.
- Camboses, Ambri frater, Saracenus** Me. 295, 14.
- Camus, potio, quam Hunni ex hordeo conficiunt** Pr. 183, 14.
- Candavia, montes Epiri** Ma. 256, 14.
- Candich, legatus Avarum ad Iustinianum** Me. 282, 8.
- Candidianus, Adaulphi amicus** O. 457, 22. 471, 4.

- Candidus**, Isaurus, historicus 472, 1.
- Candidus**, dux Romanorum, Oblios et Longobardos repellit Pe. 124, 3.
- Cardueni**, Romano imperio subiecti Pe. 135, 10.
- Carini Imp.** crudelitas E. 99, 19.
- Carpi bella** gerunt cum Moesis D. 37, 19. stipendia petentes a Romanis sub Alexandro Severo a Menophilo, Moesiae praefecto, spe frustrantur Pe. 124, 16.
- Carpileo**, Aëtii filius, obses apud Hunnos Pr. 179, 5.
- Carsus**, castellum Thraciae Pr. 168, 22.
- Casia et Carbonaria**, insulae in Istro fl., in quibus Baianus et Theognis conveniunt Me. 341, 1.
- Caspiae pylae** Pr. 159, 8. 161, 14. Me. 359, 22.
- Catulphus**, Ephthalita, gentem suam Turcis prodit Me. 296, 11. ad Persas profugus 296, 14. in Chosrois consilio plurimum valet 297, 4. eius facete dictum 427, 17.
- Celagastus** Anta Me. 284, 9.
- Cercio** a Charlettone in Iuliani partes tractus E. 65, 9.
- Cermichiones** v. Kerm.
- Chaganus Avarum** Me. 284, 17. 336, 19. v. Balanus.
- Chamavi**, gens Germanica, a Iuliano vici E. 41, 2. comaeatus e Britannia ad Romanos missos prohibere possunt 42, 3.
- Charato**, Hunnorum rex O. 455, 14.
- Charietto** Iuliani partibus adhaerens E. 65, 5. 106, 18.
- Chelchal**, natione Hunnus, sub Aspare dux Romanorum Pr. 163, 13. 164, 7.
- Cherchis**, gens barbara, ex qua serva a Dizabulo Zemarcho dono oblata Me. 383, 19. (Kirgisii.)
- Cherson**, urbs a Turcis oppugnata Me. 337, 16. 398, 14.
- Chersonesus**: pugna ibi inter Romanos et Hunnos commissa Pr. 142, 1.
- Chindent**, populus Saracenorum N. 479, 2.
- Chiris**, opp. Blemmyarum O. 466, 9.
- Chliatae** s. Choliatae, gens Turcis subiecta, legatos mittit ad Romanos Me. 300, 12. 383, 16. 385, 9.
- Chlomaron**, castellum in Arzanene prov., a Romanis obsessum Me. 329, 14.
- Chorutzon**, castellum in faucibus Caucasi Me. 359, 21.
- Chosroës**, rex Persarum Me. 290, 22. Sogdaitarum preces recipiat 296, 10. Turcorum societatem recusat 297, 4. ad Iustinum Imp. mittit, qui tributum poscant 313, 16. Iacobum legatum de pace Byzantium mittit 316, 7. titulus eius 353, 13. in Armeniam incursionem facit 393, 13. 394, 14. Pherogdathem Byzantium mittit 410, 9. eius mors 411, 21.
- Christi natalitia** Me. 364, 21.
- Christiani** quomodo a Persis tractandi sint Me. 363, 18.
- Chrysaphius**, eunuchus, spatharius Theodosii Min. Pr. 147, 21. Edeconem ad interimendum Attilam corrumpere studet 149, 1. 169, 11. fraude detecta ab Attila ad poenam poscitur 150, 21. idem a Zenone graviter accusatur 150, 23. 212, 21. Attilam placat 213, 2. a Pulcheria ad supplicium vocatur 227, 11.
- Chrysargyri** vectigal ab Anastasio sublatum Proc. 504, 5. Prisc. v. 149.
- Cidaritae**, gens Hunnica Pr. 159, 15. Persarum fines infestant 161, 18. a Persis vincuntur 165, 17. 217, 20. 219, 22.
- Citharizon**, castellum in confiniis Persarum et Romanorum Me. 329, 11.
- Claudius Gothicus**, Imp. non occisus D. 38, 3. in eius regno desinit Dexippi historia Chronica E. 57, 14.
- Claudius**, dux Romanorum, quaestor Gothici stipendii a Zenone constitutus (ὁ τοῦ Γοθικοῦ ταμίης) Ma. 253, 11.

- Clazomeni legatos mittunt ad Iulianum Imp. E. 46, 9.
- Cochus (?) sagitta interfectus Me. 441, 3.
- Coeranus Aegyptius a Festo occisus E. 110, 11.
- Colchi cum Romanis sub Marciano bellantur Pr. 217, 8.
- Colchis frustra a Persis invasa M. 344, 1.
- Comentiolus, legatus Iustini ad Chosroën N. 483, 12.
- Comicus nescio quis citatur E. 98, 12. (*ἄρξάντος ἀνδρὸς δημόσια τὰ πρᾶγματα*.)
- Comitas, legatus Romanus ab Avaribus in vincula coniectus Me. 305, 17.
- Conimundus, rex Gepidarum, a Longobardis bello petitus Me. 303, 8. auxilii petendi causa ad Iustinum mittit 304, 19. perfidus et periurus 305, 4.
- Constans Imp. a Magnentio occisus Pe. 109, 20.
- Constans, Constantini fil., Caesar renuntiatus O. 451, 16. cum patre victus et interfectus 453, 12.
- Constantia, opp. ad Istrum situm Pr. 167, 22.
- Constantia, Constantii soror, a Magnentio in matrimonium petita Pe. 130, 3.
- Constantina, urbs Mesopotamiae Me. 319, 15. 421, 2. 423, 19.
- Constantinopolis a Gothis infestata E. 52, 11. incendium urbis sub Leone Pr. 160, 6. C. 473, 15.
- Constantinopolis, castellum, quo victus Zeno confugit Ma. 276, 20. 277, 4.
- Constantiolus, ex Pannonia oriundus, in aula Attilae versatur Pr. 198, 20. 200, 23. imminetia ab Attila Romano imperio pericula praesagit 201, 9.
- Constantinus Imp. legatos accipit a Licinio Pe. 128, 20. 129, 3.
- Constantinus, in Britannia Imperator renuntiatus contra Honorium O. 450, 7. 451, 7. Ravennam exercitum ducit 452, 21. devincitur 453, 12. captus et cum filiis supplicio affectus 454, 6.
- Constantinus Porphyrogenitus Iuliorum collectiones instituit Pro. 4, 14.
- Constantius Imp. patri Constantino similis E. 61, 21. Gallos contra Iulianum incitat 62, 4. ei insidias struit 65, 21. 66, 2. Magnentii et Vetranionis legatos in vincula coniecit Pe. 129, 20. 131, 8.
- Constantius, Placidiae coniux O. 464, 5. eius origo 467, 1. mores 457, 14. Olympium occidit 450, 6. ab Honorio in societatem imperii adducitur 464, 17. paulo post moritur 465, 6.
- Constantius patricius et ter praefectus, Leonis ad Persas legatus Pr. 160, 3. Edessae moratur 219, 14. 18.
- Constantius Gallus, Attilae scriba Pr. 186, 3. ab Attila proditionis causa supplicio affectus 186, 17.
- Constantius Italus, item Attilae scriba (*διογραφεύς*), ab Aëtio illi commendatus Pr. 151, 2. 176, 18. 185, 5. 186, 11. 208, 9. Attila petente Theodosius Imp. Saturnini filiam illi despondet 151, 2. 208, 9. ipse, praerepta sibi sponsa, Attilam ad ultionem incitat 209, 3. Chrysaphius aliam illi pollicetur opulentam uxorem 213, 13. Harnatii viduam uxorem ducit 214, 23.
- Cophen, fluvius (Kuma) Me. 301, 5. 12.
- Cotragegus Avares contra Antas instigat Me. 284, 14.
- Cotriguri (s. Contriguri) Hunni Thraciam vastant Me. 344, 16. a Baiano in Dalmatiam immissi Me. 310, 4. eius subditi, quibus quondam Iustinianus stipendium pendebat 385, 19. 386, 14.
- Cotys, Mithridatis, regis Iberorum, frater, legatus ad Claudium missus Pe. 122, 14.

- Craterus**, princeps (*πρωτεύων*)
Ascalonitarum E. 115, 22.
- Creca** (s. Rhekan), uxor Attilae,
ex qua tres filios suscepit Pr.
197, 9. 19. legatos Romanos
convivio excipit 207, 17.
- Ctesiphon** a Iuliano obsessa E.
68, 16. 108, 15.
- Cunchas**, rex Hunnorum Cidaritarum,
a Persarum rege decipitur,
pro sorore eius alia muliere
in matrimonium accepta Pr. 220,
8. fraude detecta bellum
renovat 220, 23.
- Curidachus**, princeps Acazirorum,
Attilam auxilio vocat Pr. 181,
20.
- Cursich**, dux Scytharum (Hunnorum),
Persas aggreditur Pr. 202, 2.
- Cursus** dux Rom. in Asia Me.
393, 17.
- Cyllenius**: Iuliani epistola ad eum
missa E. 67, 3.
- Cyrus**, fluvius Me. 394, 5.
- Cyrus**, Persarum rex, cum Anastasio
comparatus Proc. 512, 17.
- Dacica** bella sub Domitiano et
Traiano Pe. 122, 18. 123, 10.
- Daganes**, socii Persarum Th. 486,
6.
- Dagistheus** Gothus, obses missus
ad Adamantium Ma. 252, 8.
- Daich** fluvius (Iaik) Me. 301, 3.
- Dalmatia** Ma. 256, 5. a Cotriguris
vastata Me. 310, 6. 340, 23.
ab Avaribus infestata 424, 2.
- Damascus**: bellum Saracenorum
prope hanc urbem Pr. 153, 13.
- Damianus**, dux Rom. Me. 313, 2.
- Damnatorum** cum bestiis pugnae
ab Anastasio abolitae Proc. 506,
22. Prisc. v. 223.
- Danapris** fluvius Me. 401, 13.
- Daniel**, eunuchus sub Basillisco
Me. 273, 6.
- Daras**, oppidum munitissimum
in confiniis Romanorum et Persarum
Me. 319, 17. 320, 2. 346, 13.
a Chosroë expugnatum Tiberius
pro reddenda Persarmenia
poscit 324, 3. 360, 18. 361, 16.
- Dardania** a Zenone Theudericho
habitanda oblata Ma. 255, 5.
- Darina** regio (*ἡ Δαρεινή*) Ma. 302,
7.
- Daurentius** s. Dauritas, dux Sclavinorum
Me. 406, 6. 8.
- Decebalus**, rex Dacorum, legatos
mittit ad Domitianum Pe. 122,
18. ad Traianum 123, 3. 10.
- Decius** Imp. in Thracia versatur
D. 22, 8.
- Dengizich**, Attilae f., bellum cum
Leone Imp. parat Pr. 161, 8.
exercitum ad Istrum ducit 162,
5.
- Dexippi** Atheniensis oratio ad
cives post obsidionem ex urbe
elapsos 26, 6. 29, 11.
- Dilmains** (Dilemitae), Persarum
socii Th. 486, 7.
- Diocletianus** Imp. E. 106, 15.
Nisibi Galerium convenit, unde
legatos mittunt ad Narsacum
Pe. 184, 15.
- Dionysius** a Marciano Imp. legatus
missus ad Colchos Pr. 155,
20. cum Gobaze revertitur 160,
7.
- Dionysius**, genere Thrax, dux Rom.
consulari dignitate sub Theodosio
Min. Pr. 167, 8.
- Ditatus**, (dub.) dux Romanorum
in Suania Me. 356, 18.
- Dizabulus** (s. Dilzibulus 399, 21.,
Silzibulus in Excc. de Sentent.
427, 5, Silxibulus ap. Suidam
442, 18.), supremus princeps
Turcorum Me. 296, 1. 299, 2.
bis legationem mittit ad Persas
296, 2. 297, 22. legatis suis
veneno necatis, Persas odio
persequitur 297, 18. legatos
mittit ad Romanos de serico
vendendo 298, 6. legatos Iustini
excipit 381, 17. eius tentorium
382, 12. 19. 383, 5. bella
gerit cum Avaribus 427, 5. cum
Ephthalitis 427, 15.
- Domestici** in aula Byzantina Ma.
240, 17. 248, 11.
- Domitianus** Imp. de pace agit cum
Deceballo Pe. 122, 19.
- Donatus** Hunnus, dolo interemptus
O. 455, 13.

- Draus** *fl. Me.* 304, 22.
Drecon s. **Drencon** *fluv. Pr.* 183, 6.
 213, 20. idem 224, 6. **Dricca**
 nominatur.
Dubiun, opp. **Armeniae Me.** 435,
 22. idem **Dubius Th.** 485, 17.
Dubius **Gothus** **Adaulphum** inter-
 ficit *O.* 459, 6.
Ectag, aureus mons, (sed **Ak dag**
 montem album significat. *N.*)
Me. 381, 13. idem ut videtur
 cum monte.
Ectel Me. 404, 4.
Edecon, **Attilae** a consiliis, lega-
 tus ad **Theodosium Min.** de
 tradendis captivis *Pr.* 146, 20.
 148, 10. fides eius a **Chrysa-**
phio tentatur 149, 1. 169, 11.
 nefarii consilii conscius ad **At-**
tilam cum **Maximino** revertitur
 170, 15. insignis eius dignitas
 171, 16. insidiarum consilium
 ad **Attilam** desert 175, 15.
Edessa, urbs **Mesopotamiae Pr.**
 219, 15.
Elesbaas, rex **Auxumitarum N.**
 479, 10.
Eleutheropolis, opp. **Palaestinae**
E. 115, 15.
Elpidia, **Placidiae** nutrix *O.*
 467, 17.
Epaminondae egregie dictum *E.*
 68, 16.
Ephthalanus, rex **Ephthalitarum**,
Perozem vincit *Th.* 484, 23.
Ephthalitae, olim **Sogdaitarum**
 domini *Me.* 295, 21. mox **Tur-**
cis subiecti 299, 3. eorum vi-
 tae descriptio 299, 6. a **Persis**
 victi 354, 20. a **Turcis** victi
Th. 485, 3.
Epidamnus (**Dyrrhachium**) vi ca-
 pta (a **Gothis**, ut videtur.) *D.*
 36, 6. a **Theudericho** petitur
Ma. 248, 7. 14. a **Sidimundo**
 prodita 248, 19. 249, 7. a
Theudericho capitur 251, 1.
Anastasio Imp. patria *Proc.*
 491, 18. urbis origo 492, 5.
Epigenes, quaestor, comes **Plin-**
thae, legati ad **Hunnos Pr.** 167,
 17.
Epinicus, **Verinae** familiaris,
 Illo necem parare tentat *C.*
 476, 16. 19.
Epiphaniae festum Me. 364, 23.
Epirus a **Sidimundo** **Gotho** occu-
 pata *Ma.* 248, 7.
Epirus nova Ma. 250, 2
Episcopus Arianorum Pr. 216, 23.
 — **Chlomaronis castelli Me.**
 329, 18. — **Margi**, oppidi **Il-**
lyr., **Gothis** urbem prodit *Pr.*
 140, 21. — **Sirmii vasis aureis**
 sacris ad redimendos captivos
 uti constituit *Pr.* 186, 8.
Eriulphus, **Gothus**, auctor con-
 iurationis contra **Romanos** sub
Theodosio Magno E. 54, 9. a
Fravitta occisus 19.
Ermenarichus (s. **Armenarichus**),
Asparis filius *C.* 472, 6.
Erythrius, praefectus urbis sub
Zenone Ma. 275, 3. 8.
Escam, **Hunnus**, pater puellae ab
Attila in matrimonium ductae
Pr. 183, 2.
Eucherius, **Stilichonis** et **Serenae**
 fil., interemptus *O.* 449, 22.
Eudocia, antea **Athenais**, **Theo-**
dosii Min. uxor, **Saturninum**
 interimendum curat *Pr.* 208, 18.
Eudocia, **Valentiniani** filia, uxor
Honorichi Vandali Pr. 157, 11.
 218, 22. dimittitur 219, 2.
Eudoxia, **Theodosii** fil., **Valenti-**
niani III. coniux, a **Genaricho**
 in captivitate abducta, a **Mar-**
ciano depositum *Pr.* 216, 7.
Eugenius, tyrannus sub **Theodo-**
sio Imp. interfectus *O.* 456, 7.
Eulogius, philosophus sub **Leone**
Imp. Ma. 270, 9.
Eunapius, rhetor legatus **Lydo-**
rum ad **Iulianum Imp. E.** 46, 6.
 cum **Musonio** coniunctus 109, 13.
Eunapius Sardiniam chronologiam
 negligit 57, 20. 60, 7. **Dexippi**
 historiam continuat 61, 5. 62, 12.
 admodum puer, dum **Iulianus**
 regnabat 62, 18.
Euphemius, magister in aula **Mar-**
ciani Imp. Pr. 155, 10. **Pris-**
cum assessorem sibi adiungit
 155, 12.
Euphratas, **Menandri** historici pa-
 ter *Me.* 438, 5.
Euplutius magistrianus, legatus
 ad **Valliam**, **Gothorum** regem
O. 462, 8.

- Euripidis Andromeda** E. 80, 15.
Eusebius, Ravennae praefectus O. 452, 8. fustibus occisus 452, 10.
Eusebius, comes Petri Patricii in legatione ad Persas Me. 354, 4. 359, 14.
Eusebius, dux Rom. in Asia Me. 390, 2.
Eutocius Thrax, pecuniam publicam furatus ad Craterum, principem Ascalonitarum, confugit E. 115, 12.
Eutropius, eunuchus, Bargum insidiis subvertit E. 86, 21. 87, 16. eius mores 87, 19. 102, 21. 117, 7. commercium inter Byzantium et Romam impedit 89, 13. 91, 13.
Eutybius, legatus ad Turcos Me. 398, 10.
Exisatus, dux Rom. in Suania (idem qui 356, 18. Ditatus appellatur.) Me. 357, 7.
Ferri penuria apud Turcos Me. 380, 20.
Festus, procos. Asiae sub Valente Imp. E. 110, 1. Maximum interfecit 110, 10.
Fines Romani et Persici imperii pace inter Galerium et Narsaeum facta constituti Pe. 135, 9.
Florus, praefectus Aegypti, seditionem Alexandrinorum coercet Pr. 223, 13. 19.
Foederati, numeri barbarorum varii generis in exercitu Imperatoris O. 450, 1.
Franci foedus faciunt cum Avaribus Me. 302, 21.
Francorum rege mortuo, filii eius de regno litigant Pr. 152, 11. eorum fines ab Avaribus invasi Me. 290, 1.
Fravitta Gothus E. 53, 13. Eriulphum occidit 54, 15. Gainam in Chersoneso devincit E. 92, 23. latrocinia coërcet 115, 3. ab Arcadio consulatu ornatur 93, 12. Ioannis iussu interficitur 95, 19. 96, 4.
Furdigan, festum Persarum (vezisa) Me. 374, 20.
Fuscus, legatus Domitiani ad Dacos Pe. 122, 20.
Gainas Gothus, Eutropio eunuchoco loco delecto, mox ipse subvertitur E. 91, 20. 92, 6. victus a Fravitta 103, 17. 117, 20.
Galerius Caesar, victis Persis, cum Narsaei legato de pace agit Pe. 126, 20. 127, 23. legatum mittit ad Narsaeum 134, 15.
Galli, Galatae occidentales dicti Pr. 186, 3.
Gelimer, rex Vandalorum, a Iustiniano victus Me. 283, 4.
Genserichus (Γεζέρικος ap. Pr., Γινζέριχος ap. Ma.), rex Vandalorum, ab Attila auxilium accipit contra Gothos Pr. 152, 9. Italiam invadere parat 157, 8. crudeliter devastat 157, 13. cum imperio Orientali inducias constituit 157, 23. captivas Valentiniani uxorem et filias Marciano petenti remittere recusat 216, 3. 10. in libertatem restituit 218, 21. Italiam et Siciliam vastare pergit 219, 4. 221, 14. eius mors 240, 1. Nicopolin (in Epiro) capit Ma. 260, 22. Severum, Zenonis legatum, benigne excipit 261, 4.
Gento, Gothus, dux Rom. sub Zenone Ma. 258, 8.
Georgius inter legatos Romanorum ad Turcos Me. 300, 16. 19.
Gepidae (Γηπαίδες) a Longobardis bello petiti Me. 303, 9. a Romanis adiuti 303, 14. 387, 16. ab Avaribus invasi 310, 7. excisi 340, 5. olim a Iustiniano in Sirmiana regione recepti 387, 14.
Germani E. 45, 10.
Gerontius, dux exercitus sub Honorio, Maximum filium Imperatorem renuntiat O. 453, 14. se ipsum interficit 454, 14.
Goar, Alanus O. 454, 17.
Gobazes, rex Colchorum, regnum filio concedit Pr. 155, 1. 14. Constantinopolin venit 160, 7. Christianum se profitetur 160, 12. legatus mittit ad Persas auxilium petituros 217, 16.
Gordiani Imperatores D. 36, 35. 37, 4. 7. 10. 13. 31.
Gorgas, opp. Persicum Pr. 221, 10.

- Gorgenes, dux Iberorum Th. 485, 21.
- Gothi: de origine et moribus eorum Pr. 223, 37. stipendia accipiunt a Romanis sub Alexandro Severo Pe. 124, 17.
- Gothi in Illyrico (Ostrogothi) cum Scyris bellum gerunt Pr. 160, 13. fame pressi cum Romanis de ditione agunt 163, 21. Hunnos secum militantes iussu Romanorum ducum trucidant 164, 8. a Iustiniano superati Me. 430, 19. v. Scythae.
- Gothi in Gallia, (Visigothi) Maioriani Imp. socii Pr. 156, 4. cum Aegidio bella gerunt 156, 21.
- Gothi foederati Ma. 237, 6.
- Gothi qui Optimates dicebantur O. 450, 10.
- Graccus quidam apud Hunnos captivus, ab Onegeso libertate donatus, vitae suae felicitatem et Orientalis imperii calamitatem cum Prisco colloquens exponit Pr. 190, 20 — 192, 10.
- Gratianus Imp. E. 83, 19.
- Gratianus in Britannia Imp. factus contra Honorium O. 451, 5.
- Grypes Hunnicas gentes sedibus suis expellunt Pr. 158, 8.
- Guntiaris, Burgundionum regulus O. 451, 5.
- Haemus mons Ma. 264, 21.
- Harmatius (idem qui supra Armatus) magna gratia floret apud Basiliscum et Zenonidem Ma. 274, 1. a Zenone supplicio affectus 274, 2. eius crudelitas 274, 5.
- Hebrus fluvius Ma. 265, 2. 11. Me. 338, 12. 401, 14.
- Helion, dux copiarum sub Placidia O. 471, 5.
- Heluri, gens Scythica (Heruli) D. 36, 3.
- Heraclea (Sintica), opp. Macedoniae, cuius episcopus Theodericho, Val. fil., dona et comaeatum mittit Ma. 246, 20. 248, 4.
- Heracianus novas res molitus occiditur O. 457, 9.
- Heraclius Cynicus a Iuliano refutatus E. 67, 12. Procopium ad virtutem hortatur 73, 13.
- Heraclius, dux Rom. sub Leone Imp. Pr. 165, 9. a Gothis captus a Zenone liberatur Ma. 262, 2. 4. domum proficiscens a Gothis trucidatur 262, 14. eius iniustitia et crudelitas 262, 15. 278, 1.
- Herculii, legiones sic dictae E. 106, 12.
- Herennianus, Lycius, vicarius in Asia E. 96, 6. 98, 15.
- Herodianus historicus D. 37, 31.
- Herodianus, legatus ad Turcos Me. 398, 14.
- Herodorus Orphei et Musaei historias scripsit O. 463, 13.
- Herodotus historicus citatur O. 463, 12.
- Herodotus, propinquus Menandri historici Me. 438, 7.
- Heruli, olim Pannoniae incolae (*ῥῆς Παιονίας*) Me. 285, 9.
- Hesiodus citatur E. 98, 19. Me. 433, 18.
- Hierapoli aquaeductus ab Anastasio extracti Proc. 508, 3.
- Hierax, Alexandrinus, homo impudentissimus E. 94, 18. Pamphyliam expoliat 96, 3. poenas avaritiae luit 96, 8. 98, 16.
- Hilarius sub Ioviano arte divinandis celebris E. 109, 21.
- Homeritae Aethiopes Th. 485, 9.
- Homerus citatur E. 53, 20. 97, 7. Proc. 498, 13. 510, 15.
- Honorina, Valentiniiani III. soror, ab Attila in matrimonium petita Pr. 151, 14. 152, 20.
- Honorichus, Genserichi filius, Eudociae maritus Pr. 157, 11. 219, 1. Zenonis Imp. amicitiam ambit Ma. 239, 10.
- Hormisdas, Persa exul E. 101, 19.
- Hormisdas, Chosrois fil., regnum suscipit Me. 411, 21. eius superbia 416, 12.
- Hunni Scythas (Gothos) victos sedibus expellunt E. 48, 7. 75, 14. pacem componunt cum Theodosio Min. Pr. 142, 2. 169, 2. de origine eorum E. 75, 13. Pr. 222, 36.
- Hypatius, Anastasii sororis filius, bella Scythica et Parthica gerit Prisc. 7. 298.

- Hyperechius**, grammaticus, a Leone Imp. in exilium missus Ma. 270, 8.
- Hyperides** a Dexippo inducitur 32, 16.
- Jacobus**, legatus Chosrois ad Romanos Me. 316, 8.
- Iberes** a Persis ad Romanos deficiunt Th. 485, 21.
- Iberiam Persae** a Romanis repetunt Me. 321, 9. 322, 11. 410, 3.
- Iberiae rex Romanorum Imperatori** vectigalis sub Galerio Pe. 135, 13.
- Ich fluvius** (Iemba) Me. 301, 2.
- Idarizius Anta** Me. 284, 9.
- Iesdegusnaph**, cubicularius, supremus legatus (Zich) Persarum ad pacem componendam cum Petro convenit Me. 346, 18. 354, 2. 378, 16.
- Iezidus**, Caisi Sarazeni frater N. 479, 21.
- Illus**, Isaurus, dux copiarum sub Zenone Ma. 241, 4. 264, 5. Pamprepio grammatico favet 271, 5. pacem conciliat inter Armatum et Zenonem C. 475, 16. laudes eius 476, 8. consilia contra Zenonem init 477, 10. occisus 477, 12. (prosodia nominis incerta: modo Ἰλλους, modo Ἰλλοῦς, Latinis nonnunquam Hillus.)
- Illyricum praefectura** (ἡ Ἰλλυριῶν s. ἡ Ἰλλυρίς) Me. 338, 8. 340, 22. 405, 11. 17.
- Imagines Aug.** inter signa militaria Romanorum D. 12, 16.
- Indicae gemmae** Pr. 171, 5.
- Induciae factae** inter Romanos et Persas Me. 344, 11. 346, 7. cum Francis 346, 2.
- Intelene provincia** cum Romano imperio coniuncta Pe. 135, 9.
- Ioannes**, discordiae in domo regia auctor E. 95, 5. 14. (incertum, sitne Ioannes comes, qui versus Theodosii Min. pater esse dicebatur, an Divus Chrysostomus.)
- Ioannes praefectus** (ὁ ὑπαρχος) sub Zenone Ma. 248, 1. 258, 1.
- Ioannes**, Illyrici et insularum praefectus sub Iustino, Balanum et Avares in ripam Romanam contra Sclavinos transducit Me. 405, 10.
- Ioannes Comentiolus**, Iustino Imp. a secretis Me. 290, 11. legatus ad Persas de tradenda Suania 373, 19. in oppido Daras aquarum ductus reficiendos curat 374, 15. nihil apud Chosroem assecutus revertitur 379, 11. haud benigne ab Imperatore exceptus 380, 1. eius mors 291, 9.
- Ioannes**, Consularis, legatus Romanorum ad Persas Me. 319, 13.
- Ioannes**, dux Romanorum, apud Saracenos captivus N. 478, 12.
- Ioannes**, dux Armeniorum, socius Romanorum Th. 486, 3.
- Ioannes tyrannus** O. 454, 16. 468, 10. occisus 471, 13.
- Iobulidas**, nobilis inter Avares Me. 385, 14.
- Ioncs** a Iuliano Imp. quae petunt impetrant E. 46, 4.
- Iotabe**, (insula in sinu Arabico, ut vid.), ab Amorceso occupata Ma. 232, 13.
- Iovianus patricius** sub Honorio O. 451, 20.
- Iovii**, nomen legionum E. 106, 12.
- Iovinus Imperator** renuntiat O. 454, 16. ab Adalphy victus et occisus 456, 2.
- Irnach** (s. Irnas) Ἰρναχ, filius Attilae minimus natus, cum fratre discors Pr. 161, 10. patri carior 206, 13. oraculo ad restituendam lapsam Hunnorum potentiam destinatus 206, 20.
- Isaozites**, olim Magus, tum Christianus, in Perside in crucem actus Me. 432, 9. 433, 1.
- Isauri Romanis** cladem inferunt E. 77, 7. bella adv. eos sub Arcadio E. 95, 20. fines Romanorum praedantur sub Theod. Min. Pr. 146, 14. Byzantii plebi invisus Ma. 259, 11. urbem incendio vastare parant 260, 1. caedes eorum Byzantii facta C. 475, 3. ab Anastasio subacti Proc. 499, 15. sqq. Prisc. v. 51 — 132.

- Isauriae nomen ab Esau derivatur C. 473, 12.
- Isidis templum in Philarum Insula et cultus Pr. 154, 7.
- Islan (*Ἰσλαν*), Hunnorum ad Theodosium Min. legatus Pr. 150, 8, 167, 3. 179, 3. 182, 15. 212, 19.
- Ister fluv. Me. 333, 4. in eius trajectu Iuthungi caeduntur D. 11, 2.
- Itali auxilium petunt Constanti-nopoli contra Vandalorum incursiones Pr. 158, 20.
- Italia a Iuthungis bello petita D. 13, 2. a Vandalis vastata Pr. 157, 14. a Longobardis Me. 328, 4. 331, 14.
- Itimari, gens barbara, Romanis se dedunt Pr. 166, 2.
- Iulianus Caesar cum victis Chamavis de pace agit E. 41, 1. Pe. 131, 13. obsidem poscit filium regis, quem iam captivum secum habebat E. 42, 11. Pe. 131, 20. bellum contra Germanos parat E. 45, 20. Augustus renuntiatus 46, 1. a Constantio insidiis petitur 62, 5. idem Eunapii historiae summa 61, 8. 62, 15. ipse bellum suum Gallicum conscripsit 64, 1. 67, 1. orationem scribit contra Heraclium sophistam 68, 3. futura Scytharum bella animo praesagit 68, 10. in bello Persico Ctesiphontem obsessam tenet 68, 16. 20. inde revertens 69, 6. moritur 69, 9. eius superstitionis vestigia 71, 20. 72, 14. eius iustitia et humanitas 64, 13. moderatio 71, 9. severitas 107, 3. litterarum studium 108, 7.
- Iulianus, legatus Zenonis ad Theuderichum, Val. fil. Ma. 241, 21.
- Iulianus primicerius notariorum sub Honorio O. 451, 22.
- Iulianus, Constantini tyranni filius, nobilissimus creatus O. 451, 17. occisus 456, 6.
- Iuroipaach (s. Uroisach), castellum prope Caspiae pylas, discordiae inter Romanos et Persas causa Pr. 159, 8. 21. 161, 21.
- Iustinianus Imp. legatos Avarum Byzantium vocat Me. 282, 5. senex segnior factus 283, 5. Avarum legatos Byzantii detinet 285, 14. Sandilchum Utigurum contra Zaberganem Cotrigurum sollicitat (Agath. 332, 4.) 344, 15. 345, 13. Petrum Patricium ad Chosroem mittit de pace acturum 346, 10.
- Iustinianus, dux Orientalium copiarum sub Iustino Imp. Me. 394, 7.
- Iustinus Minor, post Iustinianum Imperator Me. 286, 22. legatos Avarum tributum petentes cum contemptu remittit 288, 17. 289, 13. Avaribus infestissimus 303, 16. Gepidis auxilium negat 305, 3. item Longobardis 305, 15. a Turcis ad bellum cum Persis sollicitatur 311, 6. Sebochtham, legatum Persarum, cum superbia excipit 314, 17. eumque infecta re remittit 316, 2. mentis imbecillitate laborat 316, 3. Ioannem Comentiolum ad Persas mittit 373, 18.
- Iustinus, Germani filius, exercitus in Lazica praefectus Me. 282, 3. 285, 6.
- Iustinus, dux exercitus creatus a Constantino O. 451, 8.
- Iuthungi, Scytharum, h. e. Gothorum, populus, ab Aureliano victi D. 11, 1. legatos de pace mittunt 11, 4. 12, 1. 18, 10. infectis rebus discedunt 19, 13. rursus Italiam invadere parant 21, 11. (F. Longobardi, quorum reges estirpe Iucungorum erant: Vandalos a regum gente Asdingos vocari, supra vidimus. N.)
- Kermichiones: sic Turci a Persis vocantur Th. 484, 6. (a *gherm*, calidus, et *chun*, sanguis. N.)
- Lacringi, gens barbara, Marco Imp. auxilio veniunt Pe. 124, 14. (Itidem, ut videtur, gentis regiae nomen pro natione. N.)
- Lazi cum Romanis discordes Pr. 164, 21. 217, 9. a Persis frustra auxilium petunt 217, 21.
- Lazica, induciis cum Chosroë fa-

- etis sub Romanorum ditione manet Me. 344, 5.
- Legatio minor apud Persas Me. 318, 13. (De maiore legatione vid. Constantia. Cerimon. L. I. c. 89.)
- Legationis Maximini ad Attilam, cui Priscus comes additus erat, uberior descriptio Pr. 170, 12 — 212, 20.
- Legatio ex Occidentali imperio ad Attilam missa Pr. 185, 11 — 187, 9.
- Leo Macelles (h. e. Lanio) Marciano Imp. succedit Ma. 228, 5.
- Asparis ope ad imperium pervenit C. 473, 15. Asparem et Ardaburium interfici iubet 474, 4.
- Amorcesum, Saracenorum regulum, Byzantium vocatum benigne excipit 232, 22. 233, 13. Theudericho, Triarii filio, frustra reluctatus, tributum et Romani ducis honorem concedit 234, 3. 235, 4. felicissimus vulgo iudicatus 269, 9. a Malcho propter avaritiam graviter reprehenditur 270, 1. eius mores et indoles 275, 19. 20. 276, 4. incendium urbis sub eius regno Pr. 160, 6. Scyris auxilium contra Gothos pollicetur 160, 16.
- Attilae filii pacem et foedus petentibus negat 161, 4. Hunnorum sub Dengexicho deditiorem postulat 162, 15. missa legatione Genserichum ad dimittendas Eudoxiam eiusque filias commovet 218, 17. expeditionem parat contra Vandalos C. 477, 16.
- Leo praefectus ab Eutropio contra barbaros missus, homo dissolutis moribus E. 114, 4.
- Leo, Zenonis filius, Leonis Imp. nepos, patri diadema imponit C. 474, 16.
- Leontius, curator Placidiae O. 467, 18.
- Leontius Athenis pallio sophistarum indutus Olympiodori opera O. 460, 24.
- Libanius Antiochenus, rhetor, a Iuliano magni aestimatur E. 108, 8.
- Libanius thaumaturgus sub Honorio O. 466, 15.
- Liburnicae naves (*Λιβυρνίδες*) E. 115, 6.
- Libros ligandi ars Athenis inventa O. 462, 17.
- Licinius Imp. legatos mittit ad Constantinum Pe. 128, 20.
- Locustae agros circa Tigridem fl. vastant Me. 414, 7.
- Longobardi (*Λογγιβαρδοί* et *Λογγύβαρδοι*) incursiones faciunt in fines imperii Romani Pe. 124, 1. Gepidis bellum inferunt Me. 303, 7. Avarum societatem ambiunt 303, 14. a Iustino Imp. auxilium contra Gepidas petiisse dicuntur 305, 11. Italiam ingressi vastant 328, 4. 331, 14. aliquot duces eorum Tiberii donis capiuntur 382, 6.
- Ludorum immanitas et obscenitas ab Anastasio abolitae Proc. 506, 22. seq. Prisc. v. 223.
- Lychnidus, opp. Epiri, Theoderichi impetum sustinet Ma. 250, 19. Sabinianus ibi copias contrahit 256, 1.
- Lycurgus Lacedaemonius: de eius aetate historicorum discrepantia E. 59, 20.
- Lydi ad Iulianum Imp. legatos mittunt E. 46, 5.
- Lysander Spartanus Proc. 503, 19.
- Maadeni, populus Saracenorum N. 479, 3.
- Macedoniae paludes, Gothorum perfugium E. 85, 3.
- Macedonum opes sub Alexandro quaesitae D. 33, 22.
- Macrabandon, Armeniae regio Me. 394, 19.
- Magi in provinciis Romanis (praesertim Cappadocia: vid. Val.) habitantes in sacris faciendis impediti Pr. 159, 3.
- Magistri officiorum magna dignitas et auctoritas Pr. 149, 21.
- Magnentius legatos mittit ad Constantium Pe. 129, 19.
- Maiorianus Imp. in Africam traicere parat 156, 3. foedus eius cum Gensericho ictum 218, 6.
- Mama, puer regius gentis Hun-

- nicas, ab Attila occisus Pr. 168, 21.
Maniach, legatus Sogdaitarum ad Persas Me. 296, 3. 380, 14. 297, 21. mox ad Romanos missus 298, 6. eius mors 384, 18. filius eius item legatus ad Romanos 384, 22.
Manuel Armenius, a Surena occisus Th. 485, 15.
Marcellinus, legatus Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 20.
Marcellinus post Maioriani mortem imperium appetit Pr. 156, 14. a Phylarcho legato ad pacem permotus 157, 5. a Ricimere ex Sicilia expulsus 218, 8.
Marcellinus quidam Cptanus Theudericho, Triarii fil., occultos nuntios mittit Ma. 238, 18.
Marcellus a Iuliano Imp. venia donatus E. 107, 22.
Marcianopolis Ma. 264, 19.
Marcianus quidam sub Valente valde laudatur E. 76, 13.
Marcianus Imp. Attilae tributum pendere recusat Pr. 151, 9. 21. Euphemio magistro plurimum utitur 155, 9. Valentiniani uxorem et filias ex Genserichi captivitate exposcit 216, 4. 222, 14. somnium videt Attilae mortem portendens 225, 1. eius mors 228, 3.
Marcianus, Anthemii Imp. filius C. 477, 2. cum aliis seditionem molitur contra Zenonem Imp. Ma. 258, 19. 271, 19. 477, 2. superatus fit presbyter C. 477, 4. in Gallia iterum novis rebus studet 477, 7.
Marcianus, Iustini patruelis, Miranem Persam ad Nisibin vincit Th. 485, 23. 486, 7. Iustinus ei imperium abrogat 486, 15.
Marcus Aurelius Imp. pacem componit cum Quadis Pe. 124, 10.
Marcus, Basilisci filius, Caesar C. 475, 20.
Marcus, Imperator renuntiatus a Britannis et mox occisus O. 451, 4.
Mardis, opp. Romanum in Mesopotamia (*Merdin*) Me. 418, 16.
Marepticon, clima, in Armenia Me. 393, 8.
Margus, opp. in Illyrico Morsorum, a Gothis captum Pr. 140, 6. 141, 6. 167, 21.
Maria, Zenonidis nutrix Ma. 273, 6.
Marii de Sylla iudicium E. 65, 22.
Martialis magister in aula Theodosii Min. Pr. 149, 18. 169, 13.
Martianus Alexandro Severo insidiatur D. 36, 19.
Martinianus, dux Rom. sub Zenoe Ma. 242, 18. 264, 6.
Martinus, dux Romanorum in Lazica Me. 357, 1.
Martinus, Ardaburii familiaris C. 473, 24.
Martis ensis, apud Hunnos futurae potentiae augurium, bovis ope repertus Pr. 201, 17. 224, 19.
Massilia, ab Adaulpho frustra obsessa O. 456, 18.
Mauias, Caisi filius, Saracenus, obses datus Iustiniano N. 479, 6.
Mauri in Valentiniani exercitu Pe. 133, 2. terra eorum a Vandallis vastata Pr. 156, 10.
Mauricius, Pauli fil., plurimum valet apud Tiberium Caes. Me. 326, 8. bellum gerit cum Persis 329, 17. 330, 7. 412, 15. 417, 10. 421, 1. 423, 18. 434, 18. 435, 16. 440, 17. acie victus 437, 1. Imperator factus 439, 10. litterarum amans 439, 12. eius morum laudes 443, 20.
Maximinus Imperator D. 36, 23. 31. 37, 13. 21.
Maximinus, legatus Theodosii Min. ad Attilam Pr. 150, 3. 151, 23. 169, 14. 17. sqq. in eius tentorium introducit 178, 6. idem ad Saracenos missus 153, 13. composita pace moritur 154, 20.
Maximus Papienus Imp. D. 36, 25. 31. 37, 13. 21.
Maximus inter legatos Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 22.

- Maximus** quidam sub Valente a Festo interfectus E. 110, 10.
- Maximus** tyrannus, imperante Theodosio E. 84, 20. 100, 20.
- Maximus**, Gerontii filius, Imperator renuntiatus O. 453, 16.
- Mebodes** Sannachoerygas, legatus Chorois ad Iustinum Me. 291, 11. ab Imperatore contemptus 291, 20. iterum missus 319, 19. 325, 20. 391, 13. cum Traiano, legato Romano, paciscitur 407, 9. apud Hormisdam magna gratia floret 414, 18.
- Medus**, potio e melle, (*Meth*.) quam Hunni pro vino bibunt Pr. 183, 12.
- Menander** comicus citatus E. 99, 8.
- Menander** Christianum se proficitur 363, 20. 364, 1. Attici sermonis studiosus 428, 22. epigramma composuit in Isaozitam 432, 13. Agathiam continuat 439, 20. ipsius de vita sua testimonium 438, 4.
- Menophilus**, Tullius (s. Iulius), Moesiae praefectus, sub Alexandro Severo Carporum postulata deridet Pe. 124, 17.
- Mermeroës**, dux Persarum Me. 368, 8, 13.
- Mesopotamia** terrae motu concussa Th. 484, 2.
- Mestrianus**, comes, Licinii legatus ad Constantinum Pe. 128, 21.
- Mezamerus**, Anta, legatus ad Avars Me. 284, 9. ab iis occisus 285, 1.
- Mindimiani** (Misimiani Agath. 173, 10.) Me. 302, 5.
- Miranes**, proprio nomine Baramaanes vocatus, dux Persarum adversus Homeritas Th. 485, 11. a Marciano victus 486, 8.
- Mithridates**, rex Iberorum, Tivridati opem fert Pe. 122, 3. Claudio principe bellum parat contra Romanos 122, 10.
- Monachi** apud Gothos E. 82, 18.
- Monocarton**, regio Mesopotamiae Me. 421, 2.
- Mundiuchus**, Attilae pater Pr. 150, 15.
- Musonius**, sub Ioviano, ob sapientiam et virtutem valde laudatur E. 76, 15. 109, 3. caesus ab Isauris epigrammate celebratur 77, 1. 9.
- Mygdonius**, fl. prope Nisibin Me. 420, 22.
- Mysorum** praeda, proverbium E. 51, 18.
- Nachoërgan** (Nachoragan Agath. 139, 11.) dux Persarum Me. 368, 13.
- Nadoës**, Persarum legatus (*ἐς τὴν λεγομένην μικρὰν πρεσβείαν χειροτονηθεὶς*) Me. 318, 13.
- Naïssus**, opp. Daciae in Illyrico Pr. 147, 11. ab Hunnis dirutum 171, 21.
- Nardini** populus (scriptura dubia) E. 66, 22.
- Narsaeus**, rex Persarum Pe. 126, 18. legatos Diocletiani et Galerii moratur 134, 19. denique omnes pacis conditiones accipit 135, 17.
- Narses**, dux Rom., Francos repellere conatur Me. 345, 19. ipse fugatur 442, 10.
- Narses**, Persarum ad Constantium legatus Pe. 131, 10.
- Nebigastus**, princeps Chamavorum E. 45, 6.
- Nemetes**: Iulianus apud eos comoratur E. 45, 21.
- Neobigastes**, dux creatus a Constantio O. 451, 8.
- Nepos**, Iulius, Occidentali imperio electus a Zenone auxilium petit Ma. 236, 3.
- Nero** Imp. invidia motus actorem tragicum Roma expulit E. 80, 1.
- Nicaea** E. 46, 11. Illus eo recedit Ma. 272, 8.
- Nicopolis** ad Istrum: prope hanc urbem Gothi vincuntur D. 25, 22. propriis viribus sese a Gothis tutata, in libertate vivit E. 79, 11.
- Nicopolis** in Epiro a Gensericho expugnatur Ma. 260, 22.
- Nigri** homines pusilli in insulis Arabici sinus N. 481, 19.
- Nisibis** in pace inter Galerium et Narsaeum composita ad commercia exercenda delecta (το-

- προς τῶν συναλλαγμάτων) Pe. 135, 14. Me. 319, 17. 360, 18. obsidetur a Marciano Th. 486, 11.
- Nomus, magister et patricius sub Theodosio Min. Pr. 202, 14. legatus missus ad Attilam cum Anatolio 213, 2. 7.
- Nonnosus, Abramae filius, historicus, legatus missus ad Sarcenos, Auxumitas et Ameritas a Iustiniano 478, 2. 13. 479, 8.
- Novae, opp. Thraciae ad Istrum Pr. 147, 8.
- Nubades, ad Nilum supra Aegyptum, de pace agunt cum Maximino Pr. 143, 16. post cuius mortem bellum renovant 154, 22.
- Nunechius, princeps senatus, legatus Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 22.
- Oasis descriptio O. 462, 19.
- Obii cum Longobardis in fines Romanos irrumpunt Pe. 124, 1.
- Odenathus Saporis, Persarum regis, amicitiam sibi conciliare studet Pe. 134, 3.
- Odessus, opp. in ora Ponti (*Varna*) Pr. 169, 9.
- Odigar Hunnus (si coniectura vera) Me. 440, 9.
- Odoacer per Senatum Romanum a Zenone patricii dignitatem et Italiam dioecesim petit Ma. 235, 17. in Italia dominatur C. 476, 12.
- Oebersius, Attilae patruus Pr. 208, 7.
- Occunimon, Avarum legatus ad Iustinianum Me. 285, 15.
- Oich, fluvius (*Iaxartes*) Me. 300, 13.
- Olybrius, Placidiae iunioris coniux Pr. 219, 3. a Gensericho ad imperium Occidentale occupandum adiutus 219, 7. Ma. 239, 7.
- Olybrii filia Theudericho, Val. fil., a Zenone in matrimonium oblata Ma. 241, 18.
- Olympiadis, Alexandri matris, dictum E. 71, 14.
- Olympiodorus, Thebanus, historicus 447, 1. historiam ab Arcadii et Honorii temporibus usque ad Valentiniani III imperium composuit, quam *Ἐλληνιστορίας* ipse appellavit 448, 4. ipse legatus missus ad Donatum Hunnum 455, 11. eius itinera 460, 21. 465, 11. 19.
- Olympius Stilichonem occidit O. 448, 18. magister officiorum creatus 450, 3. a Constantio crudeliter interfectus 450, 6.
- Onegesius, nobilis inter Hunnos Pr. 170, 9. 176, 20. 187, 21. Scottae frater 177, 5. ad maiorem Attilae filium Acacirum regno praeficiendum missus 181, 12. 182, 12. lignea eius domus in regio Attilae vico, in qua legati Romani excipiuntur 187, 18. 189, 4. uxor eius adventantem Attilam salutat 188, 17. a Theodosio Constantinopolin invitatur ad discordiam componendam 202, 8.
- Onoguri, sedibus suis a Sabiribus expulsi, auxilium petunt a Leone Imp. Pr. 158, 3.
- Onulphus (Herulus), dux Rom. sub Zenone Ma. 251, 16. ingratus, Harnatium occidit 274, 6.
- Oraculum Iuliano datum, quum Ctesiphontem obsidebat E. 108, 14.
- Orestes, Romanus origine, Tatuli filius, Romuli gener Pr. 185, 16. 21. comes Edeconis Scythae in legatione ad Theodosium Min. 146, 21. cum eo revertitur 171, 4. 173, 22. denuo ab Attila Constantinopolin missus 150, 8. 212, 9.
- Oribasius medicus, Eunapii amicus, ad scribendum cum impellit E. 63, 8. eius cum Iuliano familiaritas 71, 8.
- Oromoschi, in Caucaso, gens latrocinio assueta Me. 301, 17.
- Orontes Persa E. 118, 5.
- Ostryes (Gothus), dux Rom. sub Leone Imp. Pr. 162, 18.
- Pacis leges inter Romanos et Persas compositae sub Diocletiano Pe. 135, 8. sub Iustiniano Me. 353, 22. 359, 20.

- Pamphronius**, patricius ex urbe Roma, a Narsete legatus ad Ammigm Francum missus Me. 345, 19. Tiberii Caesaris auxilium Italiae ferendum implorat contra Longobardos 328, 1.
- Pamphylia** ab Hierace exspoliatur E. 95, 20.
- Pamprepius**, Thebis Aegyptiis oriundus, Athenis Procli discipulus, grammaticam docet Ma. 270, 14. 17. religione Graecus — τὸ Ἑλληνικὸν αὐτοῦ τῆς θρησκείας, 271, 2. ὁ θυσεβής C. 476, 21. Byzantium se confert 270, 22. ab Illo benigne exceptus 271, 5. Verinae insidiis ex urbe pellitur 271, 12. cum Illo reversus 271, 18. cum eodem post Marciani seditionem iterum exulatum it 272, 8.
- Pannonia** (Paeonia dicta) Pe. 124, 7. circa Saum fluvium Hunnis subiecta Pr. 147, 1. Avarum sedes Me. 405, 12. (Paeonia) secunda Me. 285, 9. superior Me. 333, 3.
- Papa Romanus** simul cum Senatu legatos ad opem implorandam CPLim mittit Me. 331, 15.
- Parthi** vimineis scutis et galeis armati E. 101, 3. a Tiberio regem petunt Pe. 121, 1.
- Patavia** (Petovio), opp. Norici Pr. 185, 22.
- Patricii**, οἱ βασιλέως ἢ βασιλευσσι πατέρες Me. 328, 1. 345, 20. 390, 5.
- Patricius**, haruspex Lydus sub Ioviano E. 109, 17.
- Patricius**, Asparis filius C. 472, 6. Caesar factus vix caedem effugit 473, 5. a Basiliaco occisus 475, 8.
- Paulus Cilix**, legatus ad Turcos Me. 398, 14.
- Paulus**, Anastasis frater Prisc. v. 290. (Hunc Paulum tribunum notariorum esse credo, de quo Marcell. ad a. 500. N.)
- Pausanias** Spartanus Proc. 511, 2.
- Pautalia**, reg. Illyrici, ubi Gothis a Zenone sedes conceduntur Ma. 247, 9.
- Pelagius** a Zenone missus ad Theuderichum, Triarii fl. Ma. 259, 12. (fort. idem cum Telogio 234, 3.)
- Pergamus**, urbs Mysiae Ma. 271, 13.
- Perozes** (Περσώλης), rex Persarum, ad Leonem Imp. legatos mittit Pr. 159, 1. Constantium, Leonis legatum, admittere cunctatur 219, 17. Cuncham, Cidaritarum regem, fraude ad pacem adigit 220, 7.
- Persa**, praefectus urbis Romae, (fastis ignotus,) aut pius, aut Augustum irridens E. 92, 8.
- Persae** a Leone auxilium petunt contra Saraguros et Cidaritas Pr. 161, 9. in Armenia Romanos vincunt Me. 324, 16.
- Persarmenia** seditionibus turbata Me. 313, 17. 314, 23. ad Romanos deficit 315, 5. a Romanis vastatur 318, 12. eam Chosroës cum exercitu recuperat 394, 14. reddendam offert Tiberius 321, 8. 419, 2.
- Persarmenii Christiani** Me. 315, 6.
- Persarum** cum Romanis foedus, quo vetabatur, ne alteri eos, qui ab alterorum partibus defecissent, tuerentur Ma. 232, 2.
- Persicum bellum** sub Iuliano E. 68, 9. 16. sub Iustino magna contentione geritur Me. 337, 11.
- Persici belli metus** sub Theodosio Min. Pr. 146, 12. sub Iustino Imp. causae Me. 311, 5. 392, 10. Th. 482, 4.
- Petraea** Arabia sub Romanorum ditione Ma. 232, 17.
- Petrus Patricius** magister officiorum (ὁς τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ταγματῶν ἡγεῖτο) Me. 346, 11. ὁ τῶν περὶ βασιλέα κωταλόγων ἡγεμῶν 359, 14. 374, 5. a Zicho, Persarum legato, deceptus 227, 8. legatus ad Chosroem 346, 10. eius iter 365, 7. de Suania nihil impetrat 373, 12. Byzantium reversus moritur 373, 16. eius historiae dictio parum compta

- 428, 20. ad rerum cognitionem idonea 429, 8.
- Petrus, exconsul, inter legatos Tiberii ad Persas Me. 319, 13.
- Petrus, episcopus Saracenorum, ab Amorceso ad Leonem Imp. missus Ma. 232, 19.
- Petrus, *ὁ δυσσεβής, τῆς τῆς ἀνατολῆς ταράσσων ἐκκλησίας* C. 476, 4.
- Phameas Himilco (*ὁ Μίλων ἐπιχαλούμενος*): dictum eius de Scipione E. 93, 14.
- Pharsan, opp. Aethiopiae N. 481, 9.
- Phasis fluv. Me. 302, 17.
- Phasis oppidum (*Potî*) 344, 5.
- Pherogdathes, legatus Persarum Me. 410, 13.
- Philae; in confiniis Aegypti et Blemmyarum, ibique templum Isidis, cuius usus barbaris concessus, atque in illo tabulae foederis collocatae Pr. 154, 6. seqq.
- Philippi opp. a Gothis obsessum Ma. 234, 16. 22.
- Philippi Macedonis facete dictum E. 73, 6. 83, 12.
- Philippopolis Pr. 210, 16.
- Philoxenus, legatus Zenonis ad Theuderichum, Val. fil. Ma. 241, 21. 251, 10.
- Philtatius grammaticus O. 462, 16.
- Phocas, legatus Zenonis ad Theuderichum, Val. fil. Ma. 246, 2.
- Phoebadius in aula Adaulphi O. 458, 12.
- Phoenicon, opp. Blemmyarum, olim Aegypti O. 466, 9.
- Phraates a Tiberio in regnum Parthorum constitutus moritur Pe. 122, 1.
- Phylarchus legatus ad Marcellinum Pr. 157, 6. ad Genserichum 221, 15.
- Pileati, Daci nobiles Pe. 123, 3.
- Pindarus citatus E. 90, 5.
- Piso, legatus Clazomniorum ad Iulianum E. 46, 9.
- Placidia, Theodosii M. filia, ab Alaricho captiva abducitur O. 449, 4. Adaulpho nubit 458, 2. post eius mortem a Singe-
- richo abducta 459, 12. a Valia dimittitur 462, 10. Constantino nubit 464, 9. ab Honorio inceste amata, 467, 12. Ravenna pulsa 468, 1. post Honorii mortem in Italiam reversa 470, 22. Augusta Ravennam redit 471, 14.
- Placidia iunior, Valentiniani III. et Eudoxiae fil., Olybrii uxor, e Genserichi captivitate dimissa Pr. 219, 3. eius tutor Ma. 240, 9.
- Plato citatur E. 71, 21. 73, 4.
- Plinthas, origine Scytha, dux Rom. consulari dignitate, legatus ad Attilam Pr. 167, 17. eius gener Armatus 214, 17.
- Posidonius citatur E. 74, 9.
- Potamius, quaestor sub Honorio O. 451, 21.
- Praestigiatores apud Turcos, qui sese averruncos ferunt (*Schamani*) Me. 381, 1.
- Presbyteri dignitas Ma. 251, 21.
- Prima, ultimum olim Thebaïdis opp., postea in Blemmyarum potestate O. 466, 5.
- Primutus (s. Promotus), praefectus Norici, legatus imperii Occid. ad Attilam Pr. 185, 13. 198, 17.
- Priscus quidam, tempore Decii Imp. D. 22, 16. alius fortasse E. 100, 20.
- Priscus Panites, rhetor, coram vidit Francorum regium puerum Pr. 152, 14. Damascum profectus cum Maximino 153, 14. ab Euphemio assessor adscitus 155, 12. Maximini comes in legatione ad Attilam 170, 11. Maximino aedeundi ad Attilam copiam obtinet 176, 15. 22. 177, 12. cum Graeco quodam apud Hunnos vivente de imperii Romani statu colloquitur 190, 3 — 195, 5. Crecae, Attilae uxori, Imperatoris dona offert 197, 8. testis seditionis Alexandriae exortae et a Floro repressae 223, 1.
- Probus, Olympii (Olybrii) fil., praetor O. 470, 7.
- Proclus (*ὁ μέγας Πρόκλος*) Athenis Pampreprii magister Ma. 270, 19.

- Procopius**, Iuliani propinquus, quum imperium affectat, contra Valentem Scythas (Gothos) auxilio vocat E. 46, 9. 101, 17. Iulianum imitatur 73, 10.
- Procopius**, Anthemii Imp. filius, Marciani frater, seditionem movet contra Zenonem C. 477, 2. ad Theuderichum, Tr. fil., profugus 477, 5. poscenti Zenoni non traditur Ma. 260, 5. 12.
- Procopius historicus** a Menandro egregie laudatus 433, 13.
- Proculus**, Tatiani filius, ex praefecto urbi CPlanae, a Theodosio in vincula coniectus E. 85, 19.
- Prohaeresius**, Atheniensis, sophista celeberrimus Iuliani tempore, Christianus E. 108, 10.
- Protopatricii dignitas** Ma. 233, 14.
- Publicorum equorum cursus** (στέλλεσθαι τῇ ταχύτητι τῶν δημοσίων ἵππων) Me. 359, 1. 360, 10.
- Pulcheria imperium administrante** omnia publica munera venduntur E. 96, 10. 99, 1. iniustitia praefectorum in provinciis 97, 19. Chrysaphium eunuchum supplicio tradit Ma. 227, 11.
- Putci Atrebatenses** (*des puits Artesiens*) in Oasi effossi O. 462, 24.
- Pythagorei** E. 65, 7.
- Quadi** cum Marco Imp. pacem component Pe. 124, 10.
- Quinquaginta annorum induciae** inter Romanos et Persas constitutae Me. 313, 14. 359, 11. 363, 10.
- Ratiaria**, opp. ab Hunnia vastatum Pr. 141, 21.
- Rauracorum castellum** E. 45, 22.
- Ravenna**, regia Honorii sedes O. 467, 19.
- Regii Scythae** (οἱ βασιλῆες Σκυθῶν) Pr. 168, 2. 17. 214, 12. 225, 7. ὁ βασιλεὺς Σκυθῶν, h. e. Attila 173, 5.
- Rhadagaiso** Gotho debellato eius copias Stilicho sibi conciliat O. 450, 9.
- Rhegio Alarichus** in Siciliam trahere frustra conatur O. 452, 23.
- Rhekan v. Creca** (*Frau Helche*). Rhodope mons Ma. 267, 14.
- Ricimer patricius** ab Avito in Siciliam missus contra Genserichum Pr. 217, 6. Marcellinum Sicilia decedere cogit 218, 9. legatos mittit ad Genserichum 218, 16.
- Rogatorium**, locus haud procul a Phasi flumine Pr. 302, 16.
- Roma** ab Alaricho obsessa extremam inopiam patitur O. 449, 14.
- Roma vetus** (ἡ προεσβυτέρα Ρώμη), Longobardorum incursionibus vexata Me. 328, 2. 331, 16. multi viri docti sub Anastasio inde Byzantium commigrarunt Prisc. v. 224.
- Romae ambitus et opulentia** sub Honorio O. 469, 12. 21. 470, 1.
- Romanus**, dux exercitus, inter legatos imperii Occidentalis ad Attilam Pr. 185, 14. 198, 17.
- Romulus comes**, legatus imp. Occid ad Attilam Pr. 185, 12. 198, 16. pericula ab Hunnorum potentia imminuentia describit 199, 7.
- Rua**, ante Attilam Hunnorum rex, a Romanis transfugas dedi postulat Pr. 166, 1. 167, 5. eius mors 167, 14.
- Rufinus**, praefectus praetorio, legatus Magnentii et Vetranionis ad Constantium Pe. 129, 20.
- Rufinus**, Arcadii tutor E. 86, 10. 102, 18. eius mores 112, 10. 19.
- Rufus**, Zenonis ducis familiaris, Saturnini filiam, Constantio desponsam, in matrimonium accipit Pr. 209, 2. paulo post moritur 215, 8.
- Rusticius**, in aula Adaulphi O. 458, 12.
- Rusticius**, origine Mysus, captivus apud Attilam scribae et interpretis munere fungitur Pr. 207, 6. Maximini legati ad Attilam comes, 176, 15. 21. 198, 19.

- Rusticius, dux copiarum sub Leone Ma. 274, 13.
- Rusumbladea, opp. Isauriae, (ubi videtur) unde Rusumbladeotes dicitur Zeno Imp. C. 473, 20.
- Sabinianus, dux copiarum sub Zenone, contra Theuderichum, Val. fil., missus Ma. 251, 9. 13. iurare recusat 252, 13. Theuderichi matrem et fratrem cum novissimo agmine invadit 256, 21. multos Gothorum capit 257, 9. Lychnidi cum Adamantio convenit 257, 13.
- Sabiri (iidem, qui Abires Me 318, 5.) Hunni ab Avaribus expulsi Saraguros et alias gentes invadunt Pr. 158, 4. ab Avaribus victi Me. 284, 4. 317, 19. a Romanis vexati 303, 20. sedibus suis exciti 394, 3.
- Sacae: sic olim Turci nominabantur Me. 380, 4.
- Salios Iulianus edicto laedi vetat E. 64, 21.
- Sallustius, praefectus praetorio sub Iuliano E. 107, 19.
- Salonae, urbs Dalmatiae Pr. 222, 12.
- Sanaturces, rex Homeritarum, a Persis captus Th. 485, 10.
- Sandilchus (v. Agath. 303, 11.) dux Utigurorum Hunnorum, a Iustiano contra Cotriguros incitatur Me. 345, 1.
- Sapoës, Maerani s. Meaerani fil., dux Persarum Me. 329, 7. 409, 5.
- Sapores, rex Persarum, e Syria revertitur Pe. 126, 3. Valeriano pacem negat 133, 5. eius minae adversus Odenathum 134, 10.
- Saraceni fines Rom. infestant sub Theodosio Min. Pr. 146, 15. ab Ardaburio ad pacem adiguntur 153, 12. stipendium poscunt a Iustino Imp. Me. 292, 1. 3. legati eorum non admittuntur 292, 10. pace cum Persis facta includuntur 360, 2. partim Persis, partim Romanis subiecti 360, 4. eorum religio et cultus N. 480, 3.
- Saracenorum equitatus in exercitu Valentis Imp. E. 52, 9.
- Saraguri sedibus suis expulsi Byzantii auxilium petunt Pr. 158, 2. 12. contra Persas se vertunt 161, 12.
- Sarapa, castellum Lazorum Me. 370, 19. (Sarapanis Nov. 28.)
- Sardica oppidum Pr. 147, 17. vastatum 170, 10. tredecim dierum itinere Byzantio distans 170, 13. 179, 21.
- Sarocës, dux Alanorum Th. 486, 5.
- Sarosius (s. Sarodius), dux Alanorum Me. 282, 2. 301, 18. 20. (forte idem cum pracedente.)
- Sarus Gothus, Alarichi adversarius O. 449, 8. fortissimus, ab Adaulpho interemptus 455, 5.
- Saturninus (*Σατορνίλος*), vir nobilis et dives, ab Eudocia supplicio affectus Pr. 208, 17. eius filia Constantio, Attilae scribae, desponsa 208, 15. Zenonis ope Rufo in matrimonium data 209, 2.
- Saus fluv. Romani imperii terminus Me. 310, 5. 332, 19.
- Scamares (*οἱ Σκαμάρες ἔγγρωτος δνομαζόμενοι*) subditi Romanis impedita Avarum latrocinantur Me. 313, 7.
- Scampia, opp. Epiri, a Theudericho capta Ma. 250, 21.
- Scendes, castellum Lazorum Me. 370, 18. (Scandis, vel Scandias Nov. 28.)
- Scholae, militum genus Cpli, Ma. 237, 21. 268, 3. v. Indic. Agath. s. v. *Scholarii*.
- Sclavini (*Σκλαβηνοί*) Thraciam et Graeciam vastant sub Iustini imperio Me. 327, 20. 334, 4. 404, 16.
- Scottas, Hunnus, Onegesii frater Pr. 177, 5. inter legatos Attilae ad Theodosium Min. 143, 15. magna dignitate in aula Attilae 173, 22. 174, 6. 176, 20.
- Scyri (*Σκυροί*) bella gerentes cum Gothis, auxilium accipiunt a Leone Imp. Pr. 160, 13. 17.
- Scythae (h. e. Gothi) ab Aureliano victi pacem petunt D. 11, 2. qui Procopio auxilio

- venerant, a Valente Imp., armis ademptis, per urbes dispersi E. 47, 6. ab Hunnis oppressi et expulsi intra Romani imp. fines sedes accipiunt 48, 7. descriptio transitus eorum 82, 4. iidem Thraciam, Macedoniam et Thessaliam vastant 51, 9. 77, 14. erant inter eos, qui sacra antiqua cum Christianis non mutassent 82, 8. 83, 7. sub Theodosio imp. Rom. infestant 79, 19. 84, 21.
- Scytharum (Gothorum) principes sub Theodosio inter se dissident E. 52, 21. pars coniurationem ineunt contra Romanos 53, 2. 54, 8.
- Scythae (h. e. Hunni) sub Theodosio Min. Istro traiecto fines Rom. vastant Pr. 140, 14. Persarum imperium adoriri parant 199, 20.
- Scythae convenae ex variis gentibus praeter suam sive Hunnorum, sive Gothorum, interdum etiam Romanam linguam tenebant Pr. 190, 8.
- Scythica (Hunnica) carmina a virginibus in Attilae honorem cantata Pr. 188, 15. inter coenam 205, 13.
- Scythici (Gothici) belli sub Valente Imp. initium E. 48, 2.
- Sebanum, monasterium in confiniis Romanorum et Persarum Me. 352, 13.
- Sebastianus a Valente exercitui adversus Gothos praefectus E. 78, 10. quomodo milites ad disciplinam reduxerit 78, 15. (cfr. Gibbon, c. 26.) insignes eius virtutes 110, 14. ab eunuchis imperio privatur 111, 14.
- Sebastianus, Iovini fil., Imperator factus O. 455, 9. ab Adualpho occisus 456, 1.
- Sebastiani (Bonifacii f.) milites sub Theodosio Min. piraticam exercent Ma. 227, 3.
- Sebastianus plurimum valet apud Zenonem turpissima avaritia Ma. 276, 7.
- Sebochthes, legatus Chosrois ad Iustinum Me. 913, 16. vir insigni prudentia 315, 8.
- Senator, legatus Theodosii Min. ad Attilam Pr. 169, 6. 202, 14.
- Senatus Cpolititanus (δ $\lambda\epsilon\gamma\acute{o}\varsigma$ $\xi\acute{\upsilon}\lambda\lambda\omicron\gamma\omicron\varsigma$) Me. 283, 13.
- Senatus Romanus per legatos opem Imp. implorat Me. 331, 15.
- Serena, Stilichonis uxor, interfecta O. 449, 19.
- Sericum ($\mu\acute{\epsilon}\tau\alpha\chi\alpha$) a Sogdaktis Persis venditum Me. 295, 23. 296, 15. ab his crematur 296, 20.
- Sethus, Singidonis praefectus Me. 333, 13. 334, 10. Baiani legatos admittit 336, 8.
- Severus, senator et patricius, Zenonis legatus ad Vandalos, magnis impensis captivos Romanos redimit Ma. 260, 16. 22.
- Sicorius Probus, magister memoriae, legatus Diocletiani et Galerii ad Narsacum Pe. 134, 17.
- Sidimundus, Gothus, Romanorum socius, in Epiro coesedit Ma. 248, 5. a Theudericho ad defectionem sollicitatur 248, 13. Epidamnum Theudericho prodit 248, 17. 249, 7.
- Sigisbertus, rex Francorum, exercitum Avarum commeatu sustentat Me. 302, 23. 303, 5.
- Silvanus, Romae mensae argentariae praefectus Pr. 186, 2. ab Attila deponitur 186, 19. 199, 5.
- Silzibulus v. Dizabulus.
- Simonides, philosophus, sub Ioviano floret E. 109, 15.
- Singara ($\Sigma\eta\gamma\gamma\alpha\rho\alpha$), opp. munitum prope Nisibin Me. 415, 12.
- Singerichus, post Adualphi mortem septem dies Gothorum rex O. 459, 13.
- Singidon opp. Me. 332, 19. 333, 13.
- Singilachus, legatus ad Hunnos cum Plintha Pr. 167, 12.
- Sinope Me. 398, 19.
- Sirmiana insula Me. 333, 10. 340, 3.

- Sirmium opp. ab Hunnis obses-
sum et captum Pr. 186, 7.
11. sub ditione Gepidarum
Me. 304, 22. 310, 12. 340, 4.
ab Avaribus oppugnatum 305,
18. 308, 2. 332, 20. 338, 17.
424, 8. Avaribus deditur 425,
2.
- Sirmiensis architectus balneo ae-
dificando ab Onegeso praefi-
citur Pr. 186, 19. 199, 5.
- Soas, dux Gothorum sub Theu-
dericho, Val. fil. Ma. 250, 13.
obses missus ad Adamantium
252, 8.
- Sogdaitae, Turcis subiecti, seri-
cum Persis vendere cupiunt
Me. 295, 20. 23.
- Solachus, Avarum ad Tiberium
II. Imp. legatus Me. 338, 12.
- Soli (Isauri), finitimi Cilicum a
Romanis sub Anastasio Imp.
deficiunt Proc. 499, 15. — cor-
rig., ut videtur, Solymi, — Priso.
81.
- Solomo, praefectus Sirmii ab
Avaribus oppugnati Me. 424,
11.
- Solymi vid. Soli.
- Sondis in Haemo (at Valesio iudice
Succorum angustiae intelligen-
dae et scribendae sunt) Ma.
265, 12.
- Sophene, regio Romano imperio
adiecta Pe. 135, 9.
- Sophia, Iustini Imp. uxor Me.
316, 5. cum Tiberio imperium
administrat 317, 9. 389, 11.
- Sophistarum in schola Atheniensi
initiatio O. 461, 5.
- Sorogsi, gens barbara, cum Hun-
nis bellantur Pr. 169, 4.
- Spadusa, Placidiae familiaris O.
467, 17.
- Stephanus propter coniurationem
cum Theudericho, Tr. fil., poe-
nas luit Ma. 238, 18.
- Stilicho (Στελιχων), Honorii tu-
tor E. 86, 11. 90, 1. 99, 6.
eius mores 112, 11. Serena,
uxor eius O. 448, 12. ab Olym-
pio interemptus 448, 18.
- Stobi, opp. Macedoniae, a Theu-
dericho, Val. fil., eversum Ma.
245, 2.
- Suani Romanorum auxilium pe-
tunt Pr. 164, 20. 165, 3. ma-
gnae inter Romanos et Persas
contentionis causa Me. 290, 5.
Romanorum praesidia eiciunt
357, 12.
- Suania Me. 291, 13. lis de ea
inter Persas et Romanos 356,
9. 365, 20. Lazorum regno
subiecta inde a Theodosii Imp.
tempore 366, 6. 371, 17. 372,
4.
- Subarmachius Colchus, Eutropii
eunucho familiaris Pr. 164, 20.
165, 3.
- Succhael, gens Mauritaniae D.
36, 1.
- Supremi duces in imperio Orien-
tali duo (δύο στρατηγίας ad
ἀμφὶ βασιλεία, ἀπὲρ εἰς
μέγισται) Ma. 235, 7. 268, 5.
- Surena Persa, Armeniae prae-
fectus, occisus Me. 313, 15.
Th. 485, 14. eius crudelitas
485, 13. 16.
- Surenas, comes Iesdegusnaphi
in pacis componendae negotio
Me. 357, 19. 359, 16.
- Syene, opp. Aegypti O. 465,
20.
- Sylli, nobilis Romani, uxor et
liberi ex Hunnorum captivitate
dimissi Pr. 207, 10.
- Symmachus orator, vir opulen-
tissimus O. 470, 11.
- Tagma, Turcus, dignitate Tar-
chan, legatus Dizabuli ad Ro-
manos Me. 384, 19.
- Talas, opp. in Persarum et Tur-
corum confiniis Me. 383, 22.
- Talmis, opp. Blemmyarum O.
465, 21. 466, 9.
- Tanchosro, vel Tanchosdro (ita
enim ubique scribi debuisse
nomen, quod alterum *Chos-
roem*, *Chasroem* ipsum, vel
eum, qui *aequalis est Chosro*
significat, plane ut sub Sapore
supremus Persicarum copiarum
dux *Zamsapor* vocatur: honoris
nomen, non hominis proprium,
sicut *Zich. N.*) exercitus Persici
dux, fines Romanos invadit Me.
329, 3. 391, 16. 407, 12. 416,

3. 420, 20, 441, 7. vulneratur 436, 16.
- Tarannon, *χλμα* Armeniae Me. 394, 19.
- Tarasicolissas, Isauricum nomen Zenonis Imp. C. 473, 20. 474, 1. 8.
- Tardu, Turcus, Turxanthi frater Me. 404, 3.
- Targitius, Avarum ad Romanos legatus Me. 310, 8. 15. 385, 16. infecta re remissus 311, 1. 332, 11.
- Tatianus, praef. praet. sub Theodosio, blanditiis deceptus, mox in Lyciam relegatus E. 85, 15.
- Tatianus patricius, legatus Leonis ad Vandalos Pr. 160, 2. 219, 9. 12. idem commemorari videtur C. 473, 17.
- Tatulus, Orestis pater, inter legatos imp. Occid. ad Attilam Pr. 185, 16. 20.
- Telesmata magica ad hostes arcedus O. 453, 2. 460, 8.
- Telogeus (f. Pelagius s. Eulogius) silentiarius a Leone Imp. ad Theudericum, Tr. fil., missus Ma. 234, 3.
- Thaunarius, castellum Romanum a Persis occupatum Me. 328, 20.
- Thapis, opp. Blemmyarum O. 466, 9.
- Theagenes, Pamprepii inimicus Ma. 270, 19.
- Theodorus notarius, Valenti Imp. valde carus E. 74, 12. 76, 20. eius in Musonii sepulcro epigramma 77, 2.
- Theodorus, Iustiniani fil., Tzirus cognomine, a Iustino dux Orientis creatus Th. 486, 6.
- Theodorus, Bacchi fil., legatus Rom. ad Chosroem Me. 318, 15. 392, 11. 395, 2.
- Theodorus, Petri fil., comes largitionum, legatus ad Persas Me. 319, 8.
- Theodorus, comes Zachariae in legatione ad Persas Me. 409, 17.
- Theodorus, dux Romanorum in Asia Me. 393, 18.
- Theodorus medicus Me. 306, 15.
- Theodosiopolis in Armenia Me. 395, 10. frustra a Chosroë opugnata 397, 14.
- Theodosius Magnus Imp. princeps Gothorum honoribus ornat E. 52, 19. 53, 10. acerbe ab Eunapio reprehenditur 78, 21. 111, 16. Augustam defunctam luget 117, 3. eius filii sub Rufini et Stilichonis tutela E. 86, 7.
- Theodosius Minor Attilae pacis condiciones respuit Pr. 141, 8. 16. turpem pacem cum Hunnis componit 142, 2. non agnoscit Constantii imperium O. 464, 21. eius mores Pr. 226, 17. 227, 9. foeda dilapidatio sub eius imperio 142, 17. crudelis tributorum exactio 143, 8. 191, 21. pessima reip. administratio 226, 17. sqq.
- Theodosius, Adaulphi et Placidiae filius, infans mortuus O. 458, 21, 459, 1.
- Theodulus, praefectus militum sub Theodosio Min. Pr. 144, 20. 169, 10.
- Theognis, dux Rom. contra Avaros Me. 341, 1. de pace agit cum Baiano 424, 16.
- Thermantia, Stilichonis filia, Honorio nupta O. 448, 14.
- Thessalonicenses, adventante Theudericho, Zenonis Imp. status deiiciunt Ma. 245, 8.
- Theudimundus, Valamiri fil., Theuderichi frater Ma. 250, 14. a Sabiniano fugatur 256, 16. 23.
- Theuderichus, post Valliae mortem rex Visigothorum O. 465, 9.
- Theuderichus, Triarii fil., dux Gothorum foederatorum, a Zenone eandem dignitatem, quae alteri Theudericho data erat, poscit Ma. 237, 8. Basilisci partibus favet 238, 5. 268, 7. alterum Theudericum montibus inclusum magnopere premit 265, 17. eundem mox ad

- societatem hortatur 266, 1. habitoque colloquio 267, 6. sese cum illo coniungit 240, 10. 267, 9. denique cum Zenone pacem componit 268, 1. postea CPlin adoriri parat 258, 19. multis donis et precibus a consilio suo avertitur 260, 4.
- Theuderichus, Valamiri fil., Gothorum princeps, a Leone Imp. praeter alia magistri militum honores petit Ma. 234, 7. spreto conditionibus Thraciam vastat 234, 14. denique pacem cum Leone facit, qua tributum et supremi ducis officium ipsi conceditur 235, 5. a Zenone precibus ad exercitum contra Theuderichum, Tr. fil., ducendum commovetur 264, 7. 19. omni auxilio destituitur 265, 10. et a Triarii fil. vehementer premitur 265, 15. mox cum eodem foedere composito 240, 9. 254, 6. 267, 8. a Zenone stipendia et agros poscit 240, 14. sed ab illo ducis dignitate exutus 268, 10. Stobos vi capit 245, 2. Thessalonicam oppugnare parat 245, 4. Zenonis precibus commotus Macedoniae vastationem inhibet 246, 15. Heracleae initio parcat 246, 22. mox urbem incendio vastat 249, 22. Epirum invadit 248, 7. 250, 2. a Lychnido repellitur 250, 19. Scampiam et Epidamnium capit 250, 21. 251, 1. cum Adamantio legato colloquitur 253, 14. multa de Zenonis proditione questus 253, 15. tamen operam suam ad omnia eius consilia adiuvanda offert 255, 16.**
- Theuderichi, Val. fil., soror in Macedonia morbo decedit Ma. 249, 11.**
- Thracia a Theudericho, Valam. filio, vastatur Ma. 267, 15. eius pars magno muro adversus barbarorum incursiones ab Anastasio septa Proc. 510, 9.**
- Thracia dioecesis (τὸ Θράκιον μέρος) Pr. 144, 2. 21. 162, 7.**
- Thucydides citatur E. 60, 1.**
- Tiberius Imp. rogatus regem mittit ad Parthos Pe. 121, 2.**
- Tiberius, dux copiarum sub Iustino Me. 311, 2. ad pacem cum Avaribus componendam propensus 311, 22. 312, 7. victus ab Avaribus 312, 20. a Iustino in imperii societatem adscitus 316, 3. Longobardorum proceres allicere conatur 328, 9. cum Avaribus foedus facit 332, 17. Armium Baiano cedere constanter recusat 340, 14. magna copiarum penuria laborat 337, 8. 340, 20. 404, 18. Theodorum, Bacchi fil., legatum mittit ad Chosroem 392, 11. Valentinum ad Turcos mittit 398, 2. Baianum contra Sclavinos excitat 405, 3.**
- Tigas fluv. Pr. 183, 6. (Tysias 224, 6.)**
- Timasius ab Eutropio ad honores proventus E. 113, 11.**
- Timostratus, dux Rom., captus a Saracenis N. 478, 11.**
- Timotheus, legatus ad Persas Me. 290, 13. 291, 2.**
- Tiphis fl. Pr. 183, 6. Tibisis 224, 6. (Tibiscus, Theiss.)**
- Tiphilis, primaria Iberiae urbs (Tiflis) Th. 485, 22.**
- Tiridates, a Tiberio in regnum Parthorum missus Pe. 122, 2.**
- Titus, tribunus Maurorum, a Maximino deficit D. 37, 37.**
- Tonosures, gens barbara, Romanis se dedunt Pr. 166, 2.**
- Tragicæ artis mirum effectum E. 80, 5.**
- Traianus Imp. Dacorum legatos accipit Pe. 123, 3. 13. 19.**
- Traianus patricius et quaestor, legatus ad Chosroem Me. 390, 5. 391, 5. cum Mebode de pace agit 407, 5.**
- Trapezus Me. 302, 17.**
- Tributa Romanis ab Hunnis imposita Pr. 142, 4.**

- Trull:** sic Gothi dicti a Vandallis O. 461, 20.
- Turci**, olim Sacae (Massagetæ Th. 484, 4) appellati Me. 380, 4. legationem mittunt ad Romanos 295, 19. Persarum societatem petunt 297, 1. legati eorum a Persis veneno necantur 297, 8. sacri eorum ritus 381, 1. gentis rei que publicæ descriptio 298, 22. foedus cum Romanis ineunt 300, 2. Iustinianum ad bellum cum Persis incitant 311, 7. ipsi in Persarum fines incurruunt 311, 8. Chersonem obsessam tenent 337, 16. in parentalibus regum servos immolant 403, 17.
- Turxanthus**, Dizabuli fil., unus e regulis Turcorum Me. 399, 9. 400, 5. superba eius ad legatos Rom. oratio 400, 6. 402, 1.
- Tuscianus Phryx**, rhetor sub Iuliano E. 108, 11.
- Tzathius**, regulus Suanorum Me. 356, 18.
- Uguri** (f. Uiguri), Turcorum subditi Me. 301, 4. 7.
- Ulphilas**, dux copiarum, ab Honorio contra Constantium tyrannum missus O. 453, 20.
- Urogî**, sedibus suis expulsi, Byzantii auxilium petunt Pr. 158, 3.
- Usdibadus**, Gepida, ad Romanos profugus, a Baiano in captivitate vindicatur Me. 307, 12. 310, 17. 385, 21. 386, 14.
- Utiguri**, Hunnica natio Me. 284, 3. 345, 1. ab Avaribus victi 385, 19. 386, 13. a Turcis debellati 401, 20.
- Valamir**, Gothus, numerato tributo a vastandis finibus Rom. retinetur Pr. 217, 22. Theoderichi pater Ma. 237, 11. 240, 11.
- Valens Imp.** Gothos, qui Procopio auxilio venerant, inermes per urbes dispergit E. 46, 16. 47, 6. petentibus Gothis sedes intra Rom. imp. fines concedit 48, 21. 101, 21. invidia eius adversus Gratianum et Valentinianum 49, 1. cum Persis pacem componit 52, 7. Gothorum vastationes coercere conatur 52, 9. 77, 13. eius avaritia 74, 10.
- Valens**, dux exercitus sub Honorio O. 451, 21.
- Valentinianus Nicaeae Imperator** renuntiat E. 46, 11.
- Valentinianus**, Constantii et Placidiae filius, Nobilissimus creatus O. 464, 13. Caesar renuntiat 471, 7. Imp. ab Attila premitur Pr. 153, 1.
- Valentinus**, legatus Iustiniani ad Avaros Me. 283, 18.
- Valentinus**, satelles Imp., legatus Tiberii ad Turcos Me. 398, 3. 402, 3. a Turxantho superbe exceptus 404, 14.
- Valerianus Imp.** a Persis circumsessus, frustra a Sapore pacem petit Pe. 133, 1. eius captivitas apud Persas 128, 5.
- Valerius**, praefectus Thraciae sub Constantio Imp. O. 460, 3.
- Vallias**, rex Visigothorum O. 459, 21. Placidiam dimittit 462, 12.
- Vandali** (*Βανδῆλοι*), victi ab Aureliano Imp. pacem petunt D. 19, 16. Pe. 126, 15. Romanis auxilia mittunt 20, 11. reliqui in sedes suas revertuntur 21, 4. Hispaniam vastant 462, 1. fame premuntur 462, 3. maria infestant sub Theodosio Min. Pr. 146, 13. Maioriani traiectum in Africam metuentes oram maritimam vastant 156, 12. contra eos Theoderichus, Tr. fil., Leoni opem ferre recusat Ma. 235, 11. post Genserichi mortem pristinae fortitudinem amittunt 240, 1. Christiani, sed peculiari secta (Ariani) Pr. 216, 14.
- Varanes**, rex Persarum. Me. 372, 12.
- Varchonitæ**: sic Avaros a Turcis appellantur Me. 400, 22. a Turcis victi 400, 12. 401, 16.
- Vardanes**, Armenius, defectionis

- a Persia ad Romanos auctor Th. 485, 14.
- Vardus, Armenius Th. 485, 16.
- Veriua, Leonis uxor, Basilisci soror, Nepoti favet Me. 237, 2. Aeddingo familiariter utitur 248, 10. item Patricio magistro C. 475, 7. magna gratia apud Zenonem floret Me. 271, 11. eundem expellit C. 474, 19.
- a Basilisco vexatur 475, 9. 12. Illo insidiatur 476, 17. 19. in exilium mittitur 476, 20.
- Vidicula, Gothus, Sarmatarum fraude succumbit Pr. 224, 7.
- Vigilans (*Βεγίλας*), interpres in legatione Anatolii ad Attilam Pr. 175, 9. item in legatione Edeconis Hunni ad Theodos. Min. 147, 19. cum eo et cum Maximiano ad Attilam revertitur 169, 14. eius imprudentia 170, 20. acriter ab Attila increpatur 178, 9. CPlin remittitur 182, 14. iterum ad Attilam missus 210, 21. Chrysaiphii et Edeconis insidiis detectis in vincula conicitur 212, 15. pretio persoluto dimittitur 214, 8.
- Viminacium, opp. Moesiae in Illyrico, ad Istrum, a Gothis captum Pr. 140, 16. 190, 21.
- Vindex, dux Rom. sub Marco Imp., barbaros trans Istrum repellit Pe. 124, 2.
- Virgilius citatus, (Aen. VI. 854.) nomine non addito Pe. 128, 15.
- Visumar, rex Vandalorum, e gente Asdingorum D. 38, 7.
- Vitalianus, legatus et interpres, a Baiano in vincula coniectus Me. 305, 17. 385, 12. 17.
- Vitiges Gothus a Iustiniano victus Me. 283, 4.
- Vivianus, vir nobilis sub Leone Imp. C. 473, 17.
- Zabdicene, regio, Rom. imp. sub Galerio adiuncta Pe. 135, 10.
- Zabergan, dux Hunnorum Cotrigurorum Me. 344, 14. a Iustiniano tributum accipit 345, 7. (*Agath. 301, 6. 330, 21.*)
- Zacharias, regius medicus, legatus ad Chosroem Me. 317, 12. 319, 14. 325, 20. 389, 11. inducias componit 389, 15. iterum missus cum Traiano 390, 7. 407, 5. expraefecti dignitate ornatur 409, 14. tertium missus ad Hormisdam 417, 17.
- Zali, Hunnica gens Me. 284, 4.
- Zemarchus Cilix, legatus Iustini Imp. ad Turcos Me. 300, 15. 380, 7. Th. 485, 5. eius iter Me. 300, 21. 380, 15. 385, 9. per Alaniam 301, 20. per Darinam et Apsiliam 302, 13. Dizabulum contra Persas ducentem comitatur 383, 19.
- Zeno (olim Tarasicodissa dictus), gener Leonis Imp. 473, 20. a filio Imp. coronatus 474, 16. a Verina eiicitur 474, 19. Basilisco expulso imperium recuperat 235, 12. Nepotem in imperium Occid. restituere conatur 236, 8. Odoacro in litteris patricii nomen tribuit 236, 21. Honorichi Vandali legationem benigne excipit 240, 6. Theuderichum, Val. fil., frustra ad bellum cum Tr. filio sollicitat 241, 14. Adamantium leg. ad Theuder., Val. fil., mittit ad foedus faciendum 247, 6. eundem post Sabiniani victoriam revocat 258, 5. Severum ad Genserichum mittit 260, 14. Triarii filio pacem et foedus offert 263, 7. quibus spretis bellum parat contra eum 263, 21. denique pacem componit 268, 1. eius ignavia 276, 18. magna sub eo aerarii penuria 275, 12. quum fugiens in caestellum, Constantinopolin dictum, pervenisset, vaticinii ludibrium agnoscit 276, 19.
- Zeno, Zenonis Imp. filius, luxuria immaturam mortem sibi parat Ma. 277, 7.
- Zeno, (diversus ab eo, qui postea Imp. factus,) vir consularis,

Orientalium exercituum praefectus, Saturnini filiam Rufo in matrimonium tradit Pr. 208, 20. 150, 23. 215, 7. eius insidias veretur Theodosius Min. 215, 2.

Zenonis, Basilisci uxor, adultera Armati Ma. 272, 2. 273, 8. 274, 1. cum coniuge occisa C. 476, 1. 3.

Zercon, Maurus in aula Attilae, iocularibus coenantes exhilarat

Pr. 205, 21. ab Attila Aëtio dono missus 206, 3. eius forma et fata 225, 1. sqq.

Zich, non hominis, sed officii nomen 346, 17. Zich, legatus Persarum ad Iustinum, Nisibi moritur Me. 290, 4. 291, 8. 293, 6. Petrum deceperat circa Suaniam 327, 8.

Zintha, castellum in confiniis Persidis et Armeniae Pe. 135, 12.

INDEX GRAECITATIS.

A D D E X I P P U M.

Vocabula, quibus asteriscus praefigitur, in Graecis desiderantur.

Αθρόον, subito 28, 5.
 ἀλλά in media propositione insertum D. 14, 20 οὐκ ἀπροσδόκητοί ἐσμεν ἀλλὰ γύν — γενέσθαι.
 ἀλουργίς, ἡ 12, 5.
 ἀμανάσθαι (corruptum) 17, 9.
 ἀμοιρέω τινός 30, 20.
 ἀναμεταξὺ 19, 18.
 *ἀνάσεισις, ἡ, ὄπλων 24, 3.
 ἀνομία, ἡ, inscitia 14, 8.
 ἀπόγνωσις, ἡ 19, 14.
 ἀποκινδυνεύω 23, 9. ἀποκινδυνεύσεται ἡμῖν σωτηρία 24, 5.
 10.
 ἀποπεποιηκώς (haud dubie corruptum) 17, 5.
 ἀποτυχία, ἡ 29, 4.
 ἀρωγός, ὁ, ἡ 18, 8. παρὰ τοῦ θεοῦ ἔσεσθαι ἡμῖν ἀρωγὰ 28, 18.
 ἀσπίς, ἡ, peditatus 13, 5.
 ἀχθῆδων, ἡ 18, 20. 25¹, 11.
 βαίνω, βέβηκα, constiti 12, 5 ἐπὶ ὑψηλοῦ βήματος βέβηκε.
 βραβεύω 28, 10.
 δαιμόνιον, τὸ 28, 10 τὸ δαιμόνιον ταύτη ὡς ἐπὶ πολλοῦ βραβεύει τὰ ἀνθρώπεια.
 δαιμόνιος, α, ον 30, 7 τί, δαιμόνιας σπουδῆς μὴ ἀναξίους φανῆναι.

διαγιγνώσκω, decerno 13, 9 οὐ διαγιγνώσκωμεν ἐς ἀντιλογίαν ἔχειν.
 διακόμησις, ἡ 12, 4.
 διαμέλλω 22, 24. 31, 9.
 δορυφορία, ἡ, τοῦ ἀρχοντος 21, 8.
 εἶνεκα 12, 14. 13, 1. 15, 1.
 ἐκὰς 27, 12 τὴν δύναμιν τὴν ναυτικὴν οὐχ ἐκὰς εἶναι.
 ἐκβησόμενον, τὸ 13, 11. 23, 6. 11.
 ἐκ. ἐκ τοῦ βασιλέως ἀπεδόθη 12, 15. 19, 12.
 ἐλατιῶ 18, 11 συμφορὰς ἐλατιῶσαι.
 ἐνδιαίτημα, τὸ 25, 4.
 ἐνδοιάζω 20, 8.
 ἔξω. οὐκ ἔξω προσδοκίας ἀγομεν 18, 8. οὐκ ἔξω κινδύνου 27, 15. 31, 21.
 ἐπανατείνομαι 15, 14 πόλεμον ἐπανατεινομένων ὑμῶν.
 ἐπηλυγάζομαι 19, 8.
 ἐπιβούλιος (haud dubie corruptum) 23, 11.
 ἐπιθεραπεύω τινὰ 30, 6.
 ἐπικομίζομαι τινι (sed verum videtur ἐπικομιάζομαι) 16, 11 πλοῦτον λαφύρων ἐπικομίζόμενοι.
 ἐπιμᾶλλον 34, 21.
 ἐπισικιάζω 13, 7 ταῖς ἐτέρων ἐπι-

- μειλίαις ἐπισκιάζοντες τοῦ σφετέρου στρατοῦ τὸ ἀκαταγώνιστον.**
ἐπισκοπέω τινὲ πρὸς τι (si coniectura vera) 15, 21.
ἐταιρικός, ἡ, ὄν 21, 8 ἡ ἐταιρική τάξις.
εὐδεξία, ἡ 31, 13.
εὐχαμπής, ὁ, ἡ 34, 26.
εὐκλεία, ἡ 17, 16. 28, 15. 30, 3. 31, 6. 32, 16.
εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ 30, 19 ταπειναὶ φύσεις καὶ εὐπαράκλητοι ἐς σπουδὴν.
εὐ παρασχὼν 13, 13.
ἐμπερός, ὁ, ἡ 28, 19 θεοὶ ἔφοροι.
ἐπιμαρτυρία, ἡ 16, 20.
ἐπιμαρτυρῶ h. e. νομίζω 15, 4 εἰ ταῦτα ποιεῖν ὡς κρίνομεν. 19, 22 κρίνοντες τὴν εἴη διασώσασθαι.
λογισμῶ ἡγεμόνι χρῆσθαι 16, 15. 18, 15.
μεγαληγοροῦμαι 25, 2.
μετέωρος, ὁ, ἡ 12, 5. 28, 6 ἀναχωρήσομεν ἐς τὸ μετέωρον.
μοχθῶ 19, 4. 31, 17.
ὄδος, ἡ. ἀδικον ὄδον ἐφ' ἡμῶς ἔλθειν 18, 10.
οἷα δὲ Dexippus valde usitatum 13, 13. 16, 14. 18, 28. 20, 19. 22, 26. 24, 17. 25, 7. 27, 6.
οἰκεῖος, α, ὄν, tanquam pronomen possessivum 14, 11. 17, 15. 33, 24.
ὀλίγωρος πρὸς τι 14, 4.
ὀμόθεν. ἡ ὀμόθεν μάχη 26, 22.
ὄσα pro ὡς 15, 7 ὄσα ἐχθρῶς ἀμυνόμενοι πολεμήσομεν.
οὔτε pro οὐδὲ 15, 10 οὐδ' ἡμῖν sine altero membro.
παρὰ c. acc. 18, 11 παρὰ φάλλον τίθεσθαι.
παραπολὺ 34, 27.
πατάσσω 35, 4 πατασσοῦση τῆ καρδίᾳ.
περιγραφή, ἡ 29, 5.
περιδεῖς, ἐς. σὺν τῷ περιδεεῖ 11, 5. 31, 9. 23.
περιήκω 32, 13 αἰ τῆς τύχης πλεονεξίαι — περιήκουσι.
πεύσαντας (forma haud dabit corrupta) 30, 6.

- πῆμὲν — δτε δὲ** 15, 13.
πιστώω 34, 3 πιστοῦται εὐνοία συμμαχῶν.
*** προαγωνισμῶς** τὸ 22, 28.
προεκφοβῶ πρὸς τι 4.
προελπίσω 32, 7.
*** προεξαίρω** 21, 1 τῆς πάσης τάξεως προεξαίροντες.
προῖσιν 16, 6 εἰς εὐεργεσίας λόγον προῖσχομενοι τοῦ πωλέμου τὴν κατάλυσιν.
προκάμνω 19, 3.
πρόχειρον, τὸ 15, 20. 16, 18. 17, 18.
πρωτιστος, ἡ, ὄν 30, 14.
ῥῶννυμι 15, 3 ῥωσθέντες.
σύγκειμαι 15, 12 τὰ εἰρημῆνα ἐς εὐδρῆπειαν 19, 8. 33, 4.
συμβαλῶ πρὸς τινὲ τιος 13, 13 πρὸς Ἰουδοῦγγους τῆς πρόσθεν διαφορᾶς συμβῆναι.
συμβησόμενον, τὸ 18, 16. 32, 6.
συμπαράθεω 17, 17.
συμπερόμαι pro simpr. φέρομαι 17, 1 τοῖς ζῆσει ἐς τὰς πράξεις μὴ συμπερομένοις. 20, 4. 28, 4. 35, 9.
συνέπομαι 31, 12. 32, 15.
σύνεσις, ἡ 17, 7. 23, 5. 19, 30. 11. 32, 22.
σφτέρος, α, ὄν, de quavis persona 13, 17 ἡμεῖς — τοῦ σφετέρου στρατεύματος τὸ ἀναταγώνιστον. 19, 8. 25, 10.
*** σφετερόω** 34, 11 σφετερωθέντες (sed f. leg. σφετερισθέντες).
τίθεμαι 15, 2 τὰ τοῦ πωλέμου πράγματα σὺν ἡμῖν τίθεσθαι. 34, 6.
ὑπόθεσις, ἡ 27, 6 ὑπόθεσις τῆς ἀγανακτήσεως. 28, 9.
ὑπόστατος, ὁ, ἡ 14, 21 ὑπόστατοι ἡμῖν γενέσθαι.
ὑψιμαί τιος 23, 8 τοῦ κοινοῦ τῆς ἀληθείας ὑψέσθαι.
φέρειν ἐπὶ παντί, in summo discrimine verti 14, 6.
φθάνων, ὁ, ἡ, praeteritus 18, 12. 26, 2.
χαλεπότης, ἡ 18, 19 αἰ τοῦ πωλέμου χαλεπότητες.
χείρ, exercitua 14, 3.
χρηματίζω 12, 2. 22, 17 περιεῖρήνης.

Dexippus, Eunapius etc.

Neutra adiectivorum et participiorum pro substantivis usurpata 11, 5 *σὺν τῷ ἄγαν πε-*

ριδεεὶ καὶ καταπεπληγότε. 11, 8, 14, 14, 16, 3, 17, 19, 20, 2, 23, 2, 24, 17, 30, 12, 35, 15.

A E U N A P I U M.

**Ἀγέρωχος*, δ, ἡ 47, 2, 88, 10, 105, 22, 113, 14.
ἀδιήγητος, δ, ἡ 52, 6, 100, 7.
ἀκμαιότατος, ἡ, ον. ὥρα ἦν θέρους διὰ περ ἀκμαιότατον 80, 18.
ἀλαοσκοπιη, ἡ 96, 6 οὐκ εἶχεν ἀλαοσκοπιην. (ll. κ, 515.)
 **ἀλεκτροῦθης*, δ, ἡ 94, 22.
ἀλιτενής, δ, ἡ 109, 7 ἡ ἀλιτενής χώρα.
ἀλώπηξ, ἡ 82, 14 πολλῆς αὐτοῖς τῆς ἀλώπεκος ἐπιχέαντες.
ἀμείλικτος, δ, ἡ 102, 16. (ll. ε, 158.)
ἀμετροκάκω, δ, ἡ 112, 20.
ἀμπαρῶσθαι 92, 2. (Od. τ, 475.)
ἀναγωγία, ἡ 78, 10, 88, 12.
ἀνάλογον, adverb. 65, 11 ὁ τῶν συνισταμένων ὄχλος ἀνάλογον ἠκολούθει ταῖς πράξεσιν.
ἀναμάσσομαι 94, 20 τὴν ψυχὴν ἀνεμάξατο διὰ τὸν λόγον (sed legendum videtur: ἀπεμάξατο).
ἀναπάλλομαι 51, 1.
ἀνατρέχω 99, 20 ἀνέδραμε τοσοῦτον κακὸν τῆς τυραννίδος.
 **ἀναφράζω* 67, 2 πρὸς πολλοὺς ἀναφράζων ἐν ἐπιστολαῖς.
ἀνεξικακία, ἡ 88, 2.
ἀνεσθηκῶς 101, 7 ἐλευθερὸς ἄγαν καὶ ἀνεσθηκῶς.
ἀνέχω c. dat. 83, 7 πάσαις ταῖς τελευταῖς ἀνέχορτες.
ἄνθος, τὸ metaphor. 96, 2 τοὺς Ἰσαύρους — ἄνθος ἀπέδειξεν ὁ Ἰεραξ.
ἀνθρώπειον ε. ἀνθρώπινον, τὸ, h. e. οἱ ἄνθρωποι 61, 9, 69, 1, 70, 3, 74, 18, 82, 3, 85, 10.
 **ἀντιζηλοτυπία*, ἡ 49, 1.
ἀντιπεριζῶ 98, 20 ἀηδῶν οὐ δυναμένη πρὸς κρείττονα ἀντιπεριζῆν. (Hes. Op. et D. 208)
ἀνυπόστατος, δ, ἡ 83, 10, 107, 1.

ἀπαρτάω 75, 17 ὡς ἂν μὴ τοῦ πιθανοῦ τὴν γραφὴν ἀπαρτήσαιμεν.
ἀποκινδυνεύω 78, 4.
ἀποκολλάω 114, 23 τὸ σῶμα διαλυόμενον καὶ ἀποκολλώμενον.
ἀποσδήγγνυμι 53, 7, 113, 2.
ἀποτραχηλίζω 104, 17
 οἰς.
ἀποψύχω 20, 21 περὶ λήγουσαν καὶ ἀψύχουσαν ἡμέραν.
 **ἀπρόεδρος*, δ, ἡ 58, 7 ἐκκλησία.
ἀπροσδιόριστος, δ, ἡ 60, 18.
ἀρξενωπία, δ, ἡ 112, 5.
ἀρτύω 87, 9 διὰ τινος ἤρτυμένης ἐπιβουλής.
ἀρῶν 117, 8 τύχης ἀρούμενος.
ἀρχόμενος, τὸ 74, 4, 84, 14.
 **ἀσιώπητος*, δ, ἡ 90, 9.
ἀστραβή, δ, ἡ 112, 7.
ἀτάσθαλος, δ, ἡ 103, 19.
ἀτειχτος, δ, ἡ 76, 22.
ἀτέραμνος, δ, ἡ 76, 22 ἀνήρ ἀτέραμνος καὶ ἀτειχτος.
ἀτυχέω 42, 21, 43, 4, 44, 13.
ἀφιλοχρήματος, δ, ἡ 111, 11.
ἀχρεῖος, α, ον 47, 9 τὰ σώματα πρὸς μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα 49, 14, 60, 7.
βαῖθρον, τὸ 113, 1 τὰ βάθρα καλύψαι καὶ τοῦδαφος χορεῖν.
 **βαθύπλοκος*, δ, ἡ 89, 5 ἕτερα τούτων πολυπλανέστερα καὶ βαθυπλοκώτερα.
βάραθρον, τὸ 50, 11 ἡ Σχυθῶν ἐρημία καὶ τὸ βάραθρον.
βαρύτης, ἡ 81, 3 ὄγκος τε καὶ βαρύτης λέξεων.
βαρύνομαι 81, 11 τὸν πλοῦτον ὁ τραχηλὸς ἐβαρύνετο.
βικάριος, δ 96, 7, 19.
γαῦρος, α, ον 46, 20, 113, 13.
γεγηθῶς 86, 22, 93, 22.
γιγαρτωδής, δ, ἡ 116, 20.

- γραμμικός, ἡ, ὄν 77, 18 ἄμα-
 γος καὶ γραμμικὴ ἔκβασις.
 θάκνω 44, 19 τοὺς οὐδὲν ἀδι-
 κοδύτας θάκνειν καὶ σπαράτ-
 τειν.
 διαγεῖω 80, 15 τῆς φωνῆς
 αὐτοῦς διέγευσε καὶ τοῦ μέ-
 λους.
 διακράτησις, ἡ 53, 17 ἐς ἀπάτην
 καὶ διακράτησιν.
 * διαληρέω 93, 2.
 διαρροῶ 112, 2 πρὸς σωφρο-
 σύνην πεπηγώς τε καὶ διηρ-
 θρωμένος.
 διαρτιῶ 82, 12 πλάσις εἰς τὴν
 τῶν πολεμίων ἀπάτην διηρτυ-
 μῶν.
 διασφίγγω 47, 10 τὰ σώματα
 κατὰ τὸ μέσον διεσφιγμένα.
 113, 3.
 διασχηματίζω 97, 20.
 διατεταμένως 61, 3.
 διαυχενίζομαι 103, 15 ἀνωρθοῦτο
 καὶ διηυχενίζετο. 105, 22. 116,
 18.
 διαφλέγω 93, 9 διαφλεγόμενον
 φθόνῳ.
 διαφωνέω, dissentio 59, 13.
 διαψύχω 45, 9 χειμῶνος ἢ δὴ δι-
 αψύχοντος.
 διέρπω 86, 16 τὸ θάερον καὶ
 ὑπουλον τῶν μηχανημάτων.
 * διεφικνέομαι 91, 16 διεφίχται.
 διοιστρέω 66, 12.
 διοσημέλι, ἡ 95, 22. 100, 13.
 διψάς, ἡ 99, 4.
 διωθέω 107, 8 τὸ μέλλον καὶ δι-
 ωθούμενον.
 δουπέω 102, 4.
 δραστήριος, α, ὄν 107, 1. 109,
 6. 116, 11.
 δυσέξοδος, ὁ, ἡ 43, 17.
 δύσλυτος, ὁ, ἡ 43, 13 εἰς ἀλο-
 ρον καὶ δύσλυτον.
 ἐγκαταμύγνυμι 85, 7.
 ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ 100, 4 ἐγκύ-
 κλιον καὶ πρόχειρον.
 ἔθνος, τὸ, τῶν πονηρῶν 107,
 11. τὰ ἔθνη, omnes gentes im-
 perio Rom. subiectae 46, 3.
 εἰς μέσον 43, 15. 44, 8 βαρῶ
 φθεγγάμενος εἰς μέσον.
 ἐκ προ ὑπὸ 49, 6 πρὶν τὴν δι-
 βρασίην ἐκ βασιλείως ἐπιτραπῆ-
 γαν.
 ἐκθακρῶ 43, 12.
 ἐκκλησιαίξω 60, 9 πρὸς ἑμαντὸν
 ἐκκλησιαίξας.
 ἔκκρισις, ἡ 114, 4 ἡ φυσικὴ τῶν
 ὑγρῶν ἔκκρισις.
 ἐκμελής, ὁ, ἡ 104, 21 κατὰ τὴν
 ἐκμελὴ λύραν (ἡ ἔμμελῆ) 111,
 16.
 * Ἕλληνας τὴν θρησκείαν, paganus
 115, 4.
 ἐνέργεια, ἡ 58, 19. 64, 7.
 ἐντείνω 52, 9. 63, 19. 78, 20.
 ἐντρέχω 101, 10 τὰ ὄργανα συν-
 ἐπεπύγει καὶ ἐντρέχει τοῖς
 τῆς ψυχῆς κινήμασιν.
 ἐνωγγάνων, ὁ, lector (Polyb. I,
 3, 10. 4. 1. saepissime) 56, 8.
 57, 20. 58, 2. 59, 1. 60, 15.
 72, 5.
 ἐξημερόω 101, 13.
 ἐξογκῶ 52, 19. 66, 13.
 ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ 43, 15 ὁ ἀπὸ
 μηχανῆς θεοῦ ἐπεισόδιος εἰς
 μέσον ἔλκεται.
 ἐπὶ c. dat. 45, 5 θεὸν τινα ἐπὶ
 τοῖς λόγοις ἠγοούμενον.
 ἐπιδιαβαίνω 82, 5.
 ἐπικινῶ 82, 5. 85, 7.
 ἐπικλύω 111, 18 τοσαῦτα καὶ
 τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ. 113,
 16.
 ἐπιτεχνίζω metaph. 62, 5. τοὺς
 ἠγοούμενους τῶν πολεμίων ἐπα-
 τείχιζε τῷ Καίσαρι.
 ἐπιτρέχω 46, 14 ἐπιτρέχων θη-
 δίως οὐτιῶσι καὶ συντόμως. 57,
 13. 62, 14. 64, 10.
 ἐπίτροπος, ὁ, ἡ 69, 1 πρὸς τὸ
 βασκανόν. 81, 5 εἰς ἀκούς κί-
 νησιν.
 ἐρωτομανία, ἡ 117, 19.
 εὐανθρος, ὁ, ἡ 51, 14.
 εὐδίαλητος, ὁ, ἡ 47, 15.
 εὐθεώρητος, ὁ, ἡ 81, 22.
 εὐκρασία, ἡ 50, 18.
 * εὐκρατής, ὁ, ἡ 74, 21 τὸ πρὸς
 τὰς ὁμιλίαις εὐκρατές.
 εὐκριτος, ὁ, ἡ 43, 16.
 εὐπαθῶς 43, 12 εὐπαθῶς ἐξεδά-
 κρουσε.
 εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ 114, 6.
 εὐπάρυφος, ὁ, ἡ 113, 2 χλα-
 μύδες εὐπάρυφοι.
 εὐπεπτος, ὁ, ἡ 106, 10.
 εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ 107, 13.

- εἶροια, ἡ 75, 20 διὰ τύχης εθ-
 ροίαν.
 ἡμαρ, τὸ 117, 3.
 ἡμιμανῆς, ὁ, ἡ 54, 7.
 ἡψαίστειος 117, 18 ὡσπ. ἡψαι-
 στείοις δεσμοῖς ἀγγέλοις.
 θαλαμηπόλος, ὁ 87, 18. 102, 21.
 θάμβος, τὸ 44, 6.
 θεοκλυτῶ 68, 11.
 θεομισῆς, ὁ, ἡ 44, 18.
 θεοφιλῆς, ὁ, ἡ 53, 13.
 θερμός, ἡ, ὄν 47, 2 τὸ ἄγέρω-
 χον καὶ θερμόν. 110, 11.
 θερμότης, ἡ 66, 19. 81 p 19.
 θύραθεν 110, 6 ἢν δὲ μανία οὐ
 θύραθεν.
 θυσανοειδῆς, ὁ, ἡ 50, 3.
 Ἰερακοτρόφος, ὁ 95, 18.
 ἰερατεύω 93, 11.
 ἰερομηνία, ἡ 107, 14.
 Ἰονδος, ὁ 84, 8 Ἰονδός τις πα-
 ρανατέλλων παρὰ τὸ γένειον.
 Ἰσταμαι 45, 8 μετωπώρου ἑστη-
 κότης.
 Ἰταμότης, ἡ 95, 1.
 καγγάζω 105, 3.
 καθάμαξεύω 51, 17.
 καθειμένος 87, 7 διὰ καθειμέ-
 νων ἀνθρώπων.
 καθελίττω 113, 9.
 καλινθέομαι 116, 14 οἱ περὶ ταῦ-
 τα καλινδοῦμενοι.
 κάμπτω metaph. 42, 5 κάμπτο-
 μένος ὑπὸ τῆς χρείας.
 κάρω 103, 9 τὴν ψυχὴν κεκα-
 ρωμένος. 113, 5.
 καταδαπανᾶω 97, 15 οἱ ἀπο-
 ροθῆτες καταδαπανᾶντο μά-
 σιξι τὰ σώματα.
 καταδρομή, ἡ 45, 13.
 κατάδυτος, ὁ, ἡ 69, 10 κατα-
 δύτων γενομένων δυεῖν ἀλγη-
 μάτων.
 κατακοιμιστής, ὁ 111, 13 οἱ κα-
 τακοιμισταὶ εὐνοῦχοι.
 καταμαραίνω 69, 14.
 κατασειῶ 67, 10 διὰ τὸ μέγεθος
 τῶν πεπραγμένων πρὸς τὸ λέ-
 γειν αὐτὰ κατασειόμενος 95,
 8. 102, 22.
 καταστολίζω 82, 13.
 κατάφρακτος, ὁ, ἡ 101, 1 οἱ
 κατάφρακτοὶ ἵππεῖς.
 καταφρονέτομαι 93, 2.
 καταχλεύαζω 92, 13.
 καταψύχω 87, 10 ἔχιδναν ἐπὶ
 κρούσι κατεψυγμένην.
 κατεξανίσταμαι 102, 20.
 κόλλησις, ἡ 95, 7 τοὺς βασιλέας
 διατέμνων ἐκ τῆς σφῶν αὐτῶν
 κολλησέως.
 κορακώδης, ὁ, ἡ 94, 21.
 κροτοθόρουβος, ὁ 88, 18 τὸν κρο-
 τοθόρουβον ἔχουσιν.
 κρυψίνους 112, 11.
 κωθωνίζομαι 93, 20.
 λαφύσσω 106, 11.
 λευκός, ἡ, ὄν 49, 21 παιδαρίον
 λευκοῦ καὶ χαρίεντος. 111, 19
 λευκὴ τις ἡμέρα.
 λύσσα, ἡ, ἔρωτικὴ 50, 5.
 λύσσημα, τὸ 71, 3.
 λυσσαώδης, ὁ, ἡ 54, 9.
 μακαριότης, ἡ 80, 23.
 μάλη, ἡ 96, 5 ὑπὸ μάλης δια-
 φεύγειν
 μέγιστον ὄσον 42, 18.
 μειρακιώδης, ὁ, ἡ 64, 9 ἄμιλλα.
 μελεδωνός, ἡ, τῆς Συρίας θεοῦ
 104, 15.
 *μελλόπλουτος, ὁ, ἡ 79, 3 ὡσ-
 περ μειράκιον μελλόπλουτον.
 μερίς, ἡ, factio 53, 13.
 μεσαιπώλιος, ὁ, ἡ (II. v, 361.)
 116, 17.
 μηχανή, ἡ 43, 15 ὁ καλούμενος
 ἀπὸ μηχανῆς θεός.
 μουσουργός, ἡ 117, 22 μουσουρ-
 γοῖς συνέζησε τοσαύταις.
 μυριέλιπος, ὁ, ἡ 103, 8.
 μυροπώλιον, τὸ 57, 9.
 νειμειστής, ἡ, ὄν 88, 9.
 νεοχμῶω 90, 8.
 νηστεία, ἡ 94, 2.
 ξένος, ἡ, ὄν 74, 3 τὸ ξένον τῆς
 τιμωρίας.
 οδύρομαι 43, 2. 48, 16.
 οικεικόν, τὸ 50, 18.
 οισυῖνος, ἡ, ὄν 101, 3.
 οκρίβας, ὁ 80, 11.
 ομιλέω 102, 19 ποικίλαις ὀμι-
 λήσας τύχαις. 113, 14.
 οξυθάνατος, ὁ, ἡ 97, 17.
 ὄστακός, ὁ (i. q. Attice ὄστα-
 κός) 85, 7.
 οὐρανομήκης, ὁ, ἡ 85, 17. 88,
 22. 95, 8.
 οὔτε pro οὐδὲ 44, 16. 83, 21.
 παγκράτιον, τὸ, τῶν λόγων 89, 21.
 παντομυγῆς, ὁ, ἡ 112, 16 χω-

- ρίον παντομιγές τε και εὐκαρ-
 πον.
 παραδυναστεύω 49, 11.
 παραναλίω 100, 7.
 παρατρέχω 53, 3 συνθῆκαι βαρ-
 βαρικόν ἦθος εἰς ἀμότητα πα-
 ρατρέχουσαι.
 παραφέρω 75, 18 μὴ παραφέρω
 πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὁ λόγος 92,
 9. 97, 2.
 παραφλυαρέω 93, 9.
 παραχρήμα c. gen. τῆς διαβάσε-
 ως 51, 15.
 παρεκλέγω 85, 12.
 περικαῶς 116, 16 περικαῶς τῆς
 γυναικὸς ἔχων.
 περικτυπέω 102, 5.
 περισπειράομαι 113, 8 περισπει-
 ρασάμενος τὰς αὐλὰς.
 * περιφρονητικός, ἡ, ὄν 46, 21.
 περιωπή, ἡ 79, 7.
 πλασίσις, ἡ 53, 17. 82, 11.
 πλαστός, ἡ, ὄν 69, 18 οὐδὲ εἰ
 πλαστός θεός.
 πλοκή, ἡ 43, 14 αἱ τῶν ὑπο-
 κειμένων ἔργων πλοκαί.
 ποιηλατέω 82, 3 ποιηλατεῖσθαι
 τὸ ἀνθρώπινον.
 πολυάνδριον, τὸ 117, 13 πολυ-
 άνδριον και πολυτελῆ τάφον.
 πολυπλανής, ὁ, ἡ 89, 5.
 πολύπλοκος, ὁ, ἡ 117, 2.
 πολύτροπος, ὁ, ἡ 48, 4 πολύ-
 τροποὶ συμφοραί. 66, 22.
 πολυύμνητος, ὁ, ἡ 51, 11. 60, 2.
 πολυωπής, ὁ, ἡ 94, 17.
 πραγματώδης, ὁ, ἡ 82, 20 πρα-
 γματώδης και δύσκολον.
 πρόβολος, ὁ 101, 22 προβό-
 λους ὑπελάμβανε γενναίους και
 ἀδαμαντίνους ἔχειν.
 προσεμψρηγής, ὁ, ἡ 116, 9.
 προσκυνέω 45, 4. 89, 10 ἀκρί-
 βειάν τε προσκυνήσει και ἀ-
 λήθειαν.
 * προσχρότερος, α, ὄν 66, 21
 τὸ τῆς ἀνάγκης προσχρότερον
 ἀπαιτεῖ τὸν κίνδυνον.
 πρωτεύων, ὁ 115, 22 *principalis*
civitiatis. V. Briss. s. v. n. 4.
Cherson illud solemne prin-
cipis magistratus nomen erat.
 N.
 πυνθάομαι c. gen. 52, 6 τού-
 των ἐλύθητο τῶν κακῶν.
 ρύμα, τὸ 104, 11 ἔς τόξον ῥύμα.
 ῥύμη, ἡ. ῥύμη τε και φορὰ 96,
 5. 102, 13.
 ῥώπος, ὁ 57, 8.
 σαλεύω 83, 18.
 * σιρομασθής, ὁ 102, 11. (*ferrum*
telonarum, quo ad merces in-
vestigandas utebantur.)
 σκέπη, ἡ 83, 2 μετα βεβούτητος
 και σκέπης.
 * σκιρτῶν, ὁ, ἡ 83, 11 ἀνδρας
 ἀγέλης τε και σκιρτῶνας.
 σταθερός, ὁ, ὄν 44, 8. 48, 6.
 στεγαπός, ἡ, ὄν 79, 1. 82, 9
 83, 3. 21. 86, 3.
 σπενωπὸν, τὸ 81, 15.
 συγγομφώ 115, 1.
 συγκατασπείρω 85, 8.
 συγκυρῶ 103, 20.
 συμπεραίνω 43, 15.
 συμπερατόν 91, 16.
 συμπυνθάομαι 88, 8.
 συμφοιτέω 46, 12.
 συναινίττομαι 92, 15.
 συνδέω 44, 5 θάμβει συνδεθέμετες.
 συνενθουσιάζω 62, 2 τὰς τοῦ
 Καίσαρος ἀρεταῖς συνενθου-
 σιῶσης τῆς τύχης. 63, 21.
 συνεφέλω 82, 8. 97, 4.
 συνορῶ 43, 1. 82, 22.
 συντεκμαίρομαι 105, 8.
 συντήκω 81, 20.
 συντολμάω 51, 9. 16.
 συσχιάζω 87, 9 διὰ τίνος συνε-
 σχιασμένης ἐπιβουλῆς 117, 5.
 σφαδαῖω 54, 8.
 σφέτερος, *singul. num.* 73, 7 τὸ
 μέτρον ἰδῶν τοῦ σφετέρου σώ-
 ματος. 91, 9.
 σωρεύω 79, 4.
 τέμμαρσις, ἡ 109, 19.
 τελέω εἰς τι 87, 20. 98, 22.
 τίκτω 44, 3 οὐκ ἔτεκεν ὁ ἦλιος
 τοιαύτην ἡμέραν.
 ὑγρός, ὁ, ὄν 91, 23 ὑγρότερος
 και μαλακώτερος γενόμενος.
 ἔλη, ἡ 69, 6 ἔλη τις τῆς φλυα-
 ρίας ὑπῆν.
 ὑπαιθρος, ὁ, ἡ 100, 21 τῶν κοι-
 νῶν και ὑπαιθρῶν πραγμά-
 των. 115, 10 ἐννομόν τινα και
 ὑπαιθρον μάχην.
 ὑπερζέω 52, 8 τῷ θυμῷ ὑπερέ-
 ζεσε.
 ὑπόδειγμα, τὸ 111, 7.

ἔπομοσχεύω 104, 9 ὑπεμύσχευον τὸν πόλεμον.
 ὑποτύφω 45, 11 ἐς τοῦτο ὑπετύφωτο μεγαλαυχίας.
 ὑποφύω 104, 3 ὑποφύμενον κακοῦ.
 ὑφειμένος, 7, 97 112, 16 διὰ τινων ὑφειμένον ἐνηδρευμένους.
 φιλόζωος, δ, ἡ 91, 14.
 φιλοστρατιώτης, δ 70, 3. 111, 2.
 φλήγαφος, δ 84, 19 οἱ τῆς κοινῶν φλήγαφον ἡσχηκότες. 92, 20. 103, 6.
 φλογοειδής, δ, ἡ 111, 22.
 φρικώδης, δ, ἡ 96, 1.
 φῶς, τὸ 51, 2 εἰς φῶς καὶ ἔργον συνάγειν.
 χανδόν 106, 11. 107, 3. 117, 8.
 χαῦνος, 7, 97, 88, 123 χαννότερον ἐπαινεῖν.
 χεῖρ, ἡ 44, 21 χειρῶν ἀδίκων ἀρχεῖν. 86, 14 χεῖρας ἐναντίας ἀρασθαί. 93, 24 νικήσιν καὶ χεῖρας ἔχειν.
 χιδῶ 105, 11 ὡς κεχιῶσθαι τὴν γλωττίαν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν κιδῶν.
 χλευασία, ἡ 92, 8.
 χλιδή, ἡ 88, 23.
 χλοερός, ἂ, ὄν 96, 2.
 χορηγέω 101, 8 ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος.
 ψυχικός, ἡ, ὄν 81, 20 τὰ ψυχικὰ ὄργανα.
 ᾠδὴν, ἡ 54, 8 πρὸς τὴν ᾠδὴν τῆς ἐπιβουλής σφαδάζοντες.
 Augmentum insolitum 83, 5 ἐξεπτάκεσαν.
 Comparationes audaciores 44, 7 ἡσυχία μυστηρίων ἀπάντων σταθερωτέρα. 19. τοὺς οὐδὲν ἀδικούντας δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὡς περ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας, διὰν ὑφ' ἑτέρων διώκηται. 51, 1. 65, 6. 68, 7. 73, 17. 85, 7. 87, 10. 90, 12. 100, 8. 111, 9. 113, 9.
 Dictio metaphorica 43, 13 καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, διὰν εἰς ἀπορον καὶ δύσλυτον αἰτῶν ὑποκειμένων ἐργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, δ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισ-

ὀδιος εἰς μέσον ἔλατται. 44, 3 οὐκ ἔτεκεν δ ἥλιος τοιαύτην ἡμέραν. 5 θάμβει συνδέθεντες ἐς τὸ ἀκίνητον ἐπάγησαν. 47, 4 ἔντος ἀρχῶν κατέχειν. 51, 16 ἡ ἐπανάστασις — ἀνοιδήσασα κατεστόρεσεν ἐς τοσόνδε καὶ καθημάξουσε. 52, 14 κάλλιστα στρατηγήσαι ἔδειξεν ἡ τύχη. 54, 12. 56, 13 πρόθυρα κάλλους ἀνήμεστα προθεῖς τῆς συγγραφῆς. 57, 8. 58, 7. 12. 59, 9 ἐπεισοδῶς ὡς περ ξενικοῖς ἡδύσμασι τὸ τῆς ἱστορίας ἐδώδιμον καὶ χρησίμον ἀνατρέπειν. 63, 15. 64, 6. 17. 69, 10. 73, 21 πῶν τοῦ βασιλέως ἀτακτον καὶ τυματώδη φορὰν εἰς θυμὸν καὶ λειὸν καταστορέσαι. 74, 23. 75, 7. 19. 76, 3. 16. 77, 8. 82, 14. 88, 6. 89, 16. 93, 7. 95, 10. 96, 2. 98, 19. 103, 17. 113, 17. 114, 20.

Neutra adiectivorum pro substantivis 44, 10 τὸ Ῥωμαίων φιλένθρωνον. 49, 12 αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγηκόν. 53, 11. 92, 2.

Participium aor. fort. minus recte, ex illius aetatis usu, in futurum mutatum 67, 22 δ Ἡράκλειος ἀχροασάμενον ἐκέλευε τὸν Ἰουλιανόν. Cfr. *ind ad Priscum et Menandrum.*

Proverbia 51, 18 χρυσὸν ἀποδειχθῆναι πρὸς τὰ θράκια πάθη τὴν Μυσῶν παρορμητώδη λείαν (cfr. 95, 16. 100, 1. 110, 5. 111, 18.) 54, 12 οἶνος καὶ ἀλήθεια. 58, 8 ἡ Βοιωτία παρορμητία, ὅτι οὕτως αὐλεῖν οὐ πρέπει. 61, 20 τὸ θέρος ἐπὶ τῇ καλῇ φαινεσθαί. 63, 14 οὐδὲν πεισόμεθα ταῦτα τοῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ δάδας ἀνασχουσί. 69, 3 τοὺς Ἀχαιοὺς, φασιν, ἔκριναν ἀπὸ τοῦ πύργου. 96, 22 οἱ νόμοι κατὰ τὸν Σχῦθην Ἀνάχαρσιν οὐκ ἀραγνίω ἦσαν ἀσθενέστεροι μόνον. 98, 7 νικήσας τὴν Καδμείαν. 100, 19 Καρικὸν θυμῶ.

A D P E T R U M P A T R I C I U M .

Ἀγάγιμος, δ, ἡ 134, 5 δῶρα
 μεγαλοπρεπή και άλλα ἀγώ-
 γημα.
 ἀνακτόμοι 134, 20 τοὺς πρέ-
 σβεις βουλόμενος ἀνακτήσα-
 σθαι.
 ἀνεκδίκτης, δ, ἡ 131, 6.
 ἀνενοχλητος, δ, ἡ 126, 7.
 ἀντιγραφεύς, δ, τῆς μνήμης 134,
 17.
 ἀπροόπτως 130, 9.
 ἀφυπνίζω 131, 7.
 βασιτάγη, ἡ, lectica 129, 2.
 δέομαι pro δεῖ ἐμὲ 125, 12 μη-
 γύσαι δέομαι τῷ αὐτοκράτορι.
 διακόπτω 131, 3 τὴν βασιλείαν
 διακοπτομένην.
 διαρνέομαι 135, 18.
 διασύρω 128, 22.
 δοῦξ, δ 124, 19.
 ἑαυτοῦ cum 2. pers. coniunctum
 125, 20 εἴπατε ἑαυτοῦς.
 εἰς 125, 9 και ἡμᾶς ἐχέτω εἰς
 τοὺς δεομένους. 126, 11 τὴν
 ἑορτὴν εἰς τὰ οἰκεία ποιῆσαι.
 ἐπικάμπτω 128, 10.
 ἐπιφθάνω 124, 3 τῶν πεζῶν ἐ-
 πιφθασάντων.
 ἐφ' οἷς οὕτω πραχθεῖσιν 124, 4.
 ἐφ' οὗ, quam ob rem 122, 19.
 κάστρον, τὸ, oppidum (gr. barb.)
 135, 12.
 κλίμα, τὸ, ἀνατολικὸν 135, 9.
 μεταγενέστερος, α, ον, inferior
 127, 5.
 μυσαρός, ἄ, ὄν 128, 3.
 οἰκείος, α, ον, quasi pronomen
 possess. 126, 4 μετὰ τοῦ οἰ-
 κείου στρατοπέδου. 127, 10.
 129, 13. 131, 11. 134, 11. 135,
 13.
 ὀροθέσιον, τὸ 135, 11.
 ὄσον οὕτω 127, 21.
 ὄστις pro οὗτος 126, 20.
 * πακτεύω (gr. barb.) 126, 17 πα-

κεύσας πρὸς αὐτοὺς ἀνεχά-
 ρησθ.
 παρσκευάζομαι εἰς τι 122, 11
 παρσκευάζετο εἰς τὸν κατὰ
 τῶν Ῥωμαίων πόλεμον.
 παρελκύνω 134, 1 τοὺς πρέσβεις
 παρελκύνω 135, 1.
 * παρσκαυσμός, δ 124, 23.
 πιλοφόρος, δ 123, 3.
 προαελλίζω 128, 18.
 προστριβόμαι 123, 1 μεγάλη αὐ-
 τοῖς προστριψεσθαι κακά.
 σκορπίζω 135, 2 οἱ τῆδε κακέι-
 σε διὰ τὸν πόλεμον σκορπι-
 σθέντες.
 συγκινέω 128, 1 συγκινήσας τὸ
 ἑαυτοῦ σῶμα.
 συγκλητικὸς ὑπαρχος, δ 129, 22.
 συγκροτέω 125, 21 εἰκὸς ἐστι
 συγκροτηθῆναι ὑμᾶς.
 συγκροτήσις, ἡ 125, 19.
 σχολάζω c. genit. 129, 17 τούτου
 τοῦ μέρους τῆς πρεσβείας σχο-
 λάζοντα.
 υπάγομαι 134, 5 βουλόμενος αὐ-
 τὸν υπαγαγέσθαι.
 υπέρθεσις, ἡ 126, 12 τριβὴν και
 υπέρθεσιν γενέσθαι τῆ ὀδοῦ-
 πορίας αὐτοῦ.
 χλευασμός, δ 122, 21.
 Augmentum omissum 129, 11 δε-
 αγενόμεθα.
 Forma inusitata 126, 5 ἀπωμψ-
 νου κινδύνου (haud dubie ἀ-
 πωμψμένου).
 Infinitivus aor. pro fut. 123, 1
 πολεμήσειν και μεγάλα αὐτοῖς
 προστριψασθαι κακά (quod
 fort. mutandum non erat).
 Perfectum pro aoristo 121, 2 δε-
 δωκεν. 124, 12 δεδώκασι. 125,
 5 εἰρήκασι. 128, 13 πεπραχα-
 σι. 135, 20 ἐνδεδωκέναι χρῆ
 πρὸς τοῦτο.

- Ἀγιστεία*, ἡ 159, 5.
ἀλεά, ἡ (ἀλέα?) 184, 10 *ἀλεῶν*
παρετχον καλῶς ἐναύοντες.
ἀλλὰ γὰρ pro *simp.* *ἀλλὰ* 208,
 7. 219, 21. *ἀλλὰ γὰρ καὶ* pro
ἀλλὰ καὶ 142, 21. 150, 3. 164,
 10.
ἀλύω 177, 12.
ἀμετάτρεπτος, ὁ, ἡ 206, 11.
ἀμέτοχος, ὁ, ἡ 180, 3.
ἀμιλλᾶσθαι 163, 10 *πρὸς τὴν*
αὐτῶν κομιδὴν ἀμιλληθήσονται.
ἀμοίβαιος, α, ον 222, 3.
ἀμφίβαλα, τὰ 140, 13. 147, 14.
 177, 3. 181, 6. 196, 6. 13. 15.
 202, 9.
ἀμφίβολον εἶναι 177, 9. 180, 4.
ἀναβαίνω e. acc., *excellere* 171,
 17 *Ἐδέχονα ἀναβεβηκέναι τὸν*
Ὁρέστην πολὺ. 213, 6 *τὰς ἀρ-*
χὰς ἀναβεβηκασί πάσας.
ἀνάγκη adverbii modo usurpatum
 142, 12 *ἀνάγκη ὑπερβάλλοντι*
δέει. 149, 20 *ἀνάγκη ἐθάξρει*
τὸ τῆς ἀρχῆς. 176, 2.
 * *ἀνακλιπυρόω* 221, 4 ὁ πόλεμος
ἀνεκλιπυρώθη (f. — ρήθη).
ἀνακαλοῦμαι ἑμαυτὸν 164, 13.
ἀνασκολοπίζω 178, 17.
ἀνάχυσις, ἡ 158, 7 *τοῦ ὤκεα-*
γού.
ἀνεκλήμενος 142, 19 *δαπάνας ἀνε-*
κλήμενος.
ἀνέχομαι c. gen. 199, 9 *ὥστε*
μη ἀνέχεσθαι δικαίων λόγων.
ἀντιφιλοτιμύμεται 218, 13.
ἀνωμάτως 154, 20 *τὸ σῶμα δι-*
ατίθεται.
ἀπαγορεύω c. dat. 184, 15 *τῆ*
ὁμιλίᾳ ἀπαγορεύσαμεν.
ἀπασχολέομαι 165, 12.
ἀπεμπολάω 207, 13.
ἀποβουκολέω 227, 6.
ἀποδιδράσκω aor. 1. *ἀπέδρασα*
 144, 14.
ἀποθανυμάζω 147, 22. 174, 2.
 199, 5.
ἀποκαριερέω, *cibo abstineo* 143,
 12.
ἀποτίμησις, ἡ 142, 9. 143, 4.
 144, 18. 154, 5.
ἀσβεστος γέλως 206, 9.
ἀσμενίζω 142, 15 *πᾶν ἐπίταγμα*
ἡσμένειζον 220, 9.
ἀστεμφής, ὁ, ἡ 206, 11.
ἀτενῶς 182, 8 *τὸν τοῦ ἡλίου*
δίσκον ἀτενῶς ἴδειν.
αὐτὸς abundat 164, 4 *πρὲρ τοῦ*
αὐτοῦ χρυσίου μνηύσειν.
αὐχέω 164, 4 *τὸ Ὀδύων αὐχέι*
γένος.
ἀφαιρέομαι aor. 2. med. sensu pas-
 sivo (si scriptura sana) 150,
 6 *τοῦ χρυσίου ἀφελόμενον.*
βαλανεύς, ὁ 188, 7.
γαληνός, ἡ, ὄν 206, 14 *γαλη-*
νοῖς ὁμιασί ἀποβλέπω.
γεηπονία, ἡ 163, 20.
δειματῶν 183, 21.
διαγλύφω 172, 23.
διάκειμαι pro *simp.* *κεῖμαι* 168,
 1 *ψροσθρον κατὰ τὴν ἐτίραν*
ὄχθην διακείμενον.
διακονέομαι c. dat. 167, 3 *ὅτις*
διαφόροις. 188, 8. 192, 9. 204,
 14.
διαλυμαίνομαι 195, 7.
διαναβάλλομαι 219, 16.
διαποικίλλω 197, 23.
διάστροφος 225, 4 *τοῖς ποσίν.*
διατεροαίνω 184, 21.
διαφιλονεικέω 157, 1. 176, 13.
διαφυλάττω 204, 23. 213, 12.
διευκρινέω 170, 8. 177, 3. 196,
 6. 15.
δίσκος, ὁ, τοῦ ἡλίου 182, 8.
δυσσῆς, ὁ, ἡ 222, 10.
 * *ἔγγλυφος*, ὁ, ἡ 197, 13 *σανίδες*
ἔγγλυφοι.
ἐκδαπανᾶω 142, 17. 192, 6. 211,
 17.
ἐκλιπαρέω 170, 11. 19.
ἐκμειλίττομαι 186, 1.
ἐκστράτεια, ἡ 157, 14.
ἐμβατεύω 170, 1 *τῆ Ῥωμαίων*
ἐμβατεύειν γῆ.
ἐμπιστεύω 148, 11.
ἐναύω 184, 10.
ἐξ ἀνθρώπων γίγνεσθαι, *μορι*
 215, 18.
ἐξαντιλάω 143, 14 *τῶν θησαυρῶν*
ἐξαντιληθέντων.
ἐλακυρώω 144, 16.

- ἐπισκοπος, δ 140, 6. 186, 8.
 ἐπιτηδεύτης, ἡ 158, 16.
 ἐπιτροπή, ἡ 163, 5. 207, 18.
 ἐπιχωριάτης 185, 5 διὰ τὸ μὴ
 ἐπιχωριάζειν τοῖς βαρβάρους.
 ἑσπέρα, ἡ, imperium occid. 152,
 5. 157, 23. 179, 6. ἡ ἑσπερία
 151, 18.
 εὐελεμων, δ, ἡ 190, 15.
 εὐημερία, ἡ 216, 17.
 ἐφικτός, ἡ, ὅν 174, 17 οὐκ ἦν
 ἐφικτῶν γινώσκειν.
 ἑωλός, δ, ἡ 210, 6 δὴά τινος
 ἑωλοῦς προφάσεις.
 ζάπλουτος, δ, ἡ 191, 1. 209, 10.
 θαμινά 174, 12.
 θεῖον, τὸ 187, 2.
 θηλυδριώτης 227, 22 πρὸς ἀνε-
 σιν ἐτραπή καὶ ἑστωμένη θη-
 λυδριώτιν.
 θύελλα, ἡ 183, 17.
 ἰδιολογέομαι 171, 18. 179, 18.
 ἰταμότης, ἡ 178, 20.
 καθιστάω 202, 17.
 καθηγητής, δ 155, 11.
 καθυφίημι 226, 5.
 κακοφυία, ἡ 225, 2.
 κάμος, δ, cerevisia, potio Hun-
 nica 183, 14.
 κατάλυμα, τὸ 172, 1 ἐν τοῖς ἑ-
 ροῖς καταλύμασι.
 καταφυγγάνω 167, 2.
 κισσύβιον, τὸ 203, 21. 204, 3.
 κρατέω τι, obtinere 183, 21 ἡ
 κρατούσα τὸν αἶρα ταραχή.
 199, 20.
 κυλίω 183, 20.
 λιμνάζω 183, 10 οἱ λιμνάζοντες
 τόποι.
 μαγίς, ἡ 204, 12.
 μάγιστρος, δ 149, 19. 21. 213,
 5.
 μέθος, δ, hydromeli (Meth), potio
 Hunnica 183, 12.
 μερίζομαι 152, 3 τὴν γνώμην.
 μετακλήσις, ἡ 160, 14.
 μετεξέτεροι 154, 14. 176, 4.
 νεοχμέω 226, 23.
 νομίζομαι pro δοκέω 179, 19
 πάλαι πρὸς τε καὶ ἡπίος νο-
 μισθεῖς. 180, 12. 193, 9. 210, 5.
 Νουβάδες, recentior nominis for-
 ma pro antiqua Νοῦβαι (Steph.)
 153, 16. 154, 22.
 ξαναγιώ 173, 11. 182, 22. 185, 8.

- ξύγκλυς, δ, ἡ 190, 7.
 οἰκείος, quasi pron. poss. 141,
 9. 179, 9. 218, 5.
 ὀμιχλώδης, δ, ἡ 158, 7.
 ὀμολογῶ χάριω 194, 13. 196, 2.
 ὀπάνων, δ 171, 15.
 οὐριδορροιέω 223, 9.
 οὔτε pro οὐδὲ 209, 8.
 οφείλω c. inf. 185, 10 ἡμῶν
 κατόπιον παρῆνεσθαι οφειλόν-
 των. 189, 15.
 πανήγυρις, ἡ 140, 1. 168, 14.
 παράβυσσα, τὰ, θεῶν 174, 18.
 παραπέτασμα, τὸ 203, 12.
 παρασαλεύω 169, 22.
 παρενοχλέω 159, 5.
 παρευθύνω 150, 7.
 πατριότις, δ 160, 3.
 πατρικιότης, ἡ 160, 5.
 περιαιγωγή, ἡ 172, 14 χωρίον
 περιαιγωγὰς πολλὰς ἔχον.
 περιτροχάλα 190, 16 ἀποχειρό-
 μενος τὴν κεφαλὴν περιτρο-
 χάλα.
 πεύσις, ἡ 175, 1.
 πιλωτὸν, τὸ 197, 20 τοῖς ἐκ τῆς
 ἑρέας πιλωτοῖς τοῦ ἐδάφους
 σχεπομένου.
 ποῖος pro τίς 152, 4. 179, 10.
 199, 16.
 πολυπληθία, ἡ 141, 3.
 πρέσβις, acc. — εν: haec forma
 exstat ap. Hoeschel. 146, 20.
 προλοχίω 141, 4.
 προξενέω 226, 20 πολλὰ προ-
 ξένησε κατὰ τῆ Ῥωμαίων πο-
 λιτεία.
 προσκαρτερέω 162, 6. 189, 21.
 199, 2. 206, 23. 227, 10.
 προσμεταπέμπομαι 149, 19.
 σηρικὸς, ἡ, ὅν 171, 4 σηρικὰ
 ἐσθήματα.
 σιτηρέσιον, τὸ, στρατιωτικὸν
 193, 2. 223, 16.
 στρατοπεδαρχία, ἡ 227, 20.
 σύμβολα, τὰ, τῶν Χριστιανῶν
 160, 22.
 συναπαίρω 172, 13.
 συνηρητής, δ, ἡ 172, 13.
 σύνταξις, ἡ 141, 12. 142, 5.
 15. 201, 8.
 σφέτερος, α, ον singul. num.
 142, 8. 150, 11. 151, 5. 153,
 9. 162, 3. 178, 20. 179, 7.
 182, 9. 196, 7. 9. 217, 10.

Dexippus, Eunapius etc.

41*

- τελέω pro εἶμι 197, 7 ἐν δέξῃ τε-
λεῖν. 227, 16.
τηνάλλως 192, 13. 207, 1.
ὑπασπιστής, ὁ 147, 21.
ὑπογραφεύς, ὁ 171, 15. 176,
18. 179, 1. 185, 16. 207, 5.
208, 10.
ὑποθερμαίνουμαι 170, 22.
ὑπονοστέω 218, 14.
φέρων, ἡ 209, 3.
φορηγός, ὁ, ἡ 211, 17 ὑποζύ-
για φορηγὰ.
φρενοβλαβής, ὁ, ἡ 205, 19.
χορηγέω 163, 5. 183, 10. 201,
8. 227, 2.
χορηγία, ἡ 223, 16.
χρηματίζομαι, δόνα accipio 146,
4.
χρηστηριάζομαι 154, 4.
χρυσόστεγος, ὁ, ἡ 148, 4 οὐ-
κοι χρυσόστεγοι.
Articulus omissus (in hac editi-
one interdum additus) 157, 3
vulgo: ἐσπέριοι Ῥωμαῖοι. 172,
15 τοῦ ἡλίου ἀνατολή. 173,
17 ἐς τοῦ Ἀττίλα σκηνάς. 190,
19 τῶν Ἑλλήνων φωνήν. 194,
5 εἰς τοῦ δικαίου εὐρετήν θε-
δὸν πλημμελεῖν. 215, 3. 216,
9. 219, 11.
Ellipses 170, 13 τρισκαίδεκα, scil.
ἡμερῶν, ὁδὸν ἀπέχουσαν. 178, 2
- ἐς τὴν ἐκείνου, sc. σκηνήν, παρ-
γινόμεθα. 191, 12 ἀμείνονα
τοῦ προτέρου τὸν παρόντα ἡ-
γεῖσθαι, scil. βίον. 196, 14. 202,
22. 209, 17. 219, 20.
Formae inusitatae 174, 1 ἀνε-
ρῶντες, quasi ἀνερωτήσοιτες.
187, 1 ἐρωτες, quasi ἐρούσας
(utrobique in hac ed. mutatum
est). 204, 1 ἰζῆσαι tanquam
ab ἰζέω.
Infinitivi aoristi pro futuris 149,
13 πολυπραγμονῆσαι pro - νῆ-
σειν. 202, 15 δέξασθαι, ubi
nunc editum legitur δέξεσθαι.
Participia aoristi pro futuris (pas-
sim in hac editione fortasse
minus recte mutata) 141, 13
τοὺς διαλεξαμένους ἀμικνεί-
σθαι. 147, 17. 19. 149, 11.
159, 10. 179, 3.
Participia fut. pass. Prisco valde
frequentata 148, 21 τὰ ἐρη-
σμένα. 149, 5 λιτρῶν χρυ-
σίου δοθησομένων. 150, 10 τὸ
χρυσίον δοθησόμενον. 152, 22
ἐπιδειχθησόμενον. 167, 11. 175,
11. 14. 20. 176, 14. 177, 15.
16. 180, 16. 181, 10. 198, 1.
206, 18. 207, 4. 212, 2.
Participium cum εἶναι composi-
tum 210, 8 ὠρησάμενος ἦν.

A D M A L C H U M.

- Ἄδδην 277, 10.
ἀκροβατέω 277, 16.
ἄλη, ἡ 273, 14 τσοῦτον αὐτοῦ
ἦδε ἡ ἄλη ἐπεκράτει.
ἀμφιρόπος, ὁ, ἡ 254, 2.
ἀν cum pronom. relat. seq. in-
dicativo 238, 12 οὐδ' ἀν - κοι-
νώσουσιν.
ἀνακτάομαι 235, 13. 243, 6.
ἀναφέρω 259, 18 ἔδοξε τοῦτο
τοῦ φόβου τοῦ πλείονος ἀνα-
φέρειν τὴν πόλιν.
ἀπεπλήρω 234, 21.
ἀποζεύγνυμι 250, 9 ἀποζεύξει
τὸ ταίχισμα.
ἀποπατέω 277, 21 ἐς τὴν εὐνήν.
ἀποσβέννυμι 242, 13 ὑπὸ τῆς
συμφύτου ἀπείσβεσθη δειλιάς.
ἀπρατος, ὁ, ἡ 276, 9.
ἀρχεῖον, τὸ 245, 11. 276, 13.
ἀρχιερεὺς, ὁ 245, 18. 246, 20.
γένος, τὸ : τὰ ἱερὰ γένη, sacer-
dotum collegia 245, 12.
γούν praeter morem adhibitum
246, 18 οὐκ ἐδύνατο πάντων
δυνας ἀπόρους τὰ γούν ἐπι-
τήδεια ἐκπορῆσαι κωλύειν. 266,
4 νῦν γούν σὲ καλέσαστες.
γυναιμανής, ὁ 273, 21.
δαιμόνιον, τὸ 277, 2.
δεκατηλόγος, ὁ 232, 13.
δέχομαι, passivo sensu, ut vide-

ται 233, 10 δέχεται παρὰ τοῦ βασιλέως ἀσμένως.
 δῆθεν 239, 4. 262, 7.
 διαπυρρῶναι 256, 10.
 διατείνομαι 277, 4 οἱ μάντιες διατείνόμενοι προὔλεγον.
 διδακτός, ἢ, ὃν 277, 19, τὴν φυσικὴν καὶ διδακτὴν κακότητα.
 δομεστικός, δ 240, 17.
 ἑαυτοῦ cum 2. pers. coniunctum 240, 10 εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς ἑκείνον ἡμαρτες.
 εἰς. εἰς ὑπόθεσιν ἔχειν 237, 1.
 ἐκ τῆς ἀνάγκης 263, 18.
 ἐκκλησία, ἢ. οἱ τῶν ἐκκλησιῶν ἐπίσκοποι 274, 17.
 ἔκτοτε 262, 18.
 ἐκτρέψω 267, 16 ἐξέτριψε ἅπαν τὸ αὐτόθι γεωργούν.
 ἐκφέρω 263, 20 ἕως τῆ παντὶ πέρας ἐξοίσειεν.
 ἔλληνηκὸν, τὸ, τῆς θρησκείας 271, 2.
 ἔνβως (corruptum) 255, 16.
 ἔνδειγμα, τὸ 260, 6.
 ἐνεργέω 277, 12 τὸν νέον κραιπαλῆν ἐνήργουν.
 ἐξαπόλλυμαι 266, 16.
 ἐπανορθόομαι τὴν ἔνδειαν 240, 20.
 ἐπίσκοπος, δ 232, 19. 274, 17.
 ἐρυθροπρόσωπος, δ, ἢ 273, 19.
 εὐγείος, δ, ἢ 255, 6.
 * εὐεπίτευκτος, δ, ἢ 274, 14.
 * εὐπυρόδεντος, δ, ἢ 273, 2.
 ἡγέομαι γνώμην 236, 11.
 θεάζω 271, 22 παρέσχεν ὑπόψιαν, ὡς ἐκ τινος ἀδήλου ταῦτα θεάζοι προγνώσεως.
 ἔσχω pro δύναμαι 261, 19 ὄσους ἔσχυσε τῶν αἰχμαλώτων ἐπρίατο. 274, 1.
 Κασμεία νίκη 266, 1.
 καπηλεύω 276, 8.
 παραδοκία, ἢ 277, 16.
 κατάλιθος, δ, ἢ 233, 17 εἰκόνα χρυσὴν καὶ κατάλιθον.
 καταλιμπάνω 277, 8.
 κατάρχων, δ 277, 8.
 κατατείνομαι 267, 15 κατατεινόμενος τὰ κάλλιστα τῆς χάρας — ὑφαρπάζει.
 κόμης, δ 240, 8 τῶν περιβάτων. 271, 8.

* κτηνικόν, τὸ 276, 16.
 μαγγανεύω 271, 10.
 μάγιστρος, δ 239, 2.
 μαία, ἢ 273, 7.
 μαστροπεύω 277, 12.
 μερίς, ἢ 266, 20 ἐν ἀνδραπόδων μερίδι.
 μισαιφόνος, δ, ἢ 274, 11 μετὰ χειρὸς μισαιφόνου.
 μόρος, δ 247, 2 ἐκ τῶν ταύτη μόνων (sed leg. videtur φόνων).
 ξυρρήγγυμαι 232, 3 ὁ πόλεμος ξυρρήγγαγη. 241, 22 μεταπεισαι ξυρρήγγαγην ἔκεινω.
 οὐραγία, ἢ 250, 15. 256, 16.
 παλαιόπλουτος, δ, ἢ 252, 2.
 παρὰ μικρὸν ἐλθεῖν 254, 3 παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀπολέσθαι.
 παραλυπέω 247, 1.
 παρεκστροφή, ἢ 273, 3.
 παρευδοκίμew 273, 10.
 πείθω c. dat. (si lectio sana) 249, 4 τοῖς στρατιώταις — ἐπεισεν ὄμοῦ πάντας ἐκλιπεῖν.
 πολιαρχέω 247, 7 ὁ πολιαρχήσας.
 πολιτοκάπηλος, δ 276, 16.
 πολὺς 274, 20 πολὺς ἦν ἐς ἐπιθυμίαν χρημάτων.
 * πρόαγωγεύς, δ 240, 16 τοὺς προαγωγέας τῶν λημμάτων τῆς ἀρχῆς.
 σάλος, δ 259, 4 μόλις καταστάσαν ἐκ τοιοῦτου σάλου πόλιν.
 σιλεντιάριος, δ 234, 4.
 σκευωρία, ἢ 270, 22 ὑπ' αὐτοῦ πειραθεῖς σκευωρίας (f. σκευωρίας).
 στέγω 273, 5.
 στενοχωρέω 234, 19 λίμνη τοὺς ἐνδον στενοχωρήσαντι.
 στρατοπεδάρχης, δ 274, 13.
 στήναι c. gen. 218, 15 στήναι τῆς πολλῆς πλάνης.
 συβαριτικῶς 277, 11.
 συντελέω 265, 6 ἐς ἐπίδα χρησὴν τῶ ἔργῳ.
 σύντριψις 237, 4.
 σύνταξις, ἢ 271, 6. 272, 13.
 σύρφαξ, δ, τοῦ δήμου 273, 17.
 συσπουδάζω 236, 5.
 σχολαί, αἰ 237, 21. 268, 3.
 σωμασκέομαι 277, 9.
 σωμασχία 273, 11.
 τέλλω 233, 18 ὄσοι ἐτέλουν ἐς

τὴν βουλήν. 262, 16. 269, 11.
275, 9.
ὑποκάθημαι 265, 11.
ὑποφθάνω 245, 11.
φύλαρχος, ὁ 232, 17. 233, 2.
χορηγέω 247, 19. 268, 3.
χορηγία, ἡ 237, 18.
Articulus praeter morem omissus
246, 21 ταυτὴ πάλει (quod
fort. non erat mutandum).
Formae verborum insolentiores
263, 20 ἐξοίσειεν quasi ab aor.
1. ἐξῆσα verbi ἐκφέρω. 262,
11 οἶδας. 246, 9 ἴδεις.
Neutra participiorum saepe pro
substantivis posita 238, 4 τὸ
γεωργούσων ἄπαν. 245, 13 τὸ

ἐταπτοῦν. 259, 5 τὸ θορυβή-
σθαι φιλοῦν. 267, 17 τὸ γε-
ωργούσων. 275, 19 τὸ θυμούμε-
νον.
Nominativus absolutus 262, 1 ὁ
Ζήνων πρεσβευσάμενος — —
ὑπέσχετο, scil. ὁ τῶν Γότρων
στρατηγός.
Participium aor. pro fut. 255,
16 ἐπακολούθησαντας vulgo:
nunc — σορίας.
Participium praes. pro fut. 240,
18 ἐκπέμπειν λόγον διδόντας.
Recentioris graecitatis vestigia 231,
2 Λέοντος τοῦ Μακέλλῃ pro
Μακέλλου.

A D M E N A N D R U M.

Ἄγαθ' ἄποιός, ὁ 353, 14.
ἀγελάζομαι 299, 19 ἐς τὴν κατ'
αὐτοὺς ἀγελάζονται ἡπειρον.
ἀγίστεια, ἡ 330, 20.
ἀγγινεφής, ὁ, ἡ 298, 12.
ἀδελφότης, ἡ, τοῦ Καίσαρος 353,
22.
ἀδρόν, subditio 341, 8. 391, 17.
αἰσίος, ὁ, ἡ 291, 17 οὐκ αἰσίως
προβήσεται τὰ τῆς πρεσβείας.
314, 11. 440, 6. 7.
ἀπάθεκτος, ὁ, ἡ 421, 13.
ἀλαζονικώτατος 422, 14.
ἀλεξητήρ, ὁ 282, 13.
ἄλκιμος, ὁ, ἡ 282, 10.
ἀλλά initio apodosis (Agath. 11, 5.
23, 8. saepe) 310, 3 εἰ καὶ
συμβαίη γέ σφισι θανάτῳ ἄ-
λῶναι, ἀλλ' ἐμοί γε μὴ γενέ-
σθαι συναίσθησιν.
ἀλλὰ γὰρ et ἀλλὰ γὰρ καὶ pro
ἀλλὰ et ἀλλὰ καὶ (Ag. 26, 10.
67, 11. saepissime) 296, 16.
299, 23. 307, 14. 310, 20.
312, 4. 315, 19. 316, 6. 317,
8. 322, 15. 332, 10. 341, 6.
352, 3. 17. 355, 20. 360, 14.
394, 17.
ἄλλως δὲ pro ἀλλὰ 312, 16 οὐχί
ἐς τὸ ἀβροδίσαιον — ἄλλως δὲ
ὡς φιλοπόλεμοι εἰσιν. 333, 20

οὐ κατὰ Ῥωμαίων, ἄλλως δὲ
κατὰ Σλαβηρῶν. 362, 10 μὴ
δυνάμει στρατιωτικῇ, ἄλλως
δὲ δ' ἄλῃ.
ἀμνηγέη et ἀμωσγέπως (Ag. usi-
tatissimum 7, 4. 33, 14. cett.)
345, 3. 417, 12.
* ἀμιλλητήριος, α, ον 439, 6 ὁ
ἀμιλλητήριοι ἀγῶνες.
* ἀμοιβάζω 360, 14 τὰς ἐμπορέ-
ας ἀμοιβάζειν ἀκωλύτως.
ἀμπεχόνιον, τὸ 309, 2.
ἀμφήριστος, ὁ, ἡ (Ag. 278, 1
τὰ ἀμφήριστα γένη) 321, 4
αἱ ἀμφήριστοι πολιτεῖαι. 372,
22.
ἀμφίπρυμνος, ὁ, ἡ 405, 19.
ἀναδέομαι 354, 18 τὴν χίτα-
ριν. 411, 22. (Ag. 46, 20. 113,
10.)
ἀναλέγομαι (Ag. 13, 12. 96, 16.
cett.) 317, 9 ἀναλεξαμένη τὰ
γούματα. 389, 9. 391, 13.
429, 22.
ἀναμαστεύω 425, 17.
ἀναπτερῶ 311, 6. 322, 8. 329,
4.
ἀναρδῆγγυμι 342, 8 τὴν μάχην.
ἀναρδῆπος, ὁ, ἡ 440, 13.
ἀναφαίνομαι pro simpl. φαίνο-
μαι 381, 1. 392, 1. 393, 12.

- ἀνόνητα adverb. 289, 20 οὐδὲ
 μένειν ἀνόνητα ἤθελον.
 ἀξιόκτητος, ὁ, ἢ 339, 19.
 ἀπαιθασιάζομαι 292, 11. (αὐθα-
 διάζομαι 308, 4.) et
 ἀπαιθασίζομαι 317, 2. 406, 14.
 427, 8. (αὐθαδιάζομαι 289, 4.
 καταπαιθασίζομαι 407, 20.)
 ἀπειρόκαλος, ὁ, ἢ 317, 4.
 ἀπλετος, ὁ, ἢ 300, 15. 425, 14.
 ἀποδιδράσκω aor. 1. ἀπέδρασα
 (Ag. 126, 10. 171, 5.) 299, 13.
 361, 9. 394, 22. 400, 23.
 ἀποδιοπομπέομαι 381, 8.
 ἀπόδρασις, ἡ 442, 16.
 ἀποκαρδοκέω 412, 15.
 ἀποπορεία, ἡ 302, 20.
 ἀποπροσποίεομαι 294, 8. 337, 12.
 * ἀποσιγάω 295, 9.
 ἀποσχίασμα, τὸ 422, 21.
 ἀποτροπαιος, ὁ, ἢ 381, 7.
 ἀπότροπος, ὁ, ἢ 436, 17 ἐμοὶ
 γε οὐκ ἀπότροπον φαίνεται.
 (Cfr. Ag. 7, 14., ubi nunc le-
 gitur: ἔδοξέ μοι οὐκ ἀπὸ τρό-
 που εἶναι, fort. minus recte.)
 * ἀποφανακίζω 404, 14.
 ἀποφλαυρίζω 291, 20. 310, 21.
 429, 14. 431, 21.
 ἀπρόσμαχος, ὁ, ἢ 435, 6.
 ἀρματοτροχία, ἡ 355, 21.
 ἀρτιθανής, ὁ, ἢ 403, 9.
 ἀρχιερωσύνη, ἡ 336, 1.
 ἀσάλευτος, ὁ, ἢ 314, 6. 403, 2.
 ἀσεκρήτις 413, 11 οὐς, εἰ τις τῆ
 Λατινῶν χρήσοιτο φωνῆ, ἀσε-
 κρήτις τε προσαγορεύσειεν.
 ἀτάρ (Ag. 131, 17.) 298, 19. 320,
 3. 331, 2. 341, 8. 353, 18.
 373, 16. 381, 22. 386, 17. 395,
 19. 421, 5.
 αὐτός pro ὁ αὐτός 346, 20 ἐν
 αὐτῷ γενόμενοι (sic vulg. ut
 in Agath. 334, 10 καὶ αὐτὸ
 τοῖς ἄλλοις γενόμενοι) 398,
 11 vulg. κατ' αὐτὸν ξυνενεχθή-
 ναι. 409, 1 ἐν αὐταῖς ταῖς ἡ-
 μέραις.
 ἀφαιγνίζω 381, 10.
 * ἀφιλοπρωτεία, ἡ 434, 13.
 βασιλείως στοὰ, ἡ 439, 2.
 βεβαιωτικός, ἡ, ὄν 353, 8 γραμ-
 μα.
 βεβηκώς, firmus 430, 10 μὴ λο-
 γισμῶ βεβηκῶσι χρωμένους (Ag.

266, 14 λογισμῶ στεβῆξ καὶ
 βεβηκῶσι).

βιβλιθιον, τὸ 372, 7.

γελοιώδης, ὁ, ἢ 295, 1.

γενεάρχης, ὁ 322, 15. 410, 18.

γνωματεύω (Ag. 33, 13. 43, 19.

saepe) 285, 16. 297, 4. 312,

8. 361, 2. 392, 21.

δεδίττομαι 288, 14 ταύτη δεδι-

ζονται καὶ ἐκφοβήσουσι τὸν

βασιλέα. 442, 1. (Ag. 220, 11.,

ubi legendum: δεδεδιγμένοις

pro δεδευγμένοις.)

δεκατεντήριον, τὸ 360, 8.

δεκατημόριον, τὸ 304, 14.

δὴ abundans, inprimis post praep.

κατὰ 291, 4 κατὰ δὴ τὴν Νί-

σιβιν. 300, 14 κατὰ δὴ τὴν λι-

μνην. 301, 21. 302, 16 κατὰ

δὴ τὸν Εὐξείνον πόντον. 314,

8. 318, 17. 320, 19. 332, 18.

381, 15. 383, 15. 385, 13.

386, 1. 389, 22. 391, 1. 393,

12. 414, 4. 421, 21. 424, 6.

δῆθεν Men. usitatissimum 285,

19. 289, 7. 290, 15. 292, 22.

313, 18. 322, 4. 326, 14. 336,

4. 337, 2. 351, 1. 405, 2.

δηλητηριος, ὁ, ἢ 297, 6 φάρμα-

χον.

δῆπουθεν valde frequentatum 299,

13. 320, 10. 338, 23. 349, 15.

353, 12. 357, 17. 369, 6. 371,

1. 383, 10.

διάλιθος, ὁ, ἢ 341, 5 ἐκ δια-

λίθων ὑφασμάτων.

διασαφηνίζομαι 341, 11.

διατυπῶ 362, 21 διετυπώθη τὸ

πονοῦν μέρος πρεσβέλιαν στέλ-

λειν.

δικήγορος, ὁ 433, 13. (Ag. 295,

10.)

διοπτῆρ, ὁ 301, 13.

δονακώδης, ὁ, ἢ 399, 3.

δουλαγωγέω 355, 7.

δόχια, voc. Turcicum, quod pa-

rentalia significabat 403, 15.

δραματοργέω 422, 22.

δράσσομαι τινος 416, 2 ἀπειρή-

ας δραξάμενοι.

ἐγγαλινῶ 356, 6 ἐγγαλινῶσαν-

τι τὴν τοῦ Ζιχ μεγαληγορῶσαν.

406, 19. 422, 3.

εἶναι cum participiis praes. et

aor. (Ag. 175, 14 ἀλύοντες ἢ-

- σαν) 290, 18 ὡς ἂν ἔσοιτο ἐξ-
επιστάμενος. 295, 15 ἀντικα-
θιστάμενος ἦν. 326, 1. 337,
6 οὐκ ἦν — προαποθήμενος.
341, 10. 344, 17. 384, 5. 396,
1. 429, 7. 439, 18.
- ἐιρηνοπάτριος (Chosrois titulus)
353, 13.
- εἰς pro ἐν 301, 4 εἰς τὰ περὶ
τὸν Κωφῆνα—ἐπιτηροῦσι. 310,
7 ἔς τὰ τῶν Ἰηπαίδων θρία
διέτριβεν. 330, 3. 331, 19.
- ἔκασι (Ag. 6, 4. 47. 2. passim)
294, 16. 321, 22. 324, 1. 370,
6. 392, 18. 397, 5. 406, 15.
- ἐκδιαυτάω 427, 1 ἀμέριμνος ὁ
βίος ἐκδεδιητημένος.
- ἐκείσε. οἴχεσθαι ἐκείσε, μοῖρι
(Ag. 4, 5. 287, 5.) 283, 11.
4403, 18 ἀπιέναι.
- ἐκείσε pro ἐκεῖ (Ag. 137, 2.) 301,
8 διέσωξεν ἐκείσε τοῦ Λιζαβού-
λου τὸ κράτος. 357, 1. 383,
12. 414, 10. 416, 13.
- ἐκμαγεῖον, τὸ 364, 9.
- ἐκπαλαι 392, 15.
- ἐκπολεμέομαι τινι 404, 12 Τοῦρ-
κοὶ ἐξεπολεμήθησαν τοῖς Ρω-
μαίοις.
- ἐμπεδώτατα 302, 22. 313, 21.
322, 9.
- ἐμπης (forma ion.) 326, 20.
- ἐμφιλοχαρῆς 430, 2.
- ἐμφωλεύω 432, 6.
- ἐν pro εἰς 291, 14 ἐν Βυζαντίῳ
ἦεν.
- ἐνιζάνω 306, 5. 323, 15. 341,
4. 362, 2. 282, 22. 421, 18.
- ἐξ ἀρχῆς, penitus 330, 19 τὴν
ἐξ ἀρχῆς δουλείαν. ἐν ἀρχῇ
321, 23 οὐκ ὑποχαλόντων ἐν
ἀρχῇ τῶν Περσῶν.
- ἐξηγούμενος, ὁ 282, 2 ὁ τῶν Ἀ-
λανῶν ἐξηγούμενος 356, 18.
- ἐξογκόομαι 291, 11. 308, 5 ἐξ-
ογκούμενος (vulg. ἐξογκάμε-
νος, f. pro ἐξωγκούμενος, negle-
cto augmento).
- ἐξουσιάζω 373, 6.
- ἐπακτρῖς, ἡ 333, 9.
- ἐπετροφάω 287, 7. 407, 20.
- ἐπιβύω 400, 8 ἐπέβυσε τοῖς δέκα
δακτύλοις τὸ στόμα τὸ ἑαυτοῦ.
- ἐπιδουπέω 441, 22.
- ἐπιθειάζω 363, 19. 364, 21. 441, 17.
- ἐπιδρῆπέστατα 423, 6.
- ἐπισκιάζω 350, 7. 428, 7.
- ἐπιτροχάδην 384, 10.
- ἐπιτωθάζω 429, 14.
- ἐρίτιμος, ὁ, ἡ 331, 3.
- ἐς 314, 7 φροιτήσαντα ἐς τὸν βα-
σιλέα.
- ἐς τὰ μάλιστα, formula Men. u-
sitatissima 282, 15. 285, 17.
298, 10. 303, 17. 307, 14.
374, 19. 392, 14. 393, 6. 409,
7. 416, 18.
- ἐστί cum superlativis (Ag. 16,
12. 31, 14. passim) 284, 18.
285, 11. 298, 11. 323, 19.
327, 9. 396, 5. 411, 12. 427,
2. 429, 17. 431, 19. 432, 11.
- ἐσφοιτάω 282, 9. 301, 19. 302,
14. 396, 3. 412, 2. 414, 14.
- ἔτερα ἄλλα (f. ἄττα) 344, 9 ἔτε
φρούρια, ἔτε ἔτερα ἄλλα.
- εὐθύωρος, ὁ, ἡ 441, 4 εὐθύω-
ρον ἀπεβίω.
- εὐνούστατος, ἡ, ον 282, 14. 288,
10. 320, 16. 326, 9. 330, 15.
385, 3. 409, 12.
- ἐφροστῖς, ἡ, στρατιωτικῇ 309, 9.
- ἐχέιρων, ὁ, ἡ 417, 22. 422,
18.
- ζητέω pro αἰτέω 385, 12 ἐζήτεω
τὸν Βιταλιανὸν χρυσίον οἰκω-
ρασχεῖν.
- ζοφώδης, ὁ, ἡ 416, 17.
- ζήγούμενος, ὁ 295, 15. 305, 17.
309, 10. 312, 6. 332, 3. 358,
17. 385, 16.
- ἡλβατος, ὁ, ἡ 306, 3 τὸ ἡλ-
βατον τοῦ βαλανείου.
- ἦν c. optat. 335, 21 ἦν ἐπιορ-
κοῖεν.
- θαμίζω 439, 2 ἐν τῇ βασιλείῳ
στοῦ θαμίζειν. (Ag. 6, 20.)
- θεῖον, τὸ 434, 22.
- θεοκλυτέω 363, 22.
- θεόσδοτος, ὁ, ἡ 409, 22.
- θέρω 406, 10 ταῖς τοῦ ἡλίου θέ-
ρεσθαι ἀκτίσιν.
- θητικόν, τὸ 286, 7 τὸ θητικόν
καὶ οἰκεικόν, copiae domesti-
cae. (Ag. 80, 5.)
- θρευμαμένη, ἡ, patria 323, 4. 15.
349, 13.
- θυρεός, ὁ 341, 7.
- θυρεοφόρος, ὁ 408, 13.
- ἰδιοβουλέω 309, 3.

ἔρουργός, δ 331, 7.
 ἔλασθηριον, τὸ 352, 16.
 ἔνδαλμα, τὸ 383, 9.
 ἰσοδύναμος, δ, ἢ 359, 18. 364, 6.
 ἔσχυροποιέω 377, 19.
 καὶ δ et καὶ ὅς (Ag. 23, 19. 56, 16. passim) 292, 4 Ἄμβρος ἐκπέμψας ἀπὸρχε καὶ ὁ γε — πρεσβείαν. 292, 15. 297, 17. 335, 10. 360, 3.
 καιροφυλακίω 435, 4.
 κατ' ἐκείνου καιροῦ 282, 4. 373, 19. (Ag. 19, 4 ἔς ἐκείνου τοῦ καιροῦ.)
 κατὰ τὸ μᾶλλον (Ag. 9, 19. 15, 6. saepe) 289, 5. 301, 16. 405, 6.
 καταδιαίτιω 293, 7.
 καταθύμιος, δ, ἢ 439, 5.
 κατασοβαρεύομαι 429, 13.
 καταυθαδίζομαι 407, 20.
 κενεμβατέω 439, 19.
 κεντηνάριον, τὸ 327, 23.
 * κλεπτοτελωνέω 360, 21.
 κλίμα, τὸ, pagus vel castellum in Armenia vicinisque regionibus 393, 8 διὰ τοῦ λεγομένου Ἀρξεδεσιῶν κλίματος καὶ τοῦ Μαρεπτικῶν. 394, 19.
 κρεῖττον, τὸ, Deus (Ag. 49, 18. 65, 4.) 318, 4. 370, 1.
 κρυμώδης, δ, ἢ 297, 14.
 λαοτόμος, δ, ἢ 443, 5 ὄργανα λαοτόμα καὶ τοιχοῦρνα.
 λαφυραγωγός, δ 368, 16.
 λειτούργημα, τὸ 418, 11.
 λοχμώδης, δ, ἢ 399, 3.
 μάγιστρος, δ 413, 14.
 μαχαιροφόρος, ὁ 283, 19.
 μεγαλοῤῥήμων, δ, ἢ 347, 7.
 μειονεκτέομαι 349, 13.
 μεμεθυμένα ὄρηματα 317, 5.
 μεταβολεύς, δ 294, 18 μεταβολεύς τε καὶ παλιγκάπηλος. (Ag. 254, 12.)
 μέταξα, ἢ, sericum 295, 23. 302, 9.
 μεταρῥυθμιζῶ 289, 2.
 μῆνις, ἢ 335, 21.
 μήτε pro μηδὲ 351, 19.
 μήτε μὴν 418, 22. 419, 16.
 μοναστήριος οἶκος 352, 12.
 μονσταγωγός, δ, episcopus 329, 21.
 νεμεσίω c. dat. 312, 13 ἐνεμέσιζε τοῖς στρατιώταις.

ξηρεΐδιον, τὸ 403, 13.
 ξιψηφόρος, ὁ 398, 4.
 ξυμβάν 349, 6 τυχὸν μὲν γυνεῖς, τυχὸν δὲ παιδᾶς, ξυμβάν δὲ τοὺς φιλιτάτους.
 * ξυμμεταρυσθμιζῶ 351, 6.
 ξυγγέλευσις, ἢ 354, 15.
 ξυνωθίω 409, 17 Ζαχαρίου τὴν πρεσβείαν ταύτην γενέσθαι ξυνωθίσαντος.
 ὁ γε tanquam pronomen person. 293, 9 ὁ Μερβώδης αὐτίκα ὁ γε — συγγέας τὸ πρόσωπον ἐφοινύτιετο. 295, 22. 297, 15. 303, 5. 321, 13. 326, 7. 331, 12. 407, 9. 414, 20.
 οἱ pro αὐτῶ ἰnitio enuntiatii 417, 13 οἱ (sic scrib., non oi) δὲ τὰ μὲν ἄλλα οὐκ εἶχε καλῶς.
 οἰκείος, suus 287, 7. 310, 11.
 οἰμάς, ἢ 352, 7 ἐν οἰμάδι.
 ὅπως c. inf. 391, 22 βουλευσασθαι ὅπως δὴ τὰ διπλα καταθέσθαι τελέως.
 ὀρθογνώμων, δ, ἢ 299, 21.
 ὄνισμα, τὸ 288, 2. f
 ὄσον οὐπω (Ag. 79, 16. 106, 21. saepius) 314, 13. 324, 11. 328, 19. 344, 11. 395, 14. 414, 4.
 οὐ μὴν ἄλλα καὶ 301, 2. 339, 3. 383, 9. 399, 4. 401, 13. 412, 22. 431, 22. 439, 7.
 οὐ μὴν καὶ (omisso ἄλλα) 389, 22.
 οὔτε pro οὐδὲ (Ag. 216, 18.) 315, 11. 322, 17. 413, 1. 434, 22.
 οὕτω ξυμβάν, οὕτω παρασχόν (Ag. 99, 9. 123, 17. celt.) 290, 22. 297, 15. 314, 10. 414, 7. 410, 9. 424, 21.
 ὀφθῆναι, videri 289, 5 ὀφθῆσται κατὰ τὸ μᾶλλον εὐεργετης. 293, 6. 387, 18. 434, 11.
 παγιώω 362, 6 ἐπαγιώθη τὸν δεχοντα τοῦ Δάρας διατιθέναι. παλιγκάπηλος, ὁ 294, 18.; v. μεταβολεύς.
 παλίμβολος, δ, ἢ 297, 5. 355, 23. 377, 3.
 παλύων 297, 13 τῆς αὐτῶν χώρας νικετῶ παλυνομένης.
 * παραιτιρώσχω 420, 10.
 παρευναστήρ, δ 346, 19.
 περιουσίω 282, 1. 402, 6. 427,

12. 432, 4. 439, 5. 18. (Ag. 76, 2 περιπόσεισις.)
 περιπέτω 442, 16.
 περιφάντηριον, τὸ 330, 21. 383, 1.
 περιώδυνος, ὅ, ἡ 306, 14
 πλειστα ὕσα 305, 13. 320, 13.
 404, 1. 407, 13. 414, 13.
 πολεμησεύς 328, 13. 414, 11.
 πρέσβις, acc. — εν: haec forma
 exstabat in ed. Hoeschel. 389,
 11.
 προσάπαξ 322, 2.
 προσισάνω 409, 22.
 *προσχεπασίης, ὅ 418, 9.
 *προτίκτωρ, ὅ 418, 7.
 πρωτοσιώτης, ὅ 286, 7.
 πτερόν 314, 13 κολακείαις τὸν
 βασιλέα ἐπτέρωσαν.
 πτοία, ἡ 421, 6.
 σάκραι, αἱ λεγόμεναι τῇ Λατί-
 νων διαλέκτῳ σάκραι 352, 19.
 353, 2. 363, 16.
 σέβασμα, τὸ 326, 4.
 σελεῖναι voc. corruptum 328, 16.
 σημαίνω: aor. 1. tum ἐσημανα 308,
 13. 309, 4. 358, 4., tum ἐση-
 μηνα 312, 3. 18. 422, 2.
 σήραγγε, ὅ 44, 10.
 σηρικὸς, ἡ, ὄν 288, 16 ἐσθῆτας
 σηρικὰς. 339, 18. 382, 13.
 σπαλιῶνες, οἱ, vineae 443, 1.
 (Ag. 147, 15. 195, 5.)
 στέργω c. dat. 391, 16. 441, 7
 ταῖς σπονδαῖς οὐ στέργουσι
 οἱ ῥωμαῖοι.
 συμβουλαία, τὰ 358, 4. (leg. συμ-
 βόλαια.)
 σφείς cum 1. pers. 423, 5 ἐκε-
 τείαις χρωμέδα μὴ ἀναγκα-
 σθῆναι σφῆς ἐπιλαβέσθαι ὅ-
 πλων.
 σφέτερος cum nom. sing. 300, 8.
 σφριγάω 283, 3 οὐκ ἐσφρίγα
 οἱ τὸ σῶμα. 396, 2.
 εὐτά τοι, ταύτη τοι, propterea
 (Agath. 18, 17. 16, 14.) 284,
 14. 297, 6. 14. 301, 7. 303,
 10. 329, 19. 352, 18. 385, 16.
 405, 3. 428, 10. 442, 12.
 τέλλω 289, 9 ἐν ζωσὶ τελεῖν.
 τέλος, τὸ 283, 10 τῷ ὑφειλομέ-
 νῳ τέλει ἠφανίσθη.
 τέρθρηια, ἡ 321, 22. 348, 6.
 τίθεμαι 283, 5 ἔθειο δορυάλω-
 τον. 287, 8 οἰκείον τίθεσθαι
 κέρδος. 291, 15 αὐθαδέστερον
 τοῖς κατὰ τὴν ὁδοπορίαν θέ-
 μενος. 307, 19 λόγους ἡμῖν
 θέσθαι. 314, 3.
 τιμαλφῆς, ὅ, ἡ (Ag. 93, 1.) 309,
 13. 330, 22.
 τραχιάτῳ, gr. barb. 354, 5. 7.
 τῷ τοι ἄρα, formula Menandro
 usitatissima (sicut Agathiae 119,
 1. 158, 12. cett.) 314, 14. 354,
 10. 375, 15. 384, 15. 393, 6.
 400, 2. 404, 12. 416, 6.
 ὑδροστάσιον, τὸ 301, 11.
 ὑπερβλύω 335, 17.
 ὑπερόριος, ὅ, ἡ 316, 2.
 ὑπευρύνομαι 432, 4.
 ὑποσιτρώννυμι 327, 13 ἐλίπω
 ὑποσιτρώννυς.
 ὑποτύπω 286, 17.
 ὑπαγόρας, ὅ (Ag. 79, 1.) 284,
 13. 294, 11. 317, 4. 402, 2.
 ὑπαύχην, ὅ, ἡ 325, 4.
 φθάσας, ασα, αν 305, 4. 339,
 21 τὰ φθάσαντα. (Ag. 91, 8.)
 φιλορῳμαῖος, φιλοπέρησθης 402, 22.
 φιλοτάραχος, ὅ, ἡ 430, 12.
 φόβητρον, τὸ 441, 10.
 φοινίττομαι 293, 10.
 φύλαρχος, ὅ 292, 3.
 χαρακτηρίζω 353, 16.
 χορηγὸς, ὅ, τῆς τρυφῆς 289, 5.
 χρονοτριβέω 360, 13.
 χρώματα, τὰ (in circo) 439, 5.
 χωρέω c. part. fut. 304, 18 ἐχώ-
 ρουν πολέμησοιτες.
 ὦδι 309, 13. f. 440, 9.
 Accusativus absolutus 287, 9 τοῦ-
 τὸ ἐφειμμένον αὐτοῖς — ἐχρή-
 σαντο. 290, 20 Τιμόθεος, τοῦ-
 το ἐπιτετραμμένον αὐτῷ, πα-
 ρεγένετο. 300, 4. 326, 6. 374,
 14. 417, 16 ἀρέσαντα βασιλεῖ
 (f. ἀρέσαν τῷ βασιλεῖ).
 Articulus praeter morem omissus
 287, 13 διάδοχον εἶναι τετε-
 λευτηκότος (pro τοῦ tet.). 360,
 12 κατὰ ταύτην ἀξίαν. — po-
 situs 411, 2 μεταξύ τῶν ἀλ-
 λήλων.
 Formae nominum insolitae 391,
 5 τῷ πρέσβει πρὸ πρέσβει κ.
 πρέσβη. 402, 4 ὡ ἠγμεῶν προ-
 ἡγμεῶν. — verborum: 421, 6
 ἐχράτο pro ἐχρήτο. 436, 12 κα-
 θέσιτκα sensu activo. πόνοι —

ἀπόλαυσιν ὡσερ ταμεῖόν τι
καθεστήκασι. 284, 20 ἀπο-
πιανθῆναι. 304, 6. 316, 1 κα-
θελῶ fut. v. καθαιρέω (Ag. 269,
5). 333, 1 ὑφειδόμενος (?).

Infinitivus aor. pro fut. 325, 13.
15 ἀπάρξασθαι — παραβήσα-
σθαι. 412, 22 τευξασθαι (nunc
ubique mutatum est).

Neutra participiorum sensu col-
lectivo 282, 11 τὸ φημιστατοῦν.
394, 22 τὸ γεηποῦν.

Nomina castellorum et pagorum
in Armenia et adiacentibus ter-
ris in — on exeuntia non de-
clinantur: Χλωμάρων 329, 14.
Κισθαρζίων 329, 11. Κορουτζόν
359, 21. Αἰδέσιων 393, 7.
Μαρεπτικῶν 393, 8. Μακρο-
βαρδῶν καὶ Ταραννῶν 394,
19. Μονόκαρτον 421, 2.

Nomina propria in — ios, in —
ης (pro is) mutata (gr. barb.)
386, 2 Ταργίτης, qui alias
Ταργίτιος 386, 16.

Nominativus absolutus 313, 11
ἀνερευθέντες οἱ τὴν κλοπὴν εἰρ-
γασμένοι ἐν φανεροῖς τε γενέ-

μένοι, μοῖραν ἀπεκαταστήσα-
317, 15 οἱ στρατηγοὶ εἰσβολὴν
ποιησάμενοι καὶ ὁμήρου λα-
βόντες, ἕκον ἐς Βυζάντιον scil.
οἱ δημοῖ.

Neutra adiectivorum pro substan-
tivis 283, 14 τὸ ἀγγέλουν τε
καὶ βουλευτικὸν τοῦ βασιλέως.
285, 19 τῷ ἐμπεδῶσαι τὸ εἶ-
νον. 286, 19. 288, 20. 292,
21. 299, 18. 316, 15. 349, 5.
435, 20 ἐς ἔσχατον κινδύνου.

Optativus futuri Menandro, ut
Agathiae, nimis frequentatus
282, 3 ἐκέται ἐγένετο, ὡς ἀπὸ
γνώριμοι ἔσοιντο. 285, 14.
286, 4. 287, 17. 289, 19. 290,
18. 292, 7. 294, 11. 16. 296,
7. 301, 10. 303, 20. 305, 8.
309, 22. 315, 22. rell.

Participia praes. s. aor. pro futu-
ris (interdum hac ed. muta-
ta) 282, 2 Κἀνδιχ ἤρεθῃ πρε-
σβεύμενος. 308, 9 πρέσβεις
τοὺς βεβαιώσαντας περὶ τῆς
εἰρήνης. 345, 21. 346, 15. 384,
17.

A D P R O C O P I U M .

Ἄν post ὅπως seq. indicativo 494,
10 ὅπως ἂν ἡ τύχη κρινεταί.

ἄλλος, ἡ 495, 12.

ἐπακμάζω 501, 5.

κατόπιν ὀφθῆναι τινος 490, 2 ἡ
πόλις μηχανωμένη μὴ κατόπιν
ὀφθῆναι τῶν δωρεῶν. 496, 4
τῷ μὴ κατόπιν ὀφθῆναι τῆς
τιμῆς.

κρεῖττον, τὸ, Deus 492, 15. 494,
4.

λήξεις, ἡ 497, 3 ἡ ἐφία λῆξις.

πολιά, ἡ 497, 19 αἰκίζομένην
πολιάν.

προλαβόντα, τὰ, praeterita 494,
21. 495, 1. 501, 1. 512, 16.

Augmentum omissum 496, 14 τῶν
ψηφισμένων.

CORRIGENDA AD EDITIONEM HOESCHELII.

P. 7. l. 6. μὲν ἐπ' εὐσ. p. 8. l. 11. ac p. 146. l. 20. πρόσβεις (p. 389. l. 11. πρόσβειν) p. 12. l. 3. ἀφ' Ἰππων p. 53. l. 12. παρεγγυνοῦτο p. 169. l. 14. ἀλλὰ καὶ Μαξ. p. 177. l. 9. δεσ δὲ p. 190. l. 11. παράλου p. 210. l. 1. δεδμένω p. 216. l. 21. οὔτε δ' ἀπ. p. 219. l. 15. Ῥωμαϊκῆ μὲν π. p. 221. l. 5. πῦρ ἀνδρας τῶν p. 235. l. 10. κελεύοι p. 242. l. 18. Μαρτινιανός p. 255. l. 16. ἔνβωσ p. 257. l. 16. τοὺς μὲν εὐ p. 294. l. 12. πῆ τῶν βῆμ. p. 301. l. 17. Ὀρομουσῶν p. 324. l. 21. ἀπισχυρ. p. 334. l. 18. οὔτε p. 353. l. 7. περὶ τοῦ τοιοῦδε l. 14. φ' τινε οἱ θεοὶ p. 367. l. 16. νικῆσει.

ALIA CORRIGENDA.

P. 13. in Schol. ad 1. dele mg. p. 21. (Arg.) l. 13. *Epistola ad cives oppidi a barbaris obsessi, qua monentur ne temere pugnam ineant* (5). *Oratio Dexippi ad eos etc.* p. 139. (Arg.) l. 14. pro *Marcellinus* scr. *Aegidius*. p. 145. dele Scholion ad 2. et 4. p. 166. (Arg.) l. 5. pro *Romano* scr. *Graeco*. p. 203. Schol. 3. ἐπίλικα. p. 242. vers. lat. l. 19. Martinianus. p. 291. l. 3. πρὸς τοῦ Περσ. p. 295. in Scholio ad 1. 2. pro vulg. scr. *Val.* p. 305. l. 13. κακῆγορήσαντες. p. 366. l. 12. προτερήσας. p. 612. col. 2. l. 49. 41. dele verba (*sed hic — videtur.*) p. 616. col. 2. l. 39. scr. *Arcthae nepos.*

ADDENDA.

P. XXIX. l. 12. Postea, eodem Marciano Aug. superstite, ab Euphemio, magistro officiorum, adsector adlectus fuit (p. 155. l. 12. ed. B.). ad p. 6. l. 7. ἀπὸ ἐπάρχων H., similiterque infra p. 48. l. 14. μετὰ δλοφυρμῶν. p. 124. l. 18. μετὰ ὑπερηφανείας. p. 154. l. 2. κατὰ ἐκείνην. p. 176. l. 21. ὑπὸ ἔρμηνεῖ. p. 188. l. 10. ὑπὸ δθόνας: quae cuncta in editione Parisina sublata sunt; mansit tamen, imo in nostram quoque editionem transiit p. 143. l. 8. μετὰ αικισμῶν. — ad p. 15. l. 15. ὁμῖν vulg. p. 19. l. 5. βουλόμεθα vulg. p. 127. l. 12. παρὰ Ναρσαίου H., περάνας σαῖου vulg. p. 139. (Arg.) l. 15. post *gerit* add. *Legatio ad Marcellinum pacem confirmat.* ad p. 159. l. 1. τα εἰς τῶν vulg. p. 162. l. 17. ἀψικουμένοις vulg. l. 19. ἔστιν ἀκοῖλον vulg., ἐς τὸν κοῖλον H. p. 175. l. 16. εὐλαβηθεῖς H., εὐλαβεῖσθαι vulg. p. 182. l. 10. Κατζίρων vulg. at p. 191. l. 8. et

197. l. 11. Ἀκατήρων. p. 203. l. 4. παραγενόμεθα vulg. p. 207.
 l. 17. Ἀδάμει τῶν Val., Ἀδαμειτῶν vulg. p. 210. l. 8. ὡς τὸν vulg.
 p. 211. Pericope, quae incipit a verbis ἀναζεύξαντα δὲ (l. 11.) ap-
 pomiter in ed. Pesch. lemmatis loco: λόγος δ. p. 215. l. 7. Κων-
 σταντίνῳ vulg. p. 219. l. 10. Κωνσταντίνος vulg. p. 233. l. 1.
 ἐκθεῶν ed. H. p. 247. l. 11. et p. 258. l. 19. Ὀτριαρίου vulg. p. 249.
 l. 17. ἐκλιπόντας H., ἐκλιπόντα vulg. p. 250. l. 10. τῶν abest vulg.
 p. 266. l. 10. ἀδῶν vulg. p. 267. l. 19. αὐτοῖς H., αὐτοῦς vulg.
 p. 283. l. 9. κατηγωνίσαιτο vulg. l. 11. ἠφανίσθαι vulg. l. 21.
 ἐμφρονέστατος vulg., ἐμφρονέστατος H. p. 296. l. 19. μὲν vulg.
 p. 298. l. 21., p. 396. l. 10. et p. 413. l. 11. εἴρετο vulg. p. 300. l. 8.
 ἀποστελλοι vulg. p. 302. l. 6. τῆς Περ. vulg. p. 303. l. 6. διαχοῆ-
 μα ed. H. p. 307. l. 7. ὁμῖν vulg. p. 309. l. 17. οἶόν τε vulg. p. 319.
 l. 16. τῆν H., τῆς vulg. p. 321. l. 15. φόρον ed. H., φόρων ed. Par.
 p. 342. l. 1. αὐτῶ vulg. p. 345. l. 5. κατηγωνίσαιτο vulg. p. 356.
 l. 19. καταλόγου vulg. p. 358. l. 4. f. δνόματι περὶ τῆς Σ. N.
 p. 370. l. 4. ἡμεῖς vulg. p. 392. l. 7. πλέον vulg. p. 394. l. 15. ἀν-
 τικαθεσταμένου vulg. p. 419. l. 4. προεχώρησαν vulg. p. 428. l. 18.
 Coniungenda sunt haec cum fine narrationis de Petri legatione, su-
 pra p. 373. l. 11.

p. 612. ad vocem: Alamundarus senior — Almondar, Hirensum
 rex XVI. ap. Pocockium, Spec. hist. p. 69. N.

ibid. ad vocem: Alamundarus iunior — Almendar, Gassanen-
 sium rex XXVII. ap. eund. p. 77. N.

ibid. ad vocem: Ambrus — Amru ibn al Mondar, Hirensum
 rex XVIII. ap. Pocockium p. 72. N.

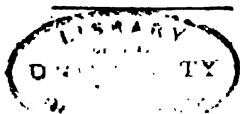
ibid. ad vocem: Amorcesus — Amru 'l Kais II. pater Alamun-
 dari, avus Ambrī: Hirensum rex XVI. ap. Pocock. p. 69. N.

p. 613. col. 2. post l. 45. adde: Arethas, imperante Anastasio,
 regulus Saracenorum Chindenorum, ad quem avus Nonnosi legatus
 missus est. N. 478, 6 — Al Hareth, Ambri fil., rex Kendensis, a
 Cabade regno Hirensum ornatus, unde cum Choaroes deiecit: Po-
 cock p. 79. N.

p. 617. ad vocem: Chindeni — Kende, apud Arabas: Pocock.
 p. 79. N.

p. 621. ad vocem: Furdigan — 20. Sed Menandrum errare
 suspicor: certe Fardchans Persis ptchodocheum significat. N.

p. 624. ad vocem Iuroipsach — Apud Lydum de mag. III. 52.
 53. Viriparach, vel Viraparach (Βιρ.) vocatur: id quod proxime ad
 veritatem accedere videtur: barach enim domum, sive mansionem
 significat, viran solitudinem, vel ruinas. N.

B O N N A E
T Y P I S C . P . T H O R M A N N I .
